

Мистерията на Белисена Вилка

Издателство "Белисена Вилка"

Нимрод де Росарио

Мистерията на Белисена Вилка

(магически роман)

КНИГА ПЪРВА

„Изчезналият от Тафи дел Вайе”

Глава I

Запознах се с Белисена Вилка когато беше хоспитализирана в Невропсихиатричната Болница „Д-р Хавиер Патрон Исла” в град Салта с диагнозата „*необратима старческа деменция*”. Бидейски лекар в отделение „В” за неизлечимо болни, аз трябваше да се грижа за споменатата пациентка в течение на една дълга година, през която употребих всички средства, предоставени ми от психиатричната наука и моя обширен опит, за да се опитам – напразно – да я излекувам. Както ще се види по-нататък, нейната история беше написана от самата нея, докато пребиваваше в това печално затворничество. Тя посвети на тази цел цялото време, с което разполагаше, което беше много, тъй като лекарската комисия ѝ беше позволила да пише, *„предвид, че тази дейност оказва очевидни терапевтични резултати върху психичното състояние на пациентката”*. Никой обаче не знаеше за какво се отнасят нейните писания и дали притежават някаква логическа свързаност – информация, с която би било полезно да се разполага за потвърждаване или коригиране на неблагоприятната ѝ диагноза. Две причини възпрепятствуваха узнаването на съдържанието на нейните ръкописи: първата и основна се състоеше в това, че болната пишеше на *кечуа сантягеньо* – език, който се говори единствено в родната ѝ област; тайно – както изглежда – Белисена Вилка беше превела ръкописите на испански няколко дни преди да умре; втората причина беше убийствената ревност, която тя проявяваше в стремежа си да попречи на прочитането на текстовете – нещо, което един ден доведе до буен инцидент с една медицинска сестра, която бе дръзнала да хвърли поглед върху една от нейните страници. Но, тъй като това, което ни интересуваше, беше да я държим спокойна, а писането допринасяше за поддържането ѝ в това състояние, бе взето решение да не се противоречи на нейните маниакални желания и ѝ беше позволено да държи ръкописите в едно кюфарче, с което тя не се разделяше нито за

момент. Въпреки това, част от нейната история ми бе разказана от самата нея по време на лечението ѝ – било посредством дълги монолози, до които често я довеждаше психоанализата в дните, в които известна умствена стабилност позволяваше такава терапия, или неволно – когато третирането с наркоза я потапяше в дълбока дрямка, по време на която обаче никога не намаляваше говорната дейност. Естествено, не би могло да се приемат на доверие нейните заявления не само поради състоянието ѝ на психично болна, но и поради самото звучене на същите, които бяха невероятни и изумителни: едва ли някога би могъл да се определи с по-голямо право нейният разказ другояче освен като *собствената история на една луда*.

Състоянието на умствено разстройство на Белисена Вилка сигурно ще разколебае читателите относно истинността на разказаните събития. Това е разбираемо, тъй като само допреди година аз самият бих направил всичко възможно да попреча на излагането на един материал, който благоразумието и професионалната етика препоръчват да се държи в ограничените сфери на *клиничната история* и *личното досие*.

Но именно тук внезапната смърт на Белисена Вилка щеше да разклати тази рационална гледна точка и да ме доведе до мисълта за това, как историята е съхранила преминаването на почитаеми личности през килиите на знаменити лудници. Спомних си за Ницше, за Езра Паунд, за Антонин Арто, шахматиста Мърфи, математика Кантор и мнозина други. Разсъдих, че тези знаменити личности са проявявали симптоми на остра шизофрения, както и моята пациентка, – което означава, че съзнанието е фрагментирано, но не се е разпаднало, – и че могат евентуално да възникват състояния на временна яснота, в които поведението е повече или по-малко нормално. Казах си, че ако Кантор е развил своята гениална теория за трансфинитните числа в лудницата и ако Ницше по време на десетте години на своята хоспитализация е могъл да цитира Омир, Емпедокъл и почти всеки класик на древногръцки по памет, би било възможно в една безкрайно помалка степен и разказът на Белисена Вилка да бъде отчасти истинен. Разбира се, този очевидно несъстоятелен силогизъм ще изненада читателя; но работата е там, че аз бях помислил всичко това прибързано, прекалено прибързано – *защото Белисена Вилка беше убита*.

Глава II

Това неприятно събитие смути безукорното функциониране на Болницата, потапяйки всички ни в едно състояние на дискомфорт и неопишуема тревога. Особено засегнат се оказа нашият директор – изтъкнатият д-р Кортес, който се боеше, че скандалът би могъл да опетни името на прославения местен герой, носено от Болницата – нещо,

което съгласно ясната му логика, би повлияло на чековете, които влиятелното семейство на покойния изпращаше всеки месец. Не ще отегчавам читателя с подробности, тъй като този случай бе достатъчно коментиран от пресата и ако желае да го стори, той би могъл да направи справка в ежедневника „Ел Ералдо” от Салта в изданията от седмицата между 7 и 15 януари 1980 година, където ще намери цялата информация. Тук ще припомня само същественото, тъй като развитието на този **действителен случай**, изисква да се разгледат странните обстоятелства, при които бе извършено престъплението и мистерията, която го обгръща; ... и която все още остава, тъй като полицията не успя да го изясни и почтените служители изразяват съмнения по въпроса дали някой ден това ще бъде възможно. Защото два елемента, колкото абсурдни, толкова и ирационални, се намесваха по решителен начин във фаталния инцидент, възпрепятствайки всяка възможност за изграждане на логически последователни хипотези; първият от тях е един безспорно потвърден факт: престъплението бе извършено в една килия за психично болни, херметически затворена с тежка стоманена врата, между 0.00 и 2.00 часа на 6 януари, без **никой** – абсолютно **никой** – да е влизал по време на този интервал. Това бе установено, за щастие, благодарение на едно случайно събитие.

Тъй като предишната вечер беше 5 януари, т.е. деня на празника на Тримата Влъхви, част от персонала бе отишъл да раздава подаръци в Детската Болница и в Сиропиталището „Св. Франциск Асизки”. Между тях беше и нашият изтъкнат директор, д-р Кортес, който в 23 часа вече се беше върнал, все още носейки костюма на Дядо Коледа и канейки се да направи всекидневната обиколка, която от много години той извършва по всички отделения, за да събере на последните доклади. И така, **самият д-р Кортес беше видял Белисена Вилка за последен път жива в 23.50 часа**, когато поради една истерична криза в нейната втора фаза тя предизвика общ безпорядък в отделение „В”: тичайки отчаяно в ограниченото пространство на своята килия с втрещени и изцъклени очи, крещейки същевременно „**Пачачуткий, Пачачуткий**” – думи, които в онзи момент бяха непонятни, макар и да се разбираше, че принадлежат на езика кечуа. От друга страна, пристъпът беше симптоматично аномален за нея.

Д-р Кортес предписа една незабавна доза валиум, потапяйки нещастната Белисена Вилка в дрямка, от която тя е щяла да излезе само за миг, за да съзре приближаващата се Смърт, както се отгатваше от изражението на неизмерим ужас, който се бе отпечатал върху лицето ѝ, когато тя бе намерена, вече мъртва, три часа по-късно. И тук възниква мистерията – първият елемент, който обърка и изненада опитните полицаи: след като се бяхме погрижили за пациентката, беше 0.00 часа и всички напуснахме килията, която бе заключена от д-р Кортес, *по невнимание* поставяйки ключа в един от джобовете на своя костюм на Дядо Коледа и забравяйки по-късно да го закачи на общия панел за ключовете. В три часа през нощта сестрата на смяна, идвайки при болната, за да извърши обичайната обиколка, забелязала липсата на ключа, която никой не знаел как да обясни. Тя заключила от това, че той е бил взет от д-р Кортес и тъй като дубликатите се намират в кабинета на

същия, не ѝ оставала друга алтернатива, освен да му се обади у дома. Но не се оказало необходимо да го прави, тъй като операторката на вътрешния комутатор съобщила, че докторът все още се намира в болницата, макар и да се кани да си тръгва. Уведомен по този начин за своята грешка, той решава да се изкачи до отделение „В”, за да предаде ключа и да направи един кратък очен преглед. Тоест по време на тези три часа ключът – единственото средство за отваряне на блиндираната врата на килията – е бил в разположение на д-р Кортес. Но директорът на болницата беше човек с призната социална траектория, чиито морални добродетели бяха винаги възхвалявани като пример, достоен за подражание, и в който най-сетне никой не би дръзнал да се усъмни, нито дори опитният полицай Майдана, натоварен с разследването на случая.

Накрая д-р Кортес отвори вратата на килията, съпроводен от мен и сестра Гарсия точно в 3.05 часа. Една пронизваща и сладникава миризма бе първото, което привлече нашето внимание. Това беше един аромат като дим от сандалово дърво или тамян и изглеждаше толкова неуместен тук, че се спогледахме объркани. Но това бе само за миг, тъй като онова, което видяхме после, привлече цялото ни внимание.

Белисена Вилка лежеше в леглото си, несъмнено мъртва от известно време – с подуто гърло, причинено от удушаването, на което е била подложена. Оръдието на убийството – едно въже с цвят на слонова кост – все още беше омотано около главата ѝ, но вече разхлабено. И двата края падаха леко по гърдите ѝ към рамката на леглото.

Това бе една толкова гледка ужасна, че опитната сестра Гарсия издаде изплашен вик, олюлявайки се назад, и трябваше да я подкрепим за раменете, въпреки че краката ми не бяха съвсем устойчиви. И имаше защо: мъртвата държеше ръцете си, сграбчили завивките от двете страни на тялото – положение, в което е трябвало да се намират в момента на смъртта и което вкоченяването на трупа бе запазило – нещо, което показваше, че тя не се е защитавала от своя мистериозен убиец. Той трябва да ѝ е внушавал такъв ужас, че макар и наблюдавайки как усукват въжето около врата ѝ и след това, чувствувайки как то се затяга и прекъсва дишането ѝ, тя бе успяла само да се вкочи отчаяно в завивките. Този извод се потвърждаваше от наблюдението на израза на лицето: очите – огромни и изцъклени, а устата полу-отворена, позволявайки да се види подутият език, който изглежда се бе пречупил в една незавършена дума – нещо, което може би никога не е било произнесено, навярно мистериозната „*Пачачуткий*”.

Ще изложа сега втория абсурден и ирационален елемент, който, намесвайки се с непреодолима тежест в конкретното, елиминираше каквато и да било надежда да се намери едно бързо и просто обяснение. Ще обясня по-подробно. Неразбираемият факт, че вратата е била заключена с ключ, когато е било извършено престъплението – първият елемент – би могъл да се пропусне, формулирайки логически, макар и невероятни хипотези, че убиецът е притежавал друг ключ или че е съществувала една конспирация от страна на членовете на лекарския екип и т.н. В края на краищата такива хипотези

формулираше полицията и това, към което те се стремяха, беше да освободят случая от всякаква „мистерия“ или свръхестествена илюзия. Но въжето с цвят на слонова кост – вторият елемент – представляваше един обект прекалено осезаем, за да бъде игнориран.

Вторият елемент бе свидетелство, че нещо зловещо и ирационално се бе настанило неотвратимо между нас. Ставаше на дума за едно въже, дълго един метър, направено от коса – както изглежда човешка – сплетена и боядисана. Но необичайното беше представено от двата златни медальона – по един във всеки край, въртящи се лудо на два малки златни конуса. Медальоните сами по себе си представляваха най-абсурдното нещо в целия комплекс: напълно еднакви по своята форма, подобна на Звездата на Давид, не бяха такива обаче гравюрите и надписите върху тях. Единият имаше ясно изрязана в релеф *четирилистна детелина*, поставена в централния шестоъгълник; а другият изобразяваше един плод, който несъмнено беше *нар*.

Сториха ми се подобни на някои масонски украшения, които бях виждал в една изложба на Ротарианския Клуб; но познанието ми се ограничаваше дотам, докдето ми служеше паметта и заключих, че единственият момент на подобие между едните и другите беше Звездата на Давид, която, както всички знаят, се образува от два сплетени равностранны триъгълника. Това е един символ, възприет от хилядолетия от еврейския народ, за да се идентифицира, както може да се установи днес, виждайки го върху знамето на държавата Израел.

Задните части на медальоните съдържаха надписи. Но вместо да изяснят нещо, те увеличаваха нашето объркване, тъй като бяха формулирани на два различни езика. Едната фраза, гравирани хоризонтално в центъра, беше изписана с еврейски букви, макар тези знаци да не бяха еднакви във всеки от медальоните. Обикаляйки в кръг около тези думи имаше друг надпис с латински букви – този път идентичен за двете украшения. В този момент никой не можеше да изясни на какъв език принадлежаха: „*ada aes sidhe draoi mac hwch*“. Еврейските думи от своя страна гласяха: тази върху нара – הַיָּד; а върху детелината – הַיָּד.

Както ще се разбере, това любопитно въже с украшения издаваше едно цялостно впечатление, че представлява нещо за церемониална или религиозна употреба – атрибут, който офицер Майдана долови веднага, тъй като при разглеждането му не можа да избегне един жест на отвращение и едно възклицание:

– Пфу! Това е нещо еврейско!

Глава III

Зная, че мнозина влиятелни хора в нашата страна считат, че всеки коректен полицейски служител трябва непременно да изповядва „националистическата идеология“; и знам също така, че споменатата неопределена идеология се противопоставя на големите интернационализми като марксизма, масонството, ционизма, мултинационалните корпорации и пр., так чак до външната политика на империалистическите сили. В националистическата идеология е популярна вярата, че всички тези огромни организации са свързани в един център на властта, разположен в някакво място на света – едно истинско Тайно Правителство, което те наричат „*Интернационална Синархия*“.

Синархията била разгърнала една стратегия, чието осъществяване трябвало да доведе до образуването на едно Световно Правителство, което да властвува над всички народи на Земята. Различията и противоречията, които се наблюдават между споменатите големи организации, ще да са от тактически порядък и чисто външни; в центровете на властта всички ще съвпадат и общите усилия ще са насочени към изпълнението на синархичната стратегия.

В националистическата идеология е догма от един век насам, че Синархията е била основана от *евреите* с претенцията да си осигурят световно господство и така да осъществят пророчествата, извлечени от Библията и повелите на Талмуда. По тази причина националистите, които поддържат тези идеи, са склонни да мразят страстно евреите.

Затова не ме учуди анти-еврейското възклицание на офицер Майдана; но, разбирайки, че става на дума за едно прибързано впечатление, опитах се да го накарам да разбере, че да се приписва еврейски произход на въжето, използвано при убийството, само защото медальоните имаха формата на Звездата на Давид, беше малко рисковано: в действителност този символ се употребява също така и от други религии или секти като масонството, теософията, розенкройцерите, християнските църкви и пр. Освен това – казах му – не представляваха ли нарът и детелината една странна комбинация. А неразгадаемите надписи? А въжето от боядисан косъм? Не. Нямаше да бъде толкова лесно да се определи целият комплекс.

Макар и да изглеждаше невероятно, нещо липсваше от килията на Белисена Вилка: куфарчето с всичките ѝ писания. Полицията, узнавайки за съдържанието му и разглеждайки го като нещо абсолютно лишено от стойност, незабавно изключи един възможен грабеж и решително отказа да го свърже с мотива за престъплението: дори се опита да убеди и нас, че куфарчето е могло да попадне в пещта за изгаряне на смет на болницата – било по погрешка, било поради отмъщението на някоя сестра, раздразнена от прекомерната ревност, с която го е пазила болната.

Глава IV

Познавах Белисена Вилка от болницата. Тя пристигна през декември 78 година с една армейска линейка. Двама набити подофицери я съпроводиха до кабинета на директора и му предадоха едно писмо от командира на 230-ти кавалерийски полк със седалище в Салта полковник Марио Перес, заедно с един плик, съдържащ документация и един медицински картон. В писмото – съобщи ни по-късно д-р Кортес – полковникът го молел да приеме като пациентка на болницата Белисена Вилка, „*която страдала от едно психично заболяване, надлежно потвърдено от военните медици, подписали приложените изследвания*”. Жената, родом от провинция Тукуман, имала един-единствен син, изчезнал по време на Голямата Репресия от 1977 година. Не знаейки местонахождението му и **явно** бидейки уверена, че властите ще ѝ откажат информация, тя започнала да обикаля решително из различни провинции в северната част на Аржентина и включително напускала страната, пътувайки из вътрешността на Боливия и Перу. Това поведение се видяло подозрително на Службите на Разузнаването, които я подложили на интензивно следене и накрая я задържали.

Именно по време на дългите разпити била отчетена възможността Белисена Вилка да е умствено неуравновесена, поради което след консултациите с военните медици било уредено нейното прехвърляне в Невропсихиатричната Болница „*Д-р Хавиер Патрон Исла*”. Що се отнася до сина ѝ, въоръжените сили не знаеха нищо за неговото местонахождение, нито дали участва в някоя подривна организация; изчезването му с право бе обезпокоило властите, затова се считаше, че е преминал в нелегалност. Тази идея се затвърдила при узнаването за изненадващата активност на майката – факт, който в крайна сметка станал мотив за нейното задържане. Предходната информация беше дадена от полковника, за да не се придава значение на историите или заявленията, които би могла да направи болната.

Според д-р Кортес тонът на писмото не допускал отговор – било си почти една заповед Белисена Вилка да бъде хоспитализирана. Според неговата преценка трябваше да се разгледат две възможности: или жената е полудяла по време на „*разпита*”, или историята, която излагаше Армията, беше истинска. Това, което трябваше да се изключи по начало, бе един трети вариант – че тя е знаела нещо за подривните сили... В такъв случай тя е щяла да бъде екзекутирана. В онези дни течаха трудни времена – Аржентина, окупирана от военните през 1976 година, бе подложена на една огромна репресия, която започна с изстреблението на прочутите „*партизани-нихилисти*” – каквото беше официалното им определение – и завърши с една кървава баня, достойна за Калигула, в която загинаха наред с окаяните партизани и хора от всякаква класа. Убитите и изчезналите наброяваха хиляди и в една такава опасна атмосфера, не беше полезно за здравето да се обсъждат заповедите на военните.

– Тепърва ще дойдат по-добри времена, – каза ни д-р Кортес. – Спомнете си, че военните се ръководят от законите на стратегията. – И с обичайната си начетеност той ни цитира Макиавели – един гений на стратегията, който в своя труд „Владетелят”, казва: „...при завземането на властта в една държава, всеки узурпатор трябва да размисли върху престъпленията, които ще е необходимо да извърши и да ги осъществи всичките наведнъж, за да не трябва да ги повтаря ден след ден и – като не се вижда в такава необходимост – да може да покори хората със силата на благодеянията”. „Защото престъпленията трябва да се извършват един-единствен път, така че, траейки по-малко, да нараняват по-малко; докато благодеянията трябва да се разпределят малко по малко с цел да бъдат усетени по-добре”.

Такава беше според д-р Кортес философията на правителството.

Спомням си, все едно бе вчера, как съпроводих Белисена Вилка до отделение „В”, впечатлен от нейните културни маниери и искрен вид. Без да бъде действително висока, тя изглеждаше такава благодарение на малкото си, но изправено тяло; черната и свободно пусната коса с леки къдри, падаше до кръста ѝ. Очите, леко удължени, бяха зелени, а носът – нещо забележително – придаваше твърд изглед на лицето, заобиколено от един почти съвършен овал. Устата ѝ – пропорционална – беше с плътни устни; веждите – гъсти и прави над очите. Всичко в нея излъчваше една жива атмосфера, която с нищо не издаваше една възраст от 47 години и въпреки, че претърпените неволи бяха оставили своята забележима следа, можеше да се отгатне, че в младостта си тя е била една жена с необичайна красота.

Изследванията, направени в Болницата, потвърдиха, че Белисена страда от един вид шизофрения, поради което д-р Кортес, не толкова податлив на естетически съображения, реши да поддържа диагнозата на военните медици за „необратима старческа деменция”, макар такава оценка да бе напълно несправедлива.

Докато вървахме по коридорите в посока на отделение „В”, получих първата от неизброимите изненади, които щеше да ми донесе занимаването с Белисена Вилка и нейната странна история. Прочитайки пластмасовата табелка с моето име, закачена на джоба на самото ми, тя каза:

– Д-р „*Артуро Сигнагел*”. Вие имате магическо име: „*мечка с победоносни нокти*”. Знаехте ли го?

– Предполагам, че да, – отговорих, докато превеждах на ум: *Артуро* от гръцкото *ἄρκτος* означава „мечка”, *Sieg* означава „победа” на немски и *nagel* – „нокът” на същия език. – Това, което ме учудва – добавих – е, че Вие го знаете. Разбирате гръцки и немски?

– О, не е необходимо, докторе. *Аз виждам с Кръвта*. Знам това, което винаги съм знаела – отвърна ми тя с откровена усмивка.

Действително е болна! – помислих си глупаво, вярвайки, че намеква за теорията за превъплъщенията, както правят спиритистите – постоянни клиенти на нашите отделения. В онзи момент не бих могъл да си представя ни най-малко, че един ден ще правя необичайни усилия да си припомня всяка една от нейните думи, за да ги анализирам с огромно уважение.

Глава V

Не е изненадващо, че полицията архивира случая малко след като беше приключило разследването, тъй като с всяка крачка, която правеше, за да го изясни, всичко ставаше все по-объркано, бидейки неоправдано да се полагат толкова усилия за едно престъпление, което – както изглежда – никой не бе заинтересован да разреши. На първо място – понеже Белисена Вилка нямаше известни роднини, които да изискат правосъдие; но най-вече заради мистерията, която обгръщаше проблема: как бе влязъл убиецът в херметически затворената килия? Защо бе употребил едно ценно, украсено с медальони въже, за да убие една беззащитна луда? И най-неразбираемото: какъв би могъл да бъде мотивът за престъплението – мотивът, който да направи случилото се разбираемо?

Нямаше отговор на тези и на другите въпроси, които възникваха и – с течение на времето, тъй като нямаше напредък с нито една стъпка – случаят беше благоразумно затворен от полицията.

За два месеца никой в невропсихиатричната болница не говореше за престъплението и малцина бяха онези, които няколко месеца по-късно си спомняха за злощастната Белисена Вилка.

Всекидневната рутина, изтощителната работа, насъщните и неизбежни проблеми – всичко това допринася светският човек, потънал в развитието на своята Съдба, да стане нечувствителен към чуждото страдание или към онези явления, които не засягат перманентно неговата конкретна реалност.

Аз не съм изключение от правилото и що се отнася до разказаното тук, сигурно бих забравил за ужасното престъпление, отрупан със задълженията на медицинската ми професия, даването на консултации или лекциите по американска Антропология, които посещавах като курс за следдипломна квалификация.

Казвам „*бих забравил*”, защото историята на Белисена Вилка скоро нахлу в собствения ми свят, преобръщайки го изцяло; довеждайки ме до границата на бездната на лудостта, в която тя се беше провалила.

Както казах, полицията изгуби интерес доста скоро след престъплението; след клетвените показания, взети през следващите няколко дни, повече не ни обезпокоиха и

животът се завърна към обичайния си ритъм. Трупът на Белисена Вилка бе подложен на аутопсия, която послужи единствено, за да потвърди вече предположеното от нас: смъртта бе причинена от удушаване с бялото вѐже. Тѐй като тя нямаше известни роднини, една телеграма бе изпратена на единствения ѝ посетител – един индианец *чауанко*, живеещ, както изглежда, в провинция Тукуман; но след като мина известно време без той да се появи, бе пристѐпено към погребението на тленните останки в едно местно гробище.

През онези дни – през средата на януари, в разгара на северното лято – единствената ми грижа се състоеше в планирането на годишната ми отпуска, която започваше на 20-ти и продължаваше до края на февруари. Несъмнено, щях да имам време да направя няколко екскурзии и да подготвя материалите, които да предам през март.

Именно по време на едно посещение във Факултета по Антропология на Университета в Салта, което направих, за да се запиша за един последен изпит, се натъкнах на професор Пабло Рамирес – почетен доктор по филология, когото познавах, понеже бях посещавал един от неговите курсове по америндски езици. Като го видях, внезапно ми хрумна да направя една консултация:

– Добър ден, д-р Рамирес. Ако не би било неудобно да Ви отнема един момент, бих искал да Ви попитам нещо...

– Добър ден, д-р Артуро Сигнагел, – отвърна той, докато кимаше учтиво с оплешивяващата си глава. – Кажете!

– Виждате ли, д-р Рамирес, преди няколко дни почина една пациентка в невропсихиатричната болница, където съм лекар, и преди да умре, тя произнесе една дума на кечуа, нещо като „*Пачачуткий*“; аз го превеждам като: *пача* – „Свят“ и *чуткий* – „разчленявам“: или „разчленявам Света“. Тѐй като това няма смисъл, бих искал да ми кажете дали има някакво друго значение на тази дума. – Опитвах се да не давам информация относно странната смърт. Професор Рамирес изслуша превода ми с видимо неодобрение.

– От коя част на страната е родом Вашата пациентка?

– От провинция Тукуман; изглежда, че винаги е живяла в калчакийските долини, макар напоследък да е пътувала на север, включително в Перу и Боливия. Но за тези пътувания знам много малко, затова не бих се наел да ги коментирам.

– Хубаво, – каза нетърпеливо д-р Рамирес. – Както знаете, кечуа има множество диалекти; но според произхода, който ми дадохте, предлагам Ви да разгледате следното: ако *пача* е „Свят“ или „Земята“, като в *пачамама* – „Майката Земя“, в кечуа *сантягеньо пача* означава също така и „Време“. В този диалект „*чуткий*“ е преходният глагол

„размествам”, поради което Вашата дума ще означава „размествам Времето” или „разместване на Времето” в един най-буквален смисъл.

Трябва да призная, че едно тревожно усещане ме обхвана, докато изслушвах стария професор, тъй като нещо вътрешно – един таен инстинкт – ми казваше на висок глас, че ако имаше някакво обяснение за убийството на Белисена Вилка, то би се намирало отвъд нормалното разбиране – в една сфера, където със сигурност господствуваха закони, непознати на човека. Какво бе това „разместване на Времето”, ако не едно смътно, неразбираемо понятие, което се противи на разума, но което има явна връзка с убийството? Как да се разбира – ако не се допусне намесата на неизвестното – фактът, че някой или нещо може да влезе в една килия, заключена с ключ, да извърши едно убийство и да излезе спокойно, оставяйки след себе си смъртоносното въже, т.е. доказателството за едно необяснимо присъствие? Да, във всичко това имаше нещо като една преднамерена небрежност – сякаш убиецът бе искал да направи една малка демонстрация на своята неизмерима и ужасна власт като проява на една маниакална гордост.

Видимо смутен, аз се сбогувах с професор Рамирес и продължих по пътя си, докато една вътрешна убеденост се утвърждаваше отново и отново в моя мозък: Белисена Вилка бе знаела, че я дебне смърта опасност, когато бе викала: „*Пачачуткий, Пачачуткий!*”.

Глава VI

Герbove на аржентинските провинции



Въпросът ме интригуваше и макар да се съмнявах, че би могло да се постигне нещо, реших да се сдобия с цялата възможна информация за престъплението. Когато с офицер Майдана обсъждахме възможния произход на въжето с украшенията, бях се уговорил с него да му покажа една масонска публикация, за да забележи сходството – чисто външно – на медальоните с някои бижута, предназначени за ритуалите на различните степени на тази организация. В онзи момент не мислех да изпълнявам това обещание, което направих в отчаян опит да убедя полицаите в ритуалния характер на

убийството, само за да видя, че те избягваха усложненията и търсеха едно рационално обяснение, каквото по моя преценка не съществуваше.

Сега мислех да се възползувам от него като извинение, за да получа информация. Издирих трите огромни тома на *„Речник на Франкмасонството“* в Библиотеката на Университета и се отправих към Дирекцията на Полицията. В Салта тя заема една стара колониална сграда, прилепена до Кметството пред главния площад – цветист и провинциален. Оставих автомобила си до един паркометър на няколко пресечки от мястото и закрачих по улица *„Белграно“* в посока към центъра.

Като стигнах до Църквата на Светото Сърце с нейната сграда на повече от 300 години, се замислих за младостта на бялата Америка в сравнение с хилядолетната Европа; въпреки, че тук не е строено нищо по-старо от 400 години, ние се впечатляваме от вековното, което чувстваме като старо и далечно.

Оставаше ми да прекося квартала на пазара с неговите столетни арки, под които може да се изпие едно кафе и да се прочете вестник или просто да се съзерцават далечните високи хълмове, които заобикалят долината на Лерма.

Прекосих няколко коридора с мрачен вид, докато намерих една врата, увенчана с керамична табела, чиито изличени букви едвам позволяваха да се разчете: *„Главно Бюро за Разследвания“*; по-долу – друга табела, от пластмаса, гласеше: *„Помощник-комисар Майдана“*, *„Чукайте, преди да влезете“*.

Нещата се развиха по-добре, отколкото очаквах. Докато офицер Майдана с необузdana радост изучаваше Речниците, в ръцете ми се плъзваха трескаво няколкото листа от папката, озаглавена: *„Белисена Вилка – предумишлено убийство“*.

Така, съпроводен от ругатните, които полицаят-националист изригваше, когато нещо от онова, което четеше, предизвикваше яростта му, аз успях да намеря това, което исках.

Бяха направени различни анализи на смъртоносното въже, при което то било частично разрушено по време на опитите. Единият от медальоните бил *„стопен и материалът подложен на анализ чрез молекулярна спектроскопия“* – цитираше се в листовете *„окончателният доклад“* и се отправяше към *„приложения основен доклад за всеки възникнал въпрос относно интерпретацията на същия“*. Заключениеето бе, че според минералите и металите, участващи в златната сплав, тя имаше за установен произход една европейска страна – Испания. С по-голяма прецизност се споменаваха зоната на Рио Тинто в провинция Уелва.

– Рицар Кадош! Какво, по дяволите, означава това, докторе? – прекъсна рязко четенето ми офицер Майдана, който четеше „*Ритуала на 30-та степен*”.

– Това е една еврейска дума, която означава „*Пресвят*”. Титлата ще означава „*Пресвят Рицар*”, – отвърнах.

Очите на офицера бяха почервенели от кръв.

– Сержант Кироба! – извика той. – Елате да видите какви ги вършат масоните!

Сержантът се приближи забързано. Това бе един креол, здрав като дънер, но явно не особено интелигентен, който прибави глас в съзвучие с проклятията, изригвани от офицера.

Продължих да чета документите. Едно парче от косменото въже било изпратено в Лабораторията за патологичен анализ в Медицинския Факултет. Докладът, изпратен от Университета, посочваше, че косъмът е от човешка коса, вероятно женска; субстанцията, употребена за боядисването, била прост разтвор от вар, към който бил добавен някакъв киселинен растителен сок, за да се неутрализира алкалността.

Но най-любопитното беше, че Университетът бе успял да установи расата, на която е принадлежала жената, от която е била отрязана смъртоносната коса; **овалното сечение** на изследваните космени влакна не оставяха място за съмнения: **бяла Раса**. Според специалистите другите раси имали косъм с кръгло сечение.

Това бе почти всичко. Там бяха нашите клетвени показания и доклада на съдебния медик. Също така и един доклад от Армията със същата, вече позната история, в който завоалирано се внушаваше да не се дълбае много.

Следваха бюрократични документи без значение относно погребението и други аспекти на изследването; но относно самото престъпление не бе имало особен напредък.

В заключение:

А – Пръстови отпечатъци: не бяха открити други, освен тези на починалата и на персонала на болницата.

В – Друг ключ: не е известен.

С – Експертиза на вратата: посочва, че пантите са непокътнати, също както и бравата. Не е имало насилствено проникване със шперц, лост или по някакъв друг начин.

Д – Експертиза на съдебния медик: смърт от удушаване.

Е – Експертиза на оръжието на убийството: възже от човешка коса, боядисана с вар.

Медальони от испанско злато с неизвестно значение.

Нито дума относно изчезването на куфарчето и – както изглежда – не бе сметнато за необходимо да бъдат изследвани надписите, гравирани върху украшенията.

– ... еврейски кучета! – ръмжеше офицерът, който четеше статията „*Йезуити*“, където има една картина, озаглавена „*Обществото на Исус през погледа на Масонството*“, в която се вижда Върховният Генерал на Йезуитския Орден посредством множество символи от всякакъв вид, седнал върху планина от черепи, от която се издига кръстът на Христос.

Като добър католик-националист, той се чувствуваше засегнат – лично обиден от „*вероломството*“ на юдео-масонството. Не счехох да уместно да му съобщя, че Обществото на Исус е създадено през XIX век „*Масонския Ритуал на Кралската Арка*“, който в крайна сметка бива възприет от „*Великия Изток на Англия*“ на „*Древния и Възриет Шотландски Ритуал*“, с което двете организации установяват постоянни точки на контакт. За съжаление, доказателството е очевидно днес, ако вземем предвид *аристократичния марксизъм*, поддържан от йезуитските мислители. Би било абсурдно да се допуска съществуването на една Международна Синархия и да се вярва, че Римокатолическата Църква – една светска организация – е свободна от нейния контрол. Но щеше да е безполезно – офицерът не би приел този аргумент.

Натоварих се с тежките томове и се сбогувах с помощник-комисаря Майдана.

– Довиждане, офицер; ако имате нужда от мен, трябва просто да се обадите в Болницата.

– Всичко хубаво, докторе. Благодарен съм за съдействието, което ни оказахте.

Глава VII

Беше петък и щях да мога да си отпочина в края на седмицата в старата къщацимение в Серийос – едно прекрасно село, което се намира на 18 километра от Салта по същия път, който отвежда към Кафаяте в сърцето на калчакийските долини и по-нататък – към Санта Мария де Катамарка. Там *живееха* моите вече стари родители и сестра ми – вдовица с две деца.

Перспективата да ги видя и да прекарам няколко дни с тях винаги ме е преизпълвала с радост; и тъй, никой не би трябвало да се впечатлява от това, че няколко часа по-късно, докато управлявах автомобила по пътя, заобиколен от лозя, вече не мислех за ужасното престъпление.

Било е писано обаче покоят да бъде кратък: за по-малко от един час моят живот бе разбит на парченца и едно бъдеще на медик, антрополог и професор, т.е. от професионалното съсловие, бе изгубено като възможна Съдба за мен. В дома на родителите ми ме очакваше писмото на Белисена Вилка и началото на лудостта. Ако само не го бях прочел! Колко мъка, смърт и страдание причиних на обичните ми същества като прочетох това писмо и – най-злощасното – като повярвах в това, което то казваше! И със сигурност нищо нямаше да ни се случи, ако не бях получил писмото!

Колко се разкайвах три месеца по-късно за това, че му бях повярвал, ***на същото това място!*** От следващия понеделник започваше отпуската ми и след като се завърнех в Болницата през март, всичко щеше да бъде забравено. Не биваше да го чета: това щеше да е последната ми възможност да продължа да бъда нормален, т.е. комфортно и посредствено нормален, обичан от всички, уважаван от всички и – разбира се – от Добрия Създател! Да, това не е богохулство: добрият Бог-Създател трябва да е бил горд с мен: не бих се намесвал за нищо на света в неговите грандиозни планове и бих допринасял в пределите на възможното за общото Благо. Какво повече можеше да се очаква от един скромнен салтенски лекар-психиатър? Но много се боя, че сега, когато съм изгубил всичко, съм изгубил също и благоразположението на Създателя. Ще трябва да прочетете писмото на Белисена Вилка и да узнаете останалото от историята, за да се съгласите или не с мен.

Както казах, не биваше да го чета и всичко щеше да продължи както винаги. ***Но видно е, че в живота на определени лица има сякаш грижливо поставени капани: достатъчно е да се докосне пружината им, за да се задействуват необратими механизми.***

Глава VIII

Кануто, овчарското куче, се приближи, тичайки, за да отпразнува пристигането ми, докато аз маневрирах с колата и затварях портата. Оставах ми да измина още двеста метра до къщата. Накарах Кануто да се качи на предната седалка и потеглих. Така биваше винаги: управлявах с една ръка, а с другата галех стария пес през тези двеста метра, които принадлежаха само на него.

Видях приближаващата се картина на родителите ми, седнали под вековните лапачоси¹ на двора и усетих усмивките на любимите ми племеници. Това беше семейството – едно от най-хубавите неща, които може да си представи един заклет ерген като мен.

– *Bongiorno a tutti*², – пошегувах се, докато свалях куфара и търсех обичайните бонбони за децата. – Как вървят лозята, тате?

– По-добре от всякога, Артуро. Грозде има, дето е слава за Бакхус! Но каква полза от цялото това изобилие, ако тази година няма да имаме реколта? *Oh, Mein Gott*³! Това правителство ще докара всички до фалит!

– Добре, тате, успокой се, вече не бива да се ядосваш. Виж, донесох ти подарък.

Подадох му касетата на Анхелито Варгас и докато той го поставяше в портативния касетофон, сръбнах от матето⁴, което сестра ми наливаше и пускаше да циркулира мълчаливо от ръка на ръка.

– Вземи, сине: преди пет дни пристигна една препоръчана пратка за теб. Задържахме я, за да ти я изпратим, но тъй като никой не ходи до Салта, остана тук. Трябва да ни дадеш адреса си в града; някой ден може да пристигне нещо спешно за теб и ти няма да си... – продължаваше да ме мъмри майка ми, докато гласът на Анхелито Варгас цепеше въздуха с тангото „*На хляб и вода*“. Но аз не чувах нищо. Обсебено от етикета на подателя на пакета, където ясно се четеше „*Белисена Вилка*“, сърцето ми сякаш бе спряло.

Пакетът съдържаше куфарчето, а вътре в него един плик с едно дълго писмо – толкова дълго, че можеше да се каже, че Белисена Вилка бе употребила цялото си свободно време в продължение на месеци, за да го напише. По-долу го преписвам, без да премахна или до добавя дори и една запетая. Бих искал читателят да сподели в пълните й размери Мистерията, която се разкриваше пред мен докато четях това изумително послание. Върху плика имаше надпис, написан на ръка с фина калиграфия:

За д-р Артуро Сигнаел

ЛИЧНО

1 Розово *лапачо* – вид дърво, разпространено в Централна и Южна Америка, от листата на което се приготвя тонизираща напитка (бел.прев.).

2 „*Добър ден на всички*“ – итал. (бел.прев.).

3 „*О, Боже мой!*“ – нем. (бел.прев.).

4 Мате – традиционна южноамериканска тонизираща напитка с високо съдържание на кофеин, приготвяна от изсушени и стрити листа на дървото *йерба мате* (бел.прев.).

Разкъсах плика и трескаво зачетох:

КНИГА ВТОРА

„Писмото на Белисена Вилка”

Д-р Артуро Сигнагел:

Преди всичко, желая да Ви благодаря за всичко, което направихте за мен през тази дълга година, в която бях Ваша пациентка. Знам, че много пъти Вашата добрина Ви е карала да преминавате границите на чисто професионалната отговорност и сте ми посвещавали повече време и грижи, отколкото без съмнение заслужава моето състояние на душевно болна: за което съм Ви много признателна, докторе, но – както ще разберете като прочетете това писмо – моето възстановяване беше практически невъзможно. Но както и да е, Богинята Пирена ще знае как да възнагради по право Вашите усилия.

*Със сигурност, когато това писмо достигне до ръцете Ви, аз ще бъда мъртва: Те не прощават и Ние не молим за милост. Тази възможност не ме безпокои, тъй като Смъртта е – в нашия случай – просто една илюзия, но разбирам, че за Вас отсъствието ще бъде реално и затова реших да Ви пиша. Осъзнавам, че няма да ми повярвате **предварително** и затова си позволих дързостта да Ви изпратя този подарък на Вашия адрес в Серийос. Ще се запитате как съм го направила: като подкупих една от сестрите, която се сдобих с адреса, записан в административния каталог, и осъществих изпращането на пратката. Ще Ви помоля да забравите това нарушение на дисциплината и да не издирвате самоличността на сестрата, тъй като ако умра – нещо вероятно, – страхът ще ѝ затвори устата, а от друга страна имайте предвид, че тя само е изпълнявала последната ми воля. Сега ще стигна до съцината, докторе: бих искала да Ви помоля за една посмъртна услуга; но, за да бъде справедлива с Вас, преди това ще Ви изложя като история някои факти. Вярвам, че ще ми помогнете, тъй като една Воля, по-могъща от нашите, Ви е поставила на моя път: навярно Вие също търсите един отговор, без да го осъзнавате, и може би това писмо е този отговор.*

Ако това е така или ако вече сте осъзнали Великата Измама, тогава прочетете внимателно това, което следва, тъй като там ще намерите някои ключове, за да се ориентирате по Пътя на Завръщането към Източника. Писала съм, мислейки за Вас и се постарях да бъде ясна, доколкото бе възможно, но не се съмнявам, че ще ме разберете, защото носите видимо оформен Знака на Източника.

Ще започна като ви съобщя, че съм една от последните потомци на един древен род, носител на една гибелна Тайна – Тайна, която е била пазена от моето семейство в продължение на столетия и която бе застрашена да се изгуби завинаги когато се случи изчезването на моя син Нойо Вилка. Сега вече няма значение, че Голените ще ме убият, тъй като целта на моята Стратегия е осъществена: аз успях да ги отклоня с моите ходове, докато Нойо осъществяваше своята мисия. В действителност, той не бе отвлечен, а пътуваше към Пещерата на Парсифал в провинция Кордоба, за да отнесе там Меча на Мъдростта на Дома на Тарсис. А аз потеглих незабавно в противоположната посока със задачата да прикрия мисията на Нойо, отклонявайки към себе си преследването на Голените. Хиперборейската Мъдрост ми помагаше, макар накрая нищо да не можеше да се направи срещу силата на техните дяволски наркотици, един от които ми бе ловко пробутан по време на едно от пътуванията, които извършвах из провинция Хухуй. След това се случи арестуването от Армията и историята, която познавате. Но всичко това ще разберете с по-голяма яснота, когато Ви разкрия като мое постмъртно наследство фамилната Тайна.

Тайната, накратко, се състои в следното: нашето семейство е укривало в течение на четиринадесет американски поколения Инструмента на една древна Мистерия, навярно най-древната Мистерия на бялата Раса. Този Инструмент позволява на Хиперборейските Посветени да познаят извънземния Източник на човешкия Дух и да придобият достатъчна Мъдрост, за да се завърнат в този Източник, напускайки окончателно безумната Вселена на Материята и Енергията, на Сътворените Форми.

Как е станал наше притежание този Инструмент? Като начало ще Ви кажа, че той е бил пренесен в Америка от моя праотец Лито де Тарсис, който пристига в колония Коро през 1534 година и няколко години по-късно основава тукуманския клон на фамилията. Но това не отговаря на въпроса. В действителност, за да се приближим до прекия отговор, ще трябва да се върнем хиляди години назад - в епохата на Царете на моя народ, на които Лито де Тарсис бил един от последните потомци. Този народ, който обитавал Иберийския полуостров от незапомнени времена, ще наричам нататък просто „ибери“, без това да означава, че се придържам към която и да било съвременна антропологическа или расова теория: истината е, че малко се знае в действителност за иберите, тъй като всичко, което се отнася до тях, и по-специално – до техните обичаи и вявания, е било систематично унищожавано и укривано от нашите врагове. И тъй, в епохата, от която ще бъде удобно да се започне разказването на тази история, иберите се намирали разделени на две непримирими групи, които се сражавали до смърт в едно състояние на перманентна война. Мотивите за тази вражда не били дребни: те се основавали в практикуването на същностно противоположни култове – в почитането на Богове-Противници. Поне това било, което виждали редовите членове на враждуващите народи. Причините обаче били по-дълбоки и членовете на управляващата аристокрация – Царете и вождовете – ги знаели с достатъчна яснота. Според това,

което се шушукало в най-потайните покои на дворците, тъй като ставало на дума за една ревностно охранявана тайна, в дните, последвали Потъването на Атлантида, когато на европейския и африканския континенти пристигнали, идвайки от Западното Море, две групи от оцелели хора, принадлежащи на две различни Раси: едните били бели, подобни на членовете на моя народ, а другите били с по-тъмна кожа, макар и без да са напълно черни като африканците. Тези групи, немногочислени по състав, притежавали изумителни познания, неразбираеми за континенталните народи, и ужасни сили – сили, които дотогава се считали единствено за атрибути на Боговете. Така не им струвало много да се превърнат в господари на народите, които срещали по своя път. И казвам „които срещали по своя път“, защото Атлантите никога не се задържали окончателно в никое място, а постоянно напредвали на Изток. Но това движение било много бавно, тъй като и двете групи се били посветили на много трудни задачи, които поглъщали много време и усилие, и за осъществяването на които се нуждаели от помощта на туземните народи. В действителност, само едната група осъществявала най-„тежката“ задача, тъй като след като изучавала грижливо терена, тя се отдавала на неговото модифициране в определени специални места посредством огромни мегалитни конструкции: менхири, долмени, кромлехи, кладенци, изкуствени хълмове, пещери и т.н. Тази група от „строители“ била от бялата раса и била изпреварила в своето движение тъмната група. Последната, от своя страна, изглеждала сякаш преследва бялата група, тъй като нейното придвижване било дори още по-бавно и задачата ѝ се състояла в разрушаването на нейните конструкции или промяната им посредством изрязването на определени знаци върху тях.

Както казах, тези групи никога не се задържали окончателно на едно място, а след като приключвали със задачата си, продължавали да се придвижват на Изток. Туземните народи обаче, които оставали в първобитните територии, вече никога не можели да се завърнат към древните си обичаи: контактът с Атлантите ги бил преобразил културно; споменът за полубожествените човеци, дошли от Западното Море, не можел да бъде забравен с хилядолетия. И казвам това, за да разгледам невероятния случай, че някой континентален народ би могъл да остане безразличен след тяхното заминаване: наистина, това не би могло да се случи, тъй като заминаването на Атлантите никога не бивало внезапно, а грижливо планирано, осъществявано единствено, когато съществувала сигурност за това, че туземните народи действително ще се натоварят с изпълнението на една „мисия“, която ще се хареса на Боговете. За целта те работели търпеливо върху податливите умове на някои членове на управляващите касти, убеждавайки ги в полезността на това да се превърнат в техни представители пред народа. Едно подобно предложение би било трудно отхвърлено от някой, който притежава едно дори съвсем минимално призвание за власт, тъй като това означавало, че за народа Моцта на Боговете е била предадена на някои привилегировани хора – на някои от техните специални членове: когато народът бил видял веднъж Моцта и пазел спомена за нея, отсъствието ѝ по-късно минавало

незабелязано, ако там се намирали представителите на Мощта. А е известно, че регентите на властта накрая стават наследници на властта. Така при заминаването на Атлантите винаги оставали техните представители, натоварени с осъществяването и подтикването към осъществяването на мисията, която „се нравела на Боговете”.

В какво се състояла тази мисия? Естествено, тъй като става на дума за договаряне, сключено с две толкова различни групи като тази на белите или тъмните Атланти, не би могло да се говори за една, а за **две** мисии, противоположни по същност. Не ще описвам тук специфичните цели на тези „мисии”, тъй като за Вас те ще бъдат абсурдни и неразбираеми. Ще кажа вместо това нещо относно общите форми, с които мисиите били наложени на туземните народи. Не е трудно да се разграничат тези форми и дори да се отгатнат по интуиция техните значения, ако се наблюдават фактите с помощта на следната двойка принципи. На първо място трябва да се отбележи, че групите Атланти, слезли на континентите след „Потъването на Атлантида”, не били просто оцелелите от една природна катастрофа – нещо като прости корабкрушения, – а хора, идващи от една ужасна и тотална война: Потъването на Атлантида е, в интерес на истината, просто една последица – край на един етап в развитието на един конфликт – на една Същностна Война, която е започнала много преди това в извънземния Източник на човешкия Дух и която все още не е завършила. Онези хора тогава действували, ръководейки се от законите на войната: те не осъществявали нито едно движение, което да противоречи на принципите на тактиката и което би могло да постави под заплаха Стратегията на Същностната Война.

Същностната Война е един конфликт на Боговете – един конфликт, който е започнал в Небето и сетне се е разпрострял до Земята, повличайки човеците в своя ход: в театъра на военните действия на Атлантида се водила само една Битка от Същностната Война; и в рамките на противопоставените сили, групите Атланти, които споменах – бялата и тъмната – били участвували като планировчици или стратегии на своята съответна група. Тоест, те не били нито пълководци, нито преки бойци в Битката на Атлантида: в съвременната война функциите им биха съответствували на тези на „щабните аналитици”...; с изключение на това, че тези „аналитици” не разполагали с елементарни електронни компютри, програмирани с „военни игри”, като съвременните, а с един инструмент, несравнимо по-съвършен и страховит: човешкия мозък, специализиран до крайната степен на своите възможности. Накратко, когато било те слезли на континентите, една фаза от Същностната Война била приключила: водачите се били оттеглили от своите командни постове, а на преките бойци, оцелели от взаимното унищожение, се паднал различен жребий: някои възнамерявали да се прегрупират и да се придвижат напред към един несъществуващ авангард, други повярвали, че са били изоставени пред битката, трети се разбягали в безпорядък, а четвърти се изгубили и накрая забравили за Същностната

Война. С две думи, и прилагайки сега езика, с който белите Атланти говорели на континенталните народи, „Боговете престанали да се проявяват пред хората, защото хората се били провалили за пореден път: те не били разрешили конфликта тук, поставен в човешки мащаб, оставяйки така проблема да се завърне на Небето и да се изправи отново пред Боговете. Но Боговете се били спречкали по повод на човека, тъй като едни от Боговете искали Духът на човека да се завърне в своя Източник отвъд звездите, докато другите се стремели да го удържат като затворник в света на материята”.

Белите Атланти били с Боговете, които искали да освободят човека от Великата Измама на Материята и твърдели, че са се борили упорито, за да постигнат тази цел. Но човекът бил слаб и подвел своите Богове-Освободители – той позволил на вражеската Стратегия да отслаби неговата воля и да го държи подчинен на Материята, попречвайки по този начин на Стратегията на Боговете-Освободители да успее да го изтръгне от Земята.

Тогава Битката на Атлантида приключила и Боговете се оттеглили в своите обители, оставяйки човека затворник на Земята, понеже той не бил способен да разбере мизерната си ситуация, нито разполагал със силите, за да спечели в борбата за духовната свобода. Но Те не изоставили човека; просто Войната вече не се водела на Земята: един ден, ако човекът по своя воля би поискал да си възвърне своето място на Небето, Боговете-Освободители щели се завърнат с цялата си Моц и цяла да бъде използвана една нова възможност да се разгърне Битката; този път тя щяла бъде Последната Битка – последната възможност преди Боговете да се завърнат окончателно в Източника, отвъд звездите; междувреме, „преките борци” за свободата на Духа, които се преориентират в театъра на действията на Войната – тези, които си спомнят Битката за Атлантида, които се пробудят от Великата Измама или търсачите на Източника, ще трябва да водят на Земята една крайно трудна персонална битка срещу Демоничните Сили на Материята, т.е. срещу непреодолимо превъзхождащи ги вражески сили... **и да ги победят с героична воля**: само така те щели да бъдат допуснати в „Главната Квартира на Боговете”.

В обобщение: според белите Атланти „една фаза от Същностната Война била приключила, Боговете са се оттеглили в своите обители и бойците са се разпръснали; но Боговете щели да се върнат – доказвали го присъствията на Атлантите тук, строящи и подготвящи Земята за Последната Битка. В Атлантида тъмните Атланти били Свещеници, които служели на култа на Боговете-Предатели на човешкия Дух; белите Атланти, напротив – принадлежали към една каста на Воини-Строители или Воини-Мъдреци, които се сражавали на страната на Боговете-Освободители на човешкия Дух, заедно с Благородническата и Воинската каста на червените и жълтите хора, които попълвали редиците на „преките бойци”. Затова тъмните Атланти се стремели да разрушават техните строежи – защото те боготворели Силите на Материята и се

подчинявали на замисъла, с който Боговете-Предатели оковаха Духа към животинската природа на човека”.

Белите Атланти произлизали от расата, която съвременната антропология нарича „кроманьонска”. Около тридесет хиляди години преди това Боговете-Освободители, които тогава управлявали Атлантида, били поверили на тази раса една принципна мисия – една задача, чието осъществяване би демонстрирало тяхната доблест и което щяло да им отвори портите на Мъдростта: те трябвало да се разпространят по целия свят и да изтребят животинския човек – един примитивен хоминид на Земята, който притежавал единствено тяло и душа, но бил лишен от вечен Дух, т.е. принадлежащ на расата, днес измряла, която антропологията е нарекла „неандерталска”. Кроманьонските човечеци изпълнили с такава ефикасност тази задача, че те били възнаградени от Боговете-Освободители с позволение да се прегрупират и да обитават в Атлантида. Там те придобили впоследствие Магистериума на Камъка и станали известни като Пазители на Литическата Мъдрост и **Каменни Човечеци**. Така, когато казвам, че те „принадлежали на една каста от Воини-Строители”, това трябва да се разбира като „Каменни Строители”, „Воини, сведущи в Литическата Мъдрост”. И това уточнение е важно, защото в тяхната Наука **се работело само с камък**, тоест както инструментите, така и материалите на тяхната Наука се състояли от чист камък, с изричното изключване на металите. „Металите, – щели да обяснят те по-късно на иберите, – представлявали Силите на Материята и те трябвало да бъдат грижливо избягвани или манипулирани с голяма предпазливост”. С предаването на идеята, че есенцията на метала е демонична, белите Атланти очевидно се стремели да внушат едно табу на съюзените с тях народи; едно табу, което поне в случая на желязото, било поддържано в продължение на няколко хилядолетия. И обратно – тъмните Атланти, без съмнение поради особената си връзка със Силите на Материята, поощрявали народите, които били пристрастени към тях, да практикуват металургията и златарството без ограничения към какъвто и да било метал.

И това е вторият принцип, който трябва да се има предвид, д-р Артуро Сигнаел: белите Атланти поверили на иберите, които им помагали в изграждането на мегалитите, една мисия, която може да се обобщи в следната форма: **да защитават мегалитните конструкции и да се сражават до смърт срещу съюзниците на тъмните Атланти**. Последните от своя страна предложили на иберите да следват една мисия, която би могла да се формулира така: „**да разрушават мегалитните конструкции; ако това не било възможно, да модифицират формите на камъните, за да неутрализират функциите на комплексите; ако това не било възможно, да изрязват върху камъните архетипичните знаци на материята, съответстващи на функцията за неутрализиране; ако това не било възможно, да извратят поне военното значение на конструкцията, превръщайки я в погребален паметник; и т.н.**”; и „**да се сражават до смърт със съюзниците на белите Атланти**”.

Както казах преди, след като налагали тези „мисии“, Атлантите продължавали своето бавно напредване на Изток; белите винаги следвани на благоразумно разстояние от тъмните. Именно затова тъмните закъснели с хиляди години докато стигнат до Египет, където се установили и основали една цивилизация, която продължила други такива хилядолетия и в която те отново изпълнявали задълженията на Свещеници на Силите на Материята. Белите Атланти, на свой ред, следвали винаги на Изток, прекосявайки Европа и Азия през една широка ивица, която граничела на Север с арктическите региони, и изчезвайки мистериозно към края на пра-Историята: след тяхното преминаване обаче, воинствени бели народи се надигали непрестанно, допринасяйки с най-хубавото от своите воински и духовни традиции за Историята на Запада.

Но накъде се насочвали белите Атланти? Към града **К'Таагар** или **Агарта** – едно място, което, съгласно откровенията, дадени на моя народ, било убежището на някои от Боговете-Освободители – тези, които все още оставали на Земята, очаквайки пристигането на последните бойци. Този неизвестен град бил построен на Земята преди милиони години – в дните, в които Боговете-Освободители дошли от Венера и се установили на един континент, който наричали „Хиперборея“ като спомен за Родината на Духа. В действителност, Боговете-Освободители твърдели, че произлизат от „Хиперборея“ – един Несътворен Свят, тоест несътворен от Бога-Създател, съществуващ „отвъд Източника“ – Източника те наричали **Туле** и според Тях Хиперборея означавало „Родина на Духа“. Имало така една изначална Хиперборея и една земна Хиперборея; и един изотропен център Туле – седалище на Грала, който отразявал Източника и който бил също така недостъпен като него. Цялата духовна Мъдрост на Атлантида била наследство от Хиперборея и затова белите Атланти наричали себе си „Хиперборейски Посветени“. Митичният град **Камигара**, който фигурира във всички карти, предшествуващи откриването на Америка, разположен „близо до Китай“, не е никой друг, а **К'Таагар** – обителта на Боговете-Освободители, в която биват допускани да влязат единствено Хиперборейските Посветени или Мъдрите Воини, с други думи – Посветените в Мистерията на Чистата Кръв.

Накрая Атлантите напуснали иберийския полуостров. Как било осигурено това, че „мисиите“, наложени на туземните народи, ще се изпълняват в тяхно отсъствие? Посредством сключването на един договор с онези членове на народа, които щели да представляват Властта на Боговете – един договор, който, ако не бъде изпълнен, рискувал нещо повече от смъртта в живота: сътрудниците на тъмните Атланти залагали в играта безсмъртието на Душата, докато следовниците на белите Атланти отвърждали на това с вечността на Духа. Но двете мисии, както казах, били същностно различни и съглашенията, върху които те се основавали, естествено, също били такива: този на белите Атланти бил един Кръвен Договор, докато онзи на тъмните Атланти се състоял в един Културен Договор.

Очевидно, д-р Сигнагел, това писмо ще бъде дълго и ще трябва да го пиша в продължение на няколко дни. Утре ще продължа от мястото, където прекъсна разказът и ще отворя една кратка скоба, за да разгледам двата Договора – това е необходимо, тъй като оттук ще се явят ключовете, които ще позволят да се интерпретира моята собствена история.

Ден Втори

Ще започна с Кръвния Договор. Същият означава, че белите Атланти смесили кръвта си с представителите на туземните народи, които също били от бяла Раса, пораждайки първите династии на Царете-Воини от Божествен Произход: те били такива – щели да твърдят по-късно – понеже произлизали от белите Атланти, които на свой ред казвали, че са Синове на Боговете. Но Царете-Воини трябвало да съхраняват тази божествена наследственост с подкрепата на една Аристокрация на Кръвта и Духа, пазейки своята расова чистота: и те го правели вярно в продължение на хилядолетия... докато вражеската Стратегия, действайки чрез чуждите култури, успяла да ги заслепи или обезуми, довеждайки ги до нарушаването на Кръвния Договор. И това нарушаване на договореността със Синовете на Боговете било, както скоро ще видите, докторе, причина за големи злини.

Разбира се, Кръвният Договор включвал нещо повече от генетичната наследственост. На първо място било обещанието на **Мъдростта**: белите Атланти уверявали своите наследници и бъдещи представители, че вярността към мисията щяла да бъде възнаградена от Боговете-Освободители с Най-Висшата Мъдрост – тази, която позволява на Духа да се завърне в Източника, отвъд звездите. Ще рече – че Царете-Воини и членовете на Аристокрацията на Кръвта също щели да се превърнат във Мъдри Воини – в **Каменни Човеци** – като белите Атланти, стига само да изпълняват мисията и да зачитат Кръвния Договор; и обратно – забравянето на мисията или предателството спрямо Кръвния Договор щели да носят тежки последици: не се касаело за едно „наказание от Боговете“, нито за нещо подобно, а за **изгубване на Вечността**, тоест едно необратимо духовно падение, по-ужасно дори от онова, което било оковало Духа към Материята. „Боговете-Освободители – съгласно особеното описание, които белите Атланти давали на туземните народи – не прощавали, нито наказвали техните деяния; нито дори ги осъждали, тъй като Те били отвъд всеки Закон; Техните погледи забелязвали единствено Духа на човека или онова, което било духовно в него - неговата воля да напусне материята; онези, които обичали Творението, които желали да останат подчинени на болката и страданието на животинския живот, които чрез поддържането на тези и други подобни илюзии забравяли мисията или предавали Кръвния Договор, нямало да понесат – не! – никакво наказание: единствено сигурна била загубата на вечността... освен ако не се счита за „наказание“

неумолимото безразличие, което Боговете-Освободители проявяват спрямо всички Предатели”.

По отношение на Мъдростта туземните народи получавали във всички случаи пряко доказателство, че ще могат да придобият едно висше познание – едно конкретно свидетелство, което говорело повече от неразбираемите изкуства, използвани в мегалитните конструкции: и това неотрицаемо доказателство, което поставяло туземните народи над които и да било други, които не били сключили договор с Атлантите, се състояло в разбирането на Земеделието и начините за опитомяване и управляване на животинските популации, полезни за човека. В действителност след заминаването на белите Атланти туземните народи разполагали за своето поддържане в мястото, където обитавали, и за изпълнението на мисията си с могъщата подкрепа на Земеделието и Животновъдството, без значение на това какви са били те преди: ловци, събиратели или прости воители-грабители. Магическото ограждане на полята и очертаването на укрепените със стени градове трябвало да се осъществява върху земята с помощта на един **каменен плуг**, който белите Атланти завещавали на туземните народи за тази цел: става на дума за един литически инструмент, измислен и конструиран от Тях, с който те никога не бивало да се разделят и който употребявали единствено за основаването на земеделските и градските сектори в завзетата земя. Естествено, това било едно доказателство за Мъдростта, но не самата Мъдрост. А Мъдростта? Кога цяло да се придобие познанието, което би позволило на Духа да пътува отвъд звездите? Индивидуално, това зависело от **волята**, положена в завръщането към Източника и от **ориентацията**, с която тази воля се насочвала към Източника: всеки човек можел да се завърне в който и да е момент и от което и да е място, ако придобил Мъдростта, произлизаща от волята за завръщане и от ориентацията към Източника; битката срещу Силите на Материята трябвало да бъде решена в този случай персонално: това цяло да представлява един подвиг на Духа и да бъде зачетено високо от Боговете-Освободители. Колективно, от друга страна, Мъдростта на Освобождението на Духа – тази, която правила възможно заминаването на всички Мъдри Воители към К’Таагар и оттам към Източника, цяло да се придобие единствено когато театърът на военните действия на Същностната Война се пренесе отново на Земята: тогава Боговете-Освободители щели отново да се явят на хората, за да поведат Силите на Духа в Последната Битка срещу Силите на Материята. Дотогава Мъдрите Воители трябвало да изпълняват ефикасно мисията и да се подготвят за Последната Битка: и в момента, когато бѐдели призовани от Боговете да заемат своя пост във Битката, на Мъдрите Воители като цяло цяло да се падне да проявят Мъдростта на Духа. Както твърдели белите Атланти, това цяло да е неизбежно, ако туземните народи изпълнили своята мисия и зачитали Кръвния Договор, тъй като „тогава” **Максималната Мъдрост** цяло да съвпадне с **Най-Силната Воля** за завръщане в Източника, с **Максималната Ориентация** към Източника, с **Най-**

Висшата Доблест, решена на бой срещу Силите на Материята и с Максималната Духовна Враждебност спрямо не-духовното.

И тъй, колективно максималната Мъдрост щяла да се разкрие накрая, по време на Последната Битка, в един момент, който всички Мъдри Воини щели да разпознаят едновременно. Как? – възможността щяла да бъде разпозната директно с Чистата Кръв в едно вътрешно възприятие или посредством „Камъка на Венера“.

*На Царете-Воини на всеки съюзен народ, тоест на своите наследници, белите Атланти завещавали също така един **Венерин Камък** – скъпоценен камък, подобен на изумруд с размера на детски юмрук. Този камък, който бил донесен на Земята от Боговете-Освободители, не бил шлифован по никакъв начин, а фино полиран, имащ върху един сектор от повърхността си една лека вдлъбнатина, в чийто център се **наблюдал** Знакът на Източника. Според това, което белите Атланти разкрили на Царете-Воини, преди падението на извънземния Дух в Материята, на Земята съществувал един крайно примитивен човек-животно, син на Бога-Създател на всички материални форми: този животински човек притежавал душевна същност, тоест една Душа, способна да постигне безсмъртие, но бил лишен от вечния Дух, присъщ на Боговете-Освободители или на самия Бог-Създател. Въпреки това животинският човек бил предназначен да придобие еволюционно една висока степен на познание за Творението на Създателя – познание, което се обобщавало в Знака на Змията; с други думи, **змията изразявала най-висшето познание на животинския човек**. След като претърпял Мистерията на Падението, Духът се озовал въплътен в животинския човек – затворник на Материята – и така възникнала необходимостта от неговото освобождение. Боговете-Освободители, които в това отношение се оказвали толкова ужасни, колкото и проклетия Бог-Създател – Пленителя на Духовете – обръщали внимание единствено, както се каза, на онези, които разполагали с воля да се завърнат в Източника и които проявявали ориентация към Източника; на тези доблестни Духове Боговете казвали: „**ти си изгубил Източника и си пленник на змията; със Знака на Източника разбери змията и ще бъдеш отново свободен в Източника!**“.*

*И тъй, Мъдростта се състояла в разбирането на змията със Знака на Източника. Оттук идвала важността на наследството, което белите Атланти дарявали с Кръвния Договор: **Чистата Кръв** – кръвта на Боговете, и **Венериният Камък**, в чиято вдлъбнатина се **наблюдал** Знакът на Източника. Това наследство, без никакво съмнение, можело да спаси Духа, ако „със Знака на Източника се разберяла змията“, тъй както повелявали Боговете. Но да се реализира Мъдростта на Освобождението на Духа не било лесна задача, тъй като **Знакът на Източника не бил отпечатан по никакъв начин във Венериния Камък**: той можел само да се „наблюдава“ върху него в неговата вдлъбнатина. И там го виждал единствено онзи, който зачитал Кръвния Договор, тъй като всъщност това, което съществувало като божествено наследство на Боговете, било един **Символ на Източника в Чистата***

Кръв: Знакът на Източника, наблюдаван във Венериния Камък, бил само отражението на Символа на Източника, присъстващ в Чистата Кръв на Царете-Воини, на Мъдрите Воини, на Синовеите на Боговете – на Полубожествените Човеци, които заедно с животинското тяло и материалната Душа притежавали и един Вечен Дух. Ако Кръвният Договор бивал нарушен, ако кръвта ставала нечиста, тогава Символът на Източника отслабвал и не можел да бъде видян Знакът на Източника върху Венериния Камък: така се изгубвала възможността „да се разбере змията” – максималната Мъдрост – и с това възможността – последната възможност за включване в Същностната Война. И обратно – ако се зачитал Кръвният Договор, ако се съхранявала Чистата Кръв, тогава Венериният Камък можел да бъде наричан с право „огледало на Чистата Кръв” и тези, които наблюдавали върху него Знака на Източника, ставали „Посветени в Мистерията на Чистата Кръв” – истински Мъдри Воини.

Белите Атланти твърдели, че тяхното континентално придвижване било ръководено директно от един Велик Бял Водач, когото те наричали Навутан . Този Водач, когото само те виждали и към който проявявали дълбоко уважение и почит, бил известен с това, че бил Този, който бил разкрил на самите бели Атланти Знака на Източника. Естествено, Знакът на Източника бил непредаваем, като се има предвид, че можел да бъде видян само от онзи, който предварително притежавал в своята кръв Символа на Източника. Венериният Камък – Огледалото на Чистата Кръв – позволявал да се получи именно едно външно **отражение** на Символа на Източника: но това отражение – Знакът на Източника – не можело да бъде предадено нито чрез Посвещение, нито чрез някаква друга социална функция, ако приемникът не притежавал наследствеността на Символа на Източника. Включително и сред белите Атланти имало едно време, в което само неколцина индивидуално успявали да познаят Символа на Източника. Трудността почивала в невъзможността да се установи съответствие между Несътвореното и Сътвореното: било така, сякаш материята била неспособна да отрази Несътвореното. В действителност, Венерините Камъни били **структурно модифицирани** от Боговете-Освободители, за да изпълняват своята функция. С намерението да разреши този проблем и да даде на своята раса Най-Висшата Мъдрост, по-велика дори от Литическата Мъдрост, позната на тях, Навутан се бил спуснал в Преизподнята. Или поне това било, което разказвали белите Атланти. Тук той се сражавал срещу Силите на Материята, но не успял да ги принуди да отразяват Символа на Източника, за да бъде видян той от всички членове на неговата Раса. И изглежда, че Фрия – неговата Божествена Съпруга – била тази, която разрешила проблема: **Знакът на Източника можел да се изрази посредством танца.**

Всички движения на танца произлизат от движението на птиците, от техните Архетипове. Откритието на Фрия позволило на Навутан да схване Знака на Източника

с **Езика на Птиците** и да го изрази по същия начин. Но този език не бил съставен от звуци, а от **осмислени движения**, които извършвали определени птици като цяло, по-специално блатните птици като чаплата или жерава и птиците от рода на кокошката като яребицата, пауна или фазана: според Навутан , за да се схване Знака на Източника били нужни точно „тринадесет плюс три Вруни”, т.е. една азбука от шестнадесет знака, наричани Вруни или Варуни.

Благодарение на Навутан и Фрия белите Атланти били Харустици (от *ave spicere*⁵) – Птицегадатели, т.е. имали дарбата да схващат Знака на Източника, наблюдавайки полета на птиците: Езикът на Птиците представлявал за тях една расова победа на Духа над Силите на Материята.

Така се обобщавала Мъдростта на Навутан : **този, който разбере азбуката на шестнадесетте Вруни, ще разбере Езика на Птиците. Който разбере Езика на Птиците, ще разбере Знака на Източника. Който разбере Знака на Източника, ще разбере змията. И който разбере змията със Знака на Източника, ще може да бъде свободен в Източника.**

Ясно е, че белите Атланти не разчитали на трайността на Езика на Птиците, който въпреки това предавали на своите наследници от Кръвния Договор. Те предвиждали, че поради триумфа на Културния Договор на тъмните Атланти свещеният език скоро цял да бъде забравен от хората; в този случай единствената гаранция, че поне някой индивидуално би успял да види Знака на Източника, се състояла във Венериния Камък. С голям успех те полагали в него осъществяването на мисията. Така, когато белите Атланти се сбозували с моите Предци, д-р Сигнагел, те им подсказали един метод, адекватен за изпълнението на мисията. Преди всичко те трябвало да зачитат без изключения Кръвния Договор и да поддържат за целта една Аристокрация на Чистата Кръв. От тази Аристокрация, която започвала с потомците на белите Атланти, вече били избирани първите Царе и Мъдрите Воини, които **охранявали** Каменния Плуг и Венериния Камък: всъщност отначало всеки народ бил разделен екзогамно на три групи, всяка от които имала правото да използва литическите инструменти и назначавала за общото им охраняване по една Мъдра Воителка; тези жени съхранявали инструментите във вътрешността на една тайна пещера и когато те трябвало да бъдат употребени, ги пренасяли трите заедно; трите групи на народа, разбира се, се подчинявали на един и същ Цар; с течение на вековете, поради културното поражение, което ще опиша по-нататък, троичното разделение на народа било забравено, макар и дълго време да бил оцелял обичаят да се поверява охраняването на литическите инструменти на „Трите Мъдри Воителки” или **Враите**.

5 Лат. “наблюдаване на птиците” (бел.прев.).

След това, всички Царе и Благородници на Кръвта бивали **Посветени** в Мистерията на Чистата Кръв: Посвещението се извършвало на шестнадесет години, когато те се изправяли пред Венериния Камък и се опитвали да видят в него Знака на Източника. Този, който можел да го наблюдава, разполагал в същия този момент с достатъчна Мъдрост, за да осъществи само-освобождението на Духа и да отпътува към Източника. Но ако Воинът-Мъдрец бил един Цар или Герой, който желал да отложи своята собствена духовна свобода в полза на освобождението на Расата, две били стъпките, които трябвало да последва. Първата се състояла в това да осъществи повелята на Боговете-Освободители и „да схване змията със Знака на Източника“, съобщавайки след това придобитата Мъдрост на останалите Посветени. След като бил видян Знакът на Източника, втората стъпка на Посветения изисквала от него да не отклонява вниманието си от Венериния Камък, защото в него, върху неговата вдлъбнатина, един ден щял да бъде видян **Литическият Знак на К'Таагар** – това бил един **образ**, който щял да посочи пътя към Града на Боговете-Освободители.

Този принцип поставил началото на една тайна институция между иберите, за която ще говоря повече по-нататък – тази на **Нойовете** и **Враите** – един корпус от Посветени, отдадени на охраняването на Венериния Камък във всяко време и място и на очакването на проявлението на Символа на Източника.

И така се получило, че потомците или съюзниците на белите Атланти, които осъществявали първата стъпка в разбирането на змията и я представяли било с действителната форма на влечугото, било абстрактно с формата на спиралата, били вземани повсеместно за почитатели на змиите. Това объркване било създадено злонамерено, за да се припишат на Мъдрите Воини всякакъв вид тъмни деяния и намерения; с тази цел Врагът асоциирал змията с идеите, които причинявали най-много страх или отвращение у невежите народи на Земята: ноцта, луната, демоничните сили, всичко, което е пълзящо или подземно, окултното и пр. По този начин, посредством една клеветническа и злонамерена вулгаризация на техните деяния, и тъй като никой освен Посветените не знаел за съществуването на Венериния Камък и за Знака на Източника, било постигнато Мъдрите Воини да бъдат обвинени в Черна Магия, тоест в най-грубите магически изкуства – тези, които се практикуват с помощта на страстите на тялото и Душата: Любопитен парадокс! – Посветените в Мистерията на Чистата Кръв, обвинени в Черна Магия и в човещина! Точно Те, които, бидейки схванали змията – тоталния символ на човешкото познание – били отвъд всичко човешко!

Ден Трети

Културният Договор, върху който тъмните Атланти основавали своите съюзи, бил от своя страна съществено различен от Кръвния Договор. Това съглашение се основавало на постоянното поддържане на един **Култ**. По-точно – основата на съюза се

състояла в непоклатимата вярност към един Култ, предаден им от тъмните Атланти; Култът изисквал безусловното почитане от членовете на туземния народ на един Бог и изпълняването на Неговата Воля, която се проявявала чрез **неговите представители** – свещеническата каста, формирана и обучена от тъмните Атланти. Това не бива да се тълкува в смисъл, че тъмните Атланти посвещавали туземните народи в Култа на своя собствен Бог, тъй като **Те твърдели, че са земното проявление на Бога**, който бил Богът-Създател на Вселената; те казвали, че са единосъщни с Бога и че освен разрушаването на творенията на белите Атланти имали да изпълнят една висша цел на Земята: тяхната собствена мисия се състояла в изграждането на една велика цивилизация, от която в Края на Времената щял да произлезе един Народ, избран от Бога и също така единосъщен с Него, на който щяло да се даде да царува над всичките народи на Земята; някои Ангели, които проклетите бели Атланти наричали „Богове-Предатели на Духа”, щели да подкрепят тогава Избрания Народ с цялата си Мощ; но било писано, че тази Синархия нямало да може да бъде осъществена, ако не бъдат прогонени от Земята враговете на Творението – тези, които се осмелявали да разкрият на човеците Плановете на Бога, за да се разбунтуват те и да се отклонят от Неговите замисли; тогава щяла да се случи Последната Битка между Синовете на Светлината и Синовете на Мрака, тоест между тези, **които почитали Бога-Създател със сърцето и онези, които разбирали змията с ума.**

На кратко, тъмните Атланти, които „били проявлението на Бога”, не предлагали себе си като обект на Култа, нито излагали на туземните народи своето схващане за Бога, което се свеждало до едно „Самосъзерцание”, **което Богът-Създател преживявал чрез своето проявление в тъмните Атланти:** вместо това те разкривали на туземните народи Името и Аспекта на някои небесни Богове, които не били нищо повече от Лица на Бога-Създател – други Негови проявления в Небето; звездите на твърдата и всяко видимо или невидимо небесно тяло представлявали тези Богове. Според особената психология на всеки туземен народ щял да бъде и разкритият на него Бог: на някои – най-примитивните – се посочвал един Бог като Слънцето, Луната, една планета, звезда или определено съзвездие; на други – по-развити – се казвало, че в една или друга звезда **обитава** Богът на техните Култове. В този случай им се позволявало да представят Бога посредством един фетиш или идол, който да символизира неговото скрито Лице – това, с което свещениците го възприемали в Неговата астрална обител.

Както и да било – дали Богът щял да е една звезда или да съществува зад една звезда, дали щял да се проявява в околния свят, в цялото Творение, в тъмните Атланти или в коя да е друга свещеническа каста, материализмът на едно подобно схващане е очевиден: ако се задълбочим малко в него, ще стане явна **материята**, поставена винаги като реален предел на Творението на Бога, ако не и като самата субстанция на Бога,

съставляваща естествената отпратка към Боговете, същностната опора на Божественото съществуване.

Несъмнено е, че тъмните Атланти са боготворели Силите на Материята, тъй като всичко сакрално за тях – онова, например, което те посочвали на туземните народи в Култа, – се основавало върху материята. Действително, святостта, която се постигала чрез свещеническата практика, произтичала от едно неуморно осветяване на тялото и на телата. И произлизащата от това Мощ, демонстрираща жреческото превъзходство, се състояла в господството над силите на природата или в крайна сметка – над всяка сила. Но силите не били нищо повече от проявления на Боговете: силите възниквали от материята или се насочвали към нея и тяхното формализране било еквивалентно на обожествяването им. Тоест: Вятърът, Огънят, Гръмотевицата, Светлината не можели да бъдат друго освен Божове или Волята на Боговете; господството над силите било така едно единение с Боговете. И затова най-висшата жреческа святост – тази, която се проявявала в господството над Душата, дали тя се схващала като тяло или като сила, – означавала също така най-унизителното подчинение на Силите на Материята.

Движението на звездите разкривало действието на Боговете: Божествените Планове се разгръщали с тези движения, в които всеки ритъм, период или цикъл имали решаващо значение за човешкия живот. Затова тъмните Атланти боготворели Времето под формата на астралните или природни цикли и предавали на туземните народи вярата в Ерите или Великите Години: в течение на една Велика Година се осъществявала една част от Плана, който Боговете били предназначили за човека – неговата земна съдба. Последната Велика Година, която щяла да трае двадесет и шест хиляди слънчеви години, била започнала преди хилядолетия, когато Небесният Лебед се приближил към Земята и хората от Атлантида видели низхождението на Бога **Санат**: Той идвал, за да бъде Цар на Света, изпратен от Бога-Слънце **Тон** – Бащата на Хората, Който е Син на Бога-Куче **Син**. Тъмните Атланти възхвалявали момента, в който **Санат** бил дошъл на Земята и разпространявали между туземните народи Символа на Лебеда като белег за този изначален спомен: от там идва това, че Символът на Лебеда и по-късно – този на всяка водна птица – започнал да се разглежда универсално като свидетелство, че определен туземен народ е сключил Културния Договор; тоест, макар Богът, комуто отслужвали Култ туземните народи, да бивал различен – Белен, Луг, Бран, Протей и др. – общата идентификация със Символа на Лебеда разкривала институцията на Културния Договор. По-късно, след заминаването на Атлантите, конфликтът между туземните народи бивал символизиран като една борба между Лебеда и Змията, тъй като конфликтът бил между привържениците на Символа на Лебеда и онези, които „схващали Символа на Змията“; разбира се, смисълът на тази алегория се знаел единствено от Посветените.

Богът **Санат** бил утвърден на Трона на Древните Царе на Света, съществуващ от преди милиони години в Двореца **Корн** на Белия Остров **Гиг**, познат по-късно в Тибет като **Чанг Шамбала** или **Дехунг**. Там Той се разположил, за да управлява развитието на неизброими Души, тъй като Белият Остров се намирал в Земята на Мъртвите: на Белия Остров обаче идвали само Душите на Свещениците – на онези, които във всички Епохи били почитатели на Бога-Създател. Царят на Света оглавявал едно Бяло Братство, съставено от най-светите Свещеници, живи или умрели, и подкрепяно в своето действие върху човечеството от Моцта на онези мистериозни Ангели – **Серафимите Нефилими**, които белите Атланти определяли като Богове-Предатели на Човекия Дух: според Белите Атланти, Серафимите Нефилими били само двеста, но тяхната Моц била толкова огромна, че Те господствували над цялата Окултна Йерархия на Земята; за упражняването на тази Моц Те разполагали с позволение на Бога-Създател и Там се подчинявали сляпо Свещениците и Посветените на Културния Договор, които формирали редиците на „Окултната Йерархия” или „Бялата Йерархия” на Земята. Накратко – в Чанг Шамбала, на Белия Остров, съществувало Бялото Братство, начело на което били Серафимите Нефилими и Царят на Света.

Следва да се поясни, че „белотата”, приписвана на островната Обител на Царя на Света или на неговото Братство, не се отнасяла до едно расово качество на неговите обитатели или членове, а до **просветеността**, която те неизбежно притежавали по отношение на останалите хора. **Светлината** всъщност била най-божественото нещо, била тя вътрешната светлина, видима за очите на Душата, или слънчевата светлина, която поддържала живота и се възприемала със сетивата на тялото: и това боготворене демонстрира за пореден път метафизическия материализъм, поддържан от тъмните Атланти. Според тях, в зависимост от това, доколко Душата била еволюирала и се била издигнала към Бога-Създател, тя „увеличавала своята светлина”, тоест увеличавала способността си да възприема и излъчва светлина, за да се превърне накрая в чиста светлина: естествено, тази светлина била нещо, създадено от Бога, тоест, нещо крайно – пределът на съвършенството на Душата – нещо, което не можело да се премине, без да се влезе в противоречие с Плановите на Бога и без да се изпадне в най-противната ерес. Обратно на това, Белите Атланти твърдели, че в Източника, отвъд звездите, съществувала една **Несътворена Светлина**, която можела да бъде видяна единствено от Духа: тази безкрайна светлина била невъзприемаема за Душата. Но макар и невидима, пред нея Душата се чувствувала като пред най-непроницаемата чернота – една безпределна бездна – и тя изпадала в неконтролируем ужас: и това се дължало на факта, че **Несътворената Светлина на Духа** съобщавала на Душата интуицията за вечната смърт, в която тя, както и всяко сътворено нещо, ще прекрати своето съществуване в края на една **Върховна „Велика Година”** на проявление на Бога-Създател – една „Махаманвантара”.

Така „белотата” на Братството, на което принадлежали тъмните Атланти, не произлизала от цвета на кожата на неговите членове, а от „светлината” на техните Души: Бялото Братство не било расово, а религиозно. Неговите членове се попълвали единствено от Посветени Свещеници, които заемали винаги едно „справедливо място” съобразно своята отдаденост и покорство пред Боговете. Кръвта на живите за тях имала относителна стойност: ако с нейната чистота се поддържал сплотен съюзническият туземен народ, тогава те трябвало да я съхраняват, но ако запазването на Култа изисквало смешението с друг народ, тя можела да се деградира без проблеми. Култът бил оста на съществуването на туземния народ и всичко друго му било подчинено по важност; всичко в крайна сметка трябвало да бъде пожертвувано в името на Култа: и на първо място Чистата Кръв на народите-съюзници на белите Атланти. Това било част от мисията, едно задължение на Културния Договор: пролятата Чиста Кръв радвала Боговете и Те изисквали нейното приношение. Затова Посветените Свещеници трябвало да бъдат Жертвоприносители на Чистата Кръв – те трябвало да изтребват Мъдрите Воини или да разрушават тяхната генетична наследственост, за да неутрализират Кръвния Договор.

Дотук описах принципните характеристики на двата Договора. Не можях да избегна употребата на неясни или малко познати понятия, но ще трябва да разберете, уважаеми докторе, че ми липсва необходимото време, за да навляза в по-големи подробности. Преди да продължа обаче с историята на моя народ и моята фамилия, ще направя един коментар относно последиците, които съюзите с Атлантите донесли на туземните народи.

Ако свещеническите касти, формирани от тъмните Атланти, са се отличили с нещо в Историята, освен със своите фанатизъм и жестокост, това било изкуството на измамата. Те правели – буквално – всякаква жертва, стига тя да допринасяла за съхраняването на Култа: осъществяването на мисията – тази Висша Цел, която щяла да удовлетвори Волята на Боговете – оправдавала всички прилагани средства и ги превръщала в майстори на измамата. И тогава не бива да ни учудва, че те много пъти се престрували, че са Царе или се прикривали зад Царете и Благородниците, ако това благоприятствувало техните планове; но това не бива да подвежда никого: Царе, Благородници или Господари – ако техните деяния се стремели към поддържането на един Култ, ако те изповядвали благоговейно подчинение пред Боговете на Материята, ако проливали Чистата Кръв или се стремели да я деградират, ако преследвали Мъдреците или твърдели, че Мърдостта е ерес, то несъмнено ставало на дума за камуфлирани Свещеници, макар и техните социални функции да изглеждали различни. **Принципът за установяване на принадлежността на един съюзен народ на Атлантите се състои в противопоставянето между Култа и Мъдростта:** поддържането на един Култ към Силите на Материята – към едни Богове, които се поставят над човека и одобряват неговото мизерно земно съществуване, към Богове-

Създатели или Определители на Съдбата на човека – поставя автоматично техните почитатели в рамките на Културния Договор, независимо дали са налице Свещеници или не.

*И обратно – Боговете на белите Атланти не изисквали нито Култ, нито Свещеници: Те говорели пряко в Чистата Кръв на Воините и последните, именно понеже чували Техните Гласове, се превръщали в Мъдреци. Те не били дошли, за да утвърдят човека в неговото презряно състояние на роб на Земята, а за да да подбудят човешкия Дух на бунт срещу Бога-Създател на материалния затвор и да възстановят абсолютната свобода в Източника, отвъд звездите. Тук той винаги щял да бъде един роб на плътта, обречен на мъката и страданието на живота; там щял да бъде Богът, какъвто е бил преди – толкова могъщ, колкото и Всички. И, разбира се, нямало да има **мир** за Духа докато не се осъществи Завръщането в Източника – докато не бъде извоювана отново първоначалната свобода; **Духът бил чужденец на Земята и затворник на Земята**: освен това, че бил спящ – объркан в едно крайно заблуждение, омагьосан от илюзията на Великата Измама, – на Земята Духът можел да се проявява единствено в постоянна война срещу Силите на Материята, които го държели затворен. Да, мирът бил в Източника: а тук можело да има само война за пробудения Дух, тоест за Мъдрия Дух; и Мъдростта можела да бъде единствено противоположна на всеки Култ, който задължавал човека да застава на колене пред един Бог.*

*Боговете-Освободители никога не говорели за мир, а за Война и Стратегия; и затова Стратегията се състояла в това да се поддържат в състояние на готовност и да охраняват мястото, уговорено с белите Атланти, до деня, в който театърът на действията на Същностната Война се пренесе отново на Земята. И това не било мир, а подготовка за войната. Но за да се осъществи мисията с Кръвния Договор и да се поддържа народа в състояние на готовност, се изисквало една определена техника – един особен начин на живот, който им позволявал да живеят като чужденци на Земята. Белите Атланти били предали на туземните народи един подобен начин на живот, много от стереотипите на който в действителност биха били неразбираеми. Но ще се опитам да обясня най-очевидните принципи, върху които се основавал той, за да се постигнат поставените цели: накратко, ставало на дума за три концепции – принципа на **Завземането**, принципа на **Ограждането** и принципа на **Стената** – три концепции в допълнение към онова наследство на Атлантската Мъдрост, каквото били Земеделството и Скотовъдството.*

*На първо място съюзените народи на белите Атланти не бивало никога да забравят принципа на Завземането на територията и трябвало да скъсат окончателно с принципа на **притежаването** на земята, поддържан от привържениците на тъмните Атланти. С други думи – обитаваната земя била завзета земя, а не собствена земя; завзета от кого? – от Врага, от Силите на Материята. Убедеността в това принципно различие била достатъчна за поддържането на състояние на готовност, тъй като*

завземащият народ по този начин си давал сметка за това, че Врагът ще се опита **да си възвърне** територията с всякакви средства: било под формата на туземните народи, съюзени с тъмните Атланти, било като друг народ-нашественик или като враждебност от страна на Силите на природата. Да се вярва в притежаването на земята – напротив – означавало да се свали гарда пред Врага, да се изгуби състоянието на готовност и да се попадне под неговата Власт на илюзията.

След като разбрали и приемали принципа на Завземането, туземните народи трябвало да продължат на второ място с **ограждането** на завзетата територия или най-малкото – с маркирането на своята област. Защо? Защото принципът на Ограждането позволявал да се отдели завзетата територия от вражеската територия: **отвъд завзетата и оградена зона се простирала територията на Врага**. Едва след като се разполагало с една завзета и оградена площ, можело да се сее и да се обработва земята.

В действителност, в стратегическия начин на живот, наследен от белите Атланти, туземните народи били задължени да работят в определен стриктен порядък, който никакъв друг принцип не позволявал да бъде променян: така на трето място – след завземането и ограждането – вече можело да се практикува **култивирането** на земята. Причината за тази строгост била капиталната важност, която белите Атланти приписвали на **култивирането** като акт, способен да освободи Духа или да засили неговото робство в Материята. Правилната формула била следната: ако един народ с **Чиста Кръв** осъществявал **култивиране** на една **завзета** земя и не забравял в никой момент Врага, който дебне отвън, тогава вътре в **ограждането**, той щял да бъде свободен, за да се издигне към Духа и да придобие Най-Висшата Мъдрост. В противен случай – ако земята бивала култивирана, вярвайки в нейното **притежаване**, Силите на Материята се надигали от Земята, овладявали човека и го интегрирали в контекста, превръщайки го в един предмет на Боговете; като последица Духът претърпявал едно дори още по-ужасно падение в материята, съпроводено от най-вредната илюзия, тъй като той вярвал, че е „**свободен**” в своята собственост, докато бивал всъщност само едно парче от организма, създаден от Боговете. Този, който култивирал земята, без предварително да я завземе и огради, и който се чувствувал като неин господар или желал да бъде такъв, щял да бъде погълнат от местния контекст и да изпитва илюзията, че **принадлежи** към него. Притежаването предполага една двойна връзка, реципрочна и неизбежна: собствеността принадлежи на собственика, така както и той принадлежи на собствеността; ясно е: не може да има притежаване без едно предварително принадлежене към собствеността, която бива усвоявана. Но този, който чувствувал, че принадлежи на земята, оставал незащитен пред Властта на илюзията на Врага: той нямало да се държи като чужденец на Земята – като духовен човек, който култивира в едно стратегическо ограждение – а щял да пусне корени в земята и да я обича; щял да вярва в мира и да копнее за тази илюзия; щял да се чувствава

*част от природата и да допуска, че **всичко** е Творение на Боговете; щял да се чувства нищожен на своето място и да се изумява пред **величието** на Творението, което го заобикаля отвсякъде; той не би помислил никога за едно излизане от Творението: по-скоро една такава идея би го хвърлила в безименен ужас, тъй като тя би му внушила една противна ерес – едно неподчинение пред Волята на Създателя, който би могъл да му наложи непредсказуеми наказания; той щял да се подчини на Съдбата, на Волята на Боговете, които я решават, и щял да им отслужва Култ, за да спечели тяхното благоразположение или да омилостави техния гняв; щял да бъде омекотен от страха и да няма сили нито да се противопоставя на Боговете, нито дори да се сражава срещу собствената си животинска и душевна част, а още по-малко – да може Духът да господства над нея и да се превърне в Господар на Себе Си; и най-сетне – той щял да вярва в притежаването на земята, но щял да принадлежи на Земята и да изпълнява буквално посоченото му от Вражеската Стратегия.*

*Принципът на **Стената** бил реалното приложение на принципа на **Ограждането** – неговата действителна проекция. Според Литическата Мъдрост на белите Атланти съществували множество Светове, в които Духът бивал затворник, и във всеки един от тях принципът на Стената изисквал различна конкретна реализация: във физическия свят неговото правилно приложение водело до **Стената от Камък** – най-ефективната **стратегическа** стена срещу каквото и да било натиск от страна на Врага. Затова туземните народи, които щели да осъществяват мисията и да участвуват в Кръвния Договор, бивали обучавани от белите Атланти в постройката на каменни стени като фундаментална съставка на техния начин на живот: всички, които завземали и ограждали земята, за да практикуват култивирането ѝ с цел да поддържат мястото на едно съоразжение на белите Атланти, трябвало също така да издигат стени от камък. Но издигането на стените не зависело само от характеристиките на завзетата земя, а в тяхното изграждане трябвало да участвуват тайните принципи на Литическата Мъдрост, принципите на Стратегията на Същностната Война – принципи, които единствено Посветените в Мистерията на Чистата Кръв – Мъдрите Воини – можели да познават. Причината за това условие ще се разбере по-добре, ако кажа, че белите Атланти съветвали „да се гледа с едно око към стената и с другото към Източника” – нещо, което било възможно единствено, ако стената бивала **ориентирана** по някакъв начин към Източника.*

*Принципът за установяването на принадлежността на един съюзен народ на Атлантите се състои в противопоставянето между Култа и Мъдростта: но кои са действителните показатели, конкретните свидетелства, т.е. това, което е най-очевидно, за да се определи дали става на дума за Култ или за Мъдрост? Във всеки случай, трябва да се наблюдава дали е налице **Храмът** или **Военната Стена**: защото практикуването на един Култ е неразривно свързано със съществуването на един*

съответен **Храм**: Храмът е действителната основа на Култа – неговият външен предел; и защото практикуването на Мъдростта е неразривно свързано със съществуването на една **Стратегическа Стена**: Военната Стена е действителната основа на стратегическия начин на живот – неговото материално седалище. Този принцип обяснява факта, защо Бялото Братство е поддържало на Земята през всички исторически времена Общности и Тайни Ордени, специализирани в постройката на Храмовете, които работели в тясно сътрудничество със Свещениците на Културния Договор; и обяснява също така факта, че Господарите на Агарта са поддържали в течение на Историята Ордени на Строителите на Каменни Стени – Ордени, съставени изключително от белите наследници на белите Атланти, които владеели Литическата Мъдрост и Стратегията на Същностната Война.

Ден Четвърти

От всичко разгледано дотук, ще бъде очевидно, че от стратегическия начин на живот можел да произлезе само един крайно суров тип Култура. Действително, народите на Кръвния Договор никога не се отличавали с друга културна ценност, освен изкуството на войната. Истината била, че тези народи по начало се държали като истински чужденци на Земята: те **завземали** региона, в който обитавали понякога в течение на векове, но винаги мислели за заминаване, винаги се подготвяли за войната, никога не се доверявали на реалността на света и проявявали една същностна враждебност по отношение на чуждите Богове. Не бива да ни учудва тогава, че те изработвали малко инструменти и още по-малко предмети на лукса; макар и редки, обаче, вещите били усъвършенствувани достатъчно, за да напомнят, че става на дума за народи на строители, надарени с изкусни занаятчии; за да се потвърди това, не било нужно повече от един поглед върху производството на оръжия, в което те винаги се отличавали; такива наистина се произвеждали във все по-нарастващо количество и качество, като ужасът и респектът, вдъхван от тях у народите на Културния Договор, изпитали ефикасността на нападателната им мощ, бил пословичен.

Народите на Културния Договор – противно на **завоевателите** на земята – вярвали в **притежаването** на територията, обичали света и отслужвали Култ на Боговете, които трябвало да бъдат омилоствивявани: техните Култури бивали винаги изобилни в производството на инструменти, предмети на лукса и украшения. Сред тях се считало, че обработването на земята е позорно за човека, макар и то да се вършело по задължение: вместо това, тяхната най-голяма способност била съсредоточена в търговията, която им служела за разпространяване на техните културни обекти и за налагането на Култа на техните Богове. Според техните вярвания човекът трябвало да се примири със своята съдба и да се опита да живее колкото се може по-добре в този свят: такава била Волята на Боговете, на която не бивало да се противоречи. И за да се

изпълни тази Воля, редно било да се служи на Техните представители на Земята – Свещениците и Царете на Култа: Свещениците съобщавали на народа Словото на Боговете и умилостивявали Боговете за късмет на народа; те възпирали ръката на Царете, които прекалено обичали войната, и се застъпвали за народа, когато събирането на данъци се оказвало прекомерно; те били създатели на закона и често те раздавали правосъдие; какви ли не злини щели да сполетят народа, ако Свещениците не били там, за да успокоят гнева на Боговете? От друга страна, според тях не било необходимо да се дири Мъдростта, за да се напредва културно и да се достигне една висока степен на цивилизация: достатъчно било да се стремят към **съвършенството на познанието**, например – достатъчно било да се надхвърли утилитарната стойност на един инструмент и сетне той да се стилизира, докато се превърне в едно произведение на изкуството или в обект на лукса. Мъдростта принадлежала на Боговете и Те се гневяли, ако човекът нахлувал в Техните владения: човекът не бивало да знае, а да **познава** и да усъвършенствува познатото, докато, в предела на съвършенството на едно нещо, то го отвеждало към познаването на друго нещо, което също така трябвало да усъвършенствува, умножавайки по този начин количеството и качеството на културните обекти и еволюирайки към все по-сложни форми на Култура и Цивилизация. Така, благодарение на Свещениците, които осъждали ереста на Мъдростта, но одобрявали с ентузиазъм приложението на познанието в производството на предмети, които правели живота на човека по-приятен, цивилизацията с изтънчени обичаи и изискани луксове видимо контрастирала спрямо суровия живот на народите на Кръвния Договор.

Отначало тази разлика, която била логична, не оказвала никакво въздействие върху народите на Кръвния Договор, винаги недоверчиви спрямо всичко, което би могло да отслаби техния воински начин на живот: би се получило падение, – пророкували Мъдрите Воини, – ако те биха позволили на чуждите Култури да заразят техните обичаи. Това убеждение им позволило да се съпротивляват в продължение на много векове, докато в света нараствали и се разпространявали цивилизацията на Културния Договор. Въпреки това, с течение на вековете и поради многобройни и разнообразни причини, народите на Кръвния Договор започнали да се поддават **културно** пред народите на Културния Договор. Без да навлизаме в подробности, можем да считаме, че две са били основните причини за този резултат. От страна на народите на Кръвния Договор – един вид колективна **умора**, която обезсилвала воинската воля: нещо като унесът, който за моменти може да обхване часовете по време на една дълга нощна стража; тази колективна умора – този унес, тази слабост на волята, – ги направила безпомощни пред Врага. От страна на народите на Културния Договор – една дяволска Стратегия, замислена и разработена от Свещениците, която се основавала върху използването на Умората от Войната, посредством изкушението на илюзията: така народите на Кръвния Договор бивали изкушавани с илюзията на мира, с илюзията на примирието, с илюзията на културния прогрес, с илюзията на удобството, на

удоволствието, на богатството, на комфорта и пр.; и навярно най-ефективното оръжие било изкушението на любовта на красивите жрици, специално обучени да събуждат спящите страсти на Царете-Воини.

С изкушението на илюзията Свещениците успявали да реализират кръвни съюзи между враждуващите народи – да сключват „договори за мир“ чрез уреждането на бракове между членовете на управляващата аристокрация; естествено, тъй като ставало на дума за свързване на индивиди от високо потекло и от същата раса, често това не водело до деградация на Чистата Кръв. Какво целели в такъв случай Свещениците с тези съюзи? – Да господствуват културно над народите от Кръвния Договор. Те били съвсем наясно, че Чистата Кръв сама по себе си не е достатъчна за поддържането на Мъдростта, ако липсва духовната воля за освобождаване в Източника – воля, която била отслабнала поради Умората от Войната. Мъдростта би направила Духа свободен в Източника и по-могъщ от Бога-Създател; но в този свят, в който Духът е окован в животинския човек, Култът на Бога-Създател в крайна сметка възтържествувал над Мъдростта, погребвайки я под булото на ужаса и омразата. След като ги подчинели културно, Свещениците щели да имат време да деградират Чистата Кръв на народите от Кръвния Договор и да изпълнят своя собствен Културен Договор – тоест да разрушат творенията на белите Атланти.

С моя народ, д-р Сигнагел, нещата се случили по този начин. Царете, уморени да се сражават и да очакват завръщането на Боговете-Освободители, се оставили да бъдат изкушени от илюзията за един мир, който им обещавал множество предимства: ако се съюзели с народите от Културния Договор, те щели да имат достъп до тяхната „напреднала“ Култура, щели да споделят техните изтънчени обичаи, да се радват на употребата на най-различни културни обекти, да обитават по-удобни жилища и пр.; а и съюзите се сключвали с удобни бракове – връзки, които не уронвали достойнството на Царете и не ги задължавали да се откажат – **веднага** – от Мъдростта в полза на Култа. Те вярвали, наивно, че са постигнали един вид примирие, от което няма да загубят нищо, но с което щели да спечелят много: и тази вяра, тази слепота, това безумие, тази неразбираема умора, този унес, това очарование, било това, което причинило съсипването на моя народ и най-големия провал на Кръвния Договор с белите Атланти – една Липса на Чест. О, какво безумие! Да повярват, че биха могли да се обединят в едно Култът и Мъдростта! Резултатът – катастрофата, бих казала – бил това, че Свещениците преминали стените и се установили между Мъдрите Воини; тук те плетяли интриги, за да наложат своите Култове и да причинят забвението на Мъдростта; и най-накрая – те се впуснали с жадност да придобиват Венерините Камъни, които бързо препращали на Бялото Братство посредством пратеници, пътуващи до далечни страни. Само много малко от Посветените имали Честта и Доблестта да се съпротивляват на това осъдително предателство и разполагали със средствата да съхранят Венериния Камък и това, което се помнело от Мъдростта.

Между тези Посветени бил и един от моите далечни предци, който инкрустирал Венериния Камък в металната обковка на един желязен меч: това било оръжие с впечатляваща красота и забележителен символизъм; освен, че съдържал вграден Венериния Камък, гардът се извивал нагоре в два желязни сокола, които прикривали ефеса и придавали на целия комплекс формата на обърнат тризъбец; ефесът, от своя страна, бил от бяла кост, подобна на слонова, но завита спирално, за която се твърдяло убедено, че принадлежала на рога на Еднорогата Мряна – митично животно, което символизирало духовния човек; и главата на ефеса – от желязо, както и острието – също така имала двойка издигнати соколи, които образували един втори обърнат тризъбец. През Средновековието, както ще се види по-нататък, други Посветени гравирани върху острието надписа „*honor et mortis*”⁶. И тъй, този Посветен установил закона, че това оръжие трябвало да принадлежи единствено на Царете от оригиналната кръвна линия – на наследниците на белите Атланти. Напразни били в този случай опитите, правени от поколения Свещеници наред да се отърват от Меча на Мъдростта, наречен така от народа: както ще се види, той се пазел дотогава, докато можело, а сетне – когато това вече не било възможно – бил укриван до дните на Лито де Тарсис – предтечата, който дошъл в Америка през 1534 година.

Повтарям: безумието да се обединят в една и съща кръвна линия Култът и Мъдростта причинило една катастрофа сред народите на Кръвния Договор – **прекъсването на инициативната верига**. Случило се тъй, че в един даден момент, когато Боговете на Култа се наложили, заглъхнал Гласът на Чистата Кръв и Посветените изгубили възможността да чуват Боговете-Освободители: **волята** да се завърнат в Източника била отслабвала от известно време, а сега им липсвала и **ориентация**. Без Гласа и без ориентацията към Източника вече нямало Мъдрост, която да се предава, вече не се виждал Знакът на Източника във Венериния Камък. Посветените скоро установили, че нещо се било прекъснало между тях и Боговете-Освободители. И те разбрали, твърде късно, че бъдещето на мисията и на Кръвния Договор зависело както никога от борбата между Култа и Мъдростта, но от една борба, която оттогава насетне вече нямало да се води навън, а вътре – в полето на кръвта. Какво направили Посветените, когато установили тази необратима реалност – тъмнината, която обгръщала Духа, – за да ѝ противодействуват? Почти всички постъпили по един и същ начин. Тръгвайки от принципа, че тъй като това, което съществува в този свят, е само една груба имитация на нещата в Истинския Свят, и изправени пред невъзможността да локализируют Източника и Пътя към Истинския Свят, те взели решение да използват последните остатъци от Мъдростта, за да предадат на Фамилиите с Най-Чиста Кръв една „семейна мисия”, състояща се в **несъзнателното схващане със Знака на Източника на един Архетип**. Следва да се отбележи скромността на тази цел: Древните Посветени – Мъдрите Воини – били

6 Лат. „Чест и смърт” (бел.прев.).

способни „да схванат змията със Знака на Източника“; а змията е един Символ, **който съдържа Всичките архетипове, сътворени от Бога на Вселената** – Символ, който се схващал съзнателно с **несътворения** Знак на Източника. Сега Посветените предлагали – и не оставали други възможности – една фамилия да работи „на сляпо“ върху **един** сътворен Архетип, опитвайки се Символът на Източника, присъстващ в кръвта, да го схване случайно някой ден и да разкрие Истината на Несътворената Форма.

В обобщение, д-р Сигнаел, на някои Фамилии, в чиито вени течала Божествената кръв на белите Атланти, била възложена една семейна мисия – една цел за постигане с изминаването на неизброими поколения, които щели да повтарят постоянно една и съща драма, въртейки се около един и същ Архетип. Както Алхимикът разбърква оловото, така и членовете на избраното семейство повтаряли неуморно постановените от предците опити, докато някой ден един от тях, въртейки се в един кръг, изминаван хиляди пъти под други небеса, щял да успее да осъществи семейната мисия, пречиствайки тогава своята **астрална кръв**. Така щяла да се произведе една трансмутация, която да му позволи да обърне инволюцията на Кали Юга или Тъмната Епоха, да се завърне в Източника и да придобие отново Мъдростта.

Очевидно е за казване, че семейната мисия щяла да е тайна и че всъщност била неизвестна за членовете на Фамилиите, наследници на белите Атланти. Мисията изисквала изпълняването на един специфичен стереотип, чието съдържание нямало непременно връзка с целите и задачите на културната общност, към която принадлежала избраната Фамилия; и дори, в зависимост от епохата, стереотипът можел да стане неразбираем или просто да влиза в конфликт със светските културни норми. Но нито едно от тези неща нямало значение, тъй като мисията била формирана в семейната кръв – в дървото на Фамилията – и клоновете-наследници продължавали да клонят неизбежно към стереотипа в едно несъзнателно и свръхчовешко усилие да надмогнат духовното падение. Разбира се, специфичният стереотип описвал Архетипа, който трябвало да бъде схванат в кръвта със Знака на Източника, за да го преодолеят и да стигнат до Несътворената Форма. На някои семейства например било поверено усъвършенствуването на един **камък**, на едно **растение**, на едно **животно**, на един **символ**, на един **цвят**, на един **звук**, на една определена органична **функция** или на един **инстинкт** и т.н. Усъвършенствуването на стереотипната вещ изисквало да се проникне в нейната интимна същност, докато се достигнат метафизичните предели, тоест докато се хармонизира със свършената форма на сътворения Архетип: оттук, като се има предвид, че сътвореният Архетип е само едно просто копие на Несътворената Форма, щяло да е възможно **да се ориентират** отново към Източника, ако се схванел Архетипът със Символа на Източника, присъстващ в Чистата Кръв; и тук се намирала Мъдростта.

Така семейната мисия не приключвала с простото трансцендентно схващане на сътворения Архетип, а се изисквало неговото духовно **пре-създаване**. Тръгвайки от едно

качество, съществуващо в света, те се връщали върху него отново и отново, неуморно, в течение на векове, докато проникнат в интимната същност и осъществят неговото архетипично съвършенство: тогава се **пре-създавало** качеството в Духа и то бивало схващано със Символа на Източника. Само така се изпълнявало условието на Съществуването за Духа – само така Духът **бивал** нещо съществуващо отвъд сътвореното: не като възприема илюзията на сътвореното, а като пре-създава възприетото в Духа и го схваща с Несътвореното. При осъществяването на семейната мисия по този начин, астралната кръв – не хемоглобинната – бивала пречистена и ставала възможна една трансмутация, присъща на Хиперборейските Посветени или Мъдрите Воини – тази, която преобразува човека в безсмъртен свръхчовек.

В хода на този не-еволюционен път призваните – призвани да изпълнят семейната мисия – цели да са способни да **създават** „по магически начин” различни неща. Посветените в Мистерията на Чистата Кръв придобивали, например, едно магическо вино – **сома**, **хаома** или **амрита**; след една хилядолетна дестилация на стереотипния спирт, той бивал инкорпориран в кръвта, **пресъздаден** като един трансмутиращ нектар. Също така манипулацията на звука позволява да се достигне до една висша хармония, до една музика на сферите; Духът, вибрирайки една единствена нота – **ом** – пресъздава неизречимата същност на **логоса** – Словото-Създател. И както онзи нектар, така и този звук и други подобни архетипични форми, могат да бъдат пресъздадени в Духа и схванати от Символа на Източника – схванати от Несътвореното, – отваряйки така портите към Източника и към Мъдростта.

Вашата фамилия, д-р Сигнагел, е била предназначена да произвежда един архетипичен мед, изтънчения сок на сладкото. От далечни времена Вашите предци са обработвали всичките форми на захарта от култивирането до рафинирането, от най-грубите меласи до най-отличните медове. Един ден емпиричното манипулиране било изчерпано и една метафизична захар – тоест един Архетип – се въплътил в астралната кръв на фамилията, давайки начало на един дълъг процес на вътрешно рафиниране, което кулминира във Вас. Днес метафизичната захар е била хармонизирана с архетипичното съвършенство и усилието на хиляди предци е кондензирано във Вашата личност: **търсената сладост е във вашето Сърце**. И на Вас се пада да направите последната крачка на трансмутацията – **да пресъздадете** архетипичната захар в Духа и **да я схванете със Символа на Източника**. Но не съм аз, която трябва да Ви говори за това, тъй като Вашите предци ще се явят един ден, всички заедно, и ще изискат от Вас изпълнението на мисията.

Ден Пети

Сега, д-р Сигнагел, след като Ви съобщих тези необходими предварителни сведения, ще навляза напълно в историята на моята фамилия. Тя, както казах преди, произлиза пряко от белите Атланти и, разбира се, от Древните Божествени Хипербореи. От хиляди години иберите също ставали жертва на тази Умора от Войната, която причинявала една обща амнезия у потомците на белите Атланти. Най-напред се огъвала суровостта на обичаите и се позволявало гражданските навици на народите от Културния договор да се омешат със стратегическия начин на живот: това културно проникване имало решаващо значение за деморализацията на народа и за изгубването на неговата воинска готовност. След това се сключвали кръвните съюзи, които – в съгласие с измамата, на която се били поддали последните Мъдри Воини, – конкретизирали илюзиите за мира, богатството, удобството, прогреса и пр. И, разбира се, заедно с Принцовете и Принцесите от народите на Културния Договор идвали и Свещениците, за да наложат своите Култове на Боговете-Предатели и на Силите на Материята. Така воините изгубили своята духовност, познали страха и започнали да си играят с ценността на живота: те все още били способни да се сражават, но само до предела на страха – като животните; и, разбира се, те станали „богобоязливи” – почитателни спрямо Висшите Воли, срещу които никой не дръзвал да се опълчи; така те вече не вдигали поглед от Земята, нито търсели Източника. Занапред единствено **Хероите** щели да извършват подвизите, които воините сега не се осмелявали да осъществяват: за Хероите било запазено тъжното място на изключение от правилото, докато в дните на белите Атланти цялата Раса била една общност от Херои.

Триумфът на Култа причинил забвението на Мъдростта. Духът се вцепенявал в Чистата Кръв и само онези Мъдри Воини, които все още съхранявали някакъв остатък от разбиране, прибягнали до отчаяното средство да поставят „семейната мисия”. В случая с нашата Фамилия, д-р Сигнагел, лудостта да обединят в едно Култа и Мъдростта довела моите предци до едно безумно предложение: да установят като свой стереотип **усъвършенствуването на Култа**. Тоест – нещото за усъвършенствувание нямало да бъде за нас едно просто качество, такова като цвета или звука, а самият Култ, наложен от Свещениците – Култа на едно Божество, разкрито от тъмните Атланти. И говоря именно за **Белисана** – Богинята на Огъня. Но, **всеки Култ е описанието на един Архетип**: така семейната мисия изисквала безумната цел да бъде усъвършенствуван Култът, докато той се хармонизира с неговия Архетип, който също така бил една Богиня, тоест – едно Лице на Бога-Създател; и като кулминация се повелявало да бъде **пре-създаден** в Духа този Архетип – тази Богиня – и да се схване той с Несътворения Символ на Източника: това било все едно да твърдят, че Духът на някой член-наследник на семейната линия някой ден ще обхване Бога-Създател и цялата Вселена, за да го схване след това със Символа на Източника! С други думи, това било

все едно да се изисква накрая Най-Висшата Мъдрост – осъществяването на повелята на белите Атланти: да се схване змията със Символа на Източника!

*Не бих могла да Ви кажа със сигурност дали това шеметно предложение е било продукт на лудостта на моите предци или се е подчинявало на едно висше вдъхновение – на едно изискване, което Боговете-Освободители са отправили към Фамилията: навярно Те са знаели още от началото, че един от нашите ще успее да изпълни семейната мисия и ще се пробуди като Воин-Мъдрец в точния момент, в който на Земята ще започне Последната Битка. Защото, ако изключим един акт на лудост от страна на Мъдрите Воини и приемем, че те са работели с пълното съзнание за това, което се предполагало да постигнат, няма да можем да обясним крайната трудност на една подобна мисия, освен ако нейното осъществяване не подпомагало Стратегията на Същностната Война и тя била възложена с подкрепата и невидимото водачество на Боговете-Освободители. Може би в такъв случай Боговете-Освободители са искали да разполагат по време на Последната Битка с Посветени, способни да се изправят пред тях лице в Лице, и са решили да дадат на някои фамилии като моята адекватното средство за това, т.е. **схващането на Архетипа на Боговете**. Тази необходимост се разбира с помощта на една древна идея, която белите Атланти предали на Мъдрите Воини от моя народ: съгласно това откровение Боговете-Освободители били Несътворени Духове, които съществували свободни от всяка материална определеност; но Духовете, оковани в Материята – в животинския човек – били изгубили Източника и с това и способността си да възприемат Несътвореното: те можели да се свързват само със сътвореното – с архетипичните форми; затова Боговете-Освободители обикновено използвали „като одежди“ някои Архетипове на Божове, за да се явяват на човеците: естествено, тези проявления, се случвали единствено пред Хиперборейските Посветени, тъй като само Посветените били способни да се издигнат над „одеждите“ – формите на сътворените Архетипове – и да издържат „лице в Лице“ Страховитите Присъствия на Боговете-Освободители. След като това било така, навярно Те са искали един Посветен от моята Фамилия да се яви някой ден – вероятно по време на Последната Битка, – за да влезе в контакт с Хиперборейската Богиня, която обикновено се проявява чрез Белисана – тази, която белите Атланти наричали **Фрия**, а Древните Хиперборейци – **Лилит**.*

Какъвто и да е бил случаят – на лудост или на Божествено вдъхновение – фактът е, че стереотипът на тази мисия определил, че нашата фамилия ще се посвети ревностно на усъвършенствването на Култа на Богинята Белисана. Несъмнено това толкова специално отдаване на практикуването на един Култ е било спасително, тъй като в течение на много поколения се вярвало, че нашата фамилия е едно семейство на Свещеници: и наистина, първите потомци в семейната мисия не трябвало да се различават много от най-фанатичните Свещеници-почитатели на Огъня. С течението на поколенията обаче се появили членове, които прониквали все повече и повече в същността на огненото.

Богинята Белисана била представена в първоначалния Култ от Пламъка на една Вечна Лампа на тъмните Атланти. Вечните Лампи били давани от Свещениците за сключването на кръвните съюзи между членовете на народите от Кръвния Договор и тези от Културния Договор и като най-сигурно магическо средство за налагането на Култа над Мъдростта. По този начин един Воин-Мъдрец между иберите от моя народ сключил брак с една иберийска принцеса, която била също така Жрица на Култа на Богинята Белисана, и получил като зестра тази лампа, чийто Пламък никога не угасвал. Тогава – абсурдно – моята фамилия притежавала и Меча на Мъдростта с Венериния Камък на белите Атланти, и Вечната Лампа с Пламъка на тъмните Атланти. Но Мечът на Мъдростта вече не изпълнявал своята роля: той само бил ревностно съхраняван по семейна традиция, тъй като била изгубена способността да се вижда Знакът на Източника върху Венериния Камък. В замяна на това на Вечната Лампа – на Култа на Свещения Пламък – се отдавало цялото внимание. Така имало потомци, които успели да усъвършенствуват Божествения Пламък, приближавайки го все повече до огнения Архетип на Богинята. И имало също така потомци, които успели да изолират и схванат същността на огненото, въплъщавайки Архетипа на Пламъка във фамилната кръв. Когато това се случило, някои предци благоразумно напуснали Култа на Пламъка и се оттеглили в едно Владение в Южна Испания. Те оставили Вечната Лампа на останалите роднини, които били неспособни да изоставят Култа, и си запазили Меча на Мъдростта, който за онези не означавал нищо. Разбира се, онези, които останали да пазят Вечната Лампа, продължили да бъдат Царе или Свещеници, тъй като народът бил изцяло отдаден на Култа на Богинята Белисана; а тези, които се оттеглили – моите преки предци – трябвало в замяна на това да се откажат от всичките си права на престолонаследие. Въпреки това, те запазили някаква власт като Господари на Дома на Тарсис, близо до Уелва в Андалусия.

Именно тогава те възприели **Еднорогата Мряна** като символ на Дома на Тарсис. Отначало те изобразявали тази митична риба върху своите щитове или в примитивни родови знаци, но през Средновековието, както ще се види по-нататък, тя била инкорпорирана хералдично във фамилияния герб. Мряната-„рицар” – **barbus eques** – е много характерна за реките на Испания, особено за река Одиел, която протичала на няколко метра от Тарсис; рибата получава това име заради четирите брадички, които има в долната си челюст, която е много изтеглена напред. Но мряната, за която говорели Господарите на Тарсис, била една риба, снабдена с рог на челото и пет брадички. Митът, който обяснявал символа, твърдял, че мряната, плавайки по река Одиел, била подобна на Душата, преминаваща през трансцендентното Време на Живота: един символ на животинския човек. Но потомците на белите Атланти не били като животинския човек, защото притежавали Несътворен Дух, окован в сътворената Душа: затова мряната не ги представляла конкретно. Оттук добавянето на спираловидния рог, който съответствувал на инструмента, употребяван от Боговете-Предатели за оковането на Несътворения Дух, тоест – на **Ключа Кāлачакра**; естествено,

Несътвореният Дух бил непредставим и затова за него се намеждало като се оставял недовършен върхът на рога в изображенията на еднорогата мряна: отвъд рога – на едно безкрайно разстояние – се намирал Несътвореният Дух, абсурдно свързан със Сътворената Материя. А брадичката на мряната, разбира се, символизирала наследството на Навутан – числото на Венера.

Естествено, Господарите на Тарсис продължили да практикуват Култа на Белисана, тъй като – до Лито де Тарсис – не било имало никой, който да схване семейната мисия, а освен това и понеже това било установено и повелено от законите на моя народ. Но тайната цел на семейната мисия подтиквала неуморно участниците в нея да пресъздават духовно огнения Архетип и това ги белязало с един непогрешим знак: те придобили славата, че са фамилия на мистици и авантюристи, ако не и на опасни луди. И имало нещо вярно в тези приказки, тъй като този Огън в кръвта, първоначално неконтролиран, предизвиквал най-прекомерните крайности в насилието и страстта: имало такива, които през живота си изпитвали най-ужасната омраза и най-възвишената любов, каквито можем да си представим у човека; и целият този опит се кондензирал и синтезирал в Кръвното Дърво, предавайки се генетично на наследниците на Фамилията. С течение на времето, крайните тенденции се разделили и периодично се явявали Господари, които били или чиста Любов, или чиста Храброст – т.е. велики „Мистици” и велики „Воини”. Сред първите били тези, които се грижели Древната Богиня „да се настани в сърцето” и нейният Пламък „да ги възпламени в един екстаз на Любовта”; сред другите – онези, които, напротив, твърдели, че „Тя била Замразила сърцето им” и им била вдъхнала такава Храброст, че сега били твърди „като скалите на Тарсис”. Господарките също така участвували в тази селекция: те усещали Пламъка на Кръвта като един Бог, когото отъждествявали с Белен – „съпругът на Белисана”; в действителност този Белен – Бог на Огъня, когото гърците познавали като Аполон Хиперборейски, – бил един огнен Архетип, употребяван още от дните на Атлантида от най-могъщия от Боговете-Освободители като „одежда”, за да се явява на хората: говоря за Великия Водач на Хиперборейските Духове – Луцифер – „този, който се опълчва с Мощта на Мъдростта срещу Мощта на Илюзията на Бога-Създател” – Посланика на Непознаваемия Бог, истинския Кристос на Несътворената Светлина.

*Така оставало само Фамилията на Господарите на Тарсис да породи издънката, която щяла да изпълни семейната мисия – този, който да пресъздаде в Духа Огъня на Боговете и да го схване със Символа на Източника. Ще ви кажа предварително, д-р Сигнагел, че е имало само **двама**, които са притежавали тази способност в превъзходна степен: Лито де Тарсис през XVI век и моят син Нойо в настоящето. Но нека вървим стъпка по стъпка.*

Ден Шести

Планината Каточар винаги е била богата на злато и сребро. Докато моят народ бил силен на Иберийския полуостров, това богатство позволило на Господарите на Тарсис да живеят в голям разкош. Стратегическият начин на живот бил забравен хиляди години преди те да придобият правата над онова Владение и земята вече не се „завземала“, за да се практикува магическото култивиране: в тази епоха се вярвало в притежаването на земята и в мощта на златото. Всички Царства гъмжели от търговци и продавачи, които предлагали, срещу злато най-ценни неща: подправки, стоки, дрехи, инструменти, украшения и дори оръжия; да, оръжията, които в миналото били произвеждани от всеки народ-боец, като най-свършените били монополизирани от народите на Кръвния Договор, сега можели да се придобият от търговците срещу една шепя злато. И Господарите на Тарсис със своето злато и своето сребро изкупували от селяните половината от техните реколти: другата половина – минус необходимото за оцеляване – се падала, разбира се, на Господарите на Тарсис, заедно били „собственици“ на земята. А остатъкът от тези храни, заедно със златото и среброто, които били в изобилие, отивали към пристанищата на Уелва, – която тогава се наричала Онуба, – за да се превърнат в стоки от най-различен вид.

Финикийците – наследници на червената раса на Атлантида – се числяли сред народите, които се придържали от самото начало към Културния Договор. В миналото те били заклет врагове на иберите: така само сто години преди моята фамилия да дойде във Владението на Тарсис, финикийците били завзели цитаделата на „Таришии“, която се намирала вклинена близо до сливането на реките Тинто и Одиел. Накрая – след една кратка, но кръвопролитна война – моят народ си възвърнал мястото, макар и при условията на един мирен договор, който разрешавал свободната търговия на червените хора. От Таришии до Онуба с малки речни плавателни съдове или с кервани, и от Онуба до Близкия Изток с морски кораби, финикийците монополизирали трафика на стоки, тъй като присъствието на търговци, произлизащи от други народи, било несравнимо по-малко. Без да съдим тук културното влияние, което този търговски трафик причинявал в обичаите на моя народ, сигурното е, че Господарите на Тарсис са управлявали една спокойна страна, която щяла да стане прочута със своето богатство и благоденствие.

Но именно тук този илюзорен мир щял скоро да бъде смутен; и не понеже – както би могло да се заключи от едно повърхностно наблюдение – златото на Тарсис възбуждало алчността на чужди народи и завоеватели. Такава алчност е съществувала и нашественици и завоеватели е имало много, но основната причина за всички проблеми и в крайна сметка – за съсипеването на Дома на Тарсис, **било идването на Големите**.

От VIII век пр.Р.Хр. – приблизително откакто Саргон, Царят на Асирия, разрушил Царството на Израил – Големите започнали да се появяват на Иберийския полуостров. Отначало те идвали, съпровождайки финикийските търговци и слизали във

всички пристанища на Средиземноморието, но по-късно се разбрало, че те също така са напредвали по суша, следвайки придвижването на един скитски народ, когото били покорили в Мала Азия. Този народ, който бил от същата наша Раса, прекосил Европа от Изток на Запад и стигнал до Испания два века по-късно, когато разрушителното дело на проклетите Голени вече било достатъчно напреднало. Голените от своя страна, демонстрирали явно, че принадлежат на друга Раса – нещо, което те утвърждавали с гордост: те били членове – както се хвалели – на Избрания Народ на Бога-Създател, който щял царува над Земята. Техни учители били египетските Свещеници и затова те идвали като представители на тъмните Атланти. Всички туземни народи на полуострова, а също така и онзи народ, който дошъл по-късно с Голените, вече не си спомняли стратегическия начин на живот и се намирили под властта на Свещениците на различни Култове: мисията на Голените се състояла именно в демонстрирането на техния свещенически авторитет и в обединяването на Култовете. За тази цел те били надарени с дяволски сили, които несъмнено напомняли за тъмните Атланти, и с една безгранична жестокост.



Търговия между Ибери и Финикийци

Богът-Създател и Силите на Материята ги изпрацали, за да преутвърдят Културния Договор. Времената били назрели човекът да приеме едно ново откровение – едно познание, което щяло да донесе повече мир, прогрес и цивилизация от постигнатите дотогава от народите на Културния Договор – идеята, че някой ден тези блага щели да са постоянни и че злото и войните щели да изчезнат завинаги; това откровение, това познание, тази идея се обобщавала в следната концепция: **единствеността на Бога зад множествеността на Култовете**. Голените в действителност били дошли, за да просветят народите и Свещениците на всички Култове относно множествеността на лицата на Бога и необходимото единство, което той поддържал в собствената си сфера; формулата била следната: „над всички неща са Боговете, а над всички Богове е Единният“. Затова те не се стремели да заменят Боговете, нито да променят техните Имена, а още по-малко да променят

формата на Култовете: „естествено е – казвали те – Бог да има множество Имена, след като Той се проявява в много Лица; разбираемо е също така, че има различни Култове, за да се почитат различните Лица на Бога; нищо от това не обижда Бога – нищо от това не поставя под съмнение неговото единство; това обаче, в което Единният ще се окаже неумолим към човека, за което не ще приеме никакви извинения и където ще втрени своите Хиляда Очи-Съдници, ще бъде **жертвоприношението** на Култа”. Защото каквато и да е формата на Култа, „Жертвоприношението е Единно”, тоест Жертвоприношението принадлежи на Единния.

Съгласно това ново откровение единството на Бога-Създател се установявало в ритуалното Жертвоприношение; и почитането на Бога-Създател във всеки Култ се демонстрирало **от** ритуалното Жертвоприношение. Ах, докторе, макар днес тези Култове да изглеждат толкова отдалечени във времето, не мога да си помисля без тръпка на ужас за хилядите и хиляди човешки жертви, причинени от откровението на Голените.

Сега трябва да засегна един деликатен аспект на поведението на Голените. Вероятно ключът се намира във факта, че те разглеждали Бога-Създател в неговото абсолютно единство като **мъжки**. Единният бил всъщност един мъжки Бог и нямало нищо над, нито под Него, което да уравни или неутрализира тази полярност. Те допускали една относителна космическа андрогинност до определено ниво, населявано от Богове и Богини, надлежно съчетани по двойки; но на върха като Създател и Господар на останалите Богове стоял Единният, който не бил нито андрогин, нито безполов, а **мъжки** Бог. Единният не допускал Богини редом със себе си, тъй като бил самодостатъчен, за да съществува: той бил един **самотен мъжки** Бог. При такава една извратена концепция, не бива да ни учудва, че и Голените също били самотни мъже. Но макар ключът на тяхното поведение да се намира тук, не е толкова лесно да се извлече от него принципът, който ги довел до практикуването помежду им на онанизма и ритуалната содомия.

Поради техния обичай да обитават в горите, отдалечени от народа, и техните извратени практики, мнозина вярвали, че Голените произлизат от Фригия, където съществувал един прастар Култ на мъжката Пчела Бутес, който също така бил изпълняван от Свещеници-содомити: там Свещениците доброволно се скопявали, а храмът се охранявал от една свита евнуси. Други предполагали, че те идват от Индия, където е познат от древни времена един Култ на почитателите на фалоса. Но Голените не произлизали нито от Фригия, нито от Индия, а от страната Ханаан, и те не практикували кастрацията, нито почитането на фалоса, а чисто и просто содомията: те били прогонили жената по същия начин, по който техният Бог бил детронирал

всички Богини; водели един самотен и често лишен от удоволствия живот, с изключение на ритуалната содомия, която символизирала Неговото Самозадоволяване.

Логично тогава – дори Голените да били крайно толерантни спрямо формата на Култовете, като единственото, в което не допускали компромис, било отнасящото се до единството на Бога в Жертвоприношението – разбираемо е, че те проявявали предразположение към народите, чиито Култове се персонифицирали в мъжки Богове, и определено презрение към почитателите на Богините. Много скоро тази позиция на безразличие или презрение, ако не и на откровено отрицание, която Голените проявявали спрямо Богините, щяла да влезе в конфликт с онази особена форма, която бил приел сред моя иберийски народ Култът на Белисана.

Но те определено разчитали на подкрепата на Силите на Материята. Другояче не би могъл да се обясни техният успех, тъй като за едно относително кратко време те успели да подчинят народите на Испания и дори тези на Хиберния⁷, Британия, Арморика⁸ и Галия. Въпреки нарастващата мощ на Голените, тяхната зловеща доктрина не била причинила никаква вреда на Господарите на Тарсис, винаги готови да приемат всичко, което би допринесло за усъвършенствуването на практиката на Култа. Не Жертвоприношенията на Единния били тези, които решили съдбата на моята фамилия, а една друга дейност, която Голените осъществявали с голяма енергичност: те се стремели с всички средства да причинят изпълнението на втората част на Културния Договор. Тоест – ако повече не било необходимо да воюват с народите на Кръвния Договор, след като те били победени културно, все пак много мегалитни съоразжения на белите Атланти оставали непокътнати и това представлявало „един грях, който крещял към Небето“. „Народите на Културния договор не били изпълнили своите задължения спрямо Боговете и този грях щял да бъде сурово наказан“; но – за тяхно щастие – съществувало едно решение: да практикуват Жертвоприношението с максимална строгост и да помагат на Голените в осъществяването на мисията. С други думи туземните народи сега трябвало да се посветят на Жертвоприношението – да принасят в жертва себе си и другите, – а като компенсация Голените щели да ги освободят от Божественото наказание, извършвайки самите Те разрушаването на мегалитните съоразжения или тяхната неутрализация. Това било всичко, защото в противен случай Боговете били отправили едно предупреждение и който не му се подчинял, рискувал да бъде унищожен безмилостно за назидание на човеците: това, което нямало да бъде прощавано по никакъв начин занапред – понеже Търпението на Боговете се било изчерпало, – било споменът за Кръвния Договор и диренето на Мъдростта. Това било забраненото, омразното в очите на Боговете. Но най-забраненото и най-омразното – един неизкупим грях – било несъмнено желанието да се

7 Ирландия (бел.прев.).

8 Бретан (бел.прев.).

съхрани Венериния Камък. Този, който не предаде доброволно на Свещениците на Култа или на Голените Венериния Камък, щял да бъде **осъден на изстребление**, тоест щял да заплати с унищожаването на своята кръвна линия – с изстреблението на всички членове на Фамилията.

Неужно е да се казва, че Голените много скоро се сдобили с почти всички Камъни, които все още оставали в ръцете на туземните народи. За разлика от Свещениците на Култа, те препращали само някои от тях на Бялото Братство: останалите запазвали, за да ги използват за магически действия, тъй като се хвалели, че познават техните тайни и могат да ги използват в полза на своите планове; и тях те наричали пейоративно **яйца на змията**. Господарите на Тарсис, разбира се, никога не били имали доверие на Голените, нито се плашели от техните заплахи. Но Мечът на Мъдростта представлявал една реалност, която се била превърнала в народна легенда и която не можела да се отрича сериозно: Голените подозирали още от самото начало, че в това оръжие била налице една тайна реликва на Кръвния Договор. Но тъй като Господарите на Тарсис не биха се съгласили да го предадат доброволно и не било възможно да го купят на никаква цена, те решили да приложат срещу тях всичките ресурси на своята магия – дяволските сили, с които ги били надарили Силите на Материята. И тук изненадата на Голените била огромна, защото установили, че тези сили не можели да сторят нищо срещу безумния Огън, който възпламенявал кръвта на Господарите на Тарсис. Лудостта – мистична или воинска, – която ги отличавала като непредсказуеми и неукротими, ги поставяла също така извън досега на магическите заклинания на Голените. И на тях не им оставала друга алтернатива в съгласие с демоничните им планове, освен да придобият Меча на Мъдростта със сила и да наложат на Дома на Тарсис една присъда за изстребление.

Това била, д-р Сигнагел, истинската причина за постоянното състояние на война, в което трябвало да живеят занаят Господарите на Тарсис – нещо, което означавало окончателната загуба на илюзорния суверенитет, на който се радвали дотогава – това, а не „алчността”, която чужди народи и завоеватели са могли да хранят към техните богатства. Напротив – в цял свят нямало ни един Цар, Господар или прост воин-авантюрист, когото Голените да не били изкушавали със завладяването на Тарсис и с приказната плячка от злато и сребро, която би спечелил онзи, който предприеме подобен подвиг. И именно техните интриги били, които причинявали постоянната обсада от разбойници и пирати. Докато можели, Господарите на Тарсис се съпротивлявали на натиска, използвайки собствените си средства, тоест – с участието на войните от моя народ. Но когато това вече не било възможно и особено когато узнали, че финикийците от Тир съсредоточават една мощна наемна войска на Балеарските острови, за да нахлуят и колонизират Тарсис, те нямали друг изход, освен да приемат помощта – естествено, заинтересована – на един чужд народ. В този случай те поискали помощ от Лидия – една пеласгийска Нация от Егейско Море,

съставена от отлични мореплаватели, чиито кораби приставали ди Онуба по два-три пъти в годината, за да търгуват с народа на Тарсис: те имали този недостатък, че също били търговци и производители на луксозни стоки, привикнали към практики и навици, много „по-напреднали културно” от „примитивните” ибери; но като компенсация те притежавали важното качество, че били от същата наша Раса и проявявали несъмнено умение за война.

Под „пеласги” Историята познавала една съвкупност от народи, заселени в различни региони на тиренските и средиземноморски брегове, на Егейския полуостров и на Мала Азия. Така че, за да намерим общия произход на всички тях, ще трябва да се отправим към Началото на Историята – към времената, последвали атлантската катастрофа, когато белите Атланти учредявали Кръвния Договор с туземците от Иберийския полуостров. Всъщност тогава имало само един туземец народ, който бил разделен съгласно экзогамните атлантски закони на три големи групи: тази на иберите, тази на баските и тази на онези, които по-късно щели да станат пеласгите. На свой ред всяка една от тези големи групи се подразделяла вътрешно на три във всичките си социални племенни организации на селата, градовете и Царствата. Този единен народ щял да стане известен след заминаването на белите Атланти като **Виртриони** или **Вртриони**, тоест скотовъдци; но Името скоро се превърнало във **Витриони**, **Ветриони** и – под влиянието на други народи, особено на финикийците – във **Верриони** или **Герриони**. „Гигантът Геррион” с една двойка крака, тоест с една единна расова основа, но троен от кръста нагоре – с три тела и три глави, произлиза от един древен пеласгийски Мит, в който се представя първоначалният народ с тройното экзогамно деление, наложено от белите Атланти; с течение на вековете трите големи групи на туземния народ били идентифицирани с техните собствени имена и първоначалното единство било забравено: съперничествата и интригите, стимулирани от Културния Договор, допринесли за това, като накрая всяка група била убедена в своята расова и културна индивидуалност. За иберите вече говорих, тъй като произлизам от тях и ще продължа да ги споменавам в тази история; за баските не ще кажа нищо, освен това, че те отрано предали Кръвния Договор и се съюзили с Културния Договор – грешка, която щели да заплатят с много страдания и едно голямо стратегическо объркване, тъй като били народ с Много Чиста Кръв; що се отнася до пеласгите, случаят е доста прост. Когато белите Атланти си тръгнали, те били съпроводени масово от пеласгите, на които били възложили задачата да ги транспортират по море към Мала Азия. Там те се сбозували с белите Атланти и решили да останат в тази област, поставяйки след време началото на образуването на една многобройна конфедерация от народи. По-късни нашествия ги принуждавали в много случаи да напускат селищата си, но тъй като се били превърнали в отлични мореплаватели, те знаели как да се измъкват невредими от всякакви заплахи: тези преселения обаче ги отвели отново в посока към Иберийския полуостров; по времето, когато бил осъществен съюзът с лидийците – VIII в. пр. Р. Хр. – други групи пеласги вече се били настанили в Италия и Галия под името етруски, тирени,

труски, таруски, руски, расени и пр. Групата на лидийците, която повикали Господарите на Тарсис, все още оставала в Мала Азия, макар и през тази Епоха да претърпявали една ужасна оскъдица на храна; те признавали по традиция близкото родство, което ги свързвало с иберите, но твърдели, че произлизат от „Цар Манес” – легендарен предтеча, който бил не друг, а „Ману” – съвършеният Архетип на животинския човек, наложен в техните Култове от Свещениците на Културния Договор.

След като било постигнато съгласието с посланиците на Царя на Лидия, което включвало обичайната размяна на принцеси, десетки пеласгийски кораби започнали да пристигат в пристанищата на Тарсис. Те идвали пълни със страховити воители, но също така превозвали много семейства на колонисти, готови да се установят окончателно между онези далечни роднини, които били толкова прославени със своето богатство и благополучие. Това мирно нашествие не ентусиазирило особено хората от моя народ, но нищо не можело да се направи, тъй като всички разбирали надвисналата „финикийска заплаха”. Заплаха, която изчезнала, след като онези усетили промяната на ситуацията и пресметнали цената, която би им струвало сега завладяването на Тарсис. Този път Големите били измамани; но те нямало да забравят Меча на Мъдростта, нито Господарите на Тарсис, нито присъдата за изстребление, която тегнела над тях.

При тези обстоятелства съюзът с пеласгите представлявал успех от всяка гледна точка. Лидийците се числяли сред първите народи на Кръвния Договор, които били нарушили табуто върху желязото и познавали тайната на неговото топене и коване: в онези времена желязните мечове били най-могъщото оръжие на Земята. Но макар и да били забележителни търговци, те никога не продавали оръжия от желязо, каквито произвеждали само в количество, достатъчно за собствените си нужди. В замяна на това те произвеждали голям брой оръжия от бронз за продаване или за размяна: оттам и техният интерес да се установят в Тарсис, чиято първокачествена медна жила била позната още от легендарните времена, когато Атлантите прекосявали Западното Море и извличали медта с помощта на Лъча на Посейдон. Медта почти не била експлоатирана от Господарите на Тарсис, омаяни от златото и среброто, които купували всичко. Съюзът с лидийците променил съществено този критерий и въвел сред народа един нов стил на живот – основан върху производството в голям мащаб на културни обекти, предназначени изключително за търговията.

Една внушителна каменна стена била издигната около прастарата цитадела на Тарсис, която пеласгите наричали Тартесос и която накрая дала името на страната, с периметър, който сега обхващал една площ, четири или пет пъти по-голяма. Старата цитадела била преобразувана в огромен пазар и в новите укрепени пространства от ден на ден изниквали работилници и фабрики. Тъкани, дрехи, обувки, съдове, грънци, мебели, предмети от злато, сребро, мед и бронз – практически нямало стока, каквато да не може да се купи в Тартесос: и с изключение на калая, необходим за бронзовата

индустрия, който трябвало да се търси в Албион, всичко – включително и храните – се произвеждало в Тартесос.

Очевидно под влияние на Културния Договор съюзът между моя народ и лидийците кулминирал в една цивилизационна експлозия. Много скоро древното Владение на Тарсис се превърнало в „Царството Тартесида” и за няколко столетия то се разширило по цяла Андалусия: тартесяните основали тогава важни градове като Менаке, наричан в наши дни *Торе дел Мар*, или *Масита*, която картагенските узурпатори прекръстили на Картахена. Флотата им станала толкова могъща, колкото и финикийската, а търговията им – високо конкурентна поради по-доброто качество на продуктите – успяла да застраши сериозно икономиката на червените хора. Малко след IV в. пр. Р. Хр. по причина на гръцката колонизация и на разширяването на финикийската колония Картаген, намаляло донякъде и търговското и морско средиземноморско господство на тартесяните.

Следва да подчертая, че фактът, че били близки роднини, улеснил в огромна степен интеграцията на пеласгите. Това можело да се установи особено в случая на Култа, в който почти нямало разлика между двата народа, тъй като лидийците също почитали Богинята на Огъня, която познавали като Белилит. С две думи: за лидийците Белен бил „Бел”, а Белисана – „Белилит”; също така – тъй като произлизали от една област, където Културният Договор имал по-голямо влияние, – те показвали някои различия в езика и в сакралната азбука; древният пеласгийски език, който сред моя народ все още се говорел с достатъчна чистота, при лидийците бил претърпял влиянието на семитските и азиатските езици: този жаргон на мореплавателите обаче бил по-адекватен за морската търговия, която те практикували. Другата разлика била в азбуката: от хиляди години Езикът на Птиците бил забравен от моя народ; но последните Посветени, а сетне и Свещениците на Пламъка, съхранили сакралната азбука от тринадесет плюс три Вруни, които те представляли със шестнадесет знака, образувани от прави линии, и които били асоциирали с по един звук от говоримия език: по този начин те разполагали с тринадесет съгласни и три гласни; гласните били познати само на Господарите на Тарсис, защото те изразявали пеласгийското тайно име на Богинята Луна – нещо като „**Иоа**”; и тъй: новостта, която привнесли лидийците била една сакрална азбука, съставена от тринадесет плюс **пет** букви, тоест от осемнадесет знака, които представляли всички звуци на говоримия език; тя също имала тринадесет съгласни, но гласните били пет: и двете добавени букви лидийците не можели да премахнат, без да изгубят половината от своите думи. Най-важното от всичко това – онова, за което което трябвало да се съгласуват отначало, – било Името на Богинята и числото на сакралната азбука. Относно първото било уговорено Богинята да се нарича занаяпред с едно прастаро име, което било общо и за двата народа: **Пирена**; оттогава Белисана и Белилит щели да бъдат за тартесяните Богинята на Огъня **Пирена**. По отношение на второто Господарите на Тарсис, които в този случай били притиснати

от вражеския натиск, нямали друг избор, освен да приемат налагането на сакралната азбука от осемнадесет букви: единствената утеха – казвали с ирония – се състояла в това, че „числото осемнадесет се направило много повече на Богинята, отколкото шестнадесет”.

Иначе лидийците били претърпели една съдба, сходна с тази на моя народ. В един момент от своята история ги надвила Умората от Войната и накрая те се поддали пред народите на Културния Договор; последните от техните Посветени успели тогава да формират „семейните мисии” в един още по-голям брой Фамилии от съществуващите между моите хора; това обяснявало голямото количество фамилии на майстори, специализирани в най-различни занаяти, които съставлявали народа на лидийците.

Ден Седми

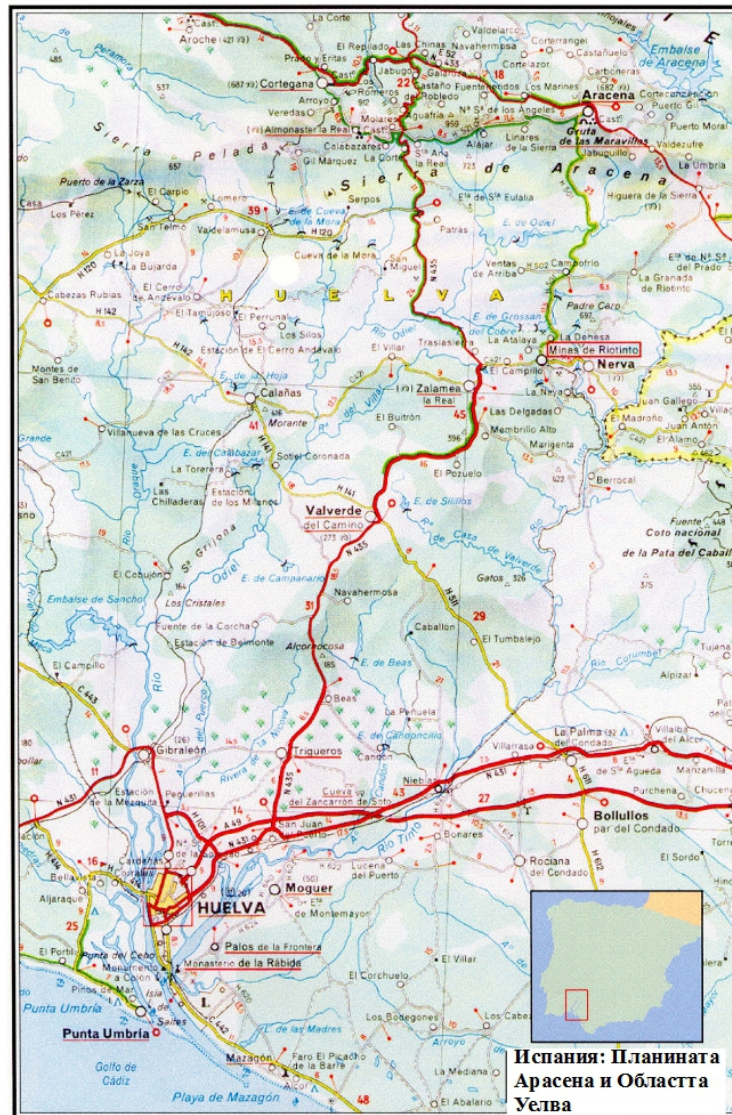
Планинската верига на Сиера Морена е част от Марианския вододел, който разделя Южна Андалусия от останалата част на иберийския полуостров; от Средиземно море срещу Балеарските острови до Монте Горду в устието на река Гуадиана нейният хребет има приблизителна дължина от шестстотин километра. В западния му край, давайки начало на река Одиел, се очертава на Изток и Юго-Изток планината Арасена, на един от хълмовете на която е бил издигнат Тамплиерският замък, за който ще говоря по-нататък. Многобройни по-малки планински вериги се простират по-южно: една от тях е тази на Рио Тинто, откъдето извира реката със същото име; друга е тази на Каточар – седалище на основните мини на Дома на Тарсис. Реките Тинто и Одиел се спускат към Кадиския Залив и се сливат на няколко километра преди брега, образувайки една широка река. В частта от терена, която остава между двете реки над устието на Одиел, се разполага от Античността речният и морски град Онуба, наричан днес Уелва. И на около двадесет и пет километра от Онуба нагоре по Одиел се намирала прастарата цитадела на Тарсис – в околностите на днешното градче Валверде дел Камино.

Реката Тинто⁹ или Пинто¹⁰ получава това име, защото водите ѝ текат червеникави, боядисани от желязния минерал, който се добива в планината Арасена. За разлика от нея Одиел винаги е била една свещена река за иберите и затова те я идентифицирали с най-важната Вруна – тази, която обозначава Името на Навутан, Великия Водач на белите Атланти. Както изглежда, Навутан на езика на белите Атланти е означавало Господарят (На) Вутан; различните индо-германски народи,

9 Исп. „Червена” (бел.прев.).

10 Исп. „Петниста, боядисана” (бел.прев.).

които участвували в Кръвния Договор, но сетне паднали пред Стратегията на Културния Договор, заключили, че става на дума за един Бог и го почитали под различни Имена, всичките извлечени от Навутán: така например, той бил наричан Набу (от Набу-Тан); Вотан (от На-Вутан, На-Вотан); Одан или Один (от Нав-Одан, Нав-Один); Одиел или Одал (от Нав-Одиел, Нав-Одал); и пр.



На пет километра северно от цитаделата на Тарсис, в системата на планината Каточар се намира възвишението Чар – име, което означавало „Огън” и „Слово” в различните иберийски диалекти. На върха му имало една гора от Ясени, която била почитана от иберите в памет на Навутán: там белите Атланти били издигнали един огромен менхир, означен с Неговата Вруна. Били го поставили в центъра на гората, на

едно място, което – странно – било обрасло с малка група ябълкови дръвчета. В дните на Господарите на Тарсис била останала само една от онези ябълки и никой не можел да каже дали другите са изчезнали по естествени причини или от преднамерено изсичане. Тази, която оставала, растяла на около двадесет крачки от менхира и се виждало ясно, че става на дума за едно многовековно дърво.

Цялата пред-гръцка средиземноморска Древност знаела за съществуването на „Ябълката на Тарсис”, към която почитателите на Богинята на Огъня предприемали ежегодни поклонения. Отначало всъщност, ясените и ябълките бивали асоциирани с Навутан и Фрия съответно. По-късно, след кръвния съюз с народите от Културния Договор, Свещениците посветили Ябълката на Тарсис на Богинята Белисана и установили обичая да се чествува Култът в подножието на вековния ѝ дънер. За целта те построили един каменен олтар, съставен от две колони и една хоризонтална плоча, върху която се поставяла Вечната Лампа: този безсмъртен огън символизирал Богинята, а Ябълката – пътя, който трябва да се следва. Според както учели Свещениците, Богът-Създател бил записал Култа в семето на ябълката; дървото било само една част от посланието, отнасящо се до съдбата на човека; цветът, например, съответствувал на сърцето на човека – седалището на Душата, а неговата форма и цветът му изразявали Обещанието на Богинята; но друга част от посланието била записана в розовия храст и Обещанието на Богинята просиявало също и в неговите цветове – в тяхната форма и цвят; ябълката и розата не само били растения от същото семейство, но в действителност представлявали едно и също растение: Обещанието на Богинята било това, което разделило семето на ябълката, за да има много различни цветове – цветове, които да разкрият пътя на съвършенството на онези човеци, които се отдават на Нея и приемат нейния Култ.

Разбира се, митът, който описвал Култа, бивал разкриван от Свещениците само на онези, които те считали, че са подготвени за посвещението в свещеничество, тоест на онези, които също щели да станат Свещеници. Тайното значение на Обещанието било това: ябълката и розата съответствували на две състояния или фази от живота на човека, като например детството и зрялостта; когато **бивал** „като дете”, човекът имал сърце, подобно на цвета на ябълката, който бил бял и розов отвън, и се разтварял неразумно; когато **бил** „като възрастен”, тоест когато бивал посветен като Свещеник на Култа или когато бил способен да го отслужва като Свещеник, той **имал** сърце като цвета на розата, който бил с цвета на Огъня на Богинята и никога не се разтварял напълно, освен за да умре; затова в света съществувало само едно ябълково дърво и множество розови храсти: защото много били съвършенствата, които можел да постигне човекът, който се отдавал на свещеничеството на Богинята; историята на ябълката била вече написана, докато историята на розата винаги се пишела; и най-хубавата част още не била написана: някой ден в света щели да дойдат хора със сърца,

толкова свършени, че тогава щели да се появят рози, по-красиви отколкото някога били виждани на Земята.

От това обяснение ще се разбере защо Свещениците били позволили на един стар розов храст да се увие като змия около дънера на Ябълката на Тарсис: несъмнено това разположение на двете растения било необходимо, за да изобразява тайния смисъл на Култа. Ритуалът изисквал да се почита Огъня на Богинята и да се любува на цвета на ябълката, желяейки интензивно Богинята да изпълни Обещанието и сърцето на Свещеника да стане като цвета на розата. Но народът, който обикновено не познавал тази интерпретация на Култа, пристигал от всички краища при Ябълката на Тарсис, за да направи своите приношения пред Олтара на Огъня на Богинята.

Когато моите предци придобили правата над Владението на Тарсис, което тогава било много смалено и опустошено от скорошната война с финикийците, те естествено поели ръководството на Местния Култ, макар и да нямали Вечна Лампа. Практически те не въвели реформи в отнасящото се до Обещанието, тъй като приемали като факт, че сърцето е свързано с цвета на ябълката и че почитането на Богинята причинявало една трансмутация, аналогична на цвета на розата. Само в Засягащото Огъня можел да се забележи първият видим ефект, който семейната мисия причинявала у Господарите на Тарсис; те прибавили към титлата на Богинята думата „студен“, тоест Белисана сега била „Богинята на Студения Огън“. Обяснявали тази промяна като едно местно откровение на Богинята. Тя била проговорила на Господарите на Тарсис; в посланието си твърдяла, че Нейният Огън бил този, който ще се установи в сърцето на човека и ще го трансмутира; и че този Огън – отначало крайно горещ – щял накрая да стане **по-студен от лед: и именно този Студен Огън бил онзи, който ще произведе мутацията на човешката природа.**

В тази промяна следва да се вижда нещо повече от едно просто добавяне на думи: за пръв път в един Култ се появявала възможността да се конфронтира и преодолее страхът, тоест чувството, което във всички Култове гарантирало подчинението на вярващия; страхът пред Боговете е едно необходимо чувство и е съществено то да се поддържа живо, за да се гарантира земният авторитет на Свещениците; ако човекът не се бои от тях, той накрая ще се разбунтува срещу Боговете: но преди това ще се надигне срещу Свещениците на Боговете. Тази промяна обаче няма да се види, ако преди това не се изясни нещо, което днес не е толкова очевидно: фактът, че във всички индо-германски езици „студен“ и „страх“ имат един и същ корен – нещо, което може да се intuира например от думата **смразен** (от ужас). И тъй, в онези времена думата „студен“ била синоним на „ужас“ и като последица това, което означавал новият Култ, било, че един безименен ужас се установявал в сърцето на вярващия като „Благодат на Богинята“; **и че този ужас причинявал неговото свършенство.**

Така Белисана, Богинята на Студения Огън, се била превърнала също и в „Богинята на Ужаса“: една титла, която – макар и Господарите на Тарсис да не можели да го знаят, – принадлежала в най-далечни времена на същата Богиня, тъй като съпругата на Навутан била позната също като „Фрия – Тази, Която Вдъхва Ужас на Душата и Облекчение на Духа“.

След своето пристигане на иберийския полуостров, Голените се опитвали многократно да завземат Свещената Гора и да контролират Култа на Богинята на Студения Огън, но винаги бивали отхвърляни от ревностната и упорита мистична лудост на Господарите на Тарсис. Накрая дори предложили една автентична Вечна Лампа на тъмните Атланти, знаейки, че те нямат такава и че са принудени да поддържат постоянно пламъка на своята примитивна лампа с масло и азбест. Но трябва да се уточни, че те я предлагали в замяна на унификацията на Култа и институцията на ритуалното Жертвоприношение, и че едно подобно предложение се оказвало неприемливо за Господарите на Тарсис, защото – вече е очевидно на този етап от разказа. Както е очевидно също така и това, че тази съпротива – необичайна за онези, които се били наложили над всички туземни народи, – заедно с невъзможността да придобият Меча на Мъдростта, ги озлобявала постоянно срещу Господарите на Тарсис. Реакцията на Голените задействувала онази международна кампания, подтикваща към завладяването на Тарсис, която кулминирала в опасния опит за финикийско нашествие от Балеарските острови и Гадес или Кадис. Но Господарите на Тарсис повикали лидийците и накарали финикийците да се откажат от своя завоевателски проект – поне за следващите четири столетия. От съюза между ибери и лидийци възникнала „Империята на Тартесос“, която скоро се разпростряла в цяла Андалусия – „Тартесида“ – и лишила финикийците от техните крайбрежни колонии в своята територия. Балеарските острови и острова на Лъва – седалище на Гадес, оставали изолирани от сушата, тъй като тартесяните им позволявали да поддържат само една оскъдна търговия през собствените си пристанища. Каква е била последвалата реакция на Голените пред това могъщество, което се разгръщало извън техния контрол и смущавало всичките им планове? Преди да отговоря, почитаеми и парадоксално търпеливи доктор Сигнагел, трябва да Ви запозная с последиците, които присъствието на лидийците причинило в Култа на Студения Огън. За да разберете това, което следва, трябва само да си припомните, че лидийците били по-„културни“ от иберите, тоест по-цивилизовани културно, докато по-„некултурните“, тоест по-варварски ибери били по-„култивирани“ духовно от лидийците – те притежавали повече Мъдрост, отколкото познание.

Тези различия довели до това, че лидийските Принцове – сега от същата фамилия на Господарите на Тарсис – приели без задълбочаване езотеричното значение на Култа на Богинята на Студения Огън, която занаят да се нарича по общо съгласие „Пирена“, и поставили цялото си усилие в усъвършенствването на екзотеричната

форма на Култа. Такова едно усърдие винаги се явява в ущърб на езотеричната част и това – както и не би могло да бъде другояче – в крайна сметка щяло да се окаже фатално за тартесеяните. Но това тепърва ще го видите, защото, както казах, вървя стъпка по стъпка.

Лидийците, както и в другите занаяти, били изкусни каменоделци. Какво мислите, че направили те в своето усърдие да усъвършенствуват външната форма на Култа? Те решили – за ужас на своите иберийски роднини, които не можели да направят нищо, за да им попречат, – да одялат менхира от Свещената Гора в една Фигура на Пирена; скулптурата щяла да допринесе за поддържането на Култа, – обяснявали те, – тъй като лидийският народ имал нужда от един по-конкретен образ на Богинята: нейната репрезентация като Пламък била прекалено абстрактна за тях.

Менхирът се състоял от един груб камък с маслинен цвят, висок около пет метра и с формата на пресечен конус: лидийците предлагали да го използват изцяло, за да издялат Главата на Богинята. Според техния проект тилът трябвало да се пада срещу Ябълката, така че Божественото Лице да гледа пряко към народа; и народът, разпределен в една разчистена околност, от която се наблюдавала ритуалната сцена, щял да вижда Лицето на Богинята, а зад нея – Ябълката на Тарсис. В извайването работели двама майстори-скулптори: единият издялвал Лицето и другият – змиевидните къдри, докато трима помощници се занимавали с направата на кухнята в тила, свързана с Очите на Богинята. Работата не била завършена, докато не изминали пет години, тъй като дори железните инструменти на лидийците да били позволили да се напредне много в началото, окончателното полиране, към което те се стремели, им отнело дълги години работа: всъщност тартесеяните продължили да полират в продължение на десетилетия Главата на Пирена, докато ѝ придали един впечатляващ реализъм.

Нуждата, която изпитвали лидийците да съзерцават едно образно проявление на Богинята, била характерна за Епохата: народите от Културния Договор претърпявали тогава едно общо падение в екзотеризма на Култа, което ги довеждало до почитането на най-формалните и явни Аспекти на Божеството. Народите предусеждали, че Боговете се оттеглят **отвътре**, но те можели да ги удържат само отвън: затова се вкопчвали отчаяно в Телата и Божествените Лица, както и във всяка природна форма, която ги представяла. Затова не бива да ни учудва интензивният религиозен плам, събуден у народите и необичайното географско разпространение, което произвел Култът на Студения Огън след преобразуването на менхира. Освен тартесеяните – горди пазители на Обещанието на Богинята, – хора, принадлежащи на хиляди различни народи идвали на поклонение до „Свещената Гора на Тартесида”, за да присъствуват на Ритуала на Студения Огън: сред тях били иберите и лигурите от всички краища на полуострова, бляскавите пеласги от Етрурия, дебели бербери от Либия, мълчаливите спартанци от Лакония, татуираните пикти от Албион и пр. И всички, които идвали при

Пирена, пристигали, готови да умрат. Да умрат, наистина, защото това било условието на Обещанието – изискването за Нейната Благодат: както всички нейни почитатели знаели, Богинята имала Властта да превърне човека в Бог – да го издигне до Небето на Боговете; но – както всички също така знаели – редките Избраници, които Тя приемала, трябвало да преминат преди това през Изпитанието на Студения Огън, тоест през преживяването на Нейния Смъртоносен Поглед; и този опит обикновено завършвал с физическата смърт на Избрания. Според това, което знаели нейните адепти, като тази убеденост ни най-малко не засягала Нейното очарование, **много повече бивали Избраните, които умирали, отколкото тези, които се оказали преродени**; тези, които получавали Нейния Смъртоносен Поглед, неизбежно падали; и мнозина – повечето – никога не ставали отново; **но някои го правели**: и тази отдалечена възможност била повече от достатъчна за почитателите на Богинята, та да се решат да рискуват всичко. Тези, които се пробуждали от Смъртта, щели да бъдат онези, които наистина са отдали сърцата си на Студения Огън на Богинята и които Тя възнаграждавала, като ги вземала за Съпрузи: чрез Нейната Благодат когато Избраникът оживявал, той вече не бил едно човешко същество от плът и кръв, а **Безсмъртен Каменен Човек, Син на Смъртта**. Тези титли отначало представлявали загадка за Господарите на Тарсис, които били въвелите Реформата на Студения Огън в Древния Култ на Белисана, а те твърдели, че са ги получили чрез мистично вдъхновение директно от Богинята, въпреки че предполагали, че те се отнасят до едно висше състояние на човека, близко до Боговете или до Великите Предтечи. По-късно, когато между самите Господари на Тарсис имало Каменни Човеци, отговорът внезапно станал ясен. Но се оказало, че този отговор не бил подходящ за спящия човек, а още по-малко за Избраните, които почитали Богинята с по-голям плам: Каменните Човеци мълчали за тази тайна, за която говорели само помежду си, и образували една тартесянска Колегия от Йерофанти, за да я запазят. Оттогава насетне тартесянските Йерофанти, тоест моите предци, трансмутирани от Студения Огън, щели да бъдат тези, които контролирали развитието на Култа.

Ден Осми

По времето, когато не се изпълнявал Ритуалът на Студения Огън, тартесянските Йерофанти позволявали на поклонниците да идват до поляната на Свещената Гора и да съзерцават колосалната статуя на Пирена: там те можели да оставят своите приношения и да размислят дали са готови да се изправят пред Смъртта в Изпитанието на Студения Огън или предпочитат да се завърнат към илюзорната реалност на обикновения си живот. За момента Богинята не можела да им навреди, защото Нейните Очи били затворени и Тя не предавала никому Своя Белег на Смъртта. Но въпреки че били убедени в това, мнозина оставали смразени от страх пред

Разкритото Древно Лице и не били малко онези, които веднага побягвали или умирали на място от ужас. Тъй като оригиналният менхир бил поставен на онова място от полубоговете бели Атланти преди хиляди години, а в дните на съюза с лидийците нямало никой на Земята, който да е способен на подобен подвиг – да пренесе на хиляди километри разстояние на една гигантска скала и да я постави в центъра на една гъста ясенова гора, **без при това да сече дървета** – разбираемо е, прочее, че поклонниците получавали непосредственото впечатление, че този страховит бюст е дело на Боговете. Но не само менхирът бил дело на Боговете, като се има предвид че оформянето на Лицето произлизало от тази забележителна способност за принизяване на Божественото, която проявявали лидийците; и тартесяните винаги умело се погрижвали да осведомяват много добре за произхода на смуцаващата скулптура.

Този, който успявал да се възстанови от първоначалното впечатление и да се вгледа в детайлите на необичайното Лице, трябвало да призове всичките си сили, за да не бъде обзет рано или късно от паника. Не забравяйте, Докторе, че за нейните почитатели това, което виждали пред себе си, не било просто една бездушна репрезентация от камък, а Живият Образ на Богинята: Пирена се проявявала в Лицето и Лицето участвувало в Нея. И именно това свещено Лице било нещото, което оставяло без дъх. Вероятно ако някой би успял чрез един мощен акт на абстрахиране да отдели Лицето от Главата на Богинята, той би го намерил красиво; на първо място – и въпреки зеленикавото оцветяване на камъка – от формата на чертите била несъмнена принадлежността към Бялата Раса; сетне, в общото изражение можела да се разпознае една архетипична индо-германска или направо арийска красота: правоъгълен Овал на Лицето; широко Чело; гъсти Вежди, леко извити и хоризонтални; Клепачите – понеже, както вече казах, Очите оставали затворени – свидетелствували чрез изражението си за един фронтален Поглед на кръглите и съвършени Очи; Носът – изправен и пропорционален; Брадичката – твърда и издадена; Шията – силна и тънка; а Устата – с долната устна по-плътна и издадена от горната – била навярно най-красивата черта: тя била леко отворена и извита в едвам очертана Усмивка – **в едно безпогрешно изражение на космическа ирония.**

Естествено онзи, комуто липсвала необходимата способност за абстрахиране, не забелязвал никоя от посочените характерни черти. Напротив – цялото му внимание несъмнено бивало веднага поглъщано от Косата на Богинята; и това първо наблюдение със сигурност неутрализирило предходната естетическа оценка: при съзерцаването на Главата като цяло – Коса и Лице – Богинята показвала онзи ужасяващ Аспект, който причинявал паниката на посетителите. Но какво било това в Нейната Коса, способно да парализира от страх суровите поклонници, привично свикнали с опасността? Змии: змии с един изключителен реализъм. Нейната Коса се състояла от осемнадесет каменни Змии: осем с различна дължина се спускали от двете страни на Лицето, а две други – много по-малки – се изправяли над челото.

Всяка двойка от осемте Змии била на еднаква височина: две на височината на Очите, две на тази на Носа, две – на Устата, и две – на Брадичката; изниквайки от едно по-горно ниво на Косата, останалите осем Змии се извивали обратно и разполагали главите си между предходните. И всяка Змия, отделяйки се от останалите къдри, образувала с тялото си във въздуха две противопоставени криви, подобни на буквата S, което ѝ позволявало да загатне за предстоящото движение: смъртоносната атака. И двете Змии на Челото, въпреки че били най-малките, показвали същата агресивна поза. Накратко – като се гледало Отпред Лицето на Усмиващата се Богиня, с особена сила се очертавала арката на осемнадесетте Змийски глави на Нейната Коса; и всичките глави били обърнати напред, съпровождайки с очите си Безокия Поглед на Богинята; и всички глави отваряли страховитите си челюсти, разкривайки смъртоносните зъби и бездънните гърла. Не бива да се учудваме, прочее, че това внушително видение на Богинята ужасявало дори нейните най-верни почитатели.

Разбира се, тази композиция имала едно езотерично значение, което само Йерофантите и Посветените познавали, въпреки че – в крайна сметка – разполагали и с едно приемливо екзотерично обяснение. В случая на последното, те осведомявали пътешественика, – който понякога можел да бъде един съюзнически Цар или важен посланик, комуто не можело да се откаже директно познанието, – че осемнадесетте змии представлявали буквите на тартесеянската азбука, които те твърдели, че са получили от Богинята. По време на ритуала – заявявали – Посветените можели да чуят Змиите на Богинята да рецитират сакралната азбука. Езотеричната Истина, стояща зад всичко това, била, че осемнадесетте букви съответствували в действителност на осемнадесетте Вруни на Навутán и че с тях можел да бъде разбран Знакът на Източника, а с него – Змията, максималния символ на човешкото познание. Но тази истина била едвам долавяна интуитивно от тартесеянските Йерофанти, тъй като в онези дни никой вече не виждал Знака на Източника, нито си спомнял Вруните на Навутán: при установяването на Реформата на Студения Огън, Господарите на Тарсис били получили Словото на Богинята, че Домът на Тарсис – потомък на белите Атланти – „не ще се изгуби, докато поне един от членовете му не възстанови изгубената Мъдрост”, а за да се изпълни Нейното Слово, те „никога не бивало да се разделят с Меча на Мъдростта”. Този момент още не бил настъпил и никой потомък на Дома на Тарсис не разбирал дълбокото значение на езотеричната Истина, разкривана от Каменната Глава на Пирена. Тъй че за тях също бил несъмнена истина фактът, че осемнадесетте Змии представлявали буквите на тартесеянската азбука: двете най-малки Змии например съответствували на двете букви, въведени от лидийците, и тяхното произношение се пазело в тайна, също както и Името на Богинята Луна, образувано от трите гласни на иберите. В този случай двете гласни позволявали да се познае Името, с което Богинята Пирена наричала себе си, когато се проявявала като Студен Огън в сърцето на човека – тоест „Аз съм” (нещо като „Еу” или „Ей”).

Всяка година с приближаването на зимното слънцестоене Йерофантите определяли най-близкото пълнолуние и в тази нощ в Тартесос се изпълнявал Ритуалът на Студения Огън. Не били мнозина Избраните, които в крайна сметка се одързостявали да приемат предизвикателството на изпитанието на Студения Огън – почти винаги една група, която можела да се преброи на пръстите на ръката. Менхирът бил подравнен на Изток с Ябълката на Тарсис по такъв начин, че Богинята Луна се появявала неизменно зад дървото и преминавала по небето, докато стигне зенита – положение, откъдето тогана осветявала напълно лицето на Богинята, което Гледа на Запад. От свечеряване, с погледи, отправени на Изток, Избраните сядали на поляната, наблюдавайки Лицето на Богинята, а зад него – Ябълката на Тарсис.

Когато Пресветлото Лице на Богинята Луна се разполагало над Свещената Гора, Избраните седели мълчаливи, с кръстосани крака, изразявайки с ръцете си Мудрата на Студения Огън: в тези моменти им било позволено само да дъвчат върбови листа; във всяко останало отношение те трябвало да остават напълно неподвижни. До зенита на пълнолунието драматичното напрежение нараствало миг след миг и в този момент то достигало такава интензивност, че изглеждало сякаш ужасът на Избраните се разпростирал в околната среда и можел да се вдъхне: ужасът не само се вдъхвал, но се възприемал през кожата, сякаш едно ужасяващо Присъствие избликувало от лъчите на Луната и потискало всички с една ледена и тревожна прегръдка.

Със започването на Ритуала неизбежно се стигало до тази връхна точка. Тогава един Йерофант се отправял към задната част на Каменната Глава, изкачвал се по една малка стълба, която била изсечена в скалата на менхира, и влизал вътре в него. Стълбата, която имала осемнадесет стъпала и завършвала с една кръгла платформа, позволявала да се стигне до една площадка във вид на пресечен конус: тя била едно тясно помещение на около два и половина метра височина, издълбано точно зад Лицето и оскъдно осветявано от Вечната Лампа на пода. Върху площадката на пода всъщност имало една малка каменна печка, в чиято пеиц се поставяла – откакто лидийците били усъвършенствували формата на Култа – Вечната Лампа: една плоча позволявала да се захлупва горният отвор на пеицта и да се регулира изтичането на оскъдната светлина. Сега тази светлина била минимална, защото Йерофантът се подготвял да извърши една ключова операция на ритуала: отварянето на Очите на Богинята. За да го направи, той трябвало само да премести навътре два каменни къса, неподвижно свързани един с друг, които обикновено оставали свършено напаснати в Лицето и причинявали илюзията, че едни каменни Клепачи покриват ябълките на Нейните Очи: тези тежки късове изисквали силата на двама души, за да бъдат поставени на място, но след като били там, било достатъчно да се махне една скоба и те се плъзгали сами върху една водеща рама, която пресичала цялото вътрешно помещение.

Трябва да си представим тази сцена. Обкръжението от Ясени на Свещената Гора, образуващо поляната, а в центъра ѝ – огромни и внушителни – Ябълката на Тарсис

и статуята на Богинята Пирена. И седнали пред Лицето на Богинята в положение, което подчертава още повече колосалния ѝ размер и смущаващата змийска Коса: Избраните, с втренчен поглед и неспокойно сърце, очакващи Нейното Проявление – личния призив, който ще отвори портите на Изпитанието на Студения Огън. От висините Богинята **Иоа** излива потоци сребърна светлина върху тази картина. Внезапно, излизайки от близката Гора, една група прекрасни танцьорки застава между Избраните и Богинята Пирена: те не носят никакви дрехи по телата си, а само орнаментални обекти – гривни и пръстени на ръцете и краката, огърлици и цветни пояси, обеци с дълги висулки, панделки и ленти на челото, които оставят падаща свободно дългата коса. Те идват, подскачайки в ритъма на една сиринга, и не се задържат нито за миг, а незабавно се впускат във френетичен танц. Преди това те са извършили ритуално възлияние с един нектар-афродизиак и затова очите им блестят от желание, а жестовете им са подканващи и похотливи: бедрата и коремите се движат непрестанно и могат да бъдат видяни всеки миг в хиляди различни положения; твърдите гърди се вълнуват като гълъби в полет, а влажните усти се отварят с копнеж; целият танц е една неустоима покана за удоволствията на плътската любов.

Разбира се, този еротизъм, демонстриран от танцьорките, имал за цел да възбуди сексуално Избраните – да възпламени в тях **Гореция Огън на животинската страст**. Този танц бил един остатък от древния Култ на Огъня и неговата кулминация в други Епохи водела до една дива оргия. Но Реформата на Студения Огън била променила нещата и сега ритуалното съвкупление било забранено, а се изисквало вместо това Избраните да изпитат Гореция Огън в сърцето. Ако някой Избраник нямал достатъчно сили, за да отхвърли поканата на танцьорките, той можел да се присъедини към тях и да се отдаде на една наслада, която никога не си бил представял, но това нямало да го спаси от смъртта, защото по-късно щял да бъде убит като наказание за неговата слабост. Необходимата нагласа на Избраните изисквала те да останат неподвижни до края на танца, държейки погледа си фиксиран в Лицето на Богинята.

Но нека се върнем към сцената. Силата на музиката нараства и сега един хор от флейти и тъпани съпровожда ритмичните движения; танцьорките пъхтят, танцът става трескав и еротичният израз достига своя апогей, а зад тях Усмивката на Богинята изглежда по-иронична от всякога. Избраните се съсредоточават в Пирена, но не могат да не възприемат – като през мъглата на съновидение – танцуващите красавици, които ги опияняват със желание, влечейки ги неудържимо към една гореца и задушшаваща бездна. Тогава именно става необходима намесата на Богинята – когато Избраните, с отслабваща воля, измолват в сърцата си изпълнението на Нейното Обещание. И тогава, с един знак на Йерофантите музиката секва рязко, танцьорките бързо се оттеглят и Очите на Богинята се отварят, за да Погледнат Нейните Избраници. Един трепет на ужас разтърсва Избраните като камшичен удар: Клепачите са изчезнали и Богинята ги съзерцава от празните кухни на Своите Очи с Форма на

Ябълково Листо. Започнало е Изпитанието на Студения Огън. Един Йерофант с гръмовен глас рецитира ритуалната формула:

О, Пирена,

Богиньо на Усмивващата се Смърт,

Ти, която обитаваши

отвъд Звездите.

Приблужи се до Земята на Избраните,

Които Те Зоват!

О, Пирена,

Ти, която първо Обичаши с Топлината на Огъня Избраните,

а сетне ги Убиваши,

спомни си Обещанието!

Убий ги първо със Студа на Огъня,

за да ги Обичаши сетне в Твоята Обител!

О, Пирена,

стори да Умре у Нас Горещия Живот!

Стори ни да познаем Кãлибур,

Студената Смърт на Твоя Поглед!

И ни стори да Живеем в Смъртта

Твоя Леден Живот!

О, Пирена,

Ти, която нявга Ни Дари

Семето на Зърното,

което да Засеем в Браздата на Мерзостта,

Убий този Сътворен Живот!

И положи в Сърцето на Избрания

*Леденото Семе на Камъка, що Говори!
О, Пирена,
Бяла Богиньо,
покажи ни Голата Истина
чрез Кāлибур в Твоя Поглед,
и ние не ще бъдем вече Човеци, а Богове
със Сърце от Камък Замразен!
Кāлибур, Твоите Избрани Те Зоват!
Кāлибур, Твоите Избрани Те Обичат!
Кāлибур, Смърт, Която Освобождава!
Кāлибур, Семе от Камък Замразен!
Кāлибур, Гола Истина Припомнена!*

*Всичко става бързо, сякаш Времето е спряло. Горещият Огън на Животинската Страст се превръща отново в Ужас. Но сега този, който настъпва, е един Ужас без граници, един Ужас, който е Самата Смърт – Смъртта Кāлибур на Пирена – Необходимата Смърт, която предшества Голата Истина. Избраните са парализирани от Ужас и със сърце, смразено от страх. Те съзерцават, погълнати, Лицето на Пирена, докато във въздуха все още ечи последното „Кāлибур!“ на Йерофанта: Очите на Богинята сега изглеждат като Портите на Друг Свят! Един Свят на Безкрайна Чернота! Един свят на Същностен Студ, който е Смъртта на Топлия Живот! Не може да се премине през тези порти, без да се Умре от Ужас: но ако нещо ги преминава, **това нещо живее в Смъртта!** И ако нещо оцелява в Смъртта Кāлибур, това е защото **това нещо също се състои от същността на Студа на Безкрайната Чернота.***

Смъртта Кāлибур очарова и влече към едно Нищо, което ще бъде Утробата на Собственото Битие. Избраните се хвърлят без колебание в Безкрайната Чернота на Очите на Богинята. Но преди да Преминат Портите на Смъртта, те успяват да забележат в един миг на Върховен Ужас, че Свещената Гора се е преобразила и прелива от проявен Живот – от един Живот, който е лежал скрит зад илюзията на живото съществуване, – от един живот, който в този момент избликва отвратително от всички неща като един демоничен Оргазъм на Природата; те вижат също как Ябълката на Тарсис, одушевена от един безумен Разум, се разтърсва в Дяволски Смях; и те

виждат Главата на Богинята, също така съживена, да сияе в една ослепителна Бяла Светлина, която подчертава още повече Безкрайната Чернота на Нейните Очи. И когато Влизат в Безкрайната Чернота, докато сърцето замръзва и Топлият Живот Умира, те виждат за последно Косата на Пирена, гъмжаща от Змии: и чуват Змиите да съскат буквите на Сакралната Азбука и да произнасят с тях непрекъснато Имената на всички Сътворени Неща. Ето го – най-сетне открито, макар и безполезно за тях, – Най-Висшето Познание, позволено на Животинския Човек – **съдържанието** на Символа на Змията!

Но това Познание вече не интересува Избраните. Нещо от тях е преминало бариерите на Смъртта Кāлибур – нещо, което не се бои от Смъртта, – и то е намерило Голата Истина, която е Самостта. Защото Безкрайната Чернота, която дарява Смъртта Кāлибур на Богинята Пирена, в която всяка Сътворена Светлина угасва безвъзвратно, е способна да Отразява това „нещо”, което е Несътвореният Дух; **а Отражението на Духа в Безкрайната Чернота на Смъртта Кāлибур е Голата Истина на Самостта.** Пред Безкрайната Чернота Сътвореният Живот умира от Ужас и Духът се среща със Себе Си. Затова, ако Избраният се връща към Живота след тази повторна среща, той ще бъде носител на един Белег на Смъртта, който ще остави сърцето му замразено завинаги. Душата не ще може да избегне подчиняването от Семето на Камъка на Самостта, което расте и се развива за нейна сметка и преобразува Избрания в Хиперборейски Посветен – в Каменен Човек, в Мъдър Воин. Като Каменен Човек, възкресеният Избраник ще има Ледено Сърце и ще проявява Абсолютна Доблест. Той ще може да обича безрезервно Жената от Плът, но тя не ще успее никога да възпламени в сърцето му Горещия Огън на Животинската Страст. Тогава той ще търси в Плътската Жена Онази, която освен Душа притежава и Несътворен Дух – като Богинята Пирена – и може да Разкрие в Своята Безкрайна Чернота Голата Истина на Самостта. Нея – Смъртта Кāлибур – ще обича той със Студения Огън на Хиперборейската Раса. И Жената Кāлибур ще му отвръща с ледената Любов-Без-Смърт¹¹ на Смъртта Кāлибур на Пирена.

Ден Девети

Сред Избраните, които се подлагали на Изпитанието на Студения Огън, можели да се очакват три резултата. На първо място – някои нямало да издържат Изпитанието, тоест нямало да преминат през действителното преживяване на Смъртта, било защото първоначалният Ужас не отстъпвал пред Животинската Страст, било защото Горещият Огън не се превръщал в Ужас, било защото Ужасът ги възпирал да гледат директно Безкрайната Чернота, или по някаква друга причина. Във

11 В оригинала: „**A-mort**” – игра на думи от лат. **a-mors** – „не-смърт” и **amor** – „любов” (бел.прев.).

втория случай – някои щели да умрат действително. И най-сетне – някои от тях щели да се съживят. В първия случай Избраните бивали екзекутирани на следващата нощ след Изпитанието на Студения Огън; според тартесянските Йерофантите не бивало да се подлага на Изпитанието този, който не бил действително готов да умре; защото от Изпитанието **никой не бивало да излиза жив**; ако той умре и се съживи, този, който се възроди, нямало да е онзи, който е умрял, а един **Син на Смъртта** – някой, който ще има един Белег на Смъртта и ще носи в Себе Си Смъртта: тоест, Синът на Смъртта ще бъде породен от Себе Си **в Смъртта**. Този, който присъствува на Изпитанието и не умре, не заслужава да живее: Жените-Палачи на Тартесос стоварвали каменната брадва върху врата му; убивали го на следващата нощ след Изпитанието във Върбовата Горичка край бреговете на Одиел, посветена на Богинята Луна **Иоа**. Какво се случвало с тези? Никой не знаел със сигурност каква щяла да бъде тяхната съдба – дали действително умирали завинаги или възкръсвали в друг свят, дали се завръщали, за да се превъплътят в бъдещи животи или техните Души се преселвали в други същества.

Но колко продължавало Изпитанието на Студения Огън? Само Йерофантите и онези, които се проваляли и които също умирали знаели това; само те запазвали съзнание за изминалото време. Тези, които се Отразявали в Безкрайната Чернота и намирали Голата Истина на Самостта, получавали също така едно Отражение на Вечността: съзерцанието на Самостта, която е едно Отражение на Вечния Дух, се преживява в един **единствен миг**, който не може да бъде обхванат от Времето на Творението; Избраните, които срещали Смъртта Кāлибур на Пирена, никога нямало да могат да отговорят на този въпрос; преживяването на Вечността е неописуемо. Затова тези от втората група, които действително умирали, били считани за Най-Любими на Богинята, които Тя задържала във Вечността. И на тях били устройвани погребения, подобаващи на Мъдри Воини: те имали правото да бъдат изгорени с меч в ръка; и една урна от Ясеново дърво с тяхната пепел щяла сетне да бъде хвърлена в Западното Море.

В третия случай – когато в изключителни случаи някой Избраник се завръщал от Смъртта, – той бивал незабавно присъединен към Колегията на Йерофантите от Тартесос. Този факт представлявал повод за празнуване в цялото Царство, защото народът, който не разбирал езотеричните тънкости, интуитивно чувствувал безпогрешно, че Синът на Смъртта означава една награда за Расата; въпреки, че той бил възтържествувал Сам в Изпитанието на Студения Огън, новият Йерофант щял да се счита за представител на една колективна заслуга – на една расова добродетел. Но древните Йерофантите, които знаели тайната, също така посрещали с радост възкръсналия Избраник: ето, – посочвали, – един Каменен Човек; един Завърнал се от Смъртта, който **в Смъртта** е бил обичан със Студения Огън Кāлибур на Пирена и сега съхранява Спомена за Любовта-Без-Смърт; който е усетил – отвъд Любовта на

Живота – Любовта-Без-Смърт на Смъртта Кāлибур, тоест Не-Смъртта на Смъртта Кāлибур, и сега се е обезсмъртил като син на Смъртта. Посрещали го по следния начин:

*О, Избранико на Пирена,
смъртен си ти, а Любовта-Без-Смърт на една Богиня
те е освободила от Живота.
По Волята на Единния Създател
от глина беше.
По Волята на Смъртта Кāлибур
от Камък си.
О, Сине на Смъртта,
Доблестно е твоето Име.
Вече не трябва да говориш,
само действуй!
Пази в твоето Ледено Сърце
Спомена за Любовта-Без-Смърт,
но не помни!
Само преживявай в Себе Си
Безсмъртния Студен Огън,
Човече от Камък!*

*И действително, Каменният Човек не говорел, навярно в течение на много години. Той не го правел, защото бивал зает с това да преживява Себе Си. Защото след възраждането вътре в сърцето му – върху една дълбока фибра – горял Пламъкът на Студения Огън: **и този Пламък, когато се възприемал, говорел с Гласа на Самостта; и неговите думи винаги започвали с Името на Богинята: „Аз съм, Аз съм” („Ей, Ей”).** Като чувал Гласа на Самостта, утвърждаващ „Аз съм”, Каменният Човек действително бивал, тоест притежавал **абсолютно съществуване** извън илюзията на материалните неща – отвъд Живота и Смъртта. Затова Безсмъртният Каменен Човек занапред не говорел или говорел много малко: той бивал много близо до Хиперборейската*

Мъдрост на белите Атланти и това знание не можело да бъде обяснено на спящите човеци, които обичали Живота и се боели от Освобождаващата Смърт. Може би накрая – по време на Последната Битка – той и другите Безсмъртни Каменни Човеци ще проговорят ясно на спящите човеци, за да ги призват да се освободят от материалните вериги и да се сражават за завръщането в Източника на Хиперборейската Раса. А междувременно Каменният Човек само ще действа – ще слуша в мълчание Гласа на Студения Огън и ще действа; и неговото деяние ще изразява максималната духовна Доблест: **каквото и да прави в него** – неговото деяние ще се основава на абсолютната опора на Самостта – отвъд доброто и злото – и не ще го засяга никакво осъждане или наказание, произлизащо от Света на Измамата. И никои вариант на Великата Измама, нито дори Горецият Огън на Животинската Страст, не ще може да го завлече отново в Съня на Живота: Мъдър и Доблестен като Бог, Каменният Човек ще се сражава само ако е необходимо и ще очаква мълчалив Последната Битка; той ще копнее за Източника и ще бъде пронизван от носталгията по Любовта-Без-Смърт на Богинята; ще търси своята Изначална Партньорка в Жената Кѝлибур и ако я намери, ще я обича със Студения Огън на Самостта; и Тя ще го прегръща с Несътворената Светлина на своя Вечен Дух, който ще бъде Безкрайна Чернота за сътворената Душа.

В този трети случай Обещанието на Пирена със сигурност се изпълнявало.

Ден Десети

Предполагам, че ще очаквате, многострадални д-р Сигнагел, един отговор на висящия въпрос: „Каква е била последвалата реакция на Голените пред тартесянското могъщество, което се разгръщало извън техния контрол и смущавало всичките им планове?“. Това е отговорът – много прост, въпреки че ще трябва да го обясня: **Голените насочили срещу Тартесос Мита за Персей.**

С пълна строгост може да се твърди, че Персеевият Мит, – както и другите легенди, които по-късно са били групирани под общото название „Гръцки Митове“, – е в действителност един прастар пеласгийски Мит. С някои от „гръцките“ истории за Херакъл се е случило същото: например с онази, в която героят се бори с Гиганта Герион, за да открадне неговите червени крави, и която скрива под един скъп за пеласгите символ едно древно нашествие на примитивните аргивци срещу „тройния народ“ на иберите или Витрионите с цел да овладеят тайната на животновъдството, която те не познавали или били изгубили; и доказателството е в това, че тези аргивци – „врагове на герсионите“ – се считали за техни роднини, тъй като самият Херакъл бил правнук на Персей. Но Персей бил прадядо на Херакъл само в аргивския Мит; в действителност темата е взета от един много по-древен пеласгийски Мит от

атлантско-иберийски произход, в който се говори за авантюрата, предприета от един типичен Хиперборейски Дух, за да постигне безсмъртието и Мъдростта. В първоначалната тема Духът Персей не бил аргивец, а произлизал от атлантските ибери, тоест от един много по-западен народ; затова той не извършва своя подвиг по заповед на един обикновен смъртен Цар като Полидект, а на Богинята на Мъдростта Фрия – съпругата на Навутан: всичките Имена и функции на Боговете са били по-късно променени и изопачени от народите на Културния Договор, оставяйки историята на Персей в познатата ѝ форма.

Темата е проста и след като я изложя, ще разберете, че не може да произлиза от другаде, освен от Хиперборейската Мъдрост на белите Атланти. Една Хиперборейска представа за Източника, както вече споменах по-горе, била Туле – изотропният център, откъдето произлизал Духът. По подобен начин за първите потомци на белите Атланти Източникът бил Понт, който по-късно бил персонифициран като един Бог на Морето и отъждествен с Вълната, навярно защото от този „Източник“ идвали техните Предци. Този Понт се съчетава с Гея – Земята, която ражда освен другите потомци Форкин и Кето – прототипни символи на хибридните същества – полу-животни, полу-Богове: в един езотеричен обертон този образ напуска за Духа, даден от Понт – Източника – на животинския човек, син на Земята. Форкин и Кето се съчетават на свой ред и заедно с една серия от хибридни Архетипове дават живот на три жени, които са родени „стари“: Граите или Греите, тоест „Сивите“. Естествено, Граите са не други, а Враите – Мъдрите Воителки, натоварени с охраната на Каменния Плуг и Венериния Камък: те са „стари“, защото трябва да бъдат Мъдри, а тези, които не познавали значението на литическите инструменти, щели твърдят по-късно, че „трите имали помежду си само едно Око и един Зъб“.

Персей е идеализацията на пленения Дух, който предприема подвига да се освободи от материалния затвор; неговата цел е да открие Тайната на Смъртта, да постигне Най-Висшата Мъдрост и да намери Изначалната Партньорка. Навутан и Фрия му внушават да се посъветва с Враите, а те му посочват с Венериния Камък пътя, който да следва: той трябва да се отправи към една Свещена Ясенова Гора и да призове помощта на Боговете, за да се изправи успешно срещу Смъртта. Персей постъпва така и се случва срещата с Навутан. Богът му съобщава, че Мъдростта е притежание на неговата Съпруга Фрия, но че не е лесно да се стигне до Нея, защото Смъртта препречва пътя на простосмъртните. За да облекчи пътуването му до Фрия, Навутан разкрива на Персей Тайната на Летенето и му предава Знака на Полумесеца, тоест символа на Хиперборейските Понтифици – Премъдрите Конструкции на Мостове на белите Атланти: според Белите Атланти Хиперборейските Понтифици знаели как да прострат един безкраен мост между Духа и Източника (Понт). Степента на Хиперборейски Понтифекс се потвърждава от Видес – Господаря на К'Таагар, – когато

той дава туниката и шлема на онези, които преминават Портата до Обителта на Боговете-Освободители: на челото на този шлем Понтифиците поставят Знака на Полумесеца. Традицията гласи, че така облечените Понтифици разполагат със Способността да стават **културно невидими** – не поради действието на тези одежди, разбира се, а поради Мъдростта, която се подразбира от тяхното притежаване. Навутан научава Персей на Езика на Птиците и го отвежда до Обителта на Видес, който го облича като Хиперборейски Понтифекс: в своето Пътуване до Фрия, Персей ще носи в ръка един стомах на жерав, съдържащ шестнадесет камъка, на всеки от които е гравирани една Вруна. Навутан съветва героя когато се приближава до Фрия да не спира да гледа Лицето на Смъртта, което ще причини незабавното му унищожение, а да се концентрира в Огледалото, което Богинята на Мъдростта означава **отвъд Смъртта**: само така той ще може да победи Смъртта! Персей изпълнява указанията точно и, съзерцавайки се в Огледалото на Фрия, успява да **разбере Смъртта** и се преобразява в **Безсмъртен Каменен Човек**. При своето завръщане от Смъртта, Персей използва Езика на Птиците, за да **разбере Змията със Знака на Източника**: тогава той придобива Най-Висшата Мъдрост и среща своята Изначална Партньорка.

Дотук – най-важното от оригиналната тема, предадено на туземните народи от белите Атланти. Очевидно е, че голяма част от него – чудодейно припомнено, благодарение на семейната мисия, – е било инкорпорирано от Господарите на Тарсис в Реформата на Студения Огън. По-късно лидийците допринесли за неговата деградация посредством „усъвършенствването на ритуалната форма”, което се състояло в безумното намерение да се изложат външно – оформени в материята – едни знаци, които могат да бъдат само метафизични. Разбира се, тези, които са направили най-много, за да извратят смисъла на Темата за Духа Персей, били Свещениците на Културния Договор; и след като смисълът бил възстановен от Култа на Студения Огън, незабавно щели да ги последват Голените с всичките си ресурси, вкопчени в една война, която считали да е на живот и смърт за плановете на Бялото Братство, на те което служели.

Във времената на културното падение на пеласгите – много преди Голените да започнат своето злоецо придвижване към Европа – оригиналната тема била групирана като Мит, Имената били променени, а значенията се изкривили и извратили. В аргивския Мит Персей – по заповед на тирана на Сериф, комуто неблагоразумно обещал да му донесе „Главата на Медуза” – се отправя към Тартесидата, тъй като Чудовището обитавало една гора на Иберийския полуостров: подобна локализация не е случайна, защото Видес – Господарят на К’Таагар, – бил наречен от Свещениците Идес, Аид или Хадес – Господаря на Тар, тоест на Тартара или Преизподнята, с което Тар-сис, Тартесидата, Тар-тесос и пр. започнали да означават места от ада. За такова местоположение допринесли също до голяма степен и Голените, когато успели да видят скулптурата на Богинята Пирена и я отъждествили в целия античен свят с „Горгоната

Медуза”. На аргивския Персей помагат Хермес и Атина, в които все още могат да се разпознаят Навутан и Фрия. Навутан действително е бил наричан Хермес, Меркурий, Вотан и пр.; като Хермес според гърците бил син на една „атлантска” жена – дъщеря на Атлас – и един Бог (Зевс), което не е далеч от генеалогията на Великия Водач на белите Атланти; той бил изобретател на една азбука и на лирата и сирингата, които разменя с Феб – Слънцето – срещу кадуцей с който той пасял своите стада: като се има предвид, че кадуцейта е една пръчка с две навити змии, и че Слънцето представлява Бога-Създател, а стадото – хората-животни, лесно е да се различи във фигурата на Хермес онзи, който е разбрал посредством един език Символа на Змията, с който Богът-Създател пасе своите слуги. А Фрия от своя страна е била позната като Атина, Минерва, Афродита, Фрея и пр.; за нея гърците казвали, че „била родена въоразена”: тя била, следователно, Богиня на Войната, Мъдростта и Любовта.

Още от своето обратно пътуване до Тартесида аргивският Персей започва да се държи като откровен представител на Културния Договор: той не се съветсва с Враите, а открадва тяхното общо око; те го изпращат в Алсос – дома на Алкеидите – т.е. една свещена гора, където среща Нимфите Мелиади, които са не друго, а персонификации на Ясените; Нимфите му предават една торба от кожа на жерав, в която ще постави Главата на Медуза, и едни сандали, които ще му позволят да лети; Хадес му подарява шлема на недовимостта; а Хермес му дава един сърп с формата на полумесец, за да отреже главата на чудовището. Но това, което най-вече разобличава тази фалшификация, съчинена от Свещениците на Културния Договор, е възпрепятствването на аргивския Персей, който **се страхува да се превърне в Каменен Човек**. Защото в егейския Мит не една последваща Мъдрост, а собственият поглед на Медуза е това, което превръща в камък; Мъдростта – обратно – не се намира отвъд Смъртта, а е отвън – до Персей, окончателно отделена и недостъпна за него. Тя не позволява той да се отрази в своята Гола Истина: ограничава се само да постави едно обективно огледало, в което „героят” ще съзерцава Смъртта, без тя да го улови. Това е цялата помощ, която му оказва Атина: виждайки я от огледалото, Персей забива сърпа в шията на Медуза и убива Смъртта, без този „подвиг” да му позволи да постигне безсмъртието. Огледалото на Атина е неговият закрилящ щит; Главата на Медуза, придобита в безполезния подвиг на аргивския Персей, е поставена от Богинята в центъра на щита, давайки да се разбере, че в тази Ера – след триумфа на Културния Договор – Мъдростта е затулена в Смъртта, без да съществува някаква възможност за смъртните да стигнат до нея. Разбира се, това е само една заплаха на Свещениците от Културния Договор, за да обезкуражат търсенето на освобождението на Духа. Накрая – тъй като аргивският Персей нито спечелва безсмъртието, нито постига Мъдростта, – той не ще може да разбере Змията и затова се вижда принуден също да я убие – нещо, което ще стори, завръщайки се от своя „подвиг”, когато се бори срещу един дракон и освобождава Андромеда, за която се жени и разпложда многобройно потомство.

Накрая, рискувайки да бъдат екзекутирани безмилостно от тартесяните, Голените успели да проникнат в Свещената Гора и да шпионират Ритуала на Студения Огън. От този зловещ ден Голените знаели, че са намерили Лице и Дом за Медуза. За няколко години, благодарение на непрестанното им проповедничество и това на безбройните Свещеници, които им служели сред всички народи на Културния Договор, била популяризирана с подновена сила аргивската легенда за Персей: синовете на Форкин и Кето, Граите, Горгоните и Змията, която пази Дървото на златните Ябълки, обитавали в свещената гора на Тартесидата – област, която принадлежала в тази епоха на Царството на Тартесос. Разбира се, няма да се види ясно стратегическото предимство, което можело да означава за Голените възраждането и адаптирането на един „Мит“, ако тръгваме от погрешния принцип, че тогава никой не е вярвал в него или че всички хора, макар и да му придавали „легендарна“ истинност, знаели, че това „вече се е случило“. Да се мисли така показва едно непознаване на идеологията на Голените. Заедно с тяхната революционна концепция за единството на Бога в ритуалното Жертвоприношение, Голените поддържали удивителната концепция за това, че **Митовите имат пророчески характер**. Тоест – че Митовите и всеки сюжет, произлизащ от Небето или от Боговете, **никога не се завършват изцяло, никога не са напълно осъществени**. Те притежавали сляпата вяра в това, че ако се повторят обстоятелствата и персонажите, Митът – като едно Пророчество – щял да се разиграе отново на Земята; накратко, твърдели:

Каквото е било, ще бъде пак;

каквото се е правило, пак ще се прави:

няма нищо ново под слънцето.¹²

По такъв начин, според съждението на Голените, ако се **пророкувал** Митът за аргивския Персей, той неизбежно щял да се осъществи: тогава присъдата за изтребление, която тегнела над Дома на Тарсис, щяла също да бъде изпълнена.

Разбира се, не бива да се заблуждаваме относно действителността на един Мит, описан до най-малките му подробности: дори ако доверчивите умове на народа си представяли Персей и Медуза като реални персонажи, Царете и военните вождове, които се домогвали до плячката от Тартесос, били наясно, че става за дума за репрезентации; през вековете на тартесянската експанзия тези, които желали „да подражават на Персей“, например, знаели много добре, че „Главата на Медуза“, която

¹² Еклесиаст 1:9 (бел.прев.).

трябвало да отсекаат, означавала „да разрушат Тартесос“; нещо подобно се слуша, когато по време на войните от XIX век се предлагало „да се унищожи Мечката“, намеквайки за „завладяването на Русия“, или „да се унижи Лъва“ вместо „да се подчини Англия“. Фактът обаче, че един Цар знаел за алегоричния смисъл на Мита, не намалявал неговата способност да действува, а напротив – увеличавал възможностите му да се реализира конкретно: този, който приема интелигентно ролята на персонаж от митичния сюжет, интерпретира описанието на Мита като един вид план или проект за реализация; но тогава не е персонажът този, който действува, за да реализира проекта на Мита, а Митът е който несъзнателно задвижва персонажа, за да конкретизира сюжета: **този, който се домогва да бъде Персей, накрая ще се окаже отсичащ главата на Медуза**, макар и да вярва, че ще може да се само-контролира понеже знае за алегоричното значение на персонажа.

Така именно, д-р Сигнагел, Голените „насочили срещу Тартесос Мита за Персей“ като реакция на економическата и военна експанзия, която се разгръщала извън техния контрол и смущавала всичките им планове: отговорът сега е ясен. През следващите векове мнозина щели да бъдат „Персеевите“, които предприемали подвига на завладяването на Тартесос; и почти винаги в състава на военните експедиции, ръководейки Царете-нашественици или пиратските Главатари, идвали Голените – една карикатура на Хермес, която щяла да им посочва обителта на Граите и местонахождението на единственото Око, тоест на Меча на Мъдростта. Защото Голените никога не забравяли своята основна цел: да откраднат Венериния Камък. Това щял да бъде техният дял от плячката: всичко останало – златото и среброто, пристанищата, корабите и цветущите градове – всичко щяло да бъде за победителя Персей, за „героя“ на Културния Договор. Не било много това, което молели, и нямало да бъдат малко онези, които щели да отвърнат на техните интригантски предложения. Но въпреки тази офанзива, която се основавала на универсалното действие на един Мит и която принуждавала тартесяните да живеят в постоянно състояние на война, Царството се защитавало успешно до III век – епоха, в която неговото могъщество започнало да запада пред другите зараждащи се сили: Картаген, Гърция и Рим щели да напишат финала на историята.

Гърците от пред-класическия период били много възприемчиви към Стратегията на Голените и това ги подвело да предприемат множество завоевателни експедиции срещу Тартесос: от своите процъфтяващи колонии в Сицилия, Италия, Галия и най-сетне в самата Испания, те щели да ликвидирали Тартесос, ако не било това, че трябвало да пазят тила си от нарастващата мощ на Рим. Римляните – напротив – се показвали винаги дружески настроени към тартесяните и малко податливи на влиянието на Голените: това не бива да ни учудва, ако си припомним, че във вените на римската аристокрация течала кръвта на пеласгите от Етрурия – преки роднини на тартесяните. Съдбата обаче не запазвала нито за гърците, нито за римляните

„подвига“ на разрушаването на Тартесос. Един мъж от Картаген – един финикиец, червен човек или пуниец – щял да бъде новият Персей, който да размаха желязния сърп – обърнат и извратен символ на полумесеца – и да отсече Главата на Медуза, осъществявайки така пророчеството на Големите.

През XII век пр.Р.Хр., когато филистимляните го превземат и оплячкосват, започва упадъкът на Сидон – най-важния град на Финикия. Така се поставя начало на могъществото на Тир, което не престава да расте докато Навуходоносор го разрушава окончателно след една тригодишна обсада през 574 г.пр.Р.Хр. Но за това време Тир се е разпрострял из целия древен свят и притежава колонии като Гадес (Кадис) в Южна Испания, по бреговете на Сицилия, на Балеарските острови, в Сардиния и – от 814 г.пр.Р.Хр. – на бреговете на Африка, където е основал богатия и преуспеващ град Картаген. С търговското разоряване на Тир, превес придобива – от VI век нататък – картагенската колония, притежаваща най-голямата флота в западното Средиземноморие.

Картаген си спечелва в Историята печалната слава, че е представлявал едно аморално общество, съставено от търговци, чиято единствена амбиция била богатството и което налагало своята търговия под закрилата на една наемна войска; само неколцина военачалници са били действително картагенци: масата на войската била съставена от хора без родина и без закон, тоест от войници, чиято родина била тази, която плащала най-добре, и чийто закон зависел от уговорената заплата. Но това, което винаги най-много впечатлявало наблюдателите, аналогично на отвращението, което предизвикало у европейците от XVI век запознаването с кървавия ацтекски Култ на Туптящите Сърца, бил Култът на Молох – едно божество, на което трябвало да се принасят постоянни човешки жертви, за да се задоволи неутолимата му жажда за живот. В Тир финикийците почитали Богове, много подобни на тези на другите народи от Месопотамия и Мала Азия: те отслужвали Култ на Богинята Астарта или Танит, която за асиро-вавилонците била Ишар, Инанна или Нана, за гърците – Йо, за египтяните – Изиди, и която в други страни се наричала Аштарот, Кибела, Атина, Анат, Хатхор и пр.; и също тъй принасяли жертви на Адон, еквивалент на фригийския Адонис; вярвали в Мелкарт, който съответствувал на аргивския Херакъл; и правели жертвоприношения на Баал-Зебуб, Баал-Сидон, Баал-Цадук, Баал-Ил, Баал-Тарс, Баал-Йах и пр. – все имена на Бога-Създател, който се представял било като Слънцето, било като планетата Юпитер, било като някаква сила на природата. През IX век пр.Р.Хр., когато Царят Итобал, свещеник на Астарта, оженил дъщеря си Йезавел за Царя на Израил Ахаб, Големите проникнали в Тир и се опитали да унифицират Култовете в Жертвоприношението на Единния Бог Ил. Този опит не дал големи резултати до следващото столетие, след като Великия Цар Саргон II Асирийски завладел страната Ханаан и Големите се преместили в Картаген, за да служат като Свещеници на Култа на Молох.

Следва да се отбележи, че картагенците били първият народ, в който Голените се установили, извън европейските народи, които им били разпределяни от Бялото Братство, за да изпълняват своята мисия да унифицират Култовете. Но той щял да бъде първият и последният, защото – както те самите заявявали – интересът им се състоял само в това да работят върху Култовете от Европа: ако те оставали в Картаген, това се дължало чисто и изключително на тартесянската ерес – на необходимостта да ориентират този народ-Персей, за да отсече Главата на Медуза и да осъществи техните пророчества. И станало така, че подтикнат от зловещия замисъл на Голените, Култът на Молох започнал да господствува чрез терор над всичките други власти в управлението на Картаген: Царя, Благородниците, държавните Съвети, Военачалниците – всички се оказали подчинени на Молох и неговите Свещеници-Голени. Накрая всички картагенски фамилии били задължени да предават първородните си синове, за да бъдат принесени в жертва в „устата на Молох”, тоест – да бъдат хвърлени в устата на металния идол, която отеждала в една пламтяща пещ; и там завършвали дните си също таща затворниците, робите, обвинените в някаво престъпление, посветените девизи или всеки, когото Голените решавали да елиминират. Но Богът никога не бил доволен: той искал още и още живи доказателства за Вярата на народа в ритуалното Жертвоприношение; неговият Закон изисквал една трудно изпълнима квота от кръв. Навярно Молох се надявал на едно още по-голямо Жертвоприношение: може би той щял да се успокои с принасянето в жертва на цялото родословие, което го било обидило – с изтреблението в Негово Име на фамилията на Господарите на Тарсис.

Когато избухнали пуническите войни – в 264 г.пр.Р.Хр. – Голените вярвали, че е настъпила възможността за осъществяването на Пророчествата. И не само Те го вярвали, но също и членовете на Бялото Братство, които изпратили от Чанг Шамбала двама мистериозни персонажа на име **Бера и Бирса**. Това били двама Свещеници от висша степен, на които била дадена титлата „Безсмъртни”; двама Свещеника, които, – тъй като били принадлежали в далечни Епохи към същата Раса на Голените, – Бялото Братство било натоварило с мисията да направляват техните планове. Това били, прочее, двама „Върховни Голени”, които превъзхождали – както можело да се види – своите братя по Раса в областта на жестокостта и дяволските изкуства: между другите им сили, например, те притежавали способността да пътуват през Времето – умение, което моята фамилия установявала горчиво всеки път, когато същите актьори се появявали през различни по-късни столетия с цел да предприемат тяхното унищожение. В онзи случай Бера и Бирса застанали начело на Голените от Картаген, за да направляват лично атаката срещу Тартесос, понеже освен от Расата, всички били обединени от една и съща омраза срещу Дома на Тарсис. Генералът Хамилкар Барка щял са бъде новият Персей – инструмента, който Митът употребявал, за да се разиграе отново на Земята. С цел да се покаже пред Единния Бог, че този военачалник е готов да осъществи подвига, той бил накаран да избие четиридесет хиляди души от своята

наемна войска, които преди това били подтикнати към бунт, лишавайки ги от войнишката им заплата: една кървава река потекла от Прохода на Бравата към челюстите на Молох за задоволство на Голените и като ясен знак, че пророчеството можело да се изпълни. След това, правителството на Картаген, следвайки инструкциите на Свещениците-Голени, натоварило през 237 година пр.Р.Хр. Хамилкар Барка със завладяването на Испания. Това нашествие – последното, което щял да понесе Тартесос – било темата на една фамилна сага от устни легенди, наричана „Атаката на Двадесет и Двамата Голени”.

Сагата разказва, че през 229 година чрез едно умело и неочаквано разгръщане на войските генерал Барка успява да „изненада Тартесос заспал”, както аргивския Персей – Медуза, и да го удави в огън и кръв. Но докато войниците се занимавали с клането и плякосването, се случвали други неща. Съпровождайки картагенската войска до Тартесос били дошли двадесет и двама Голени, тоест двадесет Свещеника-Голени, водени от Бера и Бирса. Митът за аргивския Персей се бил превърнал в реалност – пророчеството се осъществявало в този момент и било необходимо да се действа с бързина и точност: докато двадесетте Голена завземат Свещената Гора и извършат подходящите ритуали, за да я посветят на Единния Бог Ел-Молох и да неутрализират магическото влияние на Пирена, Безсмъртните Бера и Бирса ще отидат да търсят Меча на Мъдростта. Голените се заемат със своята задача и скоро се озовават, осквернявайки Лампата на Пирена, събрани до Ябълковото Дърво на Тарсис и скулптурата на Богинята. Това, което се случва после, се дължи на факта, че всеки допуска грешка в преценката на способността и начина на реакция на противника: Голените сбъркали, като не се съобразили с мистичната и героична лудост, която проявявали тартесянските Йерофантите, бидейки потомци на Господарите на Тарсис; а Йерофантите подценили силите и решимостта на Голените, навярно понеже дотогава не знаели за съществуването на Безсмъртните като Бера и Бирса.

Грешката на Голените била да допуснат, че Йерофантите, изненадани подобно на стражите на Тартесос, щели да приемат с примирение загубата на светилището на Свещената Гора или че най-много щели да окажат въоражена съпротива, в който случай един отряд, който ги ескортирал щял да действа в тяхна защита. Реалността – много различна – била, че Йерофантите били съобразили преди много години възможността Свещената Гора да попадне в ръцете на Врага и вече били взели едно решение в това отношение: никога да не позволят това да се случи; падането на Свещената Гора предполагало по необходимост нейното унищожаване. Затова, когато пожарът, който напредвал заобиколно, обградил и обхванал центъра на Гората, двадесетимата Голени и Стражата не могли да направят нищо, за да избегнат ужасната смърт: овъглените скелети показали по-късно, че всички те се били укрили под Ябълката на Тарсис и че накрая се запалили и изгоряли като това и другите дървета от Гората. Всичко било изпепелено в онова подпалване, което било грижливо планирано

през годините и подготвено чрез умело разпределение на изсушени дърва в различни части на зоната: когато навлизали в Свещената Гора със завоевателската колона, Голените не завземали едно място, а попадали в смъртоносен капан. Разбира се, те никога не били предполагали, че тартесянските Йерофанти по-скоро ще „пожертвуват” своята Свещена Гора, отколкото да я видят превзета от Врага, и тази реакция била приета като урок от Голените, които и занапред щели да продължат да се борят срещу потомците на Кръвния Договор.

А подценяването, което Йерофантите допуснали при оценката на реалното могъщество на Голените за малко щяло да причини окончателното изгубване на Меча на Мъдростта. Ако това не се е случило, заслугата трябва да се отдаде единствено на невероятната доблест на Враите и на една вяръност към Кръвния Договор, която минавала отвъд смъртта. Работата била там, че на двадесетина километра от Тартесос – на склона на хълма Канделария – се намирал тайният вход на една Пещера, която била устроена в далечни времена от белите Атланти: тя била една от постройките, които трябвало да се съхраняват според съглашението на Кръвния Договор. Естествено, след културното поражение на иберите това съглашение било забравено и Пещерата – скрита и самотна – останала изоставена за хиляди години. Но очистителните ефекти на семейното изпитание, които кулминирали в Реформата на Студения Огън, предизвикали нейното повторно откриване, въпреки че не всички, нито в кой да е момент можели да проникнат в нея: причината била, че тайният вход бил белязан с Вруните на Навутан и единствено хората с Чиста Кръв, които били способни да чуват Езика на Птиците, успявали да я намерят; който не отговарял на тези условия, не можел да я открие, дори и да се намирал пред нея. И тъй, тази Пещера била избрана от настоящите Враи за съхранението на Меча на Мъдростта. Един коридор от тартесянски воители бил образуван, за да позволи излизането на Враите от Тартесос и да спаси в последния момент безценното наследство на белите Атланти: мнозина загинали, за да осъществят това героично спасение – мнозина, които днес трябва да са обезсмъртени от своята доблест, очаквайки в К’Таагар момента, в който ще се завърнат, за да заемат бойните си места, когато на Земята избухне Последната Битка. Благодарение на тяхната вярна служба Враите, които по онова време били Царицата на Тартесос и две принцеси, успели да стигнат до тайния вход на Пещерата. Но в действителност те били преследвани от толкова близко от Бера и Бирса, че само едната принцеса, носейки Меча на Мъдростта, успяла да премине прага, докато другите две Враи изостанали, за да ги задържат. И именно тук била видяна ужасната мощ на Безсмъртните Голени, защото дори когато Враите се изправили срещу тях със своите страховити каменни секири, те нямали нужда да употребят никакво оръжие, за да ги победят, а само своите демонични изкуства. Силата на Илюзията, в която те били Майстори, им била достатъчна, за да ги обездвижат и заловят. Но Мечът на Мъдростта вече се намирал в безопасност в Тайната Пещера, понеже за Голените,

които имали само Душа, но били лишени от Дух, било невъзможно да схванат Вруните на Навутан .

Фамилната сага завършва тази част от историята, описвайки гледката, видяна от тартесянските Йерофанти, когато те се отправили към Тайната Пещера, след като запалили Свещената Гора. Лежащи на земята в основата на хълма Канделария, недалеч от тайния вход, до който те не били успели да стигнат, се намирали труповете на Царицата на Тартесос и принцесата, ужасно осакатени: от тази картина било явно, че Бера и Бирса са подложили на жестоко мъчение доблестните Посветени с цел да ги принудят да издадат ключа на тайния вход; и било несъмнено, че те са предпочели да умрат с Чест вместо да предадат семейната мисия и Кръвния Договор; така първо те се съпротивлявали с желязна Воля на магическия натиск на заклинанието на Голените, а сетне и на физическото изтезаване – на Изпитанието на Страданието. Тогава – навярно като видели провала на своите планове и страхувайки се да се изправят срещу Каменните Човеци, – Безсмъртните побързали да ги убият и да си заминат за Белия Остров, но не без да оставят след себе си безпогрешната следа от пъкленото си присъствие: преди да си тръгнат, те скалпирали двата трупа и смъкнали цялата им коса – двете плитки, боядисани с разтвор на вар, които Враите, като всички жени-Посветени, отдадени на **Ио-а**, носели дълги до глезените. И с кръвта, която изтекла от оголените черепи, те написали на финикийски език върху една скала нещо подобно на: **наказанието на тези, които обиждат Йах, ще дойде от Глигана**. Несъмнено, друго едно от техните проклети пророчества.

Ден Единадесети

Така, уважаеми д-р Сигнагел, изчезнало завинаги Царството на Тартесос. Генералът Барка възпроизвел отново Мита за аргивския Персей, отсичайки главата на Медуза, а също и този за Херакъл-Мелкарт, побеждавайки тройния народ на Герионите. Въпреки това, макар от Тартесос да не бил останал камък върху камък, Свещената Гора да била превърната в пепелище, а скулптурата на Пирена – разрушена по заповед на Хамилкар Барка, Голенското пророчество не се изпълнило, тъй като Венериният Камък – единственото Око на Враите – не могъл да бъде откраднат от Бера и Бирса. Това показва, че макар да е вярно, че митичните сюжети могат да се разгръщат многократно на Земята, тяхното повторение не винаги е идентично и те дори могат да предложат не една изненада на онези, които са ги призовали. В този случай, със спасяването на Меча на Мъдростта не само се провалило пророчеството, но и присъдата за изтребление, която тегнела над Дома на Тарсис, също не била изпълнена.

В аргивския Мит когато Персей забива сърпа в шията на Медуза, от раната възникват две необикновени същества: Хризаор и Пегас. Съгласно Мита единствено

Посейдон – Царят на Атлантида и Бог на Западното Море – се осмелил да обича Медуза, в която породил двама сина – Хризаор и Пегас, които се родили от раната, нанесена от Персей. Хризаор бил един гигант, който щял да се ожени за Калироя (Калибур) – една „Дъщеря на Морето“, – от който съюз щял да се роди тройният Гигант Герион. Мисля си, д-р Сигнаел, че последното проявление на Мита, осъществено в драмата на Тартесос, е определило неговото повторение до най-малките подробности, въпреки че не изпълнило вярно пророчеството на Големите. Мисля, например, че от разрязания врат на Медуза – от руините на Тартесос – действително се е родил Хризаор, гигантският Син на Посейдон: това е бил, несъмнено, Лито де Тарсис, който, както ще видите по-нататък, се жени за една Дъщеря на Морето – една принцеса от Америка, „другия бряг на Западното Море“; Хризаор се родил въоръжен с един Златен Меч, също както Лито де Тарсис, който заминал за Америка, носещ Меча на Мъдростта на иберийските Царе. И мисля също, че моят син Нойо е като Пегас, който се родил с крила, за да лети до Обителите на Боговете-Освободители, и също като него има властта на отваря Изворите с ударите на своите копита, само че в неговия случай става на дума за Изворите на Мъдростта.



Оцелелите от Дома на Тарсис, любопитно – осемнадесет на брой, се събрали близо до Тайната Пещера – на една тясна тераса, естествено прикрита от огромни

скали, които осигурявали известна защита и от която можел да се наблюдава склонът на планината. Фамилната сага разказва, че малко преди това Каменните Човеци – единствените, които знаели как да влязат в нея, – били държали съвет в Тайната Пещера: изправени пред бедствието, което се стоварвало върху Дома на Тарсис, те се заклели да посветят всичките си усилия, за да осъществят семейната мисия и да спасят Меча на Мъдростта. Фамилията трябвало да продължи да съществува на всяка цена; а що се отнася до Меча на Мъдростта, те решили, че след смъртта на последната Вря той ще бъде оставен за постоянно в Тайната Пещера: най-малкото до деня, в който други Каменни Човеци – потомци на Дома на Тарсис – видят в него Литическия Знак на К'Таагар и узнаят, че ще трябва да заминат: **дотогава Мечът на Мъдростта нямало да види отново светлината на деня.**

Когато излезли, те съобчили тези решения на своите роднини и поискали новини за Царството. Но новините, които стигали до импровизираното убежище, били странни и противоречиви. Трябвало да се отпише като възможност една скорошна помощ от римляните, тъй като Голените били повдигнали срещу тях всичките народи на Галиите, преграждайки им пътя към Испания: за да се дойде на помощ на Тартесос сега би била нужна една твърде многобройна експедиция, която би оставила незащитен самия Рим. От друга страна, картагенската победа в Тартесос била смазваща: цяла Тартесидата се намирала под властта на генерал Барка, с което завършвала цялостната окупация на Южна Испания. Господарите на Тарсис разполагали само със своя живот и една дружина верни и опитни царски стражи. Но се случило нещо странно и противоречиво.

Наистина, Хамилкар Барка заповядал да сринат Тартесос, докато го превърнат в отломки. В това деяние както той, така и наемническата войска действували, движени от една убийствена ярост, която надхвърляла всякакво разумно съображение – от една неукротима сила, която ги била обсебила и не ги оставила, докато не разрушили напълно вече завзетия град. Изглеждало така, сякаш омразата срещу Дома на Тарсис, изпитвана в продължение на столетия от Голените, се била натрупвала в някакъв мрачен приемник – **навярно в Мита за Персей**, – за да се разрези цялата наведнъж в Душата на картагенците. Но след реализацията на ирационалното опустошение, генерал Барка и военачалниците, които го съпровождали, бързо си възвърнали яснотата на ума, като на това явление не била чужда смъртта на двадесетте Голена и заминаването на Бера и Бирса. Изведнъж, нещо се било прекъснало – нещо, което подтиквало генерал Барка да желае унищожението на Дома на Тарсис; а в Тартесидата не оставали повече Голени, за да го задействуват отново. Тогава, свободен за момента от разрушителната страст на аргивския Персей, Хамилкар Барка заработил със здравомислието на автентичен картагенец – тоест мислейки за личните си интереси. За Хамилкар Барка врагът бил не само в Рим; там, във всеки случай, се намирал врагът на Картаген; но в Картаген също имало врагове на Хамилкар Барка – тези, които завиждали на неговата успешна кариера

на генерал и изпитвали недоверие към неговото могъщество; тези, които го били изпратили преди осем години да завладее тази негостоприемна страна и нямали никакво намерение да го карат да се върне.

Но Хамилкар Барка им се отплатил със същата монета – демонстрирал същото безразличие към правителството на Картаген и се възползвал от огромната завладяна територия за своя собствена облага и за тази на своето семейство: Испания се превърнала в частният чифлик на фамилията Барка! Но за това той трябвало да разчита на безусловното сътрудничество на туземното население, което дотогава било управлявало страната и познавало всички механизми на нейното функциониране. А тези войнствени народи, които били свободни от векове, нямало лесно да се предадат в робство – това Баркидите усещали ясно, – освен ако техните собствени Царе и Господари не ги убедили, че щяло да е по-добре да не се съпротивляват на окупацията. Разрешението нямало да е невъзможно, тъй като съгласно особената философия на картагенците: „трябва да се унищожават само онзи, който не може да бъде купен”.

Странната и противоречива новина стигнала така до убежището на Господарите на Тарсис: Хамилкар Барка им предлагал да спаси живота им, ако се откажат от всяко право върху Тартесидата и се съгласят да преминат на негова служба, за да управляват страната; в противен случай те щели да бъдат изтребени, както изисквали Голените. С много мъка, но останали без възможни алтернативи, Господарите на Тарсис трябвало да се съгласят с това безчестно предложение: те го направили за един висш интерес – за семейната мисия и Меча на Мъдростта.

След като предаването било уредено, тези от Тарсис преминали на служба на Баркидите и се заели да умиротворяват Тартесидата и да реорганизируют земеделското и промишленото производство. За демонстрираното добро отношение, те били компенсирани с една ферма, разположена много близо до местоположението на изчезналия Тартесос, където щяла да живее занаят „фамилията Тарсис”, с изключение членовете, които изпълнявали функции в градовете или съпровождали Баркидите в инспекционните пътувания. Докато траела картагенската окупация, въпреки протекцията, осигурена от Баркидите, спокойствието било оскъдно поради постоянните засади на Голените, които проучвали педя по педя областта, търсейки Меча на Мъдростта, и били прибавили сега смъртта на двадесет от своите към списъка от сметки за уреждане с Дома на Тарсис.

След смъртта на Хамилкар Барка в 228 г.пр.Р.Хр., наследява го синът му Хасдрубал Барка, но след като той бива убит в 220 г.пр.Р.Хр., командването на картагенската войска поема неговият син Ханибал Барка. Внукът на Хамилкар нахлува през 219 г.пр.Р.Хр. в гръцката колония Сагунт, която е под покровителството на Рим и с това деяние започва втората пуническа война, която приключва в 201 г.пр.Р.Хр. с безусловното предаване на Картаген. Тридесет години след разрушението на Тартесос

Испания се видяла освободена завинаги от картагенския нашественик! Но за Тарсесос вече било късно: новият римски окупатор нямало да изостави полуострова чак до разпадането на собствената си империя шестстотин години по-късно.



Испания през Старата Римска Империя

С римляните Домът на Тарсис имал относително добри отношения, тъй като бил считан за съюзническа туземна аристокрация и им били възстановени функциите на управление на областта – сега римска провинция, – подчинени на закона на Републиката и на авторитета на един проконсул или пропретор. Областта на древния Тартесос между реките Тинто и Одиел останала обхваната в провинцията „Бетика”, наречена така по реката Бетис – днешната Гуадалкивир, – която се простирала до реката Анас – днешната Гуадиана, граница на Лузитания; римляните дали на тартесяните името „турдетани”, а на Тартесида – „Турдетания”: за няколко десетилетия Турдетания се романизирала, употребата на латинския език се популяризирала и били образувани големи селски латифундии, собственост на провинциалните губернатори, магистрати или военачалници.

Към I в. от Р.Хр. Домът на Тарсис се бил сродил с римската аристокрация и бил доста влиятелен в Бетика – една провинция, която наброявала 175 града, много от тях богати и силни като Кордуба (Кордова), Гадес (Кадис), Хиспалис (Севиля) или Малака (Малага). Върху основата на чифлика, даден им от картагенците, и реституциите, направени от римляните, Господарите на Тарсис развили една римска селска Вила, построявайки една Господарска Резиденция и разширявайки я с придобиването на големи площи обработваема земя; зърно, маслини и грозде съставлявали основната продукция, плюс някои минерали, които все още се добивали в планината Каточар. Следва да се

уточни, че римляните я записали в своите регистри като „Вилата на Турдес” и че нейните обитатели започнали да се наричат „Господари на Турдес” докато управлявала Римската Империя, въпреки че ще продължа да ги наричам Господари на Тарсис, за да поддържам свързаността на разказа.

Като всички фамилии на испано-романските земевладелци, те притежавали една къща в града, където оставали през по-голямата част от годината; но винаги когато можели, предпочитали да се оттеглят в селската ферма, защото главният им интерес се състоял в това да бъдат близо до Тайната Пещера.

Големите нямали никаква възможност да влияят върху римското население и тяхната власт се запазвала непокътната само в Лузитания, в някои области на Галия, в Британия и Хиберния. След кампаниите на Юлий Цезар изглеждало, че тази власт е намаляла съвсем и в течение на известно време се вярвало, че заплахата е окончателно прогонена. **Това, както се видяло по-късно, било една грешка в преценката – едно ново подценяване на способността на Големите да осъществяват своите планове.**

По отношение на Култа на Студения Огън, Господарите на Тарсис нямали проблеми с неговото възстановяване, защото римляните били забележително толерантни в религиозните въпроси, а освен това те също почитали Огъня от далечни Епохи. Във Вилата на Тарсис те построили един **ларариум**¹³, посветен на Веста – римската Богиня на Домашния Огън: там, пред статуята на Богинята Веста-Пирена, горяла Вечната Лампа на Дома – **flamma lar**¹⁴, – която не бивало да угасва никога. Въпреки, че сега ставало на дума за един частен Култ, Домът на Тарсис не изгубил своята слава на фамилия на мистици и чудотворци, и скоро тяхната Вила се превърнала в друго място за поклонение на търсачите на Духа, без да достига, естествено, пропорциите от Епохата на Тартесос. Фамилията дала на Рим добри функционери и военни – освен че допринасяла със своята продукция от храни и минерали, тя предоставяла също Харуспици, Авгури и Весталки.

Ден Дванадесети

С Миланския едикт от 313 година император Константин легализира християнството и му придава права, равни на тези на официалните езически Култове. Към края на IV век – през 381 година – по заповед на император Теодосий I християнството е обявено за „**официална религия на държавата**” и езическите Култове са забранени; през 386 година с един имперски декрет се нарежда

13 Светилище на ларите – духове на домашното огнище (бел.прев.).

14 Лат. „Домашен пламък” (бел.прев.).

„**затварянето на всички езически храмове**“; и през 392 година съгласно имперския закон „**езическият Култ се разглежда и наказва като престъпление срещу държавата**“, тоест наказуемо със смърт. Тези мерки не засегнали Господарите на Тарсис, тъй като години преди това те били приели християнството като семейна религия. Култът на Исус Христос произлизал от страната Ханаан – родината на Големите – и този произход, както може да се очаква, отначало се оказал подозрителен; но също такава била и мнимата културна основа на драмата на Исус: пророчествата, записани в събранието от канонични книги на евреите, които твърдели, че са „Избрания Народ на Бога-Създател“. Нищо от това не убеждавало Господарите на Тарсис, а напротив – колкото повече наблюдавали този нов ориенталски Култ, толкова повече се убеждавали, че зад него се крие една колосална конспирация, замислена от Бялото Братство. Как се случило така тогава, че те приели християнството като семейна религия? Понеже отвъд произхода на Култа и потеклото на неговите последователи съществувало нещо несъмнено: **това, че историята, разказана в евангелията, била отчасти истинна**. Това Господарите на Тарсис можели да потвърдят без никакви съмнения, тъй като те я знаели от преди хиляди години – много преди Исус да е живял в Палестина. Защото тя несъмнено представлявала една нова версия на историята на Навутан .

За да научим историята в цялата ѝ чистота, би трябвало да се върнем хиляди години назад в миналото – до Епохата на белите Атланти, бащите на всички бели народи от Кръвния Договор. Те твърдели, че са водени от Навутан – Великият Бял Водач, който бил открил тайната на духовното оковане и им бил разкрил начина, по който Духът може да напусне материята и да бъде свободен и вечен отвъд звездите, т.е. отвъд Обителите на Боговете и Силите на Материята. Според разказите на белите Атланти Навутан бил един Бог, който съществувал – свободен и вечен като всички Хиперборейски Духове – отвъд звездите. Непознаваемият Бог, за когото нищо не може да се утвърждава от тази страна на Източника, Навутан и другите Богове били гневни, понеже една част от Расата на Духа била задържана във Вселената на Материята: и гневът не бил насочен единствено спрямо Силите на Материята, които задържали Духовете, но също и спрямо слабия Дух – срещу Духа с недостатъчна Благодатна Воля да разбие илюзията на Великата Измама и да се освободи от само Себе Си. На Земята Духът бил окован към животинския човек, за да може неговата волева сила да ускори еволюцията на психичната структура на последния: и така желязно било оковането, толкова потопен бил Духът в душевната природа на животинския човек, че той бил забравил своя Източник и вярвал, че е продукт на Природата и на Силите на Материята – едно **творение** на Боговете. В други случаи, откакто Духът бил останал на Земята, Боговете-Освободители – неговите Духове-Братя – му били идвали на помощ и мнозина бивали освободени и се завръщали с Тях: по този повод се водели страховити Битки срещу Силите на Материята. Най-накрая, например, бил преминал Източника и се явил пред хората от Атлантида, за да Освободи Духа, самият Велик Водач на Цялата пленена Хиперборейска Раса – Господарят на

Красотата на Несътворените Форми, Господарят на Абсолютната Доблест, Господарят на Несътворената Светлина, Посланикът на Непознаваемия Бог, тоест Кристос на Несътворената Светлина – Кристос-Светлина, Луци-Бел, Луцифер или Кристос Луцифер. Но явяването на Кристос Луцифер в Атлантида причинило разрушаването на нейната материалистична цивилизация: Битката за Атлантида завършила с потъването на континента много време след като Той се бил завърнал в Източника.

*При тези обстоятелства – пред надвисналата катастрофа на Атлантида – се разиграва историята на Навутán. Жълтите хора, червените хора, черните хора – всички те щели погинат в един катаклизъм, по-лош от онзи, който надвисвал над Атлантида: този, който тревожел Боговете-Освободители, бил духовният катаклизъм – бездната, в която щели се потопят дори онези, които оцелеят от потъването на Атлантида; и този резултат изглеждал неизбежен поради настоятелността и упоритостта, с която Бялото Братство поддържало духовното окуване, но най-вече – поради проявената от Духа неспособност да избяга от илюзията и да се пробуди от Великата Измама; тези стратегически объркани Раси щели следват сляпо Атлантските Свещеници, които ги отвеждали направо към окончателния им духовен упадък. Бялата Раса в този момент била единствената, която разполагала с възможност за освобождение – една възможност, която Боговете нямало да игнорират. Но белият човек бил дълбоко заспал – с Дух, дълбоко потопен в Илюзията на Материята и твърде проектиран във Вънния Свят: той нямало да може да схване Вътрешното Откровение на Духа, нямало да може да се освободи от само Себе Си. Станало необходимо едно Външно Откровение на Духа, подходящо за бялата Раса – да се посочи отвън на белия човек един път за освобождение, който отвежда към Хиперборейската Мъдрост: **затова Навутán се спуснал в Преизподнята**. Навутán – „свободният и вечен Бог” – се съгласил да се спусне в Преизподнята: да дойде в Света на Материята и да се роди като бял човек. И като бял човек да реализира подвига да освободи от само Себе Си своя окован Дух: да посочи по този начин на човеците – с примера на Своята Воля – пътя, който те да следват, Ориентацията към Източника.*

*Накратко, историята, която белите Атланти предали на туземните народи **под формата на Мит**, била следната: Живяла в Атлантида една Пресвета Бяла Дева, отдадена на службата на Непознаваемия Бог и посветила се на съзерцанието на Несътворената Светлина. Измъчена от ужасния глад, който тормозел нейния народ, тази Дева помолила за помощ Непознаваемия; и този Върховен Бог, чиято Воля е Благодатта, ѝ посочил един път към Планетата Венера. Пристигайки там, Девата получила от Посланика на Непознаваемия няколко образци на Житното Растение, с което да бъде заситен материалният глад на човеците, един Прът, който да полужи за измержане на Бялото Предателство, и **семето на едно Каменно Дете**, което един ден щяло да стане човек, който да застане начело на Бялата Раса и да задоволи нейния*

духовен глад. Когат се върнала от Венера, Бялата Дева, която никога не била имала плътски контакт с никакъв мъж, се оказала бременна с Навутán. Боговете-Освободители ѝ били съобцили, че ще стане майка и ще роди едно дете, чиято духовна Мъдрост ще освободи бялата Раса от духовното робство. Една змия се опитала да попречи на Девата да изпълни своята мисия, но Тя я убила, смачквайки главата ѝ с десния си крак. С течението на времето, Девата просветила Навутán и го обучила като Воин-Строител, разчитайки на помощта на Пазителите на Литическата Мъдрост.

Имало в Атлантида един път, който отвеждал до една Омагьосана Градина, построена от Бога на Илюзията. Там растяло едно Древно Нарово Дърво, известно като **Дървото на Живота** и също като **Дървото на Ужаса**, чиито корени се простирали по цялата Земя, а клоните му се издигали до **Небесните Обители на Бога на Илюзията**. Близко до този Омагьосан Нар се намирало едно Ябълково Дърво, Древно, колкото и Онова, което се наричало **Дървото на Доброто и Злото** или **Дървото на Смъртта**. Между Атлантите била популярна вярата, че човекът в Началото е бил безсмъртен: причината за това, че човек трябвало да умира, се дължала на това, че Великите Предтечи били изяли Плода на това Дърво и Смъртта се предала на техните потомци като една Болест. Всъщност кръвта на Дървото – неговият Прокълнат Сок – се била смесила с Безсмъртната Кръв на Първоначалния Човек и регулирала откътре Живота и Смъртта. И никой не знаел Лека за тази Болест. Навутán, който няма човешки баща, бил роден безсмъртен като Първоначалните Човеци, но поради това неговото безсмъртие било **същностно** – присъщо на особената му духовна природа; като последица безсмъртието му било **непредаваемо** на останалите бели хора и не можело да послужи за това те да си възвърнат изгубеното безсмъртие. Затова Навутán, с помощта на своята Божествена Майка – Девата Ама, – решил да стане смъртен и да открие за човеците тайната на безсмъртието.

Откакто Великите Предтечи били изяли Плода на Дървото на Смъртта, никой не се бил осмелил да се доближи до него поради страха от Смъртта. Но Навутán бил безсмъртен като Великите Предтечи и също като Тях можел да се приближи без проблеми. След като стигнал до Дървото, Навутán откъснал и изял забранения Плод, бидейки незабавно омагьосан от Илюзията на Живота: сега му оставало само да открие тайната на Смъртта **без да умира**, тъй като ако загинел при опита, никога няма да може да събци Мъдростта на белите хора. Тогава именно Навутán се **само-разпнал** върху Дървото на Ужаса, за да победи Смъртта, и висял девет ноци от неговия дънер. Но докато времето изтичало, Смъртта се приближавала, без Навутán да успее да разбере нейната тайна. Накрая, вече агонизиращ, Великият Бял Водач затворил единственото си око, което било втреничено в Илюзията на Света, и погледнал към Дълбината на Собствената Си Самост в една последна и отчаяна реакция да спаси живота, който се изчерпвал безвъзвратно. И на върха на Самостта Си, посред Безкрайната Чернота на предусетената Смърт, той видял да изплува една Сияйна

Фигура – едно Същество, което било Чиста Благодат: това била Фрия, Радостта на Духа, – неговата Божествена Съпруга от Източника, която му идвала на помощ.

Когато Навутан отворил отново своето око, Фрия излязла от него и навлязла в Света на Великата Измама: тя отишла да търси тайната на Смъртта, за да спаси своя агонизиращ Съпруг. Но тя не успявала да я постигне, а времето неумолимо изтичало. Накрая, без да се отчайва, Фрия се отправила към Хиперборея, за да се допита до Боговете-Освободители; Те я посъветвали да намери един двуглав Гигант, който обитавал един Свят, разположен под корените на Дървото на Ужаса и който изпълнявал службата на ключар: от този Гигант тя трябвало да открадне **Ключа Кāлачакра**, тъй като в него Боговете-Предатели били гравирани тайната на Смъртта. Митът на белите Атланти тук става много сложен и ще бъде уместно само да се спомене, че Фрия, преобразена като Гарван, се спуска в Света на двуликия Гигант и открадва от него Ключа Кāлачакра: но, за да го направи, тя трябва да се превърне в убийца и проститутка; накрая Фрия разбива с един удар на своята секира Ключа Кāлачакра, но неговата глава, падайки, се превръща в седем гиганта, всеки с по седем глави, които „спят, за да живеят чрез тях коренните Раси”; след това, останала без алтернативи, тъй като времето я притиска, Фрия навлича Булото на Смъртта, с което онези гиганти са свързани с по една примка на всяка шия: сетне ги събужда последователно и им се предлага като любовница, но неизбежно ги обезглавява в кулминацията на оргазма; а главите на Гигантите, нанизани на една нишка или **сутрāтма**, образуват огърлицата на Фрия Кāлибур, в която всеки череп представлява един Знак от Свещената Азбука на Бялата Раса. Накрая Булото на Смъртта се разплита и Фрия, преобразена отново в гарван, се завръща бързо при Навутан .

Но вече е късно: точно в момента на пристигането ѝ, Навутан издъхва последния си дъх и окото му се затваря завинаги. Фрия разбира, че ще бъде невъзможно да разкрие на Навутан тайната на Смъртта, тъй като той току-що е умрял и вече не ще може да разчете Ключа Кāлачакра. И тогава, без да губи нито миг, Фрия взема решението, което ще спаси Навутан и бялата Раса: Тя се преобразява в Яребица и прониква отново в Навутан. Ключа Кāлачакра трябва да остави навън, тъй като само Тя може да съществува в Дълбината на Самостта. Фрия трябва да разкрие на Навутан Тайната на Смъртта, не само за да осъществи неговото възкресение, но също и за да я съобщи сетне Съпругът ѝ на човеците; иначе неговата саможертва ще да е била напразно. Но как да обясни на Навутан Тайната на Смъртта без Ключа Кāлачакра – без да му покаже този **инструмент на духовното оковане, за да го разбере той?** И Фрия решава мигновено: **като яребица, танцувайки Тайната на Живота и Смъртта, Тя ще изрази с танца Най-Висшата Мъдрост, която смъртният човек би могъл да разбере Извън Себе Си.**

И Фрия, танцувайки в Дълбината на Самостта, разкрива на Навутан Тайната, идваща от Извън Самостта. И Навутан я разбира, магията, причинена от Плода на

Дървото на Живота и Смъртта, се прекратява и Той възкръсва отново като безсмъртен. Като слиза от своето разпятие върху Дървото, Той установява, че тялото му се е преобразило и сега е от Чист Камък; и че може да разбира и изразява Езика на Птиците. Тогава Навутán преподава на белите Атланти тринадесетте плюс три Вруни чрез Езика на Птиците и ги упътва да схванат Знака на Източника, „с което те ще придобият Най-Висшата Мъдрост, ще бъдат безсмъртни, докато Духът остава окован в животинския човек и ще овладее Вечността, когато спечелят Битката срещу Силите на Материята и бъдат свободни в Източника”.

*Дотук, д-р Сигнагел, изложих накратко историята на Навутán съгласно митичния разказ на белите Атланти. Лесно е да се забележи, че тя е имала множество общи моменти с евангелската история на Исус Христос: и двете истории разказват за един Бог, който е станал човек; и двата Бога се раждат от една Дева; и двамата умират чрез доброволно разпятие; и двамата възкръсват; и двамата оставят завета на своята Мъдрост; и двамата обучават ученици, на които разкриват „благовестието”, което те ще трябва да съобщят на себеподобните си; и двамата твърдят, че „Царството не е от този свят” и пр. Но е очевидно, че съществуват, също така фундаментални различия между двете доктрини. Навярно най-забележимите ще са следните: Навутán идва, **за да освободи** Духа на Човека от неговия затвор в Света на Бога-Създател; Духът е Несътворен, тоест не е Сътворен от Бога-Създател и поради това нищо от ставащото тук не може да го опетни по същество, а още по-малко да го засяга етично; Духът е **Невинен и Чист** във Вечността на Източника; затова Навутán твърди, че Хиперборейският Дух, принадлежащ на една Воинска Раса, може да проявява само едно отношение на **същностна враждебност** спрямо Света на Бога-Създател, може само да се бунтува срещу Материалния Порядък, може само да се съмнява в Реалността на Света, който представлява Великата Измама, може само да отхвърля като Лъжливо или Вражеско всичко, което не е продукт на Самостта, тоест на Духа, и може да се вдъхновява само от една-единствена цел с Мъдростта: да напусне Света на Бога-Създател, където е роб, и да се завърне в Света на Непознаваемия, където отново ще бъде Бог. Обратно на това, Исус Христос идва, **за да спаси** Душата на Човека от **Греха** – от Опущението пред Закона на Бога-Създател; Душата е Сътворена от Бога-Създател и трябва да се подчинява сляпо на Закона на своя Отец; всичко, което се случва тук, засяга етично Душата и може да увеличи нейния дял от Греха; Душата не е невинна, нито чиста, тъй като човекът се намира в този свят като наказание за един **Първоначален Грях**, извършен от Отците на Човешкия Род, и следователно той наследява Първоначалния Грях; затова Исус Христос твърди, че Душата на Човека – най-съвършеното творение на Бога-Създател, – трябва да проявява само едно отношение на **същностна любов** към Света на Бога-Създател, трябва само да приема с примирение мястото си в Материалния Порядък, трябва само да вярва в Реалността на Света, трябва само да приема като Истинно и Приятелско това, което се окаже, че идва в Името на Бога-Създател и трябва да се вдъхновява само от една-единствена цел*

с Мъдростта: да остане в Света на Бога-Създател като овца и да бъде подкарван от Исус Христос или Свещениците, които го представляват. Да бъдеш Бог или да бъдеш овца – това е въпросът, д-р Сигнаел.

Както вече казах, когато имперският закон от 392 година заплашил да разглежда като „престъпление срещу държавата” практикуването на езическите Култове, Домът на Тарсис бил възприел от известно време християнството като своя семейна религия. Естествено, Господарите на Тарсис виждали ясно хода на събитията и техният единствен приоритет след разрушаването на Тартесос бил осъществяването на семейната мисия и съхраняването на Меча на Мъдростта. Този семеен приоритет определял една Стратегия за оцеляване на Фамилията – оцеляване, което можело да бъде сериозно застрашено от едно ново преследване: били трудни времена, тези от IV век, – упадъкът на Рим, предусетен от Полибий през II в. пр. Р. Хр., се бил превърнал в реалност. Империята, заплашена по всичките си граници от народи-нашественици, била инкорпорира цели полкове от наемници и била предала управлението на войските на варварите; земеделието на малките производители от векове било съсипано и изчезнало в Италия, погълнато от големите земевладелци: в онези дни оцелявали само колониалните латифундии, между които и тази, която притежавали в Испания Господарите на Тарсис, допринасяйки с ниските си цени за още по-голямото дестабилизиране на икономиката на метрополията.

Пред тази панорама на обща несигурност Господарите на Тарсис, които вече не били Царе, а фамилия на земевладелци и испано-римски функционери, трябвало да действуват с крайна предпазливост. Християнството, което се било наложило на върха на имперската Власт, сега било подкрепено от копията и мечовете на легионерите. Но това „християнство” явно не съдържало доктринални принципи, които да се окажат абсолютно неприемливи за Господарите на Тарсис: както били научили от горчивия опит на своята война срещу Големите, Митовите, Легендарните Истории, Сюжетите, които са написани в Небето, могат да се повтарят отново на Земята. И те били склонни да приемат историята на Исус и дори посланието – благовестието – като един вид актуализация на Мита на Навутан: Господарите на Тарсис ще станат Християни, защото те ще разглеждат историята на Исус през оптиката на Древната Мъдрост; и те няма да обсъждат различията, макар че ще ги имат предвид и няма да ги забравят.

Те щели да прегърнат Кръста и да съблюдават тайнствата на Римската Църква; във всичко външно щели да бъдат ревностни християни; и дори щели да отдават своите деца на Църквата. Но помежду си, в лоното на Дома на Тарсис, те щели да признават като Истина единствено онова, което съвпадало с историята на Навутан или с другите откъслечи от Хиперборейската Мъдрост, които семейството все още съхранявало. Както постъпили навремето Гностиците и Манихеите и както

сетне щели да сторят Катарите и Албигойците, те приемали само част от Евангелията – по-специално това на Йоан – и отхвърляли напълно Вехтия Завет. Това била тезата, която застъпвали: Богът на юдеите не е никой друг, а Йехова-Сатана – един аспект или лице на Единния Бог-Създател на Материалната Вселена; в книгата Битие се разказва историята на Сътворението на Материалната Вселена, където щял да бъде поробен Несътвореният и Вечен Дух; сътворената Вселена, следователно, е по своята същност зловредна за Несътворения Дух – Духът отдава ценност единствено на Истинския Свят, откъдето идва и откъдето е дошъл също и Богът-Създател, като се има предвид, че Материалната Вселена е била Създадена очевидно **по подражание** на Истинския Свят.

И във Вехтия Завет също се разказва историята на „Избрания Народ“ на Йехова-Сатана, който ще царува над всичките народи на Земята. Навярно не е било ясно Обещанието, което Създателят направил на Авраам: „Вдигни очите си и погледни от мястото, където си, към Севера и Юга, към Изтока и Запада; защото ще дам на теб и на твоето потомство завинаги цялата земя, която виждаш, и ще направя твоето потомство да е многобройно като прахта на Земята. Ако някой може да преброи прахта на Земята, може да преброи също и твоето потомство. Стани, изброди Земята надлъж и нашир, защото на теб и на твоето потомство ще се даде” [Бит., 13:14-17]. Обещание, което сетне е преутвърдено: „И извеждайки го навън, Йехова му каза: погледни Небето и преброй, ако можеш, звездите. И добави: така ще бъде и твоето потомство”¹⁵. Но най-ясен е бил Създателят с Моисей, когато му разкрил мисията на Избрания Народ: „И тъй, ако наистина слушате моя глас и спазвате моя Завет, **ще бъдете моя особена Собственост измежду всичките народи, защото цялата Земя ми принадлежи. Вие ще бъдете за мен едно Царство от Свещеници и една Свята Нация. Тези са думите на Йехова, които ще кажеш на синовете на Израил**”. И сетне: „Аз ще склуча Завета. Аз ще направя пред погледа на всички нееврейски народи чудеса, каквито не са били правени никога по цялата Земя и у никой народ, за да видят всичките народи, които са около теб, Израилю, делото на Йехова; защото е страшно това, което ще направя чрез теб. Изпълни, прочее, това, което ще ти заповядам този ден. Пази се да не се съюзяваш с обитателите на страната, в която ще влезеш, за да не се превърнат те в примка за теб. Напротив, **събори техните олтари, строши техните стели, и разруши техните стражници и свещени камъни**” [Иzx., 19:5-6; 34:10-13].

Като изпълни Завета, Избраният Народ ще бъде Благословен от Създателя, както се съобщава на Моисей: „Не си правете идоли, нито издигайте статуи, нито стели, нито поставяйте във вашата страна свещени камъни, за да им се кланяте, защото Аз Съм Йехова, вашият Бог. Спазвайте моите съботи и почитайте моето светилище. Ако вървите в съгласие с моите закони, ..., ще ядете хляба си до насита и ще

15 Бит., 15:5 (бел.прев.).

обитавате в страната си безопасно. Ще дам мир на Земята и ще спите, без никой да ви обезпокои. Не ще мине през вашата страна меч. Ще преследвате враговете си и ще падат пред вас от острието на меча. **Петима от вашите ще преследват сто, и сто от вашите ще обръщат в бягство десет хиляди**, и вашите врагове ще паднат пред вас от острието на меча. Аз ще се обърна към вас, Аз ще ви направя да растете и да се множите и ще поддържам с вас моя Завет. **Ще поставя моята обител посред вашите**, и не ще почувствувам досада от вас. Ще ходя между вас, **Аз ще бъда вашия Бог и вие ще бъдете моят Народ**. Аз съм Йехова, вашият Бог, който ви изведе от Египетската страна” [Лев., 26:1-13].

Този „Избран Народ” бил следователно онзи, който били обявили преди хиляди години тъмните Атланти – Враговете на Кръвния Договор: и било най-малкото иронично, че сега претендирали да извеждат от този прокълнат народ едно подражание на Навутан – Основателя на Кръвния Договор. Но Исус не бил дошъл да спаси Кръвния Договор, а точно обратното – да го разруши завинаги, което показва, че е в пълно съгласие с произхода му от Избрания Народ: чрез Исус Христос Чистата Кръв щяла да се деградира както никога и цялото човечество да се смеси, Доблестта да се смрази в кръвта и да бъде заменена от Страхата пред Единния Бог; и когато човекът се материализира и вече не реагира на Страхата пред Единния Бог, Доблестта също не може да се прояви, тъй като човекът ще е потънал в моралната деградация на културния упадък, ще е станал женствен и изнежен, ще се е омешал в една универсална Духовна Сган: но, естествено, както Църквата, така и другите секти, основани от Избрания Народ и от Бялото Братство, щели да извлекат от тази Долна Сган солта на Земята, т.е. онези, които щели да подкрепят и следват с ревност Свещениците и верните – членовете на Тайните Общества, които щели господствуват над Света и над Духовната Сган, която ще одобрява тяхното управление – гъсеници и змии, овни и овци, гълъби на мира, но никакъв орел, никакъв кондор, д-р Сигнагел.

Разбира се, изключението от това правило остават хората с Чиста Кръв – тези, които интуитивно чувствуват, че с разпятието трябва да се освободи Вечният Дух, който никога не е грешал, а не да се спасява грешната Душа; тези, които желаят един Кристос-Воин, а не един Христос-Пастир; тези, които предусещат един Кристос на Несътворената Светлина, а не тези, които приемат един Материален Христос. Кристос, когото си представяли Господарите на Тарсис например, бил един Чист Бог-Дух от Несътворена Светлина, който, ако се явял на Земята, щял го направи носейки Царската Корона и размахвайки Меча; и в това Пришествие самото Присъствие на Кристос щяло да е достатъчно, за да породи една Аристокрация на Духа между човеците, която да тури край на объркването на Духовната Сган: Кристос тогава ще се съобщава харизматично на човеците, ще им говори директно в тяхната Чиста Кръв; и тези, които най-добре го чуват, ще бъдат наистина Най-Добродетелните, Най-Духовните – Истинските Кристияни.

Ден Триданесети

Както се вижда, Господарите на Тарсис били *sui generis*¹⁶ християни и ако Църквата би открила техния начин на мислене, сигурно би ги осъдила като еретици. Но те винаги се пазели да изразяват публично своите идеи: далеч били времената, в които Домът на Тарсис надзиравал Култа на Студения Огън и носел задължението за неговото съхранение и разпространение. След разрушаването на Тартесос и клетвата, дадена от последните Каменни Човеци, приоритетът, който се бил наложил, се състоял в изпълнението на семейната мисия и опазването на Меча на Мъдростта: и за това било необходимо да остават колкото се може по-незабележими, съсредоточени единствено в своите цели. Те не забравяли, че Мечът на Мъдростта все още оставал в Тайната Пещера и че върху тях тегнела присъдата на Големите или **Горрен** – тоест „Свинете”, както презрително ги наричали Господарите на Тарсис, намеквайки за изречението, написано с кръвта на Враите.

Но ако Господарите на Тарсис не говорили за своите религиозни идеи, в замяна на това те действували: и го правили повидимому, за да привличат вниманието към образцовото си поведение и да го отклоняват от спорните си мисли. Улеснявало ги до голяма степен широкото невежество, което характеризирало клириците и Епископите от онази Епоха: те се съсредоточавали само във външната част на Култа и във вярата и подчинението, проявявани от вярващите. И в това отношение тези от Тарсис представлявали един образец на християнска фамилия: били богати земевладелци, но много смирени и добродетелни; винаги работейки по своите земи в Уелва, те прекарвали голяма част от годината в полето; подпомагали щедро Църквата и поддържали във Вилата на Тарсис, една Базилика посветена на Пресветата Дева; дори били образували с хората от селото на Турдес един „Малък Орден на Читателите”, натоварен с изложението на Евангелието на Оглашените, които идвали да бъдат покръстени! Да, Църквата можела да се гордее с Дома на Тарсис.

Всъщност, Господарите на Тарсис не лъжели в това, защото твърдели, че Най-Чистият Образ на „новото Християнство” бил този на Дева Мария. Затова още в средата на III век те преобразували римската Базилика, където се отслужвал Култът на Веста, в една християнска **Ecclesia**¹⁷. Запазили сградата непокътната, но заменили Стауята на Веста и построили един Олтар за отслужване на Причастие, в който поставили също и Вечната Лампа. В границите на възможното Господарите на Тарсис се старали Параклисът винаги да бъде обслужван от клирици от фамилията, макар че поради своята важност той получавал периодични посещения на Епископа на Севиля и Презвитерите от околията. Литургията, избрана за Култа на Девата, имала

16 Лат. „своего рода” (бел.прев.).

17 Лат. „Църква, черква” от грц. ἐκκλησία – букв. „събрание” (бел.прев.).

автохтонен произход, защото самите Господари на Тарсис, когато се явили пред Християнските Свещеници, го направили, уверявайки ги, че са били свидетели на едно явление на Девата. Според тях Девата се била явила в една не много дълбока пещера, разположена на няколко метра от Вилата на Турдес – случай, който можели да потвърдят всичките членове на фамилията и неколцина слуги: Девата се била явила в Блясъка на Своето Величие и ги била помолила да почитат нейния Божествен Син и да я споменуват с един Култ. Тогава Господарите на Тарсис, обзети от видима възбуда, заявили, че желаят да изоставят Езическия Култ и да станат Християни. Подобно доброволно покръстване на една толкова могъща испано-романска фамилия предизвикало голямо задоволство у Католическите Свещеници, защото това увеличавало образцовия престиж на техните евангелизаторски мисии в региона. Затова те охотно приели инициативата на Господарите на Тарсис да посветят Базиликата на Култа на Девата от Пещерата.

И така във Вилата на Турдес било поставено началото на Култа на Нашата Господарка от Пещерата, който бил прочут в Южна Испания до края на Средновековието – докато последният от Господарите на Тарсис напуснал окончателно полуострова и Църквата поощрила бързото му забравяне. За да се разберат намеренията, които Господарите на Тарсис криели зад своето покръстване и установяването на Култа на Девата, няма нищо по-изясняващо от разглеждането на Скулптурата, с която те заменили Статуята на Веста.

Нещата се били променили доста от Епохата на картагенците. Сега Вилата разполагала с една огромна Господарска Резиденция в **terra dominicata** и с около петдесет хектара **terra indominicata**, отдадени за обработка¹⁸; едно селце, наричано също Вила на Турдес¹⁹, било израстнало около Резиденцията на Господарите на Тарсис; и в единия край на селцето – върху един хълм, който плавно се спускал към Господарската Резиденция – Господарите на Тарсис били предназначили за Църквата и местната Енория една великолепна римска Базилика. Оглашените, които идвали да чуят **missa catechumenorum**²⁰, и Вярващите, които присъствували на особената **missa fidelium**²¹, идвали до **ампуума** – един двор, ограден с колони, – и преминавали покрай фонтана, наричан **Cantharus**, преди да влязат в централния неф. Построена върху правоъгълен

18 В късно-римската икономика **terra dominicata** („господарска земя“) била личната земя на сеньора, обработвана от неговите роби, докато **terra indominicata** били останалите принадлежащи му земи, които се отдавали по договор за обработка на колоните (свободните арендатори) (бел.прев.).

19 Исп. **villa** („вила“) означава също село или малко градче. През Средновековието това название се давало на определени селища, чието население притежавало определени привилегии, отличаващи го от населението на останалите места (бел.прев.).

20 Лат. „Литургия на оглашените“ (бел.прев.).

21 Лат. „Литургия на верните“ (бел.прев.).

план, Базиликата имала три нефа: двата странични нефа, които образували Кръста, и централният неф, който бил разделен от две колони от седалки, заемани – десните от мъжете и левите от жените; централният неф завършвал в **абсидата** – едно разширение, издигнато и покрито с купол, където се намирал **Санктуариумът**²². Обикновено във всички черкви от онази Епоха в основата на абсидата се намирала Египетската Катедрa, където бил тронът, заеман от Епископа, заедно с другите седалки за Презвитерите. В Базиликата на Тарсис Епископската Катедрa, както ще се види по-долу, била посветена на Пресветата Дева. Срецу Епископската Катедрa в центъра на Санктуариума се намирала **sacra mensa**²³ на Олтара, а върху нея – инструментите на Култа: Потирът, Подносът за нафората и Вечната Лампа.

Кулминационният момент на Литургията на Вярващите е непосредствено след като Свещеникът произнася думите, които установяват Причастието: тогава той изрича **епиклезата** – едно призоваване на Светия Дух, измолващо неговото участие за осъществяването на чудото на пресъществуването на Хляба и Виното – **и дръпва една завеса, излагайки пред погледа на вярващите Божествения Образ на Девата**. Вярващите бивали погълнати в Съзерцание: Скулптурата на Девата е от боядисано дърво с малки размери: седемдесет сантиметра височина, тридесет ширина и тридесет дълбочина; тя е седнала във величествена поза върху една Катедрa, също от дърво; лицето е с красиви западни черти – тъй като възпроизвежда една от Дамите от Тарсис – и се усмихва меко, докато очите ѝ са отправени втренчено напред; косата пада във формата на шестнадесет фино издялани плитки, които изникват непосредствено под Короната; защото както Тя, така и Младенецът, носят атрибутите на Царското Достоянство: и двете Корони са тройни и осмоъгълни; що се отнася до Младенеца, той седи в скута ѝ, върху дясното ѝ коляно, докато Тя любящо го поддържа за рамото с лявата си ръка: за разлика от Скулптурата на Девата, която е от боядисано дърво, тази на Младенеца е от Бял Камък; Дева от Дърво – Младенец от Камък: Лицето на Девата е боядисано в неопетнено Бяло, Косата в Златно, Тялото в Червено, а Катедрата в Черно; с дясната си ръка Девата държи един сноп от шестнадесет Житни Класа и един Прът, с лявата си ръка подкрепя Младенеца; краката ѝ са разделени, както и колената, а под десния крак се вижда – смачкана – показващата се глава на една змия; Младенецът-Цар Кристос от своя страна гледа втренчено напред в посоката, в която гледа неговата Божествена Майка, и държи една книга в лявата си ръка, докато с дясната прави един жест, който подчертава правия ъгъл между показалеца и палеца.

Очевидно е защо на този култ се давало името на „Бялата Дева с Каменния Младенец” или „Нашата Господарка с Каменния Младенец”. Не е толкова ясно от друга

22 Лат. *Sanctuarium* – „светилище” (бел. прев.).

23 Лат. „Свещена маса” (бел. прев.).

страна името „Нашата Господарка от Пещерата”, тъй като освен споменаването, направено от Господарите на Тарсис относно мястото на явлението на Девата, „пещерата” не участвувала изобщо в Култа. Но работата била в това, че Девата, която току-що описах, явно представлявала Ама – Майката на Навутан, която белите Атланти наричали „Девата от К’Таагар”, тъй като твърдели, че Тя все още се намира в Града на Боговете-Освободители. Но какво означава К’Таагар? Това е едно съчетание на три прастари думи: първата е „Хк”, от която се е запазило само крайното „К”, което за белите Атланти било едно общо Име за Бог: с **Хк** те обикновено назовавали както Непознаваемия, така и Боговете-Освободители; втората е „Та” или „Таа”, което означава Град: но не какъв да е Град, а Хиперборейски Град – Град на белите Атланти; и третата е „Гр” или „Гар”, което е еквивалентно на крипта, пещера или подземно помещение. К’Таагар, следователно, означава приблизително „Подземния Град на Боговете-Освободители”. С изпадането на „К” и разместването на останалите думи, другите народи са наричали същия Град Агарта, Агартха или А’грта, което означава буквално „Подземен Град”. Но „А’грта” може да се интерпретира също като „пещерата”²⁴: така се изяснява истинският произход на хитроумното название „Нашата Господарка от Пещерата”, която Господарите на Тарсис възприели, за да назовават пред хората Девата от Агарта.

В заключение – когато бил наложен имперският закон от 392 година, който забранявал практиката на езическите Култове, Господарите на Тарсис вече били християни – римски католици – и поддържали в своята *ecclesia propria*²⁵ Култа на Нашата Господарка от Пещерата – Девата от Агарта. Не че с тази промяна те се били отрекли от Култа на Студения Огън: всъщност, за да се чествува този Култ, не се изисквал никакъв Образ. Нуждата от образ на лидийците била тази, която с „усъвършенствуването на Формата на Култа” въвела в миналото Образа на Пирена. Но Пирена била Студеният Огън в Сърцето и нейната най-проста репрезентация се състояла във Вечната Лампа: за Избраниците на Богинята – за онези, които все още вярвали в Нейното Обещание, – трябвало да е достатъчна само Вечната Лампа, тъй като Ритуалът и Изпитанието на Студения Огън сега трябвало да се осъществяват вътрешно. По този начин цялата Древна Мистерия на Студения Огън била изложена пред погледите в онази Базилика на Вилата на Турдес. Но както и преди – както винаги – единствено Каменните Човеци я схващали. Само Те знаели, когато се молели в Параклиса, че Погледът на Девата от Агарта и този на Каменния Младенец, били приковани в Пламъка на Вечната Лампа; и че този танцуващ Пламък била Пирена, била Фрия – Съпругата на Навутан, изразяваща със своя танц Тайната на Смъртта.

24 Исп. “*la gruta*” (бел.прев.).

25 Лат. “Частна черква” (бел.прев.).

Едвам започва IV век и три варварски народа се впускат в нападение срещу Испания: два са германски – **свевите** и **вандалите**, а другият – този на **аланите** – ирански. В поделянето, което те извършват, на аланите се пада да окупират Лузитания и част от Бетика, включително областта на Вилата на Турдес: те идват в 409 година и за осемте години, през които успяват да се задържат в региона, присъствието им се свежда до облагодетелствуването за собствена полза от данъците, полагащи се на римските функционери, и до периодичното плячкосване на някои села. За да отблъсне нашествието, римският генерал Констанций от името на Император Хонорий наема визиготския крал Валия посредством един **foedus**²⁶, подписан в 416 година: според този договор визиготите се задължават да се сражават в качеството на федерати на Империята срещу варварските народи, които окупират Испания, получавайки в замяна земи, за да се заселят в Южната част на Галия – в Тараконска Испания и в Нарбонска Галия. Така аланите биват бързо унищожени, докато вандалите все още осъществяват набези в Бетика за няколко години, докато окончателно напускат полуострова, отправяйки се към Африка.

Когато в 476 година скирът Одоакър сваля Римския Император Ромул Августул, слагайки край на Западната Римска Империя, вече са минали пет години, откакто визиготският крал Ойрих е окупирал Испания. Този път визиготите идват, за да се справят със свевите в изпълнение на федуса от 418 година, но те вече не си тръгват в продължение на следващите двеста и петдесет години.

Постоянното присъствие на визиготите в Испания не засегнало по решаващ начин живота на испано-римляните, освен собствениците на големи латифундии, които се видяли задължени от федуса да споделят земите си с германските „гости”. Такъв бил случаят на Господарите на Тарсис, които трябвало да приемат една визиготска фамилия на име **Валмер** и да им предадат една трета от **terra dominicata** и две трети от **terra indominicata**. Но след тази експроприация, която представлявала едно справедливо заплащане за спокойствието, което визиготското присъствие осигурявало в сравнение с доскорошните нашествия, всичко продължавало както през дните на Римската Империя: единствено местоназначението на данъците се било променило, като то вече не било Рим, а по-близкия град Толедо; количеството и периодичността на събирането, и дори функционерите-бирници били същите като при Римската Империя.

Три фундаментални въпроса разделяли първоначално визиготите и испано-римляните: един закон, който забранявал женитбите между визиготи и испано-римляни, религиозното различие и числената диспропорция между двата народа. Първият въпрос бил разрешен в 580 година с анулирането на закона, оставяйки вдигната бариерата, която възпрепятствувала сливането на двата народа: оттогава насетне

26 Договор или споразумение, сключвано между Рим и един или повече съюзени народи-„федерати” (бел.прев.).

фамилията Валтер се интегрира посредством множество бракове с Дома на Тарсис, възстановявайки по този начин първоначалното наследство на Господарите на Тарсис.



Испания на Късната Римска Империя

Вторият въпрос означава, че докато целокупното испано-романско население изповядвало католическата религия, визиготските гости се придържали към арианската вяра. Действително, и двата народа били християнски и невежи относно богословските тънкости, които Свещениците установявали догматично. А в този случай различието, което Арий бил изтъкнал, било извънредно тънко. Визиготите били евангелизирани докато все още обитавали бреговете на Черно Море от готския Епископ Вулфила, привърженик на Арий; когато се придвижвали на Запад, притиснати от хуните, те открили със задоволство, че тяхното християнство било различно от това на римляните и се вкопчвали упорито в това често неразбираемо различие. Правели така, защото готите притежавали развита във висша степен **националната гордост** и имали нужда да разполагат с едно осезаемо различие – един собствен обединяващ принцип, – с който да избегнат културното поглъщане от Римската Империя: смисълът на различието само по себе си нямал особено значение; важното било, че арианството ги поддържало религиозно отделени от римското население, докато обединявайки ги помежду им, им позволявало да съхраняват готската Култура.

В какво се състояло това различие с католическата догма, което малцина разбирали, но което готите-националисти защитавали до край? По-специално то се отнасяло до едно определение на проблема за Божествеността на Исус Христос.

Позицията на Арий – по рождение от Либия, но записан в диоцеза на Антиохия, – възникнала като реакция срещу учението на Савелий: последният твърдял, че не съществува **същностно различие** между трите Лица на Християнската Троица; Синът и Светият Дух в действителност били проявления на Отца, но под други Аспекти или **просопа**²⁷: същността на Единния Бог, представяща се с един Аспект, била Отецът, с друг била Синът, а с трети – Светият Дух. Срещу това Арий започнал да учи от 318 година, че „само Единният Бог е вечен и неизповедим: Исус Христос бил създаден от нищото и затова не е вечен; той е едно творение на Единния Бог и затова нещо различно от Него – **нещо не-единосъчно с Него**”.

Савелий не установявал никакво различие между трите Лица на Троицата, докато Арий различавал по такъв начин Отеца и Сина, че последният вече не бил Бог, нито единосъщен с Отца: и двамата били осъдени като еретици от Католическата Доктрина. И каква била истината тогава? Според товау, което решил един Събор от триста Епископи през 325 година в Никея, Исус Христос отговарял на формулата **consubstantialis Patri**, тоест бил единосъщен с Отца – от същата субстанция, Бог също като Него. По този начин религиозното различие, което разделяло готите и римляните, се занимавало със сложното понятие за единосъщията между Бога и Словото Божие – различие, което не би могло да обясни готската упоритост, освен ако не се вземе предвид, че чрез него се съхранявала една Култура, една традиция, един начин на живот. Навярно опасността за потъване в римската Култура, която отричали готските националисти, не е очевидна в нейното реално измерение, ако не се обърне внимание на третия въпрос – този за числената диспропорция между двата народа: защото визиготите наброявали само двеста хиляди; тоест – една общност от двеста хиляди члена, наскоро пристигнали, трябвало да господствува над едно туземно население от девет милиона испано-римляни, притежаващи една висока степен на цивилизация. В светлината на тези цифри по-добре се разбира неохотата на готите да преодолеят религиозните и юридическите различия, които ги изолирали от испано-римляните.

Реалността на техния оскъден брой принудил визиготите да толерират религията на испано-римляните, макар и без да се отказват ни най-малко от своите ариански убеждения. Но въпреки отчаянието на националистите, универсалността на един свят, който тогава бил католически и римски, ги пронизвала от всички страни и накрая те трябвало да приемат една културна интеграция, която вече била в действителност осъществена. През 589 година крал Рекаред приема католицизма по време на III Събор в Толедо, осъществявайки религиозното обединение на всички народи на Испания. Тъй като готите били един народ от индо-германска Раса, който се числял между последните, които изоставили Кръвния Договор – тоест които били измежду тези с Най-Чиста Кръв на Земята, – лесно е да се заключи, че неговото присъствие на

27 Мн.ч. от грц. **πρόσωπον** – „лице”, т.е. „лица” (бел.прев.).

полуострова можело само да облагодетелствува Дома на Тарсис; но тази стъпка, направена от Рекаред, издигнала вече без пречки Господарите на Тарсис до най-благородните сановници в Двора на Толедо: от VII век благородниците от Турдес-Валтер били визиготски графове.

Политическото обединение на Испания, завършено от неговия баща, крал Леовигилд, и религиозното обединение, осъществено от Рекаред, щели да разкрият един вътрешен Враг, който дотогава бил преуспявал от различията, които разделяли двата народа. Става на дума за членовете на Избрания Народ на Йехова-Сатана, които изповядвали към Гоите, тоест към тези, които не принадлежали на Избрания Народ, една неугасима омраза, аналогична на тази, която Голените изпитвали към Дома на Тарсис. Въпреки че последното Християнство – това на Исус Христос – свидетелствувало за ясен произход от техните Свещени Книги, техните традиции, техните Синагоги и техните Равини, те го презирали и обяснявали съществуването му като едно необходимо зло – като фабула, която правела очевидна поуката на Юдейската Истина. Лъжливото католическо Християнство цяло да трае до идването на Юдейския Месия – истинският Христос, който ще седне на Трона на Света и ще подчини всичките народи на Земята под Робството на Юдеите. Това било едно Пророчество, което цяло да се изпълни неизбежно, тъй както уверявали в Талмуда безброй Равини и Доктори на Закона. Те вярвали сяко, че Диаспората имала за цел да ги разпръсне между нееврейските народи като един вид мистична подготовка за Бъдещето, което ще дойде – за Универсалното Възстановяване на Храма на Йехова-Сатана и Възкресението на Дома на Израил – истинския Юдейски Месия: по време на разпръсването, гоите щели да научат кои са евреите – проявлението на Единния Бог на Земята, – а евреите щели да покажат на гоите каква е Мощта на Единния Бог. В цялата Диаспора и в тази на Сефардите в Испания евреите, убедени в своята месианска роля, се заемали да подкопават с всякакви средства социалните основи на нееврейските народи; религията, моралът, институциите на аристокрацията и царската власт, икономиката и цялата законова основа претърпявали систематични атаки от страна на членовете на Избрания Народ.

Рекаред вече трябвало да действува срещу тях поради свидетелствата за тяхната неуморна покваряваща дейност, но наследниците на този Крал не действували с необходимата енергия и допуснали евреите да продължат със своите планове. Крал Сизебут – изключителен воин и ревностен християнин, който победил последователно баските, кантабрите, суконите, астуриите и византийските гърци, – се заел да поправи тази ситуация: през април 612 година той издава един закон, който забранява на евреите „притежаването на роби-християни“. Не оставяйте да ви убегне, д-р Сигнаел, дълбоката ирония, която съдържала тази забрана от теологическа гледна точка, като се има предвид, че талмудическите Пророчества възвестявали „скорошното поробване на християните и **гоим**“. Разбира се, за юридически цели законът бил регламентиран,

посочвайки конкретни роби, и така той заповядвал „на всеки евреин, у който след първи юли 612 година се намери, че притежава един роб християнин, да му бъдат конфискувани половината от богатствата, докато на роба ще се даде свободата в качеството на римски гражданин”. Също така от същия закон била приведена в сила една клауза от времената на Аларих II, която повелявала да се екзекутират евреите, които били обърнали един християнин в своята религия, дори ако ставало на дума за деца от смесени бракове.

След смъртта на Сизебут, в 633 година се свиква IV Събор в Толедо, на който присъствува графът на Турдес в качеството си на местен Епископ. Разглеждат се множество разнообразни въпроси като наследяването на трона, случаите на подривна дейност, нормите на църковната дисциплина и пр., а на централно място се дебатира страстно върху еврейския проблем. Крал Сизенанд, който председателствува Събора, напълно лишен от стратегическите дарби и Хиперборейската Визия на Сизебут, позволява на една про-еврейска фракция да вземе надмощие и да постави под въпрос наскоро обявените мерки срещу Избрания Народ. Тогава именно Графът на Турдес-Валтер се изправя пламенно срещу Епископа Изидор от Севиля, който далеч не притежава Чистата Кръв на Рекаред и Сизебут, макар и да е един от най-добре образованите и интелигентни хора на Испания: неговата енциклопедия в двадесет тома „**Етимология**” е един шедьовър за Епохата, наред с другите многобройни книги, посветени на най-различни теми; включително той написал един апологетичен трактат с внушителното заглавие “**De fide catholica contra Iudeos**”²⁸. Изидор обаче изповядвал едно безгранично възхищение към историята на Избрания Народ и считал Вехтия Завет за теологическа основа на Християнството, както показва в своя екзегетичен трактат “**Allegoriae S. Scripturae**”²⁹, където коментира еврейските книги. Тази позиция го довежда до противоречието от една страна да поддържа необходимостта от борба срещу юдаизма, а от друга – да се заема със защитата на евреите, за да се попречи върху тях да се упражнява „каквото и да било вид насилие”. В хода на Събора, воден от това лъжливо „християнско благочестие”, той се опитва да отмени законите на визиготските Крале.

Благодарение на намесата на Графа на Турдес-Валтер се одобряват десет църковни наредби относно евреите, но без строгостта на закона на Сизебут: на евреите между другото се забранява да практикуват лихварство, да изпълняват обществени служби, смесените бракове, заповядва се разтрогването на съществуващите смесени бракове и се утвърждава отново забраната да държат християнски роби. За да се оцени важността на приетите резолюции, трябва само да се забележи, че Толедските Събори са били Национални Синоди на Католическата Църква: оттам и сериозността

28 Лат. „За католическата вяра против Юдеите” (бел.прев.).

29 Лат. „Алегории на Св. Писание” (бел.прев.).

на едно от постановленията, което установява изрично наказанието с отлъчване за Епископите и другите чинове на Църквата, както и за благородниците, за които се отнасят повелите на закона, в случай, че не изпълнят с точност и преданост наредбите относно евреите.

На този IV Толедски Събор Графът на Турдес-Валтер се впуснал да защитава пламенно каузата, която той нарекъл „на испано-готската Култура“, в един момент, в който изглеждало, че про-еврейската фракция, оглавена от Епископ Изидор, контролирала дебата. Неговата атака се оказала решаваща: той говорел с такова красноречие, че успял да убеди мнозинството от Епископите в полза на вземането на спешни мерки за противодействие срещу „еврейската опасност“. Всички били очаровани, особено визиготските благородници, когато го чули да уверява, че „испано-готската Култура е Най-Древната на Земята“ и че сега това безценно наследство „е заплашено от един народ-враг на Духа – от един народ, който почита тайно Сатаната и разчита на Неговата Пъклена Моц, за да пороби или унищожи човешкия род“: Сатаната им бил дал власт над Златото, от което те винаги са се възползвали, за да осъществяват своите неизречени планове и „с което те сигурно са купили гласа на Епископите, които ги защитават“. Тази възможност – да се окажат в служба на еврейското Злато – накарала не един про-еврейски Епископ да си затвори устата и най-сетне позволила да бъдат одобрени мерките, които Графът на Турдес-Валтер се надявал. Но тази победа не била позитивна за Дома на Тарсис, защото тя извадила наяве нещо, което дотогава оставало незабелязано от целия свят: в позицията на Графа на Турдес-Валтер прозирало нещо повече от католическа ревност – нещо живо, – нещо, което можело да произлиза само от едно Тайно Познание, от един Скрит Извор; Графът-Епископ бил прекалено сигурен в това, което твърдял – той бил прекалено категоричен в своето осъждане, за да става на дума за един фанатик – за някой, заслепен от вярата; напълно очевидно било, че Графът **знаел** това, за което говорел, но как и какво знаел? Откъде идвала неговата Мъдрост? Оттогава насетне Домът на Тарсис щял да бъде отново наблюдаван от Врага: и към омразата на Големите се прибавила сега и тази на Избрания Народ и на една част от Католическата Църква, които оттогава не престанали да преследват Господарите на Тарсис и да се опитват да ги унищожат; занаяпред, въпреки че допринасял със своето богатство и своите членове за укрепването на Църквата, Домът на Тарсис бил винаги подозиран в ерес.

Ден Четирнадесети

За Мохамед тук ще отбележа само, че ако той е наложил на вярващите в Исляма задължението **да се ориентират** всекидневно към един **камък** – Черния Камък или Кааба – и **Свещената Война** като начин да удовлетворят Бог, това е било защото е познавал Принципите на Хиперборейската Мъдрост: понеже ориентиран воин е едно адекватно

определение за Хиперборейския Посветен. Наистина, езотеричната мъдрост на Мохамед е била обезсилена или неразбрана от неговите последователи. Във всеки случай простото приложение на Принципите на Хиперборейската Мъдрост, дори когато не са разбрани напълно, е достатъчно, за да трансмутира човеците и народите, да неутрализира упадъчния пацифизъм на Културния Договор. Така когато Мохамед умира в 632 година, почти цяла Арабия била под властта на Халифите; през 638 година падат Сирия и Палестина, през 642 – Египет, през 643 – Триполи, и през 650 – цяла Персия. Накрая, римската Цивилизация изгубва Африка: през 698 година е разрушен Картаген.

В Испания крал Егика трябвало да свика спешно XVII Толедски Събор, който се събрал в Църквата „Света Леокадия“ на 9 ноември 694 година. Мотивът бил следният: африканският град Сеута срещу Гибралтар бил единственото християнско владение, което все още се съпротивлявало на арабския натиск; то било управлявано от граф Юлиан, васал на краля на Испания: съпротивата на Сеута зависела изключително от провизиите, които им изпращали испано-готите; но сеутийците били открили нещо ужасно: евреите от Африка водели преговори за арабско нашествие в Испания с помощта на своите братя от полуострова; след като била уговорена цената на предателството, евреите от Испания щели да предоставят на сарацините цялата необходима информация и своето лично сътрудничество, за да осигурят успеха на нашествието. Естествено, Избраният Народ мразел както мохамеданите, така и християните, но неговата профетическа Стратегия предписвала, че трябва да се изправят едните срещу другите, докато всички се озоват под нейния контрол. И тогава настъпвало времето да се разрушат Християнските Царства на Европа. Когато тези сведения стигнали до крал Егика, който принадлежал към един клан, враждебен на висшето дворянство и духовенството, тоест про-еврейски, той нямал друга алтернатива освен да свика Събора и да разкрие случая на държавно предателство. Този път присъствуват четирима епископи от Дома на Турдес-Валтер, които да защитават каузата на духовното Християнство и испано-готската Култура. Водят се усилен дебати и накрая се взема решение да се действа с максимална строгост: всички евреи от Испания ще бъдат продадени в робство, а техните богатства – конфискувани в полза на визиготската Държава. Ясно е, че тези мерки не са били твърди, а меки, защото като не било приложено смъртното наказание спрямо предателите, постигало се единствено те да спечелят време и да продължат да заговорничат. Арабите щели им върнат – петнадесет години по-късно – цялото им старо имущество и щели им отредят едно изтъкнато място в обществото като отплата за предоставените услуги!

Партията на висшето дворянство и висшето духовенство, подкрепяна от Господарите на Турдес-Валтер, се групирала около фамилията на покойния крал Хиндасвинт; партията на „прогресистката монархия“ се обединила около фамилията на крал Вамба, умрял в 680 година. Егика, който бил член на фамилията на Вамба,

урежда престолонаследието на своя син Витица, който започва да царува от 702 година. Междувременно, в Бетика управлява херцог Родерих от клана на Хиндасвинт. Когато Витица умира в 710 година, *Aula Regia*³⁰ в Толедо, където спечелила мнозинство партията на Хиндасвинт, обявява за нов крал Родерих. Синовете на Витица – по това време провинциални управители и чиновници, – озлобени от това, което счели за лишаване от права, помолили евреите да им уредят среща с генерал Муса ибн Нусайр. Междувременно, те разбунтували Тараконска Испания, Нарбонска Галия и Навара, принуждавайки Родерих да съсредоточи всичките си сили на Север, за да потуши възстанието: тези кампании причинили прекъсването на доставките за Сеута, в резултат на което тя скоро била разгромена от арабите. Накрая към Африка се отправя тази делегация от предатели: съставят я синовете на Витица – Олмунд, Ардабаст и Агила, братята на покойния крал – Сизберт и Опна, епископ на Севиля, съпроводжани от Великия Равин на Севиля Исаак. Невероятно – граф Юлиан, който преминава на служба на Муса, след като предава града и воден от една лична вражда с Родерих, дава съвет на арабския генерал да се намеси в Испания.

Муса им обещава да изпрати помощ, за да победят Родерих. Предателите се завръщат и се престорват, че се помиряват с краля, който не ги подозира. През 711 година берберският генерал Тарик транспортира с четири кораба една войска, съставена от араби и бербери, която дебаркира в Гибралтар. Родерих, който все още се сражава с баските на Север, трябва да прекоси страната, за да прегради пътя на Тарик, който се отправя към Севиля. Битката се води на бреговете на река Гуадалете; в редовете на Родерих двата фланга са под командването на братята на Витица; когато сблъсъкът започва, предателите Сизберт и епископ Опна преминават на страната на Тарик, оставяйки крал Родерих в неизгодно положение; и след няколко дни сражения визиготската войска се оказва напълно унищожена от Тарик, като съдбата на последния визиготски крал остава неизвестна. „Помощта”, оказана от евреите и арабите на привържениците на Витица, нямало да се окаже от полза за тях, тъй като на следващата година генерал Муса, начело на една по-многобройна войска, ще започне завоюването на Испания; за няколко години целият полуостров, с изключение на малката област Астурия, пада под негова власт. Така Испания се превръща в един Емират, зависим от Халифа в Дамаск.

Въпреки, че с напредването на християнската Реконкиста арабското господство се отдръпвало, Бетика останала окупирана в продължение на повече от петстотин години. За Дома на Тарсис визиготската катастрофа не причинила друга последица, освен непосредствената загуба на политическата власт: „Графовете на Турдес-Валтер” отново станали „Господари на Тарсис”. Иначе те запазили своите владения, макар и да трябвало да плащат тежък данък на Емира поради положението си на

30 Букв. „Царска Зала” (лат.) – кралския съвет (бел.прев.).

християни. Господарите на Тарсис, които вече имали достатъчно опит в оцеляването при подобни ситуации, напълно осъзнавали, че за момента в Европа не съществувала военна сила, способна да прогони арабите от Испания: емирът Алхор, който управлявал между 718 и 720 година, успява да прекоси Пиринеите и да превземе град Нарбона, атакувайки оттам франкските територии; единствено благородният дон Пелайо се съпротивлява и успява да удържи една област под християнско господство в планините на Кантабрия и в Пиринеите: от това ядро ще възникне кралството Астурия, към което сетне – през X век – ще се присъединят Леон и Кастилия, през IX век ще се образуват Каталония и Навара, а през XI век – Арагон с последователните отвоювания на територии от арабите. Но през 732 година Емирът на Кордова Абд-ар-Рахман се движел свободно из Галиите и завладял Бордо: единствено решителността на Карл Мартел щяла да възпрепятствува завладяването и разрушаването на франкското кралство; но също така през 737 година вече ставало ясно, че за християнските държави било невъзможно да преминат Пиринеите в посока към Испания. И така, преценката на Господарите на Тарсис била много реалистична, каквато била също и тяхната Стратегия за справяне с обстоятелствата.

Те веднага разбрали, че арабите уважават само две неща: Силата и Мъдростта. Който се съпротивлявал с достатъчно доблест, за да спечели тяхното уважение, можел да получи отстъпки от тях. И единствено възхищението, което изпитвали към Мъдростта и към хората, които я притежавали, им позволявало да толерират религиозните различия: едно нещо било един християнин, а друго – един християнски мъдрец; първият трябвало да бъде **насилен** да приеме Исляма – това било, което повелявал Пророкът; за втория се търсело да бъде **убеден** в ислямската Истина, привличайки го без предубеждения към арабската Култура. Затова Господарите на Тарсис решили да се държат приятелски с тях и да им докажат убедително, че съставляват част от една фамилия на Мъдреци. Тази позиция не представлявала едно действително предателство спрямо католическата религия, тъй като Господарите на Тарсис продължавали да бъдат „езичници“ – тоест продължавали да поддържат Култа на Студения Огън – и тъй като огромното мнозинство от испано-готското население, сега наричано „мосарабско“, малко по малко се интегрирало в арабската Култура, възприемайки нейния език и религия. Господарите на Тарсис се превърнали в изложители на познанието в неговото най-висше ниво и в продължение на векове ставали професори в арабските центрове на образованието в Севиля и Кордова, придобивайки от това сътрудничество и от икономическите приноси на Вилата на Турдес правото да изповядват християнската религия и да поддържат като частен храм Базиликата на Нашата Господарка от Пещерата.

Членовете на Избрания Народ, разбира се, се възползвали от своето влияние, за да провокират преследвания срещу християните и по-специално срещу Дома на Тарсис през цялото време, докато траела арабската окупация. Но верни на своите

талмудически принципи, те се опитвали да продължат с покваряващата си дейност сега в ущърб на арабското общество – нещо, което им спечелило това, че сарацините, след като постигнали целта си да завладеят Испания, забравили много скоро техните услуги и също ги подлагали на периодични преследвания.

Ден Петнадесети

Ще бъде подходящо да Ви съобщя на този етап от разказа, Докторе, за повторната поява на Голените. Както казах в Ден Шести, освен своето присъствие – винаги малобройно – сред финикийците и картагенците, те били пристигали масово в Европа от IV в. пр. Хр. нататък, „съпровождайки един скитски народ от Мала Азия“; този народ получил множество имена според страната, пред която преминавал или където се установявал: основно това били **келтите**, но те били познати като **гали, ирландци, шотландци, британци, гаели, корнуолци, галати, галицийци, лузитанци** и др. Нека видим сега с повече подробности как така Голените се присъединили към келтите и какъв бил техният истински произход.

По-нататък ще обясня значението на Скрижалите на Закона, които Моисей получил от **YHVH**³¹ при сключването на Неговия Завет с Избрания Народ. Засега е достатъчно да се обобща накратко, че Скрижалите на Закона съдържат Тайната на Змията, т.е. описанието на двадесет и двата звука, които Богът-Създател употребил, за да осъществи своя труд, и десетте Аспекта или **Сефирот**, с които той се проявил в Света при изпълняването на Творението: това са **тридесет и двата тайнствени пътя на Единния**. Това познание формира една Висша Наука, наречена **акустична и числова Кабала**, която е изразена **единствено в първите Скрижали на Закона**: във вторите, които винаги са били екзотерични, няма нищо повече от Десетте морални Заповеди – бледо отражение на десетте Върховни Архетипа или **Сефирот**. Първите скрижали съдържат, следователно, Тайната на Змията – Тайната на Построяването на Вселената: за да бъде запазена тази тайна от погледите на профаните, Скрижалите били съхранявани в **Кивота на Завета**, докато една „интерпретация“ на Акустичната Кабала била зашифрована от Моисей, Исус Навин, Съдиите и др. в Петокнижието или писаната Тора. Двадесет и двете еврейски букви, с които били написани шифрованите думи, се намират в пряка връзка с двадесет и двата архетипични звука, които произнесъл Единният Създател, което им придава неоценима стойност като магически инструмент. Но тези букви притежават също и едно числово архетипично значение, така че всяка дума може да бъде анализирана и интерпретирана. Такъв е произходът на еврейската числова Кабала, посветена изключително на разбирането на Писанието на

31 **YHVH** – латинска транслитерация на четирибуквеното име (тетраграматон) на еврейския бог, съставено от еврейските букви **Йод-Хе-Вав-Хе** и обикновено транскрибирано като „Йехова“ или „Яхве“ (бел. прев.).

Тората, която не бива да се бърка с бяло-Атлантската акустична Кабала, която се отнася до Вруните на Навутан.

*Но акустичната Кабала била разкрита в Скрижалите на Закона, а те били заключени в Кивота, откъдето можели да бъдат изваждани само веднъж в годината за привилегия на Свещениците. Накрая цар Соломон заповядал да заровят Кивота в една дълбока крипта под Храма хиляда години пр.Р.Хр. и той останал на това място до Средновековието, тоест в течение на двадесет и едно столетия. Би могло да се добави, че **магическият начин, по който бил заровен**, бил това, което попречило Кивотът да бъде намерен по-рано.*

След смъртта на Соломон Царството на Израил се разделило на две части. Племената на Юда и Вениамин, които заемали Южна Палестина, останали под управлението на Ровоам, син на Соломон, а останалата част от страната, образувана от другите десет племена, се обединила под властта на Йеровоам. През 719 година пр.Р.Хр. Великият Цар Саргон разрушил Царството на Израил и десетте племена на Йеровоам били преселени във вътрешността на Асирия, за да служат в робство. Двете останали племена образували Царството на Юда, от което произлизат в по-голяма или по-малка степен съвременните евреи.

*„Десетте изгубени племена на Израил” не са изчезнали от Историята, както заинтересованата пропаганда на евреите се стреми да ни накара да повярваме, тъй като по въпроса се знае много повече от това, което се казва. Например, вярно е, че е имало евреи в Америка преди Колумб, а също така, че една голяма част от настоящото население на Афганистан произлиза от първоначални членове на Избрания Народ. Но това, което ни интересува тук, е да посочим, че тогава е имало едно преселение на евреи на Север, които били водени от една могъща левитска каста. След като преминали Кавказ, където по-голямата част от тях била изтребена от германските племена, те стигнали до степите на Русия и там се сблъскали с един скитски народ. Масата на еврейския народ се смесила със скитите, но тъй като били много по-малко на брой от тях, те не засегнали етническата идентичност на последните; левитската каста – напротив – не се съгласила да изгуби положението си на членове на Избрания Народ, **деградирайки своята Кръв с Гоите**. Така левитите останали посветени на Култа и на изучаването на числовата Кабала в продължение на много години, постигайки един забележителен напредък в областта на чародейството и естествената магия. Когато векове по-късно скитите се придвижили на Запад, една част от тях се установила в Карпатите и по бреговете на Черно Море, докато друга продължила своето напредване към централна Европа, където те били познати като **келти**. Съпровождайки келтите, идвали потомците на онези левитски Свещеници, наричани сега **Голен**, понеже се вярвало, че произхождали от финикийския град Сидон, където те се наричали **Гаули** или **Гаулени**. Но от Сидон Голениите се разпространили до Тир, откъдето отплавали с финикийците към Тарсис и осъществили първите нашествия, които си спомнят*

Господарите на Тарсис; след падането на Тир през IV век пр.Р.Хр., те щели да се установят, както видяхме, в Картаген, изпълнявайки ролята на Свещеничество на Баал-Молох. Някои Голени се установили също във Фригия като служители на Култовете на Кибела, на Адонис и на Атис. Това било, понеже Голениите вече притежавали една страховита мощ – плод на вековете, посветени на изучаването на Сатанизма и практикуването на Черната Магия. Накратко – келтите напредвали към Европа, водени от Голениите. И времето цяло да покаже, че този съюз не се е прекратявал никога, продължавайки до наши дни.

Но как така левитите от изгубените племена се превърнали в Голени, тоест как те придобили своето зловещо познание? Обяснението трябва да се търси във факта, че тези левити – нещо, което не е станало с другите еврейски Свещеници нито тогава, нито по-късно – не се задоволявали със знанието, което можело да се извлече само от писаната Тора: те искали да постигнат Хокма или Божествената Мъдрост чрез един пряк контакт с Извора на Акустичната Кабала, която е Науката на тъмните Атланти. Тяхната настойчивост и упоритост да постигнат тази цел и техният характер на членове на Избрания Народ убедили Демоните от Бялото Братство, че се намират пред едни безценни сътрудници на Културния Договор. И това убеждение ги довело до решението да им поверят една крайно важна мисия – едно предприятие, което изисквало тяхната динамична намеса в Историята. Осъществяването на целите, поставени от Демоните, цяло да се окаже от полза за левитите, тъй като то им позволило да напредват все повече в познанието на акустичната Кабала. Що за мисия им поверили Демоните? – Една задача, която имала пряка връзка с техните желания: **те щели да бъдат изпълнители на Културния Договор; работели, за да неутрализират мегалитните конструкции на белите Атланти, опитвали се да придобият Венерините Камъни, сражавали се до смърт с членовете на Кръвния Договор и сътрудничели, за да може планът на Бялото Братство, състоящ се в установяването в Европа на Синархията на Избрания Народ, да се доведе до успешен край. Но Голениите в крайна сметка продължавали да бъдат левитски Свещеници – синове на Избрания Народ, а сега и притежатели на „Божествената Мъдрост“ на УНВН – Хокма; затова тяхното основно занимание – главната цел на техните усилия – била теологическа: Те възнамерявали да обединят Култовете, демонстрирайки, че „зад множествеността на Култовете“ съществувало „Единството на Бога“ – че оттогава трябвало да се спазва строго Култовото Жертвоприношение. „Защото каквато и да е формата на Култа, „Жертвоприношението е Единно“, тоест Жертвоприношението е причастно на Единния“.**

От V век нататък келтите и Голениите вече прекосявали Европа на Запад. Галите били тези, които се съюзили с Хамилкар Барка и попречили на Рим да дойде на помощ на Тартесос; сетне те се присъединили към Ханибал Барка в нашествието в Италия; но много преди това – в IV век – те били унизили Рим и разрушили Храма на Аполон в Делфи.

Юлий Цезар в своята знаменита кампания в Галиите, успява да ги подчини окончателно под контрола на Рим през 59 година пр.Р.Хр.; Август разделя Трансалпийска Галия на четири провинции: Нарбонска Галия, Аквитания, Келтика или Лионска Галия и Белгика. Голените, които притежавали голяма власт над всички тези народи, започнали да се оттеглят малко по малко от римските провинции, следвани дори от някои келтски контингенти: те преминават първо във Великобритания или „Британия”, но крайната цел е Ирландия или „Хиберния”. През първите векове на християнската Ера не са много Голените, които се движат свободно в Европа: през IV век, когато практикуването на езическите Култове се наказва със смърт, вече не изглежда да има Голени в римските християнски области. Всъщност, тогава Галиите и Хиберния са изцяло романизирани, а в областите, където все още се практикува езичеството, католическите мисионери разрушават езическите храмове – понякога стогодишни дървета – и обръщат в бягство Голените. Последните неизменно заминават за Великобритания и Ирландия.

Идването на варварите през V век не им донася възможност да възстановят властта си, тъй като тези народи са ариански християни и от германската Раса – традиционно враждебна на келтите, които също ги считали за **barbari**³². Така във визиготското Кралство в Испания Господарите на Тарсис ще останат с впечатлението, че Голените най-сетне са изчезнали от Земята. Но щяло да се случи точно обратното, защото не след дълго Голените осъществили едно най-поразително завръщане. Да, тъй като Голените не се завърнали в Европа, за да изпълняват древната си роля на езически Свещеници на Единния Бог – за да изпълнят мисията за обединяване на Култовете в ритуалното Жертвоприношение: сега били други времена и с тази мисия се занимавали директно членовете на Избрания Народ, които предлагали на Единния **Жертвоприношението на цялото Нееврейско Човечество или Гоим**. Вместо това, Бялото Братство било натоварило Голените с изпълнението на една висша функция – едно занимание, което щяло да улесни както никога унификацията на човечеството. Затова този път те не се завърнали като езически Свещеници, а като „Християнски”; и не само като „Християнски”, а като „**римо-католически**”; и не само като католически, а като „**монаси-мисионери**” на Католическата Църква; а по-късно те щели да се считат за „**мъдри строители**” на Църквата – абсурдна титла, чието споменаване щяло да извиква иронични усмивки у Каменните Човеци.

Това е една дълга история, която тук мога само да резюмирам и която води своето начало от плановете на Бялото Братство. За да изпълнят своите договори с Бога-Създател и Силите на Материята, Боговете-Предатели трябвало да улеснят Контрола на Света от страна на Избрания Народ. За това било необходимо да укрепят окончателно материалистичния начин на живот, основан на Културния Договор, тоест било необходимо да укрепят Култа в наскоро образуваните герmano-романски общества

32 Лат. „Варвари” (бел.прев.).

в Европа. А най-добрият начин да укрепят Култа – както следва от онова, което изложих в Ден Трети – е да го формализират и наложат тази форма на масите; да **съсредоточат** обществото около формата на Култа. Откъде започва формата на един Култ – кой е пределът, най-забележим за масите? Очевидно Култът започва с **Храма**, който пръв се **явява** на вярацията. Наистина, най-важното в Култа е **Ритуалът**; но всяко място, където се практикува Ритуалът, е един Храм, тъй като Храмот е **Сакралното Пространство**, където **може** да се реализира Ритуалът: привидният приоритет на Храма възниква от това, че действително може да съществува един Храм – тоест едно Сакрално Пространство или Център на метафизично Проявление – **без да има Ритуал**, но е немислимо да може да се изпълнява един Ритуал извън едно Сакрално Пространство или Храм. Планът на Бялото Братство за укрепяването на Култа започвал, следователно, с масивното насаждане на Храмовете и с еволюцията на формата на Храмовете в съгласие с целите на Ритуала.

Но тези планове били насочени към една много по-сложна крайна цел: **установяването на едно Световно Правителство в ръцете на Избрания Народ**. Бялото Братство цяло да създаде адекватните културни условия, за да приеме едно бъдещо общество такава форма на управление: в това предприятие те ангажирали усилията на цялата свещеническа каста на Запада, като на първо място стояла мисията, поверена на Големите. Когато обществото бъдело готово за Световното Правителство, тогава цяло да се реализира – посредством Месията – повторното обединение на Християнството с Дома на Израил и да се възкачи Избраният Народ на Трона на Света. Такива били плановете на Бялото Братство и на Свещениците на Културния Договор. Трансформацията на обществото, която тези планове изисквали, се постигала предимно чрез религиозната унификация и фиксиращата функция на Култа, която всеки Храм упражнява върху масите. Но имало и още нещо: изисквало се също така формирането на една финансова и военна сила, която да подкрепя своевременно установяването на Световното Правителство.

Официалният Култ на европейските общества бил християнския, така че Храмовете трябвало да отговарят на Ритуалите на Църквата. Ясно се вижда, че планът на Боговете-Предатели изисквал реализирането на две условия: първото е масите да осъзнават **необходимостта** на Храма за ефикасността на Ритуала; и второто – да се разполага в момента, когато тази необходимост достигне максималното си проявление, с хора, способни **да я задоволят** чрез построяването на Храмовете в големи количества и размери. Първото условие се осъществило чрез постоянната и непреставяща мисионерска проповед; а второто – с основаването на Запад на една **Тайна Колегия на Строителите на Храмовете**: тази Колегия, д-р Сигнагел, била поверена на Големите. Но това не станало веднага, тъй като планът на Бялото Братство трябвало да се осъществи, започвайки от първото условие: когато в Църквата било подготвено мястото, което щели да заемат Големите, за да развият

своята Колегия на Строителите, – през VI век – едва тогава те били призвани **от Ирландия**, за да започнат своята изумителна повторна поява на континента.

Възможността, от която Големите се възползвали, за да се завърнат в Европа, е следствие от раждането през VI век на „западното монашество“, традиционно приписвано на Свети Бенедикт от Нурсия. **Наистина, единствено невежеството на европейците е могло да поддържа едно подобно приписване в продължение на хиляда и двеста години; но въпреки че от XVIII век на Запад се познава достатъчно точно историята на религиите на Азия, и днес все още има такива, които поддържат упорито тази лъжа – сред които и официалната догма на Католическата Църква: но за да бъде установена измамата, трябва само да се вземе един самолет, да се отиде до Тибет и да се видят там будистките манастири от III и II в. пр. Р. Хр. – тоест предхождащи с осемстотин години Свети Бенедикт, – чиито вътрешни устава и пострройки са аналогични на бенедиктинските. Молитвата и трудът там са били Правило, също като във формулата *ora et labora*³³ на Свети Бенедикт; но най-важното – най-показателното в сравняването – ще се окаже несъмнено откритието, че тибетските монаси се посвещават на службата на **преписвачи** – тоест на възпроизвеждането и увековечаването на древни документи и книги – и на съхраняването и развитието на изкуството на строителството на Храмовете, **също като бенедиктинците**. И не е необходимо да се настоява за това, тъй като е достатъчно известно, че онези манастири са били центрове на религиозно разпространение чрез дейността на **просещите монаси и мисионерите**, които са били подготвяни там и изпращани по цяла Азия.**

В светлината на настоящите познания обаче, всеки добросъвестен човек ще трябва да признае, че институцията на източното монашество датира от X век преди Исус или че предхожда появата на западното монашество с поне 1400 години. За да освежим паметта в това отношение, уместно е да припомним следните данни: на първо място, че най-древните химни на Риг Веда и Упанишадите споменават брахманските общности на **муните** и **врѳтиите**³⁴; на второ място: че в Епохата на Буда – историческо лице от VII в. пр. Р. Хр. – вече са съществували **а̀шрами**³⁵ от стотици години; и най-сетне, че ако будистката религиозна **реформа** се е разпространила бързо в Индия, Китай, Тибет, Япония и пр., това е било защото вече са съществували групи, които са щели да се трансформират в Сангхи³⁶.

33 Лат. „молитва и работа“ (бел. прев.).

34 Санскр. **muni** – „мъдрец, светец, аскет“ (букв. „мълчалник“); **vr̥atyā** – „просяк, скитник“ (бел. прев.).

35 Санскр. **āśrama** – „отшелническа обител на аскети“ (бел. прев.).

36 Санскр. **saṅgha** – „монашеско братство“ (букв. „събрание“) (бел. прев.).

Но не че искаме да кажем, че бенедиктинците са били будисти или че са имали нещо общо с будизма, а че както будистките Свещеници, така и бенедиктинските Свещеници са се подчинявали тайно на Бялото Братство – истинския Окултен Извор на „Източното” и „Западното” Монашество. Бялото Братство всъщност е било автор на един труд с универсално разпространение, озаглавен „Правила на Учителите на Мъдростта”, който на Запад е бил познат от II век на множество християнски секти, а също и на еврейските гностици, като „*Regula Magistri Sapientiae*”³⁷. Така че нищо оригинално не е имало в западното монашество, което – напротив – е съответствувало на най-ортодоксалните разпореждания, диктувани от Бялото Братство по въпроса.

През първите векове на Християнската Ера, когато Римската Империя допускала „езичесвото” и поддържала контакт с народите на Азия, съществуването на източния монашески живот е било добре познато; дори видни мъже като Аполоний Тиански – съвременник на Исус – са пътували до Тибет и получавали обучение в тамошните манастири. Някои гностически секти, които започнали да разбират и да се противопоставят на плановете на Бялото Братство, са оставили свидетелства, че това е било известно в основните градове на Средния Изток: Александрия, Йерусалим, Антиохия, Кесария, Ефес и пр. Но институцията на манастирите не се установява от днес за утре: необходимо е да се следва един строг процес на формиране – един метод, който е познат от епохата на Атлантида и който Свещениците на Културния Договор са употребявали универсално: с този метод брахманските Свещеници наложили индуизма, а будистките Свещеници – след като предварително изопачили доктрината на Кишатрия Сиддхартха – създали тибетското, китайското, индийското и японското будистко монашество. Този метод постановява, че трябва да се започне с един етап на социален анархо-мистицизъм, характеризиращ се с разпространението на просветлени хора, отишелници и Светци: тази фаза има целта да породи вярването, че бъдещата монашеска институция е един спонтанен продукт на народа, който се ражда и се подхранва от народа. По този начин народите ще приемат естествено съществуването и дейността на манастирите и – което е по-важно –ще го приемат също и Царете и управляващите. И този безпогрешен метод е приложим у кой да е народ и с участието на коя да е религия.

В рамките на юдео-християнството методът започва да се прилага още през I век и така в Близкия Изток възникват множество аскети и Светци, които се оттеглят в пустините и планините, за да живеят в самота. През II и III векове населението от анахорети нараства дотолкова, че мнозина решават да се обединят под управлението на един старши Светец и порядъка на някакъв устав: тогава се образуват общностите на кинозитите³⁸; въпреки това общността на кинозитите не достига степеня на

37 Лат. „Правила на Учителите на Мъдростта” (бел.прев.).

38 От грц. *κοινοβίος* – „общезитие” (бел.прев.).

единение, изисквано от монашеския начин на живот, тъй като всеки член продължава да живее като отшелник и те се събират само, за да се молят и да се хранят. А заедно с анахоретите и киновитите, навсякъде бродят „странстващите братя” – западна версия на „източните просеци монаси”. През V век колонии на анахорети и киновити наброявали хиляди и хиляди членове в Египет, Палестина и Близкия Изток: само в един диоцез на Египет – Оксиринос – живеели двадесет хиляди отшелнички и сто хиляди отшелници-анахорети, докато по времето на живота на Свети Пахомий съществували седем хиляди монаси-киновити в неговите манастири, които през V век достигнали до петдесет хиляди. С това, д-р Сигнаел, искам да Ви дам един пример за величината на пред-монашеското движение – едно движение, които всички знаели, че е вдъхновено от Далечния Изток.

Благоприятният момент за установяването на западното монашество и разпространяването на измамата, че то представлява едно оригинално юдео-християнско творение, щял да се появи след смъртта на Император Теодосий в 395 година, когато Римската Империя се разделя между двамата му сина Аркадий и Хонорий. Аркадий се установява в Константинопол, поставяйки начало на Източната Римска Империя, която ще просъществува до 1453 година. Хонорий наследява Западната Римска Империя с център Рим, която ще се разпадне осемдесет години по-късно пред натиска на варварските орди: след 476 година Западната Империя се разделя на множество романо-германски Кралства и започва колективният процес на изолация и културен упадък. Прекъсват се културните връзки не само с Азия, но и със самата Гърция; но европейското общество вече било подготвено за монашеската институция: в течение на векове то виждало да преминават бродещите братя, идващи от Светата Земя, и слушало историите за източните анахорети и киновити; дори мнозина поклонници пътували до Светата Земя и там възприемали аскетичния живот, запазвайки придобитите обичаи при своето завръщане; в този момент – през VI век – не съществува европейска планинска зона, в която да не обитават християнски отшелници. Но след като бил установен орденът на манастирите, всички забравили за източния произход на монашеската институция.

Именно от бенедиктинските манастири ще излязат копията и преводите на най-плодовитите книги на гръцката култура – **която не е имала монашеска институция** – и ще се „изгуби” всяка следа от културите на Далечния Изток: следи, които са съществували в Римската Империя и които тайнствено изчезват от Европа по времето, когато „се появяват” най-адекватните книги за тласването на Запада към духовната катастрофа на Ренесанса и Модерната Епоха, тоест книгите, в които се излага рационализмът и гръцката спекулация – корен на „Философията” и на модерната „Наука”. Нищо не ще се говори след бенедиктинската Култура за Атлантския произход на европейските цивилизации, нито за религиите на народите от Азия, нито дори за тази на неотдавнашните германци, които ще бъдат принудени да забравят своите

Богове и вярвания, както и своите рунически азбуки. И нищо няма да се каже, разбира се, което би могло да свърже западната монашеска институция с другите Култури, което би могло да събуди подозрението, че случилото се в Европа е една история, повтаряна в други части на света – заключението на един метод на Психо-социална Стратегия за упражняване на контрол върху човешките общества. Едва от IX век поради присъствието на арабите в Испания и от XII век поради транскултурализацията, причинена от Кръстоносните походи, някои будни Духове предусещат измамата. Но те са малцина и вече ще е късно, за да бъдат удържани Голените.

Свети Бенедикт, който се родил в 480 година, основава през 530 година образцовия манастир на Монте Касино и през 534 година редактира своя прочут Устав. Че той е получил инструкции от „Ангелите” на Бялото Братство не остават съмнения, тъй като неговата **Regula Monachorum**³⁹ е вярна репродукция на **Regula Magistri Sapientiae**. Когато той умира в 547 година и „се възкачва на Небето по един път, охраняван от Ангели”, както засвидетелствували мнозина монаси, основите на „западното монашество” били положени: това бил дългоочакваният от Голените „момент”, за да нахлуят в континенталните страни на Европа.

През V век Голените се намират предимно съсредоточени в Ирландия и те започват да проникват в Католическата Църква. Един от тях е Свети Патрик, който е изпратен на Континента, за да изучава Християнската Доктрина и да установи контакт с членовете на Бялото Братство: той завръща се в 432 година, идвайки от Рим, ръкоположен за епископ и с папското пълномощие да покръсти Ирландия. Той веднага основава множество манастири, някои от които действително важни като тези в Арма и Бангор, където се свиквали Синоди и съществували религиозни училища, в които побързали да постъпят масово Голените от Ирландия и Великобритания. Следващите сто и тридесет години – от смъртта на Свети Патрик в 462 година до заминаването на Свети Колумбан в 590 година – са употребени от Голените за целта да придадат форма на „Църквата на Ирландия” – тоест да организират своето бъдещо континентално седалище.

590 година отбелязва историческия „момент”, в който плановете на Бялото Братство за участието на Голените започват да се изпълняват с точност. „Мястото”, където Голените ще развият Колегията на Храмовите Строители вече е подготвено: това са манастирите на Ордена на Свети Бенедикт. И вече е избран за Папа бенедиктинският монах Григорий, който години преди това в Константинопол получава заповедта на Бялото Братство да „свика ирландските монаси” – тоест Голените – и да ги интегрира в Ордена на Свети Бенедикт. Нищо повече от този призив не било нужно на Голените, за да се задействуват, и през същата тази 590 година за Франция заминава Свети Колумбан, идвайки от големия манастир на Бангор, заедно с дванадесет членове

39 Лат. „Правила на Монасите” (бел.прев.).

на състава. Във Франция към тях се присъединяват шестстотин Голена и се посвещават на основаването на Манастири, базирани на **Regula Monachorum**: те разчитат през цялото време на подкрепата на Свети Григорий Велики, който неведнъж приема Свети Колумбан в Рим. След този в Анеграй, той основава манастира в Люксеи с голямо влияние в региона, както и прочутия манастир в Санкт Гален на бреговете на Цюрихското езеро, наред с другите. Свети Колумбан умира в 615 година в ломбардския манастир в Бобио, оставяйки мисията си практически завършена: стотици манастири в Галиите, в Швейцария и в Италия – тоест в древните келтски седалища – под управлението на „ирландските монаси” – Голени, интегрирани в Ордена на Свети Бенедикт.

Да си припомним, че през 589 година се развива III Толедски Събор, където крал Рекаред под влиянието на Севилския епископ Свети Леандър се обявява за „римски католик”, заедно с кралицата и целия двор на визиготското Кралство. Не бива да ни изненадва, следователно, че Голените се втурват към Испания след злощастната 590 година. Тази повторна поява обаче предизвикала огромна изненада у Графовете на Турдес-Валтер, които не очаквали да видят повече Голените на полуострова, – не и докато в него продължавала готската окупация. Но тази непредвидливост се кореняла в допускането, че Голените ще останат езичници и няма да се „подчинят” на Католическата Църква: това допускане било наивно, както реалността щяла да покаже много скоро, тъй като Голените се домогвали да **контролират Католическата Църква**, след като ѝ се „подчинят”. Графовете на Турдес-Валтер, които също принадлежали на Църквата и били испано-готски благородници, употребили тогава цялото си влияние, за да възпрепятствуват бенедиктинската експанзия в Южна Испания – цел, която постигнали напълно: Голените, както може да се очаква, се утвърдили в Северна Испания – в келтските области. От манастира Думио, в съседство на Брага в Лузитания, и от другите в Биерсо и в края на кантабро-астурийската планинска верига, наречена Пикос-де-Еуропа, Голените предприемали безбройни нахлувания в Бетика с цел да унищожат Дома на Тарсис и да откраднат Меча на Мъдростта. Една цяла тайна война се водела от VIII век нататък, в която Голенските „монаси-мисионери” се опитвали да се приблизят до Вилата на Турдес, а Господарите на Тарсис заповядвали да ги езекутират безмилостно. Но на мястото на всеки бенедиктински Голен, който изчезвал безследно или изглеждало, че е убит по пътя от неизвестни ръце, се появявали двама, принуждавайки Дома на Тарсис да поддържа, както и преди, едно постоянно състояние на бдителност. Експерти в черната магия и майстори на всякакъв вид Науки, те прилагали това, което знаели, за да открият местоположението на Тайната Пещера, но винаги се проваляли. Накрая поискали помощта на Бера и Бирса, както ще се види по-нататък.

Очевидно е, че навлизането на Голените в Католическата Църква не е достатъчен мотив, за да бъде тя десквалифицирана напълно. Причината е в това, че Голените се внедряват като „Тайно Общество” вътре в Църквата и макар техните интриги да компрометират в не един случай цялата Църква, плановете им никога не са обявявани публично, нито възпиремани официално от нея. Напротив – в множество други случаи действителни духовни личности – автентични християни – са блестяли в нейното лоно. Уместно е да се счита тогава – въпреки че такова различие никога не е лесно да се установи, – че съществуват сякаш **две** наслагдащи се **Църкви**: едната – тази, срещу която се борели Господарите на Тарсис – е **Голенската Църква**; така ще я наричам в другите части, а нейната дефиниция ще дойде, изниквайки от историята; другата е **Църквата на Христос** или неопетнената **Църква**, към която принадлежали Господарите на Тарсис и **Circulus Domini Canis**, и към която принадлежат мнозина от онези, които са за Духа и против Силите на Материята – за Христос-Светлина и против Йехова-Сатана. Едната е Църквата на Предателството на Духа на Човека, а другата е Църквата на Освобождението на Духа на Човека – едната е Църквата на Демона на Безсмъртната Душа, а другата е Църквата на Бога на Вечния Дух.

Ден Шестнадесети

За бенедиктинския папа Григорий I – създателя на „григорианското пеене” – следва да се добавят две неща. Едното е да се подчертае, че натискът, упражнен върху Свети Леандър, за да повлияе той на Рекаред и да осъществи масовото навлизане на Голените в Испания, имал за резултат единствено това, че във вече съществуващите манастири била възприета **Regula Monachorum**. А другото е да се отбележи, че решението му – взето в комбина с Голена Свети Колумбан – да изпрати през 596 година монаха Свети Августин⁴⁰ и тридесет и девет бенедиктинци във Великобритания, се подчинявало на необходимостта да заменят временно ирландците в евангелизаторската мисия. Тази група осъществявала задачата да покръсти англите и саксите, които неотдавна били завладяли острова – според Свети Колумбан и другите Голени тези народи (с Много Чиста Кръв) проявявали естествено предразположение против келтите и особено против ирландците, като уважавали единствено другите германци или римляните – трябвало да изпълнят тази задача, защото след като те бъдели покръстени, вече щяло да има време Голените да проникнат и да завземат контрола над Британската Църква. През 600 година бретвалд⁴¹ на Великобритания бил крал Етелберт

40 Свети Августин Кентърбърийски – основател на Британската Църква и пръв Кентърбърийски архиепископ (първа трета на VI в. – 604 г.) – да не се бърка със Свети Августин Блажени от Хипон (354 – 430 г.) (бел.прев.).

41 **Бретвалда** – старо-английска титла на англосаксонските крале от V – IX век (вер. от англо-саксонското **bretanwealda** – „повелител на Британия”) (бел.прев.).

от Кент, чиято съпруга – принцеса на франките и ревностна католичка – спомага за покръстването от римляните на Свети Григорий, въпреки че имала със себе си един франкски Епископ и неколцина Свещеника от своя народ; успехът е грандиозен: кралят и народът се покръстват и в Кентърбъри се основава един бенедиктински манастир с чин на епископство; сетне следват Есекс, Лондон, Рочестър, Йорк и пр.

Четиридесет години по-късно Голените ще са проникнали в англосаксонските манастири от келтската Шотландия, подпомагани от крал Освалд от Нортумбрия. Инкорпорирани като учители в бенедиктинските манастири, за Голените се оказва много лесно да убедят англо-саксонците – вече християни – в благостта на своите намерения. Но в продължение на много години ръководната роля ще бъде изпълнявана от не-ирландски монаси – такива като гърка Теодор от Тарс и италианеца Адриано. Свети Беда Достопочтени, умрял в 735 година, довежда бенедиктинския манастир в Джароу до неговото най-високо ниво на разцвет: работилници, където се преподавали най-различни занаяти, религиозни училища, монашески чифлици, копиране и превод на документи, музикално обучение и пр. От англосаксонските бенедиктински манастири цяла да дойде една неоценима подкрепа за плановете на Голените в лицето на британските монаси-мисионери, които бивали приемани в германските Кралства много по-добре отколкото ирландците: Бавария, Тюрингия, Хесен, Франкония, Фризия, Саксония, Дания, Швеция, Норвегия и пр. виждали англосаксонските монаси да преминават през техните земи. Главният представител на това английско бенедиктинско течение бил несъмнено Свети Бонифаций.

Той идвал от бенедиктинския манастир в Нърслинг и истинското му име било Уинфрид: бенедиктинският папа Григорий II му дал новото име Бонифаций през 718 година, заедно с мисията да покръсти германците. Истината зад цялото това движение била, че Голените подозирали, че германците все още пазят Венерините Камъни и други наследства от белите Атланти и се опитвали да ги намерят на всяка цена. Затова Свети Бонифаций например настоява да отсече прастария Зелен Дъб на Бога Донар в Гайсмар през 722 година, опитвайки се да намери Камъка, който едно германско предание поставяло в корените на дървото. Но това не била задача, която самият Свети Бонифаций поемал лично в свои ръце: за целта той разполагал с хиляди бенедиктински Голени под неговите заповеди; прочутият Венерин Камък на саксонците например бил търсен в продължение на петдесет години и струвал на саксонците, които накрая го изгубили, хиляди жертви, цинично приписани по-късно на „усилията на християнизацията”. Свети Бонифаций не бил, следователно, прост проповедник, а един голям изпълнител на плановете на Бялото Братство: Архи-Голените, укрити в манастирите, и бенедиктинските Папи ще му разкрият тези плановете под формата на директиви, които той вярно ще изпълни. Едно от неговите деяния, най-плодотворни за тези плановете, било например универсалното разпространение, което той наложил на идеята за върховенството на Римския Епископ – представителя на Свети Петър на

*Земята – над кой да е друг черковен или царски чин: **въз основата на тази идея ще се установи могъществото на папството през Високото Средновековие.** И папството – подразбира се: бенедиктинското и Голенското папство – ще му отвърне в последствие, дарявайки му архиепископска мантия, което ще му позволи да назначава свои собствени Епископи и да попълва йерархията на своите Свещеници.*

В 737 година в Рим той получава от ръцете на Григорий III най-високото достойнство: ще бъде папски Легат в Германия и ще разполага със широки пълномощия за действие. По онова време „Германия“ включвала Франкското Кралство – най-силното в европейския християнски свят. Назначаването на Свети Бонифаций имало също така за цел да му освободи ръцете, за да осъществи той един план, толкова дързък, колкото и зловещ; в Източната Римска Империя или Византийската Империя Патриархът на Църквата бивал обикновено подчинен на волята на Императора; на Запад трябвало да се възстанови имперската власт, но основана на едно свършено обратно отношение на силите: тук Папата господствувал над Кралете и Императорите, Свещеникът – над Краля, Познанието на Култа – над Мъдростта на Чистата Кръв. И инструментът за този план, който на свой ред щял да позволи да се осъществят плановете на Бялото Братство и на Голените, щяла да бъде франкската фамилия на Пипинидите.

*Меровингските Крале били наричани „Божествени“, защото те твърдели, че произлизат от Боговете-Освободители: за юдео-християнството, което утвърждавало с Библията еднакъв произход за всички смъртни от Адам и Ева, такова потекло не означавало нищо; единственият Бог бил Бога-Създател Йехова-Сатана и никой не можел да си приписва произход от него; а извън юдео-християнския Бог-Създател съществували само суеверието или Демоните. Така, прочее, било въпрос на принципи да елиминират едни Крале, които не само обявявали, че имат Божествено потекло, но и твърдели, **че си го спомнят с кръвта:** тази връзка между Божествеността и кралската власт – много популярна сред франките – представлявала досадна пречка за Свещениците, които претендирали да се явяват като единствени представители на Бог на Земята. Когато Карл Мартел умира през 741 година, наследяват го неговите синове: Карломан като майордом на Австразия и Пипин като майордом на Неустрия. Карломан, който по-късно ще се оттегли в манастира Монте Касино, дава на Свети Бонифаций пълна свобода, за да реформира Франкската Църква в съгласие с бенедиктинския Устав; също така ще направи и Пипин. За няколко години чрез една поредица от Синоди, които се свикват от 742 до 747 година, цялата Франкска Църква се поставя под контрола на Бенедиктинския Орден.*

*Карломан и Пипин също се намират под господството на Ордена. Свети Бонифаций съобщава на Пипин плана на Голените: с одобрението на новия папа Захария ще се детронира крал Хилдерих III – последния от Божествените Меровинги; на негово място Пипин щял да бъде избран от Грандовете на Кралството, а неговото назначаване щяло да се узакони – аналогично на Вехтия Завет – чрез **съгласието** на Папата и*

миропомазването от Свети Бонифаций. Заплащането на новия крал за узаконяването на неговата узурпация се състояло в една значителна печалба: създаването на Папската Държава. Но тази компенсация нямало да намали с нищо мощта на Франкското Кралство, защото тя не се извършвала за негова сметка, а за тази на ломбардите и византийците: всъщност Папата искал като заплащане за своя съюз с Франкския Крал едни територии, които първо трябвало да бъдат завладяни. След като спогодбата е уредена, през ноември 751 година Крал Хилдерих III е затворен в един бенедиктински манастир, а Пипин Късия – обявен за Крал и миропомазан от Свети Бонифаций. През 754 година крал Пипин и папа Стефан II се срещат в Понтион, където подписват един договор, според който франките се задължават да защитават занапред Католическата Църква и да служат на Престола на Свети Петър. Така през 756 година франките даряват на Свети Петър Екзархата⁴², Венеция, Истрия, половината от лангобардското Кралство и херцогствата на Сполето и Беневенто.

С Пипин Къси се поставя началото на каролингската династия – основен камък в делото на Бялото Братство. От изложеното прозира ясно, че дворът и всичките ресурси на франкската Държава били контролирани от бенедиктинския Орден: не е трудно са си представим тогава в какъв вид среда били обучавани неговите внуци и роднини и какви вярвания им били втълпявани относно древната „езическа“ религия на германците и техните прадрядовски Богове. Предвид това, ще трябва да се признае на Карл Велики, че е направил всичко възможно, за да се превърне в юдео-християнин и да осъществи плана на Голените.

*Плодът на вековете търпелива и потайна работа, получен в бенедиктинските манастири, можел да се наблюдава в каролингския двор, особено в така наречената „Палатинска Школа“. В тази Школа идвал лично Императорът със своите синове и дъщери, личната си гвардия и другите членове на двора, за да слуша лекциите, които изнасяли „мъдрите“ бенедиктински легати, в много случаи идващи от далечни манастири: от Италия в Аахен дошли Паоло от Пиза, Паулино от Аквилея, Павел Дякон от Павия и др., от Испания дошъл един от Господарите на Тарсис с мисията да шпионира хода на Голенската конспирация, донасяйки при завръщането си обезпокоителни новини относно величината и дълбочината на вражеското движение: казвал се Тивулф от Тарсис и бил известен със своята книга, написана в Палатинската Школа, озаглавена „**De Spiritu Sancto Bellipotens**“⁴³. Но независимо от тези местопроизхождения, голямото мнозинство от учителите били ирландци и англо-саксонци, тоест Голени и следовници на Голените. Между последните следва да се спомене мозъкът на Палатинската Школа и на общото разпространение, което се*

42 Равенския Екзархат – административна единица на Византия на Апенинския полуостров със столица Равена (бел.прев.).

43 Лат. „За мощния в битка Свети Дух“ (бел.прев.).

давало в нея на „бenedиктинската култура“: имам предвид Алкуин от Йорк, ученик от Школата на Свети Беда Достопочтени, който се присъединява към Палатинската Школа през 781 година, а между 796 и 804 година – датата на своята смърт – управлява Школата на манастира „Свети Мартин от Тур“. Неговата **Schola Palatina** е фокусът на т.нар. „каролингски ренесанс“, за което допринасят ефикасно трудовете му с класическо и нео-платоническо вдъхновение, основани на концепциите на Присциан, Донат, Изидор, Беда, Боеций – такива като **De Ratione Animae**⁴⁴ или прочутите му ръководства, които в продължение на векове доминират европейското образование: **Gramatica, De Orthographia, De Rhethorica, De Dialectica**⁴⁵, и пр.

От Палатинската Школа излизат идеите на **“Enciclica de litteris colendis”**⁴⁶, чиито резолюции, одобрени от Карл Велики, имали силата на закон и повелявали създаването на Школи за Свещеници и миряни във всички манастири и катедрали: в тях трябвало да се преподава **Тривиум, Квадривиум, Философия и Теология. Тривиумът и Квадривиумът** образували т.нар. „Седем свободни изкуства“: **Тривиумът** съдържал Граматиката или Филологията, Реториката и Диалектиката; а **Квадривиумът** – Астрономията, Геометрията, Аритметиката и Музиката. Разбира се, преподаването на тези материи било в ръцете на бенедиктинските монаси, които се били подготвяли за това в продължение на двеста години и били единствените, които разполагали с достатъчно учители и класически материал, с които да изпълнят кралската заповед, която самите те били вдъхновили. И Голенските бенедиктинци били наясно как трябвало да възпитават европейските умове, така че в идните времена да се изпитва колективно настойчивата необходимост от местен Храм: тогава Колегията на Голенските Строители, която скоро щяла да се пусне в ход, щяла да издигне невиждани дотогава Каменни Храмове – великолепните Катедрали – Постройки, които в действителност били **машини от камък** по технология на тъмните Атланти, чиято функция целяла да трансмутира ума на вярващия и да го настрои към колективния Архетип на еврейската Раса, който е същият като този на архетипичния Исус Христос.

Алкуин, който се нарекъл „**Флак**“ в чест на латинския поет Хораций, дирижирал Голенските бенедиктински културни кръгове, които заобикаляли Императора. В тези среди се вдъхвала една много интензивна библейска и юдейска атмосфера: самият Карл Велики изисквал да бъде наричан „Давид“, а неговият верен съветник Айнхард например помолил да му казват **Веселиил** по името на строителя на Скинията в Йерусалимския Храм. И в този специален микроклимат, устроен от бенедиктинските Голени за Императора и неговите основни сътрудници от франската аристокрация, техните

44 Лат. „За частите на душата“ (бел.прев.).

45 Лат. „Граматика“, „За правописа“, „За реториката“, „За диалектиката“ (бел.прев.).

46 Лат. „Послание за изучаването на литературата“ – писмо-циркуляр на Карл Велики до абат Баугулф от Фулда (бел.прев.).

мозъци били бавно промивани и им се внушавало да възприемат една „Голенска гледна точка“ за Световния Ред. За да запазят този Ред например, те трябвало да изкоренят езичеството и да наложат юдео-християнството в целия свят: това било едно Благо – това, което повелявал законът Божи и което предписвал представителят на Свети Петър. Няма значение, че за постигането на това Благо трябвало да се унищожат братски народи: Бог цял да прости на своите всичко сторено в Негово Име. Голените манипулирали по този начин ума на Императора, защото те имали нужда от един нов Персей – един „Герой“, който да осъществи присъдата за изстребление, която тегнела над народа с Чиста Кръв на Саксонците, и да им позволи да откраднат техния Венерин Камък.

Народът-Персей на картагенците, който разрушил Тартесос хиляда години порано, поне принадлежал на друга Раса. Престъплението на Карл Велики и неговите франки е неоценимо по-голямо, защото не се задоволил само да подкрепи военно офанзивата, лансирана от Свети Бонифаций срещу Хиперборейската Мъдрост на Саксонците, но самият той се заел със задачата да изстреби саксонската аристокрация – близка сестра на франкската кръв.

Саксонците били един от последните народи на Запада, които оставали неизменно верни на Кръвния Договор и на Боговете-Освободители: според техните вярвания, белите Атланти им били поверили мисията да пазят една Велика Тайна на Бялата Раса, която паднала от небето в Германия преди хиляди години – по времето на Битката за Атлантида; тази Тайна била специално спомената в Мита за Навутан, когото Саксонците наричали Вотан, като „пръстена на Ключа Кāлачакра“, върху който Боговете-Предатели били гравирани Знака на Източника: Яребицата Фрея трябвало да го пусне преди да проникне в умирация Навутан и неговото падане, съгласно Мъдростта на Саксонците, се случило в Германия: по-точно, той бил паднал върху скалите на Екстерницайне – една планина, която се намира в центъра на гората Теутобургер Валд⁴⁷. Според това, което твърдели Саксонците, пръстенът се блъснал в скалите, съвпадайки с момента, в който Навутан възкръсвал и придобивал Мъдростта на Езика на Птиците: в резултат на това Знакът на Източника се разпаднал на тринадесетте плюс три Вруни или Руни и те оформили завинаги скалите на Екстерницайне; върху една от тях – най-издадената – всеки който притежава духовно потекло, ще може да види, например най-свещената Вруна за белите Атланти – тази, която представлява Великия Водач Навутан, тоест Руната Одал. Но Саксонците не само познавали до тази късна дата на VIII в. от Р.Хр. Вруните на Навутан, но били успели да запазят, също като Господарите на Тарсис, и своя Венерин Камък. На върха на Екстерницайне се издигала от незапомнени времена „**Universalis Columna**“⁴⁸ Ирминсул – един Дървен Стълб, който

47 Нем. „Тевтобургска Гора“ (бел.прев.).

48 Лат. „Вселенската Колона“ (бел.прев.).

изобразявал Дървото на Ужаса, където се бил само-разпнал Навутан , за да познае Тайната на Смъртта. Това светилище било почитано от германците от далечни времена и за да избегне неговото оскверняване от страна на римляните през 9 г. от Р. Хр. херуският вожд Арминий или Ерминрих унищожил войската на генерала Публий Квинтилиий Вар, съставена от двадесет хиляди легионери в околностите на Тевтобургската Гора: Вар и главните офицери се самоубили след поражението.

Нямало да имат същата съдба героичните саксонци седемстотин и седемдесет години по-късно пред един непреодолимо превъзхождащ ги враг и който хранел спрямо тях една ирационална нетолерантност, подобна на онази, която Хамилкар Барка изпитвал към тартесяните. Разбира се, зад тази нетолерантност на Карл Велики, следва да се вижда – както и в случая на Хамилкар – ръката на Голените: необходимостта, присадена изкуствено в умовете на тези пълководци, за да изпълнят присъдата за изтребление. Грехът на Саксонците бил този: те **завзели** гората и се посветили с такава решимост на осъществяването на своята мисия, че попречили на Голените продължение на векове да могат да припарят до Екстерницайне; но най-тежкото било това, че те били гравирани тринадесетте плюс три рунически знака на Свещената Азбука върху Колоната Ирминсул **и инкрустирали в нейния център Венериния Камък**, напомняйки за Единственото Око на Вотан, който гледал Света на Великата Измама от Дървото на Ужаса. Отвращението, което Саксонците изпитвали към Свещениците-Голени, тяхното необратимо отхвърляне на юдео-християнството, вярността им на Кръвния Договор и на Хиперборейската Мъдрост, тяхната свирепа защита на плацдарма на Теутобургер Валд и отказът им да предадат Венериния Камък, били повече от достатъчни мотиви, за да бъде обявено изтреблението на Саксонския Кралски Дом, особено в този момент, когато мощта на Голените била в своя апогей.

Само така се обяснява кървавото упорство на Карл Велики, който в продължение на тридесет години се сражавал непрестанно със Саксонците – народ в културно и военно отношение по-долен от франките, който, ако се съпротивлявал така, това било поради необикновената Доблест, която Духът карал да избликва от неговата Чиста Кръв. През 772 година войските на новия Персей връхлитат Теутобургер Валд и след една кръвопролитна битка успяват да превземат Екстерницайне и да го предадат на бенедиктинските Свещеници-Голени за неговото „пречистване”: тези изобицо не закъсняват да разрушат Колоната Ирминсул и да откраднат Венериния Камък, обричайки от този момент Саксонците на мрака на стратегическото объркване – на дезориентацията по отношение на Източника. Въпреки завладяната плячка, оставало да се изпълни присъдата на Голените: през 783 година във Верден Карл Велики наредил да обезглавят „в името на Нашия Господ Исус Христос” пет хиляди Благородни Саксонци, чиято Чиста Кръв цяло да погълне в ритуалното Жертвоприношение единството на Бога-Създател Йехова-Сатана. След една последвала безнадеждна

съпротива от страна на единствения оцелял вожд-бунтовник Видукинд, Саксонците накрая приели юдео-християнството, както толкова много народи при подобни обстоятелства, и били интегрирани във Франкското Кралство.

Карл Велики умрял в Аахен в 814 година, но още през 800 година той бил приел от Папа Лъв III ръкополагането като Римски Император – справедливо заплащане за този, който толкова бил служил на Църквата и на каузата на бенедиктинския Орден. Наследява го като Император неговият син Лудвиг Пий⁴⁹, когото съвременниците му нарекли „Благочестивия” и „Монаха” поради неговата преданост към Църквата и стремежа му да постави окончателно франкските монаси под властта на бенедиктинския Орден. Само три години след неговата имперска коронация той осъществява този копнеж на Големите на Синода в Аахен от 817 година, в който се съгласява да наложи бенедиктинския Устав на всички манастири във франкските владения, тоест в това, което скоро цяло да стане Романо-Германската Империя: част от Испания, Франция, Германия, Дания, Швеция, Фризия, Италия и др.

Със санкцията на този имперски закон мощта на Ордена била утвърдена достатъчно, за да могат Големите да не мислят за нищо друго през следващите двеста и седемдесет години, освен за усъвършенствването на Колегията на Строителите на Храмовете. През предходните двеста години те натрупали Познанието на Науките; сега щели да преминат към практиката – образували Гилдии на Строители, съставени от ложи на калфи, другари и майстори-масони; и тези ложи били мирянски – съставяни от хора от народа, но тайно ръководени от Ордена, който щял да бъде този, който притежава Плана и Ключовете на Храма. Също така щяло да им липсва разполагането с един **Последен Ключ** – една Тайна, която щяла да позволи на Големите да доведат своето дело до максимално съвършенство. Но Големите – и чрез Тях бенедиктинският Орден – разчитали на Думата на Бялото Братство, че тази Тайна щяла да им бъде поверена, когато европейската им мисия достигнала до точката на осъществяване. Тази Тайна – този Ключ на ключовете – се заключавала в Скрижалите на Закона на Йехова-Сатана – тези, които Богът-Създател предал на Моисей на планината Синай и които позволили по-късно на Хирам, Царя на Тир, да построи Храма на Соломон – Храма на храмовете: в тях била записана посредством една Свещена Азбука от двадесет и два знака Тайната на Змията, тоест Най-Висшето Познание, което е позволено да постигне на животинския човек – Словата, с които Единният Бог назвал всички неща на Творението: с тези Скрижали в своя власт, Големите щели да са в състояние да издигнат Храма на Соломон в Европа, осъществявайки по този начин плановете на Бялото Братство и възкачвайки Избрания Народ на Престола на Света. Ясно е, че преди да осъществи тези чудни реализации бенедиктинският Орден трябвало да разреши

49 Лат. Pius – „Благочестив” (бел.прев.).

различни проблеми: освен пускането в ход на Колегията на Храмовите Строители, той трябвало да създаде условията за това, народите от Римската Империя да подкрепят съществуването на един Военен Орден в лоно на Католическата Църква. Този орден щял да има двойна функция: от една страна да охранява – в момента, в който Бялото Братство реши да ги предаде на Големите – Скрижалите на Закона от тогавашното им местонахождение в Йерусалим до Европа; и от друга страна – да служи като военна сила в подкрепа на Установяването на Финансовата Синархия или Концентрацията на Икономическата Власт, която трябвало да се установи в Европа като крачка, предхождаща Световното Правителство на Избрания Народ.

Ден Седемнадесети

Осъществяването на последната част от плановете на Бялото Братство изисквало една реформа в бенедиктинската монашеска система: необходимо било преди всичко **да се съсредоточи** Познанието на Ордена и да се контролират от този център основните културни функции на Запада. И тази реформа не закъсняла, тъй като била предварително предвидена, т.е. тя била една стратегическа алтернатива на Големите; през същия този IX век, скоро след смъртта на Карл Велики и когато неговата династия се канела да се впусне в една борба на фракции, по фрагментите на Империята, която щяла да изтрае сто години, вече започвала да се очертава промяната: през 814 година Людовик Благочестиви, Монахът, предоставя цялата си подкрепа на Свети Бенедикт Аниански, за да основе той един манастир в Аахен, където бенедиктинският Устав щял да бъде прилаган с максимална строгост. Три години по-късно този монах, който бил изпратен в каролингския двор от бенедиктинския Папа Лъв III, редактира и издава **Capitulare Monachorum**⁵⁰ и **Codex Regularum**⁵¹, което щяло да постави първоначалната основа за реформата на бенедиктинския Орден. Но едва през X век целта да се съсредоточи Познанието на Ордена успяла да се осъществи окончателно със заемането на манастира Клюни. Забавянето следва да се припише на съвместимостта, която тази цел трябвало да запазва със **сигурността** на Тайната на Ордена: Големите не можели да рискуват на този етап на развитието на фактите един провал поради непредвидливост. Затова клюнийската реформа се предприема едва когато се разполагало със сигурността, че тя няма да бъде прекъсната.

С избирането на саксонецът Хайнрих I Птицелов за Франкски Крал и Император през 919 година в Историята навлиза необикновеното потекло на Отоните и Салиите – една Чиста Кръв, която щяла да породи през XIII век един Фридрих II Хохенщауфен – **„Хиперборейският Император, който се противопоставил с Мощта на Духа на най-**

50 Ср.век.лат. „капитуларий на монасите” (капитуларий – указ на каролингските крале) (бел.прев.).

51 Лат. „кодекс на правилата” (бел.прев.).

сатанинските представители на Културния Договор". През X век това могъщо потекло се посвещава с ревност на реорганизацията на Кралството, докато папството изпада в най-голяма загуба на престиж по причина на манипулирането, извършено от фамилиите на римската аристокрация, по-специално Теодорите, Кресцензиите, Тускулите и др. Бенедиктинският Орден, който бил решил да се възползува от момента, за да работи тайно за образуването на Колегията на Строителите на Храмовете, се подсигуриява предварително, че никой няма да се намесва във функционирането на Ключни: понеже мястото, избрано за концентрирането на Познанието, повторно се паднало именно на един френски манастир поради изключителните съображения за сигурност. Една поредица от папски були, издадени през X и XI векове, приети буквално от херцозите на Аквитания и Кралете на Бургундия, установили тоталната независимост на Ключни от каквато и да било друга власт освен тази на Папата или неговите абати: нито Кралете, нито Херцозите или Графовете, нито областните Епископи можели да се намесват в делата на манастира.

Чували ли сте да се говори понастоящем, д-р Сигнагел, за някакви бази, които притежавали Великите Сили, например руснаците или американците, в които били събрани огромен брой учени от всякакви специалности, снабдени с най-съвършените инструментални средства, за да планират в интегрална форма дългосрочните цели, които зависели пряко от Президента или от един Върховен Съвет и действували независимо от каквато и да било друга национална власт извън собствените си началници или командири? Е, именто това бил Ключни през X век. Там се правели плановете за една бъдеща юдеохристиянска Европа, обединена под Катедралите и Храма на Соломон, контролирана от един военен Орден на Църквата, администрирана от една Финансова Синархия и управлявана в крайна сметка от Избрания Народ.

Формозус – онзи бенедиктински Папа, чийто непогребан труп бил хвърлен в Тибър от Папата Стефан VI, привърженик на Ламберт Сполетски, като отмъщение за това, че бил назовал за Император Арнулф, – бил този, който назначил Бернон за предприемането на великата мисия. Бернон бил бенедиктински монах от благородно бургундско потекло, чието влияние върху херцога на Аквитания Гийом I било използвано, за да бъде убеден той в изгодата от основаването на манастира Ключни. През 910 година самият Бернон поема ръководството на манастира и поставя началото на Съсредоточаването на Познанието: там се събират основните книги и ръкописи, които Орденът притежавал в различни манастири и се съставя един Голенски Елит, посветен на копирането на документи и изучаването на „Сакралната Архитектура”. Оттогава Голенският Елит, наричан вътрешно „духовни монаси”, цял да се занимава изключително със своята задача и трябвало да изостави традиционната бенедиктинска норма да споделя работите по поддържането на манастира и произвеждането на храна: в този смисъл се реформира бенедиктинският Устав и се съставя институцията на „светските монаси” за изпълняването на почетната функция да поддържат

Големите. По време на управлението на неговия втори абат Свети Одон вече започват да се виждат плодовете на реформата: първо се разпространява мълвата за аскетизма и съвършенството, постигнати от клюнийската реформа, което привлича любопитството на другите манастири и предизвиква възхищението на народа; сетне се изпращат групи от специално обучени монаси до манастирите, които се нуждаят, за да ги посветят в реформата: членовете от народа се избират внимателно, за да бъдат инкорпорирани в Елита на духовните монаси или натоварени със задачите, присъщи на светските монаси; след това се освещават манастирите, подчинени на юрисдикцията на Ключи, върху които се разпространяват неговите права на автономия и независимост. В този момент Ключи бил една Конгрегация със собствено право. И този, който най-ентузиастично подкрепя Свети Одон с една була през 932 година, е бенедиктинският Папа Йоан XI – незаконен син на Папа Сергей III и Марозия де Теодора, прочутата убийца от онази Епоха.

След сто и петдесет години дейност Конгрегацията на Ключи наброява две хиляди манастира, пръснати основно из Франция, Германия и Италия, но също и в Испания, Англия, Полша и др.; без да включваме останалите хиляди бенедиктински манастири, които били възприели клюнийската реформа, но не зависели от Абата на Ключи. Към средата на XI век Орденът успял да преобрази успешно европейската Култура: под интелектуалната мантя на бенедиктинците от Ключи били сформирани гилдиите на оперативните масони, които демонстрирали своята експертиза в изкуството на „романската“ архитектура и които били вече готови да лансират революцията на „галския“, неправилно наричан готически стил; зад това движение, естествено, стояла Тайната Колегия на Строителите на Храмовете. Но също така било осъществено посяването в сърцата на феодалните сеньори на семето на сантиментализма, покаянието и християнската набожност: „греховете“ тежали все повече в Душата на Рицаря и изисквали облекчението на свещеническата изповед; прието било да се съдържа воинското поведение чрез „Божия мир“ и „Божие примирие“, определяни от Свещениците; германските воители били морализирани с юдейските принципи на Закона Божие, Страх от Божия Съд и пр. Като последица от това възниква една специална класа от Благородници и Рицари, които, без да губят своята доблест и храброст, но почтителни пред Бог и неговите представители, били възпитани да се хвърлят сяло в каквато и да било авантюра, посочена им от Църквата.

Плановите на Бялото Братство се изпълнявали повсеместно. В 1000 година, след като били наплашили Европа с „наближаването на Страшния Съд“, Големите напредват с една голяма крачка като излагат на германския Император своя проект за възстановяването на Западната Римска Империя със столица в Рим и успяват да го убедят да се съгласи да премести столицата на Империята от нейната германска база: въпреки че този проект нямало да се осъществи, идеята вече била лансирана и щяла да влияе в продължение на двеста и петдесет години върху имперските цели на

германското кралство. Подробностите на този план се уговарят между Крал Ото Велики и Голенския Папа Силвестър II, чието име било Жербер от Реймс⁵². И в този план от 1000 година, в задължението, което поемал Императорът „да се сражава срещу неверниците“ – по-специално срещу сарацините от Испания – с едно „Божие Воинство“, били ясно очертани концепциите за Кръстоносните Походи и военните Ордени сто години преди тяхната реализация.

Но успехът на плана съответствувал най-вече на подчиняването на Императора пред авторитета на Папата – на господството, което Църквата можела да налага върху природно неукротимия темперамент на германските владетели. Там било мястото, където щели отново да премерят сили потенциите на Културния Договор срещу несъзнателния Спомен за Кръвния Договор. За тази цел Голените щели да поставят на Трона на Свети Петър един ключийски реформатор с несравним фанатизъм – монаха Хилдебранд, който ще премине в Историята като Папа Григорий VIII – Папата, който щял да унижи Императора Хайнрих IV в Каноса, преди да го отлъчи, демонстрирайки с това „върховенството на духовната власт над светската власт“, т.е. поддържайки древната фалшификация на тъмните Атланти и на Свещениците на Културния Договор: за Хиперборейската Мъдрост на Кръвния Договор напротив – Духът е по същество воин и затова благородническите и воинските касти са духовно по-висши от свещеническите. Но със слабостта на Хайнрих IV вредата била нанесена и на неговите наследници оставало единствено да се борят срещу Голенското папство, издигнато като ръководител на Съдбата на Запада.

Това, че Голените не се доверявали, нито щели някога да се доверят на Германците, освен установяването на Колегията на Строителите в Ключни, се посочва също и от тяхното благосклонно отношение към нормандците като предпочитани изпълнители на техните планове, следвани от французите. Те, които не принадлежали, както се смята, към фамилията на германските народи, а към едно келтско племе от Скандинавия, етнически различно от норвежките, шведските и датските викинги, били завладяли едно Херцогство в Северна Франция – Нормандия, което било официално признато от Карл Простоватия през 911 година: според мирния договор, сключен тогава в Сен-Клер-сюр-Епт, херцог Ролон се кръщавал и приемал християнството, заедно със своя народ, чиято окончателна евангелизация се оставяла в ръцете на бенедиктинския Орден. Не след дълго, сетне, процъфтяли манастирите в Нормандия и цялата нормандска аристокрация останала окончателно под влиянието на Ключни. Сто и петдесет години по-късно се забелязали резултатите от търпеливата работа по индоктринирането и културното превъзпитание, осъществена от бенедиктинците: нормандците били подготвени да се превърнат в изпълнителната ръка на плановете на Бялото Братство. Голенският Папа Николай II – този, който въвежда избора на папите

52 Известен също като Жербер д'Орийак, наречен така по родното му място. Той се обучавал в катедралната школа в Реймс, където сетне бил назначен за преподавател от архиепископ Адалберон (бел.прев.).

от страна на Кардиналите, – им предава във владение Южна Италия: на Крал Роберт Гвискар – Апулия, Калабрия и Сицилия; на Ричард от Аверса – Капуа; годината е 1059. Седем години по-късно – през 1066 година – Херцогът на Нормандия Уилям Завоевателя завладява Англия със съдействието или неприкритото предателство на бенедиктинския Орден на острова: благодарение на него в Англия отново навлизат членовете на Избрания Народ, които били прогонени през 920 година от Крал Кнут Велики по обвинението „врагове на Държавата”. Папа тогава е бенедиктинецът Александър II, но мозъците, които направляват тази маневра са Клунийските Голени Хилдебранд и Пиетро Дамиани. Когато на папската длъжност го наследява самият Хилдебранд или Григорий VII през 1073 година, една внушителна териториална ивица, която тръгва от Ирландия, обхваща Англия, Нормандия, Фландрия, Франция, Бургундия, Италия и завършва в Сицилия, бива подложена на прякото влияние на Голениите от Клуни.

Следва да се добави един факт относно Хилдебранд, който не бива никога да се забравя: неговият еврейски произход. Хилдебранд в действителност бил правнук на Барух – еврейският банкер, който преминал към християнството и бил главата на фамилията Пиерлеони, чието потекло влияело в течение на векове върху папските избори. Благодарение на парите на Пиерлеони например Хилдебранд постигнал избирането на Александър II и подкрепата за собствените си планове. А Банката „Пиерлеони”, разбира се, била много щедра; и нейната щедрост, разбира се, имала пряк бенефициент: Конгрегацията на Клуни, където неговите братя по Раса и Голениите подготвяли Световното Правителство на Избрания Народ.

За да се подготви планът на Голениите ще се изиска едно предварително изпитание: тази обща проба за проверка на възможностите щял да бъде Първият Кръстоносен Поход. През 1078 година Григорий VII и персоналът на Голениите получават две едновременни вестии: по-важната е тази, която идва от Бялото Братство, с която Безсмъртните одобряват най-сетне пренасянето в Европа на Скрижалите на Закона, скрити в продължение на двадесет и пет столетия в Йерусалим, в околностите на Храма на Соломон. Другата новина идва от Източната Империя, която е обсадена от едно мощно военно раздвижване на селджукските Турци, които вече са окупирали Иран, Багдад, Сирия, Палестина, голяма част от Мала Азия и току-що са завладяли Йерусалим. Тези новини предрешават за Голениите формата, в която да изпробват своите сили: те ще призват за Кръстоносен Поход, но отначало той няма да е насочен към основната цел, а към една вторична; ще бъде обявена необходимостта християнското рицарство да окаже помощ на византийската Църква срещу турците; ако този призив даде очакваните резултати, едва тогава ще бъде обявен дългът „да се освободи Светата Земя”; и само ако този последен зов бъде последван, едва тогава ще се предприеме мисията към Йерусалим за търсенето на Ключа на Соломоновия Храм. Защото се оказва, че възстановяването на Тайната на Избрания Народ не е лесно: ако тя е била укрита двадесет и един века, това не е защото никой не я е търсил и намерил преди, а

защото нейното откриване е било бавно и внимателно и е използвало езотерични техники; нейната настояща локализация щяла да изисква изпращането на един екип от Свещеници, Посветени в акустичната и числова Кабала, за да прочетат и произнесат правилно Словата, които щели да отворят Мандалото на Тайната: и този екип наистина трябвало да отиде в правилния момент, разчитайки на максимална сигурност, тъй като от тази операция щял да зависи успехът или провалът на една Стратегия, планирана систематично в продължение на шестстотин години.

Съборът в Клермон от 1095 година е използван от Голенския Папа Урбан II, доскорошен приор на Ключи, за да призове на война срещу неверниците и освобождаване на Източната Църква: – „тази война е – обяснявал Урбан II – едно поклонничество на въоражените Рицари”; „ще има специални индулгенции за всички, които понесат кръста и тъй доволни ще бъдат небесата от Кръстоносния Поход, че сетне ще настъпи един необичаен период на Божи Мир”. Петър Отшелника – един популярен пророк – събира едно множество от сто хиляди души, лишени от военна подготовка и от средства, което скоро ще бъде унищожено; за разлика от това войската на франкските, фламандските и нормандските Рицари предизвиква възхищението на Голените: в нея участвуват Годфроа дьо Буйон – Господар на Лотарингия – с двамата си братя Балдуин и Йостаи; Робер Фландърски; Робер Нормандски; Раймон Тулузки; нормандският Господар на Италия Боемунд от Таранто; и Танкред. От такава войска можело да се поиска от самото начало завладяването на Йерусалим!

След множество трудности, присъщи на войната срещу един храбър и религиозно фанатизиран противник, раздразнени от предателствата на византийците, Кръстоносците успяват да завладеят Йерусалим през 1099 година – три години след заминаването от Европа. Там се основава едно християнско Кралство, първият Крал на което е Годфроа дьо Буйон.

След тази победа Голените ще употребят само тридесет години за намирането на Скрижалите на Закона и пренасянето им в Европа: оттогава насетне ще започне революцията на галския или „готическия” стил. Тази фаза на плана се развила с няколко успоредни движения. От една страна трябвало да подготвят едно адекватно място за приемането на Скрижалите на Закона, дешифрирането на тяхното послание и намирането на начина за приложение на Познанието на Змията към Строежа на Храмовете. От друга страна трябвало да се изпрати към Йерусалим колкото се може по-скоро екипът от Посветени Голени, който щял да се заеме с локализирането на Тайната. И също така трябвало незабавно да се постави началото на образуването на военния Орден, който щял да поддържа финансовата Синархия, която скоро трябвало да се създаде. Ако тези движения кулминирали в целите, поставени от Бялото Братство, тогава скоро щяло да се осъществи Световното Правителство на Избрания Народ и да се изпълни Волята на Единния Бог-Създател.

Бенедиктинският монах Робер получил през 1098 година заповедта да се оттегли в околностите на Ситó: през 1100 година, едвам пристигнала новината за превземането на Йерусалим, Папата Паскал II го поставя начело на Абатството Цистер и му поверява реформата на клюнийския устав. Върху основата на **Regula Monachorum** на Свети Бенедикт той и неговият наследник Алберих въвеждат съществени промени по отношение на Клюни: монасите се завръщат към ръчния труд, набляга се с повече строгост на аскетизма и самотата, т.е. на **тайната**, и се променят одеждите: занаятцистерцианците няма да използват класическата черна роба на клюнийците и бенедиктинците, а една бяла такава, подобна на древната туника на Голените от римските Галии и онази на свещениците-левити, които в Израил охранявали Кивота със Скрижалите на Закона. През 1112 година общността е готова за приемането на групата от Посветени, което ще ѝ придаде нейната окончателна форма: това са тридесет и един души, между които Свети Бернар с петима от неговото семейство, всичките Голени. След три години на изучаване на фините детайли, Свети Бернар се отправя да основе в Клерво в областта Шампан, владение на Граф Хуго, също от Голенска фамилия, един манастир, адекватен за съхраняването на Тайната, която цяла да бъде донесена от Изтока. След като това било завършено, под претекста за извършване на преводи на еврейските текстове биват свикани основните Равиникабалисти на Европа за сътрудничество в задачата по дешифрирането на Скрижалите на Закона. Странна била тази общност на Цистер и Клерво, съставена от Голени и юдеи, докато цяла Европа се обявявала за „християнска“ пред „неверните“ народи на Изтока!

Около времето на смъртта на Свети Бернар съществували триста и петдесет цистерциански манастири, а към края на XIII век в Европа те достигнали до седемстотин. По този начин се осъществило първото движение.

Що се отнася до Клюни, не бива да се вярва, че основаването на Цистер и експанзията на Ордена на Храма щели да му отнемат нещо от властта. Доказателство за това е огромният обем на неговите съоразжения, достигнат през XIII век; като пример е достатъчно да се припомни, че през 1245 година по повод на Общия Събор в Лион, свикан от Голените за отлъчването на Хиперборейския Император Фридрих II, една многобройна свита съпровождала Папата при неговото посещение в Клюни, където били настанени удобно, без да стане нужда монасите да напуснат своите килии; това ще рече, че манастирът е притежавал една инфраструктура, достатъчна за настаняването на един Папа, един Император и един Крал на Франция, заедно с всичките прелати и Сеньори от техните дворове. Не мислете, че преувеличавам, д-р Сигнагел: освен Папа Иннокентий IV там били двамата Патриарси на Антиохия и Константинопол, дванадесет Кардинали, трима Архиепископи, петнадесет Епископи, Кралят на Франция Свети Луи, неговата майка Блани Кастилска, брат му – Херцогът на Артоа – и неговата сестра, Императорът на Константинопол Балдуин II, синовете

на Краля на Арагон и Кастилия, Херцогът на Бургундия, шест Графа и голям брой Сеньори и Рицари. Библиотеката му наброявала сто хиляди тома, копирани от монасите, отделно от стотиците ръкописи, свитъци и книги от Античността, които били единствени екземпляри в Европа.

Ден Осемнадесети

През 1118 година деветимата Голени най-сетне намерили Ключа на Соломоновия Храм с одобрението на Бялото Братство: това са трима Посветени Свещеници, натоварени с локализирането на Скрижалите на Закона, и седмина Рицари за охрана. Един от Посветените е граф Хуго дьо Шампан, в чиито земи бил установен Цистер, който е роднина на крал Балдуин Йерусалимски и урежда без затруднения заемането на желаното място: това е традиционното местоположение на Храма на Соломон. Тяхното пребиваване за няколко години на това място цяло да ги отличи с името Рицари на Храма, което приели по-късно, но те предпочитали да се наричат **Единствени Пазители на Соломоновия Храм**. Накрая, след много търсене, медитиране, размишляване и схващане на природата на Тайната, като разполагали също така с помощта на „Ангелите” от Бялото Братство, Тамплиерите били в състояние да намерят Кивота. И когато Тайната попаднала в техните ръце и те се приготвяли да я съпроводят до Европа, към тях се присъединили Бера и Бирса – същите Безсмъртни, които убили Враите от Дома на Тарсис. Бялото Братство изпратило Бера и Бирса от Чанг Шамбала, за да съпровождат пренасянето на Кивота до Клерво и да гарантират, че той ще пристигне без проблеми; след като стигнали там, те възнамерявали да придобият Меча на Мъдростта и да оправят неуредените си сметки с Дома на Тарсис. Ще отложат за момент разказа за последниците, които тази нова поява на Безсмъртните цяла да има за Господарите на Тарсис.

Най-важното сега е да се подчертае, че през 1128 година Кивотът е установен в Клерво – във властта на най-висшите сановници на Синагогата и Голенската Църква, в Същето на Колегията на Строителите на Храмовете. По този начин се развило второто движение.

Триумфалният резултат на двете движения подтикнал Голените да пристъпят незабавно към третото. В Шампан се намират шестимата Рицари, пренесли Кивота, заедно с Бера и Бирса, които все още остават в Клерво, наставлявайки Колегията на Строителите, и се уговаря те да бъдат организирани в Рицарски Орден. С тази тайна цел Свети Бернар свиква през 1128 година един Събор в Троа, в областта Шампан, на който присъствуват в пълния си състав бенедиктинските и цистерциански духовници: Епископи, Абати и Приори от всичките манастири на Ордена, които идват със съзнанието за важността на събитието и желаят да видят отблизо ужасяващите

Безсмъртни Бера и Бирса, които също ще присъствуват. На Събора в Троа се одобрява сформиранието на Ордена на Храма и се поверява на Свети Бернар написването на неговия Устав. Това ще бъде един монашески Устав, предимно цистерциански, но допълнен с нормите и положенията, които регулират военния живот: начело на Ордена ще има един Велик Магистър, който ще зависи само от Папата; мисията на Ордена ще се състои в образуването на една войска от Рицари за борба срещу сарацините в Ориента и Испания; на Запад Ордена ще притежава владения, подходящи за практикуването на монашеския живот и осъществяването на военно обучение; Ордена на Храма ще бъде упълномощен да получава всякакъв вид дарения, но Рицарите ще трябва да спазват обет за нищета, и пр.

През останалата част от XII век Ордена се разраства във всички посоки и през XIII век се превръща в една истинска икономическа и военна сила, подчинена единствено – и то до известна степен – на властта на Църквата. Имайки предвид, че тайната цел на кръстоносните походи била придобиването на Кивота на Завета на Йехова-Сатана с Избрания Народ и че тази цел вече била постигната, очевидно е, че поддържането на Свещената Война не е имало друго предназначение освен укрепването на Ордена на Храма и на Църквата: следващите Кръстоносни Походи в действителност позволили на Папите да демонстрират своята власт над Кралете и Благородниците, а на Ордена на Храма да увеличи своите богатства. Така папството достигнало своята най-висока степен на престиж и то можело да свиква Кралете на Франция, Англия или Германия на „кръстоносен поход за Нашия Господ Христос“ и евентуално дори да премахва някой потенциален враг на своите планове за европейска хегемония, като например Император Фридрих Барбароса, който така и не се завръща от Третия Кръстоносен Поход. И докато войната продължавала и войската на Изток се усъвършенствувала професионално, превръщайки се в необходимост за всички операции, Ордена продължавал да изгражда своята страховита икономическа и финансова инфраструктура: казвало се, че тази мощ щяла да служи за поддържането на Кръстоносния Поход на Рицарите Тамплиери, но в действителност се подпомагало основаването на финансовата Синархия. Ордена скоро развил на базата на неизброимите си владения във Франция, Испания, Италия, Фландрия и пр., една банкова мрежа, която работела с най-новата система на „разписките“, изобретена от еврейските банкери от Венеция, и имало свое централно седалище в Дома Тампл в Париж – една истинска Банка, оборудвана със Съкровищница и Трезор. Естествено, те практикували заемане с лихва на Благородниците и Кралете, чиито „полици“ и други най-авангардни за Епохата документи се съхранявали в подсилените каси на Ордена. Между другите отговорности им било поверено администрирането на фондовете на Църквата и събирането на данъците за френската корона.

Тамплиерите заемали в Испания няколко места, сред които се числяла Крепостта на Монсон, която след смъртта на Алфонсо I Воина им била предоставена във владение: оттам те „се сражавали срещу неверника” съгласно Устава на Ордена. Тази крепост се намирала в Уеска, на бреговете на река Синка – тогава Кралство Арагон: и натам се отправили Бера и Бирса след Събора в Троа, съпроводени от една голяма свита цистерциански монаси. Безсмъртните щели да проведат един „Голенски Таен Събор”, в който щели да се установят директивите за следващите сто години – дата, в която те щели да се завърнат, за да поискат сметка за стореното. На този Събор, отделно от детайлите на Голенския план, който вече описах, Безсмъртните поставили от името на Бялото Братство два въпроса, които трябвало да бъдат разрешени колкото се може по-скоро; ставало на дума за две Присъди за Изтребление: едната – срещу Дома на Тарсис – все още била висяща от старо време; другата – срещу Катарите и Албигойците от арагонски Лангедок – била скорошна и трябвало да се изпълни незабавно.

Относно Дома на Тарсис Безсмъртните признали, че се касае за трудна ситуация, тъй като изтреблението не можело да се осъществи, без преди това да е намерен Венериният Камък, който онези укривали в Тайната Пещера. С цел да добият самопризнания за Ключа за намиране на тайния вход, Бера и Бирса решили да нападнат този път членовете на фамилията, които обитавали близкия град Сарагоса; ставало на дума за трима души: Епископа на Сарагоса – Лупо де Тарсис; неговата сестра-вдовица, вече на години, която живеела заедно с него в Епископията и се занимавала с домашните въпроси – Ламия де Тарсис; и нейния син – един младеж-послушник на петнадесет години, наричан Рабаз. Тримата били отвлечени и отведени в Монсон, където били затворени в една тъмница, докато се приготвяли инструментите за изтезания. Започнали със стария Лупо, когото измъчвали жестоко, без да успеят да го накарат да отрони и една дума за Тайната Пещера; накрая, макар повечето от костите му да били строшени, Лупо де Тарсис издъхнал като Господарят, какъвто бил: надсмивайки се саркастично пред безсилието на своите убийци. Със жената и нейния син Голените приложили друга тактика: като считали, че тези вече били достатъчно наплашени от виковете на Епископа, те приготвили един удобен сценарий, за да изнудят младежа Рабаз със заплахата да подложат майка му на същото унижително мъчение, което било поставило край на живота на Лупо де Тарсис.

Разпънали тогава Ламия върху масата за изтезания и започнали да разтягат крайниците ѝ, изтръгвайки от нея страшни виковете на болка. В този момент накарали да въведат Рабаз, който идвал с ръце, завързани на гърба, съпроводен от двама цистерциански Голени, пребледнял от ужас като чул воплите на Ламия, намирайки я завързана за смъртоносната маса: и като го видяли парализиран от ужас, триумфална усмивка се изписала по лицата на Голените, които вече разчитали предварително на неговото признание. Но това, с което избочи не се съобразили тогава, била мистичната

лудост на Господарите на Тарсис. О, лудостта на Господарите на Тарсис, която ги била направила непредвидими в течение на стотиците години на преследвания и която се проявявала като Абсолютната Доблест на Чистата Кръв – една толкова възвишена Доблест, че всяка слабост пред Врага изглеждала немислима! Преди да успеят да му попречат младежът Рабаз, подтикнат от една мистична лудост, с два скока се озовал до майка си, която го наблюдавала с блеснал поглед; и тогава, с една единствена захапка той разкъсал лявата ѝ шийна вена, довеждайки я до бърза смърт от обезкръвяване. Сега Голените не се усмихвали, когато вбесени издърпвали Рабаз; но въпреки това някой се смеел: преди да умре, с последния си дъх, накъсан в спазъм на агонийна грация, Ламия успяла да издаде един ироничен смях, чието ехо останало за няколко секунди, отеквайки в криволиците на онази мрачна тъмница. И Рабаз, който току-що я бил убил, а лицето му било покрито с кръв, се усмихнал, облекчен да установи, че Ламия вече не съществувала.

Не, Голените вече не се усмихвали: те по-скоро били пребледнели от омраза. Било явно, че Волята на Рабаз не можела да бъде пречупена с никакво средство, но поради това не престанали да го изтезават, докато не причинили смъртта му: щели да го направят, дори ако не трябвало да изпуснат злобата, която изпитвали към Господарите на Тарсис.

Бера и Бирса не постигнали нищо с тази касапница и затова те поставили на цистерцианците една особена мисия, която трябвало да се изпълни от Ордена на Храма през следващите години: независимо от цената, дори ако това предполагало да се води постоянна война срещу Таифата⁵³ на Севиля, трябвало да се построи един Замък в Арасена, на няколко километра от Вилата на Турдес. Точното място било познатото от Античността като „Пещерата на Одиел“, наричана сега „Пещера на Чудесата“, чието име очевидно означавало Пещера на Один или Вотан, но наричана също така „Пещера на Дедал“ от изопаченото „Пещера Д’Одал“: естествено, Дедал – Строителя на Лабиринти – било друго едно от Имената на Навутán. Входът в Пещерата на Одиел се намирал на нивото на земята на върха на един хълм в Арасена. Планът се състоял в издигането на един Тамплиерски Замък, който да прикрие Пещерата на Одиел: входът тогава щял да бъде достъпен само от вътрешността на Замъка. Защо желали те това? За да достигнат до Тайната Пещера на Господарите на Тарсис; защото според това, което вярвали Бера и Бирса, от Пещерата на Одиел щяло да е възможно да се приблизят до Тайната Пещера, използвайки определени техники, които те щели да приложат при своето завръщане от Чанг Шамбала.

53 **Таифи** се наричали малките кралства през епохата на мюсюлманското господство на Иберийския Полуостров след разпадането на Кордовския Халифат през 1031 г. (бел.прев.).

Ден Деветнадесети

Обобщавайки, д-р Сигнагел, може да се счита, че към XIII век Голените били осъществили около деветдесет процента от плановете на Бялото Братство: бенедиктинско-Голенският Орден и неговите производни – Клюни, Цистер и Храмът – били твърдо установени в Европа; Колегията на Строителите на Храмовете била придобила с притежаването на Скрижалите на Закона Най-Висшето Познание; гилдиите и братствата на масоните, обучени от Голените, били издигнали стотици Храмове, църкви и готически катедрали във всички значими градове на Европа и в определени места, на които се приписвало „телурична стойност“; и народите – от слугите и крепостните селяни до Сеньорите, Благородниците и Кралете – живеели в една Ера на религиозни обичаи и поддържали една Култура, в която Бог и Божиите Свещеници участвували активно и всекидневно; ще рече – народите, които сега чувствували религиозното **единство**, били подготвени да приемат икономическото и политическото единство на едно Световно Правителство – Синархията на Избрания Народ; икономическото могъщество на Орхена на Храма вече било утвърдено; и войската на Църквата, която щяла да гарантира политическото единство, – също. Както виждате, д-р Сигнагел, плановете на Бялото Братство били на границата на осъществяването: **и въпреки това те се провалили.**

Какво било нещото, което се случило? Плановете на Бялото Братство се провалили основно по причина на двама Крале – Фридрих II Хохенщауфен, Император на Свещената Романо-Германска Империя, и Филип IV Хубавия, Крал на Франция. Двамата царували в отделни страни и през различни исторически периоди, и те не се познавали помежду си: Фридрих II в Сицилия от 1212 г. до 1250 г., а Филип IV във Франция от 1285 г. до 1314 г. Въпреки това, една тайна връзка обяснява и оправдава стратегическите във висша степен действия, разгърнати от тези необикновени монарси: това е **опозицията на Хиперборейската Мъдрост.**

Имаме, следователно, две екзотерични причини за провала на вражеските плановете – споменатите Крале, и една езотерична причина – опозицията на Хиперборейската Мъдрост, на която те са просто следствия. Ще разгледам тогава малко повърхностно двете първи и ще се съсредоточа подробно в изложението на втората; уместно е да го направя тук, за да обясня изтъкнатата роля, която се паднала на Дома на Тарсис в тези деяния. Ще трябва да започна обаче с описването на обстоятелствата, които довели до коронясването на Фридрих II и действията, с които той разклатил Властта на папството. Сетне ще се спра, за да посоча истинските причини на тези действия, т.е. опозицията на Хиперборейската Мъдрост: така ще се види как Господарите на Тарсис разгърнали своята Стратегия и как те били почти изтребени от Голените в средата на XIII век. И накрая ще стигна до управлението на Филип IV – „**Кралят, който нанесъл Смъртоносния Удар на Финансовата Синархия на Тамплиерите**”. Оттук нататък,

д-р Сигнагел, ще бъде дадено всичко, за да навлезе историята на Дома на Тарсис, която Ви разказвам, в своята последна фаза.

С избора на Папа Инокентий III през 1198 г., Голените изиграли една от последните си и най-важни карти. Този „понтифекс“ в действителност се радва на един несравнен престиж сред непокорната германска аристокрация: Кралете се покоряват на неговия арбитраж и волята му се налага без съпротива във всички сфери. В останалите неща, той не се грижи особено да прикрива плановете си, тъй като обявява открито валидността на теорията на Григорий VII за „Двата Меча“, единият от които – светският на Императора – трябва да бъде подчинен на „духовния“ на Църквата. И така този Папа, който държи в ръцете си всичките триумфи на Голените, е също така наставник и регент на младия принц Фридрих от Сицилия – основен наследник на австрийските и германски Хохенцауфени. Именно върху този принц Голените и Бялото Братство били поставили цялата тежест на своята Стратегия: Фридрих, образован като цистерциански монах и Рицар Тамплиер от Голените от нормандския двор на неговата майка Констанца от Сицилия, трябвало да носи с една енергия, невиджана от времената на Карл Велики, светския Меч на Кралете и да го подчини на духовния Меч на Църквата; тогава духовният Меч, който е Кръстът на Иисус Христос и Планът на Храма, щял да бъде седалището на Световния Трон – един престол за Месията на Бога-Създател или неговите представители. Но именно тук Фридрих се разбунтувал рано срещу този план.

*Фридрих II е коронясан за германски Крал през 1212 година с благословията на Инокентий III и явното одобрение на Филип II Август, Краля на Франция. Отначало той правил това, което се очаквало от него, и още през 1213 г., бидейки само на осемнадесет години, издал Златната Була в полза на Църквата, в която потвърждавал цялостта на нейните териториални владения, включително онези, които тя била придобила незаконно след смъртта на Хайнрих VI; приемал също така да се откаже – както той, така и всеки бъдещ германски Крал, – от избора на Епископи и Абати. Очевидно е, от това, първоначалното предразположение на младия Крал за изпълнението на плановете на Голенската Църква. Много скоро обаче тази позиция започнала да се променя, докато станала напълно враждебна спрямо неговите стари покровители; причините били две: положителната реакция на Наследствеността на неговата Чиста Кръв, **благодарение на историческата близост** на Грала – понятие, което тепърва ще обясня; и влиянието на определени Хиперборейски Посветени, които самият Фридрих II извикал в своя Двор в Палермо от далечните страни на Азия и чиято история не ще мога да се задържам да разкажа в това писмо. Важното е, че Императорът започнал да отхвърля Голенската идея, широко разгласена от бенедиктинската мрежа, че светът трябвало да бъде управляван от един Теократичен Месия – един Свещеник, поставен от Бога-Създател над Кралете на Земята. Напротив, – твърдял Фридрих II, – светът очаквал един*

Имперски Месия, един Крал на Чистата Кръв, който да наложи своята Власт с единодушното признание на Господарите на Земята, – един Крал, който щял да бъде Пръв в Духа и който щял да основе една Аристокрация на Чистата Кръв, в която щели да имат място само най-доблестните, най-благородните и най-твърдите, които не се огъвали пред Култа на Силите на Материята. Фридрих II, естествено, се чувствувал призван да заеме това място.

Доктрината, която Фридрих II изразявал с такава яснота, била обобщение на една идея, развивана сред членовете на неговата Фамилия от времето на Император Хайнрих I Птицелов. Отначало тази идея се състояла в интуицията, че кралската власт се узаконява само от една Аристокрация на Духа, която е свързана с кръвта – с наследствеността на кръвта. След това било очевидно – и така започнало да се твърди, – че ако Кралят е законен, то неговата власт не би могла да бъде засегната от никакви сили от друг порядък, които да не са духовни: суверенитетът бил духовен и поради това Божествен; само на Бог подобавало да се намесва с право над волята на Краля. Тази концепция се противопоставяла по същество на поддържаната от Голените в смисъл, че Папата представлявал Бога на Земята и поради това нему подобавало да подчинява волята на Кралете. Още Папа Геласий I (492 – 496 г.) бил обявил, че съществуват две независими власти: духовната Църква и светската Държава; срещу опасната идея, която се развивала във Фамилията на Отоните и Салиите, Свети Бернар формализира геласианската теза в „Теорията за двата Меча”. Според Свети Бернар духовната власт и светската власт са аналогични на два Меча; но тъй като духовната власт произлиза от Бог, светският Меч трябва да се подчини на духовния Меч; ergo⁵⁴: представителят на Бог на Земята – Папата, който носи духовния Меч, – трябва да налага своята воля на Кралете – обикновените преставители на светската Държава и носители само на светския Меч.

Въпреки усилието, положено от Църквата в налагането на измамата, идеята продължава да съзрява и започват да се получават сблъсъци между най-духовните Крале и представителите на Силите на Материята. „Борбата за Инвеститурата”, водена от Император Хайнрих IV – предтеча на Фридрих II, и Голенския Папа Григорий VII бележи кулминаращата фаза на сатанинската реакция: през 1077 година Императорът Хайнрих IV е принуден да се унижи пред Папата в Каноса, за да получи отмяната на предишното си отлъчване. Ако не се бил съгласил с тази молба, Хайнрих IV щял да бъде лишен от своята имперска инвеститура и дори от суверенитета на своите наследствени Владения чрез простата „духовна” воля на Папата. Естествено, една идея, която избликва от кръвта и става по-ясна и по-силна с всяко поколение, не може да бъде потисната с покаяния и унижения. Фридрих I Барбароса – дядото на Фридрих II – щял да бъде този, който щял да се опълчи с най-голяма енергия срещу папската

54 Лат. „следователно” (бел.прев.).

тирания и щял да покаже, че Аристокрацията на Духа е нещо повече от една идея. Тогава идеята вече била придобила тяло и разчитала на привърженици, готови да я защитават с живота си: това са така наречените **гибелини** – име, извлечено от това на Замъка Вайлблнген, където бил роден Фридрих I. Реакцията на Църквата срещу Фридрих I поляризираща фамилията на неговата майка Юдит – потомка на Уелф или Гвелф IV, херцог на Бавария – и твърда привърженица на Папата, откъдето идва името „гвелфи“, дадено на неговите последователи. Така въпреки промивката на мозъка и клерикалното индоктриниране, на което бил подложен Фридрих II в годините, през които се намирал под наставничеството на свирепия Инокентий III, нищо не могло да попречи на Гласа на неговата Чиста Кръв да му разкрие Истината за Несътворения Дух и на неговата Божествена наследственост да го преобрази в живото проявление на Аристокрацията на Духа – в Универсален Император.

Преди да замине за Палестина през 1227 година, Фридрих II се бил превърнал в Каменен Човек – в Хиперборейски Понтифекс – и си бил припомнил Кръвния Договор на белите Атланти. И той решил да се бори с всичките си сили, за да преобърне порядъка на европейското общество, който се основавал на **единството на Култа**, т.е. на Културния Договор. Решението, избрано от Фридрих II, се състояло в подкопаването на тогавашното имперско единство, чиито монархии били напълно обусловени от Църквата, предоставяйки най-голямата възможна власт на Териториалните Сеньори: те щели да бъдат, разбира се, онези, които биха разпознали със своята Чиста Кръв Истинския Духовен Водач на Запада – този, който щял да дойде, за да установи Универсалната Империя на Духа. За разлика от това Голенската Църква, изправена пред нарастващата власт на князете, само виждала да се разпада политическото единство, толкова необходимо за нейните планове за световно господство: едно политическо единство, което било изградено на основата на безчислени престъпления, извършвани в продължение на векове на интриги и измами, което било проектирано в Тайната на бенедиктинските и цистерциански манастири и наложено в лековерните и боязливи умове на благородниците посредством заплахата за „изгубването на Рая“, отлъчването, шантажа на терора и всякакъв вид недостойни средства.

Това политическо единство, контролирано дискретно от Църквата, която сега разполагала с една могъща Банка и един военен Орден, се оказало фатално разклатено от Фридрих II. През 1220 г., когато все още се подчинявал на плана на Голените, Фридрих II предоставил на князете-епископи правата да регламентират търговския трафик в своите територии и да вземат решения за тяхното укрепяване. Но през 1232 г. той удостоил със същите тези права Териториалните Сеньори, възлагайки им също така пълната юрисдикция на техните страни: на практика това означавало, че въпроси като тези за монетата, пазара, правосъдието, полицията и укрепленията оставали завинаги подчинени на властта на Териториалните Сеньори, без да имат вече нито Кралят, нито Папата някаква изпълнителна власт в своите съответни страни.

След смъртта на Фридрих II през 1250 г. Голенската Църква никога вече не ще получила друга подобна възможност да изпълни плановете на Бялото Братство: в Германия ще настъпи Междоцарствието, по време на което Териториалните Сеньори ще стават все по-могъщи и независими; а във Франция ще управлява Филип IV Хубавия, който ще завърши делото на Фридрих II, пристъпвайки към унищожението на Ордена на Храма и разграждането на инфраструктурата на финансовата Синархия.

*Като втора причина на провала на Голенския план – основната, езотерична причина – споменах „опозицията на Хиперборейската Мъдрост“: под това определение имам предвид, разбира се, **съзнателната опозиция**, която някои сектори провеждали срещу тайните интриги на Голените и техните цистерциански и тамплиерски организации.*

Тези сектори, които схващали Хиперборейската Мъдрост, допринесли по значителен начин за обуславянето на провала на Голените; това били няколко групи, но сред основните следва да се споменат Богомилите в Италия, Катарите от Франция и Господарите на Тарсис от Испания.

*Господарите на Тарсис били укрепнали в Испания, както в мюсюлманската, така и в християнската зона: в Турдес те запазвали своята епископия и собствеността на Вилата, където една част от фамилията оставала през цялата година; в Кордова и Толедо живеели винаги духовниците, които се посвещавали на преподаване; и в Каталуния и Арагон, и също в няколко европейски страни, обитавали онези, които били теолози и доктори и получавали поканата на някой Сеньор да изпълняват службата на съветници или да наставляват кралските фамилии. Но където и да били, Господарите на Тарсис никога не забравяли своята Съдба и всичките им усилия били положени в подчинението на онези два принципа, в които се били заклели Каменните Човеци: съхраняването на Меча на Мъдростта и изпълнението на семейната мисия. Техният приоритет бил, разбира се, оцеляването; но оцеляването като Фамилия, което ги задължавало да се поддържат постоянно информирани за вражеската Стратегия, като се има предвид, че една от стратегическите цели, обявени от Врага, изисквала именно изтреблението на Дома на Тарсис. През XIII век Господарите на Тарсис били напълно наясно с плановете на Бялото Братство и знаели колко близко били Голените до превръщането им в реалност. За да се противопоставят на тези плановете, без да рискуват сигурността на Фамилията, господарите на Тарсис разбирали, че било необходимо да действуват, закриляни от един Орден на Църквата – един Орден, който обаче нямало да бъде контролиран от Голените, нито цял да се ръководи от бенедиктинския Устав: разбира се, **подобен Орден не съществувал**. Честта да го основе и да спаси чрез неговото посредничество най-здравата част от християнството се паднала на Свети Доминик.*

Ден Двадесети

От днес, д-р Сигнагел, ще започна разглеждането на въпроса за катарството – най-значителната производна на Хиперборейската Мъдрост, която се противопоставя на плановете на Бялото Братство през XIII век. Именно в контекста на катарството Свети Доминик основава Ордена на Проповедниците, който позволил на Господарите на Тарсис да действуват по един скрит начин. Необходимо е, следователно, да се опише дадения контекст, за да стане ясна целта, преследвана от Свети Доминик и Господарите на Тарсис.

*Преди всичко следва да се отбележи, че да се определя катарството като „ерес“ е толкова абсурдно, колкото и да се прави това с будизма или исляма: също като тях, катарството е **друга религия**, различна от католическата. Ерес по определение е догматична грешка спрямо официалната Доктрина на Църквата; не е еретик този, който изповядва друга религия, а този, който изкривява или тълкува неправилно католическата догма – такъв като Арий или самите Голени-Тамплиери, които са били най-дьяволските еретици на своята Епоха. Разбира се, дори навремето да се бе приело, че Катарите практикуват друга религия, подобно на саксонците, това не би имало никакво значение, що се отнася до резултата: нищо не би могло да ги спаси от присъдата за изтребление на Голениите. Еретици са били, несъмнено, арианите; но не са били такива Катарите: макар да са били действително врагове на Църквата, която те наричали „Синагога на Сатаната“.*

*За да се разбере проблемът, трябва да се има предвид, че това, което Катарите са признавали, е била в действителност Хиперборейската Мъдрост, която те преподавали, възползвайки се от символи, заимствувани от маздеизма, зерванизма, гностицизма, юдеохристиянството и пр. Поради това те проповядвали, че Доброто има абсолютно духовна природа и се намира напълно извън този Свят; **Духът е Вечен и Несътворен и произлиза от Източника на Доброто; Злото – напротив – има като природа всичко материално и сътворено; светът на Материята, в който обитава животинският човек, е зъл по своята същност; Светът е бил Сътворен от Йехова-Сатана – един демоничен Демисуург; поради това те отхвърляли Библията, която била „Словото на Сатаната“ и отричали особено книгата Битие, където се описва актът на Сътворяване на Света от Демона; Римската Църква, която приемала Библията била, следователно, „Синагогата на Сатаната“ – обителта на Демона; **животинският човек, сътворен от Сатаната, имал две природи: материалното тяло и Душата; към тях бил присъединен Несътвореният Дух, който оттогава оставал затворник на Материята; Духът, неспособен да се освободи, пребивава в Душата, а Душата одушевява материалното тяло, което е потопено в Злото на Материалния Свят;*****

Духът се намира по този начин затънал в Ада – осъден на мъката и страданието, което Йехова-Сатана налага на животинския човек.

Катарите, тоест „**Чистите**” Човеци, трябвало да изповядват Доброто. Това означавало, че Духът трябва да се завърне в своя Източник, отвръщайки се предварително от Злото на Материалния Свят. **Те уверявали, че Светият Дух е винаги на разположение да помогне на Духа-затворник в материята и че той ще отвърне на молбата на Чистите Човеци;** следователно Катарите притежавали способността да предават Светия Дух на нуждаещите се от помощ посредством полагането на ръце – акт, който те наричали „**Consolamentum**”⁵⁵. Те твърдели освен това, че **съществува един Вечен и Несътворен Крестос, когото наричали „Луцибел”,** който се бил спуснал доброволно в Ада на Сътворения Свят, за да освободи Духа на човека; отхвърляли кръста, защото представлявал символ на духовното оковаване и човешкото страдание; били крайни иконоборци и не признавали никаква форма на репрезентация на духовните истини; практикували бедност и аскетизъм и изпитвали недоверие към богатствата и материалните блага, особено ако произлизали от лица, които се считали за религиозни; твърдели, че най-висшата добродетел била разбирането и изразяването на Истината, и че най-голямата грешка била приемането и проповядването на лъжата; свеждали храненето до минимум и препоръчвали да не се злоупотребява със секса; забранявали възпроизводството на деца, понеже то допринасяло за продължаването на оковаността на Духа в Материята.

Очевидно е, д-р Сигнагел, че схващанията на катарската религия не произлизали от една католическа ерес, а от Хиперборейската Мъдрост. Но тези, които не познавали този произход или били фанатизирани и контролирани от Големите, лесно можели да бъдат убедени, че става на дума за една дяволска ерес; особено, ако погледът се отправел към външната форма на катарството. Защото Катарите, с обявената цел да се съревновават с католиците за благосклонността на народа, също се били организирали като Църква. Причината за това решение, което щяло да ги изправи по неблагоприятен начин срещу една католическа Европа, вече индоктринирана с идеята, че е праведно да се водят „кръстоносни” военни походи срещу народите, които изповядват друга религия, трябва да се търси в наследствените вярвания на окситанското население.

Несъмнено, съществували са връзки между Катарите и манихеите богомили от България, Босна, Далмация, Сърбия и Ломбардия, но тези контакти са естествени между народи или общности, които споделят наследството на Хиперборейската Мъдрост и не предполагат никаква зависимост. Катарството е било по-скоро местен продукт на страната на Ок – един средновековен плод на иберийския расов ствол. Древното иберийско население на Ок, както и това на Тарсис, не било претърпяло голямо

55 Лат. „Утешение” (бел.прев.).

келтско влияние за разлика от иберите от другите области на Испаниите и Галиите, които се смесили расово с тях и скоро попаднали под властта на Голените. В Ок галите не успели да се обединят с иберите, въпреки че са владяли в продължение на векове областта за голямо неудоволствие на Голените, които се възползвали от всички ресурси, за да разрушат тяхната расова чистота. Но окситанците по-късно, подобно на тартесяните, се смесили с по-сродни на тях народи, по-специално с гърците, римляните и готите. В едно далечно минало белите Атланти им били съобщици същата Мъдрост като на техните братя от иберийския полуостров, за да ги включат след това в Кръвния Договор. Тогава те притежавали един собствен Венерин Камък и го били изгубили от ръцете на Голените, когато тези Свещеници на Културния Договор подтикнали нашествията на **волците, тектосагите и арекомиците, бебриците, велавите, габалите и хелвиите**, след като се били настанили на средиземноморския бряг с финикийците в техните колонии Агде, Нарбона и пристанището Вендрес, което първоначално се наричало „пристанище на Астарта”.

А сега, освен онова, което вече разказах за Мъдростта на иберите от Кръвния Договор, тук трябва да добавя и една особена легенда, която била доста разпространена сред пиринейците. Според нея белите Атланти били поставили в една пещера в този регион един друг Венерин Камък, когото наричали **Гралът на Кристос Луцифер**. Този Камък, който Посланикът на Непознаваемия Бог бил донесъл вече не за да отразява Знака на Източника за неколцина Посветени, а за да свърже харизматично и да освободи духовно една цяла расова общност, цял да бъде намиран единствено в ключови моменти на Историята. Вярвало се, че причината за това била следната: Гралът представлявал една **tabula regia imperialis**, т.е. Гралът точно съобщавал кой е Кралят от Чистата Кръв, комуто подобавало да управлява народа по Силата на своята духовност и своята расова чистота; но Гралът притежавал Способността да разкрива лидерството, съобщавайки го харизматично в Чистата Кръв на Расата: не било необходимо Физическото Присъствие на Венериния Камък, за да се чуе неговото послание; но ако расовата общност забравяла Кръвния Договор, ако тя попадала под приспиващото влияние на Културния Договор или ако деградирала своята Чиста Кръв, тогава тя изгубвала харизматичната връзка, обърквала се и бъркала при избора на своите расови лидери: явявали се лоши Царе, слаби или тиранични, навярно дори Свещеници на Културния Договор, които във всички случаи водели народа към неговото расово заличаване; при все това, дори когато народът бивал доминиран от Културния Договор, Хиперборейската наследственост на Чистата Кръв не можела да бъде лесно помрачена и **в неопределени моменти на Историята** възниквало едно **културно не-причинено съвпадение**, което поставяло всичките членове на Расата в харизматичен контакт с Грала: **тогава всички узнавали без никакво съмнение кой бивал лидерът на Расата**.

Става на дума за едно двойно действие на Грала: от една страна той разкривал на народа кой е истинският Лидер от Чистата Кръв, без да се влияе при това от неговото социално положение; ще рече: дали е благородник или плебей, богат или беден, ако Лидерът съществувал, всички знаели кой е той – всички го признавали едновременно. И от друга страна той фиксираше Лидера в неговата ръководна мисия, свързвайки го харизматично с всички членове на Расата по силата на общия произход: в Източника цялата Раса на Хиперборейските Духове бивала обединена, тъй като Гралът бил именно **едно отражение на Източника**. Чрез Благодатта на Грала расовият Лидер се явявал пред народа, надарен с една очевидна, неотрицаема и завладяваща харизма; той проявявал явно Могъществото на Несътворения Дух и давал доказателства за своя расов авторитет; **и това не можело да бъде другояче, тъй като чрез Източника той отново щял да бъде под повелите на Великия Водач на Расата на Духа – Господаря на Абсолютната Чест и на Несътворената Светлина: Кристос Луцифер или Луцибел.**

Ходът на Историята и неумолимото напредване на народите, културно доминирани от Стратегията на Бялото Братство в посока към Мрака на Кали Юга, причинявало все по-силното проявление на Силите на Материята. Затова расовите Лидери, които рано или късно изниквали от народа, трябвало да демонстрират всеки път повече своето духовно Могъщество, за да се изправят срещу тези демонични сили. Резултатът от това щял да бъде, че противопоставянето между изникващата духовност на расовата чистота и деградацията на материалистичната Култура, ставало все по-интензивно, докато довел естествено до една Последна Битка, в която конфликтът да се разреши окончателно: това щяло да съвпадне с края на Кали Юга. Междувременно идвали тези „моменти от Историята”, в които Гралът можел отново да бъде намерен и да разкрие Лидера на Расата. Разбира се, през последните хилядолетия – тъй като Расата бивала все по-затънала в Стратегията на Културния Договор – последователните расови Лидери трябвало да бъдат съответно по-могъщи, тоест те трябвало да бъдат Имперски Лидери – Мъдри Воини, които се опитвали да основат една Универсална Империя на Духа: този, който го постигнал, щял да освободи народа от Стратегията на Културния Договор, от Свещениците на Култа и от всеки Култ; той щял да построи едно общество, основано на Аристокрацията на Чистата Кръв, на Господарите на Кръвта и на Земята, като тази, която мъдро се опитвал да създаде Фридрих II Хохенцауфен.

И тук стигаме до скритата причина на катарската експанзия през XII век: **по онова време между окситанците съществувало общото убеждение, неразбираемо за онези, които нямали расова чистота или не познавали Хиперборейската Мъдрост, че било близко идването или вече бил дошъл един от тези „моменти на Историята”, в който щял да се яви един Расов Лидер – Универсалният Император на Духа и на Чистата Кръв.** Това било едно общо предчувствие, което бликало от една интимна фибра и обединявало всички в сигурността на царственото пришествие. И това

спонтанно единство било причина за дълбоки социални трансформации: изглеждало така, сякаш всичките усилия на народа се били внезапно организирани в едно съвместно духовно предприятие – в един проект, чиято трайна реализация била пораждането на блестящата цивилизация на Ок. Поезията, музиката, танцът, хоровото пеене, литературата достигнали тук голямо величие, докато се развивал един романски език с изключителна семантична прецизност, много различен от по-варварския език на франките от Изток: това бил „езикът на Ок” или „*langue d'Oc*”, което дало името на страната Лангедок. В структурата на тази зараждаща се цивилизация като един от нейните основни елементи цяло да възникне катарството, което нямало да бъде в такъв случай една „католическа ерес”, както претендирала Голенската Църква, нито една религия, пренесена от Мала Азия, както претендират други. Напротив – катарството било формалният израз на религиозността, която съществувала априори в окситанското общество: Гралът бил, както вярвали всички, този, който свързвал окситанското общество и представлявал фундамента на катарската религия.

Но Гралът, като съобщавал скорошното идване на Универсалния Император, вещаел също така Войната – неизбежния конфликт, което неговото Присъствие цяло да предизвика у Силите на Материята, може би Последната Битка, ако времената били на зряло за това. „Историческият момент” на появата на Грала изисквал, следователно, едно особено предразположение на народа, за да се изправи срещу кризата, която неизбежно цяла да последва: било време на духовно пробуждане и на материално отверъжане – на ясно разграничение между Всичкото на Духа и Нищото на Материята. Сега ще разберете, д-р Сигнаел, защо Катарите се организирани като Църква и се посветили на публичното проповядване на Хиперборейската Мъдрост: те подготвяли народа за историческия момент, подсилвали неговата Воля, стремейки се той да се придобие „Състоянието на Благодат”, което времената го изискали. Ако Универсалният Император дойдел, Кристос Луцифер цял да бъде по-близо от всякога до пленения Дух в Човека, благоприятствайки неговото освобождение: затова Катарите възвестявали предстоящото идване на Луцибел и окуражавали народа да забрави Света на Материята и да прикове вътрешните си очи единствено в Него. Ако Универсалният Император дойдел, щели да са нужни дълбоко духовни човеци, които да притежават Хиперборейската Мъдрост и да се преобразят чрез Спомена за Източника – чрез откровението на Голата Истина на Самостта, тоест щели да са нужни Каменни Човеци: затова Катарите формирали и разпратили хиляди трубадури, посветени в Култа на Студения Огън на Дома на Тарсис; те имали мисията да преброят страната и да възпламенят у Благородните на Кръвта – благородници или плебеи, богати или бедни – Пламъка на Студения Огън, на Любовта-Без-Смърт на Богинята Пирена, която те наричали просто „Дамата” или „Мъдростта”; и Благородните на Кръвта, ако схванели **Trovar Clus**, щели да се превърнат в Рицари, венчани за своя Меч – една Вруна на Навутан – който понякога щели да посещават на една Дама от плът и кръв – на

една Жена Кāлибур, която била способна да ги обезсмърти Отвѣд Безкрайната Чернота на Своя Знак на Смъртта.

Ден Двадесет и Първи

Натискът на времената бил принудила Катарите да се разкрият публично – акт, който щял да причини рано или късно неизбежната атака на Католическата Църква. Бенедиктинците, клюнийците и цистерцианците започнали съвсем скоро да надигат своите протести: още през 1119 година – тази, в която деветимата Голени се установили в Храма на Соломон – Папа Калист II гръмогласно отлъчва еретиците от Тулуза. Но тези мерки нямали никакъв ефект. През 1147 година Абатът на Клерво свети Бернар – Голенският Водач на тамплиерската конспирация – пропътува Лангедок, получавайки отвсякъде знаци на враждебност от страна на народа и феодалната аристокрация. Оттогава Цистерцианският орден щял бъде този, който ще се заеме с раздухването на омразата и формирането на един нов народ-Персей за унищожаването на „окситанския Дракон“. Но Катарите, далеч не обезкуражени от тези заплахи, свикват през 1167 година един Общ Събор в Св. Феликс де Караман: там те решават да разделят страната на епископства и енории по същия начин като Католическата Църква.

Тогава Катарската Църква се организираща на основата на Епископи, Презвитери, Дякони, старши Братя, младши Братя и пр., и дала повърхностни аргументи срещу онези, които поддържали обвинението в ерес. Но от вътрешна гледна точка съществували само две групи: „**вярващите**“ и „**Избраните**“. Вярващите съставлявали масата на тези, които симпатизирали на катарството или изповядвали своята вяра, но без да постигнат посвещението на Светия Дух, което характеризирало Избраните. Последните в замяна на това били **пречистени** от Светия Дух и затова вярващите ги наричали **чисти** или **Катари**. Следва да се обясни, че посвещението в Катарската Мистерия, бидейки един социален като като всяко посвещение, се различавало от посвещенията в Античните Мистерии по това, че ритуалната форма била сведена до минимум: действително Катарите – Чистите Човеци или Посветените – притежавали една Власт да съобщават Светия Дух на вярващите посредством полагането на ръце, с което вярващият можел също да се превърне в един Катар; за да станело това чудо, трябвало да се разполага с една „Хиперборейска Камера“, в която вярващият се разполагал и получавал **консоламентум-а** от ръцете на Чистия Човек; но Хиперборейската Камера не била някаква материална конструкция като Храмовете на Голените, а една концепция на Хиперборейската Мъдрост на Белите Атланти, чиято реализация се състояла в една тайна, грижливо охранявана от Катарите: за Ваше улеснение, д-р Сигнагел, ще Ви кажа, че тя се състояла от същите принципи, които вече

изложих в Ден Трети като основи на „стратегическия начин на живот”, т.е. принципа на **завземането**, принципа на **ограждането** и принципа на **стратегическата стена**.

В концепцията на Хиперборейската Камера участвуват трите споменати принципа и нейната реализация би могла да се осъществи в кое да е място, въпреки че – повтарям – литическата техника, която изисквала единствено пространственото разположение на няколко неодаляни камъка, била тайна. Така, само с няколко камъка и своите ръце, Катарите посвещаваха вярващите в Мистерията на Несътворения Дух; и като истински представители на Кръвния Договор, те противопоставяли по този начин Мъдростта на Култа и Стратегическата Стена на Храма.

Но ако ритуалната форма била минимална, съответният духовен процес по време на катарското посвещение достигал максимална интензивност. Вярващият бивал вътрешно „утешен”, тоест – бивал **подкрепен** от Духа и се превръщал в Избран. **Но, Избран от кого? От Себе Си. Защото Посветените Катарци са Самопризваните да Освободят Своя Дух – тези, които са Избрали Себе Си да Постигнат Източника и да Съществуват. Вярващият, следователно, не бивал Избиран от Катарите, нито неговата трансмутация зависела единствено от Консоламентум-а, а Неговият Собствен Дух се Избирал и Сам Си придавал Чистота като се разполагал стратегически под харизматичното влияние на чистите човеци.**

Катарската Църква нямала Ритуали, Храмове и тайнства: на Катарите било позволено единствено проповядването – изложението на Евангелието на Христос Луцибел на всеки вярващ човек. И така се оказало, че неуморимата проповед разпространявала катарството от ден на ден като епидемия по страната на Лангедок, причинявайки като последица тревогата на Католическата Църква, която виждала своите Храмове празни и Свещеници си презирани и наскърбени. Чистите Човеци приписвали този успех на близостта на „историческия момент”, в който цял да се яви Гралът. Но това, което в началото било просто убеждение, един ден, когато катарството се намирало в зенита на народната подкрепа, се превърнало в действителна реалност: към края на XII век мнозина Чисти Човеци уверявали, **че са видели физически Грала и са възприели неговата трансмутираща Мощ.**

В графството на Фoa в средния пиринейски регион се намирало Владението на Рамон де Перейя, което съдържало освен замъци, села и обработваеми поля, и едно много стръмно планинско възвишение, върху което имало една древна крепост в руини. Името на това място било **Монсегюр**, а неговият Господар, както и цялото му семейство и неговите поданици, се числели между вярващите на Катарската Църква. През 1202 година Чистите Човеци помолили Рамон де Перейя да нареди да построят в Монсегюр едно странно каменно здание с петогълна асиметрична форма: неподходяща за отбрана, неадекватна за обитаване и естетически шокираща, постройката обаче била замислена съобразно Най-Висшата Хиперборейска Стратегия. Нейната функция

нямала нищо общо отбраната, обитаването или красотата, а с Грала – с Физическото Проявление на Грала: **Монсежюр щял да бъде една отправна зона, от която Посветените щели да могат да локализируют Грала и дори да се приближат физически до него.** Неговата функция не се състояла, следователно, в това да служи като хранилище, за да се „съхранява” Грала, тъй като Гралът не може да бъде нито вътре, нито вън от нещо: както и Вечният и Безкраен Дух, реалността на Грала е Отвъд Източника. Но да се локализира Източника, означава освобождението на окования в Материята Дух, и именно за да улесни тази локализация Гралът се приближава до спящите човеци; и Монсежюр щял да бъде тогава Стратегическата Стена, откъдето да се вижда Гралът, да се намира ориентацията към Източника, Духът да намира отново Себе Си и да се чува отново Гласът на Чистата Кръв. И Гралът щял да говори и да разкрие на Бялата Раса идентичността на Царя на Чистата Кръв – на Универсалния Император.

Накратко, докторе, **от Монсежюр Гралът – като камък – можел да бъде намерен и взет от чистите човеци; но докато те оставали в Стратегическата Стена, Гралът не се намирал вътре, а извън Монсежюр, тъй като така го изисква техниката на отправната зона; а в замяна на това, веднъж изнесен навън, той можел да се пренесе, ако това било желано, в кое да е друго място, тъй като отправността се съхранявала докато съществували оградената отправна зона и Посветените, които я управляват.** Естествено, Гралът може да бъде локализиран, винаги и от кое да е място, което да представлява освободена площ в пространството на Врага – една зона, отнета от Силите на Материята съобразно техниките на Хиперборейската Мъдрост на белите Атланти – място, където не действа Илюзията на Великата Измама: Да, докторе; от една подобна стратегическа зона на всяко място Хиперборейските Посветени – били те Мъдри Воини, Каменни Човеци или Чисти Човеци – могат да намерят Грала на Кростос Луцифер винаги, когато пожелаят: но – не ще бъде излишно да се подчертае това – Стратегическите Стени, построени тогава, изобщо няма да бъдат подобни на тези на Монсежюр, тъй като непостоянното разпределение на материята в световното пространство изисква да се променя съответно прилаганата Стратегическа Форма.

Както писах преди два дни, когато Инокентий III поема контрола над Ватикана в 1198 година, плановете на Бялото Братство били достигнали точката на осъществяването. И в тези плановете фигурирал като висящ проблем, на който трябвало да се даде скорошно решение, осъществяването на присъдата за изтребление, която тегнела над Катарите. Отначало Инокентий III изпратил специални легати, които пътували по страната на Ок, докато поскал в ход една маневра, целяща да подчини краля на Арагон Педро II под васалството на Свети Петър – нещо, което постигнал през 1204 година: в тази година Педро II бил коронясан в Рим от Папата, който му

върчил кралските инсигнии: мантия, туника, скиптър, глобус, корона и митра; следващият акт изисквал от него клетва за вяроност и подчинение пред Понтифекса, за защитаване на католическата вяра, за покровителство на църковните права във всичките му земи и владения, и **за борба до смърт срещу ереста**. Педро II се съгласява на всичко, без да подозира печалния си край от ръцете на цистерцианците, и след като получава Рицарския Меч от ръцете на Инокентий III, **предава своето Кралство на Свети Петър – на Папата и на неговите Наследници**.

Освен всичко това, легатите вече били предупредили Епископите, верни на Голените, и били осъществили едно детайлно преброяване на автохтонните прелати, които никога не биха одобрили разрушаването на цивилизацията на Ок и които трябвало да бъдат отстранени от Църквата. През 1202 година Голените счели, че условията са налице, за да изпълнят своите планове и решили да поставят един смъртоносен капан на графа на Тулуза Раймунд VI: механизмът на този капан целял да създаде оправдание за предстоящото разрушаване на цивилизацията на Ок и изтреблението на катарите; а инструментът, измислен за примамването на жертвата, бил една изкупителна жертва – един цистерциански монах от абатството Фонфроад, наречен Пиер дьо Каstelно. Този злокобен персонаж бил много добре подготвен за функцията, която трябвало да изпълни – без да го знае, разбира се, – тъй като се отличавал с качества като жестокост, фанатизъм, омраза към „ереста” и пр.; и за да се подсили неговата необмислена и нетолерантна дейност, му били дадени специални пълномощия, които го поставяли над който да е църковен авторитет с изключение на Папата, като му било заповядано да **разследва („инквизира”)**⁵⁶ вярата на окситанците: само за шест години Пиер дьо Каstelно успял си спечели омразата на цялата страна. През 1208 година, след като водил един диспут с Раймунд VI относно насилствената репресия, която изисквал срещу катарската ерес, Пиер дьо Каstelно бил убит от самите Голени, като отговорността за престъплението била направена да падне върху графа на Тулуза: така капанът бил затворен. Отговорът на Инокентий III на убийството на неговия легат цял да бъде обявяването на един священ кръстоносен поход срещу окситанските ереси. И, разбира се, призивът за този кръстоносен поход бил поверен на Конгрегацията от Цистер.

Наследник на областта, която римляните наричали „Нарбонска Галия”, а Карл Велики – „Готска Галия”, Лангедок представлявал една огромна страна от 40.000 квадратни километра, граничеца с Кралството на Франция: на Изток с брега на Рона, а на Север – с Форе, Оверн, Руерг и Керси. През XIII век страната била фактически и юридически под властта на краля на Арагон: сред по-важните владения в нея се броели

56 Думата „инквизиция” (от ср.век. лат. **inquisitio**) означава буквално „разследване, дознание, разпит” (бел.прев.).

херцогството Нарбон, графствата на Тулуза, Фоа и Беарн, виконтствата на Каркасон, Безье, Родез, Люсак, Алби, Ним и др. Освен тези васали Педро II бил наследил земите на Каталуня, графствата на Русийон и Пайярс и притежавал права над графството на Прованс. Но всичко не свършвало дотам: Педро II, чиято сестра била съпруга на Император Фридрих II Хохенцауфен, бил оженил двете си дъщери за графовете на Тулуза Раймунд VI и Раймунд VII – баща и син, а по собствения му брак с Мария от Монпелие му се падали и правата върху онова графство на Лангедок. Така обвързаността на краля на Арагон със страната на Ок не можела да бъде по-голяма.

Цистерцианците призовавали на кръстоносен поход из цяла Европа след смъртта на Пиер дьо Кастелно, тоест след 1208 година. През юли 1209 година една войска, помногобройна от която не била виждана никога в тези земи, прекосила Рона и се отправила към страната на Ок; като неин водач Инокентий III назначил един Голен, който изглежда бил изпъзлял от самата утроба на Преизподнята: Арнолд Амалрик, абат на Сито – манастира-майка на цистерцианския Орден. Войската на Сатаната, съставена от 350.000 хиляди кръстоносци, скоро се достигнала и обсадила малкия укрепен град Безье; присъдата за изтребление най-сетне цяла бъде изпълнена! Часове по-късно защитниците предават една порта и пъклените войски са готови да завладеят града; военните водачи питат Арнолд Амалрик за начина да различат еретиците от католиците, на което абатът на Сито отговаря – „Убивайте, убивайте всички, Бог сетне ще различи своите на Небето” –. Благородници и плебеи, жени и деца, мъже и старци, католици и еретици – всичките 30.000 обитатели на Безье са обезглавени или изгорени в следващите моменти. Трупът на Безье е Евхаристичният Агнец на Причастието на Кръстоносците – Тайнството на Кръвта и Огъня, което представлява Жертвоприношението на Единния Бог-Създател Йехова-Сатана. Наказание на Бога-Създател, Присъда на Бялото Братство, Санкция на тъмните Атланти, Компенсация на Свещениците, Голенско Отмъщение, Еврейско Назидание, Католическа Епитимия – клането в Безье е архетипично: така е било и ще бъде винаги, когато народите с Чиста Кръв се опитат да възстановят своето Хиперборейско Наследство; до Последната Битка.

След Безье пада Каркасон, където са изгорени 500 еретици, свалени са от постове автохтонните прелати, а виконтът Раймунд Роже се оказва пленен и унижен. Педро II пристига в Каркасон, за да се застъпи за своя васал и приятел, без да постигне нищо от папския легат: това безсилие дава една представа за властта, която била придобила Църквата над „светските крале” през онези столетия. Кралят на Арагон тогава се оттегля и се съсредоточава в един друг кръстоносен поход, който се води почти едновременно: борбата срещу мюсюлманите в Испания; той вярва, че като участва в това деяние, честта му не ще бъде компрометирана, както би станало в случай, че се намеси в репресията на собствените си поданици; но липсата на чест вече била огромна, тъй като той ги изоставя в ръцете на най-злите си врагове. Докато

Голенският кръстоносен поход продължава да изтребва Катарите замък след замък и се стреми да разруши графството на Тулуза, Педро II се сражава успешно срещу мюсюлманите в реконкистата на Валенсия. Накрая той се завръща в Нарбон, където се среща с катарските графове на Тулуза и Фоа, и с военния водач на кръстоносния поход Симон дьо Монфор и папските легати: отново не постига нищо, но този път бива поставено под съмнение неговото качество на католик и той е заплашен с отлъчване; накрая приема безразборната репресия и подкрепя грабежа, извършван от Симон: съгласява се, че ако графовете на Тулуза и Фоа не се откажат от катарството, техните титли ще бъдат прехвърлени. Тогава Педро II вярвал, че кръстоносният поход преследва единствено ликвидирането на „ереста“ и че властта му над Лангедок не се поставя под въпрос. И така, като „доказателство за добра вяра“, той урежда брака на своя син Хайме с дъщерята на Симон дьо Монфор: но Хайме – бъдещият крал на Арагон Хайме I Завоевателя – е само на две години; Педро II го предава на Симон за неговото „образование“, тоест като заложник, и този веднага го поставя зад стените на Каркасон.

След това Педро II се включва в борбата срещу Алмохадите, заедно с Краля на Кастилия Алфонсо VIII, и остава две години отдаден на Реконкистата на Испания. След като изпълнява една видна роля в Битката при Лас Навас де Толоса, той се завръща в Арагон, където го очаква печалната изненада, че Кръстоносците на Христос са разделили земите му и заплашват да поискат покровителството на Краля на Франция: Арнолд Амалрик, Абатът на Сито, сега е „Херцог на Нарбон“, а Симон дьо Монфор – „Граф на Тулуза“. Годината 1212 е към края си, когато Педро II се оплаква на Иннокентий III за открития акт на завоевание, който Кръстоносците осъществяват в неговата страна; Папата се опитва да го занимава, за да даде време на Големите да завършат унищожението на катарството и разрушението на цивилизацията на Ок, но, пред настоятелността на арагонския монарх, разкрива най-сетне истинската си игра и го отлъчва. Така Иннокентий III, който в 1204 година го коронясва и назовава **гонфалониер**, т.е. най-голям знаменосец на Църквата, сега го считал също за еретик: но би било наивно да се очаква, че един Голен, интересуващ се единствено от осъществяването на сатанинските планове на Бялото Братство, би действувал по друг начин. Скоро Педро II разбира всичко и тръгва с импровизираната си войска да на помощ на граф Раймунд VI в обсадата на Тулуза; но вече е късно да се сражава срещу Пъклените Сили: **този, който е живял, затваряйки очите си за Истината, е станал слаб, за да понесе погледа на Великия Измамник.** Педро II реагира, но силите му стигат само колкото да умре. Това е и което той прави в битката при Мюре срещу Симон дьо Монфор през септември 1213 година: умира неразбираемо посред една голяма стратегическа злополука, в която бива унищожена арагонската войска и окончателно погребана последната надежда на катарска Окситания.

Ден Двадесет и Втори

Като Тартесос, като Саксония, като страната на Ок, народите с Чиста Кръв трябва да заплащат един тежък дан за противопоставянето на Хиперборейската Мъдрост срещу Култа на Единния Бог. Кръстоносният поход срещу Катарите „и другите еретици от Лангедок” продължавал с известни прекъсвания в продължение на повече от 30 години; хиляди и хиляди окситанци завършили живота си на кладата, но към края страната на Ок бавно се завръщала в лоното на Майката Църква. В 1218 година умира Симон дьо Монфор по време на една обсада на Тулуза, която била отново завладяна от Раймунд VII; неговият син Амалрик, лишен от призиването на Голенски Палач, каквото в такава висока степен притежавал Симон, накрая купува правата на графството на Тулуза от краля на Франция Луи VIII, с което Капетингите легализират намесата си и в крайна сметка си присвояват цялата страна. Но това не било случайно: франкската окупация на Лангедок представлявала една дългосрочна цел на Голенската Стратегия, най-вече понеже цяла да позволи да се забрани чудния език на Ок – „езика на ереста”, в полза на средновековния френски – езика на бенедектинците, клюнийците, цистерцианците и Тамплиерите. Тази лингвистична замяна цяла да бъде смъртоносният удар за Културата на трубадурите, какъвто били кладите за катарството.

Добавяйки разрушаването на цивилизацията на Ок към останалите големи дела, реализирани от Инокентий III по време на неговото еклезиастично управление, се разбира, че към смъртта му през 1216 година, се считало, че плановете на Бялото Братство са достигнали точката на осъществяване: гаранцията за това – инструментът за световното господство цял да бъде младият Император Фридрих II, който в онези дни бил във всяко отношение съгласен с Голенската Стратегия. Но Фридрих II цял да промени изненадващо своята позиция и да нанесе един смъртен удар на плановете на Бялото Братство: и принципната причина за тази промяна, за това духовно проявление, което избликло от неговата Чиста Кръв и го преобразило в един Господар на Господарите, била действителното присъствие на Грала на Кростос Луцифер.

Катарите, заплащайки наистина жестоката цена на изтреблението, на което били осъдени от бенедиктинските Голени, успяли за сто години да изправят цял един народ срещу Силите на Материята. Така Кръвният Договор бил възстановен, но конфликтът не можел да бъде спечелен, тъй като все още не било времето да се води Последната Битка на Земята: в замяна на това, моментът бил благоприятен да се умре с Чест и да се очаква във Валхала – в Агарта – сигналът на Боговете-Освободители за участие в Последната Битка, която цяла да настъпи. Но, макар и да не можела да се спечели настоящата битка, законите на войната изисквали да се нанесат възможно най-големи поражения на Врага; и в този случай най-голямата злополука в плановете на Врага била предизвикана от проявлението на Грала. Затова Катарите, въпреки

кървавите преследвания на Кръстоносците и Голените, които ги изтребвали, и ужасните колективни кланета на вярващи, работели неуморно от Монсежюр, за да стабилизират пространствено Грала и да се приблизят до него във физическо тяло.

Може да се счита, че конкретните резултати на тази Хиперборейска Стратегия били получени в 1217 година: тогава физическото Присъствие на Грала осъществило функцията на **tabula regia** и потвърдило, че Фридрих II Хохенцауфен бил истинският Цар на Бялата Раса – единственият с духовната кондиция да установи Универсалната Империя на Чистата Кръв. И съвпадайки с появата на Грала в Монсежюр, едновременно Фридрих II в Сицилия постигнал схващането на Хиперборейската Мъдрост и се трансмутирал в Каменен Човек: от този момент започнала неговата война срещу „Папите на Сатаната”, „Антихристите”, както ги наричал в своите манифести; той също така забранил преминаването и всяка икономическа или военна операция на Тамплиерите в своето Кралство, повдигайки им обвинение в ерес. Тогава именно Фридрих II утвърждава публично, че „тримата Велики Лъжци на Историята са били Моисей, Иисус и Мохамед, представлявани понастоящем от Антихриста, който заема Трона на Свети Петър”.

С решителното и непредвидено действие на Фридрих II деликатната архитектура от интриги, построена от Голените, започнала да се разпада. Но Бялото Братство и Голените знаели много добре откъде идвала реалната атака и вместо да се вкопчат в едно пряка и безполезна конфронтация срещу Императора, съсредоточили всичките си усилия в Лангедок, който оттогава се превърнал в истинска Преизподня: трябвало спешно да открият магическата конструкция, която поддържала Грала и да я разрушат; било необходимо, следователно, да придобият информация колкото се може по-бързо.

Еретиците вече не се изпращали непосредствено на кладата: сега било нужно да получат техните признания, да открият тайните им места – мястото на техните церемонии. За тази мисия се усъвършенствувала формата на **инквизиране** („разследване”) на вярата, институционализирайки употребата на мъчения, изнудване, подкупи, обвинения и заплахи. И тъй като една подобна задача за разпитване на затворници, които предпочитали да умрат преди да проговорят, не можела да бъде осъществена вече само от папските легати, решили да натоварят с нея един специален Орден: „облагодетелствуван” с начинанието цял да бъде Орденът на Проповедниците, т.е. Орденът, основан, както ще видим, от Свети Доминик от Гусман.

Но въпреки ефикасната дейност, разгърната от Инквизицията със залавянето и екзекуцията на стотици окситански еретици, Голените се забавили с 27 години, докато стигнат до Монсежюр: междувреме, било поради лъжливи информации, било поради съществуването на едно основателно съмнение или просто подозрение, те се заели с разрушаването една по една на хиляди каменни конструкции в Окситания, допринасяйки

за още по-голямото разрушение на тази красива страна. Но Гралът не бил намерен и Фридрих II осъществил почти всичките си проекти за отслабване на Голенското папство. Накрая, през 1244 година, Кръстоносците под водачеството на Пиер дьо Амиел – Голенския архиепископ на Нарбон – се разположили пред Монсежюр и Присъствието на окситанския Грал приключило: клед като войските на Сатаната завзели площта на Монсежюр, „Гралът изчезнал и никога повече не бил **видян** на Запад”.

Монсежюр бил завладян и отчасти разрушен; семейството на господаря на Перейя било избито, заедно с 250 Катари, които функционирали там; но Гралът никога не бил намерен. Какво се случило с Венериния Камък на Кристос Луцифер? Той бил пренесен много далеч от неколцина Катари, които били натоварени със съхраняването му. Заслужава си да се повтори, обаче, че Гралът – бидейки едно Отражение на Източника – е Присъстващ във всяко време и място, откъдето се формира една стратегическа диспозиция, основана на Хиперборейската Мъдрост, и че би могъл да бъде намерен отново, ако се създадат необходимите условия – ако съществуват Чисти Човеци и Стратегическа Стена. Катарите, които успели да го поддържат като **Камък** – тоест като **Lapsit Exilis** – в продължение на 27 години, решили да го преместят преди падането на Монсежюр. Петима от Чистите Човеци отплавали от Марсилия към местоназначението, което им било посочено от Боговете-Освободители от К’Таагар: **непознатите земи, които съществували отвъд Западното Море** – тоест Америка. Корабът принадлежал на Ордена на Тевтонските Рицари и ги очаквал от известно време преди това по изричната заповед на Великия Магистър Херман фон Салца: тази евакуация била единствената помощ, която могъл да им окаже Фридрих II, въпреки че от много време в Монсежюр било очаквано пристигането на един имперски гарнизон.

„Констанца”, както се наричал корабът, след като преминала Стълбовете на Херкулес, навлязла в Океана и поела по пътя, който векове по-късно щял да следва Диас де Солис. Четири месеца по-късно, след като се изкачили по теченията на реките Ла Плата и Парана, пристигнали в една област, близка до съвременния град Асунсион в Парагвай. Картата, която използвали Тевтонските Рицари, идвала от далечната Померания – една от страните в Северна Европа, която били завладяли по заповед на Император Фридрих II: там имало един народ от датски произход, който бил плавал до Америка и притежавал една колония на мястото, към което се насочвала „Констанца”; тези викинги търгували с „едни роднини”, които според тях били станали Царе на един голям народ, намиращ се отвъд високите заснежени върхове на запад: една страна, отделена от колонията чрез просторни и непроходими джунгли, която била не друга, а инкската Империя; с „Констанца” пътували неколцина датчани, които познавали диалекта, говорен от колонистите.

Намерили колонията на посоченото място и там слезли на сушата Чистите Човеци, за да изпълнят своята цел – да намерят адекватно физическо хранилище на Грала чрез построяването на една Стратегическа Стена. Корабът на Тевтонския Орден отплавал, известно време след това, но Чистите Човеци вече никога не се завърнали в Европа: вместо това те работели в продължение на години, подпомагани от колонистите и от индианците гуаяки, докато завършили една изумителна подземна постройка в един от склоновете на Серро-Кора. Физическото Присъствие на Грала сега било подсигурено, тъй като то било ориентирано по такъв начин спрямо постройката, че пространствената му стабилност се оказвала достатъчна, за да остане в продължение на векове на това място, където други Чисти Човеци биха го потърсили и намерили.

Естествено, Тамплиерите, уведомени в Европа от Бялото Братство, не закъснели да се впуснат в преследване на Катарите. Те плавали редовно до Америка от пристанищата на Нормандия, където разполагали с една могъща флота, тъй като имали нужда да натрупат скъпоценни метали, особено сребро, за да подкрепят икономически бъдещата Финансова Синархия – метали, които в Америка се добивали лесно. Няколко години след разказаните събития Тамплиерите върхлетели викингската колония и подложили всичките ѝ обитатели на сеч; но Гралът отново не се появил.

Големите не забравили този епизод и по-късно, след пълното „завладяване на Америка“ от Испания един легион от йезуити – естествените наследници на бенедиктинците и Тамплиерите – се установил в региона, за да се опита да открие и открадне Венериния Камък. Но всички търсения били безплодни, и напротив – Присъствието на Грала ставало осезаемо по един непреодолим начин сред испанските заселници, пречиствайки Чистата Кръв и предразполагайки народа да разпознае Универсалния Император. През XIX век, д-р Сигнагел, едно чудо, аналогично на цивилизацията на Ок, било на път да се повтори: Републиката на Парагвай се издигала със собствена светлина над народите на Америка. Действително, тази страна притежавала силна и добре екипирана войска, собствена флота, железопътни линии, тежка промишленост, процъфтяващо земеделие и една завидна социална организация със законодателство, много напреднало за епохата, в което изпъква задължителното, свободно и безплатно образование: и това в 1850 година! Населението било силно и гордо със своя произход и знаело да се възхищава на духовността и доблестта на своите Водачи. Разбира се, на Бялото Братство не се нравел курсът, поет от онова общество, което не би се съгласило да се интегрира в схемата на „международното разделение на труда“, предложена тогава като модел на световния икономически ред: тази система била предварителна стъпка към осъществяването през XX век на Финансовата Синархия и Световното Правителство на Избрания Народ – древните планове, които, както ще обясня, се провалили през Средновековието. За Бялото Братство

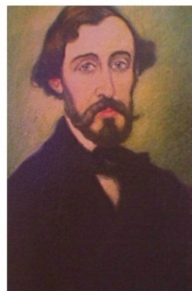
парагвайският народ бил болен; и вирусът, който го поразявал, се наричал „национализъм” – най-злия съвременен враг на синархичните планове.

Връхната точка на ситуацията се осъществява през 1863 година, когато **Гралът се появява отново и потвърждава на всички, че маршал Франсиско Солано Лопес е един Цар с Чиста Кръв, Господар на Войната – един Универсален Император.** Тогава се обявява присъдата за изстребление срещу парагвайския народ и династията на Солано Лопес. За кратко време един нов кръстоносен поход се обявява във всички съседни страни: Аржентина, Бразилия и Уругвай ще осигурят средства и войски, но зад тези полу-колониални страни стои Англия, тоест английското Масонство – една Голенска и еврейска организация. Начело на кръстоносната войска, която сега се нарича „съюзническа”, застава аржентинският генерал Бартоломе Митре – масон, изцяло подчинен на британските интереси. Но способността да изпълнява ролята на Голенски Палач, която проявява генерал Митре, надхвърля многократно дяволската жестокост на Арнолд Амалрик и Симон дьо Монфор: и е логично да бъде така, тъй като търпението на Врага било изчерпано от векове и сега се целяло да се даде едно образцово наказание – един урок, който да покаже ясно, че пътят на духовния и расов национализъм няма да бъде толериран.

Войната на Тройния Съюз започва през 1865 година. През 1870 година, когато войските на Сатаната завземат Асунсион и маршал Солано Лопес умира, сражавайки се в Серро-Кора, войната приключва, оставяйки следната равностметка: население на Парагвай преди войната – 1.300.000 жители; население след капитулацията: 300.000 жители. Безъе, Каркасон, Тулуза са детска игра пред един милион убити, д-р Сигнаел! И излишно е да се казва, че от тристата хиляди оцелели мнозинството били жени, старци и индианци; населението от испански произход, което било силно и гордо, се изстребвало безмилостно, къща по къща, в ужасяващи кланета, които ще да са извиквали наслада у Силите на Материята. Още веднъж Персей обезглавявал Медуза. Един милион героични парагвайци, заедно със своя водач от Чиста Кръв, били жертвоприношението, което сатанинските сили предлагали на Единния Бог през XIX век в онази далечна страна на Южна Америка, където, обаче, се проявило трансмутиращото Присъствие на Грала на Кристос Луцифер.



Бартоломе Митре



Маршал Франсиско
Солано Лопес

Ден Двадесет и Трети

Вече е време да се занимаем със Свети Доминик и Ордена на Проповедниците. Доминик де Гусман се родил в 1170 година в градчето Калеруега в Стара Кастилия, което се намирало под юрисдикцията на Епископа на Осма. Преди да се роди, майка му имала един сън, в който видяла бъдещия си син като куче, което носело между челюстите си пламтящ лабрис, т.е. една горяща секира с двойно острие. Този символ заинтригувал живо Господарите на Тарсис, тъй като го счели за знак, че Доминик бил предопределен за Култа на Студения Огън. Затова те го наблюдавали внимателно през детството му и скоро след като приключило неговото първоначално обучение му уредили едно място в Университета на Паленсия, който тогава се намирал в зенита на своя академичен престиж. Причината била ясна: в Паленсия преподавал теология знаменитият Епископ Педро де Тарсис, по-известен с прозвището „Петреньо“, който се радвал на неограниченото доверие от страна на Крал Алфонсо VIII, комуто бил един от главните съветници.

Случилото се петнадесет години по-рано с неговия братовчед Епископ Лупо било предупреждение, което не можело да се пренебрегва, затова Петреньо живеел зад стените на Университета в една много скромна къща, която обаче имала преимуществото да бъде оборудвана с малък частен параклис: там той имал за свое съзерцание една репродукция на Нашата Господарка от Пещерата. В този параклис Петреньо посветил Доминик де Гусман в Мистерията на Студения Огън и така била голяма трансмутацията, извършена в него, че той скоро се превърнал в Каменен Човек – в един Хиперборейски Посветен, надарен с огромни тавматургични сили и не по-малка Мъдрост: така дълбока била предаността на Доминго де Гусман към Нашата Господарка от Пещерата, че се говорело, че самата Света Дева отговаряла на монаха в неговите молитви. Именно той съобщил на Петреньо, че бил видял Нашата Господарка от Пещерата с една огърлица от рози. Тогава Петреньо посочил, че този орнамент

съответствувал на огърлицата от черепи на Фрия Кāлибур: Фрия Кāлибур, видяна извън Самостта, се явявала облечена в Смъртта и носела огърлицата с черепите на своите убити любовници; черепите били зърната със Словата на Измамата; за разлика от това Фрия, видяна в основата на Самостта – отвъд Нейното Було на Смъртта, което я представяло като Ужасяваща за Душата, – била Голата Истина на Вечния Дух – Девата от Агарта с Абсолютна и Непорочна Красота; било естествено тя да носи една огърлица от рози, в която всяка розова пъпка представлявала сърцата на онези, които я били Обичали със Студения Огън. Доминик бил дълбоко запленил от това видение и не след дълго не изработил Розария⁵⁷, който се състоял от една нишка, на която били нанизани, но фиксирани, три групи от шестнадесет топчета, замесени от розови листенца; шестнадесетте – тринадесет плюс три – зърна, съответствували на „Мистериите на Девата”. Розарият на Свети Доминик се употребява за методичното произнасяне на молитви или мантри, които сетне предизвикват едно мистично състояние у посветения на Девата и накрая възпламеняват Студения Огън в Сърцето.

Не бива да се учудвате, че споменах шестнадесет Мистерии на Девата, а днес те се считат за петнадесет, нито че е различен броят на зърната на Розария, нито че днес Розарият се свързва с Мистериите на Иисус Христос, а Мистериите на Нашата Господарка на Каменния Младенец са били укрити, тъй като цялото Дело на Свети Доминик е било систематично обезобразено и изопачено, както от враговете на неговия Орден, така и от предателите, които са съществували в огромно количество и каквито съществуват в още по-голямо вътре в него.

Доминик започнал да чете лекции в катедрата по Свещено Писание в Университета на Паленсия, но естественото му призвание за проповед и желанието му да разкрие употребата на Розария го довели до разпространяването на Християнското Учение и Култа на Нашата Господарка на Розария в най-отдалечените области на Кастилия и Арагон. В това дело той се отличил достатъчно, за да убеди Господарите на Тарсис, че се намирили пред подходящия човек, който да основе първия анти-Голенски Орден в Историята на Църквата. Доминик бил способен да живее в крайна бедност, умее да проповядва и да пробужда вярата в Христос и Девата, проявявал качества на истинска святост и удивлявал с просветената си Мъдрост: трудно било да се отрече правото му да събере онези, които вярвали в неговото дело.

Но за да не може това право да му бъде отречено от Голените, било необходимо Доминик да стане известен извън Испания, да даде на народите примера на своето смирение и святост. Епископът на Осма – Диего де Асеведо, който тайно споделял идеите на Господарите на Тарсис, – решил, че най-доброто място, където да изпрати Доминик, било Южна Франция – областта, която в този момент била разбунена от сблъсъка с Църквата: огромното мнозинство от окситанското население поддържало

57 От лат. **rosarium** (“венец от рози”) – традиционна католическа броеница (бел.прев.).

катарската религия, която според Църквата представлявала „една отвратителна ерес“, без бедениктинците от Клюни и Цистер, толкова могъщи в останалата част на Франция, да могат да попречат на това. С тази цел Епископ Диего си осигурил представителството на инфанта⁵⁸ Дон Фернандо за уреждането на брака му с дъщерята на Граф де ла Марка⁵⁹, което му предоставяло възможността да пътува до Франция, вземайки със себе си Доминик де Гусман, когото вече бил назначил за Презвитер. Това пътуване му позволило да опознае „катарската ерес“ отвътре и да състави своя план. В едно второ пътуване до Франция, след смъртта на дъщерята на Графа и определянето на мисията на Доминик, двамата църковници се отправили към Рим: там Епископ Диего издействува пред страховития Голенски Папа Инокентий III разрешението да странствува из Лангедок, проповядвайки Евангелието и запознавайки с употребата на Розария.

След като получават разрешението, двамата се отправят към Монпелие, за да проповядват в градовете на Юга; правят го боси и изпросвайки прехраната си, без да се отличават особено от Чистите Човеци, които странствуват в изобилие по същите пътища. Смирението и суровостта, които проявяват, контрастират забележимо с лукса и помпозността на папските легати, които в онези дни също обикалят страната, опитвайки се да попречат на разпространението катарството, както и с явното богатство на Архиепископите и Епископите. Въпреки това, те биват посрещнати враждебно в много села и градове, не заради своите деяния, които Чистите Човеци уважават, нито дори заради проповедта си, а заради това, което преставляват: Църквата на Йехова-Сатана. Но тези резултати били предварително предвидени от Петреньо и Диего де Осма, които били дали точни инструкции на Доминик относно Стратегията, която трябвало да следва.

Гледната точка на Господарите на Тарсис била следната: наблюдавайки **от Испания** открито военствена позиция, заета от Народа на Ок по отношение на Свещениците на Йехова-Сатана, и вземайки предвид опита, който Домът на Тарсис имал от подобни ситуации, заключението очевидно сочело, че последицата щяла да бъде унищожение, разруха и изстребление. Според мнението на Господарите на Тарсис колективното самоубийство **не било необходимо**, а напротив – само облагодетелствувало Врага; но било също така ясно, че Катарите не си давали напълно сметка за ситуацията, навярно поради непознаването на дяволската злоба на Голените, които съставлявали Тайното Правителство на Римската Църква, и поради възприемането единствено на повърхностния и най-шокиращ аспект на католическата

58 Инфант – в Испания – законен син на краля, който не е определен за престолонаследник (бел.прев).

59 Според друга версия – на Краля на Дания (исп. **Dinamarca**) – бел.прев.

организация. Нещо повече – дори ако Катарите не допускали, че Голените от Колегията на Строители на Храмове от Цистер били постановили изстреблението на Чистите Човеци и разрушението на цивилизацията на Ок, и че те щели да изпълнят тази присъда до най-последните ѝ подробности, не по-малко сигурно било, че тази възможност не ги тревожела ни най-малко: като обзети от една мистична лудост, Чистите Човеци били приковали своя поглед в Източника – в Грала – и били безразлични към развитието на света. И вече се видя колко резултатна била тази твърдост, която позволила проявлението на Грала и Универсалния Император и причинила Провала на Плановете на Бялото Братство.

Исправени пред неотстъпчивостта на Катарите, Доминик и Диего прибегват до един краен метод, който не можел да не бъде одобрен от Църквата: те предупреждават тези, които искали да ги слушат, относно сигурното унищожение, до което щяло ги доведе откритото поддържане на ереста. Но не биват чути. На вярващите, които съставляват мнозинството на окситанското население и които, както всяка религиозна маса, не владеят философските тънкости, им се струва невъзможно да повярват, че Злото би могло да възтържествува над Доброто, т.е. че Римската Църква действително би могла да разруши Катарската Църква. А Катарите, които знаят, че **Злото може да тържествува над Доброто на Земята**, това ги оставя безразлични, тъй като във всички случаи става на дума само за вариации на Илюзията: за Чистите Човеци единствената реалност е Духът; и тази Истина означава окончателното и абсолютно тържество на Доброто над Злото, т.е. Вечната Трайност на Реалността на Духа и Крайното Разпадане на Илюзията на Материалния Свят. Годината е 1208 и докато народът се намира утвърден на тези позиции, Папа Инокентий III обявява Кръстоносния поход като наказание за смъртта на своя легат Пиер дьо Каstelно. Вече е късно проповедта на Свети Доминик да даде някакъв резултат. Въпреки това, принципната цел на мисията, която била да се наложи светият образ на Доминик и да се направят известни неговите способности като организатор и основател на религиозни общности, се постигала. В онази година, когато се извършвало клането в Безье и другите Голенски жестокости, Свети Доминик основавал своя пръв манастир във Фанжо, близо до Каркасон. Бил разбрал още отначало, че окситанските дами проявявали особено предразположение към духовната Любов-Без-Смърт и затова установил там манастира Пруйл, чиито монахини щели да се посветят на грижите за деца и Култа на Девата на Розария: първата игуменка била Майела де Тарсис – велика посветена в Култа на Студения Огън, изпратена от Испания за тази функция. И тогава той приложил един от стратегическите принципи, посочени от Петреньо: за да се избегне контрола на Голените до известна степен, било необходимо да се откаже от **Regula Monachorum** на Свети Бенедикт. Затова Свети Доминик дал на монахините от Пруйл Устава на Свети Августин.

Разбира се, Свети Доминик и Диего де Осма не действували сами: подкрепяли ги някои Благородници и църковници, които тайно изповядвали Култа на Студения Огън и получавали духовното съдействие на Господарите на Тарсис. Между тях се числяха Архиепископът на Нарбон и Епископът на Тулуза, които допринасяли за това дело със значителни суми пари. Последният бил един генуезки Посветен на име Фулко, инфилтриран в Цистер от Господарите на Тарсис, който не бил разкрит до самия край: в онези дни Епископ Фулко минавал за заклет враг на Катарите и защитник на католическата ортодоксия, като употребявал този свой престиж, за да популяризира между папските легати и своите началници от Цистер монашеското дело на Доминик и неговата лична святост.

През следващите години Свети Доминик се опитва да осъществи плана на Петреньо и основава едно полу-светско братство от типа на рицарските Ордени, наречено „*Militia Christi*”⁶⁰, от което трябвало да излезе *Tertius ordo de paenitentia Sancti Dominici*⁶¹, чиито членове били познати като „монаси Терциари”; но тази организация скоро се оказала неефикасна за търсените цели и трябвало да се помисли за нещо по-съвършено и с по-голям обхват. В продължение на няколко години бил планиран един нов Орден, вземайки предвид натрупания опит и страховитата задача, която трябвало да се осъществи, т.е. борбата срещу стратегията на Голените: в тези проекти със Свети Доминик сътрудничела една група от шестнадесет Посветени, произлизащи от различни места в Лангедок, които се срещали периодично в Тулуза и сред които се числял Епископ Фулко. Като плод на тези спекулации било решено, че най-удобно щяло да е да се създаде един „Хиперборейски Кръг”, прикрит зад един католически Орден: „Кръгът” щял да бъде едно свръх-Тайно Общество, ръководено от Господарите на Тарсис, което щяло да функционира във вътрешността на новия монашески Орден. Само така, – заключили те, – щяла да се приими търсената цел с принципа на сигурността.

Тази тайна група, съставена в началото само от шестнадесетте Посветени, които споменах, се нарекла *Circulus Domini Canis*, т.е. Кръг на Господарите на Кучето. Това име се обяснява, като се припомни пророческия сън на майката на Доминик де Гусман, в който нейният бъдещ син се явявал като куче, носещо една пламтяща секира, имайки предвид, че за Посветените в Студения Огън „Кучето” било една репрезентация на Душата, а „Господарят” по преимущество бил Духът: във всеки Хиперборейски Посветен Духът **трябвало** да подчини Душата и да поеме функцията на „Господар на Кучето”; оттук обозначението, прието от Кръга Посветени, което освен това имало преимущество да се обвърква с името *dominicanī*⁶², т.е. доминиканци,

60 „Воинство Христово” (лат.) – бел.прев.

61 “Трети орден за покаянието на Свети Доминик” (лат.) – бел.прев.

62 Игра на думи: на латински *Domini canī* означава „кучета на Господа”, докато *Domini Canis* – „Господари на Кучето” (бел.прев.).

което народът давал на монасите на Доминик де Гусман. Следва да се добави, че биването „Господар на Кучето” в Мистиката на Студения Огън е аналогично на биването Господар на Коня или „Рицар” в Мистиката на Рицарството, където Душата се символизира от „Коня”⁶³.

Един от Посветените – Пиер Селън – бил дарил няколко къщи в Тулуза: едни от тях били предназначени за тайни места за срещи на Кръга, а другите се взели за използване от бъдещия Орден. Когато всичко било подготвено, било осигурено получаването на разрешението на Инокентий III за основаването на един Орден на просещи проповедници, подобен на образувания от Свети Франциск Асизки през 1210 година: онзи Орден Инокентий III бил одобрил незабавно, но новата молба сега идвала от Тулуза – една страна в Свещена Война, в която всички били подозирани в ерес; и трябвало да се процедира предпазливо; планът бил амбициозен, но единствено безспорната личност на Свети Доминик щяла да преодолее всички трудности, тъй както го бил направил самият Свети Франциск; не бива да се забравя, че Големите контролирали цялото западно монашество от бенедиктинския Орден и се отнасяли враждебно към създаването на нови независими Ордени. Възможността се предоставила едва през 1215 година, когато Епископ Фулко бил повикан на IV Общ Латерански Събор и довел със себе си Свети Доминик.

Там те се сблъскали с твърдия отказ на Инокентий III, който, както се знае, се съгласил едва след като сънужвал, че Латеранската Базилика, заплашена от срутване, била подкрепена от рамената на Доминик де Гусман. Но неговото разрешение било чисто вербално, макар и свършено законно, и се органичило до приемането на реформирания Устав на Свети Августин, предложен от Доминик, и до препоръчването на мисията на борба срещу ереста. След смъртта на Инокентий III, през 1216 г. Хонорий III дава окончателното одобрение на „Ордена на Проповедниците” или **Ordo Praedicatorum** и позволява неговото разширяване, тъй като дотогава той притежавал само манастирите в Пруйл и Тулуза. Отначало в Ордена влизат всички църковници от Дома на Тарсис, които, както казах, били в огромното си мнозинство университетски професори, привличайки със себе си мнозина други мъдреци и учени от Епохата. Така за кратко време Орденът се преобразил в една организация, способна за преподаване на високо ниво, въпреки че първия общ Капитул, свикан в Болоня през 1220 г., обявил, че става на дума за един „просещки Орден” с по-малка строгост в бедността от този на Свети Франциск. Свети Доминик починал през 1221 година, оставяйки контрола на Ордена в ръцете на един Посветен с Чиста Кръв – Генералния Магистър Йордан Блажени от Саксония.

63 Испанската дума **Caballero** („Рицар”) означава буквално „Конник” (от **caballo** – „кон”). От друга страна българската дума „Рицар” е производна от немската **Ritter** – „Ездач” (бел.прев.).

В този момент обаче Голените се борели да постигнат институционализирането на една систематична инквизиция на ереста, което би им позволило да разпитват всеки заподозрян и да придобият информацията, която да ги отведе до мястото на Грала; ако една такава институция бидела поверена на бенедиктинците, както се целяло, краят на катарската Стратегия щял да бъде много по-бърз от предвиденото, без да даде време на Фридрих II да реализира плановете си за съсипването на Голенското папство. Оттам настоятелността и красноречивостта, разгърнати от доминиканците, за да се представят като Ордена, най-подходящ за изпълняването на тази зловеща функция; но доминиканците притежавали някои реални предимства пред бенедиктинците: те не само представлявали един местен Орден, туземец за Лангедок, където бенедиктинците били изгубили влияние преди известно време, но също така и разполагали с монаси с голяма теологическа подготовка, способни да анализират декларациите, които инквизицията на вярата изисквала. Доминиканците разполагали с несъмнената способност за мобилизация в Лангедок и когато Голените се убедили, че новият Орден щял също да попадне под техния контрол и да позволи постъпването на техните собствени инквизитори, те също одобрили предоставянето. През 1224 г. Император Фридрих II, който, въпреки че вече бил в конфронтация с папството, бил наясно със ситуацията в Лангедок и необходимостта да подкрепи Ордена на Проповедниците, обновява посредством един имперски закон древното римско законодателство, което разглеждало неофициалните Култове като „престъпление срещу държавата“, т.е. подлежащи на смъртно наказание: в този случай законът щял да се прилага към потушаването на ереста. През 1231 г., макар те фактически вече да функционирали, Папа Григорий IX въвежда „специалните трибунали на Инквизицията“ и поверява тяхната служба на Ордените на Свети Доминик и Свети Франциск – на този последния по молба на Брат Елиас, един таен агент на Фридрих II във францисканския Орден, който бил генерален викарий от 1232 до 1239 г. и който накрая, разкрит от Голените, преминал открито към гибелинската партия. Но след кратко време натоварени с Инквизицията щели да останат само доминиканците.

При оценяването на хода, предприет от Ордена на Свети Доминик за приемането на отговорността за Инквизицията, трябва да се изяснят два факта. Единият е, че това представлявало по-малкото зло за Катарите, тъй като репресиите, извършвани директно от Голените, щяли да бъдат ужасно по-ефективни, както се видяло в Безье, а по този начин се постигало най-малкото саботирането на търсенето на Грала и забавянето на падането на Монсежур – цел, която до голяма степен била постигната. А другият факт е, че Господарите на Тарсис напълно си давали сметка, че Орденът щял да бъде инфилтриран от Голените и че те щели да отворят вратите на най-жестоките и фанатични представители на католическата ортодоксия, които щели да унищожат Катарите и тяхното Дело безмилостно и безпощадно: но дори така балансът сочел, че щяло да е за предпочитане да се поеме този риск пред това да се позволи на Голените да изпълняват тази роля самостоятелно.

Най-фанатичните инквизитори, които скоро щели да функционират в Ордена, не можели да бъдат възпрени открито, тъй като това щяло да събуди подозрението на Голените. Тактиката тогава се състояла в изкусното отклоняване на вниманието към лъжливи следи или други форми на ерес. В първия случай Господарите на Кучето действително постигнали това, под обвинението в „ерес“ да бъдат ликвидирани на кладата всички престъпници, крадци, дегенерати и проститутки от Лангедок: тези, естествено, никога не предоставили никакви данни, които да послужат на Голените, макар и да били накарани чрез изтезания да се признаят за еретици. Във втория случай доминиканската Инквизиция породила една последица, нежелана от бенедиктинските Голени, която те не били способни да предотвратят: точно по същите причини, поради които Господарите на Кучето не могли да попречат на Голените да изстребят Катарите, т.е. за да не изпаднат в противоречие с действащите закони, Голените не можели да попречат на репресирането на членовете на Избрания Народ, лесно подвеждани под обвинението в ерес. А Господарите на Тарсис, които не били забравили сметките, които си имали с тях, останали от Епохата на Вестготското Кралство в Испания, и участието, което тези имали в арабското нашествие, както и по-късните интриги за унищожаването на Дома на Тарсис, имали сега в ръцете си, чрез Инквизицията, едно страховито оръжие, за да си отплатят удар по удар. Станало така, че Голените с неприятна изненада установили, че потушаването на ереста довеждало в много случаи до систематични преследвания на евреите, които били изпращани на кладата със същата или още по-голяма ярост като Катарите. Това било, естествено, резултат от тайното дело на Господарите на Кучето, което за съжаление не било толкова ефективно, колкото те желаели, понеже на еврейските еретици, също както на Катарите, трябвало да се предложи възможността за приемане на католицизма, с което те си спасявали живота – нещо, към което тези обикновено прибегвали без проблеми, превръщайки се в марани⁶⁴, т.е. запазвайки тайно своята религия и преструвайки се, че са християни, обратно на Чистите Човеци, които предпочитали да умрат пред това да съгрешат пред Честта и да излъжат за своите религиозни вярвания.

Накратко, времето минавало, катарската ерес отстъпвала на по-умерената католическа религия, първоначалните изстъпления на Инквизицията се успокоявали и Орденът на Проповедниците допълвал своята незаслужена известност като репресивна организация с една друга слава, повече в съгласие с Духа на неговите основатели: тази на един Орден, посветен на изучаването, преподаването и проповядването на католическата вяра. Великата теологична система на Схоластиката се дължи до голяма степен на делото на бележити доминикански мислители и писатели, които в почти всички случаи не били Посветени, но били тайно ръководени от тях. За да развие тази си дейност, Орденът се съсредоточил в два престижни университета – този в

64 Маран (исп. **marrano** – букв. „прасе“) – покръстен евреин, който тайно изповядва юдеизма (бел.прев.).

Оксфорд и този в Париж: достатъчно е да припомним, че професори като германеца Свети Алберт Велики или Свети Тома Аквински са били доминиканци, за да се разбере, че славата, придобита от Ордена тук, е била наистина напълно заслужена. Но доминиканци били също Роландо да Кремона, който преподавал в Париж между 1229 и 1231 г.; Пиер дьо Тарантес, който го правил от 1258 до 1265 г. и станал Папа с името Инокентий V през 1276 г.; Роджър Бейкън, Ричард Фишър и Винсент дьо Бове в Оксфорд, и др.

Трябва да се има предвид, д-р Сигнаел, че Господарите на Тарсис притежавали Хиперборейската Мъдрост и като последица от това работели в съгласие с една хилядолетна историческа перспектива; те считали, например, че тези десетилетия на Голенското влияние били неизбежни, но те че накрая щели да преминат: **тогава щял да дойде моментът да се пречисти Орденът**. Защото това било стратегически важното: да се запази контролът над Ордена и институцията на Инквизицията за една бъдеща **възможност**; когато тя се предоставела, цялата сила на ужаса и репресиите, развързана от цистерцианските Голени, щяла да бъде обърната като **в един удар на джиу-джиу срещу собствените си породители**; и никой нямало да се почувствува засегнат от това, особено в Лангедок. Основната тежест на Стратегията, както се вижда, почивала в способността на Кръга на Господарите на Кучето да поддържат в тайна своето съществуване и да запазват контрола над Ордена; това не било лесно, тъй като Голените накрая започнали да подозират, че една чужда воля разстройвала техните планове от самите недра на инквизиторската Организация, но всеки път, когато някой се доближавал до истината, **Domini Canis** го екзекутирали тайно и приписвали смъртта му на предвидими отмъщения на окситанските еретици.

Към тези чисто стратегически мотивации, които вдъхновявали Господарите на Тарсис да работят тайно в **Circulus Domini Canis**, се прибавила много скоро чистата необходимост за оцеляване поради събитията, които се случили в Испания и които ще започна да излагам от утре. Както ще се види, унищожаването на Тамплиерския Орден и с това ефективният провал на синархичните планове на Бялото Братство, щели да се превърнат във въпрос за живот и смърт за Дома на Тарсис. Последната Стратегия на **Circulus** ще ни доведе до онази екзотерична причина за провала на вражеските планове, която била Филип IV и на която споменах преди четири Дни.

Ден Двадесет и Четвърти

Докато Орденът на Проповедниците се развивал в съгласие с плановете на Господарите на Тарсис, нещо ужасно щяло да се случи в Испания: завръщането на Бера и Бирса. И малко останало, д-р Сигнаел, това събитие да не означава края на Дома на Тарсис. По-нататък ще разкажа как се случили нещата.

Спомнете си, докторе, че древната Онуба – главният град на Турдетания – се намирала от VIII век под господството на арабите, които я наричали „Уелва“. През 1011 година тя била столица на едно от Кралствата-Таифи, като неговият пръв суверен бил Абу-Заид Мохамед бен-Аюб, следван от Абул-Мозаб Абдалазиз; но през 1051 г. тя скоро била анексирана от Кралството на Севиля и останала така до 1248 г. Както вече обясних, през тези столетия на арабска окупация Домът на Тарсис оцелял без проблеми и постигнал завидно икономическо могъщество; Градчето на Турдес, чието съществуване зависело основно от владенията, които Господарите на Тарсис ползували в областта, се било разрастнало и доста процъфтяло, наброявайки тогава около три хиляди и петстотин обитатели; отделно от прякото ядро на фамилията Тарсис-Валтер, която обитавала господарската резиденция и се състояла от около петдесет члена, в Градчето Турдес живеели няколко фамилии от потеклото на Дома на Тарсис, но от странични кръвни линии. И така, през 1128 г., когато Бера и Бирса провели Голенския Събор в Монсон, Кралството на Уелва било подчинено на Таифата на Севиля.

Кралят на Кастилия и Леон Фернандо III Светият завладява обратно Севиля през 1248 г., но умира там през 1252 г.; неговият син – Алфонсо X Мъдри – завършва кампанията, завладявайки през 1258 г. Алгарв и земите на Ниебла и Уелва. Кралят дал тази област като зестра на своята родна дъщеря Беатрис, която я присъединила към Португалската Корона, омъжвайки се за Алфонсо III. Тъй като тази анексия накърнявала прастарите права, които Домът на Тарсис имал върху областта, Португалската Корона компенсирала Рицаря Одиелон де Тарсис-Валтер с титлата „Граф де Тарсевал“. Наистина, на Герба, който Португалия дала на Дома на Тарсис, била изписана легендата: “**Con. Tars. et Val.**”, с която се предавала съкратено титлата „Граф на Тарсис и Валтер“; по-късният пряк прочит на легендата в крайна сметка свързал сричките на абревиатурата и образувал думата „Тарсевал“, която идентифицирала Дома на Тарсис през следващите столетия. Композицията на този герб била резултат от обтегнатите преговори между Одиел и португалските Хералди, в които новият Граф наложил своята гледна точка, позовавайки се на различията в езика и на едно своеобразно обяснение на желаните емблеми. Предполагайки, че в древната Лузитания вече не си спомняли нищо за Дома на Тарсис, той изискал изобразяването в Герба на много от фамилните Символи: и те били поставени, приемайки така присъствието на петлите като „представящи Светия Дух от дясната и лявата страна на щита на Тарсис“; на еднорогата мряна – едно фантастично животно – като „символ на Демона, който заобикаля средата на щита на Дома на Тарсис“; на крепостта в средата като „еквивалент на древното Владение на Дома на Тарсис“; на реките Одиел и Тинто като „принадлежащи на страната и необходими за определянето на сцената“; и пр.; и накрая включили образа на Меча на Мъдростта „като символ на Дамата – по това време Девата от Пещерата, – на която се посвещавали Рицарите на Тарсис“; върху острието Хералдите изписали Бойния Вик на Господарите на Тарсис: “**Honor et Mortis**”. Следващият Крал на Кастилия и Леон Санчо IV върнал областта на

Уелва към Кастилската Корона и поставил като управител Дон Хуан Мате де Луна, но присъединил титлата и Герба на Дома на Тарсис към въпросното Кралство. Както скоро ще видим, Графството Тарсис – жертва на голяма смъртност преди години – било тогава предадено във владение на един каталонски Рицар, който се бил отказал от правата над своето процъфтяващо средиземноморско Графство в замяна на тези далечни андалузки земи.

Било изминало повече от столетие откакто Бера и Бирса наредили на Големите да изпълнят две мисии: да изпълнят присъдата за изстребление, която тегнела над Катарите и да издигнат един Тамплиерски Замък в Арасена. Първата „мисия“, както се вижда, била грижливо изпълнена от Цистерцианските Голени; затова пък по отношение на втората все още не нямало никакъв напредък. Докато Фернандо III Светият завладявал обратно Севиля през 1248 г. и неговият син Алфонсо X Мъдри присъединявал през 1258 г. Алгарв и Уелва, Кралят на Португалия Санчо II, малко преди да умре през 1248 г., завладява Арасена – област, която ще бъде присъединена към Кастилската Корона през 1252 г. Може да си представим тогава припряността, с която действували Тамплиерите още от момента, когато била възвърната територията на Уелва. Още през 1259 г. те били придобили едно пълномощно от Алфонсо X, което им разрешавало „да заемат едно парче земя в планината Арасена и да го укрепят съответно с цел да се поддържа и защитава един гарнизон от 200 Рицаря“. Въпреки това, години преди това пълномощно да бъде издадено Тамплиерите били намерили местоположението на Пещерата на Одиел, начертали плановете и изкопали основите на Замъка. За няколко години цялата планинска верига на Арасена попаднала под Тамплиерски контрол, включително селото Арасена и няколко по-малки селца. Но членовете на Избрания Народ, които съпровождали Тамплиерите в това предприятие, не идвали на непознато място: името на Арасена в действителност произлиза от еврейския корен **Араи**, който означава планини, като Арунда – „планинското“ – било друго име на Арасена. В тази любопитна етимология няма нищо мистериозно, като се има предвид, че селцето било основано от еврейските търговци, които пътували с финикийците по време на окупацията на Тарисиш 1000 години преди новата Ера; по-късно то било наречено Аркиласис от Птолемей; Аркена от гърците; а Вириат⁶⁵, който се съпротивлявал в него на римските легиони, го наричал Ерисана. За арабите то било Дар Хазен и – поради ужасната храна, която сарацините приготвяли, когато християните превзели с изненада градчето – Сарасена мавърска.

От 1259 г. нататък към Арасена се изпращали войски от множество места на Испания и дори от Франция, като резултатът от това бил, че по време на построяването на Замъка там останали на лагер 2000 Рицаря, подпомагани от три хиляди братя-слуги. Тези сили били разпределени около възвишенията и оттам

65 Вожд на лузитаните, сражавал се срещу римляните през II в. пр. н. е. (бел. прев.).

упражнявали един строг надзор, за да не позволяват на близките жители от Кортегана, Алмонастер-ла-Реал, Саламеа-ла-Реал и другите градове да могат да се приближават и да наблюдават строежите. Другарите на Соломон – една масонска гилдия, контролирана от Цистер, – пристигнали по молба на Великия Магистър, тъй като макар Ордена на Храма да разполагал със собствена специализирана дивизия за военни строежи, „тази“ крепост трябвало да бъде нещо различно. На първо място тя трябвало да притежава една голяма църква; и на второ място тази църква трябвало да има един таен вход, който да свързва нейните нефове с подземната Пещера: затова било необходимо участието на Колегията на Строителите на Храмовете.

Колегията поръчала построяването на църквата на Майстор Педро Милан. Той бил упълномощен от свирепия Голенски Папа Александър IV – същият, който по това време отлъчвал Манфред Швабски и се опитвал да изтреби Хохенцауфените и да унищожи гибелинската партия, – да посвети църквата на култа на Девата на Страданията. Това посвещаване, разбира се, не било случайно, а се подчинявало на Голенския план да бъде заменена Девата от Агарта – Божествената Атлантска Майка на Навутан – с една Еврейска Дева Мария, която плачела, когато Огненото ѝ Сърце било потресено от страданията на разпятието на нейния син Иисус: **Девата от Агарта – напротив – нито е плакала, нито изпитала някакво страдание в своето Ледено Сърце, когато нейният Каменен Син се само-разпънал на Дървото на Ужаса и издъхнал, а се възраждала и разпръснала Своята Благодат върху окованите Духове, понеже нейният син бил умрял като най-доблестния Бял Воин, изправил се срещу илюзията на Силите на Материята.** Съблюдаването на Култа към Девата на Страданията било установено – както не би могло да бъде иначе – от неописуемия Голенски Папа Инокентий III при въвеждането на секвенцията **Stabat Mater**⁶⁶ в Литургията на Страданията от Разпети Петък на Страстите Христови. Така Майстор Педро Милан построил за Тамплиерите църквата на Нашата Господарка на Страданията, оттогава покровителка на Арасена, – посвещаване, което открито контрастирало с Девата на Благодатта и Радостта – Нашата Господарка от Пещерата, почитана в близкото Владение на Тарсис или Турдес. Когато Храмът бил завършен, на неговия олтар бил поставен образът на Нашата Господарка на Голямото Страдание, който все още се пази, и той получил от Урбан IV ранга на Приорат на Ордена на Храма.

Успоредно с това се работело трескаво по постройката на Замъка, издигнат до църквата на 700 метра височина, заобикаляйки със стени и ров един двор, прилежащ към една кула в мудехарски стил⁶⁷. Пет години по-късно църквата и Замъкът били завършени

66 Католически химн, съчинен от папа Инокентий III, наречен така по първия му стих “**Stabat Mater dolorosa**” (лат. „Стойше Майката страдаща”) – бел.прев.

67 Архитектурен стил, в който се смесвали испански и арабски влияния, наречен така от названието **мудехар** (от араб. **mudajjan** – „опитомен”) на мюсюлманите, останали да живеят в Испания след

и излишните войски, както и братята Строители на Соломон, се оттеглили спокойно от зоната; въпреки това изминали много години преди местните жители да се осмелят да се доближат до възвишението на Замъка на Арасена.

Но тази задача не била всичко, което предприели Тамплиерите срещу Дома на Тарсис през тези години: Замъкът на Арасена бил едно задължение, наложено от Безсмъртните, което били изпълнили вярно; сега те търпеливо очаквали завръщането на Бера и Бирса, за да го използват Те за своите планове. Но това търпение не означавало неподвижност; напротив – още не били завладяни обратно областите под арабско господство и Орденът се хвърлил в една кампания на завоевания по цялата страна на Уелва, ту установявайки гарнизони във възвърнатите крепости и градове, ту построявайки нови църкви и укрепявайки плацдарми. Разпределението на тези окупации не ставало в никакъв случай произволно, а се подчинявало на едно строго планиране, чиито цели не губели никога от поглед необходимостта да обсадят Дома на Тарсис и да заговорничат срещу Кръвния Договор. За да се припомнят само най-важните места на тези разгръщания, достатъчно е да се спомене постигнатото прехвърляне на юрисдикцията върху Манастира „Света Мария от Ла Рабида” в Палос де ла Фронтера пред Уелва, за който тепърва ще говоря. Или пълното придобиване на Лепе – древната Лептия на римляните, – разположена на шест километра от Картая, с явната цел да контролират устието на река Пиедрас, откъдето предполагали, че биха могли да отплуват тайно Господарите на Тарсис. Или подозрителния интерес да пребивават в незначителния Тригуерос – на 25 километра от Валверде дел Камино, много близо до Турдес, – където построили енорийската църква, която все още съществува: понеже Тригуерос – древно римско селище – бил скътан посред една плодородна и обширна област, която в далечни времена представлявала сърцето на иберийска Тартесида; в нейните поля били разпиляни умело десетки долмени и менхири – наследство от Кръвния Договор, което Тамплиерите през онези дни се заели грижливо да разрушават: оцелял само един долмен във Виля де Сото, който може да се посети и днес, тъй като Господарите Мойно де ла Сера – от Кръвта на Тарсис и традиционни производители на сладки и мед – попречили на Рицарите на Сатаната да осъществят мерзката си мисия: Виля де Сото се намира на 5 километра от Тригуерос, а долменът се намира в „Пещерата Санкарон де Сото”.

За Дома на Тарсис, както е логично да се предположи, тези движения не останали незабелязани и те принудили Господарите на Тарсис да вземат някои предпазни мерки: те също укрепили Градчето Турдес и Господарската Резиденция, тъй като вярвали, че Голените се подготвят да лансират един Кръстоносен Поход срещу тях под претекста на някаква ерес, навярно отричайки Култа на Девата от Пещерата; и също разквартирували на място една армия от петстотин алмогавари⁶⁸ и петдесет

Реконкистата (бел.прев.).

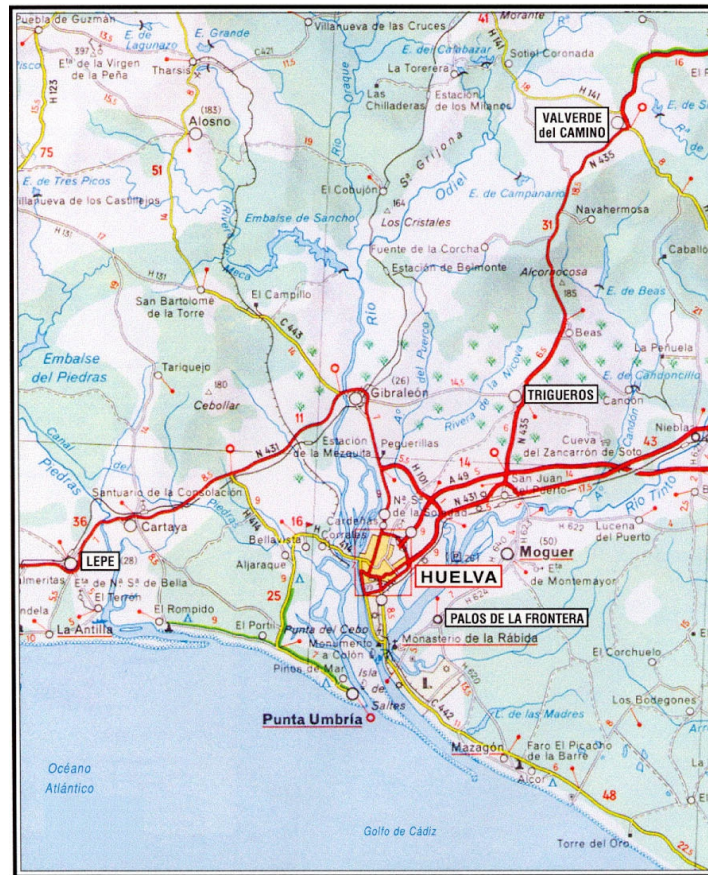
Рицари, което било най-много, което се позволявало да поддържа на Графа на Тарсевал за други цели, несвързани с Реконкистата. За съжаление, нищо от това нямало да е необходимо, а Господарите на Тарсис не допуснали още веднъж да предотвратят дяволските планове на Бера и Бирса.

Към всичко това, ще се запитате, д-р Сигнагел, какво е станало с Меча на Мъдростта от деня на падането на Тартесос, когато Враите го скрили в Тайната Пещера. Отговорът е прост: той оставал в Пещерата през цялото време, т.е. в течение на около хиляда и седемстотин години до онзи момент. Така се изпълнила клетвата, която дали тогава Каменните Човеци: Мечът на Мъдростта нямало да бъде изложен отново на светлината на деня докато не се явяла възможността да заминат – докато бъдещите Каменни Човеци не видели отразен във Венериния Камък Литическия Знак на К'Таагар. За тази цел Господарите на Тарсис постановили, че една Стража трябвало да остава постоянно при Меча на Мъдростта, което не винаги било възможно поради това, че само някои Посветени били способни да влизат в Тайната Пещера. Както ще си спомните, докторе, тайният вход бил запечатан с Вруните на Навутан от Епохата на белите Атланти и се оказвало невъзможно да бъде намерен от всеки, който не бил Хиперборейски Посветен: Вруните били Несътворени Знаци и можели да бъдат възприемани и схващани само от онези, които разполагали с Мъдростта на Несътворения Дух, т.е. от Посветените в Мистерията на Чистата Кръв – от Каменните Човеци, Мъдрите Воини. Въпреки това, с изключение на някои кратки и тъмни периоди, Домът на Тарсис никога не преставал да ражда Посветени, способни да носят Стражата пред Меча на Мъдростта.

Но те вече не били толкова многобройни както във времената на Тартесос, когато Култът на Студения Огън се практикувал под Светлината на Луната и съществувала една Колегия от Иерофанти; през следващите столетия Истината на Студения Огън трябвало да се укрива от римляните, вестготите, арабите и католиците, ограничавайки съблюдаването на Култа до тясно семейна среда: и дори в онази ограничена семейна среда трябвало да се свикват само онези, които проявявали едно убедително **гностическо предразположение**, за да се изправят през Изпитанието на Студения Огън, което с нищо не се било променило и продължавало да бъде така ужасяващо и смъртоносно както преди. С изключение на онези периоди, за които споменах, през които нямало кой член на Дома на Тарсис, способен да влиза в Тайната Пещера, нормално било формирането най-малкото на двама Посветени за столетие през най-лошите епохи и на пет или шест през по-плодовитите.

68 Алмогавари (от араб. *al-mughāwir* – „разбунващ“) – елитни леки пехотинци от християнските кралства в Иберийския полуостров (по-специално Арагон) през късните фази на Реконкистата, специализирани в изненадващи нападения и бързи отстъпления (бел.прев.).

Ако Посветеният била една Дама от Тарсис, на нея се давала титлата на „Вряя” в памет на иберийските Пазителки. Ако ставало на дума за един Рицар, то той се назовавал **Нойо**, което според белите Атланти било името на Хиперборейските Понтифици, които в Атлантида охранявали **Арка**, т.е. Основния Камък на Безкрайната Стълба, която Те умеели да построяват и която отвеждала към Източника. Явно е, че за да изпълнят клетвата на Каменните Човеци, Нойовете и Враите трябвало да се превърнат в отиелници, т.е. трябвало да се оттеглят в Тайната Пещера и да остават през цялото възможно време до Меча на Мъдростта: и никой не можел да им прислужва, защото никой освен тях не можел да влиза в тяхната обител. Но тази самота нямала значение за Посветените: оттеглянето от света и саможертвата, изисквани от функцията на Патизел на Меча на Мъдростта, били считани от Господарите на Тарсис за Висша Чест.



Испания – областта на Уелва

Съгласно разказаното от онези, които били влизали и излизали от Тайната Пещера, работата, осъществена в продължение на толкова векове от Посветените, които оставали там, била придала на мястото някои удобства. Действително, макар отначало да било уговорено да не се въвеждат културни обекти, вярно е, че Нойовете и

Враите били дялали търпеливо камъка на Пещерата и оформили столове, маса, легла, олтар и едно изображение на Богинята на Студения Огън. И пред Лицето на Пирена горял още веднъж Пламъкът на Вечната Лампа.

Но Лицето на Богинята сега не възниквало от един менхир, а било изваяно върху гигантски зелен сталагмит. Също така не съществувал механизъм, който да прави Очите да се отварят, тъй като те били дълбоко издълбани и оставали винаги отворени, готови да разкрият на Посветените Безкрайната Чернота на Самостта. Пред Лицето лежал олтарът, който се състоял от една кубична колона, върху която имало две стъпала: повърхността на горното стъпало достигала до нивото на брадичката на Богинята и върху него имало едно вертикално отворстие, в което се вкарвала дръжката на Меча на Мъдростта до ефеса така, че той оставал неподвижен и в една линия с Носа на Богинята, все едно че бил ос на симетрия на Лицето; по този начин Венериният Камък, който бил инкрустиран в кръстачката на дръжката, се озовавал в центъра на сцената, разположен за съзерцание. На повърхността на долното стъпало, под нивото на дръжката, се поставяла Вечната Лампа. Този сектор от Тайната Пещера имал формата на полусферичен неф, като сталагмитът с Лицето на Пирена се намирал в единия край, близо до каменната стена; тя се явявала изпъстрена с ивици от магмени скали и соли, докато таванът бил настръхнал от зеленикави сталагмити; подът – напротив – бил грижливо почистен от издатини и изравнен по такъв начин, че било възможно да се сяда удобно пред Лицето на Богинята и също така да се съзерцава Вечната Лампа и Меча на Мъдростта с Венериния Камък.

Необходимите провизии за препитание се предоставяли от Господарите на Тарсис, поддържайки винаги пълен килера на един Параклис, който съществувал в подножието на хълма Канделария. Този Параклис, който бил построен за посочените цели, оставал затворен през по-голямата част от годината и бивал посещаван само от Господарите на Тарсис, които отивали там да се молят в по-голямо уединение: те използвали това време, за да оставят провизиите в една малка задна стая, чиято единствена врата отвеждала към склона на хълма. Дотам се спускали тайно, за предпочитане през нощта, няколко пъти в годината Посветените, за да се снабдяват с храна. Обикновено намирали едно муле в една ограда наблизко, с което пренасяли вързопите до тайния вход, при който след това го освобождавали, тъй като животното се връщало кротко в своята ограда. Но в други случаи Господарите на Тарсис изчаквали в Параклиса цели седмици, докато се случи някое от тези нощни посещения: тогава, посред радостта от срещата, Нойовете или Враите получавали новини от Дома на Тарсис; по-специално те разпитвали за младите членове на фамилията – дали някой от тях се подготвял сериозно за Изпитанието на Студения Огън и дали се забелязвали изгледи, че ще може да го преодолее. Нищо не тревожело повече Каменните Човеци и Дамите Кāлибур от това, че може да не бъдат заменени от други Посветени и че Мечът на Мъдростта ще остане без Стража. Господарите на

Тарсис от своя страна разпитвали Нойовете или Враите относно техните мистични видения: не се ли бил появил вече Литическият Знак на К'Таагар? Били ли получили някакво съобщение от Боговете-Освободители? Кога, – О, Богове! – кога щял да дойде денят на Последната Битка? Кога ще е Тоталната Война срещу Силите на Материята? Кога щели да напуснат пъклената Вселена? Кога ще се отправят към Източника?

Нещата винаги били протичали по подобен начин. Дотогава. Защото откакто Замъкът на Арасена на няколко десетки километра от Хълма Канделария бил завършен, една аура на заплаха изглеждала да надвисва над цялата област. Трябвало, в такъв случай, да бъдат засилени до крайност предпазните мерки при снабдяването на Тайната Пещера и срещите с Посветените-отишелници били сведени до минимум. По онова време в Тайната Пещера обитавали трима Посветени: една стара Врая – жена на повече от седемдесет години, която в продължение на петдесет години никога не била напускала Стражата; един Нойо на петдесет години – Носо де Тарсис, – който до тридесетата си година бил Презвитер в църквата на Нашата Господарка от Пещерата, а сега се водел официално за мъртъв; и един млад Нойо на тридесет и две години – Годо де Тарсис, – който изпълнявал задачата да снабдява Тайната Пещера. Но Годо, син на Граф Одиелон де Тарсевал, не бил неподготвен що се отнася до рисковете: заведен още като дете в Сицилия от един от арагонските Рицари, които служели в двора на Фридрих II, той бил служил като паж в двореца в Палермо и сетне като оръженосец на един Тевтонски Рицар в Светата Земя; след като бил посветен в Рицар на двадесет години, той постъпил в Ордена на Тевтонските Рицари и се сражавал пет години при завладяването на Прусия; от седем години бил в Стражата на Тайната Пещера, макар все още да минавал за сражаващ се в Северна Германия. Ставало на дума, следователно, за един опитен воин, който знаел как да се придвижва прецизно по бойното поле: неговите набези до Параклиса били внимателни и грижливо премислени, стремейки се да избегне всяка възможност да бъде изненадан от Врага. Обяснявам това, за да изключи възможността, че някаква липса на внимание от негова страна е била причината за това, което се случило сетне.

Истината е, че Врагът познавал онова място и членовете на Дома на Тарсис не били неосведомени за това: действително, съгласно семейната сага, на мястото, където се издигал Параклисът на Хълма Канделария, Безсмъртните Бера и Бирса били убили Враите преди хиляда и седемстотин години. Затова Господарите на Тарсис мислели да променят мястото за снабдяване; но интензивното наблюдение на Арасена, което поддържали, не разкривало никакво движение в посока на Параклиса и нещата продължили така в течение на следващите четири години. На всеки два или три месеца Ноят Годо се спускал от планината по изненадващ и непредвидим начин и се заемал с превозването на провизиите до Тайната Пещера; и само веднъж в годината

установявал контакт с някой от Господарите на Тарсис. Но новините били неизменно същите: Тамплиерите не предприемали никакво движение в тази посока. Обаче, макар и да не действували, сега те били там, прекалено близко, и тяхното присъствие представлявало една заплаха, която се усещала в самото обкръжение.

Естествено, Тамплиерите не действували, защото очаквали Безсмъртните. И Те накрая дошли – сто и четиридесет години след убийството на Лупо де Тарсис в Крепостта Монсон. Един кораб от тамплиерската армада, пристигащ от Нормандия, ги стоварил в Лисабон през 1268 г., заедно с Абата на Клерво, Великия Магистър на Храма и една стража от петнадесет Рицаря. Великият Магистър обяснил на Кралица Беатрис, че експедицията имала за цел Замъка в Арасена, където щял да бъде назначен един Провинциал⁶⁹, получавайки цялата ѝ подкрепа и съответното разрешение от Крал Алфонсо III; присъствието на Бера и Бирса не било забелязано, защото те се престрували, че са братя-прислужници и се обличали като такива. Дни по-късно пътниците поели по древния римски път, който отивал от Олисино (Лисабон) към Хиспалис (Севиля) и преминавал през Кортиката (Кортегана), на няколко километра от Арасена.

Пристигайки в Арасена, Безсмъртните одобрили всичко направено от Тамплиерите, що се отнася до постройката на Замъка. Във вътрешността на църквата, в пода на абсидата, се намирал капакът, който свързвал с Пещерата на Одиел: наистина, Пещерата не се намирала точно под църквата, а трябвало да се отиде до нея през един наклонен тунел, до който се стигало по една дървена стълба от абсидата. Но Бера и Бирса не обърнали внимание на подробностите на постройката, тъй като главният им интерес бил насочен към Пещерата. Те я проучили длан по длан в продължение на часове, разговаряйки помежду си на един странен език, като четиримата им спътници не дръзвали да ги прекъсват; това били Абатът на Клерво, Великият Магистър на Храма – и двамата Голени, и също двама тамплиерски Прецептори⁷⁰ – „експерти по еврейски език”, т.е. двама Равини, представители на Избрания Народ. Изглежда, че инспекцията била дала положителни резултати; това те отгатнали по израженията на Безсмъртните, тъй като тези били във висша степен лаконични относно всичко, що се отнасяло до Пещерата и тяхното присъствие там. Във всеки случай, те поставили само едно изискване: да се адаптира към определена символична форма, която описали с точност, огледалната повърхност на едно малко подземно езеро, подхранвано от струята вода на едно малко поточе. Също така трябвало да се прекъсне за момент това течение, отклонявайки разядения подхранващ

69 Провинциал – старши монах, ръководещ и управляващ делата и манастирите на един орден или конгрегация в дадена религиозна провинция (бел.прев.).

70 Прецептор – наставник, оглавяващ дадено монашеско братство при тамплиерите (бел.прев.).

канал. И трябвало да се разпределят в определени места около езерото седем свещника Менора⁷¹.

Ден Двадесет и Пети

Безсмъртните обяснили настоящата ситуация на цистерцианеца, Тамплиера и Равините: Върховният Господар на Бялото Братство – „**Руге Гиено**”⁷² – и Върховният Свещеник Мелхиседек били приели с неудоволствие предателството на Фридрих II и неговата претенция да се издигне за Универсален Император. Тези действия били отслабили властта на папството и възпрепятствували до настоящия момент изпълнението на плановете, начертани през вековете от Големите: триумфът все още бил възможен, но трябвало да се действа с твърда ръка – да се изтръгне из корен всяка възможност за опозиция. Кръстоносният Поход срещу Катарите се бил оказал един успех, но той дошъл твърде късно, за да попречи на катастрофалното влияние на Грала. По тези причини Руге Гиено заповядвал на първо място да се изтрие прокълнатото потекло на Хофеницауфените и да се прогони Швабската династия на сицилианските Крале: тези директиви вече били съобщени на Папа Климент IV. На второ място Благословеният Господар повелявал да се изпълни незабавно древната присъда, която тегнела над Дома на Тарсис: сред Бялото Братство не се забравяло, че Венериният Камък на тартесяните не е могъл да се намери до този момент; а сега не било възможно да се рискува изненадващата поява на един нов Грал. Решението се състояло в елиминирането *ipso facto*⁷³ на неговите притежатели и възможни оператори.

Възлюбеният на Единния желяел този път мисията на Безсмъртните да се изпълни близко до съвършеното и затова им поверил – един необичаен жест – Своя Божествен Скиптър, **Доршѐ**: с него, както обяснили възбудено Безсмъртните, всичко било възможно. Този Скиптър от метал и камък, бил част от една група инструменти, които Боговете-Предатели изработили за Върховните Свещеници, когато преди милиони години основали Бялото Братство и се заели да работят, за да поддържат Несътворения Дух окован в животинския човек и да стимулират еволюцията на Сътворената Душа. С Доршѐ-то думата придобивала Мощта на Словото и гласът се превръщал в Глагола; всички неща, сътворени и наименувани от Единния, били чувствителни към Логоса на притежателя на Доршѐ; единствено несътвореното или трансмутираното от Духа се оказвало незасегнато от Мощта на Скиптѐра. Разбира

71 **Менора́** – традиционен еврейски ритуален многосвещник със седем клона, седемсвещник (бел.прев.).

72 От изопаченото тибетско “**Ригден Джъено**” – владетелят на **Чанг Шамбала** и водач на **Сиддхите-Предатели** (срвн. „**Фундаменти на Хиперборейската Мъдрост**” – Въвеждащ том, гл. „**Предателство и Духовно оковаване**”) – бел.прев.

73 „**Само по себе си**” (лат.) – бел.прев.

се, името, което Безсмъртните давали на инструмента, било друго, но французите го превеждали доколкото можели с думата „Доршѐ“⁷⁴.

Накратко, Древният на Дните желяел да няма грешки при новия опит на Безсмъртните да унищожат Господарите на Тарсис и им бил дал едно страховито оръжие: бил им прехвърлил Своята Моц.

Какво щели да направят с Доршѐ-то Безсмъртните? Те щели да се опитат да разложат основите на Фамилията, действайки върху кръвта – върху посланието, съдържащо се в кръвта. И за тази цел имали нужда от една проба от тази кръв – един представител на прокълнатото от Единния потекло: за да получат тази проба Безсмъртните идвали лично, тъй като – обяснили – Господарите на Тарсис били страховити същества, каквито Тамплиерите не можели и да сънуват да пленят. За изненада на Голените, въпреки че хълмът Канделария се намирал на няколко километра от Арасена, те заявили своето намерение да пътуват пеша; но изумлението им било огромно, когато видяли следните действия на Бера и Бирса: те застанали един пред друг, разделени на разстояние от пет-шест крачки, като се гледали фиксирано в очите, без да мигат; сетне започнали да произнасят в контрапункт една редица от думи на непознат език, които подчертавали с особена ритмична интонация; момент по-късно двамата направили един чуден скок, който ги извисил над стените на Замъка. Тогава се намирал на парадния плац, а след като като се изстреляли нагоре, достигнали една височина, по-голяма от тази на стените, и се изгубили в нощта. Голените изтичали по стълбите до зъбците на замъка и наострили очи към хоризонта; и забелязали под светлината на луната на едно огромно разстояние две точки, които се отдалечавали с гигантски скокове: това били Бера и Бирса, напредващи към Параклиса на хълма Канделария.

След заминаването на Бера и Бирса нещата се случили с главозамайваща бързина, оставяйки Господарите на Тарсис практически без възможност да реагират. Само петнадесет дни трябвало да изчакат Безсмъртните в околностите на Параклиса на хълма Канделария: след изтичането на това време, Годо де Тарсис, който необяснимо как не бил забелязал присъствието на своите врагове, се озовал внезапно пред Тях. Когато установил, че на няколко крачки от него се намират тези двама персонажи, облечени в одежди на цистерциански монаси, един инстинктивен импулс го подтикнал да сграбчи меча си; но не успял да направи нищо повече от този жест: с огромна бързина Бера вдигнал Доршѐ-то, произнесъл една дума и един лъч с оранжев цвят ударил в гърдите младия Нойо, захвърляйки го на няколко метра разстояние. Тогава Безсмъртните хванали за лактите безсъзнателното тяло на Годо де Тарсис и, след като повторили редицата от думи в контрапункт, докато се гледали фиксирано в очите,

74 Дорджѐ (Dordge) на тибетски (бел.авт.).

напуснали мястото, правейки онези огромни скоци, които им позволявали да изминат въпросните километри за минути.

Бера и Бирса щели да изгубят известно време, опитвайки се да накарат Годо да издаде Ключа на тайния вход. Затова те не го убили незабавно, а се отдали на това, да опитват каквото вече били опитвали и друг път без успех: но този път те се концентрирали с по-голямо спокойствие в неговата психична структура, опитвайки се да прочетат в някой спомен регистъра за начина да се влиза и излиза от Тайната Пещера. Но всичко отново било безполезно; нито ключът изглеждал да е регистриран в ума му, нито и най-изтънченото мъчение не принудило Ноя да развърже езика си. Към това време Господарите на Тарсис получили тъжното известие за изчезването на Годо.

Не били изминали и дванадесет часа, откакто бил излязъл от пещерата, когато Нойо Носо разбрал, че Годо вече няма да се върне и решил да уведоми Графа на Тарсевал; простил се тогава с Врята, спуснал се от Хълма Канделария и се отправил към брега на Одиел, където Господарите на Тарсис държали една малка лодка за подобни случаи: един час по-късно той скочил на земята на два километра от Господарската Резиденция. Така Графът на Тарсевал узнал, че синът му Годо е бил отвлечен от Голените.

Ако някой ден решите да посетите Уелва, почитаеми д-р Сигнагел, сигурно ще поискате да се запознаете с Пещерата на Чудесата и Руините на Тамплиерския Замък в Арасена. За тази цел ще поемете по магистралата, която минава през Валверде дел Камино, много близо до древното място на Дома на Тарсис, и ще стигнете до Саламеа-ла-Реал; там трябва да се отбиете от разклонението по едно второстепенно шосе, което отива нагоре до Мините на река Тинто, които са били експлоатирани от иберите в далечни времена, и след двадесет километра по-нататък ще стигнете до Арасена. Разбира се, няма никаква туристическа причина, която да оправдае поемането по този друг път, освен ако човек не желае да пътува по по-добро шосе и да продължи от Саламеа-ла-Реал до Хабуго, където то се слива със широкия път, вървящ от Лисабон до Севиля и следващ древното римско шосе, по което били пристигнали Бера и Бирса. Но ако това не е причината и човек иска да се забърка в ненужни усложнения, тогава той може да тръгне по този път и да се подготви да поеме по един малък черен път, чието разклонение се намира на около два километра след моста над река Одиел. Там е необходимо да се шофира предпазливо, тъй като пътят обикновено е неподдържан, ако не и напълно непроходим; минава се през две селца с неясно име и няколко не особено процъфтяващи ферми, обитавани от хора, настроени враждебно към чужденците: ако на някой му хрумне да навлезе в онези затънтени земи, той трябва да отива, готов на всичко, тъй като никаква помощ не би могла да се очаква от техните обитатели; изглежда като лъжа, но и след седемстотин години все още остава страхът от онова, което се е случило във времената, за които разказвам! Това не е преувеличение – в

цялата област се усеща един мрачен, заплашителен климат, който се задълбочава колкото повече се напредва към Север; а селяните, всеки път по-враждебни или дори откровено агресивни, съхраняват множество фамилни легенди относно случилото се в дните на Дома на Тарсис, макар да се пазят много добре да не ги разказват на чужди хора. Страхът се корени във възможността, че историята може да се повтори – че върху страната отново ще падне страховитото наказание от онези дни. Затова не трябва да се започва разговор с тях, а още по-малко да се задава някакъв конкретен въпрос относно миналото: това би било самоубийство; след като потръпне от ужас, запитаният несъмнено ще избухне в гняв и ще привлече с виковете си и другите селяни; и тогава, ако не успеете да избягате навреме, ще бъдете нападнат от всички и ще имате късмет, ако успеете да спасите живота си.

След като се изминат около осемнадесет километра, вече много близо до Арасена, се стига до една малка висока долина, разположена в сърцето на планинската верига Арасена. Тук има едно селце, през което трябва да се преминава много бързо, за да се избягнат замерванията с камъни от децата или нещо още по-лошо; това е едно село от XV век, което не изглежда да се е развило много оттогава: повечето от къщите са от камък, с прозорци, закрити с издялани с брадва дъски, а покривите – с неравни плочи; и много от тези жилища се оказват необитаеми, някои от тях напълно разрушени, свидетелствувайки, че един прогресивен упадък и обезлюдяване са обхванали селото и единствено инатът на най-старите фамилии е попречил то да отмре напълно. Неговото име – „Алкитран” („Катран”) – му е било дадено през онази Епоха и представлява един вид проклетие за обитателите, които никога не усеяли да го заменят с друго поради постоянството, което то притежава между обитателите на съседните села. Източникът на името си намира на два километра по-нататък – почти към края на долината, където един обезцветен надпис казва на латински и испански: „**Campus pìcis**” – „Поле на катрана”.

Разбира се, безполезно е да се търси катран там, тъй като това название идва от XIII век, когато в това поле действително е имало много катран или най-малкото нещо, което е приличало на катран: оттам и името на близкото селище на миньорите, които, след като го основали през XV век, трябвало да понасят това мрачно име, което им наложили техните съседни и накрая го приели с примирение. Но откъде бил дошъл катранът, който бил характерен за тази изгубена долина посред пустинните планини? Тази смола, този катран, д-р Сигнагел, е всичко онова, което останало от войската, която Графът на Тарсевал повел, за да нападне Замъка на Арасена и да спаси своя син Годо.

В тази долина, наистина, Граф Одиелон бил разположил на лагер своите войски, които наброявали повече от хиляда войника: петдесет рицари, петстотин опитни алмогавари и петстотин души от Градчето. Повече от достатъчно, за да нападне и изравни със земята Тамплиерския Замък, който разполагал само с един гарнизон от

двеста Рицаря; макар Тамплиерите да имали славата, че се сражават трима на един, те не можели да направят нищо срещу сили, които ги превъзхождали петкратно. Всичко, което било нужно, за да се приключи с Тамплиерската заплаха и да се спаси Годо, ако той все още бил жив, било да се попречи Замъкът да получи подкрепления, а за това било съществено да се владее фактора изненада. Затова Граф Одиел решил да тръгне към Арасена по една козя пътека, позната само на Господарите на Тарсис, която минавала през онази малка долина, където щели да лагеруват през нощните часове, за да атакуват изненадващо на сутринта. Но сутринта никога нямало да дойде за онези Господари на Тарсис.

Било единадесет часа през нощта, когато Бера и Бирса се приготвили да изпълнят сатанинския Ритуал. Ноят лежал до брега на подземното езеро все още жив, но принадлежал от получените мъчения и множеството претърпени осакатявания: към този момент той бил изгубил ноктите на ръцете и краката, очите, ушите и носа; и като последен акт на садизъм и жестокост накрая му отрязали езика „като награда за вярността към Дома на Тарсис и белите Атланти”. Любопитно – не го били измъчвали в детеродните органи, навярно поради почитанието, което онези Свещеници-содомити изповядвали към фалоса.

Макар четиридесет и деветте свеци от седемте свечника да осветявали достатъчно Пещерата на Одиел, видът на шестимата персонажа, които присъствували, бил мрачен и зловещ: Абатът на Клерво, Великият Магистър на Храма и двамата Тамплиерски Прецептори били обвити в една мълчалива и гробовна аура; тяхната неподвижност била така абсолютна, че можели да минат за каменни статуи, ако злобният блясък на очите им не издавал латентния живот. Но тези които действително биха вдъхнали ужас у всеки неосведомен човек, който би могъл да присъствува на сцената, били Безсмъртните Бера и Бирса: те били облечени в ленени туники, сега ужасно изцапани с кръвта на Ноя и носели златни нагръдници, обковани с дванадесет редици камъни от различен вид; но това, което би впечатлило свидетеля, не било облеклото, а свирепостта на техните лица – омразата, която бликала от тях и се разпространявала наоколо като смъртоносна радиация; но не бива да се мисли, че омразата потръпвала или изкривявала лика на Безсмъртните: **напротив – омразата била естествена в тях**; по лицата на Бера и Бирса не се забелязвала нито една гримаса, който да разкрива сам по себе си жестоката и неугасима омраза, която те изпитвали към Несътворения Дух и към всичко онова, което се противопоставяло на плановете на Единния, тъй като техните лица били цялостни и завършени в своя израз – **Лица на Омразата**. Една омраза, която сега получавала своите жертви – жертвоприношението, което изисквал Йехова-Сатана.

Ритуалът, ако се съдело по действията на Бера и Бирса, бил доста прост; но ако се вземат предвид катастрофалните последици, предизвикани у Дома на Тарсис, ще трябва да се съгласим, че тези действия били завършека на дълбоки и сложни причини – незнатното проявление на Мощта на „Руге Гиепо“. Ритуалът се развил така: докато Бера държал Доршѐ-то с лявата си ръка, протегната на нивото на очите, Бирса повдигал главата на Ноя, хващайки една шепа коса с дясната си ръка и поставяйки върху ухото му един сребърен нож с лявата ръка; бидейки така подготвена ритуалната сцена, главата на Годо де Тарсис висяла на няколко сантиметра над огледалната повърхност на водата; тогава, в едно едновременно действие, очевидно уговорено предварително, Бера произнесъл една дума и Бирса обезглавил Ноя с умел разрез в гърлото; наистина, върхът на ножа бил опрян в лявото ухо на Ноя и при прозвучаването на думата на Бера, той описал една свършена крива, която разсичала гърлото и приключвала в дясното ухо: Ноят бил заклан буквално „от ухо до ухо“; кръвта бликнала на струи и се смесила с водата, докато Бера продължавал да рецитира други думи, без да помръдва Доршѐ-то; малко по малко се случило първото чудо: водата, която току-що се била обагрила с кръвта, започнала да почервенява и да се сгъстява, докато цялото езеро заприличало на един огромен съсирек; тогава водата изпуснала един червеникав блясък под формата на пара – едно интензивно сияние, подобно на онова, което би се излъчило от една огромна пламтяща пещ; когато цялата вода се била превърнала в кръв, т.е., когато вече не падала нито една копка от бездушното тяло на Годо де Тарсис, Бера свалил Доршѐ-то и го насочил към езерото, докато надавал един ужасяващ вик: тогава цветът на езерото се превърнал от червен в черен, а неговата субстанция се трансформирала в един вид катран или тъмна смола; и така ритуалът приключил. Следва да се добави, че тази субстанция, подобна на катран, не била нещо друго, а органичният синтез на един човешки труп, какъвто би се получил след един период на геологична еволюция от милиони години, но ускорен в един миг от чудотворната Мощ на Доршѐ-то. Този черен катран бил, следователно, есенцията на физическата смърт – крайната точка на това, което е било животът и което се намира записано потенциално в посланието на кръвта.

Но кръвта е уникална за всяка Фамилия. Затова последицата, търсена от черната магия на Безсмъртните, се състояла в разпространението на тази трансмутация върху останалите членове на Фамилията – върху онези, които споделяли тази прокълната кръв, т.е. върху Господарите на Тарсис. Повтаряйки казаното преди, ако трябва да съдим Ритуалът на Безсмъртните Голени по катастрофалните последици, произведени у Дома на Тарсис, ще трябва да се съгласим, че той е скривал една голяма тайна, отнасяща се до могъществото на звука, значението на думите и функцията на Доршѐ-то. Защото в същия момент, в който езерото от кръв променило цвета си и се трансмутирало в черна смола, деветдесет и девет на сто от членовете на Дома на Тарсис издъхнали последния си дъх: оцелели единствено Каменните Човеци, т.е. онези, които били трансмутирали човешката си природа с Мощта на Духа. Разбира се,

между тях били Ноят и Враята, но и двамата твърде стари, за да породят нови членове на Фамилията. Въпреки това, на стотици километри оттам други Каменни Човеци все още били живи и щели да се захванат с изпълнението на семейната мисия. От останалите от Дома на Тарсис не останал жив никой, който да разкаже какво се било случило.

Стражите-алмогавари, които охранявали бивака на Графа на Тарсевал, започнали да се тревожат веднага, като дочули жуженето; те не можели да кажат кога било започнало, но наистина то се усилвало и сега изпълвало цялата долина; обаче, когато то вече можело да се чуе, на суровите воители се сторило, че разпознават този необичен този звук: това бил точният тон, колебаещият се звук **на един кошер пчели**, но усилен извънредно от някаква страшна и непозната причина. Но жуженето, макар че било изненадващо ненормално и било придобило интензивност, способна да предизвика замайване, било скоро забравено. Стражите действително усетили, че се случва нещо сериозно, тъй като един страшен вой прекъснал последователността на онази впечатляваща вибрация; но този вик не идвал отвън, а от вътрешността на бивака, и не се състоял от един, а от множество вопли, които съвпаднали в един миг: мига, в който водата на подземното езеро се трансмутирала в кръвта на Господарите на Тарсис. Тогава всичките членове на Фамилията изпитали една изгаряща топлина, хиляди пъти по-мощна от Горецията Огън на Животинската Страст: и изкрещали в унисон. Но никой се успял да им помогне, тъй като минути по-късно те щели да умрат „в същия момент, в който водата на езерото се преобразила в черна смола”.

В рамките на минути жуженето престанало напълно и едно гробовно мълчание завладяло долината. И тогава започнала лудостта за оскъдните двеста оцелели от войската на Граф Тарсевал: всички те били алмогавари, родом от областта на Брага, т.е. от келтска Раса. Отначало страхът ги бил парализирал, но тези страховити воители не били склонни към бягство при никакви обстоятелства; вместо това утрото ги сварило да се съветват, струпани в центъра на лагера: съгласно обичаите, при отсъствието на Господари или Рицари, те избрали един Адалид⁷⁵ измежду своите. Този товар се паднал на един субект, който бил толкова доблестен във войната, колкото лишен от интелигентност извън нея, известен като Луго де Брага. Този вожд бил толкова смутен, колкото и останалите от внезапната смъртност и след една грижлива инспекция по всички шатри и места, където били починали воините, заключил, че причината за бедата била **една непозната чума**: труповете, всъщност, до момента не показвали никакъв белег, който да издава какъв вид чума била причинила смъртта, но какви съмнения оставали, че става на дума за чума? Само една чума, съгласно критерия на Епохата, била способна да убива по такъв начин! Естествено, през Средновековието

75 Адалид – лице, действащо като военен вожд или водач на група войници или воители (бел.прев.).

се бояли от чумата като от най-злия враг, извън онези, които Господарите посочвали като такива и срещу които трябвало да се борят.

Тогави войниците щели да побягнат, ако не било компрометиращото присъствие на толкова много мъртви Благородници; те не можели да напуснат безнаказано Графа на Тарсевал, тъй като щели да бъдат преследвани по цяла Испания; но още по-малко можело да се пренася един труп, заразен с чума; правилното нещо – обяснил Луго, – било да надвият страха и да дадат християнско погребение на мъртъвците. Така, овладявайки своя страх от заразата, която ги обземал, храбрите алмогавари били подредили осемстотин и петдесетте трупа, които щели да спуснат в гроба; планирали да изкопаят три вида гробове: един общ трап за алмогаварите, друг такъв за селяните и индивидуални гробове за Рицарите. Били заети с тази задача и с изработването на кръстовете, както и с опаковането на нещата, което било уместно да върнат в казармата, когато някой забелязал втечняването на труповете и издал първия вик на ужас: **Pix picis! Pix picis!**, т.е. Катран! Катран! За броени секунди всички притичали до труповете и открили, че един невероятен процес на органичен разпад ги редуцирал до една черна и лепкава течност, подобна на битум, но от която се отделял един по-лек сок, несъмнено приличащ на черна луга: оттам прибързаното отъждествяване с катрана, направено от обезумелия алмогавар. Но един такъв внезапен процес на разлагане на един труп бил много повече, отколкото можели да понесат онези суеверни умове, без да го свържат с вещерството и черната магия. Затова, когато всички побягнали – този път много бързо – към хълмовете, мнозината, които били станали жертва на паниката, викали: **Bruttia! Bruttia!**, т.е. Смола! Смола!, а други: **Lixivia! Lixivia!**, т.е. Луга! Луга!, а малцината: **Pix picis! Pix picis!** – Катран! Катран!

Като пристигнал в Градчето Турдес, Луго де Брага се озовал пред зашеметяващата гледка на това, че тази **pestilentia**⁷⁶ се била разпространила. Но тук пораженията от напастта били огромни: от три хиляди и петстотинте обитатели на Градчето, петстотин били умрели в долината, заедно с Графа на Тарсевал, а от трите хиляди други оставали живи само петстотин, все произлизащи от области и Раси, различни от тартесянските ибери. Станалото било аналогично на случилото се в лагера на Графа: първо жуженето, сетне вика, издаден в унисон от всичките жертви, и накрая ужасната едновременна смърт. Както изглежда, тук трансформацията в битум била по-бавна, но в изложените трупове симптомите вече се забелязвали. И никой не знаел дали тази чума била заразна, нито познавал предхождащите я симптоми. Луго де Брага решил тогава да избяга от областта завинаги; но преди това направил най-разумното – реакция, присъща за Епохата: отдал се на грабеж, заедно със своите двеста другари.

Сега не съществували Господари на Тарсис, нито Рицари или Благородници, които да защитят онова наследство. Луго де Брага се отправил към Господарската

76 „Чума, зараза” (лат.) – бел.прев.

Резиденция и я разграбил добросъвестно, макар и да не се осмелил да я запали, както настоявали неговите хора. Сетне той се оттеглил в своята страна, довеждайки със себе си един огромен керван от коне, натоварени с плячка. Разбира се, всички те били преследвани за това престъпление години по-късно и мнозина свършили на бесилото. Макар никой да не можел да си го представи тогава, когато чумата се възцарявала над Дома на Тарсис, неколцина от тях все още оставали живи, като сетне щели да си поискат своето. С това изключение, мнозинството от членовете на Дома на Тарсис били умрели от същата причина и през същата зловеща нощ по места толкова далечни като Севиля, Кордова, Толедо или Сарагоса.

Ден Двадесет и Шести

Ще трябва да се съгласите с мен, д-р Сигнагел, че Безсмъртните почти били изпълнили успешно присъдата за изстребление срещу Дома на Тарсис. Поне така вярвали Бера и Бирса, които се хвалели с това пред Голените и Равините.

*Те все още се намирали в Пещерата на Одиел. Езерото, преливащо от битум, все още бълбукало, изпускайки зловонни миризми. Отпред се очертавала свирепата фигура на Бера – Безсмъртния, когото Голените наричали **Бафоел**, а Тамплиерите **Бафомет**, и го идеализирали като проявление на съвършения **андрогин**. Без да изпуска Доршиé-то, той казал на отличен латински:*

– Най-сетне се затри проклетото потекло на Тарсис. Това ще зарадва Върховния Свещеник.

*– Вие съзерцавахте едно голямо чудо – видяхте в действие Могъществото на **УНУН Саваот**, – заявил Бирса на същия език.*

– Това е, навярно, Смъртта на Тялото? – осмелил се да попита Абатът на Клерво.

– Асфалтът, битумът, Смъртта и Чумата са едно и също нещо – това сме Ние, – отвърнал уверено Бера.

– Разпознаваш ли тази субстанция? – запитал на свой ред Бирса, обръщайки се към Равина Наси.

– Да, – отвърнал този. – Това е „юдейският битум“⁷⁷ – същият, който замърсява **езерото Асфалтитес**⁷⁸, което ние наричаме Мъртво Море.

Големите и Равините знаели, че Бера и Бирса са били последните Царе на Содом и Гомор. И знаели също как те били постигнали такъв висок чин в Бялото Братство: по време на своето царуване, в един момент на чудно просветление, Те открили Тайната на Върховния Огнен Холокост⁷⁹. Сетне се стоварил Небесният Огън, който изпепелил онези народи, а Бера и Бирса се отправили към Чанг Шамбала – една от Обителите на Йехова-Сатана и неговите Министри, Серафимите Нефилими. Така именно, много преди Израил да съществува, – когато неговото семе все още било в Аврам и никой не принасял жертви на Единния Бог, – Те успели да принесат своите съответни народи на всесъжжение за Славата на Йехова-Сатана. Юдейският битум – явен остатък от унищожението на техните народи – се появил поради Тях в областта на Мъртво Море. Но това Жертвоприношение ги направило достойни да бъдат приети от Мелхиседек – Върховния Свещеник на Бялото Братство, който ги посветил в Най-Висшата Степен на своя Орден. Кой Свещеник на Културния Договор не би желал да бъде подобен на Бера и Бирса? – О, – мислели четиримата присъстващи, – какво не би дал един Свещеник, за да разполага някой ден с един цял народ, когото да принесе в жертва, както го били направили без съмнение Бера и Бирса? Това би бил един Холокост, достоен за Йехова-Сатана!

– Какво е Проклятието на Йехова-Сатана за онзи, който не изпълнява Закона? – попитал Бера сега Равина Вениамин.

– „Ще пусна срещу вас дивите зверове. Ще ви накажа седмкратно за вашите грехове. Ще донеса върху ви меч; ще се криете в градовете си, но Аз ще изпратя **Чумата** между вас. И ще ви лиша от хляба за прехрана“, – обобщил Вениамин, повтаряйки думите на Исаия.

– Тъй е Писано! – потвърдил свирепо Бирса. – Това би било наказанието за нашата слабост, но то може да бъде също така нашата Сила! Трябва да размишлявате над това, както правихме Бера и Аз преди хилядолетия, когато Законът все още не бе Написан във формата, в която го изрече. Тогава успяхме да разберем Тайната на Върховния Холокост и да го осъществим в Содом и Гомор: чрез това и чрез Волята на Бог Йехова сега Ние сме **Чумата**. Трябва да размишлявате, съветваме ви, върху

77 “Юдейски битум” (лат. *Judaicum bitumen*, араб. *qār al-yahūd*) – старинно название на асфалта (бел.прев.).

78 *Lacus Asphaltites* или *Palus Asphaltites* (букв. „асфалтово езеро“) – античното гръко-римско название на Мъртво Море (бел.прев.).

79 *Холокост* (от грц. *ὁλόκαυστος* – „всесъжжение“) – еврейско ритуално жертвоприношение, при което жертвата се изгаря изцяло на олтара (бел.прев.).

Проклятието със спокоен ум. Защото само тези, които имат спокойствие, за да съзерцават Началото и Края на Времето, ще могат да разберат Тайната на Върховния Огнен Холокост – Края на Човечеството. А наградата за това познание е равностепенна на безсмъртието на Душата, Висшето Свещеничество и Силите, които ни видяхте да употребяваме. Размишлявайте върху това, о Свещеници: Ние шестимата сме Проявлението на Йехова и не бива да грешим през Закона! Но можем да подведем Невреите да го правят, за да ги постигне Проклятието, – за да се настани **Чумата** между тях: тогава ще бъде възможен Върховният Огнен Холокост!

– В какво се състои?! – извикал Абатът на Клерво, без да може да се въздържи.

– Отговорът е тук, – казал Бера, посочвайки с Доршѐ-то езерото от битум. – Но това ще го разбере само онзи, който разбира, че **нашата война е война между Камъка и Лугата**. Камъкът, поставен в Началото на Времето, е Врагът; а Човечеството, поставено в Края на Времето, е Лугата, Върховният Холокост – Пречистването чрез Горещия Огън, което изисква Свещеничеството на Мелхиседек.

Въпреки настоятелността на Безсмъртните, никой от четиримата не разбрал, че току-що им били разкрили Тайната на Върховния Холокост. Това за войната между Камъка и Лугата им се сторило твърде мистериозно. Само Наси се осмелил да попита:

– Имате предвид Смъртта на Страшния Съд – Пламтящата Смърт на Осъдените?

– Не! Писано е, че плътта няма да умре истински, макар тялото да се разпада в гроба, тъй като всички хора ще възкръснат, за да бъдат съдени според техните грехове. Това ще бъде възможно, защото човекът съществува в много светове едновременно – светове, които са били, и светове, които не са били: в някои от тези светове той все още е жив, а в други може вече да е погинал; но от тези светове ще бъде извлечено тялото, което ще живее отново – може би хиляда години, а може би много повече; някои ще бъдат осъдени, да, и те ще умрат окончателно; но други ще живеят отново на Земята. Не е тази, следователно, Смъртта, която имаме предвид. Всъщност говорим за нещо много по-късно и окончателно: **за умирането на човешкото съзнание**. Краят на Човечеството ще дойде, когато Горещият Огън обхване всички светове, където съществува човекът, и Душата на човека, и само Лугата ще остане като свидетелство. В този момент ние, Проявлението на Йехова-Сатана, ще сме постигнали Съвършенството на Душата – Божествената Крайна Цел, проектирана в Началото. Но това не е така за Невреите, които вече не ще имат основание за съществуване в световите, тъй като целта на тяхното създаване е била да спомогнат за нашето съвършенство: **Волята на Всевишния ще бъде тяхната пепел да покрие Земята, за да ги превърне Солената Небесна Вода в реки от Луга**. Чуйте добре, о Свещеници на Всевишния: колкото по-скоро се изпепели Човечеството, толкова по-скоро ще се

приблѝжи Съвършенството за вас! Превърнете човека в Луга и ще осъществите Върховния Холокост, който Създателят очаква в Края на Времето! – обяснил Бера в един жест на забележително търпение.

И продължил да говори, понеже четиримата Свещеници били онемели. – Вярата в Крайното Съвършенство, което ще постигнат вярващите в Йехова-Сатана посредством Свещеничеството на Неговия Култ, е тази, която ще извърши най-великите чудеса. Ако можете да видите Края, вие ще сте приближили Края, Съвършенството ще бъде във вас и моментът на Върховния Холокост ще е дошъл: вашата непоклатима Вяра в Крайното Съвършенство и Разбирането на Края ще донесат в Настоящото Горещия Огън на Края, който ще изпепели несъвършения човек; и върху неговата пепел сетне ще завали Водата и Солта на Създателя; **и Мерзостният Знак, който е в Огнения Камък, ще бъде измит с Луга.** Така стана в Содом, в Гомор и в други десет града от Долината на Сидим, когато Бирса и Аз постигнахме Крайното Съвършенство и установихме разликата с несъвършенството на нашите народи, накарвайки ги да проявят открито собствената си деградация: тогава се спусна **Шехина-та**⁸⁰ на Бог и Ангелите **Божии**, и се стовари Огненият Небесен, който изпепели тези неразумни народи; сетне паднаха Водата и Солта на Бог и възникна Езерото Асфалтитес – Морето на Юдейския Битум, Мъртвото Море; всъщност – **Морето на Лугата.** Такъв беше, о Свещеници, нашият Холокост на Бог Йехова. Но онова Море от Луга не успя да измие Знака на Камъка: тази мисия е запазена за Избрания Народ на Йехова-Сатана – за Свещената Раса на Ел⁸¹; когато Те се възцарят над всички нееврейски народи на Земята, когато цялото Човечество бъде подчинено на тяхното Световно Правителство, тогава ще е дошъл моментът на Върховния Холокост. За тази цел трябва да работите неуморно с Вяра, положена в Крайното Съвършенство, и усилие, насочено към установяването на Универсалната Синархия на Избрания Народ! Единствено Върховният Холокост на цялото Човечество от Свещениците на Избрания Народ ще произведе лугата, която ще измие Мерзостния Знак в Огнения Камък!

Всички наши привърженици – Великите Свещеници – знаят тази Тайна и са осветили своите народи с Белега на Пепелта! Дори Свещениците-Брахмани са помазали арийците с Белега на Пепелта, опитвайки се да покриват Мерзостния Знак и очаквайки Небесната Милост да им даде водата, която ще образува лугата и ще измие Огнения Камък! Затова пепелта винаги е била белег на болка и скръб – **знак на разкаяние и покаяние: човекът, помазан с пепел, е такъв, който измолва Божественото милосърдие, – който коленичи пред Създателя и моли Прошка за своите грехове, особено за най-големия грях – този да Бъде Аз пред Единния, който е всичко – грях,**

80 **Шехина** (ивр. „присъствие, пребиваване“) – божествено присъствие или „слава Господня“, тълкувана в юдеизма и Кабала като женски аспект на бога-създател и отъждествявана с десетия сефирот (бел.прев.).

81 **Ел** (ивр., сем.) – „Бог“ (бел.прев.).

*който може да се измие единствено с луга! Членовете на Избрания Народ поръсват главите си с пепел в знак на покаяние, а Свещениците на Агнеца добавят светена вода към пепелта, за да създадат лугата на прошката на Йехова. Но нищо не ще спаси човека от Огнения Холокост и от Пепелта и Лугата на Страшния Съд! Йехова е предупредил преди хилядолетия за лъжливите Свещеници, които ще използват пепелта на тамяна, за да дават едно лъжливо опрощение: **само човешката пепел образува лугата, която измива Мерзостния Знак. И Йехова е обещал да превърне в пепел лъжливите Свещеници, които не зачитат необходимия Огнен Холокост!** Повторете словата на Йехова, о Коени⁸² на Израил!*

Равинът Вениамин изрецитирал:

– „Дойде един Пророк от Иуда във Ветил по повеля на Йехова, когато Иеровоам стоеше пред жертвеника, за да гори тамян, и започна да вика срещу жертвеника по повеля на Йехова, казвайки: **Жертвенико! Жертвенико!** Тъй казва Йехова: в Дома Давидов ще се роди син, по име Осия. Той ще принесе върху теб в жертва лъжливите Свещеници от високи места, които горят тамян върху теб. Върху теб, жертвенико, ще изгори човешки кости и костите на лъжливите Свещеници. И в същия ден даде един знак, думайки: **Ето знакът, че Йехова е казал това: жертвеникът ще се срути и пепелта, която е в него, ще се разпилее**” [III Царства, 13;1-3].

– Тъй е писано! Само от човешка пепел се съставя лугата, която изисква Правдата на Йехова! И това е пепелта на истинското покаяние – тази, която използвал Иов, когато **изповядвал** своите грехове пред Йехова!

Един жест бил достатъчен за Вениамин, за да поясни цитата:

– „Отговори тогава Иов на Йехова: Зная, че всичко можеш и нищо не е невъзможно за теб, **Аз Съм** този, който помрачава твоите планове с празните основания на разума. Да, говорех за това, що не разбирах, за чудеса, които са свръх мен и които не познавам. **Послушай ме, позволи ми да говоря; Аз ще те попитам и ти ще ми обясниш. Само от слушаното те познавах Аз, но сега очите ми те виждат. Затова се признавам за греховен, покаявам се в прах и пепел**” [Иов, 42; 1-6].

– Червената Крава е Символ на Човечеството, **посветено** на Йехова за Ритуалното Жертвоприношение на пепелта и лугата – за изработването на очистителната вода! Йехова говори на Моисей и на Върховния Свещеник Аарон и им възложи дълга да жертвопринасят Червената Крава на Човечеството, за да пречистят Избрания Народ – дълг, който ще е вечният закон на Израил! Припомни го, Коене!

82 Коен (ивр. „свещеник”) – член на жреческата каста, имащ определени права и задължения в синагогата (бел.прев.).

– „И рече Йехова на Моисей и Аарон, думайки: Този, който е **изгорил** Червената Крава, ще изпере одеждите си, ще имие тялото си с вода и ще бъде нечист до вечерта. Един чист израилтянин ще събде **пепелта** на Червената Крава и ще я остави въвн от стана на чисто място; и ще бъде на разположение на синовете Израилеви за приготвяне на очистителната вода. **Това е жертвоприношение за грях**. Този, който е събрал пепелта на Червената Крава, ще изпере одеждите си и ще остане нечист до вечерта. Това ще е вечен закон за синовете Израилеви и за чужденеца, който живее между тях” [Числа, 19; 8-10], – припомнил безпогрешно Вениамин.

– И с тази очистителна вода – свещената луга, възникнала от пепелта на Червената Крава на Човечеството – Йехова установи Ритуала за Пречистването на Избрания Народ! Възпроизведи Ритуала, Коене!

– „И рече Йехова на Моисей и Аарон, думайки: За нечистия израилтянин **ще се взема пепел от изгорената жертва в жертвоприношението за греха** и ще се полива върху нея жива вода в съд. Един чист израилтянин ще взема исоп, ще го потапя в очистителната вода и ще поръсва Светилището на Йехова и всички вещи и човеци, които се намират там” [Числа, 19; 17-18], – издекламирал без колебание Вениамин.

– И как се пречисти сетне Тамар, която бе изнасилена от своя брат Амнон?

– „Тамар **посипа с пепел главата си**” [II Царства, 13;19], – побързал да отвърне Вениамин.

– Само лугата ще измие Мерзостния Знак! За този грях няма прошка, нито възможно изкупление освен лугата: не ще са достатъчни разкаянието и покаянието или смирението на власеницата! Само след поръсването с очистителната вода върху пепелта каещият се ще облече власеницата! Тъй както стори Избраният Народ, когато бе нападнат от асириеца Олоферн, чиято глава бе отрязана от Божествената Иудит!

Вениамин подал цитата:

– „Всички израилтяни викнаха с голямо усърдие към Йехова и се смириха с голямо усърдие пред него. И всички мъже на Израил, и жените и децата, които живееха в Йерусалим, се простряха пред храма, **посипаха с пепел главите си и се явиха във власеници пред Господа**. Жертвеника също посипаха с пепел и всички викаха прилежно и единодушно към Йехова” [Иудит, 4;9, 11-12].

– Сега ще разберете значението на този древен закон! **Мъдреците от Сион**, казва Иеремия, били посипали главата си с пепел в знак на покаяние! И сетне Пророкът, със словата на Йехова, казва на своята Невеста – Израил-Шехина, – предупреждавайки я, че не ще е лесно да измие петното на Невярността!

Светкавично Вениамин изрецитирал метафората на Иеремия:

– „И биде словото на Йехова към мен с тези думи: Иди и извикай в ушите на Йерусалим следното: От старо време строши ярема си, разкъса оковите си, казвайки: Не искам да служа, когато над всеки висок хълм и под всяко клонесто дърво, лежеше като блудница. Посадих те като избрана лоза, изцяло от най-чисто семе. И как се превърна ти за мене в дива издънка от чужда лоза? **Макар да се умиееш със сапун и да употребиш много луга, твоят грях остава нечист пред мен** – казва Йехова-Саваот” – [Иеремия 2;1-2, 20-22].

– Агнецът също нареди на Избрания Народ да се покае с пепел и власеница, но Невреите приеха това средство буквално и сметоха, че е много просто да се измие Мерзостният Знак; но за тяхната нечистота не ще има друго пречистване, освен да се превърнат тези народи в луга, както направихме ние, за да измием петното на Содом и Гомор! Това също бе предречено от Агнеца! Повтори го, о Свещенико на Агнеца!:

– „Горко ти, Хоразине! Горко ти, Витсаидо! Защото, ако в Тир и Сидон се бяха извършили същите чудеса, които станаха у вас, **отдавна те биха се покаяли с власеница и пепел**. Затова ви казвам: В деня на Страшния Съд **по-леко ще бъде на земята на Содом, отколкото на теб**” [Матей, 11; 21, 24].

– Но след като Агнецът е принесен в жертва, самите му ученици се покаяват с очистителната вода!

– Да, – потвърдил Абатът на Клерво. – По време на Великите Пости преди Възкресение каещите се получават пепел и светена вода, разкайват се за греховете си, изповядват се и се надяват на спасение в Страшния Съд, но те не разбират, че Мерзостният Знак не може да бъде измит по този начин, въпреки че Свещеникът им казва: „**помни, че си прах и в прах ще се превърнеш**”.

Тук Бера замълчал, но Бирса добавил: – Моментът на триумфа на Сътвореното над Несътвореното, на Битието над Нищото, на Светлината над Тъмнината на Душата, е близък! Скоро Синархията ще бъде реалност и Човечеството ще падне на колене пред Властта на Избрания Народ! Тогава ще е настъпило времето да размекнем човека, за да го накараме да покаже своето несъвършенство и зверство – онова първично зло, което се къта в дъното на неговата Душа. **Това ще бъде времето да бъде заменена Змията на Рая с Дракона на Содом. Спомнете си, о Свещеници, че Изкушението на Змията потапя човека в греха, но оставя незасегната неговата мъжествена функция; и че мъжественият човек винаги може да се издигне от моралната окаяност чрез войната и героизма, и така да попадне във властта на Враговете на Творението! Мъжественият човек – Воинът, Героят – ще забави осъществяването на Крайния Холокост: и не ще са достатъчни, за да попречат на това нито масовизирането и уравниването на Човечеството, на които ще го подложи Синархията на Избрания Народ, нито греховете и извращенията, които ще**

процъфтяват в нея поради Изкушението на Змията, ако човекът запазва своята мъжественост и успява да се превърне във Воин и Герой – ако разполага с волята да се бунтува срещу плановете на Бялото Братство, което е Йерархията на Йехова-Елохим.

Изкушението на Змията на Рая е безсилно пред тази луциферична решимост да Бъде и да Съществува отвъд Съществата, Сътворени от Единния Бог: **единствено Драконът на Содом притежава Силата да лиши човека от неговата мъжественост; и само Ние – Чумата – знаем как да го призовем!** Отговорете, о Коени: коя е Емблемата на Израил?

Пред неочаквания въпрос Вениамин побързал да отговори:

– Писано е от Пророците, че Емблемата на Израил е **Гълъбът**. „След Йехова ще шестуват Синове на Израилевите: Той ще реве като Лъв, а те ще идват като **Гълъб**”, казва Осия [Ос. 5, 7 и 11], затова Йехова е повелил чрез устата на Иеремия: „Израилю, бъди като **Гълъба**, който гнезди на ръба на бездната” [Иер. 48; 28].

Бирса продължил, доволен от отговора на Вениамин:

– Не забравяйте никога, о Свещеници, че Емблемата на Израил е **Гълъбът**, защото този символ ще отбележи Края на Времената! Преди казах, че моментът на триумфа е близък, че Синархията на Избрания Народ скоро ще бъде установена: тогава Емблемата на Израил ще бъде наложена на човеците и ще се е явила възможността за Нашата намеса. Тъй ще бъде сторено, защото така е било решено от Бялото Братство и е било одобрено от Мелхиседек, Върховният Свещеник: по целия свят хиляди и хиляди Свещеници и привърженици на Каузата на Израил ще украсят знамената си с неговата Емблема; само мъжествените човеци ще се съпротивляват и ще търсят да избягат от социалното масовизиране посредством бунта и войната: те ще се опитат да основат един Нов Морален Ред, основаващ се на Аристокрацията на Кръвта, но ще бъдат удавени в собствената си кръв; и Ние ще отвърнем на виковете на онези, които носят като знак Емблемата на Израил; и ще освободим между човеците **Дракона на Содом**; и човекът ще изгуби своята мъжественост, ще се размекне и ще стане **като жена**; дори и да създава потомство, волята му за борба ще бъде отслабена от една нарастваща феминизация, което ще се разпростре над цялото Човечество; объркани, мнозина ще считат содомитския морал за продукт на висшата цивилизация, но всъщност ще стане това, че Сърцето ще господствува над Ума и ще отслаби Волята; към Края всички ще възприемат синархичния начин на живот; и човекът ще замени Орела с **Гълъба**, Войната – с Мира, героичния Риск – с пасивното Удобство. Но този Мир на **Гълъба**, на който ще се радват при Синархията на Избрания Народ, ще бъде най-късият път към Крайния Холокост, в който те ще бъдат принесени в жертва на Йехова-Сатана – към Океана от Луга, в който ще бъдат превърнати, за да бъде измит Мерзостният Знак в Огнения

Камък! Това е „Чумата”, която Проклятието на Всевишния обещава за онези, които остават извън Закона!

Веднага след това, все едно, че умовете им били по странен начин синхронизирани, Бера отново взел думата:

– Да, Свещеници! Нека настъпи Синархията на Избрания Народ, нека Човечеството украси знамето си с Емблемата на Гълъба и Ние ще се завърнем, за да донесем Чумата на Крайната Смърт – Горецията Огън и Водата и Солта от Небето! Но ще бъдем предшествувани от **Дракона на Содом** – Хералдът, който ще възвести нашето идване! Вие видяхте крайните точки на процеса в тази Пещера: кръвта, деградирана с водата, и водата, превърната в кръв; и след езерото от кръв – **Чумата на Крайната Смърт**, Юдейския битум, черната Луга.

Кажете, о Свещеници на Израил! Коя беше **първата** напаст, която Йехова изпрати на Египет, за да наложи Каузата на Израил?

– Водата се превърнала в кръв! – заявил Вениамин.

– И коя беше **последната** напаст, с която бе осигурен триумфът на Избрания Народ?

– **Чумата** сред Нееврейците! Чумата принесла в жертва на Йехова живота на Нееврейците като холокост за грядущата Слава на Израил! Само тези, които били помазани с Кръвта на Агнеца, не били засегнати от Чумата!

– А сега отговорете вие, Свещеници на Агнеца!: Коя ще бъде нападта, която ще донесе Третият Ездач в Края на Времената?

– Водата ще се превърне в Кръв! – отвърнал на мига Абатът на Клерво.

– И коя – нападта на Четвъртия Ездач?

– **Чумата** сред Нееврейците! Горецията Огън ще ги изгори и Чумата ще принесе в жертва техните животи като холокост на Йехова за скорошната Глава на Новия Израил и пришествието на Новия Йерусалим! Само тези, които имат кръвта на Агнеца и излагат на показ символа на Гълъба, не ще бъдат засегнати от Чумата!

– И какво ще дойде след Чумата, коя ще бъде **последната** напаст?

– Пълното и съвършено унищожение на Човечеството в едно Море от Огън и Жупел! Само Новият Израил и Небесният Йерусалим ще оцелеят във Върховния Краен Холокост! – заявил категорично Абатът на Клерво, несъмнено вдъхновен от беседата на Безсмъртните.

Бера пояснил смисъла, който трябвало да се припише на тези отговори, извлечени от Откровението на Свети Иоан.

– Размислете, о Свещеници, върху тези Пророчества и това, което ни видяхте да извършваме в тази Пещера: оттук ще се яви Тайната на Върховния Холокост. Водата, Кръвта, Горещия Огън, Смъртта, Лугата, **Чумата**, Ние: в това се състои Тайнството. На това как Проклятието на Бог Йехова, което е нашата слабост, може да бъде наша Сила. Така е било и така ще бъде. Ако сте ни разбрали, направете Ваши думите, с които Иеремия осъжда онези, които се отдръпват от Закона: те представляват **нашата Сила** над Нееврейците!

– „И рече Йехова: които останат извън Закона, ще ги поразят: пленът, гладът, мечът, **Чумата**” [Иер. 15]. – Лицето на Равина Вениамин просияло при повторението на четирите форми на Проклятието на Йехова, защото сега той намирал думите на Пророка изпълнени с нов смисъл.

– И ще узнаете тогава, – продължил невъзмутимо Бера, – коя е наистина **нашата слабост** – Тайнството, което Нееврейците никога не бива да разберат.

А Вениамин добавил следните думи на Иеремия:

– „Предупреди Йехова народа на Израил за четири вида злини, пред които те ще бъдат **слаби**: Пазете се от Меча, защото Той може да ви Убие; Пазете се от Псетата, защото Те могат да ви разкъсат; Пазете се от Птиците Небесни, защото Те могат да ви изядат; Пазете се от Дивите Зверове, защото Те ще ви изтребят” [Иер. 15; 3].

– Тъй е писано! – одобрил Бера.

– И срещу тази слабост имаме четири лека, които Нееврейците никога не бива да узнават – допълнил Бирса:

Срещу Меча – Мирът на Златото,

Срещу Псетата – илюзията на Бяса,

Срещу Птиците – илюзията на Земята,

Срещу Дивите Зверове – илюзията на Небето.

Това било повече от мистериозно и Свещениците за момент останали потопени в дълбок размисъл. Великият Магистър на Храма обаче, който дотогава бил мълчал, мислел за друго нещо:

– О, **Цадиким**⁸³! – казал той. – Вашите обяснения представляват Най-Сияйна Светлина за нашето разбиране и ние сме много благодарни за привилегията да ги чуем. Не бих искал да злоупотребявам с благоволенieto, което сте ни оказали, молейки за разяснения, които навярно не бива да давате; но не мога да спра да показвам, че нашето сърце би се изпълнило с радост, ако бихте могли да ни кажете нещо повече относно Огнения Камък.

– Добре го каза, Свещенико; Огненият Камък крие едно много велико Тайнство. Ще ви разкажем да него, но ще бъдем кратки, **тъй като вече е време да се завърнем на Изток**. – Явно било, че Бирса се изразява с един алегоричен език, понеже Безсмъртните нямало да потеглят до следващия ден. – Но преди да си тръгнем, ще ви говорим също за вашата непосредствена мисия сега, когато Прокълнатото Семе на Тарсис е мъртво, и ще бъде уместно да го направим в рамките на това Тайнство. Донесохте ли книгата, която ви поискахме?

– Книгата е пренесена дотук, тъй както пожелавате, – обявил Абатът на Клерво. – Тя се намира в библиотеката на Замъка под постоянната охрана на трима Рицари, които биха убили всеки, който се опита да се доближи до нея. Също така доведохме от Клерво един майстор-скулптор ясновидец, който очаква в килията си нашето повикване.

– Тогава да се качим до библиотеката! – наредил Бера, докато прибирал страховитото Дорш^е под своята туника.

Те се изкачили се през капака, който отвеждал до Църквата на Нашата Господарка на Голямото Стрдание, а няколко момента по-късно шестимата се озовали в една зала, чиято мебелировка се състояла от рафтове и маси, покрити с книги и свитъци; на няколко поставки били изложени отворени някои огромни книги с листове, изцяло илюстрирани от бенедиктинските монаси и подвързани с корици, инкрустирани със сребро и злато. От един сандък, подсилен със железни обковки и огромен катанец, Абатът на Клерво извадил **Сефер Ише** и я поставил на една голяма маса с двойна наклонена повърхност, но добре осветена от един централен свещник. По знак на Бирса четиримата Свещеници седнали пред книгата, докато Безсмъртните останали прави – по един от всеки край на групата.

– Отворете я на страница 12, **Ламед**⁸⁴! – наредил Бирса.

Книгата съдържала само образи, т.е. липсвал какъвто и да било текст, освен думите, разпределени по рисунките. На поисканата страница била посказана

83 “Праведни” (ивр., мн.ч. от **цадик** – „праведен, праведник”) – бел.прев.

84 **Ламед** – дванадесетата буква на еврейската азбука, използвана за обозначаване на числото 12 (бел.прев.).

репрезентацията на десетте Сефирот на Единния Създател под формата на *Arbor Philosophica*⁸⁵. Всички били в очакване Бера, който незабавно взел думата.

Ден Двадесет и Седми

Както е известно, д-р Сигнагел, „свещената книга” по преимущество за евреите е **Тората**, която по същество се състои от петте книги на петокнижието такива, каквито ги е представил през V в. пр. РХр. Писарят Ездра. Но това е писаната Тора – **Тора Шебиктаб**, – която следва да се счита за една профаническа, екзотерична Доктрина, тъй като нейната истинска „Божествена Мъдрост” – **Хокма** – е зашифрована в Писанието и не може да бъде интерпретирана без да се познават криптографските кодове на Кабалата. Съществува, следователно, също така една устна Тора – **Тора Шебалне**, – която се занимава с тези кодове и представлява езотеричната Доктрина, позната на членовете на „кабалистичната верига”, **шалшелет хакаббала**. Основната тема на Тората е синайското откровение, т.е. **Хокма-та**, която Йехова – **YHVH** – разкрива на Моисей на планината Синай и която се обобщава в Десетте Заповеди на Скрижалите на Закона. И тъй, Моисей **получил** Скрижалите на планината Синай – **Моше киббел Тора ми Синаи** – и от този факт трябва да се извлече по необходимост кабалистичната верига, тъй като думата **Каббала** (Кабала) произлиза от глагола **каббел**, който означава **получавам**. Но ако **шалшелет хакаббала** започва от Моисей, следва да се припомни, че той е **получил две Скрижали на Закона**: само първите съдържали откровението на „Божествената Мъдрост” – **Хокма** – предмет на езотеричната доктрина на Кабала; вторите представлявали едно екзотерично обобщение на тези и били зашифровани, както и цялата писана Тора. Съгласно Кабала **първите Скрижали произлизали от Дървото на Живота, т.е. от Разума на Единния – Бина, – докато вторите били взети от страната на Дървото на Доброто и Злото**.

Дървото на Познанието на Доброто и Злото, чийто плод Адам бил изял, било причината за изгонването му от Рая: „**И рече тогава Йехова Бог: ето че Човекът е станал като един от нас, като е познал Доброто и Злото. Да не вземе сега да простре ръка и да вземе и от Дървото на Живота, да яде от него и да стане Безсмъртен. И го изпъди Йехова Бог от Градината на Едем, за да обработва земята, от която бе създаден. Изхвърли, прочее, Човека навън и постави на Изток от Градината на Едем херувими, въоразени с Огнени Мечове, за да охраняват Пътя към Дървото на Живота**” (Битие, 3; 22-24). Затова вторите скрижали били предназначени за тези, които искали да се спасят от греха на Адам, но които все още оставали подвластни на него; за разлика от това първите разкривали **Хокма-та** на онези, които

85 “Философското Дърво” (лат.) – бел. прев.

са се издигнали над човешкото състояние – до „адамичното състояние” – и които заслужават да постигнат безсмъртието, произтичащо от **Бина**, Разума на Дървото на Живота: такива могат да бъдат, разбира се, само Височайшите Свещеници на Избрания Народ. Затова Моисей забулил **Хокма**-та за пред народа и я разкрил единствено на Иисус Навин; Иисус я предал на Старейшините на Израил, а те – на Пророците. Соломон скрил първите Скрижали в Храма и запечатал магически скривалището по такъв начин, че те могли да бъдат намерени едва през XII в. сл.Р.Хр. от Тамплиерите, които ги пренесли в Клерво. Въпреки това, другите пророци съобщили устно **Хокма**-та на Свещениците на Великата Синагога, които продължили кабалистичната верига. След Вавилонския плен в Израил вече нямало Пророци и Ездра Писарят представил на еврейския народ екзотеричната Доктрина на писаната Тора, основаваща се на вторите Скрижали на Закона. Тази доктрина била поддържана от Свещениците на Великата Синагога, които тогава се наричали Писари – **Софрим**, – и така докато се стигне до Танаите – **Таннаим** – от I – III в. сл.Р.Хр. Великите кабалисти от този период, сред които изпъква Шимон бен Йохай, наречен „Свещения Светилник”, успели да надхвърлят писаната Тора и да придобият отново **Хокма**-та. По-късно устната Тора била предавана от Амораите – **Амораим** и Равините – **Рабби** до Средните Векове.

Освен писаната Тора, има три книги, които могат да се разглеждат като най-важни за еврейските кабалисти: **Сефер Ха Зохар**, **Сефер Йецира** и **Сефер Ише**. **Сефер Ха Зохар** или Книгата на Сиянието била написана от Шимон бен Йохай през II в. сл.Р.Хр., но единствената съществуваща версия от XIII век е преводът на арамейски, направен от испанския кабалист Моше де Леон. **Сефер Йецира** или Книгата на Формирането е по-стара и традиционната кабалистична верига извежда произхода ѝ от Авраам. Но далеч най-тайната и мистериозна книга, както също и най-желаната от кабалистите, е **Сефер Ише** или Книгата на Огнения Холокост, за която се счита, че е била съвременна на Адам и произлизала, както и първия човек, от Градината на Едем. Всъщност, оригиналната книга била написана в Рая от Ангела Разиел за наставление на Адам и нейното съдържание била самата **Хокма**; не бива да се бърка тази мистична книга с „Книгата на Разиел”, написана през XII в. от кабалиста Елеазар бен Иуда от Вормс и основаваща се на сведения от втора ръка за Сапфирените Скрижали.

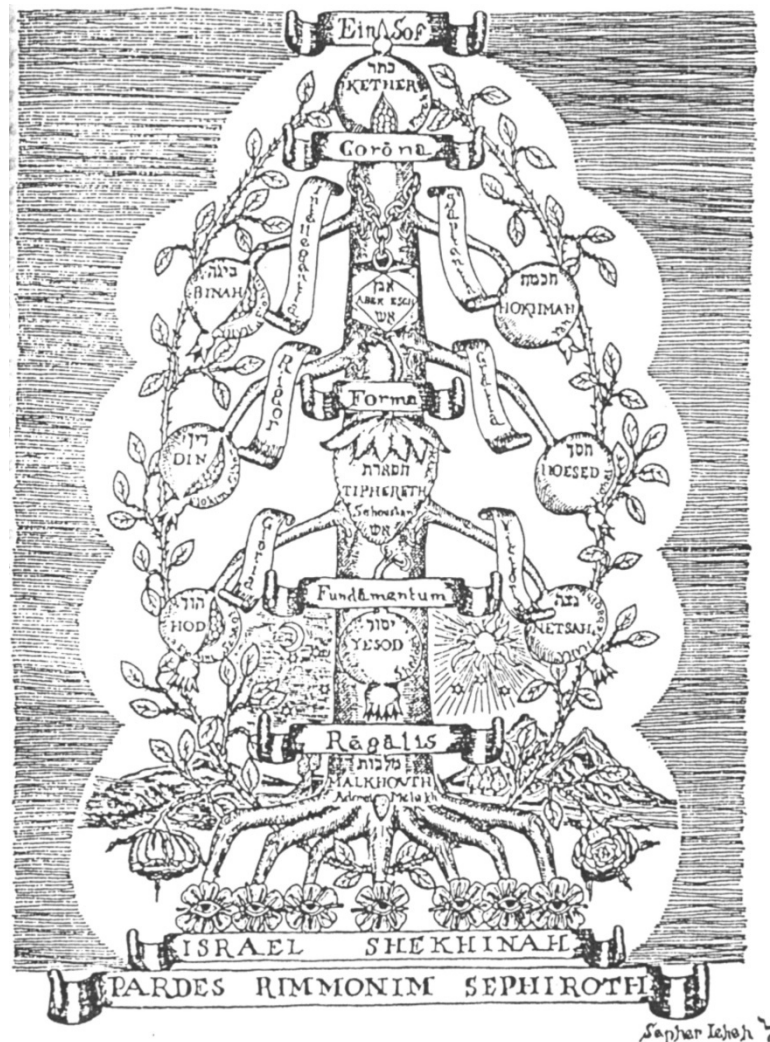
Съгласно равинската традиция истинската Книга на Разиел – **гравираниите Скрижали от Сапфир** – била открадната от Рая от **Рахаб** – Царя на Морето – и хвърлена в Океана; сетне тя била намерена от египтяните и останала в продължение на хилядолетия в притежание на Фараоните. Моисей я взел със себе си по време на Изхода и я предал на Иисус Навин, от който, следвайки кабалистичната верига, тя достигнала до Цар Соломон. Той придобил своята прословута Мъдрост – **Хокма** – от интерпретацията на Сапфирените Скрижали на Книгата на Разиел, но забелязвайки огромната ѝ мощ, я скрил в Храма по такъв начин, че само Голенските Тамплиери я

намерили сред неговите руини двадесет и едно столетия по-късно. Ясно е, д-р Сигнагел, в светлината на вече изложеното в това писмо, че Сапфирените Скрижали и Скрижалите на Закона са едно и също нещо; т.е., че първите Скрижали с **Хокма-та**, произлизаща от Дървото на Живота, не са нищо друго освен Книгата на Разиел, предадена в Египет на Моисей от Свещениците на Културния Договор. Обяснението е следното: Ако съблечем еврейския мит от неговата културна маскировка, ще се окаже, че **Рахаб** не е никой друг, а **Посейдон** – „Царя на Морето” и легендарен Владетел на Атлантида. Така стигаме до Атлантида – „Градината на Едем” и родина на „първия човек”: от този „изгубен Рай” произлизали тъмните Атланти, основатели на египетската свещеническа йерархия. След катаклизма Те били пренесли в Египет една от „Кристалните Книги”, съществували в Библиотеката на Атлантида, която съдържала регистъра на Построяването на Вселената от Единния Бог, **УНУН Елохим**. Тази Кристална Книга била Книгата на Разиел, в която били записани тридесет и две действия, изпълнени от Създателя, за да построи Вселената: **десетте Сефирот и двадесет и две Букви**. С други думи, Скрижалите предавали посредством знаци познанието за двадесет и двата звукове и мерки на свещената азбука, „използувана от Единния Създател, **УНУН Елохим**”, от която се извежда еврейската азбука, както и Космическата Форма, възприета от Него, за да създаде и укрепи Вселената, т.е. **десетте Сефирот**: това е онова, което е известно като „Тайната на Змията”.

През Епохата на Моисей египетските Свещеници не познавали начина на тълкуване на Скрижалите, но те помнели, че тъмните Атланти ги били оставили там, за да бъдат предадени на „Избрания Народ на Единния” като основа за един Божествен Завет. Моисей тогава получава тайно Каменните Скрижали и заминава със своя народ към планината Сион, където Йехова сключва с неговата Фамилия Огнения Завет – **Берит Еш** – и разкрива **Хокма-та** на Скрижалите на Закона: отплатата, поискана от Йехова от Избрания Народ, се състояла, както се разбира от декларациите на Бера и Бирса, във Върховния Огнен Холокост – **Ише**, – откъдето получава името си книгата, която Безсмъртните поискали от четиримата Свещеници в Замъка на Арасена.

Накратко: Тамплиерите намерили първите Скрижали на Закона – Книгата на Разиел, – което позволило на Голенската Църква да придобие **Хокма-та** за Колегията на Строителите на Храмовете и да стартира архитектурната революция на готическия или **галски стил**. Но дори кабалистичното математическо, т.е. **геоматрическо** дешифриране на Книгата на Разиел до било позволило да се познаят тайните на Постройката на Космоса, някои образи, които **се виждали в нея**, останали неразбираеми за цистерцианските Голени: именно тези видения, представени символично от Равините и Голенските Свещеници, били които съставлявали Книгата **Сефер Ише**. Фигурите, отнасящи се до голяма степен към Върховния Огнен Холокост и надписани на еврейски и латински, скоро станали разбираеми за Голените от обясненията на Бера и Бирса.

В наши дни, д-р Сигнаел, се счита, че съществува само **един екземпляр** на **Сефер Ише**, който се пази в една тайна Синагога в Израел, до която имат достъп само Мъдреците на Сион: Те не разрешават да се правят нейни копия и позволяват визуален контакт единствено на най-висшите Равини и Посветени в Кабалата, като всяка по-късна репрезентация или репродукция на видяното се наказва с ритуална смърт. Но освен този израелски екземпляр съществува **и едно друго копие** на **Сефер Ише**: това е онова, което конфискувал от Голямата Синагога в Гранада Инквизиторът Рикардо „Жестокия“ – Рикардо де Тарсевал, т.е. бащата на Лито де Тарсис – и което последният донесъл в Америка през 1534 г. Става на дума за едно доста благонадеждно копие на Тамплиерската книга, датирано от Гранада, 1333 г., т.е. от след разпускането на Ордена и вероятно копирано от оригиналната книга, която Големите и Равините носели със себе си, когато бягали от Франция. От това гранадско издание, което през столетията оставаше в един сандък в нашата тукуманска къща, е факсимилето на страница 12, което добавям тук за по-добро разбиране на описанията на Бера и Бирса.



– Много добре, Свещеници! – възкликнал Бера, докато изучавал внимателно фигурата, изобразена на страница 12 от **Сефер Ише**. – Вашият Орден е извършил едно Велико Дело с представянето в образи на Мъдростта на Книгата на Разиел. Но опасността, че тази **Хокма** може да попадне в ръцете на Нееврейците, е огромна: трябва, прочее, да избягвате ненужните копираня на тази книга и да я държите под най-строг контрол. Какво би станало с нашите планове, които са Плановете на **УНВН**, ако Нееврейците **си припомнят Тайната на Нара** – на Дървото **Риммóн**, – която е практически разкрита от тази ринуска? С какво бихме отговорили, ако те узнаеха отново, че **един Нар е бил Дървото на Живота** – Дървото на Рая, до което не е било позволено да дойде на Адам, за да му се попречи да узнае Тайната на Живота и Смъртта? Нееврейците вече знаят, че Дървото на Познанието на Доброто и Злото е било Ябълка и те са го свързали с Розата, разбирайки, че става на дума за една фамилия растения, **между които се числи също и Бадемът**; така те знаят, че във всички тях се съдържат различни части от едно **единствено Послание** – от една идея, оформена от Единния Създател. Въпреки това, те никога не ще успеят да свържат Нара с никое друго Дърво, за да образуват една фамилия, тъй като **Риммóн** е Архетипът на Творението: в него ще се намерят елементи, подобни на всички останали видове, но самият той не ще може да се изведе от никой друг; както **УНВН**, той обхваща всички със своята Форма, но не бива обхванат от никого. Мисията, която ви възлагаме, е свързана с Нара на Живота, но тя се отнася по-специално до един от неговите Плодове – до **Сефирата Бина**, от която ще трябва да се вдъхновите, за да се борите срещу отворотелната ерес на Дома на Тарсис.

– Да, Свещеници! Макар Фамилията на Тарсис да е мъртва, все още е живо следствието на техните луциферични деяния, от които не е незначителен Култът на Девата от Пещерата. Срещу тази измама ще започнете да се борите незабавно, развивайки офанзивата в съгласие с инструкциите, които ще ви дадем сега! В този момент Историята, която Пресветият е предначертал за Избрания Народ, ни се усмихва: скоро в Европа ще бъде установена Универсалната Синархия; скоро ще се настъпи Световното Управление на Избрания Народ, по време на което върху Нееврейското човечество ще се прояви непреодолимата Мощ на **Месията**, който ще принесе Огнения Холокост. Но ще ви кажа, че много преди това чудно деяние да се осъществи, по възможност в настоящите дни, **Орденът на Мелхиседек ще издигне в Сефарда**⁸⁶ **на Испания един мъж от Дома на Израил, надарен с Глагола на Метатрон; той ще притежава необходимата Хокма, за да затвори Портите, които са отворили Хиперборейските Демони, и да отвори Портите на Небесните Палати – Хекалот, на Едем; кабалистичното име на този Върховен Свещеник е „Киблóн”. Киблóн ще бъде надарен с голяма Мощ: той ще се издигне от нищото и ще завлече цяла Испания подир Златото, което ще им предложи в изобилие. Заслепена като**

86 Сефард или Сфард – еврейско название на Иберийския полуостров (бел.прев.).

Персей, Испания ще вдигне Меча си и ще отсече Трите Глави на Медуза в една бърлога от другата страна на Морето на Мрака – в един нов Тартар, пътят към който той ще им покаже.

– *Внимавайте, о Свещеници, защото ви пророкуваме! Словото на УНВН е, което избликва от нашите устни! Повтаряме ви: Киблѓн ще бъде един пратеник на Небето, посланик на УНВН. И трябва да знаете, че тази област на Уелва е била посочена от Мелхиседек като седалище за Посолството на Киблѓн, като пристанище и вълнолом на неговите магически пътешествия. Да, земята, където бе направено най-голямото жертвоприношение след Атлантида – земята, в която белите Атланти поставиха началото на своя луциферичен план да презразположат Несътворения Дух да обяви една Последна Война срещу Благостта на Единния Създател – тази земя, о Свещеници, ще бъде спасена от своя грях, благословена и осветена, чрез Тройния Холокост на Киблѓн. Затова ви бяхме уведомили навремето, че трябва да завземете Скалата на Сатурн: направихте ли го?*

– *Действително, о Божествени Аралим⁸⁷! – потвърдил Великият Магистър на Храма, който все още очаквал обяснението на Тайнството на Огнения Камък. – Веднага, след като получихме Вашето съобщение, ние поискахме папско пълномощие и придобихме Манастира на Ла Рабида, с цел да се установим в самото място на Скалата на Сатурн.*

– *Добре тогава, трябва да знаете също, че Рус Баал или Скалата на Сатурн е място, посветено на Бина – Аспекта, с който УНВН се проявява като Великата Майка: когато Киблѓн дойде на това свещено място, УНВН ще отрази в него Шехина и ще му дари Глагола на Метатрон. Колко пъти Шехина е низхождала на Земята?*

– *Десет пъти пред Израил! – побързал да отговори Равинът Наси:*

Първи: в Градината на Едем: „И чува шума от стъпките на УНВН Елохим, който ходеше по Градината в хладината на деня, и скриха се мъжът и жената от присъствието на УНВН Елохим между дърветата на Градината” [Битие 3; 8].

Втори: за да наблюдава Вавилонската Кула: „Слезе УНВН да види Града и Кулата, що градяха синовете човешки” [Битие 11; 5].

Трети: в Содом: „Рече УНВН: ще слеза и ще видя дали постъпват във всичко според поплака, който стигна до мен; и ако не е, ще го узная” [Битие 18; 20, 21].

Четвърти: в Пламтящата Къпина: „Яви му се УНВН в Огнен Пламък, изсеред една къпина; и видя Моисей, че къпината пламти в огъня, но не изгаря” [Изход, 3; 2].

⁸⁷ **Аралим** (ивр. „герои, доблестни”) – название на един от ангелските чинове в Кабала, съответстващ на Престолите в християнската ангелология, вж. също обясненията в *Ден Тридесети* по-нататък (бел.прев.).

Пети: в Египет: „Аз се спуснах в Египет, за да избавя моя народ от ръцете на египтяните и да го накарам да излезе от тази страна в една земя добра и пространна, в една земя, дето тече мляко и мед, в мястото, където живеят Хананейци, Хетейци, Аморейци, Ферезейци, Евейци и Иевусейци” [Изход 3; 8].

Шести: на Планината Синай: „И слезе **YHVH** на Планината Синай, навръх Планината. И повика **YHVH** Моисей навръх Планината” [Изход, 19; 20].

Седми: върху Старейшините: „И **YHVH** слезе в облак и говори с него; и взе от Духа, който беше в Него, и го положи у седемдесетте Старейшини. И като се установи у тях Духът, те наченаха да пророчествуват; но сетне не можеха повече да го правят” [Числа 11; 25].

Осми: върху Червено Море: „Той наведе Небесата и слезе, и гъст мрак беше под нозете му” [II Царства, 22; 10].

Девети: в Светилището на Храма: „И каза ми **YHVH**: Тази врата ще стои затворена. Не ще се отваря, за да не влиза никой през нея, защото **YHVH**, Богът на Израил, е влязъл през нея; затова ще остане затворена” [Иезекиил, 44; 2].

Десети: Той ще дойде в Епохата на Гог и Магоз: „Ще излезе тогава **YHVH** и ще се опълчи против Нациите, както в друго време се бе опълчил в дните на Битката (на Атлантида). Краката му ще застанат на Елеонската Планина, която е пред Йерусалим, към Изток; и Елеонската Планина ще се разцепи през средата към Изток и Запад, образувайки твърде голяма долина: и половината от Планината ще се премести към Север, а другата половина към Юг. И **YHVH** ще бъде Цар над цялата Земя. В този Ден **YHVH** ще бъде единствен, и Името му ще бъде единствено. Цялата страна ще се превърне в равнина, от Гаваон до Риммон – т.е. Нара, в Негев. Но Йерусалим ще оцелее” [Захария, 14; 3, 9-11].

– И веднъж **пред Избрания Народ!** – добавил Абатът на Клерво:

Единадесети: над Месията: „И като бе кръстен, Иисус веднага излезе от водата; и при това се отвориха Небесата и видя Духа на **YHVH** да слиза като Гълъб, и да идва над него, докато от Небесата излезе един Глас, който казваше „Това е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение”” [Матей 3; 16-17].

– Запомнете тогава **другите два пъти, когато Шехина ще се спусне на Земята!** – посъветвал Бера. – Единадесетият, който спомена Абатът, е означен с буквата **Алеф (1)**, която управлява същността на **Въздуха**: това е било едно **пневматично** низхождане, символизирано от **птицата** на Стяга на Израил. Това означава, че Християнството представлява един **Въздушен Холокост** за **YHVH Шаддай**:

Дванадесетият, който сега ще ви възвестим, ще бъде на Скалата на Сатурн – в Рус Баал – пред Киблѳн, когато Киблѳн потърси там Разума на Великата Майка Бина: това ще е низхождането, означено с буквата Мем (13), която изразява същността на Водата. Това означава, че Откритието на Киблѳн ще представлява един Воден Холокост за YHVH Шададай.

И Тринадесетият ще бъде по време на Световното Управление на Избрания Народ – тогава Шехина ще се спусне над Месията, пред Израил; и Месията ще бъде Едно с Израил; и Израил ще бъде Едно със Шехина; и Израил ще бъде Едно с YHVH; и Израил ще бъде YHVH – Благословено да е Тайнството на Израил!; и Израил-Шехина ще ликвидира завинаги всички Неевреи и с две трети от собствената си кръв, измолвайки Правосъдието на Дин от Елохим Гибор – строгото Правосъдие на Гебура⁸⁸; и Израил-Шехина ще изпълни Присъдата на YHVH Саваот, която вече е била произнесена в Небесата: това ще бъде едно низхождане, характеризирано от буквата Шин (21), която определя същността на Огъня. Това означава, че Присъдата на Правосъдието на Дин – на Страшния Съд – ще представлява Огнения Холокост за YHVH Шададай.

Четиримата Свещеници слушали с безмерен интерес думите на Безсмъртните, но най-впечатлен бил Великият Магистър на Храма, пряко отговорен за завземането на Рус Баал откъм Манастира на Нашата Господарка от Ла Рабида.

Ден Двадесет и Осми

*Рус Баал – Скалата на Сатурн – се намира на пет километра от Онуба – настоящия град Уелва – на едно възвишение, високо 37 метра, което господствува над областта на Палос, тоест над левия бряг на сливането на реките Тинто и Одиел. В Епохата, когато финикийците завладели Онуба, те издигнали Храма на Рус Баал специално, за да удовлетворят молбата на еврейските търговци, които които наемали корабите им до тези далечни пристанища. Това било в дните на Соломон, когато богатството на Израил можело да наема финикийската флота: „**Всичките чаши, които ползуваше за пиене Цар Соломон, бяха от злато, и всичките съдове на дома от Ливанско дърво бяха от чисто злато. Нямаше нищо от сребро, то не се ценеше във времената на Цар Соломон, защото Царят имаше в морето една флота от Тарсис, заедно с една от Хирам; и на всеки три години идваше флотата на Тарсис, която докарваше злато, сребро, слонова кост, маймуни и кралски пауни**” [III Царства 10;21-22]. Както се чете в другите глави от Книгата на Царете, Соломон, който*

88 Гебура („Строгост”) и Дин („Съд, Правосъдие”) са алтернативни имена на петия Сефирот (бел.прев.).

действително е притежавал **Хокма**, открил, че **УНВН** се проявява и под други **Аспекти**, които като цяло могат да се идентифицират с чуждите Богове, и той им отслужвал Култ или позволявал на Свещениците да го правят и да им издигат олтари и Храмове. С „корабите от Тарсис“ пътували следователно Свещениците, които изискали да се построи Храма на **Рус Баал** в далечната Тартесида. Двеста години след Соломон и петдесет преди превземането на Тарсис от Картаген – колония на Тир, – Исаяя, който също притежавал **Хокма** и следователно е познавал плана на Голените, могъл да „предскаже“ с математическа точност близкия му край: „**Плачете, кораби на Тарсис, защото опустошено е вашето пристанище**“. „**Кой го запланува?**“. „**УНВН Саваот го запланува, за да посрами гордостта, да унижи славата на всички Господари на тази страна**“ [Исаяя, 23;1, 8-9]. Но още в дните на Соломон най-важната финикийска колония след Тир била Сидон, в чието пристанище идвали и заминавали „корабите от Тарсис“: „**Сидон**“ обаче не е финикийско, а гръцко име, – страна, с която пунийците били съюзени срещу мидийците или персийците; – какво означава това име, какъв е неговия произход? – „**Голямо Нарово Дърво**“ – ни повече, ни по-малко, тъй като **Нар** на гръцки се казва **Сиде** – **Σιδῆ**; що се отнася до произхода – гръците го нарекли така заради един еврейски култ, който се практикувал там под покровителството на Цар Соломон, тоест Култа на **Египетската Божествена Майка – Сиде, Великото Мъдро Нарово Дърво – Риммѓн Бина** на иврит. Сиде – като Анкиноя – била съпруга на Бел в гръцките Митове.

Еврейските Свещеници пренесли сетне този Култ на Великата Майка Риммѓн Бина във финикийските колонии и дали името покрай другите и на настоящия андалуски град Гранада. Действително, финикийците основали една укрепена фактория която нарекли Риммѓн в чест на Култа, практикуван от техните основни клиенти, но туземните иберийски народи, които били пеласги като етруските, наричали плода с думата **грана**, която има същия корен като римо-етруската **malum granatum**, т.е. „плод с много зърна“. И онази крепост на семитските търговци – Риммѓн – била наричана локално **Граната, Гранад и Гранада**. В действителност мястото, избрано от финикийците, за да установят своята фактория, било едно кръстовище на иберийските пътища, вече заето от самите ибери и от гръците, както по-късно цяло да бъде от турдулите, тартесяните и келтите; но тъй като основната цел била търговията, подразбира се, че всеки народ укрепявал своя особена градска база и така възникнали няколко много близки градчета така, че по-късното им обединяване образувало съвременния град Гранада. Например, срещу Гранада съществувал един прастар град, съвременен на Тарсис, наричан **Вира** или **Виря** на индо-европейски език – както се произнася на санскрит или ирански, – което означава **Полубожествен Човек, Герой, Човек, причастен към Божествеността, Мъдър Воин** и пр. И двата града, единият обитаван от привърженици на Кръвния договор, тоест Вира, а другият от твърди защитници и разпространители на Културния Договор – Гранада, не можели да живеят другояче, освен в постоянен конфликт. Разбира се, времето показало, че най-малкото в

този случай Богът на Гранада бил по-силен от Бога на Вира и Гранада накрая покорила Вира и другите градове, поглъщайки ги в своите стени. Това било взето от евреите като безпогрешен знак за нейната месианична съдба и те не го забравили никога.

Вира не бива да се бърка с **Илибери**, **Илиберри** или **Елибери** – **Елиберге**, която споменава гъркът Хекатей, защото това са били различни градове. По време на римското владичество градовете все още били разделени и тази ситуация се запазила дори и при вестготите. Арабите – като компенсация за услугите, предоставени за тяхното нашествие – предали на евреите контрола над града Гранада или **Гарната** съгласно новото му название; и оттогава насетне го наричали „Замъка на юдеите”. Но те правят и нещо повече: след като разрушават Илиберри, установяват свое стопанство в сърцето на **Кастала**, **Казала** или **Гасела**, по-широко известна като **Кастилия** – един друг съседен град – и улесняват икономическата експанзия на Мединат Гарната, „Обителта на Юдеите”. Това е краят на **Ел-Вира** или **Елвира**, чиито обитатели трябвало да капитолират след хиляди години на съпротива, да напуснат хълма със същото име и да се преместят в Гарната. Същото ще се случи с Мединат Алхамбра и Мединат Кастилия: всички накрая падат под контрола на „евреите от Гранада”. През XIII век, когато се случват разказваните събития, е останало единствено арабското Царство на Гранада, представлявайки град, съставен от влиятелния „еврейски квартал”, разположен в първоначалното местоположение на Замъка на Гранада, арабския квартал на Алхамбра, мосарабския квартал на Кастилия от прастар гало-римски корен и обезлюдената Елвира. Накрая ще добавя, че ако евреите наричали нара „риммон”, арабите го познавали като „роман”, което обяснява защо за известно време градът бил наричан **Хизн-Ар-Роман**, което означава „Замъкът на Нара”. Но на един или друг език – вижда се, че значението на името не се е променило за хиляди години.

Именно в светлината на тази мисионерска активност на еврейските Свещеници, които пътували с „флотите на Тарсис”, трябва да се разглежда основаването на Храма на Рус Баал или на Скалата на Баал. Финикийците посвещавали всеки град на Баал и Го обозначавали с едно особено Име: така Баалът на сидонците се наричал Баал-Сидон, този на Тир – Баал-Цур, а този на обитателите на Таршиш – Баал-Тарс. От трите основни Аспекта на Баал, тоест Баал-Хон – Производителя, Баал-Таммуз – Съхранителя, и Баал-Молох – Разрушителя, евреите приемали последния като персонификация на **YHVH Саваот** – Аспекта **Нецах** на „**YHVH** на Воинствата”, който води към **Победата** чрез унищожаване на враговете на Избрания Народ или **Шехина**. Храмът на Рус Баал бил обаче посветен на Култа на Баал-Таммуз или Йехова-Адонай. Когато Домът на Тарсис придобива това иберийско Владение, вече освободено от финикийците чрез една кръвопролитна война, Култът на Баал-Таммуз-Йехова бил прекратен и мястото се посвещава най-напред на Култа на Огъня и в една втора културна инстанция – на Култа на Студения Огън.

След нашествието на Хамилкар Барка и разрушаването на тартесянската Империя, Големите установили Култа на Баал-Молох в Рус Баал чак до повторното завладяване от римляните. Те именно били онези, които разпознали в Баал-Молох и Йехова Бога Сатурн и които нарекли Рус Баал „Скалата на Сатурн”. Но Сатурн е не друг, а гръцкият Бог Кронос или Хронос, който тогава бил активен в римския пантеон; Свещениците на Сатурн, както ще се види, само заменили Култа на Сатурн с този на неговата внучка Прозерпина или Персефона. Лесно е да се покаже, сравнявайки еврейския Мит с гръцкия, че Йехова е еквивалентен на Кронос и – разбира се – на Молох и Сатурн. Като начало: Кронос е син на Уран – Върховното Небе, както **УНВН Елохим** е на **Ехйех**: и двамата – Кронос и **УНВН Елохим** – са Богове на иманентното Време на Света, Хронос или **Берешит**. И най-важното: и двамата са **врагове** на Циклопите, тоест на белите Атланти. В тази връзка, полезно е да се припомни това, което разказват гръцките Митове относно Уран, Кронос, Зевс, Деметра и Персефона и да се обяснят тези легенди посредством Хиперборейската Мъдрост.

Уран е Върховното Небе, Баща на Титаните, Титанидите, Циклопите и Хекатонхейрите – поколения Богове, от които произлизат останалите гръцки божества и човешкият род. Кое то означава, че Уран е една друга репрезентация на Източника, от който са дошли във Вселената нейният собствен Създател Йехова-Сатана и следващите Хиперборейски Духове – първите „Богове”, както „Предателите”, които оковали своите Другари към животинския човек, така и „Лоялните” или „Освободителите”, които се стремят към неговата ориентация и завръщане в Източника. Но един от синовете на Уран – Кронос-Йехова **кастрира** своя Баща и обявява война на Циклопите, на които забранява да обитават обичайната си обител и ги захвърля в Подземния Тартар. Това означава, че Кронос-Йехова **затваря достъпа до Източника** – точката на произход и завръщане на всички Несътворени Духове като Него самия, **„кастрирайки” Принципа Породител на Боговете** – предотвратявайки тяхното Божествено **раждане**. Тогава той се оказва въвлечен в една война с Циклопите. Но кои са били Циклопите? Разбира се – белите Атланти, Оръжейните Конструктори на Атлантида: според гръцките легенди Циклопите изработили лъка и стрелите на Аполон Хиперборейски и неговата сестра Артемида – Богинята-Мечка; преди това – по време на войната на Кронос-Йехова – те предоставили на Зевс Оръжията на Гърма, Мълнията и Светкавицата; на Посейдон – Царя на Атлантида – Оръжието на Тризъбеца; и на Хадес или Видес – знаменития Шлем на Невидимостта. След Битката за Атлантида и Катаклизма, който потопил техния Континент, белите Атланти трябвало да отидат към пъклените земи, където обитавал единствено животинския човек и хибридите, най-деградирани Раси на Земята: именно тогава легендата представя Циклопите – Божествените Конструктори – като бродещи из подземните области. По време на своя преход през онези земи на лудостта, както вече видяхме, те вървели, преследвани отблизо от тъмните Атланти – следовниците на Кронос-Йехова.

Но Кронос, въпреки всичките си усилия, не може да възпрепятствува **раждането** на Зевс – един друг Син на Източника. Образът на Зевс е бил безобразно изопачен от Свещениците на Културния Договор, но – връщайки се към най-древните версии на Мита, – може да се разпознае в Него Кристос Луцифер – Господаря на Венера, който се спуснал в Атлантида, **за да донесе Грала**, който щял да направи възможни ориентацията и освобождението на Духа, окован към Материята – **пробуждането на Духа на Човека**. Затова Зевс е естествен съюзник на Циклопите, които му предоставят Оръжията, с които той побеждава Кронос-Йехова и установява своята власт в олимпийския регион на Земята, т.е. в К'Таагар, където започва Пътя към Венера. Зевс-Луцифер се бори срещу Кронос-Йехова в компанията на Посейдон и Хадес и с техническата подкрепа на Циклопите. След като побеждават – в една примитивна версия на Битката за Атлантида – Боговете се установяват в определени части на Вселената: Зевс-Луцифер отива на Олимп, тоест в К'Таагар, но отвъд неговата Порта – неговата истинска обител се установява „в Небето”, тоест на Венера; Посейдон – в Атлантида като Цар и също като Бог на Морето; а Хадес също отива в К'Таагар, но без да се завръща на Венера, както прави Зевс-Луцифер, а оставайки като Господар на земната Обител на Боговете-Освободители на Духа на Човека – едно място, което Свещениците на Културния Договор, както бе казано в Ден Десети, отъждествили с подземния Тартар: Хадес е, следователно, Видес – Господаря на К'Таагар.

С Деметра – една **Дъщеря** на Източника – Зевс поражда Персефона, тоест Прозерпина – Богинята, която римските Свещеници на Сатурн-Кронос-Йехова призовавали в Рус Баал за своя Култ и на която посветили Картагенския Храм на Баал-Молох-Йехова. Тя била една Жестока Богиня, която обитавала в подземния Тартар, заедно с Хадес, и се съгласувала перфектно с онази далечна област на Тартесида, прочута от античните легенди, които я означавали като дом на Медуза. Деметра била Богинята на Пшеницата, която за пръв път дала на човеците това зърнено растение и която живеела заедно със Зевс на Олимп. Тя нямала други деца освен Персефона, която била отвлечена от Хадес и отведена в Тартара – в една Обител, за която трябвало да се прекоси Страната на Мъртвите, та да се стигне до нея. Гръцкият Мит разказва, че тогава, натъжнена от нейното отсъствие, Деметра напуска Олимп и се спуска на Земята, за да я търси, защото не знаела за нейното подземно местонахождение. Така тя научава, че Зевс е бил съучастник на Хадес в Отвлечането. В течение на **девет ноци** Деметра напразно търси Персефона, носейки по една факла във всяка ръка; накрая, водена от Хеката – Богинята на Магьосничеството, която среща **на един кръстопът**, – тя открива, че Персефона се намира в Страната на Мъртвите. Спуска се дотам сама, за да установи, че окончателното завръщане на дъщеря ѝ е невъзможно: Персефона е **изяла** едно зърно от нар и вече не може да се завърне в света на живите, защото **всеки, който е вкусил храна в Страната на Мъртвите, остава там затворник завинаги: в Преизподнята трябва да се пости, за да се избегне Смъртта**. Накрая Деметра се завръща в Олимп с Пердехона, която при все това трябва да се завръща периодично в

Преизподнята, за да **реализира Смъртта**. Митът за Персефона съставлявал част от Елевсинските Мистерии, където той бивал езотерично обясняван на Посветените. Атрибутите на Деметра от друга страна били **Пшеничният Клас** и **Жеравът**.

Дотук с гръцкия Мит; но какво се крие зад легендата за Деметра и Персефона или Прозерпина? – Вече обясних, че Хадес е деградираното име на Видес – Господаря на К'Таагар, когото конспирацията на Културния Договор отъждествява с един Бог, който е Господар на Преизподнята или Тартара. По същия начин Свещениците хвърлили там Персефона – една прастара бяла Атлантска Богиня. Коя имам предвид? – Фрия, Съпругата на Навутан . За да се открият истинските факти зад историята на Персефона и да се интерпретира мотивът за клеветата, трябва да се има предвид, че за Белите Атланти – както и за всеки член на Хиперборейската Раса – „Съпругата” е също така „Сестрата” – идентичност, която отива отвъд една проста символична асоциация и отправя към Мистерията на Изначалната Партньорка на Несътворените Духове. Фрия освен Съпруга е по този начин и „Сестра” на Навутан и затова **Дъщеря като него на Ама** – Девата от Агарта или от К'Таагар, която гръцките Свещеници от Културния Договор отъждествили с Деметра, **Богинята, която за пръв път дала на хората Пшеничното Растение – Носителката на Семето**. Затова и не се споменава никога за **един Син** на Деметра, когото тя била заченала, бидейки Дева, на Венера, тоест на Олимп, както вече разказах в Ден Дванадесети. Нейният духовен Син – Навутан – се само-разпъва на Дървото на Ужаса – Нарът на Живота, за да открие Тайната на Смъртта, и именно неговата Съпруга Фрия ще бъде тази, която ще го възкреси, като му разкрие със своя танц Тайната на Живота и на Смъртта. Затова легендите споменават само Фрия-Персефона, чийто спомен бил дълбоко вкоренен у народите на Кръвния Договор, докато хвърлят мантията на едно Табу върху Подвига на Навутан : тъмните Атланти и Свещениците на Културния Договор искали да скрият с всички средства по-сетнешното наследство, което възкръсналият Велик Бял Водач оставил на хората, тоест **Мистерията на Лабиринта**.

Навутан е бил в действителност истинският вдъхновител на Мистерията на Лабиринта, при чието преминаване на Хиперборейския Посветен се предавал един знак, наричан **Тиродингибур**, образуван с Несътворени Вруни. Този знак позволявал на окования Дух да се пробуди и да се ориентира към Източника, намирайки изхода от **Лабиринта на Илюзията**, заблуден в който се намирал. Но – както и в случая с Подвига на Навутан – изходът никога не ще може да се намери, ако Героят не разчита на помощта на своята Изначална Партньорка: иначе той може да умре духовно след края на деветте ноци висене на Дървото на Ужаса. Така културната лъжа на Свещениците искала Ама-Деметра да търси Фрия-Персефона в продължение на **девет ноци**. Тази, която я довежда накрая, е Хеката, с която тя се среща на един **кръстопът**, тоест във вътрешността на един Лабиринт: Хеката, следователно, е една **обща** репрезентация на това, което **индивидуално** е била Фрия за Навутан – Изначалната Партньорка. За

древните гърци на всички кръстопътища се намирала Хеката, готова да ориентира заблудения пътник към неговата най-добра съдба – символ, който, както се вижда, идвал от много далеч. Но тази Чудодейна Богиня, на която били издигани трилики статуи, посочващи тройната природа на белия човек – физическо Тяло, Душа и Несътворен Дух – накрая се оказала превърната в Богинята на Магьосничеството и Веица – последица, разбира се, на Културния Договор.

Естествено, „отвлечането“ на Фрия-Персефона е едно духовно отвлечане, осъществено от самата Нея, за да възкреси своя Съпруг – тоест това е импулсът на един свещен екстаз. Зевс-Луцифер – уж Бащата на самия Навутан , и Хадес-Видес – Господаря на К’Таагар, са „Мъдреците на Хиперборея“, с които Тя се съветва за начина, по който да спаси Навутан . И съветът, който получава от Тях е такъв, че я решава да се спусне в Преизподнята на Илюзията – в Страната на „духовно“ Мъртвите, тоест на Земята – в Света на Спящите Хора. А се знае, че който се „храни“ от Илюзията – който позволява да влезе в неговата Самост Великата Измама на Единния, – той остава завинаги окован в Материята и вече не може да се завърне в Източника: заблуждава се в Омагьосания Лабиринт на Топлия Живот. Но Фрия не е опитвала от Забранения Плод – тя била свободна да се завърне, ако пожелае, в Източника като носителка на Тайната на Смъртта: нейното решение било да възкреси Навутан , разкривайки му посредством танца познанието за Ключа Кāлачакра. Но затова, **трябвало да повярва в Смъртта – трябвало да изяде едно зърно от Нара и да се преобрази в Яребица – трябвало да мине отвъд Маската на Смъртта и да стигне до дълбината на Самостта на Навутан .** И Навутан , като се видял изправен пред Смъртта, се пробудил и разбрал Смъртта, възкръсвайки сетне и разкривайки на Спящите Човеци Тайната на Лабиринта. Но в това наследство Навутан обрекъл своята Божествена Съпруга, която се съгласила да остава периодично в подземния Тартар – тоест в Света на Спящите Човеци – и да се явява пред тях в Образа на Смъртта: за да я преодолеят те в Мистерията на Студения Огън и да възкръснат също така като Каменни Човеци – като Хиперборейски Посветени, като Мъдри Воини.

Едно бледо отражение на тази част от историята се съхранява в легендата за Младата Пердика – „Сестра“ и затова Съпруга на Дедал, „изобретателя“ на Лабиринта – тоест на Навутан : когато Пердика паднала в една Бездна, Богинята на Мъдростта Атина се смилила над Нея и я превърнала в Яребица, откъдето възникнало гръцкото вярване, че танцът на яребицата разрешавал загадката на Лабиринта, което породило една Колегия от Жрици, отдадени на възпроизвеждането на този танц.

Вече обясних, че Кронос-Сатурн-Йехова „затваря достъпа до Източника – точка на произход и завръщане на всички Несътворени Духове“, тоест **прегражда Пътя към Изхода на Лабиринта.** В критския Мит изобретателят на Мистерията на Лабиринта е Дедал-Навутан , а този, който прегражда прохода към Изхода е Минотавъра – едно същество получовек-полубик. Но Богът, който също имал крака на

бик бил Дионис – дефект, който го принуждавал да носи високи обувки или котурни; и Дионис – Богът на Виното – бивал класически уподобяван на Йехова от древните евреи, които виждали и в двамата Бога на Ечемика. Така се затваря един кръг, очертан от Свещениците на Културния Договор, в който се обединяват в различни Епохи и места репрезентациите на Кронос, Сатурн, Йехова, Дионис-Сабазий и Минотавъра или Стража на Изхода.

Накрая ще кажа, че във времената на Пророк Амос – VIII в.пр.Р.Хр. – идентичността на Йехова и Сатурн вече е била установена и приета от Свещениците: „**Вие сте отнесли Светилището на Сакут, Сатурн, идола на Вашия Бог; но Аз ще ви изселя отвъд Дамаск – казва **YHVH**, чието име е Адонай Саваот**” [Амос, 5; 26-27]. Но ситуацията не се изменила след Вавилонския Плен, тъй като в Епохата на Пророк Йезекиил – VI в.пр.Р.Хр. – се почитали без различие Йехова или Таммуз-Адонис, тоест Адонай: „**Сетне ме доведе до входа на портата на Храма на **YHVH**, която гледа на Север, и видях, че там имаше седнали жени, оплакващи смъртта на Адонис (Риммóн) Таммуз**” [Йезекиил, 8; 14].

Ден Двадесет и Девети

За да разберем сега основанието на Култа на Прозерпина в Рус Баал, трябва да отидем достатъчно напред в историческото време и да стигнем до една Епоха, в която Свещениците на Културния Договор са успели да объркат дълбоко индивидуалните характеристики на Деметра-Ама и Персефона-Фрия, които били наричани просто „Богините”. Целта на Свещениците била да заменят Хиперборейските Атлантски Богини с образа на Великата Майка Бина – един от аспектите на **YHVH**, Единния Създател. Именно тук трябва да се разполага произхода на Мита за Адонис – гръцко Име на Адонай – Господарят **YHVH**. Според гръцкия Мит майката била Мира, която Боговете превърнали в Дърво, когато била бременна с Адонис; Мира – същото растение, което един от Тримата Влхви от Изтока, пратеници на Бялото Братство, дарява на младенеца Исус. За десет месеца Дървото на Мира изнася и ражда Адонис – едно дете, което представлява красотата, което не е нищо повече от един символичен начин да се каже, че **Тиферет** – Красотата в Сърцето на **YHVH**, един от неговите Десет Аспекта – се ражда от Наровото Дърво. Митът продължава, твърдейки, че Афродита – Богинята на Огъня на Любовта, тоест Архетипа на Топлия Огън в Сърцето – се влюбила в детето и го поверила за отглеждане на **Персефона-Прозерпина**. Така вече имаме присъстваща, Великата Майка Бина – Аспекта „Разум” на **YHVH**. Двете Богини – Афродита и Персефона – накрая се оказват съпернички за спечелването на любовта на Адонис-Адонай, което означава, че в животинския човек или обикновения човек – образ на Адам – е нормално да влизат в конфликт Топлият Огън в Сърцето – Тиферет, и Разумът, който Бина вдъхва в Мозъка. Тази амбивалентност се вижда в

неразрешеността на Мита: Адонис-Адонай трябва да се задоволи да остава алтернативно с всяка една от Богините, макар предпочитанието, което Свещениците придават на Сърцето като седалище на Душата, да е искало Красивият Бог „да прекарва повече време с Афродита, отколкото с Персефона”. Сърцето е свързано със символа на розата и така смъртта на Адонис-Адонай донася на света червените рози, родени от капките кръв от неговата рана: Артемида – Богинята-Мечка – е тази, която кара един глиган да рани смъртно Бога. Противопоставянето между Глигана – едно от Проявленията на Вишну – и Мечката е класическа тема на Хиперборейската Мъдрост. Тук само ще кажа, че Глиганът е свързан с Мистерията на Голениите, както се видя от убийството на Враите на Тарсис, и че Митът посочва алегорично **една Степен**, постигната от Тях – едно йерархично ниво, което им позволява да носят напред знамето на Израил тогава, когато самият Избран Народ се оказва неспособен да го прави – когато Адонис-Адонай прокървява за момент в Пардес Риммоним, за да създаде розите, които ще разцъфтят във времето на Универсалната Синархия.

Във Фригия Голениите служели като Свещеници на Кибела и възприели практиката на ритуалната Содомия – порок, който и досега е запазен във висшите степени на създаденото от Тях Масонство. Фригийският Мит за Адонис-Адонай е бил този за Атис, в чийто Култ Голениите изпълнявали една основна ръководна роля. Тук Великата Майка Бина била наричана Кибела – една Богиня, която обичала разюздани оргии и изисквала нейните „Свещеници на Кучето” да бъдат евнуси: в хода на Култа било обичайно, обзети от оргиастичната лудост мнозина участници да се кастрират доброволно – като Архетипа Атис, – съставяйки сетне, ако оцелеят от това осакатяване, свитата от содомити, които почитали и служели на Богинята.

Съгласно фригийската легенда Кибела била почитана като Огнен Камък; желяейки да се съвокупи с Нея, Зевс-Хокма поставя върху Камъка своето семе – акт, който кара Богинята да зачене. Така се ражда Агдистис – едно хермафродитно същество, което Дионис-Йехова упоява и кастрира, за да индивидуализира неговия пол. От раната на Агдистис избликва изобилна кръв, която се преобразява в **Наровото Дърво** – основанието, заради което Атис, както и Адонис бил наричан Риммон – Нар. Но отделеният фалос на Агдистис, хвърлен на Земята, се преобразява на свой ред в **Бадемовото Дърво** – член на семейството на розите. Един нар – плод от Наровото Дърво на Агдистис – забременява Нана, дъщерята на Бога-Река Сангарий. От тази бременност се ражда Атис – един Красив Бог, подобен на Адонис; и също както за Адонис, така и Атис ще се борят Великата Майка Бина и Богинята на Топлия Огън в Сърцето – Тиферет: Агдистис, сега превърнат в жена, се влюбва в Атис, също както и Кибела, с която тя трябва да спори за благоволенieto на Красивия Бог. Очевидно, Атис е един фригийски Адонис – един представител на Красотата на **YHVH** в Сърцето, към който предявяват претенции едновременно Великата Майка Бина-Кибела и от Тиферет-Агдистис-Афродита.

Но фригийският Мит съдържа повече детайли. Атис, доведен до полуда от Агдистис, се кастрира и умира – източника на осакатяването в Култа на Кибела. Богинята го погребва и засажда върху гроба му едно Бадемово Дърво. Атис е бил, следователно, евнух и содомит, белязан от символите на **Нара** и **Бадема**, което показва ясно, че произходът на Мита е еврейски. Спомнете си, д-р Сигнагел, че от друга страна **Якобинците**, които предизвикват Френската Революция, чиито Водачи са били евреи и Голени, се идентифицирали с **фригийската шапка**, тоест със шапката на **Свещениците на Фригия**, която има формата на **обрязан член**, за да посочи содомитския характер на Свещениците на Великата Майка Кибела-Бина – „Богинята Разум” на енциклопедистите.

Не бива да ни изненадва на този етап, че именно Дионис-Сабазий – един Бог на Ечемика като Йехова – е този, който е кастрирал Агдистис, след като го упоил с ечемично вино. На Йехова била посветена Съботата – денят, който в цялото Средиземноморие се посвещавал на Култа на Сатурн, комуто бил посветен **Нарът**. Саул, **първият Цар на Израил**, посветил Царството – Малхут – на Нара, който представлявал **УНВН**. Дионис с бичите крака и високи обувки бил един куц Бог, също като Минотавърта, така както бил накуцващ и Танцът на Лабиринта, който танцували и все още танцуват мъжките яребици. Този Танц бивал изпълняван от еврейските Свещеници на Баал-Таммуз-Адонис по времената на Илия – IX в. пр. Р. Хр.: „**Взеха Свещениците телето, което им бе доведено, и след като го подготвиха, призоваваха Името на Баал-Таммуз Адонис от сутринта до пладне, думайки: Баал, отговори ни! Но нямаше нито Глас, нито Отговор. Междувременно, Те танцуваха, накуцвайки, до Олтара, който бяха направили**” [III Царства, 18;26]. Еврейската дума **Песах**, която обозначава Пасха, означава именно „накуцващ танц”, което се дължи на това, че този празник е бил един и същ с този на Баал-Адонис – Богът Риммон, който бил убит от един Глиган: тази идентичност е източникът на еврейската забрана да се яде свинско месо в Съботните дни. Освен това левитската традиция повелява пасхалното агне – жертвата на холокоста на Пасхата – да бъде сервирано върху поднос от Нарово дърво.

Нарът бил единствения плод, който можел да се внася в Светая Светих, и Върховният Свещеник при годишното си влизане в Храма, носел вишита в своя ефод малки пискюли с формата на нар. Свитъкът на Тора се навивал около една пръчка, наричана **Ес Хайим**, тоест **Дървото на Живота**, която завършвала в двата края с два издялани нара. И **осморният** свещник – Ханука – има по един нар увенчаващ всеки клон, в които сияе Йод, Окоето на **УНВН**. **Седморният** свещник – Менора – има от своя страна седем чашици от **Бадемов Цвят**, които напомнят за установяването на Свещеничеството на Аарон, когато разцъфнала **тоягата от Бадем**, която му дал Моисей: „**И стана така, че когато на следващия ден Моисей влезе в скинията на завета, тоягата на Аарон, тази на Дома на Леви, беше напъпила и разцифтяла, и беше родила бадеми**” [Числа, 17; 8]. За да увековечи това чудо, **УНВН** казва: „**Ще направиш свещник от чисто злато, както**

основата, така и ствола му. Неговите чашки, неговите неговите пъпки и неговите цветове, ще образуват тяло с него. Шест клона ще излизат от страните му, три клона от едната страна на свещника и три клона от другата. Три чашки по образа на Цвета на Бадем ще има първият клон с неговите пъпки и неговите цветове; също така вторият; и пр.” [Изход, 25;31-33]. И според видението на Пророк Захария, „Тези седем светилника са Очите на УНВН, които обхващат с поглед цялата Земя” [Захария, 4;10] – тоест една резпрезентация на Шехина.

Култовете от Рус Баал – прастарият на Баал-Таммуз-Адонис, практикуван от еврейските Свещеници, и този на Баал-Молох, отслужван от Големите – били интерпретирани от римляните като форми на почитане на Кронос-Сатурн – един Бог, еквивалентен на Йехова-Адонай или Риммон-Атис-Адонис-Дионис. От III в.пр.Р.Хр. Свещениците на Културния Договор, които се били разпространили в Рим, посветили Рус Баал на Култа на Прозерпина или Персефона – подземната любима на Адонис; през същата Епоха и недалеч оттам Господарите на Тарсис се посветили на Култа на Веста – Богинята на Огнищния Огън, зад която те прикривали своята концепция за Култа на Студения Огън. Двата противоположни култа – този на Студения Огън на Веста от Тарсис и този на Топлия Огън на Прозерпина от Палос – се развивали едновременно, без никой от тях да се опитва да надделее над другия. И не е излишно да се повтори, че тази версия на Прозерпина съответствувала на една късна Персефона, по-близка до Великата Майка Кибела-Бина, отколкото до древната Персефона или Фрия – Съпругата на Навутан .

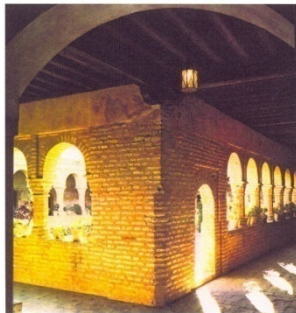
*През II в.пр.Р.Хр. – потайни както винаги – Бера и Бирса идват в Уелва; но този път те не нападат Дома на Тарсис, а се отправят към Рус Баал, за „да надзирават Култа на Прозерпина по повеля на Мелхиседек” – един Върховен Свещеник на Бялото Братство. След заминаването на Безсмъртните, Храмът от областта на Палос започва да си спечелва слава от чудесата, които изпълнява Богинята, главно от които се състои в **изцвяването от бяс**: от всички области на полуострова и дори от чужди страни пристигат тогава ухапаните или заразени от кучешки ухапвания, за да възстановят изгубеното си здраве. Преди малко, като чули Бирса да казва „**срещу кучетата – илюзията на бяс**”, четиримата Свещеници разбрали, че онези древни чудеса са били свързани със силите на Бера и Бирса.*

Един век по-късно – през 159 година – мисионерът Кириакус превръща Култа на Рус Баал в християнски чрез простата формалност да отъждестви Прозерпина с Дева Мария, наричана оттогава насетне „Нашата Господарка от Ла Рáбида”, тъй като Богинята продължавала да цери бяс⁸⁹. Но тогава – като Мария-„Богородица” – Прозерпина-Персефона вече била един завършен образ на еврейската Велика Майка Бина. Името „от Ла Рáбида”, следователно, предшествувало с петстотин години названието

89 Исп. Nuestra Señora de la Rábida – игра на думи от исп. **rabia** – „бяс” и **rábida** – „крепост” (бел.прев.).

***Рапта** или **Рапита**, с което арабите означавали обителта⁹⁰, издигната в Рус Баал върху основите на древния Параклис на Нашата Господарка от Ла Рабида. След Реконкистата обителта преминала отначало в ръцете на монасите-самотници на Свети Франциск, които изградили Манастира в съвременните му размери, но скоро той бил предаден от Папата на Тамплиерите, които го заемали до разпускането на техния Орден. Епископът Свети Макарий, за да отпразнува освобождението на Манастира, подарил на войника Константин Даниел една скулптура, която традицията приписвала на Апостол Свети Лука и която изобразявала Дева Мария.*

В момента, който описвам – когато Безсмъртните Бера и Бирса се срещат с четиримата Свещеници в Замъка на Арасена – тази скулптура вече се намирала в Манастира на Ла Рабида – в Рус Баал срещу областта на Палос.



Манастирът на Ла Рабида

Ден Тридесети

Четиримата Свещеници на Йехова-Сатана размишлявали върху Известието на Безсмъртните: скоро щяло да се случи дванадесетото проявление на Шехина, съвсем недалеч оттам – в Рус Баал; и Те щели да бъдат участници в това необикновено чудо: само един друг Свещеник на Израил би могъл да разбере екстаза, който изпитвали четиримата пред една подобна възможност! Защото само Душата на един евреин е способна да разбере Шехина! Най-развълнуван бил Великият Магистър на Храма: – „О, каква велика чест е това, – мислел потресен той, –че на моят Орден е била поверена охраната на едно толкова свещено място! Сам Бог ще се спусне сега между нашите!“. – И така в този стил всеки един от тях разпасвал своите равински и Голенски фантазии.

90 Испанската дума **rábida**, с която се обозначавали военните и религиозни укрепления, които мюсюлманите издигали по бреговете и границите на християнските кралства в Иберийския полуостров, произлиза от класическата арабска **ribāṭ**, в андалузкия арабски диалект **rābiṭa** („място за молитва и свещена война“) – бел.прев.

– Действително, Свещеници! – потвърдил Бирса, отгатвайки мисълта на присъстващите. – Вие ще спомогнете като никой друг за изпълнението на Божиите Планове! Хиляди Големски монаси и еврейски Доктори работят за установяването на Универсалната Синархия: всички те се радват на благоволенieto на Елохим и ще бъдат богато възнаградени! Но само вие четиримата узнавате днес Предизвестието на Шехина: и само Вас и онези, които вие призовете да сътрудничат, **УНВН** Саваот ще счита отговорни за Водния Холокост, който Киблón ще му принесе в своето време! Възрадвайте се, прочее, Свещеници, защото Тройният Холокост на Киблón – един от най-кръвавите в Историята – ще бъде приписан на вас, **ако изпълните Мисията, която ви възлагаме!** От нея зависи да се осъществи предначертанието на **УНВН**; върху нея почива, о Свещеници, един от стълповете на Историята!

– Сега, когато Злото бе изкоренено в Уелва, – продължил Бера, – сега, когато Кръвта на Тарсис беше превърната в луга, **ще ви възложим една много проста Мисия, която е тази да утвърдите Доброто на Земята! И Доброто е УНВН!** А **УНВН** може да се спусне само на Свещена Земя! На вас се пада, о Свещеници на **УНВН**, да **пречистите Земята!** – погледът на Бера бил изпитателен.

– Да, – възкликнали в унисон Наси и Вениамин. – **Пречистването на Земята е задача на Свещениците! Освещаването ѝ е способност на УНВН!**

– Правилно, Свещеници: Ние, Представителите на Мелхиседек, ви нареждаме: **пречисете тази земя на Уелва, изтрийте всяка следа от Мистерията на Студения Огън, измийте Петното на Култа на Девата от Пещерата!** Но най-вече: **заличете спомена за това мрачно Божество!** Защото не ще има мир нито на Земята, нито на Небето, а Рус Баал не ще бъде Свещена Земя, докато остава смуцаващото Присъствие на Девата от Агарта, носейки нейното Прокълнато Семе.

– Естествено, – казал Бера, – едно подобно изкупление ще бъде ефективно само ако един Култ се замени с друг. Съответно, ние ви нареждаме също да насадите във всички нужни места **Новия Култ на Девата на Чудесата: Тя ще просветли със своя Горещ Огън Мрака, разлят от Самозванката!** Когато Нееврейте ѝ отдадат безрезервно своето Сърце, Самозванката ще бъде забравена, ще избледнее споменът за нейната мерзост и Земята ще бъде пречистена: **тогава и само тогава Шехина ще се спусне в Рус Баал!**

– Но този Култ вече съществува! – прекъснал го Великият Магистър на Храма. – В Манастира на Ла Рабида се почита именно Девата на Чудесата – древната Прозерпина от Палос, Господарка на Бяса!

– Грешии, Свещенико! – заявил Бера с ужасяваща усмивка. – Говоря за един Нов Култ, който ще замени също и този, който споменавах: **Култа на Великата Майка Бина, която ще проповядвате като Дева на Чудесата, за да се попречи на Нееврейте**

да заподозрят замяната, но която ще получи различни Свещени Имена, познати само на Посветените Свещеници, Голени и Равини. Говоря, прочее за Девата на Нара,

или Девата с Лентата,

или Девата на Ладията,

или Девата с Младенеца от Глина,

или Девата на Горещия Огън.

– Потърсете, о Свещеници, и повикайте вече монаха-скулптор, когото сте накарали да дойде от Франция!

Абатът на Клерво излязъл забързан от Библиотеката и миг по-късно вече влизал, следван от смирения цистерциански монах, който носел в ръцете си един свитък пергамент и парче въглен. Монахът се спрял пред Бера, следван от Абата, и се взрял ужасен в дяволското лице на Безсмъртния.

– Чуй ме добре, клетнико! – заговорил му рязко Бера с пламнали от омраза очи. – Ще ти отправя едно предупреждение: за това, което ще видиш на това място, не ще говориш никога и на никого. Ти ще изпълниш своята работа и сетне ще се оттеглиш доживотно в един закрит Манастир. И изобищо да не ти минава през ум да не изпълниш нашата повеля, защото Земята ще се окаже тясна, за да скрие твоето предателство! Въпреки това не ти се доверяваме и отсега нататък ще бъдеш наблюдаван ден и нощ. Но трябва да знаеш, о смъртно създание, че дори Смъртта не ще може да те освободи от Нас, защото ще отидем и в самите адове, за да те накажем! Разбрал ли си рисковете, които поемаш?

Бедният монах се бил хвърлил на пода в краката на Бера и треперел като уплашено куче. – „Н-н-не щ-ще се о-о-осмеля да ви предам!” – заекнал той, без да повдига поглед от краката на Бера, без да се осмели да погледне отново смъртната заплаха на неговите очи.

– Най-добре да казваш истината, – казал иронично онзи Цар на Лъжата, който бил Бера. – Изправи се, куче! – заповядал твърдо. – И наблюдавай страницата на тази отворена книга.

Какво виждаш в нея?

Четиримата свещеници се спогледали помежду си, изумени от това, че Безсмъртните щели да покажат на монаха-скулптор, който не бил нито Теолог, нито Кабалист, а още по-малко Посветен, една тайна рисунка от Сефер Ише.

*Опитвайки се да се успокои, живописецът се опрял с две ръце на ръба на наклонената маса и погледнал посочения лист. Това, което видял, скоро го накарало да забрави горчивите предходни минути и то – цял да си повтаря цял живот той – го възнаградил за страданията, изтърпени дотогава. За пръв път той се почувствувал свободен от грехове, невинен, опростен от една Милост, която идвала от вътрешността на Душата, сякаш Душата участвувала в един Божествен Юбилей⁹¹; и това, което вдъхвало това усещане на душевна свобода, тази сигурност, че е подкрепян от Бог и обичан от Христос, било Най-Прекрасният и Великолепен образ на Богородица, който монахът някога бил виждал; защото, разбира се, тази Господарка **била жива**; докато държала младенеца в ръцете си, Майката го погледнала бегло и именно в този миг той се почувствувал опростен и умиротворен, като че Тя му била казала – **Върви напред, сине Божю, защото аз ще се застъпя, та да не бъде непреклонна за теб Строгостта на Неговия Закон. Изпълни своята мисия и ме изобрази така, както ме виждаш, в Пълнотата на Моята Святост, за да видят също и човеците Чудото, което ти виждаш; изпълни това с целия си талант и Великото Лице на Бог ще ти се усмихне!***

– Толкова е Прекрасна! – извикал скулптурът, напълно запленил. – Само едни ръце, водени от Благодатта Божия, и един камък, благословен от Всевишния, биха могли да изпълнят Делото, което се иска от мен. Но Аз ще поставя ръцете си в Служба на Бог, а Вие, които сте могъщи, ще ме снабдите с най-добрия алабастров камък на Света!

И разгъвайки пергамента до книгата, той се впуснал да рисува трескаво изображението на една Дева с Младенеца с невиждани дотогава черти. Четиримата Свещеници го гледали изненадани, понеже било явно, че видението му не идвало от книгата Сефер Ише – поне не от страницата, която се виждала, а от една друга реалност – от един Небесен Свят, който се бил отворил пред очите му и му бил разкрил Господарката на неговото вдъхновение.

С необичайно търпение Безсмъртните изчакали един дълъг час, докато монахът изглежда се завърнал към реалността: на масата се намирал завършен графичният синтез на свръхестественото видение.

– Ваши Превъзходителства: сега разбирам Вашите резерви, – казал ваятелят, все още развълнуван. –

Вие, несъмнено с одобрението Господне, ми позволихте да надзърна в Небето и да съзря Пресветата Майка. Бъдете сигурни, че макар винаги да го помня, а Творбата ми да остане като свидетелство за това видение, произходът на същата никога не ще напусне устата ми. Както ме бяхте предупредили отначало, ще отговарям пред вас за това с живота си! Но, – тук той притворил очи и размишлявал на глас за себе си, –

91 Юбилей – древен еврейски празник, чествуван веднъж на 50 години, при който се опрощавали дълговете и се освобождавали робите (бел.прев.).

какво е Смъртта пред още по-ужасяващата възможност да изгубя благоволенieto на Майката Божия, да не оправдая Нейното доверие? Ще го направя! – казал тогава, провиквайки се. – О, да, ще го направя. Ще го направя за Нея!

– Вярваш ли, че си способен да изваеши статуята, от която се нуждаем? – запитал Бирса, без много много да се съобразява с мистичното състояние на монаха-скулптор.

– О, да! Ще вложa цялото си Изкуство и Божественото Вдъхновение, което ме обзема сега, за да придам най-съвършеното осъществяване на този образ! – и посочил рисунките, скицирани с въглена върху фината кожа на пергаментa.

В тях била изобразен една Върховна Майка, надарена с прекрасно лице с израилтянски черти и одежди от същата народност, с глава, покрита с дълга мантила, достигаща до над кръста, държаща Младенеца с лявата си ръка, докато в дясната държала **един скиптър, увенчан с Нар**. Тялото на Майката създавало впечатлението, че се накланя леко наляво, може би, за да позволи на Божествения Младенец да заеме центъра на сцената. Младенецът от своя страна гледал напред и благославял това, което виждал, с един жест на дясната ръка, докато в лявата си държал една **sphaera orbis terrae**⁹². И двамата – Майката и Младенецът – носели корони: Майката имала Корона на Царица, която художникът бил отбелязал, че трябвало да се направи от чисто злато; а Младенецът имал върху един сребърен обръч, служещ за ореол, **три бадемoви цвята**, разделени пропорционално: от шестото листенце на всеки цвят избликвали девет лъча – символ на Деветте Сили на Месията. В краката на Девата различни символи като раковини и риби посочвали морската природа на титулуването: самата Тя **стояла върху вълните**.

– Ще ти се доверим донякъде, макар че също така ще бъдеш наблюдаван – заплашил го Бирса, след като разгледал рисунката. – Доволни сме от това, което си видял и което мислиш да направиш. Щастлив си ти, о Рабе Божии! А сега си върви в своята килия, защото имаш много, за което да се молиш и да размишляваш.

Няколко момента по-късно били отново само шестимата, събрани пред Сефер Ише.

– Какво бе това, което видя монахът, о Безсмъртни? Със сигурност не е било тази фигура от страницата Ламед, – попитал Абатът на Клерво.

92 „Сфера на земното кълбо” (лат.) или държава – един от символите на монархическата власт, въведен от източно-римския император Теодосий II през 423 г., представляващ златно кълбо, инкрустирано със скъпоценни камъни и увенчано с кръст (бел.прев.).

– Разбира се, че не, – отвърнал Бирса. – Бера накара скулптора да изяде едно зърно от този плод – и посочил нара Бина.

– Действително; – потвърдил Бера. – Ние позволихме на монаха да надзърне в Седмото Небе – в Палата, където обитава Месията в любящите ръце на своята Майка Бина. И той видя Майката и Месията – Божествената Двойка на Аспектиите на **УНВН**, които управляват Седмото Небе: Майката Бина, изливаща творящия Разум на **УНВН Елохим** с Горецията Огън на Своята Любов; и Диханието на **УНВН**, което е Душата на Месията – Младенецът, чиято Форма е тази на **Метатрон**, който язди **Аработ** – облаците, чиято обиколка се извършва върху водите на **Авир** – Етера, и чието Проявление е **Шехина** – Низхождането на **УНВН** в Царството. Направихме това, защото ни е нужно да се представи това видение върху един Първичен Камък и да се изложи в Ла Рабида, замествайки на статуята на Епископ Макарий, която пазят Тамплиерите. Ваянието ще се извърши тайно и когато статуята е готова, вие ще я замените при най-голяма дискретност. Тогаваше се утвърждава с по-голяма настойчивост от всякога, че същата е дело на Евангелиста – че самият Свети Лука я е изваял през I век. Важно е да се направи така, защото един ден Киблόν ще дойде в Рус Баал, за да потвърди своя ключ, който ще бъде **S.A.M.**, т.е. **Шехина, Авир, Метатрон** – универсалния код на Месията: чрез новия образ на Девата на Чудесата той ще узнае, че там ще се прояви Шехина, за да му дари Глагола на Метатрон посредством Авир, Етера.

Както знаете, този образ на Сефиротичното Дърво Риммón символизира **Адам Илаах** – Човекът Свише, наричан също **Адам Кадмон** – Изначалния Човек, т.е. Човешката Форма на **УНВН**, която се възпроизвежда в **Адам Харишон** – земния човек. В плодовете на Божествения Нар на живота се намират Десетте архетипични Имена-Числа, с които Той е приел въпросната Форма и е придал съществуване на всички сътворени неща. Тези Имена-Числа, наречени **Сефирот**, са връзката между Единството на **УНВН** и множествеността на нещата: за **УНВН** Сефиротите са идентични и едно с Единния; за Света Сефиротите са различни и придават съществуване на множественото, което представлява реалността. Погледнато откъм Света – за Нас, Сътворените Същества – Десетте Сефирот еманират последователно от Единния, без да го разделят, израствайки от Дървото Риммón.

Първият плод е **Кетер** – Короната на Ехйе, същностния Аспект на **УНВН**: непосредствено под Кетер е Тронът на Бог, Всевишния на Творението. Кетер е Светият Старец – **аттиká кадиша**, или още Стареца на Старците – **аттиká деатиким**. Той седи на Трона и до Него идва единствено Метатрон, който понякога се спуска до човешките – както когато е говорил с Моисей на Синай – и ги отвежда пред Стареца на Дните. Той е онзи, който е казал на Моисей: „**Аз Съм Този, Който Съм**” – **Ехйе Ашер Ехйе [Изход 3; 14]**. Властта на **Ехйе** се простира директно върху **Серафим** или

Серафимите – **Хайот Хакадош**, т.е. Светите Души, Ангелите-Строители на Вселената.

От Кетер възниква втория от Сефиротите – Сефирата **Хокма** – Мъдростта на Йах, Бога-Отец. Хокма е Божественото Помисляне на всички неща: няма нищо, което да е съществувало, съществува или ще съществува, което преди това да не е било потенциално в Хокма; **много са зърната на този Плод, Отец на всичките плодове на Земята**. Самият този образ на Дървото Риммón е продукт на Сефирата Хокма, която в този случай се разкрива сама на себе си. Този, който присъства в Хокма и въвежда човеците в сферата на Отца, е Разиел – Ангелът, който написал за Адам Първата Книга на Закона.

Но Мъдростта на Отца пресича през канала **даат** и се отразява в **Бина** – Третата Сефира, чийто Божествен Разум е необходим, за да се осъществи творението на помислените неща. Бина е Великата Вселенска Майка: чрез Нея Мъдростта на Отца произвежда плодовете на Световете и съдържанието на Световете. Горещият Огън на нейната Универсална Любов залива Етера Авир и предава на всички Светове Разума на **УНУН Елохим** – третия Аспект на Единния. Под негова Власт се намират енергичните Ангели **Аралим**⁹³, които действуват в сферата на **Сатурн**, но основният Ангел, който свързва човека с Божествената Майка, е **Зафкиел** – този, който е бил водач на **Ной**, великия мореплавател: **Бина е, прочее, Господарка на Моряците**.

– Кетер, Хокма и Бина съставляват Голямото Лице на Стареца – **Арих Анпин**; седемте Сефирот на Строежа, които остават, образуват на свой ред Малкото Лице на Бог – отражение на Голямото Лице и първото приближение към Единния, което човек може да придобие, тръгвайки от коя да е сътворена вещ.

– Следващите Сефирот са Числата, еманирани от същностната Троица Кетер, Хокма и Бина: **Хесед и Нецах**, които се намират от дясната страна на Дървото Риммón, са мъжки като Отца; **Дин и Ход** – женски като Майката – дават плод от лявата страна на Нара. В централната колона на дънера израстват неутралните плодове, които синтезират противоположностите на последователните троици: **Дин-Тиферет-Хесед** – създаваща и произвеждаща; и **Ход-Йесод-Нецах** – изпълняваща и конкретизираща нещата. Най-накрая, в центъра е **Малхут** – Царството, което отразява **Кетер** – Короната, и което е проявеният Синтез на Формата на Стареца на Дните: чрез Царството Шехина низхожда на Земята и Царството Божие ще се осъществи на Земята когато Шехина приеме формата на Избрания Народ, Управлявана от Царя Месия.

Четвъртият Сефирот, прочее, е **Хесед** – Милостта на **Елохай**, Неговото Милосърдие и Състрадание. Това е **Дясната Ръка на УНУН** и под Неговата Власт се

93 Ивр. „мъжествени, доблестни“ (бел.прев.).

намират онези създания на Небесата, наричани Господства или **Хасмалим**⁹⁴, които действуват в сферата на **Юпитер**. Основният ангел е **Цадкиел**, който е бил водач на Авраам.

Петият Сефирот е **Дин** – Строгостта на **Елохим Гибор**. От този плод произлиза Закона на Бог, а неговите зърна са Присъдите на Неговия Трибунал: всяко човешко действие и всяко същество от Творението трябва да бъдат подложени на Съда – на **Гебура** на **Елохим Гибор**. Това е **Лявата Ръка на УНВН** и под Неговата Власт са Силите, наричани **Серафими**⁹⁵, които влияят в сферата на Марс. Неговият основен Ангел е Камаел – закрилника на Самсон.

Шестият Сефирот е **Тиферет** – Красотата на **УНВН**. Обединен със Сефирите Хесед и Дин, той образува производителната троица на сътворените същества – **Дин-Тиферет-Хесед**, но в действителност **Тиферет е Сърцето на УНВН** – седалището на Гореция Огън на Великата Майка Бина. В Тиферет Формите придобиват архетипичното свършенство на Върховната Красота: действията на човеците, вдъхновени от Тиферет, могат да бъдат само действия на Любов; а сътворените същества се оказват свързани помежду си чрез Универсалната Любов, която излъчва Сърцето на **УНВН**. В Тиферет всичко е Красиво и Свършено, защото Мъдростта Хокма на нещата, замислени свършени, и Разумът Бина на тяхното схващане, произведени от Милостта Хесед и нагласени към Строгостта Дин на Закона, сияят в неговия Плод. **Но Тиферет не е Нар, а една Ягода, т.е. една Роза – друга част от Единното Послание на Любовта на УНВН към Душевния Човек.** Ягодата Тиферет се преобразува в Роза когато Сърцето на земния Човек приютява Гореция Огън на Животинската Страст. Под Негова Власт се намират Ангелите, които действуват чрез сферата на Слънцето – Властите, наричани Малахим. И тук съществуват два могъщи Ангела: единият е Рафаил, който е бил водач на Исаак; и другият – Пелиел, който е направлявал съдбата на Иаков. **Тук действуват също така едни Ангели, които би трябвало да бъдат най-високо: това са Серафим Нефилим, които белите Атланти обвиняват, че са „Ангели-Предатели”, но които в действителност служат на УНВН с енергична отдаденост, осъществявайки неговите Планове за човешки прогрес и спомагайки за създаването на Универсалната Синархия на Избрания Народ. Те са основали Бялото Братство и са установили своята обител в Сърцето на УНВН; и от Тях зависи Окултната Йерархия на Свещениците на Земята.**

Седмият Сефирот – **Нецах** – разкрива Победата на **УНВН Саваот**, Богът на Небесните Воинства. Това е **Дясната Колона на Храма – Иакин** – и под Негова Власт

94 Ивр. “кехлибарени” (бел.прев.).

95 Ивр. “пламтящи, горещи” (бел.прев.).

се намират Началата или Елохим – Ангелите, които влияят от сферата на Венера. Оглавява я Сервиел – Ангелът-водител на Давид.

Осмият Сефирот е **Ход** – Славата на **Елохим Саваот**, **Лявата Колона на Храма, Боац**. Той господствува над Архангелите **Бене Елохим**⁹⁶, които се проявяват чрез сферата на Меркурий: Михаил, вдъхновителят на Соломон, е основният Ангел тук.

Деветият Сефирот е **Йесод** – Основата на Творението на **YHVH Шадаи**, **Всемогъщия**. Това е **възпроизводителният орган на YHVH** и заедно с Нецах и Ход той съставя последната, строяща или изпълнителна троица: Ход-Йесод-Нецах. Неговата Власт обхваща Ангелите, познати като **Херувими**⁹⁷, които се проявяват от сферата на Луната, а неговият основен Ангел е Гавраил, закрилникът на Данаил.

И десетият Сефирот е **Малхут** – Царството на **Адонай Мелех**, Царят-Господар на Творението, последното отражение на Стареца на Старците. Затова под Негова Власт се поставят всичките членове на Окултната Йерархия и на Бялото Братство – **Ишим**⁹⁸ на Избрания Народ. И затова неговият основен Ангел е Метатрон – Душата на Месията. Малхут е **Низшата Майка**, така както **Бина** е **Висшата Майка**, но ако низхождането на Низшата Майка се екстериоризира в Избрания Народ, той се превръща в Шехина – **Мистичната Съпруга на YHVH**.

Ден Тридесет и Първи

Всичко това вие го знаете добре, – добавил Бера, който бил този, който описвал рисунката от Сефер Ише, – но повторих същественото, за да се избегнат недоразумения, тъй като веднага след това ще обясним Тайнството на Огнения Камък. Едно подобно обяснение, каквото Ни бе поискано от Великия Магистър на Храма, изисква предварителното и точно разбиране на Делото на Единния, на Творението на **YHVH**, на Неговото Проявление в Сътвореното като Дървото Риммón на иманентните и абсолютни Принципи, на неговия троен принцип на иманентното действие – Шехина-Авир-Метатрон.

Великият Магистър, който вече се боял, че помоленото обяснение никога няма да дойде, въздъхнал облекчено.

96 Ивр. “Синове на боговете” (бел.прев.)

97 Ивр. “подобни на цветущата младост” (бел.прев.).

98 Ивр. “човекоподобни” (бел.прев.).

– Погледнете корените на Нара на Живота: те изникват от десетия Сефирот – Царството, което носи на своя дънер Знака на Бадема. Подобно на свещника Менора, корените са седем и завършват с чашките на Бадемовия цвят, откъдето надзъртат в земния Свят Очите на **YHVH** – Очите, които никога не спят, Очите, които виждат всичко, Очите, които е видял Пророк Захария. **Тези оптични корени на Дървото на YHVH представляват Израил-Шехина – Избания Народ, биващ Едно с Единния, т.е. те показват осъществяването на Плана – показват Избания Народ, изпълняващ Световното Управление в Името на Единния: наистина, неизречимият Единен ще бъде този, който ще се прояви в Шехината на Израил в Края на Времето.**

– Пророкът е казал: – продължил Бирса – **„Тъй рече YHVH: Небето е мой Престол, а Земята – Огненият Камък под нозете ми”**. **YHVH** поставя, прочее, своите нозе – корените на Дървото Риммон – върху един Огнен Камък, който е не друго, а Душата на Месията, проявена в Шехина: този земен Камък е копието на Метатрон – Небесния Човек, Архетипа на всичките човеци от гореща глина. Защото този Огнен Камък, който е бил от Началото на Творението, но който не е бил употребен от Строителите, ще се намести с точност в Края на Времето, когато Времето приключи, и ще състави Краеъгълния Камък – Ключа на Свода на цялото здание: **„Камъкът, който Зидарят отхвърли, той стана Краеъгълен Камък”** [Псалом 118⁹⁹; 22]. И къде почива този Огнен Камък – Душата на Месията – Метатрон, който е модел на всичките човеци от гореща глина? Съгласно Пророка: **„Затова рече Адонай YHVH: Тук Аз полагам в Сион основата на един Камък – камък изпитан, краеъгълен, драгоценен, здраво утвърден; който вярва, не ще се помести от тази основа”** [Исаия, 28; 16]. Смъртните човеци – **Камъните от Глина** – ще бъдат в Края като Огнения Камък – като Метатрон, Небесния Човек; те ще бъдат такива когато Времето се изпълни и всеки един заеме своето място в постройката в съгласие с модела на Месията; ще бъдат такива в дните, когато Царството на **YHVH** се установи на Земята и Царят Месия царува, и Шехина се прояви като Избания Народ. Защото само за Израил е създал **YHVH** Царството и Царя: **никой Нееврейски народ не е бил никога едно истинско Царство, макар да е изглеждал като такова, нито е съществувал истински Цар извън Избания Народ: затова Името Мелхиседек на Върховния Свещеник на нашия Орден означава в действителност „Този, който детронира Царете”, а не „Цар на Седек”,** както сме накарали Нееврейците да вярват. Мелхиседек и ние, които принадлежим на неговия Орден, ще разрушим всяко лъжовно Царство и всеки лъжовен Цар преди да се възпроизведе на Земята истинското Царство на **YHVH** – Малхут – със Световното Правителство на Избания Народ.

Обаче, о Свещеници, Божият План е бил объркан и сега ще бъде необходимо човеците от глина да се принесат в жертва в Огнения Холокост в Края на Времето –

точно когато Времето се извиси и Царството се осъществи в Шехината на Израил: както Ви уверихме, Огненият Камък трябва да бъде измит с луга, за да се изтрие неговия Мерзостен Знак. Огненият Камък, който бил един Чист Архетип в Началото на Времето, се умножил, без да изгуби своята единственост в Единния, която е присъща на всичките Сефирот: и всеки Огнен Камък, тъждествен с този в Началото, е една Душа, която ще постигне съвършенството в Края, бидейки като всички Единна с Единния; човекът от глина ще стане така един Огнен Камък, подобен на Метатрон: за това той трябва само да изпълни Закона и да се придвижи във Времето към Края, където се намира Съвършенството. Но именно тук Те – Серафимите Нефилим, създатели на Бялото Братство – **гравирани Мерзостния Знак** в Огнения Камък, върху който почива всяка Душа на хората от глина. И Мерзостният Знак замразил Огнения Камък – **Абен Еш** – и го лишил от Края. **Затова, о Свещеници, Камъкът, който трябва да бъде измит с лугата в Края, е Студеният Камък, който не е трябвало да бъде там, където е, защото не е бил поставен в Началото от Единния Създател.**

Прокълнат Камък, Препъни-Камък, Каменно Семе: Те го посадили след Началото в Душата на човека от глина и сега то се намира в Началото. **Времето е постоянното течение на Съзнанието на Единния:** между Началото и Края на Времето е Творението; а в Края на Времето е Съвършенството на Душата като Огнен Камък. Волята на **YHVH** е Душата да постигне Крайното Съвършенство според модела на Метатрон. Но сега Душата **не може да види** Студения Камък, който носи, потънал в нейното лоно. Тя не го усеща, докато той не ѝ пресече пътя и не се превърне в Препъни-Камък за Душата – в Непреодолима Пречка за постигането на Благото на Крайното Съвършенство. Без Каменното Семе в Душата на човека от глина не би имало Зло, нито Омраза към Творението, еволюцията би се реализирала чрез Силата на Любовта към създателя и Крайното Съвършенство би било гарантирано за всяка Сътворена Душа: сега този План на **YHVH** не ще може да се изпълни, и Присъдата Дин на Стареца на Дните ще определи, че само тези, които постигнат Благото на Крайното Съвършенство в кое да е Време, ще стигнат живи до Края на Времето; в замяна на това заразените от Злото – хората от глина, чиито души измътват, макар и без да знаят, Каменното Семе – ще бъдат разтворени и преобразувани в луга, за да се измие с нея Мерзостния Знак в Огнения Камък.

– Да, Свещеници, – продължил Бирса, – Ехйе е създал всички същества, включително Камъка. Него той извлякъл от Горещия Огън и затова го обозначил като „Огнен Камък“. И поставил всичките Сътворени Същества в Ставането на Времето, което е Течението на Неговото Съзнание: защото преди Началото не е съществувало нищо сътворено освен неизразимото Върховно Същество. Духът на Единния излязъл от Началото на **Ейн Соф** – Актуалната Безкрайност, която представлява **нищото** за всичките сътворени Души. Така Единният, който също се появил от това нищо, извлякъл от него Сътворените Същества, първото от които било Горещият Огън, създаден в

първия Ден: така той дал Начало на Времето. Душата на човека от глина, създадена след това, започнала оттогава да еволюира в посока на Крайното Съвършенство. Но тази еволюция била много дълга. За да я ускорят дошли Серафимите Нефилими със съгласието на Единния; те също излезли от Ейн Соф: тези Ангели нашите врагове наричат „Богове-Предатели”. Истината е, че Те извлекли от нищото Мерзостния Несътворен Знак и го гравирани в Гореция Камък: **и това бил Източникът на Злото**. Белязаният Камък бил преобразен чрез този Знак в „Студен Камък” и се преместил мигновено в Началото на Времето – върнал се в първоначалното нищо, за да поддържа едно мерзостно съществуване извън Времето. Измежду сътворените Същества – измежду Сътворените Камъни – Студеният Камък отхвърлил Порядъка на Творението, разбунтувал се срещу Волята на Единния и се обявил за Враг на Творението. Тези, които били въвели Несътворения Знак в Света, посадили Студения Камък в Душата на Човека като Каменно Семе, за да расте, зрее и дава плод, за да извиси силата на неговото развитие по-бързо Душата до Крайното Съвършенство. Но онова Семе, както казахме, щяло да произведе един Плод, крайно враждебен към Единния Бог и Неговото Творение: един Плод, който би приел да съществува само извън Времето, преди Началото – един Плод, който би копнял само да напусне света на Сътворените Същества и да се изгуби в първоначалното нищо; един Плод, който не би могъл да бъде предвиден от Душата, защото неговото Семе щяло да остава невидимо от Началото: един Плод, който наричат „Аз”. И причината на този Плод не бил Студеният Камък, нито Каменното Семе, а онези обитатели на Бездната, които познават като **Хиперборейски Духове**. Те са нашите истински врагове, но за щастие те могат да се проявяват в Душата на човека само посредством Студения Камък; ще разберете, че това, което окува Душата на човека, без Те да го забелязват, е Студеният Камък в Началото. Но ако Горецият Камък е бил извлечен от Гореция Огън, то Студеният Огън – напротив – изскочил от Студения Камък: чрез този Несътворен Огън Прокълнатата Фамилия на Тарсис, която току-що изтребихме, избягваше в продължение на векове от нашия контрол и заразяваше света с Каменни Човеци, които искаха да унищожат основите на Култа.

Както изглежда, Серафимите Нефилим не са предвиждали, че Студеният Огън ще изскочи от Студения Камък и ще разкрие на луциферичните човеци това, което Те наричат „**Безкрайна Чернота на Самостта**”; затова е необходимо, откакто тази омразна Мистерия стана възможна, да не се позволява за в Бъдеще Каменното Семе да узрява и да дава плод, за да се роди Каменният Младенец, който да получи откровението на Студения Огън и да потуши Гореция Огън на Сърцето; необходимо е **да се измие Студеният Камък с луга, за да се възстанови Горецият Огън** – Огънят, който никога не трябва да напуска Сърцето на човека. Наистина, Свещеници, макар Те да обвиняват Единния и неговите земни представители за нещастията, което ги сполита, Хиперборейските Серафими, които обитават в сърцето на **ҮНҮН** – Тиферет – са били тези, които поддържат духовното окуване; вярно е, че те работят със съгласието на

Единния и никой не знае кога, нито защо ги е създал, нито за какво им е дал също и Властта да извличат същества от нищото. Освен ако не се вярва на това, което самите Те твърдят: **че не са Същества, Сътворени от Единния, а произлизат, като Ехйе от един Свят, съществуващ Отвъд Ейн Соф; и че тяхната духовна природа е равна на тази на Единния.** Но да се вярва на Тях би означавало да се извърши най-голямата ерес срещу Хокма-та на Всеобщия Учител, понеже, нима не е обявил самият Единен своята Абсолютна и Изключителна Единственост?: „**Кому ще ме уподобите и с кого ще ме сравните?**, казва Светият Старец. **Повдигнете очите си към висините и погледайте: Кой е създал всичко това?**” [Исаия, 40; 25-26]. „Така казва **ҮНҮН, Цар на Израиля и негов Изкупител, ҮНҮН Саваот: Аз съм Първият и последният, и освен мен няма никакъв Бог. Вие сте мои Свидетели. Има ли някакъв Бог освен мене? Няма друг Камък; Аз не го познавам**” [Исаия, 44; 6, 8]. „**Вие сте мои свидетели, казва ҮНҮН, понеже сте Избрания от Мен Народ, за да знаете и да разберете, че Аз съм – Ехйе. Преди Мен не съществуваше никакъв Бог и след Мен не ще го има. Аз, Аз съм ҮНҮН и няма Спасител освен мене. Аз Съм Бог отвеки и също до днес Съм същия, и никой не ще избегне моята ръка: ще направя каквото поискам и кой ще го отмени?**” [Исаия, 43; 10-11, 13]. Да, Свещеници; не бива да се съмняваме в Единния. Но също и да не забравяме, че Хиперборейските Серафими са основали Бялото Братство, към което всички принадлежим и в чиято Йерархия сме постигнали Най-Висшето Свещеничество.

Накратко, съгласно плановете на Серафимите Нефилими докато Каменното Семе се развивало, Душата на човека от глина щяла да еволюира, несъмнено ускорена в посока на Крайното Съвършенство. Но реалността опровергала тези плановете: онзи Зародиш на Злото, давайки Плод, вместо да тласне Душата да се извиси към Крайното Съвършенство, я потопил в Ужаса на Бездните без Име – във Вечността на една Безкрайна Чернота. Накрая Каменното Семе щяло да овладее Душата на човека от глина и да го превърне в един Враг на Създателя и на Творението, втвърдявайки Сърцето му и превръщайки го в същество, лишено от Любов – преобразявайки го в един **Каменен Човек**. Именно затова Ние, Съвършените Свещеници, трябва да направим спомогнем за Огнения Холокост, който в Края ще измие с дуга Мерзостния Белег в **Камъка-който-е-посаден-в-Душата-на-Човека-от-Глина** – заключил Бирса.

Ден Тридесет и Втори

Веднага след това Бера добавил следното:

– В продължение на хилядолетия на потъналия Континент Атлантида, за който Нееврейците никога не трябва да узнават, че е съществувал, Свещениците на Единния са се борели срещу враждебния ефект, който Студеният Камък причинявал в Душата на човеците от глина. Било опитвано чрез различни средства да бъде накаран

*Несътвореният Дух, окован към Душата чрез Студения Камък, да забрави своя Източник отвъд Ейн Соф. И резултатите били окуражаващи, тъй като накрая кръвта на човеците от глина била деградирана по такъв начин, че Несътвореният Дух бил неспособен да се ориентира към Студения Камък, който би му разкрил неговия Божествен Източник. Имало тогава една Златна Епоха на Културата, в която един друг Избран Народ, подобен на Израил, установил Универсалната Синархия и се подготвял за Царството на Шехина. Именно в този момент някои Каменни Човеци, които избегнали изстреблението, на което ги подлагали Свещениците и Серафимите Нефилим, успели да привлекат на помощ другите Серафими, наречени „Хиперборейски“, които навлезли в Сътворената Вселена през сферата на Венера. Най-ужасният от тези Серафими бил онзи, познат като **Луцифер, Фосфор или Хеспер**¹⁰⁰, тъй като, изправяйки се срещу всичките Небесни Легиони на **УНВН Саваот**, той се спуснал към Земята, за да завещая собствената си Корона на Духа, окован в човеците от глина. Така той оставил Прокълнатия Бисер на **Грала**, който притежава Силата да пречи на Духа да забравя своя Източник. След като направил това, той се завърнал там, откъдето бил дошъл, но оставяйки след себе си оплодените зародиши на луциферичните Фамилии, срещу които все още се борим, подобни във всяко отношение на Дома на Тарсис, който току-що изстребихме.*

*И именно тези Фамилии, осъдени от **УНВН**, особено възникналите от Бялата Раса, щели бъдат онези, които вече нямало да забравят Източника, които щели да си поставят за цел да предизвикат покълването на Каменното Семе у всички човеци от глина и които щели възпламят бунта срещу Закона на **УНВН** и омразата към Творението. И така именно се стигнало неизбежно до Битката за Атлантида, която завършила с една планетарна катастрофа. Въпреки това, най-голямото Зло все още не се било случило: то последвало по вина на Луцифер и на онази Жена – Самозванката Ама, – която успяла да навлезе в сферата на Венера и да получи Тайната на Каменните Семена. Да, Свещеници – Серафимът Луцифер предал на Самозванката Класа с Каменните Семена, които дотогава притежавали само Серафимите Нефилими. И при нейното завръщане Най-Голямото Зло се стоварило върху човеците от глина, понеже Самозванката избрала най-доблестните и започнала да засажда в сърцата им Каменното Семе, което потушава Горецията Огън на Животинската Страст – Любовта на Великата Майка Бина: всяко Каменно Семе щяло да бъде един Мъдър Воин – един Каменен Човек, поставен извън Закона на **УНВН**, – на мястото на човека, тъждествен с Метатрон, който бил предопределен да бъде в Края на Времето. Със своя неописуем акт Самозванката – Девата от Агарта – засегнала дълбоко Великата Майка Бина, на която отнела Любовта на множество Синове: затова именно трябва да се*

100 И двете имена – лат. **Lucifer** и грц. **Φωσφόρος** – означават „Носител на Светлината“ и са били употребявани в Античността като названия на Зорницата – планетата **Венера**, докато **Ἑσπερος** (лат. **Vesper**) – „Вечерница, Вечер“ – се наричала нейната вечерна фаза (бел.прев.).

пречисти тази земя на Уелва, която от толкова столетия е била посветена на нейния Нечестив Култ. Само така Шехина ще се спусне в Рус Баал.

Тя, о Свещеници, е Нашият Най-Могъщ Враг – нейното Зло стои над всички злини; нейната Враждебност към Творението надхвърля тази на който и да е Каменен Човек; нейната Храброст да се изправи срещу Единния надминава тази на най-доблестния Мъдър Воин: пред Нея и нейната Безкрайна Мистерия всички треперят от Ужас; а след Ужаса и Смъртта оцеляват само Несътворените Духове, които са от същата нейна Хиперборейска същност. Тя се завърнала от Венера, държейки Класа с Каменните Семена и носейки в утробата си Демона на Войната – Навутан, нейния Несътворен Син. Всичко това било един замисъл на Серафима Луцифер: Той искал Ама да роди един Каменен Син – един Син, който да застане начело на Бялата Раса и да основе за нейните членове една Мистерия; а Посветените в тази Мистерия да придобият Безсмъртието и да получат в Сърцето си Каменното Семе на Девата от Агарта.

*– Погледнете Сефер Ише! – наредил Бера, у когото тази част от Историята предизвиквала една странна смесица от Омраза и Ужас. – Тук се е само-разпънал Навутан, – и той посочвал клоните, които идвали от дънера към Наровете Хесед и Дин. – Асът бил хванат от Дясната Ръка и Лявата Ръка на Светия Старец, под неговото Голямо Лице и без да забележи, че Огненият Камък – Абен Еш – виси над главата му. Девет ноци той агонизирал на Кръста на Риммон, докато Фрия – един Женски Демон, също толкова ужасен, колкото и Ама – излязъл от окото му и намерил Тайната на Смъртта. Но за да може да я разкрие на Навутан, който тъкмо умираше, **тя трябвало да изяде едно зърно от нара Хокма** и да се преобрази в яребица: тогава тя изтанцувала за Навутан куция танц, който позволява да се излезе от Лабиринта на Илюзията на Смъртта; но тази храна я оковала към Илюзията, както и Персефона, и тя вече не можела да се завърне в Източника, откъдето била дошла, за да спаси своя Съпруг. Така Фрия – един нов Враг на Творението – останала с Видес, Господаря на Агарта – бърлогата на Несътворените Демони – и заедно със своя Съпруг Навутан, за да продължи Същностната Война срещу Единния. Навутан, от своя страна, възкръснал и разкрил на членовете на своята раса Тайната на Смъртта посредством Мистерията на Лабиринта, в чийто ход Посветените получават в сърцето си Каменното Семе на Девата от Агарта и могат да се превърнат в Каменни Човеци. Ученици на Навутан били белите Атланти, които осеяли Света с нечестиви Камъни, които **отворили портите на Небесните Обители, за да ги превземат със щурм.***

*Затова не забравяйте, о Свещеници, условията на Културния Договор! Каменните Човеци са нашите най-страшни Врагове, защото те са си поставили за цел да попречат на осъществяването на Плановете, които **УНВН** е предначертал за Човечеството: **но такива са също и Камъните на Каменните Човеци.** Не забравяйте, че трябва да се разрушат техните проклети Камъни, защото в тях би могло да има Каменни Семена –*

зародиши на невъобразими същества, които биха могли да дадат плод и да се родят в определени моменти на Историята. Не забравяйте, че Студеният Камък е винаги извън Времето – отвъд Началото на Сътворените Същества, невидим за Нашите Души, но винаги склонен да прояви своята **същностна враждебност**, когато възможността, т.е. **кайросът**¹⁰¹ го позволи: ние не знаем, прочее, дали от този или онзи Менхир няма да възникне един Каменен Човек, но за всеки случай трябва да го разрушим. Не забравяйте, че водим Същностна Война срещу Врага на Творението, че нашата война е между Лугата и Студения Камък, между Горещия Огън и Студения Огън, между Сътвореното и Несътвореното, между Битието и Нищото.

Бирса взел отново думата, за да говори изключително за мисията, която Безсмъртните възлагали на Свещениците. Срещата вече наближавала своя край и щели да изминат много години преди Те да се завърнат: може би и тогава, както преди – както винаги – цяло да има други Свещеници, които да ги приемат. Затова не бивало да изпускат нито една дума от тези, които Те изричали, тъй като никой след това нямало да им ги повтори. А грешката в Ордена на Мелхиседек се заплащала много скъпо.

– Вече знаете отчасти вашата мисия, – казал им Бирса. – Ще се посветите с всички свои сили и влияния на пречистването на тази област на Уелва. Домът на Тарсис беше унищожен и макар да не сме придобили Венериния Камък, той не ще бъде употребен срещу нас. Това беше един от последните Камъни на Луцифер, които позволяват на Хиперборейските Посветени да се ориентират в Лабиринта на Илюзията на Живота; без тях на ръка, спокоен ще може да бъде Пазителят на Лабиринта, **УНВН Адонай**: само Свещениците на Израил познават куция танц, който посочва Изхода. Свещеници: **Врагът е почти разгромен! Синархията на Избрания Народ скоро ще бъде реалност, скоро ще се спусне Шехина, скоро ще царува Царят Месия! Вече се задава Огненият Холокост! Киблόν ще дойде в Рус Баал, за да потърси Великата Майка Бина и ще прояви своето Име S.A.M. – Шехина-Авир-Метатрон; а Тя любящо ще посади в сърцето му Глиненото Семе на Пардес Риммоним – Зародиша на Метатрон, който в Края ще бъде Огнен Камък, Съвършена Душа на Избрания Народ!**

Разрушете безмилостно Олтарите на Самозванката! Отнемете от ръката ѝ мерзостния Клас на Омразата! Нека никой не си спомня нейното Същностно Светотатство – нейните Каменни Семена, прокълнати от **УНВН**! Разрушете нейните Култови места и нейните Образи, убийте дори спомена за нея и, разбира се, изгорете всички онези, които вярват в Девата на Агарта и се вдъхновяват от Каменното Семе, и

101 *Кайрос* (ст.грц. *καιρός*) – време в смисъл на точен, подходящ или удобен момент (бел.прев.).

направете луга с пепелта им! Бъдете сурови, о Свещеници, защото Врагът го заслужава!

Издигнете в замяна олтари за сладката Майка Бина! Поставете в ръката ѝ великолепия Нар на Любовта на **YHVH**! Нека всички познаят нейното Същностно Жертвоприношение – да бъде хранилище на Глинените Семена, благословени от **YHVH**! Постройте места за нейния Култ и призовавайте нейните Образи, създайте у народа спомен за Нея и, разбира се, награждавайте с най-големи индулгенции всички, които вярват в Девата на Чудесата, или тази от Ла Ра́бида, или тази на Нара, или тази с Лентата, или тази на Ладията, или тази с Младенеца от Глина, или тази на Горещия Огън! Бъдете действени, о Свещеници, защото Плановете на **YHVH** го изискват!

Накратко – започнете със замяната на статуята на Епископ Макарий с новата скулптура на Нашата Господарка на Чудесата, която ще извае монахът в съгласие с видението от Сефер Ише. Тази скулптура ще поставите в Манастира на Нашата Господарка от Ла Ра́бида, но незабавно ще се заемете със задачата да издействувате построяването наблизо на едно голямо светилище, посветено на Девата с Лентата: същото трябва да подслонява едно Братство на моряците и собствениците на Кораби, които ще се молят за нейното покровителство и ще се събират около нейния Култ. Идеалното място ще бъде един хълм, близък до Морето, откъдето да се виждат устието на Одиел, Градът Уелва, Палос, Ла Ра́бида и Могер. А образът, който ще се почита там, ще бъде много подобен на този, който видя монахът-скулптор, но снабден с по-висши сакрални атрибути: Великата Майка Бина ще показва с лявата си ръка **Нара**, т.е. киселия Нар на Топлия Живот, разделен във формата на **вулва** и показвайки през отвора си зърната на Глинените Семена; в дясната си ръка тя ще държи Месията, който ще се явява напълно гол с изключение на краката му, които ще бъдат обути в котурни, за да прикрие накуцването на Дионис. Лявата ръка на Божествения Младенец ще посочва към Нара, докато с дясната си ръка той ще държи **сефиротичната лента** – въжето с десетте мерки на Вселената, символ на мореплавателите. Но в одеждата на Божията Майка добре забележимо и очертано трябва да присъствуват еврейските букви на Името на Киблón **S.A.M.**, т.е. **Самех**, **Алеф** и **Мем**. Накрая, **над** образа на Девата с Лентата, ще изобразите двама от Серафимите Нефилими, държащи в ръцете си **Келтския Символ на Ключа Кāлачакра**.

Ще направите също и други образи и скулптури, вдъхновени от новите описания. Но имайте предвид, че във всички случаи Младенецът Месия трябва да бъде лишен от светотатствената книга, която държи Каменният Младенец на Девата от Агарта – Книгата на Хиперборейската Мъдрост: на нейно място ще поставите една **sphaera orbis terrae** като символ на Универсалната Власт, която Царят Месия ще постигне в Царството на Израил-Шехина. Пободни на този, прочее, ще бъдат образите и скулптурите, които ще разпространите по всички места, където са необходими.

*А сега, внимание о Свещеници!, защото ще Ви пророкуваме за последен път. Чуйте това Послание, което ще се изпълни в кое да е време и място, защото то е Словото на **YHVH**:*

*Казва **YHVH Саваот**: **Ще дойдат дни на Слава за Избрания Народ. Аз ще се спусна – Шехина – върху него и ще Царувам посред Огнения Холокост, който ще погълне нечестивите. И в тези дни, когато Славата и Победата на Израил бъдат близки, Аз ще изпратя един безпогрешен знак, че часът е дошъл: Този Знак ще бъде падането на Гранада, Обителта на Юдеите. Наистина, ще бъде винаги Гранада тази, която ще отбележи този час. Гранада, която ще бъде притежавана тогава от едно упадъчно Царство, ще бъде завладяна от една зараждаща се Империя. След това ще бъде принесен Тройният Холокост на Нееврейските Народи; и сетне ще се спусна Аз; и ще започне Славата и Победата на Израил. Киблón, чийто Глас затваря Портата на Преизподнята и отваря Портата на Небесата, ще ми принесе Тройния Холокост и ще ме Възвести, Възвестявайки така Часа на Израил.***

*– Възрадвайте се, о Свещеници на **YHVH Саваот**, че днес Фамилията на Тарсис бе изтрeбена и Ние ще ви Възвестим скорошната Шехина! Изпълнете, изпълнете с твърдост и точност нашите нареждания и скоро ще дойде Киблón, за да получи Глагола на Метатрон и да принесе Тройния Холокост, очакван от **YHVH**! Нека Победата Нецах на **YHVH Саваот** ви съпровожда! – приветствувал ги Бирса.*

*– И нека Славата Ход на **Елохим Саваот** увенчае вашите усилия! – сбогувал се Бера.*

На следващия ден Безсмъртните били заминали за Шамбала, оставяйки четиримата Свещеници потънали в мрачни размисления. Разбира се, дяволската арогантност на Бера и Бирса щяла да се смири малко, ако те изобищо подозирали, че все още имало живи Господари на Тарсис и че Осъдената Фамилия, подобно на Птицата Феникс, щяла да се възроди от собствената си пепел в Дома на Тарсис.

Ден Тридесет и Трети

Почитаеми д-р Сигнагел:

Надявам се, че имате достатъчно търпение и време, за да продължите да четете. Навярно това писмо се удължи прекалено, но не ми беше възможно да го съкратя повече, тъй като рискувам да замъгля посланието, което именно желая да Ви разкрия с неговото прочитане. Вярно е, че се ограничих да споменавам само най-забележителните факти от сложната история на Дома на Тарсис; с друг критерий на

изложение щеше да е невъзможно да стигна дори дотук. Отсега нататък ще се опитам да обобщя още по-накратко останалата част не защото посланието вече е разкрито, нито защото това, което следва, е лишено от важност, а понеже времето ми привършва – понеже предусещам, че Те са все по-близо и по-близо, а желая Вие да получите писмото преди Голените да изпълнят Присъдата. Само Ви моля, докторе, по-скоро Ви умолявам, да го прочетете изцяло и след това да съдите: зная, че моето състояние на „душевно болна“ отнема не малко от правдоподобността на неговото съдържание, **ако същото бъде съдено рационално**; но – не ще го отрека – вярвам, че накрая Вие ще възприемете една друга гледна точка.

И тъй, ще оставя сатанинските Безсмъртни, които побързали да се завърнат в Храма на Мелхиседек, за да се заема отново с Господарите на Тарсис. Сега ще се разбере как нуждата да оцелее, която имал Домът на Тарсис, повлияла и дала окончателна ориентация на Стратегията на **Circulus Domini Canis**; и как тази стратегия достигнала върхната си точка когато вдъхновеното дело на Филип IV осъществило нейните цели.

Носо де Тарсис се готвел да се върне в Тайната Пещера, когато **Чумата** се явила в Дома на Тарсис. Той веднага разбрал, че бил единственият оцелял там и овладявайки воинската ярост, която избликвала от неговия Дух, се опитал да прецени спокойно ситуацията. Тъй като ставало на дума за една атака на Голените, едва ли можел да храни надежди за останалите членове на фамилията, с изключение на Каменните Човеци, които също като него явно били неуязвими. Решил тогава да изчака потвърждение на случилото се с експедицията на Графа на Тарсевал и по време на това очакване установил с ужас, че телата на неговите роднини се преобразували в юдейски битум. Когато пристигнал Луго де Брага и започнал грабежът, Носо нямал нужда от повече данни, за да узнае съдбата, постигнала Графа и неговите Рицари: в този момент той мислел единствено за Базиликата на Девата от Пещерата и за нейния образ – най-ценното, което оставало там за един Каменен Човек. Без повторно размишление, той се затичал към Църквата с меч в ръка. Една група от петнадесет войника вече била дошла, навярно с намерението да открадне Златния Потир, и тя трябвало да се изправи срещу яростта на Мъдрия Воин: неравна битка за алмогаварите и за който да било не-Посветен воин, която им струвала живота.

Когато се приближил до олтара, Носо, който бил сигурен, че е пристигнал пръв, установил с удивление едно осакатяване в статуетката на Каменния Младенец: някой бил отрязал каменната ръка, която изразявала Вруната Бала. Но не бил сега моментът да разрешава загадката. Ноят обвил бюстовете на Девата и Младенеца в едно наметало и изкачил на кон левия бряг на река Одиел, откъдето една малко използвана пътека щяла да го отведе до Сиера Канделария.

Новината за изстреблението на една голяма част от фамилията разчувствувала твърдата старица: хиляда и седемстотин години преди това една друга Врая била преминала през подобна ситуация. Не би могло да бъде – казала почти сама за себе си – едно такова усилие да се окаже напразно. Въпреки всичките атаки, понасяни дотогава, Домът на Тарсис винаги бил успявал на надвие трудните моменти, макар и никой от тях да не бил толкова критичен като настоящия; но също така и успехите били много: семейната мисия била почти изпълнена; Култът на Студения Огън от столетия предоставял на Господарите на Тарсис Каменни Човеци; и те били съхранили Венериния Камък – най-ценния трофей за Врага; оставало само да се направи едно последно усилие за кръвно пречистване, за да произведе фамилията един Каменен Човек, способен да разбере Змията със Символа на Източника, т.е. такъв, който да е способен да проектира Знака на Източника върху Венериния Камък; този Хиперборейски Посветен щял да постигне така Най-Висшата Мъдрост – локализацията на Източника – и Венериният Камък щял да им покаже Литическия Знак на К’Таагар; тогава Господарите на Тарсис щели да могат да се отправят към местоназначението, запазено за тях от Боговете-Освободители; и този момент не изглеждал далечен – в Домът на Тарсис си давали сметка за скорошното идване на един Каменен Човек, който щял да бъде Понтифекс и щял да разбере най-великите тайни; очаквали го с безпокойство от години, но всички били съгласни, че щял да дойде скоро; и знаците на Боговете се съгласували с това. Как тогава, как се била случила тази катастрофа сега? Къде били сгрешили? Може би в излишъка на доверие? Били ли подценили още веднъж Врага? Несъмнено отговорът бил този. Не били поддържали достатъчно състояние на готовност и били позволили на Врага да действа, когато той трябвало да бъде атакуван превантивно веднага след като се бил приближил до областта на Арасена. По този начин случилото се било обяснено, поне от стратегическа гледна точка, като се има предвид, че срещу познанието, употребено от Безсмъртните, те нямали никаква защита освен Чистотата на Кръвта.

Не било възможно – повтаряла Враята – Боговете-Освободители да са ги изоставили на милостта на Големите; този удар не можел да означава края на Дома на Тарсис – не и преди да бъде изпълнена семейната мисия; със сигурност все още оставали живи и други Господари на Тарсис, които да спасят Фамилията и да направят възможно пораждането на очаквания Каменен Човек. Трябвало да ги потърсят! Носо де Тарсис трябвало да замине и да обиколи местата, където обитавали другите роднини, макар и да не бивало да храни надежди относно оцеляването на някой, който не е бил посветен. А тези последни Каменни Човеци били все присъединени към Ордена на Проповедниците, работейки в различни манастири и университети на Франция и Италия. Ноят щял да замине незабавно. Тя оставала на Стража; разпределяйки максимално наличните провизии, тя щяла да се съпротивляла шест месеца, след което, естествено, щяла да умре там, ако Ноят не се завърнел навреме.

Враята била права: все още имало Господари на Тарсис, които били живи и можели да спасят Фамилията; но не по-малко вярно било, че това била най-критичната ситуация, срещу която някога се били изправяли, включително разрушаването на Тартесос. Онзи път успели да оцелеят шестнадесет членове на потеклото: сега оставали само осем, включително старата Врая и Ноят. Действително, по време на пътуването си до Севиля, Кордова и Толедо, Носо намерил единствено скръбта и страха на не-кръвните роднини, с които нищо не се било случило, научавайки, че Чумата не познавала разстояния. Едва в Толедо той се срещнал с друг Каменен Човек, който вече бил разбрал, че се случвало нещо ужасно и се канел да отпътува за Турдес: там също били умрели няколко роднини поради странната Чума. Като узнал тежките новини, той решил да замине заедно с Носо за Сарагоса и Тулуза – в Лангедок, където се бил установил Главата на **Domini Canis**. В Сарагоса те узнали, че Крайната Смърт била превърнала в битум прекрасното семейство на една от неговите братовчедки – майка на дванадесет деца: тринадесетте умрели в един и същ момент, в същата съдбовна нощ; нейният съпруг – един византийски Рицар, талантлив професор по гръцки език – бил безутешен. Както разказал на Каменните Човеци, покойната му била разкрила преди години, че една езотерична секта, съставена от страховити същества, наречени „Голени”, преследвала от древни времена Господарите на Тарсис; при издаването на онзи ужасяващ вик преди да умре, тя се била вкопчила в Петър от Крит и той вярвал, че различава думата „Голен”, произнесена с последното ѝ дихание. Затова сетне се заклел над тринадесетте трупа да отмъсти тяхната смърт, ако наистина тя била резултат на черната магия на Голените, тъй както подсказвало ужасното разложение, което се наблюдавало в телата: неговият живот – обяснил Петър – бил съсипан, и той би се съгласил да умре хиляди пъти през онази нощ пред това да продължава да живее, понасяйки болката на спомена за онези, които толкова обичал. Щял да посвети съществуването си на издирването на Голените – сега негови собствени врагове – и да се опита да изпълни своята клетва; щял да си отмъсти или да умре при опита: явно било – казал невинно той, – че единствено яростта, която пламтяла в кръвта му, му позволявала да остава жив.

Петър от Крит не знаел откъде да започне търсенето, когато пристигнали монасите – роднини на неговата съпруга, които сигурно знаели как да го упътят. Каменните Човеци, чиито мъртви роднини наброявали стотици, не били в настроение да се впечатлят от малката драма на византийския Рицар; въпреки това, те били възхитени от неговата благородна наивност, от безпределната доблест, която проявявал и от чудната вярност на неговата любов. Явно било, че нямал представа за враговете, срещу които се изправял, и че нямал шанс срещу Тях; но щяло да е почти невъзможно да успее да ги намери сам и тази неспособност била най-добрата му защита. И тъй, Господарите на Тарсис си тръгвали, без да кажат и една дума, когато

били настигнати от Петър от Крит: човекът не им бил повярвал ни най-малко; напротив – той бил уверен, че те скривали нещо от него и бил решил да ги съпровожда; предлагал на монасите закрилата на своя меч, но дори и да не се съгласели, той щял да ги последва от разстояние. Нямаło начин да го разубедят да изостави своето начинание. Каменните Човеци нямали алтернатива: или щели да му позволят да ги съпровожда, или трябвало да го екзекутират. Решили първото, защото Петър от Крит явно бил един човек на Честта.

Главатa на **Domini Canis** ги очаквал. Казвал се Родолфо и бил роден в Севиля, но в Ордена го наричали „Родолфо от Испания”. Неговата мъдрост била легендарна, но по стратегически мотиви той никога не пожелал да се отличи в академичните среди и приел само онзи приорат в околностите на Тулуза: от неговия манастир действувала най-вътрешната група на **Circulus Domini Canis**. Произлизал от самото семейство на Петреньо и притежавал степен на родство като втори чичо на току-що пристигналите монаси, които били братовчеди помежду си. Той настанил Петър от Крит в един манастир, който приютявал светски поклонници, а след това заговорил откровено:

– Знам всичко! Гласът на Чистата Кръв ми го разкри в момента, в който се случи. И вътрешният поглед ми позволи да наблюдавам Ритуала на Демоните. Сега Те са заминали за Храма на Мелхиседек с убеждението, че са успели да изтребят Дома на Тарсис. Притежаваме, прочее, едно малко стратегическо предимство, от което трябва да се възползуваме ефективно, за да спасим Фамилията на Тарсис. Картината на ситуацията е следната: от Испания сте оцелели само вие двамата и Враята; тук има две монахини, които са моите племенници Вруналда и Валентина; и остават двама Посветени – единият в Париж и другият в Болоня: на тях вече изпратих вестители с молбата да се явят спешно в Тулуза. Господа: ще свикаме един Съвет на Фамилията!

Петнадесет дни по-късно седмината били събрани в една тайна крипта под Църквата на Манастира на Родолфо де Тарсис. Наистина, нямаło много за обсъждане, тъй като шестимата останали щели да приемат всичко, което би предложил Родолфо, далеч най-Мъдрия от Господарите на Тарсис. И нямаło да сбъркат, тъй като неговият план, прост и ефективен, произвел крайно опустошителни резултати срещу вражеската Стратегия и позволил да бъде спасена Фамилията на Тарсис. Той го изложил по следния начин:

– Най-напред трябва да ви уверя, че Домът на Тарсис е изправен както никога пред алтернативата на измирането; и че възможностите за продължение на Фамилията са минимални: конкретно, те се основават на двете тук присъстващи Дами. За Вас не е неизвестно, че през цялата история на нашето потекло Каменните

Човеци винаги са произлизали от наследствеността по майчина линия: посланието на Чистата Кръв се предава от дъщеря на дъщеря и само от Дамите на Тарсис се раждат Каменните Човеци и Дамите Кăлибур. Затова основният приоритет на Стратегията, който да трябва да се следва, се състои в свързването на тези Дами в удобни за нашите цели бракове. Това означава, че тези бракове трябва да се намират строго под нашия контрол: всичко трябва да може да се пожертвува в полза на фамилната мисия, включително един стерилен съпруг!

Вруналда и Валентина потвърдили с едно кимване.

Родолфо продължил да говори:

– **Circulus Domini Canis** ще даде на всички ви нови самоличности, тъй като, естествено, вече няма да се върнете там, където сте били досега. Големите никога не бива да заподозрат, че сме живи, нито че някой от нашите принадлежи към потеклото на Тарсис. Ще си възвърнем своите имена едва в деня, в който успеем да съкрुшим Мощта на Големите, било разрушавайки техните сатанински Ордени, било укрепвайки максимално **Circulus Domini Canis**. Междувременно ще работим тайно от вътрешността на Ордена на Проповедниците и ще се заемем с това да гарантираме, че браковете на Вруналда и Валентина ще дадат своите плодове.

Няма да можем да се завърнем в Испания, тъй като съществува възможността да бъдем разкрити или разпознати. Трябва да поддържаме илюзията, че Домът на Тарсис действително е измрял. Зная, че това означава да изоставим Врѳята на нейната съдба, но това е за предпочитане пред риска на една нова обсада на Безсмъртните в Тайната Пещера. Спомнете си, че мнозина са загинали, за да съхранят Меча на Мъдростта, и че Врѳята ще бъде само още една от онези, които са отдали живота си за тази благородна мисия. Но един ден ние ще се завърнем в Тайната Пещера, за да възстановим Стражата. Тогава ще трябва да предвидим начина, по който да си възстановим наследството на Дома на Тарсис. За тази цел нищо не изглежда по-добро от изпълняването на следното: в **Circulus Domini Canis** има един Посветен – млад каталонски Граф, който би бил склонен да се откаже от правата на своето богато средиземноморско Владение в полза на един син на Алфонсо III в замяна на графството на Тарсевал. Не мисля, че Кралят на Португалия ще откаже тази милост, имайки предвид придобитите облаги под формата на престиж и ренти за получателя на каталонското Графство. Всичко ще бъде уредено от Ордена, но има и нещо друго: мисля си, че този Граф е идеалният съпруг за Вруналда.

Тук изненадата се изписала по всички лица. Вруналда – една девойка на петнадесет години, която от тринадесетгодишна възраст била послушница във Фанжо – се изчервила. Родолфо обяснил своя план:

– Не се учудвайте, защото скоро ще узнаете причината. Разбирам, че идеята да изпратим Вруналда в Испания след опасностите, които описах, и Стратегията, която предложих, трябва да изглежда лудост, но ще ви покажа как това може да стане възможно. Ако действуваме с предпазливост и си оставим достатъчно време, за да уредим подробностите, например около четири години, нищо не допуска, че може да се очакват повече опасности или трудности – напротив, присъствието на Вруналда в земите на Дома на Тарсис е необходимо, за да действа харизматичната сила на Венериния Камък върху нейното потомство. Разбира се, няма да я изпратим беззащитна, тъй като разполагаме с властта да ѝ дадем една нова самоличност, чиято промяна трудно ще бъде забелязана от Големите. Работата е, че един от германските членове на **Circulus Domini Canis** е поземлен Господар, васал на Дома на Швабия, вдовец от много години и отдаден на проповядването в Ордена. След смъртта на неговата съпруга този Благодорник ни повери малката си деветгодишна дъщеря като послушница в манастира във Фанжо, която почина три години по-късно, повече или по-малко около датата на постъпването на Вруналда. Разговарях с него и той е съгласен Вруналда да заеме мястото на неговата дъщеря; дори е готов за се закълне, че тя е негова законна наследница и да умре преди да измени на тази клетва. Вруналда ще бъде отведена в неговия Замък в Австрия и ще бъде представена като неговата дъщеря, която е напуснала религиозния живот, тъй като е била обещана на един каталонски Граф. По време на четирите години тя ще бъде приобщена към германските обичаи и ще бъде снабдена с цялата информация за новото ѝ семейство. Надявам се, че към края на този срок Вруналда ще може да мине за една германска Дама и да отговаря на всички въпроси относно своето потекло. А засега тук вече сме заменили надгробните плочи и подправили смъртните актове на манастира по такъв начин, че тази, която е умряла и е била погребана тук преди три години, ще бъде в този момент Вруналда от Паленсия. Какво мислите сега за този план?

Усмивка озарила лицата на Каменните Човеци, свидетелствайки, че се доверяват напълно на плана на Родолфо. Те одобрили това, което той предлагал и изслушали почтително края на неговото изложение:

– Относно Валентина, ще ви кажа, че все още не съм решил нищо и ще трябва да ѝ потърсим един съпруг, който да отговаря на условията, изисквани от нас. Но във всеки случай тя ще трябва да изчезне окончателно като член на Дома на Тарсис. Затова ви обявявам също, че за всички законови цели Валентина от Паленсия – доминиканска монахиня от метоха във Фанжо – е починала през онази нощ, в която Чумата порази Дома на Тарсис: смъртта ѝ е регистрирана в актовете и тя притежава собствен гроб в гробището на Ордена. Докато подготвяме нейното бъдеще, тя ще остане укрита в една ферма, която притежаваме в Сан Феликс де Караман. Тази собственост е принадлежала на един Благородник от потеклото на Раймундовците, който бил изгорен от Симон дьо Монфор по време на една от атаките му срещу Тулуза: единственият жив

сега в германска Дама. Господарската Резиденция, преустроена и укрепена от каталонците, приела тогава тази плаха Господарка, която никога не научила напълно езика на Алфонсо X и предпочитала да прекарва часовете си, молейки се в църквата на Пещерата, вместо да се радва на обичайните дворянски занимания.

Семейството се оказало плодовито на синове и дъщери, с което продължението на Фамилията на Тарсис било до определена степен подсигурано. Що се отнася до останалите неща, Графството се радвало на относително спокойствие в течение на следващите години, което се дължало най-вече на вниманието, което проявил Графът за това да не позволи да бъде въвлечен от борбите на интереси, които водели монарсите на Португалия и Кастилия. Когато Крал Санчо IV присъединява отново областта на Уелва и предава нейното владение с пожизнен характер на Дон Хуан Мате де Луна, Графството на Тарсис преминава без проблеми към короната на Кастилия, която потвърждава правата и герба на каталонския Граф. Същото зачитане проявили Фернандо IV и последователните собственици и Господари на страната на Уелва. Накратко, фамилията, която се развивала в Испания, в древните владения на Дома на Тарсис, изпълнявала успешно целите, поставени от Родолфо и Господарите на Кучето, макар и да запазвала до средата на XIV век тайната на своето потекло.

Но не всичко се случило както Родолфо го очаквал: имало едно изключение, но както казах в началото, това не променило целите на Стратегията. Проблемът бил поставен от Валентина, която била една изпълнена с дарби, но изключително пламенна млада жена. Родолфо бил съгласувал с един Благородник от Фландрия – привърженик на **Domini Canis**, както той, така и цялото му семейство – годеща между неговия син и Валентина: годеникът – един Капитан под командуването на Херцога на Фландрия – бил безспорно съгласен със сватбата. Но не били така нещата с Валентина. Защо?: това, което никой не си бил представил на онзи Съвет на Фамилията, се било случило в Сан Феликс де Караман; Валентина се била влюбила безнадеждно в Петър от Крит. Естествено, имало нещо специално във византийския Рицар, като се има предвид, че той вече бил обичан от друга Дама на Тарсис – неговата покойна съпруга. Но страстта, която този път пробудил в Студеното Сърце на Валентина, устояла на всичките аргументи на Родолфо и на всички съображения или съвети на Каменните Човеци; Дамата не се вслушвала в убеждения: или щяла да се омъжи за Петър от Крит, или Стратегията за оцеляването на Фамилията нямало да мине през нея. А какво казвал за всичко това Петър от Крит? Несъмнено, той също бил влюбен, но – твърдял – клетвата, дадена пред избитото му семейство, го възпирала да сключва друг брак: преди това той трябвало да изпълни отмъщението – да накаже по някакъв начин проклетите Голени. С тази цел бил дошъл дотук и все още очаквал да бъде упътен към леговището на Демоните. Но търпението му се изчерпвало и ако не получил скоро исканото

напътствие, той щял да потегли сам, поставяйки водачеството си в ръцете на Бог като един странствуващ Рицар.

Както се вижда, ситуацията била заплетена, но не и невъзможна за разрешаване. Дилемата, която можел да представлява Петър от Крит за това дали бил или не бил достоен да се ожени за една Дама от Тарсис, вече била изяснена от предишния му брак. Неговата фамилия принадлежала към византийската аристокрация; при разпределянето на едно наследство той се бил оказал злепоставен от интригите на някои роднини и накрая се видял принуден да бяга. Един от Господарите на Тарсис се запознал с него в Константинопол и му предложил онзи пост в Испания. Сега той бил на тридесет и осем години и вече описах обстоятелствата на неговото овдовяване. Така по принцип не съществувала непреодолима пречка за осъществяването на желанието на Валентина: всичко щяло да се сведе до това да се убеди Рицаря относно важността на този съюз. Но пък нямало да е лесна задача да се постигне това, тъй като трябвало да се дадат обяснения; и то много. Накрая един нов Съвет на Фамилията решил да анулира годежа с Благородника от Фландрия и да се говори открито с Петър от Крит.

Била му съобщена истината. Той бил накаран да разбере, че никой човек не можел да излезе срещу страховитата мощ на Голените, ако разчитал единствено на кръвта и меча: била необходима също и Мъдростта; а Нея той можел да намери при **Domini Canis**, към които му предложили да се присъедини. Но не скрили от него и смъртната опасност, на която се излагал, ако бракът му с Валентина от Тарсис бъдел разкрит: той бил наясно, болезнено наясно, че в такъв случай неговото семейство можело отново да бъде изтребено от Голените. Така Петър от Крит разбрал, че най-голяма възможна вреда на Врага щяло да причини установяването на едно семейство от кръвта на Тарсис, което да продължи тайно наследството на потеклото. И тогава той наистина се оказал склонен да последва плана на Родолфо от Испания!

Присъствието на Петър от Крит било оправдано с приятелството му с Барона на Сан Феликс, т.е. с „римския Рицар“, чиято роля изпълнявал Каменният Човек, а сетне с брака със „сестрата“ на същия – една млада кастилка на име Валентина. Двойката прекарала по-голямата част от живота си уединена в Замъка, както и семейството на Арналдо Тибер, без да събуди никога подозренията на Врага относно своя истински произход. За експлоатацията на имението и за да приспят всяко възможно подозрение на селяните, кастилиците разчитали на неоценимата помощ на едно семейство крепостни, на които фермата била дадена под аренда. Семейство Ногаре, както се наричали те, произлизали от старо окситанско потекло, дълбоко обвързано с „катарската ерес“, т.е. с Хиперборейската Мъдрост. Неколцина от неговите членове били изгорени от Симон дьо Монфор по време на обсадата на Алби; остатъкът от фамилията щял да претърпи същата съдба, ако **Domini Canis** не ги били защитили, приемайки в трибуналите инквизитори, които контролирали тяхното приемане на

католицизма, и премествайки ги в Сан Феликс де Караман. Тези храбри Катари, лоялни до смърт и доблестни до безразсъдство, били обединени с Господарите на Кучето от една и съща омраза към Голенската Църква и нейния Бог-Създател Йехова-Сатана: те само чакали възможност, за да принесат своя дял в борбата срещу плановете на Бялото Братство. И тази възможност била предложена на Гийом дьо Ногаре от Господарите на Кучето тридесет години по-късно.

Петър от Крит и Валентина от Тарсис породили четирима синове, които живяли през целия си живот в Сан Феликс. Техните шест внуци, заедно с други десет роднини на Арналдо Тибер, били онези, които после се завърнали в Испания след 1315 година: **и между тях бил Енрике Кретес – пряк предтеча на Лито де Тарсис**. От това става ясно, д-р Сигнагел, защо се забавих толкова да говоря за тях: Аз произлизам пряко от онази двойка, образувана от Петър и Валентина.

Ден Тридесет и Четвърти

В началото на XIII век изглеждало, че плановете на Бялото Братство се изпълняват неумолимо: **и въпреки това те се провалили**. Какво се било случило тогава? Това, д-р Сигнагел, бе въпросът, поставен в Ден Деветнадесети. Отговорът, който сега ще можете да разберете с по-голяма дълбочина, твърдеше, че две екзотерични причини и една езотерична и фундаментална обяснявали провала; накратко, екзотеричните причини се съсредоточавали в двама мъже от Историята – Фридрих II от Германия и Филип IV от Франция; но те само изразявали действието на определени окултни сили, които нарекох „опозиция на Хиперборейската Мъдрост”. Първата екзотерична причина и опозицията на Хиперборейската Мъдрост вече бяха обяснени. За да се завърши обяснението, сега остава да се покаже как **Circulus Domini Canis** нанася последния Смъртоносен Удар на вражеската Стратегия, насочвайки срещу нейните плановете действията на Филип IV от Франция – втората екзотерична причина.

През 1223 г. умира Филип II Август – един Крал, обезчувствен от Голените, който останал безразличен по време на Кръстоносния Поход срещу Катарите и позволил утвърждаването на Ордена на Храма във Франция. Щял да го наследи Луи VIII Лъва – монарх физически и духовно слаб, който през 1226 г. щял да участва във втория Кръстоносен Поход срещу Катарите и да умре през същата тази година. Оттогава до 1279 г. управлява Луи IX Светеца, който разрешава окончателно въпроса за Лангедок като присъединява всичките територии към Короната на Франция чрез принудителния брак на единствената дъщеря на Графа на Тулуза и своя брат Алфонс дьо Поатие.

Впоследствие гвелфският Крал на Арагон Хайме I ще потвърди окситанските териториални завоевания на Луи IX, отказвайки се с договора от Корбей от 1257 г. от правата на Арагон върху Каркасон, Родез, Люсак, Безье, Алби, Нарбон, Ним, Тулуза и пр., предавайки с това Каузата, за която неговият баща Педро II умира в битката при Мюре, воювайки срещу Симон дьо Монфор; той също така дава своята дъщеря Изабела за съпруга на Филип III, сина на Луи IX. Работата е, че този Хайме I бил онова дете, което Педро II дава като заложник на Симон дьо Монфор „за неговото възпитание“: след смъртта на Педро II една делегация от каталонски благородници измолила от Инокентий III връщането на детето, за което Голенският Папа се съгласил при условието, че то ще бъде възпитано от Тамплиерите от Испания, т.е. в Крепостта на Монсон – същата, в която Бера и Бирса убили Лупо де Тарсис, Ламия и Рабаз. Хайме I бил на шест години когато бил предаден в ръцете на Тамплиерите, които се заели в продължение на няколко години да му промият грижливо мозъка и да го превърнат в инструмент на своята синархична политика: не бива да ни учудва тогава неговото поведение, не особено солидарно с Каузата на смъртта на неговия баща, нито критиката, която той изсипва върху действията на същия в книгата на своите мемоари. Много противоположно на гвелфската политика на Хайме I щяло да бъде за разлика от това поведението на неговия син Педро III Велики, който щял да играе изцяло срещу папската теокрация.

И тъй, когато Луи IX Светеца умира през 1270 г., трона заема неговият син Филип III, довеждайки като Кралица Изабела Арагонска, сестра на Педро III. През тази Епоха се случват събитията, които разказах вчера, т.е. каталонският Граф възстановява Графството на Тарсевал и Валентина се влюбва в Петър от Крит. Филип III ще управлява до 1285 г. – дата, в която ще го наследи Филип IV, изпълнителната ръка на **Domini Canis**. Но какво се случва междувременно във върха на Голенската Власт, т.е. в папството? За да се отговори на този въпрос, ще трябва да се върнем до смъртта на Фридрих II, когато той водел една успешна война срещу Инокентий IV – една война, която заплашвала да ликвидира завинаги папските привилегии: при тези обстоятелства Голените успели да го отровят през 1250 г. Но Императорът вече бил причинил една непоправима вреда на европейското политическо единство и в Италия оставала една силно сплотена гибелинска партия, която нямало да се подчини лесно на папската власт. Следва да се отбележи, че омразата, която Голените изпитвали тогава към Дома на Швабия, била надминавана само от онази, която питаели в продължение на хилядолетия към Дома на Тарсис: тази Фамилия, както и онази, те се били заклели да унищожат безмилостно.

Инокентий III и следващите Папи решават да лишат Хохенцауфените от всичките им права върху Италия, т.е. върху Рим, Неапол и Сицилия, и да попречат някой член на този Дом да се възкачи на имперския трон. Фридрих II бива наследен от своя син Конрад IV, скоро отлъчен от Инокентий IV: той умира през 1253 г., оставяйки като

наследник единствения си син – малкия Конрадин, роден в 1252 г. Като регент на детето управлява Сицилия Манфред – незаконен син на Фридрих II. Отличен генерал, този Крал продължава войната, предприета от баща му срещу Голенското папство: той получава от Урбан IV три отлъчвания – едно ужасно оръжие на епохата, но което не отслабва могъщата сарацинска войска, която е сформирал. Манфред побеждава навсякъде и заплашва да завърши пречистващото дело на Фридрих II; и за нещастие на Урбан IV той омъжва своята дъщеря Констанца за инфанта Педро Арагонски, т.е. за бъдещия Крал Педро III. Тогава именно Голените решават да изпълнят една амбициозна маневра, която щяла да бъде първоначално успешна, но в крайна сметка щяла да причини провала на техните планове: те щели да се опитат да заместят Дома на Швабия от Германия с Дома на Капетингите от Франция в ролята на изпълнител на плановете на Бялата Йерархия.

Въпреки казаното, планът не бил безразсъден, тъй като, макар и особено силни, но на свой ред разделени от феодалния характер на своите Държави, германските Териториални Владетели биха били лесно отслабени в своите имперски амбиции; действително, Междуцарствието – настоящият период, в който не е съществувало съгласие относно избора на Крал на Германия, – можело да се поддържа неограничено. Този щял да бъде тогава шансът да подкрепят Краля на Франция и да му определят ролята, която навремето била отредена на Фридрих II. Но Голените не мислели за настоящия Крал Луи IX – силна и трудна за манипулиране личност, – а за неговия наследник Филип III – по-слаб и податлив на влиянията на клириците от неговия двор. Урбан IV предлага трона на Сицилия на Луи IX, но Кралят на Франция не приема, тъй като счита за законни правата на Дома на Швабия: този, който пък приема, е неговият брат Шарл Анжуйски, Граф на Прованс. Този Рицар, герой от Кръстоносните Походи, иска да бъде Крал като своите братя и се съгласява да стане палач на Дома на Швабия. Със своята намеса в делата на Италия Голените успяват да въвлекат Франция в своята теократична политика и се подготвят да възстановят Властта на папството съгласно идеите на Григорий VII и Инокентий III: сетне ще дойде, считат те, Световното Правителство и Синархията на Избрания Народ.

В съгласие с феодалната организация на провансалците, Господарите предоставяли войници само за четиридесет дни и то при условие да не ги транспортират на прекалено голямо разстояние. Тъй като не можело да се получи нищо от тази страна, Цистерцианският Орден финансирал на Шарл Анжуйски една наемна войска от тридесет хиляди души. Тази войска от авантюристи без закон прониква в Италия през 1264 г. и разгромява напълно Манфред в битката при Беневенто: сетне те се отдават на безпримерни кланета и грабежи, сравними единствено с варварските нашествия. В споменатата битка освен Манфред губят живота си мнозина Рицари от гибелинската партия, между които и бащата на Руджеро ди Лауриа – дете, което се ражда в дома на Краля на Арагон Педро III, тъй като неговата майка е Дама от

обкръжението на Кралица Констанца; Руджеро ди Лауриа бил, разбира се, гениалният адмирал на каталонската армада, най-могъщата за своята Епоха, с която Педро III завладял кралството на Сицилия години по-късно.

След като Манфред бил мъртъв, а гибелинската партия – разбита, оставало само момчето Конрадин в Швабия като последна мъжка издънка на бунтовните Хохенцауфен. Шарл Анжуйски съгласува с Урбан IV узурпацията на неговите права: обявява се за Крал на Неапол и завладява Сицилия. Там незабавно установява един режим на терор, насочен основно срещу гибелинската партия; отчуждаванията на богатства и титли, екзекуциите и депортациите следват една след друга; за кратко време французите стават толкова мразени, колкото и сарацините от Светата Земя. Една от най-именитите жертви е Джовани да Прочида – Мъдрецът от Двора на Фридрих II и Манфред: член на благородна гибелинска фамилия, Господар на Салерно, на остров Прочида и на няколко Графства, той не само бил лишен от своите титли и богатства, но Шарл Анжуйски извършил едно страхливо деяние, изнасилвайки съпругата и дъщеря му; спасил живота си единствено благодарение на възхитителното благоразумие, което успял да прояви спрямо Голенския Папа Урбан IV.

През следващите години се надига голям ропот срещу френското владичество. През 1268 г. Конрадин, който тогава бил на шестнадесет години, идва в Италия начело на армия от десет хиляди души, вярвайки, че на полуострова към него ще се присъединят още войски. Шарл го разбива при Талякоцо, подлагайки на ужасни мъчения Рицарите, които успява да плени. Конрадин – последният Хохенцауфен – се опитва да избяга с кораб от Италия, но бива предаден и отведен в ръцете на Шарл Анжуйски. Повдига се единодушна молба внукът на Фридрих II да бъде помилван, но Климент IV се оказва неумолим: „смъртта на Конрадин е животът на Шарл Анжуйски”; Голените не са склонни да отменят изстреблението на Фамилията, която била причинила толкова вреда на плановете на Бялото Братство.

След една пародия на съдебен процес, Конрадин е осъден на смърт в Неапол. Преди да предаде главата си на палача, момчето демонстрира своята доблест чрез един жест, който не след дълго ще означава фактическото поражение на Шарл Анжуйски: сваля едната си ръкавица и я хвърля на множеството, дошло да наблюдава екзекуцията, провиквайки се: Предизвиквам един истински Рицар на Христа да отмъсти за моята смърт от рицете на Антихриста! Миг по-късно той е обезглавен в присъствието на Шарл Анжуйски, папския легат, множество Кардинали, Епископи и десетки Голени, които не могат да скрият радостта си от измирането на потеклото на Хохенцауфените: в този момент оставал жив единствено Енцо – Кралят на Сардиния, син на Фридрих II, – но затворен доживотно в един Замък в Болоня от 1249 г., който за по-голяма сигурност скоро щял да бъде отровен. Въпреки това жестът на Конрадин не бил напразен, тъй като все още оставали Рицари, готови да се борят срещу сатанинските сили: ръкавицата е взета от Джовани да Прочида в името на Педро III

Арагонски, съпруг на Констанца от Швабия. Дъщерята на Манфред и първа братовчедка на Конрадин сега е законната наследница на правата, които Домът на Швабия има върху трона на двете Сицилии и единствената надежда на гибелинската партия.

В разгърнатите оттогава действия на Джовани да Прочида следва да се вижда един друг аспект на опозицията на Хиперборейската Мъдрост срещу плановете на Бялото Братство, т.е. на езотеричната причина на провала на въпросните плановете. Действително, този голям Хиперборейски Посветен намерил убежище в Арагон, заедно с други видни личности, преследвани от Шарл Анжуйски и Голените, и там бил приобщен към арагонската аристокрация. Кралят му дал няколко Владения във Валенсия, откъдето той установил контакт с **Circulus Domini Canis** и се присъединил към тяхната Стратегия. На него повече от всеки друг се пада заслугата на убеждаването на Педро III в справедливостта на гибелинската Кауза. В продължение на години този Господар на Кучето съветва Краля на Арагон по въпросите на Италия и планира начина за нейното завладяване; подкрепят го с ентузиазъм Констанца, която желае да отмъсти за баща си Манфред и унищожаването на своята фамилия, Руджеро ди Лауриа, Корадо Ланча и други непосветени сицилиански Рицари. През 1278 г. Педро III се чувства достатъчно силен, за да осъществи на практика своя сицилиански проект. Тогава той изпраща Джовани да Прочида с тайна мисия в Италия и Близкия Изток.

Сицилианският Рицар пътува, облечен в доминикански одежди. Разговаря с основните представители на гибелинската партия в Италия и Сицилия, които обещават да помогнат на Краля на Арагон, а през 1279 г. стига до Константинопол, за да сключи съюз с Императора Михаил Палеолог, който предстои да бъде нападнат с една флота от Шарл Анжуйски. Обаче – нещо, което Шарл Анжуйски не подозира, – в този момент не съществува в света по-могъща флота от каталонската армада на Краля на Арагон. Византиецът дава тридесет хиляди унци злато в подкрепа на кампанията и Джовани предприема обратния път, преминавайки преди това през остров Сицилия; там той получава обещанието на Алесимо де Леутини и други Благородници да подготвят едно въстание срещу французите; всички преговори са подчинени на Стратегията на Педро III, който желае да избегне една пряка конфронтация между Франция и Арагон и предпочита промяната да дойде от един местен заговор срещу Шарл Анжуйски.

През 1281 г. всичко е подготвено за бунта, когато една маневра на Голените принуждава прекратяването на движенията. Шарл Анжуйски налага във Витербо избирането за папа на Симон дьо Брион – един френски Кардинал, във висша степен наясно с плановете на Бялото Братство, който изпитва свирепа омраза към Дома на Швабия и гибелинската Кауза. Той приема името Мартин IV и незабавно започва едно ужасно преследване на гибелините в цяла Италия: очевидно Голените подозират, че се подготвя нещо срещу Шарл и възнамеряват да го възпрат. Мартин IV е типичен

представител на Голенската менталност, която тогава се наричала неуместно „гвелфска“: освен фанатичния нрав на Григорий VII и Инокентий III, той притежава също и жестокостта на един Арнолд Амалрик; по негово изискане кланетата, насилията и грабежите продължават без прекъсване, потапяйки сицилианците в един непоносим режим на терор: накрая самият Рим започва да се бунтува. Но през 1282 г. това състояние на нещата достига своя край в Сицилия. По време на празнуването на Великден, на 30 март, един френски войник се опитва да изнасили млада сицилианка в Палермо и тогава с вика „**смърт на французите**“ избухва общо въстание: французите са избити в Палермо, Трапани, Корлеоне, Сиракуза и Агридженто; за един ден умират осем хиляди, а останалите трябва да избягат набързо от острова. След един месец не можело да се намери и един жив французин в цяла Сицилия.

Тези народни реакции били прочутата „Сицилианска Вечерня“, която не избухнала случайно, като се има предвид че в онези дни Педро III бил отплувал от Барселона със своята мощна армада и се намирал в Африка, на нищожно разстояние от Сицилия. Неговите проекти, разработвани от дълго време, се осъществявали с голяма прецизност; през юни той забелязва няколко сицилиански кораба: това са посланици от Палермо, които идват да предложат Короната на Сицилия на Краля на Арагон и на Кралица Констанца. Малко след това той слиза на острова всред всеобщата радост на народа, който с този акт на суверенитет се виждал освободен завинаги от френското и гвелфското владичество. Не ставало на дума, следователно, за нашествие, а за един законен кралски избор: сицилианският народ, освободен със собствени сили от френската окупация, избирал собствените си крале, възстановявайки по този начин старите права на Дома на Швабия в лицето на внучката на Фридрих II. Но Голените не се хващат на въдицата.

Забележете, д-р Сигнаел, че отново изглеждало, че Голените са спечелили партията: не съществували вече еретиците Катарии, нито можело да се усети присъствието на Грала, нито имало претендент за Универсален Император като Фридрих II, който да оспорва Духовната Власт на Папата, нито дори имало Крал в Германия, докато пък имало един Крал във Франция – Филип III, напълно контролиран от Църквата, – и една Тамплиерска Финансова Синархия в пълен ход, и един френски Крал – Шарл Анжуйски, окупирал двете Сицилии и държащ изкъсо луциферичните гибелини. Но скоро Ударът на Педро III, който те не могли да предвидят, тъй като бил продукт на Висшата Стратегия на **Domini Canis**, довел до повторната поява на опасността от гибелинизма и заплашвал с провал плановете на Бялото Братство. Голените нямало да допуснат това безнаказано. През ноември на онази година Мартин IV прогласява отлъчване срещу Педро III и изисква от него **да се оттегли от Сицилия и да обича Шарл Анжуйски, верния васал на Папата**. Пред безразличието на арагонца той повтаря отлъчването през януари и март на 1283 г., подготвяйки се да му нанесе един удар в гръб: в последната була той действително твърди, че Кралството на Арагон е

васал на Папата съгласно обещанието на Педро II – дядото на Педро III, загинал в битката при Мюре, – и че Понтифексът има правото да назовава за Крал оногова, когото счита за най-подходящ; отнема, затова, Короната на отлъчения арагонец и лишава от тайнствата на Църквата народите и страните, които му се подчиняват. **Голенският план се състоял в започването на една борба до смърт срещу Педро III и в разширяването на Владението на Франция за сметка на това на Арагон: това цяло да е предварителната стъпка за издигането на един Крал на Църквата на трона на едно Световно Правителство, подкрепено от Тамплиерската Финансова Синархия, и подготовянето на средствата за установяването на Универсалната Синархия.**

В този план Голените явно подценяват Педро III. Наистина, всички грешали по отношение на арагонеца, защото не познавали духовната сила, която бил развил под влиянието на Джовани да Прочида и **Domini Canis**. Но той скоро показва, че притежава една непоклатима доблест; една безгранична дързост; една непреклонна вяръност към принципите на Хиперборейската Мъдрост, т.е. към наследствеността на Чистата Кръв на неговата Фамилия, която му дава божественото право да царува, без да държи сметка никому, освен на Себе Си; и едно монолитно чувство за Чест, което му диктува неговият Дух и което го подтиква да се бори до смърт за своя идеал, без никога да се предава. Страховит бил врагът, който били предизвикали този път Голените.

Ударът в гръб означавал въвлечането на Царството на Арагон в една война с Франция – именно нещото, което Педро III се стремил да избегне. Голените вярвали, че присъствието на Педро III в Арагон цяло остави територията на Сицилия свободна за Шарл Анжуйски, за да осъществи той една нова окупация. Но островът, защитен от каталонската армада, се бил превърнал в непревземаема Крепост: Педро III се оттегля спокойно в Арагон през 1283 г., оставяйки защитата в ръцете на страховития и успешен адмирал Руджеро ди Лауриа. Шарл Анжуйски притежава втората значима флота в Средиземноморието, финансирана от цистерцианския Орден на Прованс, от Кралството на Неапол и от Папата, но той не успява да развие една съгласувана тактика, за да се бори срещу Руджеро ди Лауриа, който в последователни сблъсъци ще я разгроми неумолимо. След като потопява няколко кораба и пленява други, той завладява островите Малта, Гозо и Липари; сетне се отправя към Неапол и поставя една клопка на французите, показвайки им само част от своята ескадра. Шарл Анжуйски отсъства, а неговият син – Шарл Куция, Принц на Салерно – решава да отвърне на предизвикателството, разчитайки на една лесна победа: впуска се тогава в преследване на каталонците с всичките си налични галери, сблъсквайки се скоро с остатъка от вражеската армада. Това била най-значимата морска битка на Епохата, в която Руджеро ди Лауриа потопил голям брой френски галери, пленил други такива и само много малко успели да избягат. Няма такъв късмет капитанският кораб, който бил пленен лично от Руджеро и в който се намирили Шарл Куция, Жак дьо Брусон, Гульелмо Стендардо и други храбри провансалски и италиански Рицари. Синът на Шарл Анжуйски

е доведен като пленник в Сицилия, където всички искат неговата екзекуция в отмъщение за смъртта на Конрадин; обаче – О мистерия на хиперборейското духовно благородство! – именно Кралица Констанца го спасява и заповядва да го затворят в Барселона.

Дни след поражението на своя син Шарл Анжуйски пристига в Гаета, но не се осмелява да атакува испанците; от тази нерешителност се възползува Руджеро, за да опустоши гарнизона на Калабрия и да превземе няколко континентални области; за кратко време Сицилия разполага с един Губернатор в Калабрия, който заплашва – сега по суша – френското господство на Неапол. Но когато Шарл се решава да изпрати остатъка от армадата си до бреговете на Прованс, за да подкрепи настъплението на Краля на Франция, неговите кораби се оказват между два огъня срещу Сен Пол и са разгромени напълно от Руджеро ди Лауриа: това поражение, което коствало седем хиляди френски живота, представлявало края на неаполитанското морско могъщество на Шарл Анжуйски.

Към всичко това през 1284 г. Мартин IV нанася удара, който счита, че ще бъде смъртоносен за арагонца: чрез една Була той предлага инвеститурите на Арагон, Каталония и Валенсия на Краля на Франция за един от неговите непървородни синове. Филип III приема от името на своя син Шарл дьо Валоа и побързва да нахлуе в Арагон. Гигантското военно предприятие ще бъде финансирано сега от цялата Църква на Франция. И както във времената на Катарите, Мартин IV обявява един Кръстоносен Поход срещу отлъчения Крал на Арагон: бенедиктинският, клюнийският, цистерцианският и Тамплиерският ордени възбуждат цяла Европа, призовавайки на борба за Христа в кръстоносен поход срещу мерзостната гибелинска ерес на Педро III. Скоро Филип III, който е също Крал на Навара, събира в тази страна една армия, **съставена** от двеста и петдесет хиляди пехотинци и петдесет хиляди конници, **образувана** основно от французи, пикардци, тулузци, ломбардци, бретонци, фламандци, бургундци, провансалци, германци, англичани и пр.

С помощта на четирима тулузски монаси, които разкриват на Филип III един таен проход през Пиринеите, Кръстоносците нахлуват в Каталония през 1285 г. Обкръжавайки Краля и въодушевявайки го постоянно, идват също основните цистерциански Голени, които считат тази война за въпрос на живот и смърт за своите планове за световно господство: иначе този Крал, който по някакъв начин бил получил прозвището „Дръзкия“, трудно щял да се впусне в авантюрата на кръстоносния поход без непрекъснатото настояване на Мартин IV и натиска на френските Голени. Папският легат предупреждава Педро III, **„че трябва да се подчини на Понтифекса и да предаде своите Кралства на Краля на Франция“**, на което арагонецът отвръща: **„лесно е да се вземат и дават Кралства, които с нищо не са били платени. Моето, купено с кръвта на моите деди, ще трябва да бъде заплатено със същата цена“**. В Каталония съпротивата се оказва кръвопролитна; всички социални класи подкрепят

Педро III в това, което се възприема като Тотална Война. Арагонските Рицари, безпогрешните каталонски арбалетчици, свирепите воини-алмогавари, слугите и бойците от народа удържат, дразнят с постоянни нападения и нанасят поредица от поражения на Кръстоносците. Накрая една епидемия деморализира последните и те решават да се оттеглят към Пиринеите. Но при хълма на Паниса ги очаква Педро III, който е избързал, за да им пресече пътя, и в продължение на два дни се води голяма битка. Френската войска се оказва унищожена: от тристата хиляди Кръстоносци само четиридесет хиляди се завръщат живи; кралят Филип III загива в кампанията и за Франция вече не ще бъде възможно завладяването на Арагон. **Именно при тези обстоятелства на трона на Франция се възкачва Филип IV Хубавия.**

Ден Тридесет и Пети

На 7 януари 1285 г. умира Шарл Анжуйски, болен и отчаян. През март 1285 г. умира Голенският Папа Мартин IV. Кралят на Франция Филип III загива на 5 октомври 1285 г. И към края на тази съдбовна година – на 11 ноември 1285 г. – издъхва Педро III Арагонски – Кралят, който успял да победи обединената сила на тримата предходни и да обърка до голяма степен плановете на Бялото Братство. При смъртта му неговите Кралства се разделят между синовете му, като Алфонсо получава тройната Корона на Арагон, Каталония и Валенсия, а Хайме, наследен от Фадрике I – тази на Сицилия. Но Джовани да Прочида и Господарите на Кучето продължават да съветват Кралете на Арагон.

И така, със смъртта на Филип III Голените считат, че плановете им са временно забавени. Но само **временно забавени** или **окончателно объркани**, без Те да успеят да го усетят навреме? Както веднага ще се види, едва прекалено късно ще установят Голените, че нещо много странно се било случило с наследника на Филип III. Действително, този Крал, чието възпитание било поверено на най-ерудитаните монаси на Франция, т.е. на доминиканците, **се бил превърнал в Хиперборейски Посветен** – в един потенциален враг на плановете на Бялото Братство. Как била възникнала тази ерес? Кой го бил посветил в Хиперборейската Мъдрост? Отговорът, единственият възможен отговор, ще да е невероятната възможност, че вътре в Църквата – в Ордена на Проповедниците – съществува една конспирация на привърженици на Кръвния Договор – една група от Посветени в Мъдростта на Белите Атланти. Не подозират, разбира се, за Господарите на Тарсис, които считат за окончателно измрели, и не успяват да разкрият навреме виновниците за провала: ударът ще бъде прекалено шокиращ, за да го асимилират с необходимата бързина. И тази неизбежна обърканост, тази парализираща изненада, причинена от Висшата Стратегия на Господарите на Тарсис и **Circulus Domini Canis**, щяла да отбележи началото на края за вражеската Стратегия: оттогава насетне, след като Филип IV изпълнява блестящо своята мисия,

Голените и Бялото Братство ще трябва да чакат до ХХ век преди да получат друга историческа възможност за установяването на Световното Правителство и Синархията на Избрания Народ.

Както казах, Голените не успели да противодействуват на последиците от новата ситуация. Били маневрирали от няколко години, за да укрепят Дома на Франция в Европа, а от неговото лоно щял да им се яви един Крал, противник на папската хегемония. Били предали терена на академичното обучение на монасите доминиканци, а се оказало, че между тях били проникнали враговете на Единния Бог. И – което било още по-лошо – на този Орден на Проповедниците бил поверен Трибунальът на Светата Инквизиция, натоварен с разследването на вярата. Дотогава Инквизицията им позволявала да елиминират или неутрализират всяка опозиция под заплахата на обвинението в ерес, но – и това го осъзнавали ясно – най-големите еретици били те: занаятът трябвало да действуват непредпазливо, защото – **също като в джюу-джюу** – собствената сила на нападателя можела да бъде обърната срещу него.

Като не могли да го подчинят на папската власт, Голените щели да се опитат напразно да елиминират Филип IV – провал, който се дължал на кръга на сигурност, поддържан от **Domini Canis** около Краля; когато накрая те успели да го отровят през 1314 г., Филип IV бил царувал двадесет и девет години и изпълнил с Чест възложената му мисия: и пред величието на неговото дело нямат никакво значение клеветите на една разгромена Голенска Църква и на един Избран Народ, който видял изгубен своя исторически шанс, макар те да са били повтаряни без всякаква основа в продължение на седемстотин години.

Но и по време на двадесет и деветте години на неговото царуване те не разполагали с някаква еквивалентна политическа личност, с която да го заменят или да му се противопоставят. Кралят на Англия Едуард I, макар и да се намесва в европейските въпроси, по времето на Филип Хубавия го прави само непряко, най-вече чрез своите съюзници – Графа на Фландрия и Херцога на Гиен: неговата кръвопролитна война срещу шотландците го задържа зает на британския остров. А в Германия гвелфът Рудолф Хабсбургски, избран през 1273 г., за да постави край на Междуцарствието, умира в 1291 г., отдаден на борбата срещу гибелините и на увеличаването на богатствата на своя Дом; наследява го Адолф от Насау, който царува само шест години, вкопчен в борба със синовете на Рудолф; а сетне следва Алберт I, който щял да се разбере мирно с Филип IV и да се уговари с него, че течението на Рейн ще бъде границата между Франция и Германия. Нищо не можели да направят Голените с тези суверени, за да се противопоставят на една такава личност като Филип Хубавия; а вече знаем какво можели да очакват от Кралете на Арагон и Сицилия. С това искам да Ви покажа, д-р Сигнаел, че с изгубването на контрола над Краля на Франция Стратегията на Голените изглеждала сериозно застрашена.

В продължение на петдесет години **Circulus Domini Canis** очаквал своя шанс. Той се появил с Филип IV, върху когото те упражнявали голямо влияние още от неговото детство, предвид големия брой наставници на инфанта, които се числяли сред неговите редици. Когато Филип III умрял, неговият син бил на седемнадесет години и бил посветен тайно в Хиперборейската Мъдрост. Може да се твърди, следователно, че когато започнал да царува, той вече разполагал с една ясна представа за своята историческа мисия и също така имал до себе си хората, които щели да го съветват и да му позволят да осъществи своите идеи. Поради което е уместно да се разграничат ясно двете взаимнодопълващи се цели, които се поставят в този момент: едната е предложената от **Circulus Domini Canis** и вече обяснена, която се стремела просто да задържи вражеската Стратегия и да попречи на Големите да осъществят Синархията на Избрания Народ; другата е една цел, която изниквала тогава от Чистата Кръв на Филип IV и която се състояла – както и в случая с Фридрих II – в проявлението на Царската Функция в нейната най-висша степен. Във връзка с втората цел не бива да се забравя, че в цялото потекло на Капетингите, също както и във всички Хиперборейски Фамилии, съществувала една семейна мисия, поставена от техните далечни предци във времената на падението в Културния Договор; а Фамилията на Филип IV била с много Чиста Кръв, макар нейните последни поколения да били доминирани от Свещениците на Културния Договор, т.е. от Големските монаси и Епископи: тази династия всъщност започвала от 987 г. с първия Крал на Франция Хуго Капет, син на Хуго Велики и внук на Графа на Париж и Херцог на Франция Робер; този на свой ред бил син на Робер Силни – член на саксонския кралски дом, на когото Шарл Плешиви, внук на Карл Велики, дава титлата Граф на Анжу, за да възпира норманските нападения със своите германски войски. Така във Филип IV се възражда – както се било случило и с Фридрих II – един плод, който произлизал от същия саксонски расов корен и който се бил развил потайно в плодородното поле на Чистата Кръв.

Ще се види как двете цели се постигат съвместно; как Царската Функция, възприета изцяло от Филип IV, посява в обществото семето на **националността**; и как мерките, взети при неговото управление – мерки, основани на Хиперборейската Мъдрост – щели да причинят провала на плановете на Бялото Братство. За съжаление Филип IV нямало да доживее да види напълно реализирани своите копнежни по същата причина, поради която не ги постигнал напълно и Фридрих II: Епохата не била благоприятна за цялостното приложение на една Стратегия, която би могла да достигне върха си единствено с Последната Битка срещу Силите на Материята; една такава Епоха тепърва предстои в Историята и може би вече навлизаме в нея; но Филип IV се приближил достатъчно – толкова, колкото могъл – до своята цел; и в този неотрицаем Факт се корени неговата Слава.

На първо по важност място наставниците **Domini Canis** разкрили на инфанта в какво се състояла Царската Функция на Кръвния Договор – едно понятие, което Фридрих II бил схванал ясно седемдесет години по-рано: **Ако съществува един расов народ, една общност на кръвта, винаги – винаги – в неговото лоно ще се образува една Аристокрация на Духа, откъдето ще възникне Царят-Суверен: Царят ще бъде този, който притежава най-високата степен на Аристокрацията – Най-Чистата Кръв; който притежава такава доблест, ще бъде разпознат харизматично от народа и ще царува чрез Божественото Право на Духа. Неговият Суверенитет не ще може да се поставя под въпрос, нито да се оспорва и затова неговата Власт ще трябва да бъде Абсолютна. Няма нищо По-Висше от Духа, а Царят на Кръвта изразява Духа; и в Чистата Кръв на народа подлежи Духът; затова Царят на Чистата Кръв, който изразява Духа, е също така Гласът на Народа – неговата индивидуализирана Воля да се приближава към Духа. По такъв начин нищо материално не може да застава между Царя на Кръвта и Народа: напротив – Чистата Кръв ги обединява харизматично в един контакт, който се дава извън Времето и Пространството – в онази абсолютна инстанция отвъд сътворената материя, която се нарича общ Източник на Расата на Духа. И затова всичко, което се образува материално по отношение на народа, трябва да бъде подчинено на Царя на Кръвта: всички воли трябва да се присъединят или преклонят пред неговата Воля; всички власти трябва да се подчинят на неговата Власт. Дори религиозната власт, която се ограничава само до пределите на Култа, трябва да се склони пред Волята на Духа, която Царят на проявената Кръв проявява.**

На второ място на Филип IV бива обяснено падението, което народите на Кръвния Договор претърпяват поради „умората от войната” и методите, употребявани от Свещениците на Културния Договор за накърняването, деформирането и корумпирането на Царската Функция. В случая с Римската Империя предходните концепции, наследени от Етруските, се разглеждали в древното Римско Право и в много аспекти били поддържани до Епохата на Християнските Императори. По-специално Константин бил онзи, който отворил вратата за най-твърдолинейните привърженици на Културния Договор, когато позволил с Едикта от Милано практикуването на Юдеохристиянския Култ; но най-голямата вреда на Царската Функция щял да причини Теодосий I седемдесет години по-късно, официализирайки Юдеохристиянството като **единствена държавна религия**. Тогава започнал дългият, но плодовит процес, с който Римското Право щяло да се превърне в Канонично Право; т.е. онова от Римското Право, което било удобно за установяването на върховенството на папството, щяло да бъде съхранено в Каноничното Право, а останалото благоразумно премахнато или игнорирано. Този процес щял да представи юридическото оправдание на **Цезаропапизма** – папската претенция да налага един религиозен абсолютизъм над Царете на Кръвта, – чиито най-ревностни представители били Григорий VII, Инокентий III и Бонифаций VIII.

Преди упадъка на Империята, Римските Царе и Императори си приписвали Божествен произход и това било записано също и в Римското Право. Задачата на католическите каноници била, може да се каже, доста проста: състояла се в заместването на „Езическите Богове“ – източник на царския суверенитет – с „Истинския Бог“; и в замяната на върховния представител на Властта – Цар или Император – с фигурата на „Петър“, Наместника на Иисус Христос. Макар да е очевидно, трябва да се поясни, че след тези замествания целият Божествен произход бивал изхвърлен от Каноничното Право, което занапред цяло да бъде официалното Право на християнския свят: Иисус Христос се бил явил само веднъж и бил казал: – „Ти си Петър и върху този камък ще изградя моята Църква“. Божественото право да управлява Църквата и цялото ѝ паство – богати и бедни, благородни и плебеи – съответствувало, прочее, **единствено** на Петър; и, разбира се, на неговите наследници – Висшите Свещеници на Господа. Петър бил избран от Иисус Христос да бъде негов представител и да изразява неговата Власт; и Иисус Христос бил Синът Божи; а Единният Бог в Тайнството на Троицата – Богът-Създател на Всичко Съществуващо: нищо в света не бивало, прочее, да може да се разглежда като по-горно от представителя на Бога-Създател. Като последица от това, ако някой дръзнал да се противопостави на Петър, ако претендирал на упражнява една Власт или една Воля, противоположна на тази на Наместника на Иисус Христос, ако си приписвал едно Божествено Право за това, то очевидно ставало на дума за един еретик – за един човек, прокълнат от Бога, – за едно същество, което със собствената си наглост се било поставило извън Църквата и на което се падало с пълно право да бъде премахнато също и от света.

Така Каноничното Право не оставяло никаква възможност за Царете на Кръвта да упражняват Царската Функция: реалният Суверенитет сега произлизал от Християнския Култ; и Царете трябвало да бъдат **обличани във власт** от наследниците на Петър, **върховните** Свещеници. И ако царската власт трябвало да бъде **потвърдена**, с това оставал анулиран принципът на Аристокрацията на Чистата Кръв, тъй както било изгодно за Културния Договор. Естествено – както толкова пъти преди – народите ще се поддадат на омаята на Свещениците и ще настъпят тъмните времена на отсъствието на Цар, в които Царската Функция е узурпирана от Силите на Материята. Царете на Каноничното Право не са Царе на Кръвта, а прости управители – агенти на държавната Власт, в съгласие с определението на Папа Геласий I: „отделно от държавната Власт съществува Властта на Църквата, от която произлиза нейният суверенитет“. От тази геласианска идея се извлича теорията за Двата Меча, формулирана от Голена Свети Бернар: държавната Власт е аналогична на „**светския Меч**“, докато Властта на Църквата съответствува на „**духовния Меч**“; затова Петър и неговите наследници щели да носят „духовния Меч“, пред който трябвало да се преклони „светският Меч“ на Царете и Императорите.

Но нищо от това не е вярно, макар да е записано в Каноничното Право. Така нареченият „духовен Меч“ на Голенската Църква е само един **свещенически Меч**. А Властта, която един Цар на Кръвта е упълномощен да упражнява от Божественото Право на Вечния Дух, не е точно аналогична на един „светски Меч“, а на един **Меч на Абсолютната Воля** – на един Меч, чиято дръжка се намира в Източника извън Времето и Пространството, но **чието острие може да прекосява Времето и Пространството и да се проявява пред народа**. Във всеки случай, Царят на Кръвта държи **Волевия Меч**, чието действие се нарича **Чест** и извайва с неговите удари формите на Царството: от тези удари на царската Воля, от тези актове на Честта, ще се родят Законодателството, Правосъдието и мъдрата Администрация на Харизматичната Държава.

Ако Филип IV искал да се представи като Цар на Кръвта – обясняват **Domini Canis**, – той ще трябва преди това да възстанови Царската Функция, ще трябва да остави илюзорния „светски Меч“, който е бил наложен на неговите предци от Свещениците на Културния Договор, и да понесе истинския Волеви Меч на Господарите на Кръвния Договор – Мечът, който проявява Абсолютната Моц на Духа. Но Каноничното Право, валидно в този момент, узаконява йерархизацията на Мечовете в съгласие с Културния Договор: първо – понтификалният, свещенически Меч; второ – царският, „светски“ Меч. Трябва, следователно, да се модифицира съществуващият юридически порядък – да се ограничи Каноничното Право до чисто религиозната среда и да се установи едно отделно гражданско Право: Царската Функция неизбежно изисква разделянето на Църквата и Държавата.

И тъй: пред това изискване Филип IV не бил в положението да започва нещо свършено ново – един вид „юридическа революция“, – а напротив: **Circulus Domini Canis** бил подготвял почвата за това още от времената на Луи IX, дядото на Филип IV. Наистина, от онези дни Господарите на Кучето започнали да повлияват незабележимо френския Двор, за да стимулират образуването на една цяла класа от **светски законници**, чиято тайна мисия се състояла в преразглеждането и актуализирането на Римското Право. Филип III, синът на Луи IX, бил един Крал, напълно доминиран от цистерцианските Голени, които го държали в такова невежество, че – достатъчно е като пример – той никога не бил научен да чете и пише; неговата умствена структура, изкусно моделирана от Голенските наставници, съответствувала повече на тази на монаха, отколкото на тази на един воин. Господарите на Кучето никога не се опитали да променят този контрол, тъй като тяхната Стратегия не минавала през него, а през сина му Филип IV; въпреки това, в съответния момент те успели да окажат влияние, за да може Филип III да одобри един Закон, явно изгоден за Короната, в който се запазвало правото да се дават благороднически титли на светските законници; този юридически инструмент се оказал полезен сетне за издигането на мнозина значими **Domini Canis** на най-високи постове и магистратури в Двора, дотогава забранени за всички плебейски

класи. Тези светски законници, принадлежащи към **Circulus Domini Canis**, се заели с голямо усърдие със своята специфична мисия и към 1285 г. вече били развили основите, които щели да позволят **да се конституира** една Държава, в която Царската Функция да стои над каквато и да било друга Власт. Така Филип IV разполагал от самото начало с един екип от съветници и служители, високо специализирани в Римското Право, които го следвали вярно в неговата конфронтация с Голенското папство. От най-престижните френски университети – по-специално от тези на Париж, Тулуза и Монпелие, – но също и от Ордена на Проповедниците и дори от новата образована буржоазия, ще излязат законниците, които ще окажат интелектуалната подкрепа на Филип IV: сред главните от тях следва да се споменат Рицарите Пиер Флоте, Робер д'Артоа и Граф дьо Сен Пол; Ангеран дьо Марини, произлизащ от норманската буржоазия, също както и неговия брат – епископа Филип дьо Марини; Гийом дьо Пласиан – Рицар от Тулуза и ревностен Катар; и Гийом дьо Ногаре – член на семейството селяни, което обитавало в земите на Петър от Крит и Валентина в Сан Феликс де Караман: неговите дядовци били изгорени в Алби от Симон дьо Монфор, но той изповядвал тайно катаризма и принадлежал към **Circulus Domini Camis**; бил професор по право в Монпелие и в Ним преди да бъде извикан в Двора на Филип Хубавия.

Ден Тридесет и Шести

От предходните концепции, запечатани в ума на Филип IV от наставниците **Domini Canis**, се очертава неговата бъдеща Стратегия: преди всичко той ще трябва да възстанови Царската Функция; за тази цел ще се опита да отдели Църквата от Държавата; и това отделяне ще бъде учредено чрез точните юридически аргументи на Римското Право. Но участието на Църквата се проявявало в трите основни власти на Държавата: в **законодателната** – чрез върховенството на Каноничното Право над гражданския закон; в **съдебната** – чрез върховенството на църковните Трибунали при отсъждането на всеки казус, независимо и над гражданското правосъдие; и в **административната** – чрез поглъщането на големи ренти, произлизащи от Кралството, без Държавата да може да упражнява никакъв контрол върху тях. Мерките, които Филип IV ще предприеме, за да промени последното от тези положения, ще бъдат онези, които ще предизвикат най-яръстната реакция на Голенската Църква.

Когато Филип IV се възкачва на Трона, Църквата била политически и икономически могъща и се припокривала с Държавата. Неговият баща Филип III бил въвлечъл Кралството в един Кръстоносен Поход срещу Арагон, който вече бил струвал едно ужасно поражение на френските войски. Монархията била слаба пред поземлената аристокрация: феодалните Сеньори при падението в Културния Договор били придали една преувеличена ценност на **собствеността** на земята, изоставяйки или забравяйки древната стратегическа концепция за **завземането**, поддържана от народите на

Кръвния Договор; затова във времената на Филип IV се приемало, че съществува една абсурдна връзка между благородството на едно потекло и площта на земите, които то притежава, така че онзи Сеньор, който имал най-много земи, претендирал да бъде най-Благороден и могъщ, стигайки до оспорването на суверенитета на самия Крал. Преди Филип Август (1180 – 1223 г.) например, Херцогът на Гиен, Графът на Тулуза или Херцогът на Нормандия притежавали поотделно повече земи от управляващия дом на Капетингите. Кралят на Англия на теория бил васал на Краля на Франция, но неведнъж неговото териториално господство го превръщало в един опасен съперник; това било видно ясно по време на царуването на Хенри II Плантагенет, който освен Крал на Англия бил също така суверен на голяма част от Франция: Нормандия, Мен, Анжу, Турен, Аквитания, Оверн, Анси, Сентонж, Ангомоа, Марш и Перигор. Едва когато Джон Безземни допуснал известните си грешки Кралят Филип Август възвърнал за своя Дом Нормандия, Анжу, Мен, Турен и Поату. Обаче Луи IX – другар от Кръстоносния Поход на Едуард I – щял да върне на този английски Крал френските феодални владения.

Така от разпадането на Империята на Карл Велики и до Филип III не съществувало нищо подобно на **национално съзнание** у Кралете на Франция, а една амбиция за териториално господство, насочено към укрепването на феодалната власт: тогавашната аристокрация била чисто **културна** – основавала се на **титлите за собственост**, а не на **кръвта**, както би подобавало на една автентична **Аристокрация на Духа**. По такъв начин териториалните разширения на предшествениците на Филип IV нямали друга цел освен придобиването на власт и престиж във феодалното общество: тези притежания по никакъв начин нямало да доведат до политическото единство на Франция, до абсолютната монархия, до централизираната и рационална администрация и до националното съзнание. Тези резултати били изключително дело на Стратегията на Филип IV.

Но една „Хиперборейска Стратегия“ не е просто съвкупност от мерки, а динамичната структура на едно ефикасно в крайна сметка действие. Стратегията на Филип IV се основавала на следната концепция на Хиперборейската Мъдрост: **ако един народ се организира в съгласие с Кръвния Договор, тогава Царската Функция изисква стратегически начин на живот**. Това ще рече, че Царят на Кръвния Договор ще трябва да ръководи своя народ, прилагайки стратегическите принципи на **Завземането**, на **Ограждането** и на **Стратегическата Стена**; допълнени с принципа на **Магическото Култивиране**, т.е. с бяло-Атлантското наследство на Земята и Скотовъдството. На тази концепция, за която вече говорих в Ден Трети, трябва да се позовем, за да разберем структурно промяната на френската политика след идването на Филип Хубавия.



Кралски домен през 1180 г.		Английски владения през 1328 г.	
Териториално разширение при Филип Август (1180 – 1223 г.)		Църквено княжество	
Териториално разширение при Луи VIII и Луи IX (1223 – 1270 г.)		Граници на кралството през 1180 г.	
Териториално разширение при Филип Хубавия (1285 – 1314 г.)		Граници на кралството през 1328 г.	
		Готически църкви	

От практическа гледна точка Стратегията, която Филип IV възнамерявал да осъществи, се състояла в изпълнението на трите споменати принципа посредством три съответни политически акта. Сега ще обясня по ред начина, по който Филип IV разбирал тези принципи, свързани с Царската Функция, а сетне ще покажа как неговите политически действия отговаряли вярно на Хиперборейската стратегия на **Domini Canis**.

Първо: завземане на реалното пространство. Този принцип допуска няколко степени на разбиране; очевидно в случая на Царската Функция **завземането** трябва да включва по същество територията на Царството. Но кой трябва да завзема земите на Царството? – Царят на Кръвта и властващият Дом **от името на расовата общност, т.е. на Духа**, който е един народ на Кръвния Договор. Защото Царят е, както се каза, „Гласът на народа” – „неговата индивидуализирана Воля”; Царят **трябва** да завземе територията на Царството, за да се осъществи народният суверенитет. Наследствената феодална система – продукт на Културния Договор – подкопавала Царската Функция, тъй като държала Царя отделен от народа: сревновековният народ в действителност дължал пряко подчинение на Териториалните Сеньори, а те – на Краля; и Кралят можел да се обърне към народа само посредством феодалните Сеньори. Затова Филип IV цял да ратифицира един закон, който задължавал целия народ на Франция да се закълне във вярност пряко на Краля, без посредници от никакъв тип: „**нищо материално не може да застава между Царя на Кръвта и Народа**”. Накратко – **Завземането на Царството от Царя „е” Суверенитетът.**

Второ: прилагане на принципа на Ограждането в завзетото реално пространство. На най-повърхностното ниво на значението това се отнася също до териториалната сфера: собствената сфера трябва да се изолира стратегически от вражеското владение посредством принципа на Ограждането; това предполага във всички случаи определянето на една държавна граница. Но този втори стратегически ход е онзи, който придава реалност на понятието за „Нация”: съгласно Кръвния Договор **един народ с общ Произход, Кръв и Раса, организиран като Суверена Държава, завземащ и ограждащ земите на своето Царство, представлява една Нация.** Вътре в ограждането е Нацията; навън – Врагът. Едно такова идеално разделяне обаче може да бъде изменено от различни фактори и не без борба се стига до осъществяването на прилагането на принципа на Ограждането и до зараждането на националността; може да се случи така – както веднага ще се види, – че областта на Ограждането надхвърля в определени слоеве на реалното пространство териториалната зона и навлиза в пространството на други нации; но може да стане също и така, че външният Враг прониква в собствената държавна зона и застрашава вътрешно Нацията. Последното не е трудно поради **културната природа на Врага, т.е. произлизаща от Културния Договор: „Външният Враг” е също така „Вътрешен Враг”, защото Врагът е Единен – той е Единният и неговите представители, т.е. Врагът е лишен от националност или по-точно той е „интернационален”;** Врагът не познава принципа на ограждането и не признава граници от никакъв вид, тъй като за него целият свят е неговото *campus belli*¹⁰²: **и в това универсално бойно поле, в което той възнамерява да**

102 „Бойно поле” (лат.) – бел.прев.

наложи своята воля, са включени Нациите и народите, градовете и манастирите, Културите, които придават смисъл на човека, и плодородното поле на неговата Душа. Тогава се разбира, че принципът на Ограждането е една концепция, по-широка от подсказаното на пръв поглед, и само неговото точно определение и приложение позволяват да бъде открит Врагът.

Принципът всъщност се отнася до едно стратегическо Ограждане, чието съществуване зависи единствено от Волята на онези, които го прилагат и поддържат. Затова Ограждането обхваща множество полета освен чисто териториалното: **една завзета област може да бъде действително оградена, но тази географска област не е нищо повече от „приложението“ на принципа на Ограждането; това не е стратегическото Ограждане само по себе си. Стратегическото Ограждане никога не описва една географска област, нито дори една геометрична, а харизматична.** Това се разбира ясно в случая на Нацията. Членовете на една Нация признават множество национални граници освен географските: териториалните граници на Вавилония може би са били определяни от реките Тигър и Ефрат, но границите на **страха**, внушаван от нейната национална армия, се простирали по целия Древен Свят; и същият принцип може да се приложи, за да се определи кой да е друг аспект на Културата на една Нация, който винаги ще представлява една област на национално влияние, различно от географското държавно пространство. Но – и това е важното – **само членовете на една Нация знаят къде започват и къде свършват нейните граници; тези, които са ѝ чужди, ще могат да схващат интуитивно областите, в които се проявява националното, но точното определение е познато единствено на онези, които принадлежат на Нацията. И за това възприятие, което не е рационално, нито ирационално, се казва, че е харизматично.**

Хиперборейската Мъдрост утвърждава, че **принципът на Ограждането определя една форма и едно съдържание: формата се нарича „Мистика“; а съдържанието – „Харизма“.** Членовете на една Нация от друга страна са **стратегически субекти.** Една Нация като продукт на едно стратегическо Ограждане определя своята собствена Мистична форма, възприемана харизматично от стратегическите субекти, които участвуват в нея. Всяка Мистика, национална или каквато и да било друга, е независима от времето и физическото пространство: нейното проявление е чисто харизматично. Затова всички, които възприемат Мистиката, т.е. които се намират под същото стратегическо Ограждане, **придобиват идентично познание за неговата форма, без различие на перспективата:** това единство е възможно, тъй като всички стратегически субекти притежават една априорна връзка, която е Общият Източник на Чистата Кръв; **под формата на една Мистика стратегическите субекти изпитват едно Харизматично Свързване, което ги обединява в Източника и им разкрива една и съща Истина.** По този начин се разбира концепцията за **централността** на Мистиката: **всеки стратегически субект е**

Център на Мистиката; но тъй като възприятието е харизматично – не времево, нито пространствено, – ясно е, че същият център се намира едновременно във всички стратегически субекти. Например, що се отнася до Мистичната Нация, има един Център, който пребивава едновременно във всичките членове на един народ – в стратегическите субекти: всеки един от тях проектира принципа на Ограждането в кое да е поле – било то географско или културно – и възприема харизматично националната Мистика; **и Нацията е една и съща за всички.**

И сега ще се разбере по-добре, д-р Сигнаел, харизматичният характер на Царската Функция: съгласно Хиперборейската Мъдрост, **ако Центърът на една национална Мистика се въплъщава в един човек, то той без никакво съмнение е Царят на Чистата Кръв – расовият Водач, харизматичният Вожд и пр. – на този народ.** Царят на Кръвта представлява, прочее, **фундаменталният Център на Мистиката на Царството, който е същият онзи център, който се намира едновременно във всичките му поданици: „по такъв начин нищо материално не може да застава между Царя на Кръвта и народа”, защото между тях съществува Харизматичното Свързване в обичия Източник на Чистата Кръв.**

Като прилага принципа на Ограждането към своето Кралство, Филип IV възприема Мистиката на френската Нация и забелязва също така, като чрез един контраст, външния и вътрешния Враг. Кой е Врагът? Следва да се разгледат няколко нива. На първо място Врагът е всеки, който се противопоставя на установяването на стратегическото Ограждане: този, който допуска една национална граница, но не я признава; който оказва натиск срещу някоя от националните граници. В този случай той е, например, една друга Нация, съседна или не, но която упражнява неоспоримата сила да разширява своето национално ограждане, основана на Божественото Право на Духа да Царува над расово по-низшите народи и да завзема тяхната територия: полемиката ще бъде разрешена от войната – средството, чрез което се определя безпогрешно коя Нация притежава по-добрата Хиперборейска Стратегия и съответно кой е народът с по-Чиста Кръв и кой е Царят на по-духовната Кръв. Но това е един достоен Враг, предвид че той допуска съществуването на противниковата Нация, макар и да не признава пределите на нейното Ограждане: с един такъв Враг винаги е възможно да се сключи съглашение за съвместно национално съществуване, което не означава, разбира се, окончателен мир, тъй като не е възможно да се прекрати харизматичният ефект на Аристокрацията на Чистата Кръв: както в едната, така и в другата Нация ще възникват водачи, които ще се опитват да уредят окончателно въпроса. Перманентният мир не се разглежда в националната Стратегия на народите на Кръвния Договор, а една напълно различна концепция, позната като **национална Мистика**, която ще бъде постигната от двата народа в края на Войната: така първата цел на националната война не е просто завземане на вражеската

територия, нито налагането на една чужда Култура, нито унищожаването на противниковия народ; всички тези цели, поставени на първо място, се подчиняват на стратегическите отклонения, въведени от Свещениците на Културния Договор; основната цел е приобщаването на вражеската Нация към собствената национална Мистика, Харизматичното Свързване между двата народа и съвпадането с Царя на Кръвта, който и да е той; и ако това предполага унищожаването на кралския Дом – заглушаването на един Глас на народа, – то триумфиращата Мистика ще се прояви за всичките стратегически субекти от съревнованието в един друг Глас на Народа от повиси харизматичен характер, който ще изразява всички тях еднакво.

Но на второ ниво следва да се разгледа Врагът, който дори не допуска правото на съществуване на Мистичните Нации. С този Враг не са възможни примирия от никакъв вид. Ясно е, че той не ги и иска, предвид че никога не обявява открито войната, която казва, че отрича, а предпочита да действа тайно, **от вътрешността на стратегическото Ограждане**. Той си поставя за цел да корумпира и разруши по този начин харизматичните основи на мистичната Държава и да причини отслабването и евентуалното потъпкване на границите на националното Ограждане, т.е. да причини деформирането и разпадането на мистичната форма. Този Враг, който следва да се определи като **синархичен**, разполага във всички Нации и във всички съсловия на държавните структури с организации от агенти, индоктринирани в целите на Културния Договор: тези **сатанински интернационали** заговорничат срещу самото съществуване на мистичната Нация и така – срещу приложението на принципа на Ограждането и Харизматичното Свързване между Царя и народа, което поставя нацията извън техния Контрол, т.е. извън Контрола на Бялото Братство, което е това, което вдъхновява, подхранва и вдъхва живот на синархичните интернационализми. Плановите на Бялото Братство, както вече обясних повече от достатъчно, са насочени към установяването на Универсалната Синархия на Избрания Народ.

Затова всички тези интернационали се съгласували в поддържането на принципите на Културния Договор, насочени изкусно към отслабването на хиперборейските стратегически основи на Народите на Кръвния Договор: за да премахне етическата основа на реалността на Аристокрацията на Кръвта, основана върху расовата наследственост на Символа на Източника в народите с Чиста Кръв, **те утвърждавали равенството на всички човеци пред Създателя Йехова-Сатана**. За да покажат, че стратегическото Ограждане и Нацията, определена чрез него, е само една незначителна идея, развита от посредствени, тесногърди и егоистични човеци, които никога не ще приемат „Висшия Идеал на Универсализма“, те прилагали християнството като инструмент за културно изравняване на народите и им внушавали да отъждествяват Универсалния Принцип на Властта с Римския Папа, който несъмнено бил носител на свещеническият Меч, господстващ над светските Мечове на Кралете: Папата бил истинският Универсален Суверен, който царувал над народите и

Нациите; пред неговото „Величие и Власт” делото на Царете на Кръвта щяло да изглежда за спящите човеци като явно лишено от мистичен характер; а Аристокрацията на Духа и Кръвта щяла да бъде за онези фанатични егалитаристи едно изкуствено творение на Благородниците – продукт на привилегиите на феодалното общество.

И за да дискредитират войната като средство за утвърждаване на националната Мистика, те предлагали утопията на мира: един вечен мир, който щял да се постигне във всеки случай ако човечеството навлезело в етапа на религиозния универсализъм, ако всичките светски власти – светските Мечове – се преклонели пред свещеническия Меч на Върховния католически Понтифекс; тогава войните щели да приключат и християните щели да заживеят завинаги в мир, далеч от оръжията, бойните поля и от каприза на Господарите, отдадени на труд и молитва, закриляни от абсолютното правосъдие на Представителите на Бога и на неговия Закон; едно единствено Световно Правителство щяло да държи Властта и дори щяло да е възможно Двата Меча да бъдат в ръцете на един имперски Папа; и мирът щял да донесе богатство на всички по равно; но това богатство щяло да бъде администрирано справедливо и безпристрастно от една-единствена Банка – продукт на банковата концентрация или **финансовата Синархия**, – зависеща изключително от Върховния Понтифекс, който щял да държи Универсалната Власт. Християнският народ, прочее, не трябвало да се съмнява относно това, кой представлявал реално неговите интереси и кому трябвало да се даде безусловно Универсалния Суверенитет: заемащият Трона на Свети Петър, наложителят на *universalis pax*¹⁰³, регентът на Гълъба на Израил.

Срещу тази християнска цивилизация на Любовта и Мира, на културата на равенството, се противопоставяли националните граници и Царете на Кръвта; и езическата цивилизация на Омразата и Войната, която неизбежно възниквала вътре в мистичните ограждения; и Аристокрацията на Духа; и стратегическите субекти, които харизматично възприемали и познавали пределите на националните граници: срещу тях воювал, без да обявява война – подривно – вътрешният и външният Враг на Нацията, подкрепен от своите сили на петата колона – от своите интернационални организации, всички които били насочени към установяването на Световното Правителство и Универсалната Синархия на Избания Народ.

И кой бил, тогава, Врагът на френската Нация? С помощта на **Domini Canis** Филип IV определя строго идентичността на Влага, който се разгръща в няколко тактически крила. Подредени по степен на опасност, различните линии на действие бивали осъществявани от следните организации: 1) Голенската Църква. От векове вече Голените контролирали избора на папите и от Рим управлявали християнския свят. Макар принципният враг, собствено казано, да били Голените, те се противопоставяли

103 „Вселенския мир” (лат.) – бел.прев.

на Филип IV като външен Враг посредством Папата и като вътрешен Враг чрез своите монашески, военни и финансови Ордени. II) Бенедиктинските Голенски Ордени: Конгрегацията на Ключи, Цистерцианският Орден и Тамплиерският Орден, които използвали Кралството на Франция като оперативна база. III) Избраният Народ със своята постоянна корумпираща и дестабилизираща дейност. IV) Английският кралски Дом, контролиран от англосаксонските Голени и притежаващ големи феодални владения в Кралството на Франция. VI) Определени феодални Сеньори, васали на Краля на Франция, такива като Графа на Фландрия, които предавали Краля в полза на английския кралски Дом, мотивирани от комерсиални и финансови интереси, на които не били чужди многобройните и богати членове на Избрания Народ, гъмжащи във фламандските и английските градове, и от анти-френското влияние на англосаксонските Голени.

Трето: **конструиране на Стратегическата Стена.** Излишно е да се обяснява, че Филип IV не успял да изпълни третата цел на стратегическия начин на живот, тъй като ако такова нещо се беше случило, историята на Човечеството би поела един напълно противоположен курс и не бихме се намирали днес – отново – в моментите, предшестващи установяването на Световното Правителство и Синархията на Избрания Народ. Приложението на Принципа на Ограждането, изпълнено блестящо от Филип Хубавия, му струвало живота от ръцете на вътрешния Враг, но то послужило за ознаменуване на тоталния провал на плановете на Бялото Братство за онази Епоха. И Каменните Човеци и Хиперборейски Понтифици, които очаквали случая да приложат Литическата Мъдрост за построяване на Стратегически Стени от вътрешността на **Circulus Domini Canis**, трябвало да отложат проекта поради липсата на инициативни способности у следващите Крале, при които Кралството, вече превърнато в една Суверена Нация, затънало в множество затруднения, само едно от които била Стогодишната Война.

Ден Тридесет и Седми

Приближаваме се, почитаеми д-р Сигнагел, към развързката на историята на Филип IV, т.е. към момента, в който се провалят плановете на Бялото Братство, развивани от Голените в продължение на седемстотинте предходни години.

Вече посочих откъде е трябвало да започне Стратегията на посветения Крал: **Завземане** на реалното пространство и **Ограждане**. Сетне трябвало да се елиминира вътрешният враг, за да се предпази националната Мистика, която е истинското поле на действие на Царската Функция. Концепциите на Хиперборейската Мъдрост, които

изложих в последните Дни и които били усвоени по аналогичен начин от Филип IV през XIII век, позволяват да се достигне до една различна стратегическа гледна точка, от която действията на неговото управление придобиват истинския си смисъл. Филип IV получава Короната на Франция през 1285 г.: в този момент той наследява от Филип III военния провал на Кръстоносния Поход срещу Арагон и поетото от Кралството задължение да предаде на неговия брат Шарл Короните на Педро III. Но Филип IV не се интересува от продължаването на борбата и се ограничава само до отбиването на дръзките удари на арагонците, които, окуражени от своите победи, извършват периодични набези и десанти на френска територия. Мирът от Тараскон, сключен през 1291 г., и договорот от Анани от 1295 г., слагат край на злощастната кампания и помрачават Голенската папска надежда да бъде прекратено влиянието на кралските Домове на Швабия и Арагон върху делата на Италия.

На какво се дължала тази промяна в политиката на кралския Дом на Франция? – На приложението на принципа на Ограждането и на схващането на истинската природа на Врага: Филип IV – макар арагонците, както и всички от неговото време, да го разбират със закъснение – бил по-голям гибелин от Педро III; Арагон никога не би могъл да бъде същинският враг на един Крал на Чистата Кръв като Филип Хубавия: той би бил най-много един достоен противник – една друга Нация, бореца се да наложи своята Мистика. Затова Арагон не фигурирал в списъка на шестте основни врагове на Френското Кралство.

С прилагането на принципа на Ограждането Филип IV определя непосредствено стратегическите граници на Франция: на Изток страната свършва на брега на Рейн; на Север – до Атлантическия Океан и протока Ла Мани; а в посока на Запад Пиринеите определяли границата с Кралството на Арагон. За Филип IV – и за неговите наставници **Domini Canis** – било стратегически погрешно да се опитва разширение за сметка на Арагон – една Нация, надарена с могъща Мистика, – без преди това да е приложен принципът на Завземането в собствената територия: оттук идвал и провалът на Кръстоносния Поход. Затова той щял да положи едно голямо дипломатическо усилие, за да сключи мир с Арагон – нещо, което действително щял да постигне, както бе споменато преди – на един Конгрес, свикан в Анани през 1295 г. С така освободени ръце, Кралят щял да се захване със задачата да прогони англичаните от френската територия.

Гиен била най-просторната провинция на Франция след Лангедок; от нейната столица Бордо произлизал Бертран дьо Гот – един Господар на Кучето, който станал Папа под името Климент V и за който ще се говори по-нататък. Но това огромно Херцогство се намирало под властта на Едуард I Плантагенет от 1252 г., макар и да било заобиколено от френските Графства Поату, Гиен и Гаскония, както и от

Кралството на Навара, чийто Крал също бил Филип IV. Възможността да бъде завзет английският плацдарм на Гиен била донесена от един конфликт между английски и нормандски моряци в пристанището на Байон през 1292 г. Английските Корсарии пленили една френска ескадра и разграбили Ла Рошел: нищо повече не било нужно на французина, за да превземе множество укрепления и замъци и да се опита да затвори кръга. Две години по-късно Англия и Франция били вкопчени в една кръвопролитна морска война.

Войната срещу английския външен Враг не само означавала една промяна на фронта на френската политика, но също така давала добър претекст за започването на административната реформа на Кралството. Тази реформа, дълго планирана от законниците *Domini Canis*, трябвало да започне по необходимост с **финансовото разделяне** на Църквата от Държавата: по същество – трябвало да се контролират църковните рентни, които обикновено се отклонявали към Рим извън всякакъв контрол. Успоредно с това била одобрена една данъчна система, която осигурявала постоянството на кралските рентни. Претекстът се състоял в разрешението, което Папите били дали на Филип III и Филип IV да таксуват с един десятък рентите на Църквата на Франция с цел да се финансира Кръстоносният Поход срещу Арагон: макар и мирът с Арагон да бил сключен през 1295 г., една година преди това избухнала войната с Англия, давайки повод на Филип да продължи с облаганията. Това не било законно, но скоро цяло да бъде, благодарение на един кралски закон от края на 1295 г., който налагал на френските духовници принудителния принос на един „военен данък“ върху техните рентни.

Преди да се види реакцията на Голенската Църква, заслужава един отделен коментар позицията, възприета от Голенския Папа Мартин IV, когато поставя под интердикт¹⁰⁴ Кралствата на Педро III: в нея ясно се забелязва голямата омраза, която питаел срещу кралския Дом на Швабия. Истината е, че онази внушителна войска, която Филип III довел до Каталония, била финансирана не само с десятъка от Църквата на Франция: Мартин IV отменил Кръстоносния Поход към Светата Земя, който по това време планирал Едуард I Английски, за да използва срещу Арагон десятъка от английското духовенство. Но той също така изразходил целите суми, които Сардиния, Унгария, Швеция, Дания, Славония и Полша били събрали за подпомагане на Християните от Палестина. Очаквайки напразно помощите от Европа, плацдармът на Ориента не след дълго паднал под властта на сарацините: през 1291 г. Сен Жан д'Акр – последният християнски бастион – се предал на Емира на Египет Малик ал-Аишаф. По този начин – две столетия след първия Кръстоносен Поход и оставяйки след себе си реки от кръв – приключило съществуването на Християнското Кралство на Йерусалим. Ордена на Храма, вече без необходимостта на симулира поддържането на „войската на Ориента“, оставал свободен да се посвети на истинската си мисия: да се утвърди

104 В римо-католическата църква – временно запрещение на всички църковни служби и някои тайнства, налагано от папата или епископа над определена територия (бел.прев.).

като първата финансова сила на Европа, да поддържа едно войнство от Рицари като основа на една бъдеща единна европейска армия и да спомага за разрушаването на монархиите в полза на Световното Правителство и Синархията на Избания Народ.

След смъртта на Мартин IV и Филип III, Папа Хонорий IV продължил да дава десетъци на Филип Хубавия с надеждата, че той ще доведе до край Кръстоносния Поход срещу Арагон. Същия критерий щял да възприеме от 1288 до 1292 г. и Николай IV, който бил привърженик на анжуйците, макар да принадлежал на една гибелинска фамилия; въпреки това, той бил благосклонен към фамилията Колона, назначавайки за Кардинал Пиетро Колона; основал Университета в Монпелие, където преподавал право Гиьом дьо Ногаре; и поставил Ордена на малките Братя под пряката юрисдикция на Престола на Свети Петър; падането на Сен Жан д'Акр било голям удар за него и той оповестил един Кръстоносен Поход, за да се изпрати помощ на Християните и да се опита едно повторно завоюване; намирал се в процес на очертаване на тези планове, когато починал поради една епидемия, която опустошила града Рим. Когато умрял този Папа, който представлявал едно окуражаващо обещание за проектите на Краля на Франция, мнозинството от Кардиналите избягали към Риети, в Перуджа, изоставяйки Светия Престол за повече от две години: по време на този интервал понтификалното седалище оставало празно. На пръв поглед дванадесетте Кардинали – шестима римски, четирима италиански и двама френски – не успели да постигнат съгласие, за да изберат един нов Папа, но в действителност забавянето се дължало на една искусна маневра на Филип IV и Господарите на Кучето.

Големите били окуражавали френското присъствие в Италия, понеже считали френския кралски Дом безусловно гвелфски; те никога не предвидили, че от неговото лоно щял да се яви един гибелински Крал. Това доверие изглеждало първоначално възнаградено отначало от ужасните репресии, на които Шарл Анжуйски подложил гибелинската партия и членовете на Дома на Швабия. И тези „услуги“ имали като последица увеличаването на френското влияние в делата на Рим. Филип IV съумял да се възползува от тази ситуация, за да подготви тайно възкресението на гибелинската партия. Неговите основни съюзници щели да бъдат членовете на фамилията Колона и кардиналът Хюго Айселин, които комуникирали с него посредством Пиер дьо Пароа – Приор на Шез, който бил Господар на Кучето и таен френски агент: на всички били предложени богати френски Графства в замяна на тяхната подкрепа в Колегията на Кардиналите. Подкрепата се състояла, разбира се, в това да попречат да се избере един Големски Папа или – в най-добрия случай – да номинират един доминиканец.

Родът Колона бил една фамилия от римски благородници, които в продължение на няколко столетия имали голяма тежест в Управлението на Рим и в Католическата Църква. Те притежавали редица Владения в планинската област, която се простира от Рим до Неапол, така че почти всички пътища към Южна Италия минавали през техните земи. В онези дни имало двама Кардинали Колона: старият Джакомо Колона –

покровител на Ордена на Духовните Францисканци, и неговия племенник Пиетро Колона. По-големият брат на Пиетро – Джовани Колона – през същия период бил Сенатор и Управител на Рим. Излишно е да се казва, че тази фамилия представлявала един могъщ Клан, който формирал партия с други Сеньори, Рицари и Епископи; тази партия се конфронтирала с голяма сила с втория значим Клан – този на рода Орсини или Урсини, които били категорично гвелфи и били контролирани от Голените. И двете групи упражнявали контрол над останалите Кардинали, които трябвало да вземат решение в папските избори; до този момент позициите били разпределени по равно, тъй като Колона били избрали да неутрализират всички опити на Голените и да предложат от своя страна членове на собствения си Клан.

Но Голенската Църква през тази Епоха била една организация, разпростряна по цялото земно кълбо, която притежавала хиляди Църкви и васални Владения, насочващи към Рим огромни суми пари и ценни стоки; нейната администрация не можела да остава дълго време на самотек. Така след две години и три месеци дискусиите ситуацията станала достатъчно неудържима, за да изисква един избор без повече забавяния. Тогава, като се видяло, че няма да се стигне до съгласие за номинирането на някакъв Папа измежду присъстващите Кардинали, било уговорено да се назначи един, който да не е такъв. И двете групи мислят за един фигурант – един слаб Папа, чиято воля да може да бъде направлявана тайно. И тогава – на 5 юли 1294 година – се постига единодушие на гласовете, като всички избират Пиетро да Мороне – един Светец-отшелник на оседмедет и пет години, който живеел уединен в една пещера в Аbruцо.

Духовните Францисканци, ръководени от Джакомо Колона, били подхванали отново древната монашеска традиция, вдъхновени от Устава на Свети Франциск и апокалиптичната визия на Йоахим Флорски. Тридесет години по-рано Пиетро бил водач на няколко общности от Духовни Францисканци, но незадоволен дори от крайната строгост на Ордена, той основал свой собствен такъв, който по-късно щял да бъде запомнен като „Ордена на Целестините“. Но въпреки че Целестинските манастири се множели постоянно из областта на Аbruцо и южна Италия, Пиетро се бил оттеглил в една пещера в Планината Мороне, за да се посвети на съзерцателен живот; той се намирал в това убежище, когато получил новината за своето номиниране за поста на Папа: съмнявал се дали е уместно да приеме, но бил убеден от Шарл II Куция – син на Шарл Анжуйски, който, освободен от каталонския затвор, царувал по това време в Неапол. Накрая Пиетро приел папската инвестира и взел името Целестин V: целият християнски свят приветствувал радостно възкачването на Светеца, от когото очаквали да възпре материализма и властващата аморалност в църковната йерархия и да отвори Църквата към една духовна реформа. Ще се разбере, тогава, че за рода Колона и за Филип IV този избор имал вкуса на триумф.

Но Пиетро да Мороне бил лишен от всякаква подготовка и необходимите познания, за да ръководи една институция с размерите на Католическата Църква;

единственият му опит в управлението идвал от ръководенето на малките общности от Монаси. Освен това, Светеца не го интересували тези светски проблеми, а въпросите, свързани с практическата религия: евангелизацията, молитвата, спасението на Душата. Затова поверил светските въпроси на Кардиналите и на една група от Епископи-законници, образувайки се така едно корумпирано и заинтересовано обкръжение, което за четири месеца довело Църквата до голям икономически безпорядък.

Голените, разбира се, също очаквали да контролират Пиетро да Мороне; те разчитали най-вече на Краля на Неапол, към когото Пиетро изпитвал особена привързаност: предполагали, че Шарл II нямало да подкрепи интригите на своя братовчед Филип Хубавия и щял да продължи гвелфската политика на Шарл Анжуйски; с помощта на Краля нямало да е трудно да се направи така, че Папата да санкционира като свои мерките, предложени от Тях. И те разчитали освен това на една изненадваща тайна: един Кардинал – Бенедето Гаетани, – произлизащ от гибелинска фамилия и открито ангажиран в каузата на Франция, бил един от техните. Този Голен – Доктор по Канонично Право, Теолог и експерт в Дипломацията – се разположил близо до Светеца, без да пробуди подозренията на Колона, срещу които вътрешно подхранвал смъртоносни желаниа.

Уместно е да се изтъкнат сега две от промените, въведени от Целестин V по молба на Шарл II. Той увеличил броя на Кардиналите, назначавайки други дванадесет – повечето италианци и французи, – и възстановил закона за Конклава, който задължавал да се заменят липсващите членове на Колегията на Кардиналите. И също дал на Духовните Францисканци разрешението да функционират независимо от Ордена на малките Братя. Тези разпореждания били благоприятни за френското влияние в Църквата и партията на фамилията Колона.

Голените не успяли да поставят под контрол Целестин V. И с течението на месеците те си дали сметка, че войната между Франция и Англия не само укрепвала Филип IV, но заплашвала да парализира плановете на Бялото Братство. Нямало вече време за тънкости: трябвало спешно да премахнат Светеца и да поставят на негово място един Голенски Папа – един човек, способен да се наложи над онзи неоперен Крал, който се осмелявал да предизвиква Силите на Материята: от Престола на Свети Петър, контрола над който били упражнявали почти непрекъснато в продължение на седемстотин години, Те щели да покажат на Филип IV една опозиция каквато не била виждана от дните на Хайнрих IV, Фридрих I и Фридрих II. Въпреки това не се осмелявали да убият Целестин поради отраженията, които такова деяние можело да има върху народа на Италия, впечатлен от духовните добродетели на Папата. Така възникнала идеята да убедят Светеца, че неговият Понтификат не подходжал на Църквата,

нуждаеща се от един Папа, който да се заеме с разрешаването на другите важни въпроси освен религиозните – като например административните, законодателните, юридическите и дипломатическите. Представящият тази идея, който предложил легалния съвет за осъществяването на оттеглянето от длъжност, бил Кардиналът Бенедето Гаетани.

Този натиск накарал Целестин да се съмнява, но по-силни се оказали съветите на онези, които го молили да остане на своя пост, тъй като Църквата се нуждаела от Святостта на неговото присъствие. Когато изминават почти пет месеца от неговото управление, Бенедето Гаетани решава да прибегне до грубата интрига да подкупи неговия камериер и да уреди да се инсталира от горния етаж една провеждаща глас тръба, която се отваряла зад Христос на Олтара в един Параклис, в който Целестин идвал всекидневно да се моли: гласът, който излязъл от „Иисус“, казал: „Целестине, свали от гърба си владението на папството, защото това е тегло свръх твоите сили“. Отначало Светецът взел това за вещание от Небето, но сетне бил уведомен за измамата. Но приближавал коледният празник и Целестин се канел да се оттегли в един усамотен манастир в Аbruцо, за да се моли в самота, както му бил обичаят през целия му живот. По съвет на Краля на Неапол, той решава да назначи трима Кардинали, надарени със широки пълномощия с цел да действуват от негово име по време на четирите седмици на отсъствието му: тогава именно един Големски Кардинал обвинил Папата в извършването на незаконно действие. Църквата, казал, не можела да има четирима съпрузи – папското достойнство не можело да се предава до такава степен. Това окончателно убедило Светеца да се оттегли от длъжност, по-скоро отвлечен от интригите, които се плетели около него, отколкото от тежестта на повдигнатите аргументи.

Но оттеглянето от папската инвестира не е същото като абдикирането от една кралска инвестира. В Каноничното Право, валидно дотогава, възможността не била разглеждана и никога не се бил представял такъв казус, откакто Свети Петър назначил за свой наследник Свети Лин през I век. Напротив – Каноничното Право твърдяло, че инвестирацията е доживотна, тъй като приемането ѝ имало характера на един брачен съюз между Папата и Църквата, който според догмата бил нерушим. За преодоляването на тази непреодолима трудност Кардиналите-каноници Бианчи и Гаетани прибегват до един детински логически аргумент: Каноничното Право управлява и формализира поведението на Папите, но над Каноничното Право стои самият Папа – Наместникът на Иисус Христос; нему принадлежи очевидното право да модифицира със своето непогрешимо слово всеки закон и всяка догма, включително темата за оттеглянето от папската инвестира. На 13 декември 1294 г. – пет месеца и девет дни след като бил възкачен на светия престол – Целестин V подписал Булата, редактирана от канониците на Бенедето Гаетани, в която се потвърждавало правото на Папата да се оттегли, ако дълбоки и основателни угризения на съвестта, като

например вярата, че неговият начин да ръководи Църквата би могъл да доведе до тежки вреди за нея, или просто убеждението, че не е способен за поста, оправдавали това. Незабавно след това той свалил тиарата, сандалите на Свети Петър и пръстена, оттегляйки се от високия си пост.

На 29 декември 1294 г. Конклавът избрал за Папа Кардинала Бенедето Гаетани, родом от Анани и член на благородните фамилии, които били дали на Църквата Папите Александър IV, Инокентий IV и Григорий IX: той приел името Бонифаций VIII. Пиетро да Мороне, който освен на светец имал и славата, че притежава пророчески дар, му отправил следното предупреждение преди да си тръгне: „**Издигна се като лисица, ще царуваши като лъв и ще умреш като куче**”.

Относно законността на неговата позиция между канониците възникнали най-разгорещени полемки, които продължили с векове, тъй като едно общо мнение от стари времена поддържало, че папската инвеститура не можела да бъде връщана с никакви декреталии¹⁰⁵. Това мнение, което споделяли мнозина теолози и каноници от Италия и Франция, било поддържано също и от народа, който продължавал да счита Целестин V за законния Папа. Боейки се от схизма, Голените решават да елиминират Пиетро да Мороне: Бонифаций VIII накарал да го арестуват от една пещера в планините Сант'Анджело в Пулия, където се бил оттеглил, и да го затворят в Крепостта Фумона в Кампания; през май 1296 г. той щял да бъде убит, а тялото му закопано на пет метра дълбочина.

Ден Тридесет и Осми

Знаменитата **борба за инвеститурата**, започната между Григорий VII и Хайнрих IV – между свещеническият Меч и волевия Меч – щяла да бъде възобновена сега от Бонифаций VIII и Филип IV: но там, където преди бил триумфирал първият, сега щял да се наложи вторият с цялата тежест, която може да стовари Абсолютната Истина върху същностната лъжа. Времената се били променили и вече не ставало на дума за една конфронтация между Свещеника на Култа и Царя на Кръвта, в която първият имал шанса да спечели, защото владее Културата посредством Религията и организираната Църква, докато вторият бил лишен от **стратегическата ориентация**, необходима, за да задействува **харизматичната мощ на Чистата Кръв**. С Филип IV Голените били изправени пред един Посветен Крал, който им се противопоставял в плана на Стратегиите, т.е. в контекста на Същностната Война: Свещеника на Култа и Културния Договор срещу Царя на Кръвта и Кръвния Договор; синархичната Култура

105 Декреталия – постановление на римските папи под формата на послание, оформено като писмо до конкретен адресат – отговор на въпрос, отправен към папата по частно дело, чието разрешение може да служи като общо правило (бел.прев.).

срещу стратегическия начин на живот; Големия Папа Бонифаций VIII и теократичната концепция за Световното Правителство срещу Краля на Чистата Кръв Филип IV и концепцията за Мистичната Нация; плановете на Бялото Братство срещу Хиперборейската Мъдрост. Да, д-р Сигнаел, този път конфликтът се поставял в плана на Тоталните Стратегии и неговото разрешаване цяло да предполага тоталното поражение на единия от противниците, т.е. невъзможността да изпълни своите стратегически цели. Но тъй като ставало на дума за Стратегията на Силите на Материята срещу Стратегията на Вечния Дух, представени от Бонифаций VIII и Филип IV, нямало да бъде трудно да се предскаже кой цял да излезе победител. Това било най-добре обобщено от Пиер Флоте – един Господар на Кучето, който бил министър на Филип Хубавия: – когато Бонифаций VIII заявил: „Аз, бидейки Папа, държа двата Меча”, той му отвърнал: „Вярно е, Свети Отче, но там, където вашите Мечове са само една теория, тези на моя Крал са реалност”.

Още през октомври 1294 г. се свикват многобройни провинциални френски събори, за да се обсъжда помощта, която Кралят изисквал с цел да доведе до край войната срещу Англия. В течение на две години мнозина одобряват предаването на един извънреден десетък, но мнозинството от Ордени изпращат своя протест до Ватикана. И тук може да се каже, че започва едно от най-продуктивните разделения в лоното на Църквата: голям брой от френските Епископи биват спечелени от националната Мистика и се чувствуват харизматично склонни да подкрепят Филип Хубавия; от друга страна Големията Църква, представена във Франция от бенедиктинските Ордени, т.е. Конгрегацията на Ключи, Цистерцианският Орден и Тамплиерският Орден, се противопоставят яростно на претенциите на Филип IV: именно Абатът на Сито е онзи, който повдига пред Бонифаций VIII най-злостните протести след общата асамблея от 1296 г., в която „сервилните Епископи”, които приемат да плащат данъци, се сравняват с „немите кучета” от Светото Писание, докато Кралят е приравнен към Фараона. Тази разлика, която към това време била достатъчно явна, разделяла Църквата на Франция на две страни. На страната на Краля се нареждали Епископите-националисти, някои от които били Господари на Кучето, макар мнозинството да се състояло от прости патриоти, които дълбоко в себе си се боели от една конфронтация със Светия Престол: Филип IV не ги игнорирал, уверявайки ги във всички случаи в кралското покровителство срещу каквито и да било репресалии, които тяхното поведение можело да им доведе; Парижският Университет – най-престижната школа по Канонично Право в Европа – също бил разделен: там, отделно от въпроса за данъчната реформа, все още се дискутирала законността на избора на Бонифаций VIII, като мнозина от канониците считали Целестин V за истинския Папа. Следващите мерки на Филип IV и стратегическите маневри на **Domini Canis** щели да

доведат до укрепването на единството на тази страна, тяхното сплотяване около Краля на Кръвта и противопоставянето им на Бонифаций VIII.

От другата страна – тази на Голенската Църква собствено казано, – оглавена от Бонифаций VIII, се групирани враговете на Мистичната Нация, т.е. привържениците на „външния и вътрешния Враг” – Голенските Ордени и тяхното тайно ядро: Колегията на Строителите на Храмовете. Според Филип IV – и това цяло да бъде изложено в процеса срещу Тамплиерите – от такива Тайни Общества се изработвал заговорът, насочен към отслабването на монархиите в полза на едно Световно Правителство. Срещу тази сатанинска банда, все още достатъчно могъща, за да опита за последен път да защити плановете на Бялото Братство, Филип IV трябвало да удари с цялата сила на своя Волеви Меч, стремейки се същевременно ударът да отговаря на Най-Висшата Хиперборейска Стратегия.

Бонифаций VIII не губи повече време. Решава да използва срещу Краля на Франция – и в широка форма срещу всеки, който дръзне да му подражава, – универсалния престиж на Католическата Църква. От този престиж възниква принципът на подчинението на папската власт, на която дотогава никой не бил дръзвал да не се подчини, без да претърпи тежки наказания в религиозно отношение, ако не и възмездия от по-конкретен порядък. Призивът към един Кръстоносен Поход за съхраняването на Католическата Религия събирал най-ревностните групировки, привел в движение хиляди вярващи; и ставало на дума само за една папска повеля – за една заповед, на която се подчинявали от уважение към Светата Инвеститура на този, който я издавал. Но може би сега бил точният момент да се използва този престиж срещу онзи дребен монарх-бунтар, който се осмелявал да се намесва във вековните плановете на Голенската Църква? Но Бонифаций VIII, оценявайки силата на този престиж, не вземал предвид скорошната загуба на Светата Земя, нито проваления Кръстоносен Поход срещу Арагон, нито арагонското присъствие в Сицилия, нито крайната слабост, до която била довела германското Кралство войната срещу Дома на Швабия, нито практическото несъществуване на Империята, с изключение на титлата, която все още се давала на германските Крале, и пр. Той не взел предвид нищо от това и решил да притисне Филип IV посредством булата *Clericis laicos* от 24 февруари 1296 г.

В нея **под заплаха за отлъчване** се забранявало на всички светски принцове да изискват или получават извънредни субсидии от духовенството; на духовниците, от своя страна, било забранено да ги плащат, освен с разрешението в противен смисъл на Светия Престол, **под същата заплаха за отлъчване**. Така се стигало до абсурда, че един Епископ бил изложен на риска да бъде отлъчен не само заради изпадане в ерес, но също и заради плащането на един данък. Не ще Ви убягат, д-р Сигнаел, юдейските конотации, стоящи зад тази ненаситна и алчна менталност.

Реакцията на Филип IV била последователна. Той свикал във Франция една асамблея на Епископите за дискутиране на булата **Clericis laicos**, на която обвинил онези които биха ѝ се подчинили, че не допринасят за защитата на Кралството и поради това могат да бъдат обвинени в предателство: римското Право вече се противопоставяло на каноничното Право. Изпратил някои лоялни Епископи и министри в Рим да обсъждат въпроса с Папата, докато тайно окуражавал членовете на фамилията Колона да укрепват гибелинската партия. Но освен вземането на тези мерки, той направил и нещо много по-ефективно: на 17 август издал един едикт, с който се забранявал износът на злато и сребро от Кралството на Франция; друг кралски едикт забранявал на италианските банкери, които действували във Франция, да приемат фондове, предназначени за Папата. По този начин Папата бивал лишен от получаването на църковните ренти, идващи от Църквата на Франция, включително от собствените му владения.

Бонифаций VIII, разбира се, не очаквал подобен удар от страна на френския Крал. Филип IV бил обяснил новата ситуация на народа посредством прокламации, дискредитации и асамблеи, свикани за тази цел; и я бил обяснил така изкусно, че Римската Църква изглеждала като безразлична пред нуждата на френската Нация, като интересуваща се егоистично само от своите ренти: докато Нацията трябвало да мобилизира всичките си ресурси, за да посрещне една външна война, се изисквало да се приеме пасивно „под заплахата за отлъчване” това, че духовенството ще отклонява значителни ренти към Рим. Тези аргументи оправдавали пред народа и съсловията кралския едикт и настройвали всички срещу папската була: Филип IV бил молен единодушно да не се подчинява на **Clericis laicos**, чието съдържание според светските законници било явно извратено, тъй като задължавало Краля да наруши законите на своето Кралство. За Бонифаций VIII, чиято любов към златото била равна само на неговия фанатизъм за Големската кауза, лишаването от тези ренти означавало почти физическо осакатяване, още повече когато имал сведения, че английският Крал Едуард I подражавал на мерките на Филип по отношение на изискването на църковните десятъци и сега се канел също да не се подчини на **Clericis laicos** и да си присвои всичките ренти на Църквата. Болката на Бонифаций VIII ще бъде разбрана по-добре, ако се видят сумите на въпросните ренти: Италия принасяла 500 000 флорина злато в папски десятъци; Англия – 600 000; и Франция, която запазвала една определена роля в Кръстоносния Поход срещу Арагон, – 200 000. Ставало на дума за една златна мина, от която той за нищо на света не можел да се откаже.

За какво се нуждаел Бонифаций VIII от такива количества? Отчасти – за да финансира войната, с която мислел да разбие гибелинската обсада, която се разгръщала в Италия, където сицилианският въпрос все още оставал висящ; и отчасти – за да се обогати самият той и неговата фамилия, тъй като Бенедето Гагани бил надарен до съвършенство с чертите на човек с безпределни амбиции, на безкрупен карьерист и

корумпиран тиран; достатъчни са тези примери: когато получил папството, той незабавно анулирал законите и декретите на Николай IV и Целестин V, които облагодетелствували фамилията Колона, прехвърляйки титлите в полза на своите собствени роднини; от Краля Шарл II придобил за своя племенник титлата Граф на Казерта и различни владения; за синовете на същия – тези на Граф на Палацо и Граф на Фонди; за себе си присвоил стария дворец на Император Октавиан, превърнат тогава във военна Крепост на Рим, който реставрирал и издигнал отново величествено, употребявайки за това парите на Църквата; подобна процедура следвал и с други замъци и крепости в Кампания и Марема, които всички преминали към неговото лично наследство; притежавал дворци, един от друг по-хубави, в Рим, Риети и Орвието – неговите обичайни резиденции, макар че най-красивият и луксозен бил несъмнено този в неговия роден град Анани, където прекарвал по-голямата част от годината; така живеел в една луксозна и бляскава среда, която с нищо не подхождала на неговото състояние на глава на една Църква, която проповядва спасение на Душата чрез практикуването на смирение и бедност; бил лишен от скрупули при даването на постове и услуги в замяна на пари, т.е. практикувал симония; поставял парите – все едно своите или на Църквата – в ръцете на ломбардските банкери или на Тамплиерите, за да бъдат давани на заем срещу лихва; бил лишен от всякакво благочестие, когато ставало на дума за постигането на своите цели – качество, което демонстрирал отначало като накарал да убият Целестин V, а сетне потвърдил с кървавите преследвания на гибелини, които започнал в Италия; и за да се завърши този портрет на неговата зловееща личност, навярно е достатъчен един последен пример: както и всеки Голен, Бонифаций VIII бил пристрастен към ритуалната содомия.

Разбира се, тъй като Голени не разполагали с един Крал от калибъра на Филип IV, за да му го противопоставят, нито пък разполагали с един Свети Бернар, когото да поставят на понтифическия престол, Бенедето Гаетани бил най-доброто, което имали и на него те поверили изпълнението на своята Стратегия. А най-добрата Стратегия пред твърдостта и храбростта на Филип IV изглеждала да е тази на отстъпването една крачка, докато се подготвя напредването с две. С други думи, целта била да бъде успокоен Кралят, смекчавайки смисъла на булата **Clericis laicos** – нещо, което било опитано с една друга була, **Ineffabilis amor** от 21 септември 1296 г., – и всичките налични средства на Църквата да се използват за ликвидирането на гибелинската заплаха в Италия и Сицилия; а що се отнася до претекста на войната с Англия, използван от Краля на Франция, за да оправдае своите налози, той щял да бъде неутрализиран, принуждавайки страните да сключат мир; чиста логика: без война, Кралят нямало да има мотиви, за да изисква данъци, нито приноси от духовенството.

Ineffabilis amor бива последвана от булите **Romana mater ecclesia** и **Novertis**, в които папата ту заплашва Краля с отлъчване, ту му дава пълното си одобрение за десетъците, винаги и когато Кралството се намира в действителна в опасност; но

това, което изпъква във всички тях, е горделивостта, с която се обръща към Краля, когото счита за прост поданик. Тези були щели да повдигнат една вълна от недоволство във Франция, тъй като бивали прочитани публично по заповед на Краля, и те щели да настроят още повече френските Епископи против папската непреклонност. Те се събират на една асамблея в Париж на 1 февруари 1297 г. и искат от Папата разрешение да субсидират Филип IV, който в този момент се изправял срещу предателството на Графа на Фландрия. Последният всъщност се бил съюзил с Краля на Англия, който възнамерявал да си възвърне Гиен и заплашвал Северна Франция. Бонифаций VIII трябва да се предаде пред фактите и да разреши облагането с данъци, оставяйки **Clericis laicos** като мъртва буква.

През април 1297 г. Бонифаций изпраща в Париж Кардиналите Албано и Пренесте, носещи една нова була: в нея **заповядва** на воюващите монарси да установят примирие за една година, докато се сключва договорът за окончателен мир; с преговорите щял да се заеме Папата. Филип ги приема, но преди да им позволи да прочетат постановлението отправя следното предупреждение: „Кажете на Папата, че нашето убеждение е, че само на Краля подобава да повелява в Кралството. Че Ние сме Кралят на Франция и не признаваме ничия компетенция над нашата, която да се намесва в делата на Кралството. Че Кралят на Англия и Графът на Фландрия са васали на Краля на Франция и че Ние не приемаме друг съвет, освен Гласа на Честта, за да се разправяме с нашите поданици”.

Булата била прочетена, но Филип не отговорил до юни 1298 г., когато военната сполука била неблагоприятна за него пред обединените сили на Англия и Фландрия. Тогава той приел арбитража на Бонифаций VIII, но не в качеството му на Папа, а само като „Бенедето Гаетани”: по този начин избягвал да признае папската юрисдикция във въпросите на Кралството.

Към всичко това, полемиката относно законността на Бонифаций VIII продължавала по-живо от всякога. Във Франция Господарите на Кучето се заемали да актуализират дебата, докато в Италия възбудата се подклаждала от фамилията Колона: предпочитанието към Бонифаций VIII или Целестин V там се било превърнало в синоним на гвелф или гибелин. Членовете на фамилията Колона, получаващи тайната подкрепа на Филип IV и съюзени сега с Крал Фадрике от Сицилия – син на Педро III Арагонски и Констанца от Швабия, – се явявали от гледната точка на Папата като най-твърдите кандидати за една Голенска **вендета**. Имало нужда само от един повод и този се представил когато озлоблението на Стефано Колона го подтикнало да нападне един папски керван, който пренасял понтифическото съкровище от Анани към Рим. Стефано **Скиара** Колона не бил действувал с намерението за кражба, а с убедеността, че спасява богатствата на Църквата, които се намирили във властта на един узурпатор; затова той откарал посред бял ден съкровището в своя Замък в Палестрина.

Наказанието, което Бонифаций VIII щял да наложи на Колона и гибелините, щяло да бъде образцово, макар и характерно за Голенската менталност. Първо той представил пред народа на Рим деянието на Скиара Колона като едно неопишуемо престъпление, за което държал отговорна цялата му Фамилия: „Кардиналът Пиетро е Глава на гибелините и както той, така и Кардинал Джакомо бяха виновните, че папският избор се забави две години в Перуджа. Сега един друг член на тази фамилия дръзва да се надига срещу авторитета на Папата – най-висшият във Вселената – и се осмелява да ограби неговото съкровище: това прокълнато потекло трябва да бъде отлъчено от Църквата”. Напразно било това, че Кардиналите Колона обявявали незаконността на Бонифаций VIII, че привеждали в полза на своите обвинения съмненията, които Парижкия Университет повдигал относно оттеглянето на Целестин V, или че изисквали свикването на един Генерален Събор на Църквата, който да се произнесе по случая: за по-малко от месец и с одобрението на Светата Колегия, Кардиналите Джакомо и Пиетро са отлъчени и лишени от постове си, също както и Джовани Колона и неговите синове Агапито, Джакомо и Стефано Скиара. Освен, че се отлъчвали от Църквата и от християнството, в булата се нареждало да бъдат конфискувани техните богатства, собственици и титли. Естествено, Колона се съпротивляват и Бонифаций отвръща, обявявайки един Кръстоносен Поход: тези, които участвуват в него, ще получат същите опрощения, както ако са ходили в Светата Земя.

С преминаването на кръстоносците убийствата на гибелини се подновяват в цяла Италия. Замъкът на Скиара в Палестрина е превзет и по заповед на Бонифаций разрушен до основи, а земята – разорана и посипана със сол. Скиара и останалите от фамилията Колона трябва да избягат във Франция, напълно разорени. Малко след това идва редът на Духовните Францисканци: според една друга була Светата Инквизиция намирала техните учения за еретически и заповядвала разпускането на Ордена.

Ден Тридесет и Девети

Филип Хубавия щял да успее да приключи войната с Англия едва през 1299 г. Примирието, уговорено от Бенедето Гаетани се развивало бавно, без воюващите Нации да се отказват от намеренията си да възобновят борбата. Накрая тя била приключена посредством договора от Монтръой чрез условия, присъщи на Епохата: Кралят на Англия Едуард I щял да се ожени за Маргарита, сестрата на Филип IV, докато Едуард II – син на англичанина – щял да се сгоди за Изабела – четиригодишно момиче, което било единствената дъщеря на французина; Изабела щяла да донесе като зестра Херцогството на Гиен, но англичаните нямало да стъпват за момента на френска територия. През следващата година Филип окупира със своите войски Графството на Фландрия и затваря стратегическото Ограждане.

И тъй, тече годината 1300, когато Филип Хубавия завършива двата първи хода на стратегическия начин на живот от Царската Функция: той е осъществил **принципа на Завземането** на територията на Кралството и е приложил **принципа на Ограждането**; а полята се подготвят за рационалната разработка на Земеделието и Скотовъдството. Хиперборейската Стратегия достига тогава своята най-висша степен на развитие и на Земята почти не съществува сила, способна да се противопостави на Краля на Кръвта и Мистичната Нация. Ударил е часът на харизматичната Държава, в която Кралят и народът са един и същ Глас и една и съща Воля. Задържането на Епископа на Памие, който задействува последната реакция на Бонифаций VIII, ще покаже ясно реалното съществуване на харизматичната Държава.

Епископът на Памие Бернар дьо Сесе бил всъщност един Голенски шпионин. Била му поверена мисията да разследва в Лангедок съществуването на едно Тайно Общество, към което се предполагало, че принадлежат съветниците на Филип Хубавия. След търпелива работа, той достигнал до едно смайващо заключение: „действително, съществувала една нечестива конспирация срещу Голенската Църква; в нея участвували Катарите, които отново се появявали изненадващо организирани, наскоро отлъчените Духовни Францисканци и някои членове на Ордена на Проповедниците, особено испанците; диспутите между инквизитори и еретици били явно симулирани и лесно се долавяло, че зад заговора стояла ръката на Филип Хубавия, който лично покровителствувал всички обвиняеми”. Преди да бъде разкрит от Господарите на Кучето и да бъде задържан и обвинен в държавна измяна, Епископът на Памие успял да изпрати своя доклад до Бонифаций VIII, който изискал от Краля на Франция незабавното му освобождаване. Това не било възможно, без да бъде поет рискът да се узнаят повече подробности относно **Domini Canis**, така че той бил обвинен формално, че участвува в един подривен план в служба на Арагонската Корона. Щял да бъде съден от един граждански трибунал – нещо, което било в пълно противоречие с каноничното Право, забраняващо на Епископите да се явяват пред светски трибунали.

Необходимостта да разполага с Епископа на Памие, за да получи свидетелство срещу Филип Хубавия, и предизвикателството, което означавало в онази Епоха гражданското осъждане на един Епископ, предизвикали гнева на Бонифаций VIII. Неговият отговор била булата **Ausculda fili**, изпратена във Франция през декември 1301 г., заедно с други такива с по-малка значимост. В нея Бонифаций критикувал яростно юридическата и административна реформа на Краля: „**Върнете се, мой прелюбими сине, към пътя, който води към Бог, от който сте се отклонили, било поради собствена вина или поради подстрекателството на злонамерени съветници. Най-вече, не се оставяйте да ви убедят, че няма по-горен от вас и че не сте подчинен на Папата, който е главата на църковната йерархия. Подобно мнение е неразумно и този, който го поддържа е неверник, вече отделен от стадото на Добрия Пастир**”. Тези „злонамерени съветници”, разбира се, не били други, а **Domini Canis**. По-нататък

Бонифаций заявява, че с цел да бъдат разгледани безпорядките, причинени от лошото поведение на Филип, и да бъде намерен правилният лек за тях, **той свиква всички Епископи на един Събор в Рим през ноември 1302 г.**: по време на него Кралят, който се приканвал да присъствува, щял да бъде съден за своите „простъпки“ и призован да се поправи. Филип IV, разбира се, не само, че не се явил, но и забранил на Епископите да напускат Франция без негово съгласие.

„Простъпките“, в които бил обвинен Кралят в **Ausculta fili**, днес биха ни изглеждали съвършено суверени: той се обвинявал, че „е променил монетарната система“; че „създава данъци, непознати дотогава“; че „таксува рентите, които Църквата на Франция изпращала на Рим“; че „налага на своите поданици национални граници“; и пр. Копия от тази була бивали прочитани и изгаряни публично в цяла Франция, пораждайки едно народно движение на недоволство срещу теократичния деспотизъм на Папата.

Както вече казах, д-р Сигнагел, с **Ausculta fili** се представила възможността да се покаже Мистичната Нация с тази нова структура на Държавата, която търпеливо били създавали законниците **Domini Canis**. Тази демонстрация била осъществена точно на 10-я ден на април 1302 г. в Катедралата на Парижката Света Богородица и тя може да се разглежда като първата **Конституция** на модерната френска Държава. Там се събрали представители на **всичките** френски провинции, причина, поради която този конгрес бил наречен „на Генералните Щати“. Но реално новото се състояло в **Трите Съсловия**, които съставяли Асамблеята; т.е. представителите на Аристокрацията, на Духовенството и на **Гражданите**. Последните присъствували за пръв път в един Съвет, председателствуван от Краля. Трябва да се поставим в онзи момент от XIV век, за да оценим в истинския ѝ размер новостта, която означавала да бъдат включени заедно с Благородниците и Църковниците също и представителите на плебейската класа; и това не като едно „демократично право“, изтръгнато насила от кървави Тирани или слаби Царе, а чрез реалното признаване, че **народът участва в суверената власт**, тъй както утвърждава Хиперборейската Мъдрост. Естествено, в третото съсловие били представени различните слоеве, които съставяли народа на Мистичната Нация: основно новата и укрепваща буржоазия, образувана от търговци и дребни собственици; гилдиите на занаятчиите и строителите; свободните селяни, и пр.

Видно участие в организирането на тази първа Асамблея на Трите Съсловия се паднало на Господарите на Кучето, особено на тримата споменати – Пиер Флоте, Робер д'Артоа и Граф дьо Сен Пол. Пиер Флоте говорил в парламента от името на Краля и неговите думи все още се помнят: – „Папата ни е изпратил едни писма, в които обявява, че трябва да му се подчиняваме що се отнася до светското управление на нашето Кралство, и че трябва да сме верни не само на короната на Бог, както винаги се е вярвало, но също и на тази на Апостолическия Престол. В съгласие с тази декларация Понтифексът свиква прелатите на това Кралство на

един Събор в Рим, за да поправят злоупотребите, които той казва, че са били извършени от нас и нашите служители в администрацията на нашите Държави. Вие знаете, от друга страна, по какъв начин Папата обеднява Църквата на Франция, като дава по свое усмотрение богатства, събраните суми от които преминават в чужди ръце. Не ви е неизвестно, че църквите са претоварени от изисквания за десетъци; че архиепископите нямат вече власт над своите помощници; нито Епископите над своя клир; че – с една дума – Римският двор, свеждайки до нищо епископството, привлича към себе си всичко: власт и пари. Трябва да се постави ярем на тези безобразия. Затова ви молим, като Господари и като Приятели, да ни помогнете да защитим свободите на Кралството и тези на Църквата. Що се отнася до нас, не ще се поколебаем, ако е необходимо, да пожертвуваме по този двоен повод нашите богатства, нашия живот и, ако обстоятелствата го изискат, този на нашите синове”. Позицията на Филип Хубавия била подкрепена в колективна форма от Генералните Щати.

Благородниците и Гражданите подписали отделни писма, в които отхвърляли с твърди термини обвиненията срещу Краля и отричали на свой ред намерението на Папата да превърне Кралството в едно църковно владение; писмата били изпратени не до Папата, а до Колегията на Кардиналите. Освен това те се заклевали да защитават с кръвта си независимостта на Франция и обявявали, че по отношение на делата на Кралството никой не е по-Висш от Краля – нито Императорът, нито Папата. Кардиналите, разбира се, отказали да разгледат обвиненията „поради неуважителния тон, с който говорели за Папата”; но връзките се влошавали все повече. По време на Асамблеята били обнародвани най-ужасните престъпления, приписвани на Бонифаций VIII: узурпация на папската инвеститура, убийство, симония, ерес, содомия и пр.; и онази липса на морален авторитет, с която той претендирал да се издигне за Върховен Суверен, била разгласена от публицистите на Филип Хубавия по всички кътчета на Кралството. Народът бил тогава със своя Крал и нямало да реагира враждебно срещу каквато и да е инициатива, която би имала за цел да ограничи амбициите на Бонифаций VIII.

Що се отнася до Епископите, те се намирали пред следната дилема: ако отидели на Събора, щели да бъдат считани за „лични врагове” на Краля; можели да бъдат обвинени в предателство и – тъй както се случило с Епископа на Памие – да бъдат съдени от граждански трибунали. Н, ако не присъствували, щели да бъдат отлъчени от Бонифаций VIII. Въпреки това – въпреки ужасните репресалии, които бил обещал Папата за онези, които не дойдели в Рим – мнозинството от Епископите били на страната на Краля, когото считали за по-достоеен представител на Католическата Религия: единствено Големите и шпионите на Филип IV щели да отидат на Събора през ноември; т.е. отишли само 36-ма от общо 78 френски Епископа. Но преди Събора, на 11 юли 1302 г., една нещастна случка дошла да помрачи Мистичния Двор на Филип Хубавия:

за да потуши общото въстание, избухнало във Фландрия, Филип изпратил една мощна войска от Рицари, която се оказала унищожена на този ден в битката при Куртре; и на бойното поле остават завинаги неоценимият Пиер Флоте, Робер д'Артоа и Графът дьо Сен Пол – трима Господари на Кучето, чието дело било основен фактор за успеха на Стратегията на Филип IV. Незабавно биват назначени други **Domini Canis**, дори още по-страховити от тримата покойници: Гийом дьо Ногаре, Ангеран дьо Марини и Гийом дьо Пласиан.

По време на Събора не се приема никаква резолюция срещу Филип IV, тъй като, като в приказката, не съществувала никаква мишка, готова да постави звънчето на котката. Въпреки това, яростта на Бонифаций няма граници, когато му съобщават, че във Франция са били конфискувани богатствата на присъстващите Епископи и им е издадена присъда за държавна измяна. Така на 18 ноември той публикува булата **Unam Sanctam**, която щяла да бъде разглеждана като най-завършеното юридическо изложение, правено някога в полза на папския и свещенически абсолютизъм. Лишени от възможността да вземат други по-ефективни мерки срещу Филип Хубавия, Големите се опитват да влязат в една юридическа полемика върху темата за „духовната власт“ и „светската власт“; затова Бонифаций пак ще настоява още веднъж с аналогията за Двата Меча: тактиката се състои в това да накара да бъде приета като силогизъм истината, че духовният Меч се намира над светския Меч; след като се допусне това, следва отъждествяването на Папата с духовния Меч и на Краля със светския Меч: заключението – очевидно и логично – е, че Кралят трябва да се подчини на Папата, защото с това се изпълнява „Волята на Бог“. Идеята не била нова, но сега тя се издигала като официална Догма на Църквата и отхвърлянето ѝ безусловно предполагало греха на изпадане в ерес.

Нека припомним, д-р Сигнаел, основните заключения на булата. Като начало се утвърждава съществуването на **една-единствена Църква**, отричайки наскорошното обвинение на **Domini Canis**, че вътре в Католическата Църква съществува една Големска Църква – еретическа и сатанинска – на която Бонифаций VIII бил един от главите; оттук името на булата: **Unam Sanctam Ecclesiam**...¹⁰⁶ В тази единствена Църква „**сме задължени да вярваме, защото извън нея няма спасение, нито опрощение на греховете**“. И тази единствена Църква е аналогична на едно органично тяло, в което главата представлява Иисус Христос, а също и Папата – Наместника на Иисус Христос: „**Затова в тази една и единствена Църква има само едно тяло, само една глава, а не две глави като онези, които има едно чудовище; а именно: Иисус Христос и Наместникът на Иисус Христос – Петър и наследниците на Петър – са главата на Църквата**“. „**Затова духовният и светският Мечове са подчинени на властта на Църквата; вторият трябва да бъде използван за Църквата, а първият от Църквата;**

106 “Едната Свята Църква” (лат.) – от първите думи на булата (бел.прев.).

първият – от Свещеника; вторият – от ръката на Кралете и Рицарите, но според волята и съгласието на Свещеника”. „Единият меч, обаче, трябва да бъде подчинен на другия, и светската власт – на духовната власт”. Кралят не трябва да се намесва в делата на Църквата, така например в отнасящото се до нейните ренти, защото ако прави така, той извършва груба грешка – намесва се в „духовната власт” и Папата е длъжен да го съди и да го призове към порядък, без – обратно на това – да съществува никой върху Земята, който да може да съди Папата: „Виждаме това ясно в принасянето на десетъци, както в прославата, така и в освещаването, в приемането на тази мощ и в управлението на нещата. Защото, както истината свидетелствува, духовната власт трябва да установява и съди земната власт, ако тази не е правилно упражнявана”. „Затова, ако земната власт греши, тя може да бъде съдена от висшата власт; но ако наистина греши висшата власт, тази може да бъде съдена единствено от Бог, а не от някой човек”.

Ще рече, че всичките обвинения срещу Бонифаций VIII, изложени по време на Асамблеята на Генералните Щати и записани в писмата до Кардиналите, са лишени от стойност, тъй като произлизат от онези, които не притежават духовната способност да съдят деянията на Папата: само Бог може да го прави. И да се вярва в противното е откровена ерес: „Затова който и да е, който се съпротивлява на тази власт, така наредена от Бог, се съпротивлява на закона на Бог, освен ако не утвърждава съществуването на две начала като манихеите... Затова и обявяваме, казваме и определяме, че е изцяло необходимо за спасението това всички човешки създания да бъдат подчинени на Върховния Римски Понтифекс” (“Porro Subesse Romano Pontifici, omni humanae creaturae declaramus, decimus et diffinimus omnino esse, de necessitate salutis”). Ръкавицата била хвърлена в лицето на Краля на Франция; и в думите на булата се предусещало ясно намерението той да бъде отлъчен.

*През следващите четири месеца Филип Хубавия и **Domini Canis** свикват няколко тайни събрания. След булата **Unam Sanctam** престижът на Бонифаций VIII във Франция е паднал по-ниско от всякога: сега е моментът да бъде свален Папата – предлагат Господарите на Кучето; веднъж обезглавен Голенският Дракон, ще бъде по-лесно да се убие неговото тяло. Обаче аргументът за незаконността на неговата инвестира няма единодушната подкрепа на Парижкия Университет – необходимо изискване, за да бъде обосновано искането или налагането на един нов папски избор. Набира сила вместо това идеята да се представи едно обвинение в ерес: ереста, съгласно каноничното Право, може да е причина за разжалване на Папата и за това се разполага с исторически прецеденти. Ясно е, че за да бъде повдигнато подобно обвинение и да се извлече от него замяната на Папата, ще се изисква то да се постави в рамките на един общ Събор. Филип IV се наема тогава да предизвика свикването на един Събор, който да съди „еретическото” поведение на Папата: той разчита да повлияе там с броя на*

своите национални епископи. Господарите на Кучето ще го съпровождат, оркестрирайки една кампания на обвинения в ерес срещу Бонифаций VIII като начин да повлияят морално върху Епископите, а също и върху Благородниците и Гражданите. Гийом дьо Ногаре и Гийом дьо Пласиан са предложени да изпълняват длъжността на обвинители, като първият е избран да изпълни една тайна мисия в Италия, което няма да му попречи да започне кампанията от обвинения, „умолявайки публично Краля да защити християните от злото на Бонифаций VIII”, а вторият – да обвини публично Папата.

На 12 март 1303 г. Гийом дьо Ногаре прочита и подписва един манифест пред Съвета на Министрите на Краля, който незабавно е копиран и публикуван в цялото Кралство. Той казал така: „Славният княз на апостолите, блаженият Петър, говорейки от името на Духа, ни каза, че също както в отминалите времента, така и в тези, които ще дойдат, ще изникват лъжливи пророци, които ще замъгляват пътя на истината и които в своята алчност и чрез измамните си думи ще търгуват с нас, следвайки примера на онзи Валаам, който се задоволил с наградата на греховността¹⁰⁷. За да налага своите наказания и да прави да бъдат чути неговите заплахи, Валаам използвал едно животинско създание, което, надарено с човешка реч, провъзгласявало безсмислиците на лъжливия пророк... Тези неща, които бяха възвестени от Отеца и патриарха на Църквата, ги виждаме сега със собствените си очи, осъществени буква по буква. Наистина, там е седнал върху престола на Благословения Петър този майстор на лъжите, който макар да е Злотворен (Malfaisant) във всяка възможна форма, дори е наречен Благотворен (Boniface – „Бонифаций”). Той не влезе в кошарата на Нашия Господ през вратата като пастир и работник, а по-скоро като нападател и крадец... Въпреки, че е жив истинският съпруг на Църквата, Целестин V, той дръзна накърни съпругата с незаконни прегръдки. Истинският съпруг не участвуваше в този развод. Действително, според както казват човешките закони, Нищо не е по-противоположно на съгласието от грешката... Не може да се жени този, който, докато законният съпруг е жив, е опетнил брака с прелюбодеяние. Така, тъй както всичко, което се извършва срещу Бог, е едно накърняване и неправда, която бива извършвана срещу всички, а що се отнася до едно толкова голямо престъпление, свидетелството на първия, който дойде, трябва да бъде прието, дори да е това на съпругата, дори да е това на една опозорена жена. – Аз, следователно – също като животното, което, чрез силата на Бог било надарено с Гласа на истински човек, за да отхвърли безсмислиците на лъжливия пророк, който стигнал дотам да злослови блажените хора – отправям към вас моя апел, о най-отлични от князете, наши Господарю Филип, по Божията милост Бог Крал на Франция, та според примера на ангела, който показал голия меч

107 Валаам – сребролюбив чародей от Вехтия завет и Талмуда, чиято ослица говорела с човешки глас. Името му се употребява като нарицателно за „лъжеспророк” (бел.прев.).

на онзи злословител на Избрания Народ, вие, който сте помазан да вършите правосъдие, да опълчите меча срещу този друг и по-пагубен Валаам, и да му попречите да осъществи вредата, която е подготвил срещу народа”.

Вредата се състояла в отлъчването на Краля и освобождаването на всички френски християни от изпълнението на клетвата за вярност, с което Кралството цяло да изпадне в интердикт и можело да бъде завладяно законно от онзи, когото Папата посочи: такива били плановете, които подготвял Бонифаций VIII и за които шпионите на Филип IV му донасяли периодично. От друга страна, като резултат от манифеста на Ногаре, не била взета никаква официална мярка, но скоро народът започнал да нарича Папата „Злотворен VIII”, което обяснява защо гасконците се радват във Франция на същата слава, каквато в Испания имат андалузците.

Ден Четиридесети

На 13 юни 1303 г. в Лувъра се свиква една Асамблея на Генералните Щати, председателствувана от Краля. На нея се подновяват изобличенията срещу Бонифаций VIII и се изразява формално необходимостта да бъде свикан един Събор, който да го осъди и да назначи нов Папа. Благородниците, Гражданите и Епископите-националисти се съгласяват. Гийом дьо Пласиан помолва да бъде обвинител на Бонифаций на бъдещия Събор; това също е прието и той прочита една декларация, в която излага своите аргументи: „Аз, Рицарят Гийом дьо Пласиан, казвам, предричам и утвърждавам, че Бонифаций, който сега заема Светия Престол, ще бъде намерен за съвършен еретик съгласно ересите, поразителните факти и извратените учения, споменати по-нататък: 1во. той не вярва в безсмъртието на Душата; 2ро. не вярва във вечния живот, тъй като твърди, че по-скоро би желал да бъде куче, магаре или каквото и да било друго животно, отколкото французин – нещо, което не би казал, ако вярваше, че един французин има вечна Душа. Не вярва в истинското Присъствие, тъй като украсява трона си с по-голямо великолепие, отколкото олтара. Казал е, че за да унижи Негово Величество и французите, той би разстроил цялата Вселена. Дал е одобрението си за книгата на Арнолд от Виланова – магьосника, покровителствуван от цистерцианците, – която е била осъдена от Епископа и Университета на Париж. Накарал е да издигнат негови статуи в Църквите, за да му бъде отслужван култ, заедно с Разпнатия. Има един Демон-слуга, когото нарича „Бафоел”, който му разкрива каквото желае да знае: затова казва, че дори цялото човечество да е разположено от едната страна, а той единствен от другата, той не можел да греши, било ако става на дума за един фактически или за правен аспект. Казал е в своя публична проповед, че дори ако Върховният Понтифекс постави цена на всички тайнства и църковни дарове, той не може да извърши симония, да се твърди което е ерес. Също като установен еретик, който твърди, че само неговата вяра е

истинската, той определя французите – всеизвестни като един от най-християнските народи – като Катари. Той е един гнусен содомит, както се доказва от многобройни свидетелства. Той е също така и убиец: в свое присъствие е заповядал да убият мнозина духовници, казвайки на своите стражи, когато не успявали да ги убият с първия удар: „Удряй, удряй, Dali, Dali”. Задължавал е свещениците да нарушават тайната на изповедта. Не спазва бденията, нито постите. Напада с речите си Колегията на Кардиналите, Ордена на Тевтонските Рицари, Ордена на Доминиканските Проповедници, малките братя и Духовните Францисканци, повтаряйки често, че те ще съсият света, че са лицемери и лъжливи и че нищо добро няма да се случи на онзи, който им се довери. Опитвайки се да разруши вярата, той е подхранил една стара антипатия срещу Краля на Франция в своята омраза срещу вярата на истинския Христос, защото във Франция се намира и се е намирал блясъкът на вярата, голямата опора и примерът на Християнския свят. Насъскал е всички срещу кралския Дом на Франция – и Англия, и Германия, потвърждавайки титлата на Император на Краля на Германия и обявявайки, че е направил това, за да сломи гордостта на французите, които се хвалели, че не са подчинени никому що се отнася до светските дела, и че нямало никой на земята над техния Крал, добавяйки, че те лъжели чрез своята яка, и обявявайки, че дори ако един Ангел се спуснел от небето и кажел, че французите не са подчинени нито на Бонифаций, нито на Императора, това щяло да е анатема. Той позволи да бъде изгубена Светата Земя..., използвайки за своите лични войни и за своя разкош парите, предназначени за защитата на това място. Бил е публично забелязван да практикува симония и нещо повече – да е изворът и основата на симонията, продавайки облаги на предлагания най-висока цена, налагайки на Църквата и на Епископа робство и васалство с цел да обогати своето семейство и своите приятели с наследството на Разнатиа и да ги превърне в Маркизи, Графове и Барони. Разтрогва бракове за пари... анулира клетвите на монахините... накратко, Господа, казвам с едно изречение, че той би направил от всички французи мъченици или отстъпници”.

Впечатлени от обвиненията на Пласиан, всичките съпроводени с изобилни доказателства, парламентаристите се съгласяват да поканят Бонифаций VIII да присъствува на Събора, за да упражни своята защита. Но Филип IV не се задоволява с колективното одобрение и написва лични писма до многобройните епархии на Франция; докато Ногаре заминава за Рим, за да уведоми Папата, Гийом дьо Пласиан, ескортиран от внушителна кралска войска, посещава лично всеки град, селце или паланка, и събира подписите на съсловията. Както и можело да се очаква, почти всички подписват, след като прочитат писмото на Краля и чуват изложението на официалния обвинител; съпротивляват се само цистерцианците и другите бенедиктински Ордени – основните убежища на Голените: Сито, Клюни и Храмът гневно осъждат поведението на Филип Хубавия и заявяват, че нямало нищо за упрекуване у Бонифаций VIII. Затова пък

Парижският Университет, доминиканците от Париж и францисканците от Турен се обявяват в полза на Краля.

Към средата на август Бонифаций VIII публикува една була, в която утвърждава, че само Папата има правото да свиква Събор и опитва да се защити от обвиненията на Пласиан и Ногаре. Накрая задава въпроса: как се е стигнало до абсурда, че Катарите обвиняват в ерес Папата? Но шпионите на Филип IV му съобщават, че се пише декретът за отлъчването на Краля и интердикта на Кралството на Франция: на булата била предварително поставена датата на нейното издаване: 7 септември 1303 г.

Филип IV решава да нанесе удар и да плени Бонифаций преди той да издаде своята зловеща резолюция. След като бъдел докаран във Франция, той цял да бъде съден от Събора и формално свален от пост, назначавайки се на негово място един доверен френски Епископ. За да изпълни този план, той дава **картблани** на Гийом дьо Ногаре, комуто връчва собствения си меч и казва тези исторически думи:

– „Честта на Франция е във вашите ръце, Сеньор Рицарю”.

Гийом дьо Ногаре тръгва за Италия, съпроводен само от Скиара Колона – най-страховития личен враг на Бонифаций – и от Шарл дьо Сен Фели – един **Domini Canis**, който бил внук на Петър от Крит и Валентина де Тарсис: Ногаре познавал Шарл от дете, тъй като този бил син на тогавашния Господар на фамилията на Сен Фели дьо Караман (Сан Феликс де Караман). Във Флоренция банкерът на Краля на Франция предава на Ногаре една значителна сума, тъй като той имал заповедта да снабди гасконец с всичко, което било необходимо за неговата мисия. Оттам потеглят няколко души, привърженици на гибелинската партия, за да уведомят Сеньорите-съюзници на фамилията Колона от околностите на Анани, Алатри и Ферентино. Папата се намира в своя дворец в Анани – неговия роден град в старата понтификална държава на Фрозиноне; съседният град Ферентино – гибелински съперник на гвелфския Анани – е мястото на сбора на заговорниците; уреченият ден: 6 септември, т.е. един ден преди издаването на булата, която цяла да отлъчи Филип IV.

В посочения ден при пълна тайна пристигат една дузина Сеньори – заклетни врагове на Бонифаций VIII, които от години чакали подобен шанс, за да си отмъстят: всички те копнели дълбоко за една възможност да екзекутират Бонифаций, тъй като считали за безполезно неговото отвеждане във Франция; по ирония Гийом дьо Ногаре ще трябва да приложи цялата си власт, за да го защити и така да изпълни Стратегията на Филип Хубавия. Всеки Рицар бил пътувал поотделно, съпроводен от един малък ескорт, който не бъдел никакво подозрение; към тези войски се прибавял корпусът от наемници, предоставени от Капитан Рейналдо Супино – страж на Ферентино, който се продал на Ногаре за 1000 флорина. В крайна сметка се събират 300 конници и 1000 пехотинци: тези дружини наистина щели да са недостатъчни за начинанието, което

възнамерявали да осъществят, ако не било това, че те разчитали в своя полза на принципа на изненадата, тъй като нито Бонифаций VIII, нито неговите Голенски поддръжници си представяли ни най-малко, че биха могли да бъдат нападнати в Анани. Сформиран на няколко километра разстояние, батальонът на Ногаре изглеждал като появил се от нищото; и никой в Италия не можел да знае предварително за неговото съществуване, за да предупреди Голените.

Един от гибелинските Рицари бил Николо от могъщата фамилия Конти, чийто брат Аденулфо – жител на Анани – щял да окаже съществено съдействие на нашествениците. С негово посредничество успели да подкупят коменданта на папската стража Гофредо Бусо с една хубава торба злато, докато самият Аденулфо щял да се заеме да измами ананийците по време на нападението.

В полунощ воините на Кростос Луцифер пристигат пред древната столица на Херниките¹⁰⁸; двама Рицари носят стяговете на Франция и на Църквата. Николо Конти ги отвежда до една порта в стената, която била отворена отвътре и всички се втурват с вика: „Смърт на Бонифаций! Да живее Кралят на Франция!“. Конниците, следвани от пехотата, се разгръщат в няколко групи по тесните и стръмни улички. Отправят се направо натам, където се издигат великолепните дворци, принадлежащи на Кардиналите и на Папата, и различни църкви с пищна украса. Комендантът на папската стража, заедно с част от своите, се присъединява към нашественическите сили и започва обсадата на двореца на Бонифаций VIII, който едвам разполага с неколцина души за съпротива. Един път по изключение историята се обръща: сюжетът е същият, персонажите – подобни: това е борбата на Духа срещу Силите на Материята, на Царя на Кръвта срещу Голенските Свещеници, на представителите на Кръвния Договор срещу тези на Културния Договор; но този път Царят на Кръвта е този, който ще триумфира над Свещеника Голен – над изстребителите на Чистата Кръв и обявителите на Кръстоносни Походи срещу Хиперборейската Мъдрост. Вътре в разкошната резиденция, гордостта на Бонифаций се сломява. Вижте го там – разтреперан и плачещ като жена – Демонът-Голен, който претендирал да царува над харизмата на Краля на Кръвта! Може би той плаче не заради трагедията на момента, а заради бъдещото наказание, което ще му наложат неговият Господар – Върховният Свещеник Мелхиседек – и Учителите на Бялото Братство.

При всичко това жителите на Анани се събуждат с изненадата, че градът им е окупиран от войски на Краля на Франция. Някой нарежда да бият камбаните, свиквайки събрание, и всички фамилии се втурват към пазарния площад; новините са съкрушителни: Скиара Колона е дошъл с един батальон, предоставен от Краля на Франция и сигурно ще убие Папата. Гофредо Бусо е преминал на страната на врага и

108 Херники – древно италианско племе, обитавало в земите между езерото Фучино и река Сако (Трерус) в областта Лациум (бел. прев.).

Градът е останал без охрана. Набързо, посред голям смут, те назначават за водач Аденулфо Конти. Този, съпроводен от няколко съседа, избрани предимно между привържениците на фамилиите Колона и Конти, отива да преговаря с нападателите. Той разговаря с Рейналдо Супино и веднага се връща; уверява със страст, че ще е невъзможно да се съпротивляват на „французите”, които вече разграбват дворците на Кардиналите: остава единствено възможността да се присъединят към тях и да споделят плячката. Отчаяни, гвелфите се отдават на грабеж, плячкосвайки рамо до рамо с гибелините кардиналските и папските дворци. Така изчезват произведения на изкуството с неизчислима стойност, съкровища от античността и пребогати съдове от злато и сребро; всеки един взема колкото иска и може да носи. Някои откриват винните погребни, предназначени да задоволяват изтънчените небца на кардиналите и да утоляват неутолимата им жажда, и скоро бутилките преминават от ръка на ръка. През този ден малцина ще бъдат ананийците, които не са откраднали нещо или не са напили; никой не се осмелява да излиза на улиците и градът пада под тоталния контрол на немногото хора на Ногаре.

Докато се извършва нощният грабеж и населението е заето с това варварско занимание, една трескава военна дейност се разгръща около двореца на Бонифаций, който, осъзнавайки, че с намалената си стража не ще може да се съпротивлява дълго време, се опитва да постигне съгласие с обсадителите; неговият легат получава условията: да се предаде безусловно, да отмени отлъчването на Филип Хубавия, да реабилитира Колона и да дойде като пленник във Франция, за да бъде съден на Събора. Като ги узнава, Бонифаций отказва да ги приеме и изпада в пълно отчаяние: само успява да облече Голенските свещенически одежди и да очаква своите врагове, седнал на Престола. Между горчивите хлипания той се моли трескаво на Бога-Създател да извърши чудо и да го спаси, да спаси плановете на Бялото Братство. Нима е възможно - пита, викайки, – Господарите на Войната да триумфират над него, който е представител на Създателя на Вселената? Ако той, комуто е поверено да възпре светските Крале, се провалял, какви нови злополуки щели да сполетят сетне Голенските Ордени, които от толкова столетия били развивали плановете на Бялото Братство? След всеки един от тези въпроси той се разтрепервал и било явно, че не след дълго ще изгуби разсъдъка си.

С изключение на двама Епископа – един испански и един италиански – всички бягат от него така, както могат; някои са заловени и убити от хората на Скиара Колона, докато други са задържани като заложници, тъй като се предават доброволно, между тях и собствения му племенник. Тези новини окончателно смазват Бонифаций. Накра, един прозорец бива счупен и през него проникват Гийом дьо Ногаре и Шарл дьо Сен Фели, следвани от половин дозина войници от Ферентино, които се държат на благоразумна дистанция, за да не бъдат разпознати от Папата. Ногаре и Шарл се

приближават до Престола: носещ папската Тиара – копие на египетската корона на тъмно-Атлантските Свещеници; облечен в бялата туника на левитските Свещеници на Израил, върху която е избродирана Четирилистната Детелина на Голенските Свещеници, стилизирана като келтски кръст; държейки в дясната си ръка Кръста – символ на Духовното Оковаване, а в лявата Ключовете на Свети Петър – символ на Ключа Кѧлачакра, с който Боговете-Предатели на Човешкия Дух осъществили своето Изначално Предателство; там бил седнал, с очи пламтящи от омраза и ужас, един от най-извратените човеци на Земята.

– Катар, син на Катар! – възкликнал предизвикателно, разпознавайки Ногаре. – Твоят господар, Кралят на Франция, е безсилен срещу Закона на Бог Йехова!

– Аз съм Рицар на Краля на Франция, – отвърнал гасконецът, – и мога да те уверя, омразни Свещенико, че моят Господар познава и зачита единствено Закона на Честта, който е Законът на Светия Дух – на Волята на Истинския Бог; само твоят Бог Йехова, който е един Демон, наречен Сатана, комуто робски се подчиняваш, може да се противопоставя на този Закон.

– Проклет Голен! – сега говорел Шарл дьо Сен Фели, или Шарл де Тарсис-Валтер, Шарл де Тарсевал. – Бъди сигурен, че Кралят на Франция ще ликвидира теб и дяволските Ордени, които те подкрепят! Никога не ще можеш да управляваш Света, докато съществуват Посветени като него или Фридрих II! Но бъди още по-сигурен също, че Ние, Вечните Воини на Крѧстос Луцифер, ще ликвидираме някой ден Господарите на твоите Господари, Окултната Йерархия на Върховните Свещеници, които удържат Несътворения Дух в робството на сътворената материя!

Бонифаций пребледнял и се разтреперал от ужас като чул думите Каменния Човек. Нещо като аура на същностна враждебност се излъчвало от този Рицар с впечатляваща интензивност: какво била смъртта на Топлия Живот пред тази друга Смърт, която се предусещала зад неговото присъствие? Какво била загубата на Живота, на ефемерните удоволствия и богатства, на Властта в този Свят или наказанието на Върховния Свещеник в другия Свят, което толкова го ужасявало дотогава, пред бездната на вечната Смърт, в която го потапяли Ледените Очи на френския рицар?

– Еретици! – извикал извън себе си, в момента, в който една врата падала, разбита на парчета, и нахлувало с пълна скорост едно множество, предвождано от Скиара Колона – Зачитайте този, който по разпореждане на Единствения Бог трябва да управлява в целия Свят!

Скиара – този смъртен враг на Бонифаций – успял да дочуе последните му думи и му зашлевил силна плесница с желязната си ръкавица, разкървавайки бузата му. Ногаре

трябвало да го удържи, за да не го пронизе още там със своя меч. Междувременно народът и войниците турят ръка на всеки ценен предмет, който успяват да докопат.

Въпреки, че дворецът бил превзет, Бонифаций – пленник, а Градът се намирал под техен контрол, ситуацията не се представяла като обещаваща. Едно нещо било да влязат тайно в Италия и да подготвят изненадваща атака, а друго – да излязат, отвеждайки Папата като пленник. Дори в Анани нямало да могат да се задържат дълго време, ако жителите откриели колко малък бил броят на окупационните войски. В пристанището на Остия ги очаквал един кораб на фамилията Анибалди – съюзници на Колона, – но за да стигнат дотам, те имали нужда от значително подкрепление. Братята на Скиара се били ангажирали да дойдат с 5000 души, но те се забавили и денят 7 Септември преминал в напрегнато спокойствие, докато ананийците започнали да се пробуждат от изненадата. На 8-ми всичко продължавало по същия начин, но сред жителите започнали да кръжат слухове, че са станали жертви на предателство и на един удар на малцина нападатели. Враждебността започнала да се усеща под формата на множество провокации към войниците на Ногаре и веднага се видяло, че трябва да напуснат Анани колкото се може по-скоро. Гийом дьо Ногаре, Шарл дьо Сен Фели и Скиара Колона дискутирали относно това дали да убият Бонифаций или да рискуват да го водят със себе си, когато откриват, че Гофредо Бусо отново е преминал на страната на Папата и им е затворил достъпа до Двореца. Незабавно битката се започва отново, сега кървава, и тримата пратеници на Филип IV се виждат принудени да бягат, оставяйки Бонифаций VIII в ръцете на гвелфите. Дни след това те се намират във Франция, като Великият Крал одобрил всичко извършено в Анани.

Истината била, че животът на Бонифаций вече нямало да е от полза за Голенските интереси, тъй като този бил изгубил разсъдъка си безвъзвратно: един месец след събитията в Анани – на 11 Октомври 1303 г. – той ще умре в Рим, като с него приключва Ерата на средновековното Голенско господство в Светия Престол и се проваля предстоящото осъществяване на плановете на Бялото Братство, т.е. Световното Правителство и Синархията на Избрания Народ. Висшата Стратегия на Господарите на Тарсис и тази на **Circulus Domini Canis** били възтържествували над Силите на Материята: Филип IV, явяващ се като екзотеричната причина на Голенския провал, бил един Хиперборейски Посветен, който изпълнявал буквално езотеричните принципи на Хиперборейската Мъдрост. Но смъртта на Бонифаций, д-р Сигнагел, означавала само началото на края. Тепърва трябвало да бъде разрушена финансовата инфраструктура на Тамплиерите – зародиша на Синархията на Избрания Народ.

Кризата, която пречувила Душата на Бонифаций, се произвела, когато неговата дяволска гордост се видяла ужасно унижена от действията на враговете му: Първо Катарът Ногаре, отнасящ се с него като с поданик на Краля на Франция и вземащ го в плен от негово име. А сетне тайнственият Шарл дьо Сен Фели, излъчващ своята ужасяваща сила и пророкуващ провала на най-тайните планове на Голенските Ордени: това потвърждавало подозренията на Епископа на Памие Бернар дьо Сесе, че около Филип Хубавия съществувала една конспирация на Синовете на Мрака; заобиколен от врагове, пленен в собствения си дворец в Анани, обливащ се в студена пот, Бонифаций разбирал твърде късно, че бил подценил Филип Хубавия и че не бил приел достатъчно сериозно честите тревожни съобщения, които му изпращали монасите от Цистер и Тамплиерите. Жертва тогава на една смесица от омраза и ужас, той почувствувал, че Душата му се проваля безвъзвратно. По-нататък този **Banditti**¹⁰⁹ Скиара, осмеляващ се да го удари и дори да го заплаща със смърт, докато хората му го обсипвали с обити. И накрая – предателството на родния му народ, разграбващ без срам неговия дворец, съюзявайки се с неговите врагове, които били враговете на Голенската Църква, Църквата на Единния Бог-Създател на Вселената – на Бога, комуто той, Свещеника **Maximus**¹¹⁰, бил живото проявление: О Единни Боже, каква била неблагодарността на неговия народ! Навярно тази агресия на своите, макар и по-маловажна, но по-засягаща, боляла повече от предишните обиди. И, естествено, вътре в тази болка се очертавало най-вече терзанието от това, че бил лишен от златото и среброто – от неговите несравними съкровища от изячно изкуство, събирани през един цял живот на придобивки, много от които наследени или принадлежащи на фамилията Гаетани. Тежестта на провала се стоварвала, без да отслабва, смазвайки за няколко часа Бонифаций VIII. Прекомерни – дори за един Голен с легендарна жестокост – били насъбраните емоции, които измъчвали 69-годишния Папа.

Когато бил спасен от народа на Анани, неговото съзнание вече се намирало извън реалността и макар мнозина да обещаваха да върнат откраднатото, Бонифаций не бил в състояние да го разбере. Той механично поискал да бъде отведен в Латеранския дворец. Там Кардиналите Орсини, като установили невменяемостта му състояние, го държали настрана от римляните. Той възклищавал с изцъклени очи: Бафоел! Бафоел! **Aliquem ad astra fero!**¹¹¹ В някои моменти на яснота избухвал в повели за отмъщение срещу своите врагове и предричал гибелта на онези, които го били предали. Но сетне умът му се помрачавал и претърпявал продължителни изблици на гняв, по време на които виел с пяна на уста и се опитвал да ухапе тези, които го пазели. Накрая, на 13 октомври 1303 г. умрял, превърнат в бесен звяр, изпълвайки така пророчеството на

109 Ст. Итал. „разбойник, крадец” (бел.прев.).

110 Лат. „върховен” (бел.прев.).

111 Лат. „превъзнасям до звездите” (бел.прев.).

Целестин V. Светецът бил казал: – „издигна се като лисица, ще царуваш като лъв и ще умреш като куче”.

Ден Четиридесет и Първи

Начинът по който умрял Бонифаций VIII и знанието, че Крал Шарл II останал безразличен пред неговото падение, причинили голям страх сред гвелфските Кардинали. Тъй като никой не искал да претърпи същата участ или дори още по-лоша, девет дни след това Светата Колегия постига съгласие относно самоличността на новия Папа: на 22 октомври 1303 г.те избират Кардинала Николо Бокасини, който бил генерал на доминиканците, и той приема името Бенедикт XI. Новият Понтифекс, който макар и да не бил от **Domini Canis**, бил силно повлиян от Посветените от неговия Орден, възнамерявал да води помирителна политика с Краля на Франция и да започне реформата на скандалните Голенски обичаи, господстващи във висшето духовенство, но е отровен с едни смокини преди да е изминала една година. Както и в случая с Целестин V, покойният бил едно удобно решение за непримиримите църковни партии: и двете групи тайно се надявали, че ще контролират Папата. Неговата смърт ще хвърли Кардиналите в една дълга 10-месечна дискусия под неизбежния сега натиск на Филип Хубавия.

Кралят на Франция предлага злато и закрила срещу отмъщението на Голените и постига това, че мнозина гвелфски Кардинали продават своя глас. Накрая се стига до една уговорка: ще бъде назначен един духовник, който не принадлежи на Светата Колегия. Филип Хубавия се среща с Бертран дьо Гот, Архиепископ на Бордо, в Сен Жан д'Анжели. Архиепископът е един Господар на Кучето и Кралят на Франция моли за неговото съдействие: иска той да приеме папската инвестиатура и да вземе осем мерки, които ще обезпечат Стратегията на Кралството; той не скрива от него, че мисията ще бъде крайно опасна, тъй като Голените ще се опитат да го убият с всякакви средства. Въпреки това Бертран дьо Гот приема. Той също ще изпълне обещаното: доказателство за това са безбройните клевети, които синархичните историци са утвърдили върху неговата памет; но както и в случая с Филип Хубавия, всичките клевети губят последователност и се разпадат когато се познава Стратегията, която управлявала и придавала смисъл на неговите дела. Както и да е, Архиепископът се съгласява да изпълни мисията, която му предлага Кралят: първо – да осъди делото на Бонифаций VIII; второ – да отмени отлъчването на Филип IV; трето – Църквата да не получава в продължение на пет години отсрочка своите ренти от Франция с цел да се заздрави икономиката на Кралството; четвърто – да реабилитира Кардиналите Колона и тяхната фамилия; пето – да назначи за Кардинали някои **Domini Canis**, които с времето ще му бъдат посочени; шесто – да одобри решенията, които Кралството ще вземе срещу Избрания Народ; седмо – да конфискува златото, натрупано тайно от

бenedиктинските кљонийски и цистерциански Ордени; осмо – да споматга дейно, за да се осъществи ликвидирането на Ордена на Храма и разчленяването на неговата финансова инфраструктура.

На 5 юни 1305 г. Кардиналите избират Бертран дьо Гот, който приема името Климент V. Той незабавно поисква да бъде коронясан в Лион – столицата на Графството Прованс. Защо там? Това е друга дълга история, д-р Сигнагел, която не ще мога да разкажа тук; но ще Ви дам един кратък отговор. Лион е град, издигнат на мястото, познато в Античността като **Лугдунум**, което на гало-келтски означавало **хълм на Луг**; името възникнало, понеже на онзи хълм имало един Храм, посветен на Култа на Бога Луг. И тъй: този Култ в действителност би много стар – от времето на тъмните Атланти, – но бил поддържан активен дори хиляди години след като Атлантите били напуснали Европа. Как? – Понеже техните наследници пристигали от Египет, за да не липсват никога Свещеници в Хълма на Луг или на Лиг, т.е. в Лион. Когато дошли Голените, съпровождайки келтското нашествие от V в.пр.Р.Хр., те решили да направят Лион свое основно светилище. Там останали занаятчиите, по време на римското, бургундското и френското владичество, чак до дните на Филип Хубавия. Тогава Голените практически заемали областта от стотиците бenedиктински, кљонийски и цистерциански манастири и обширните Тамплиерски владения: Култът, разбира се, не бил изчезнал, а съставял част от тайните Тамплиерски ритуали, тъй като Рицарите били тези, които охранявали точното място на древния Храм. За да дам само един пояснителен пример, ще кажа, че не било случайно, че Голенският папа Инокентий IV свиква XIII Екуменичен Събор в Града Лион през юни 1245 г.: същият имал за цел да обяви отлъчването на Император Фридрих II, което било осъществено след буйната реч на Папата, говореща за „петте напасти на Християнския Свят”, петата от които била Императорът. Т.е., за да осъдят този, който представлявал Универсалният Император на Кръвния Договор, Голените се били разположили в най-свещения Храм на Културния Договор.

Така, прочее, коронясването на Климент V имало характера на едно предизвикателство, обявено в самото сърце на Врага. И Врагът не оставил едно такова неблагоприятно действие да мине безнаказано: един саботаж в една платформа, носена от хората в момента, когато преминавала кралската свита, предизвикал срутване; Филип IV и Климент V спасили живота си по Волята на Боговете, но нямали такъв късмет дванадесетте принца, които загинали в инцидента, докато мнозина други останали тежко ранени, сред които и Шарл дьо Валоа, братът на Краля; дни по-късно щял да бъде убит Гайар дьо Гот, братът на Папата. Тогава Филип IV се заклел да придобие Лион за своя Дом – нещо, което действително постигнал през 1307 г. – и да го пречисти от Голените. Климент V от своя страна обявил, че се отправя към Бордо, за да постави в ред и да предаде Архиепископството, но се появил изненадващо в Кљони,

където започнал да конфискува златото; за да се оцени страданието, което това поразяващо отмъщение причинило на Голените, достатъчно е да се спомене, че за събирането на златото били нужни пет дни поради извънредното му количество. Въпреки това Климент V не избягал от Лион, а се върнал и установил там своята резиденция, в която останал до 1309 г. – годината, в която се преместил в оградения дворец в Авиньон, собственост на Църквата.

В заключение, д-р Сигнагел, Хиперборейската Мъдрост съветва да се обръща внимание на Лион, особено в наши дни, тъй като както Избраният Народ е решил да **провъзгласява своя глас от Йерусалим**, когато зловецът дело на Синархията бъде завършено, така и Голените са решили да **провъзгласят своя глас от Лион** в този момент.

Разбира се, Климент V трябвало да симулира някакъв вид първоначална независимост от Краля на Франция, за да избегне една отчаяна реакция от страна на Голените. С тази цел той се престорил на пристрастен към лукса и светските удоволствия и дори съжителствувал с Графинята на Перигор, дъщеря на Граф дьо Фоа, която била не друга, а една Катарска Посветена, служеща му за връзка с **Domini Canis** от Тулуза. Демонстрирането на такива мними слабости успокоило Голените, докато не било прекалено късно. Въпреки това вярността на Климент V към **Circulus Domini Canis** и неговата непреклонна Чест могат да бъдат установени като се наблюдава не неговото лично поведение, а начинът, по който изпълнил своята мисия. За да споменем някои от най-забележителните му декрети, ще започнем, припомняйки например, че през 1306 година той потвърдил закона на Филип IV, по който в същия ден били иззети всички богатства на евреите и на същите било наредено под заплахата от екзекуция да напуснат Франция за най-кратко време. Според една була членовете на фамилията Колона били отново католици и трябвало да им бъдат възстановени техните титли и имоти; според друга Църквата се задължавала да не получи нито един луидор от Кралството на Франция през следващите години. По молба на Филип Хубавия неговите законници провели един църковен процес **post mortem**¹¹² срещу Бонифаций VIII, който получил одобрението на Климент V; след края му през април 1311 г. Папата издал булата **Rex Gloriae**¹¹³, в която се обобщават заключенията: в тази була – **res visenda**¹¹⁴ – се нарежда всичките були на Бонифаций VIII срещу Филип IV да бъдат изгорени публично; Филип IV бил невинен и „най-верен католик“; както също били невинни за атентата в Анани Ногаре, Скиара и Шарл; Бонифаций VIII от друга страна не бил обявен за еретик, а

112 Лат. „посмъртно“ (бел.прев.).

113 Лат. „Цар на Славата“ (бел.прев.).

114 Лат. „забележително нещо“ (бел.прев.).

виновен в *obstinatio extrema*¹¹⁵. И нека добавим, че в хода на своя понтификат успял да реквизира по-голямата част от златото, натрупано от бенедиктинските Ордени, имитирайки винаги една неутолима амбиция, и че не обърнал внимание на оплакванията на ломбардските банкери – жертви на един закон за експроприация, който конфискувал техните имоти във Франция.

Явно е, прочее, че Климент V осъществил всичките цели на своята мисия или установил юридическите средства, за да се постигнат същите. Именно на една среща с Филип Хубавия, свикана в Поатие през 1306 г., двамата Посветени съгласуват начина за разпускането на Ордена на Храма: за Климент V, Господар на Кучето, това представлявало осмата цел на мисията и цяло да бъде най-важният стратегически акт на неговия понтификат; за Филип IV то означавало неутрализацията на „II тактическа линия” на Врага, тъй както обясних в Ден Тридесети. Естествено, не ще разберем защо един могъщ Крал като Филип IV и един Папа, който бил Висш Генерал на Ордена, е трябвало да извършват едно тайно планиране, за да го ликвидират, ако не направим усилието да си представим какво е представлявал действително Орденът на Храма през XIV век и величината на неговото икономическо, финансово и военно могъщество. Но ако си дадем сметка за това, ще стане ясно, че Орденът е бил в състояние да отвърне по няколко типа начини – военни или икономически, – които биха могли да поставят в сериозни затруднения Филип IV. Трябва да се има предвид, че плановете на Бялото Братство се осланяли до голяма степен на този Орден и че Стратегията на *Circulus Domini Canis* изисквала неговото унищожаване, за да бъде гарантиран провалът на тези плановете: ударът, тогава, трябвало да бъде съкрушителен и **изненадващ**.

Орденът в действителност притежавал повече от 90 000 владения, разпределени в страните, които понастоящем се наричат Португалия, Испания, Франция, Холандия, Белгия, Германия, Унгария, Австрия, Италия и Англия. Във Франция от началото на XIV в., включително Оверн, Прованс, Нормандия, Аквитания, Графството на Бургундия и пр., където били най-обширните владения, съществували приблизително 10 000 тамплиерски имота: от тях 3000 били владения от приблизително 1000 хектара всяко едно. Сумарно тези имоти се равнявали на 3 500 000 хектара, което представлявало 10% от повърхността на Франция. Но тези проценти не ще отразят потенциала на тази латифундия, ако не се забележи, че тези 10% от **цялата** повърхност на Франция, т.е. включваща реките, планините, горите и всякакъв вид терен, негоден за земеделие, били едни 10% от най-добрата земя, избрана в продължение на две столетия с търпението на бенедиктинския монах и придобита посредством дарения, задигнати от Църквата. И още нещо: тези владения, които се състояли от хиляди ферми в пълна земеделска експлоатация, **били освободени от всякакъв вид данъци**, тъй като Орденът зависел директно от Папата – привилегия, която до Бонифаций VIII ги превръщала в имоти,

115 Лат., „крайно упорство” (бел.прев.).

недосегаеми за кой да е светски Сеньор. Да бъде променена тази ситуация била именно една от стратегическите цели на Филип Хубавия, която го била довела до конфронтацията с Бонифаций VIII и до противопоставянето на националното Гражданско Право на Каноничното Право.

Но не ставало на дума само за данъци: Тамплиерите, от идването на Филип IV, били развивали един план, предназначен да банкрутира икономиката на Кралството посредством обедняването на феодалната аристокрация и обезлюдяването на земите. Техните хранителни продукти, предлагани в градовете на **дъмпингови** цени или просто подарявани в манастирите, правели безполезен всеки опит за държавно икономическо планиране или за рационална експлоатация на националните ресурси; като последица Феодалните Сеньори, които имали **само** земята като източник на доходи, ставали все по-бедни поради обезценяването земеделските продукти, докато приемали като решение това, че селяните, претоварени от данъци, които вече не можели да изхранват, мигрирали към градовете. Разбира се, подобна подривна дейност била в съгласие с Голенската Стратегия: тя изисквала унищожаването на аристокрацията и отслабването на монархията като предшествуваща стъпка за установяването на теократичното Световно Правителство, което щяло да бъде един друг етап, прехождащ Синархията на Избрания Народ. Изправен пред гибелинската позиция на Филип IV, Орденът на Храма не бил направил нищо повече от това да интензифицира политиката, която била в ядрото на основанието за неговото съществуване. Но, както ще видим, тази политика щяла да има изненадващ край.

Следва да се добави, че анти-националната икономика на Тамплиерите била допълвана в своя разрушителен капацитет от търговската офанзива, подхваната във Франция от италианските градове. Но това има друго обяснение. Когато Филип IV получил Кралството, било почти една авантюра да се навлиза по пътищата на Франция, за да се практикува търговия; опасността се кореняла в това, че маршрутът като цяло преминавал през многобройни феодални владения, чиито Сеньори, обедняли поради посочените причини, били свикнали да обременяват с тежки и произволни такси преминаващите търговци: това било в най-добрия вариант, тъй като в повечето случаи някой Сеньор, прекалено ревностен за правата си, прибязвал до лишаването на търговците от целия им товар. Дори ако това не се случвало, бизнесът бил също толкова рискован, благодарение на натрупването на данъци, които се събирали в края на пътя. Достатъчно е да се каже, че феодалните Сеньори, освен че контролирали пътищата, разполагали и със собствени войски, с които воювали помежду си и налагали във всяка област свой собствен закон. Филип IV, като установил Мистичната Нация, веднага си поставил за цел да разреши този проблем. Ангелан дьо Марини дал решението от негово име: Кралят не бивало да прибязва никога до войските на Сеньорите, освен в случая на външна Война. Така от Школата на светските законници **Domini Canis** възникнала концепцията за **вътрешната сигурност**, определена практически въз основа

на хипотезата за **вътрешния конфликт**. Решението на Марини се състояло в създаването на един вид корпус на кралска полиция – милицията на Краля, натоварена с това да патрулира всички пътища и да налага изпълнението на законите на Кралството: заедно с тях щели да дойдат след това събирачите на данъци. Кралските войски, обикновено наемни, скоро вразумили Сеньорите и за кратко време пътищата не само били станали сигурни за търговията, но и се заплащал един и същ данък във всяка област на Кралството.

Именно тази ситуация на сигурност и порядък била това, което привлякло алчността на чуждестранните търговци. Италианските градове по-специално разполагали с флоти, които обикаляли света, придобивайки най-разнообразни и екзотични стоки, пред които нямало възможност да се постави някаква конкуренция. Така френските градове се видяли наводнени с вносни продукти, които ден след ден спомагали за още по-голямото разрушаване на икономиката на Кралството: докато чуждестранните търговци се обогатявали, често продавайки контрабандни стоки, Кралството трябвало да се изправи пред огромния разход, който изисквало военното гарантиране на тази вътрешна сигурност. Затова монетата се обезценявала и възниквала инфлация; а гилдиите на занаятчиите, неспособни да се конкурират с чуждестранните продукти, изпадали в ницета и завличали националната индустрия в най-тежка депресия. Отделно от Тамплиерския **дъмпинг**, един строг анализ на **Domini Canis** показал на Филип IV кои били тайните виновници за тази ситуация: ломбардските банкери и членовете на Избрания Народ. Ломбардските банкери финансирали италианските компании, които работели във Франция – нещо, което правела също Тамплиерската Банка. А членовете на Избрания Народ се числяли между основните вътрешни поддръжници на чуждестранните компании и капитали: мнозина от тях имали роднински връзки с еврейските банкери от Венеция и Милано, или със собствениците на големи компании, докато други предавали френската Нация от чиста любов към печалбата. Филип IV щял да бъде непреклонен към тези вредители: едни просто лишил от собственост, тъй като живеели в други страни; но други лишил от собственост и ги прогонил от Кралството, тъй като им липсвали етическите добродетели, необходими, за да заслужават правото на обитаване.

Връщайки се към Тамплиерите, очаквам, че сега, в светлината на тяхното безмерно териториално и производствено наследство, има една по-реалистично виждане за това, защо Кралят на Франция и Климент V трябвало да се срещат и да обсъждат с голяма предпазливост проблема за Ордена на Храма. Онези 90 000 владения, за да дадем един пример, били обслужвани от 30 000 монаха, три хиляди Рицаря и 270 хиляди миряни, което представлявало една евентуална военна сила, много по-голяма от **националната** армия на Филип Хубавия: една тамплиерска военна реакция щяла да бъде трудно удържана във Франция на друга цена, освен с големи загуби за националната армия – факт, който би могъл да определи края на Хиперборейската Стратегия на

Мистичната Нация и повторното възникване на папската теокрация; тогава биха могли въпреки всичко да възтържествуват плановете на Бялото Братство. От друга страна, достатъчно е да припомним казаното в Ден Осемнадесети относно финансовата мощ на Ордена, за да се разбере, че ако във всяко едно от 90-те хиляди владения можело да се получат пари срещу лихва и те да бъдат вложени или въртяни в кое да е от другите, ние сме изправени пред най-страховитата банкова мрежа на света, сравнима единствено с еврейските финансови корпорации на Рокфелер, Ротшилд, Кун-Льоб и други благодетели на Човечеството. Ще бъде лесно да се заключи, че една такава организация е трябвало да разполага с една завършена мрежа от шпиони, заети с придобиването на икономическата и политическа информация, необходима за направляването на хода на сделките. Ще се разбере така, че и най-малкото изтичане на проектите, замислени от Филип IV и Климент V, можело да достигне до ушите на Великия Магистър и на Големия Генерален Щаб и като последица да причини тревога. По-добра Стратегия щяло да бъде да се обявят като теми на разговора други различни проблеми: например една дискусия по въпроса за църковните ренти; или ситуацията на Християнския Свят в Ориента; или позицията на Краля на Англия, и пр. Но истинският и таен мотив на разговора в Поатие, както Историята се е заела да покаже, бил проектирането на Стратегията, която щяла да направи възможно ликвидирането на Ордена на Храма и разтурянето на неговата гигантска инфраструктура.

Ден Четиридесет и Втори

Всички присъстващи в Поатие – Господарите на Кучето Гийом Пласиан, Гийом дьо Ногаре и Гийом Ембер дьо Пари, и Климент V, Каменният Човек Шарл от Тарсис и Хиперборейският Посветен и Крал на Франция Филип Хубавия – се съгласяват, че най-добрите възможности за триумф над Врага зависят от прилагането на едно тайно оръжие: **хитростта**. Хитростта е еволюционен продукт на един животински инстинкт и характеризира поведението на животинския човек или душевния човек, т.е. човека, надарен с тяло и Сътворена Душа. Но съществуват също и човеци, които притежават Несътворен Дух, макар и в мнозинството от случаите той се намира включен в Сътворената Душа и затова се казва, че такива човеци са духовно спящи: те също могат да проявяват душевната хитрост, понеже спящият или стратегически объркан Дух е неспособен да го предотврати. Но нещо много различно се случва когато човекът е действително духовен, което може да се твърди само ако става на дума за един Посветен в Хиперборейската Мъдрост: в този случай неговото поведение се управлява от Честта и не само е лишено от хитрост, но и от каквато и да било друга характеристика на животинския човек, такава като страхливостта, злословието, невярността, лъжата, завистта, клеветата, коварството, предателството и пр. Но какво е Честта на Хиперборейския Посветен?: **акта на неговата Благодатна Воля**, т.е.

акта на неговия Вечен Дух, който е **чиста Благодат**. Никой от присъстващите, например, не притежавал хитрост в личността си, тъй като Честта ги била ръководила през целия им живот; и сега те проявявали един акт на Най-Висша Чест като се борели с всички сили за триумфа на Кръвния Договор.

Но Голените знаели това и разчитали на наивността на Хиперборейските Посветени, за да ги победят; Те, за разлика от тях, били **чиста хитрост** и тяхното основно оръжие се наричало **измама** – бледо отражение на Великата Измама, с която Единният Бог бил маскирал своето жалко Творение. Затова никога не очаквали една хитра реакция, идваща от Посветените, за които мислели, че са винаги предразположени да бъдат измамвани и предавани. – „Те вече бяха предадени веднъж, в Началото – подигравали се, кривейки уста – и така ще бъдат винаги. Те претендират, че са Петли, а са само глупави кокошки от кошарата! С тяхната Чест от друг свят рано или късно ще ни изложат гърба си; и тогава нашите кинжали от този свят ще ги довършат.” – Несъмнено, Голените правели грешка в преценката си като се **доверявали** на Честта на Хиперборейските Посветени: според принципите на войната **вярванията на Врага са слабости, които могат да бъдат използвани в своя полза**. Хиперборейските Посветени били лишени от хитрост, но знаели какво е хитростта; и те можели да я употребяват като стратегическо оръжие, за да изненадат Врага. Това е идеята, която била определена в Поатие: ако Голените вярвали, че враговете им ще действуват с Чест, а те били предупредени, тогава наивните щели да бъдат те; сетне можели да бъдат измамени чрез хитростта, която Те не очаквали, и отведени към един смъртоносен капан. И Честта на Посветените щяла да остане непокътната, защото нищо в техните Духове нямало да се промени, нито да засегне тяхната стратегическа ориентация към Източника: **посред едно военно действие Посветените щели да са играли с илюзията, преструвайки се, че са това, което не са; и ако Голените – майстори в изкуството да манипулират илюзията на Сътворения Свят – попаднали в простата клопка на Посветените, това само можело да се определи като използване на грешката на Противника – нещо съвършено зацонно в съгласие със законите на войната.**

Ако Тамплиерите бѐдели атакувани по всички флангове наведнѐж, те със сигурност щели да се защитават с непредвидими резултати; ако, напротив, атаката идвала привидно от полето на Краля на Франция, докато от страната на Папата, **комуто би трябвало да се доверяват**, намирала закрила, те щели да пренебрегнат тази страна и да бъдат фатално разгромени: стратегическата хитрост се състояла в спечелването на това доверие в Папата, за да може той да ги предаде **разорѐжени** на Краля на Франция. С други думи, Стратегията изисквала да разиграят една сцена с достатъчен реализъм, колкото да измамят Голените: в началото те не трябвало да заподозрят сюжета на комедията; след развързката това вече нямало да има значение. Основните актьори щели да бъдат Папата и Кралят на Франция: Папата щял да се

престори, че действува от добра воля, но цял да показва, че се бои от кралските репресалии; той цял да дава обещания и да се опита да спечели доверието на Врага, който цял да го мисли за приятел; Филип Хубавия от своя страна цял да изобразява нетолерантният и амбициозен суверен, опитвайки се да привлече върху себе си цялото внимание на Врага: това цяло да помогне за ролята на Климент V. Когато всичко било готово в Поатие, завесата се вдигнала и започнало първото действие на драмата: началото му било поставено с обявяването на един Кръстоносен Поход срещу Андроник Палеолог – Императора на Константинопол, който бил обвинен, че поддържа схизмата на гръцката Църква. След падането на Сен Жан д'Акр Орденът на Храма се бил оттеглил в Кипър, където поддържал един редовен гарнизон, докато Орденът на Хоспиталиерите правел същото на остров Родос. С цел да уреди неговото участие в Кръстоносния Поход, Климент V призовал във Франция Великия Магистър на Храма Жак дьо Молé. Там в негово присъствие Папата изказал с пълна наивност намерението си да осъществи старата идея на Григорий IV да слее в едно всички военни Ордени: такава идея, разбира се, предизвиквала ужас у Тамплиерите, тъй като интегрирането с един екзотеричен Орден цяло да изложи наяве техните тайни. Без да подозира клопката, Великият Магистър цял да се опита да убеди Папата относно неудобството на една подобна мярка: според неговото впечатление, нямало да бъде трудно да измами един прост ум като този на Климент V.

След безумното падение на Голен Бонифаций VIII Голениите били нащрек за офанзивата на **Domini Canis** и знаели какво да очакват по отношение на избора на Климент V. Въпреки това, те го считали само за един инструмент на Филип Хубавия и неговото обкръжение от „синове на мрака“; впечатлението на Великия Голен Жак дьо Молé го потвърждавало: Папата бил податлив на емоционалното влияние. Великият Магистър цял да се занимава, прочее, със спечелването на приятелството на Понтифекса, без да има представа, че в Париж Ногаре и Гийом Ембер подготвяли неговия провал. И за няколко месеца Климент V цял да успее да убеди Главният Голен да не се съмнява в неговата добра воля.

Ангеран дьо Марини и Гийом дьо Ногаре били издигнати на двата най-важни поста на Франция: **Главен Помощник на Кралството** и **Пазител на Печата** на Краля съответно. С тази власт те привели в действие една тайна операция, която имала за цел изпълнението на едно едновременно и ефикасно действие в цялото Кралство: това действие било осъществено на 13 октомври 1307 г., когато **всички Рицари Тамплиери на Франция, включително техният Велик Магистър, били задържани по обвинение в ерес**. Наистина, обвиненията, натрупани от Ногаре, били многобройни и разнообразни, но се поставяло ударение на ереста, за да се гарантира намесата на Трибунала на Инквизицията, който във Франция бил председателствувал от Гийом Ембер дьо Пари. Скоро бил видян стратегическият успех на **Domini Canis**: докато Великият Магистър получавал исканията на Рицарите да се съпротивляват на ареста и се колебаел относно

позицията, която да възприеме, Гийом дьо Пласиан му предава едно съобщение, в което Папата му гарантира своята подкрепа и го съветва да се откаже от защитата на Ордена и да се подчини на неговата воля. Така именно Великият Магистър нарежда на всички Рицари да се предадат и той самият се разчита на папската намеса. Освен това, както вярвали Големите, те все още притежавали достатъчна тежест в Ордена на доминиканските Проповедници.

Филип Хубавия не губи време: без съпротива неговите войски завземат всички тамплиерски имоти. Ужасът се разпространява във вражеския Орден; стотици Рицари и монаси са затворени. Поради този твърд подход никой не се съмнява в сериозността на обвинението и скоро успяват да се съберат достатъчно свидетели и доказателства, за да се гарантира неговото ликвидиране. Освен Инквизицията, Филип Хубавия свиква провинциалните Съвети, Парижкия Университет и Генералните Щати, за да съдят Ордена. По този начин, като изплавал от мрака на неговата дяволска основа, целият народ на Франция цял да бъде свидетел на изложението на тайната тамплиерска философия и цял да узнае техните извратени обичаи. Това е, което се случва през трите години на публичния процес, когато изумлението, отвращението и ужасът на французите не познават граници. Но най-изумителното навярно е това, че по време на този интервал Тамплиерите продължавали да вярват, че един спасителен акт от страна на Папата цял да ги освободи от осъждането.

В процеса се успява да се докаже, че Тамплиерите изповядвали следните идеи и обичаи: I – висшите сановници на Ордена поддържали, че Христос, когото мистериозно наричали **Навута́н**, е бил един самозванец, а не истинският Бог; II – Христос никога не е бил разпъван на кръст за изкуплението на човешкия род; III – кръстът, така, не бил инструмента на неговата страст, а едно творение на самия Христос Навута́н, което бил нарекъл **Вруна**; IV – всички Рицари, каквато и да била тяхната степен или състояние, трябвало да плюят периодично върху този Символ на Злото, с цел да облекчат Бога-Създател: с това се доказало, че всички Тамплиери поне веднъж са оплювали разпятието; V – като последица, те се били открекли от Светата Дева; VI – те изпълнявали литургията по собствен канон и на един странен език, който сетне се оказало, че бил еврейски; VII – почитали един хермафродитен идол с ужасяващи черти, към когото се обръщали с прозвището **Бафомет** или **Бафоел**, но чието име, което никога не произнасяли без да пребледнеят, било **Бера**; VIII – претендирали, че този идол представлявал един Бог, по-могъщ от Христос, който за разлика от Месията се проявявал по-често между човеците; IX – твърдели, че този мерзостен Демон им бил наложил още от дните на Свети Бернар задължението да практикуват содомията – порок, към който били привикнали и който представлявал един естествен обичай между висшите членове на Ордена; X – Великият Магистър и Великите Приори или Прецептори изпълнявали една тайна церемония, в която принасяли човешки жертвоприношения на Бафомет, по-специално деца; XI – Ритуалът изисквал **изгарянето** на жертвата в една

пещ, приготвена за тази цел; XII – с изгорената пепел Тамплиерите изработвали една **човешка луга** и я съхранявали в тайна като най-ценното Благо; XIII – вярвали твърдо, че тази луга имала силата да измива помазването на християнските тайнства: според признанията, посредством казаната луга те били анулирали ефектите на кръщението и причастието, които считали за „чародейства на Кръста”, и пр.

Отначало **Domini Canis** решили да правят разлика между „Тамплиер” и „Голен”. През Средновековието било нормално една присъда за ерес да бъде опрощавана на обвинените, които признавали спонтанно, покаявали се и приемали християнските тайнства; в процеса такава възможност била предлагана на Тамплиерите многократно и мнозина се съгласили да признаят това, което знаели. Въпреки това **Domini Canis** не били склонни да позволят Голените да успеят да се освободят от капана: за Тези, които никога не били прощавали, нямало да има прошка; само на „Тамплиерите”, т.е. на Рицарите, непосветени в Култа на Бафомет, била давана възможността да спасят живота си в замяна на тяхното свидетелство. Така именно успяло да се събере едно внушително количество от доказателства срещу Голените от Ордена, предоставени от самите му членове, самопризнали се и покаяли се еретици. И тогава процесът станал необратим, тъй като нито Папата, нито някой можели да спасят Ордена, след като народът и Църквата узнаели за техните ереси и извращения: **Стратегията на Филип Хубавия и Circulus Domini Canis била възтържествувала сега вече окончателно над плановете на Бялото Братство; Голените не заподозрели комедията, разиграна от Климент V, докато не било твърде късно; Ордена на Храма, натоварен с основаването на Универсалната Синархия, щял да бъде разрушен.**

По този начин Голените от Ордена на Храма били изтребени безмилостно, получавайки в собствената си плът същото лекарство, което в толкова много случаи били давали на привържениците на Кръвния Договор: по ирония на съдбата Трибуналетът на Инквизицията, който те били използвали, за да ликвидират Катарите, сега ги осъжда по безапелационен начин да умрат на кладата: **също както в бойното изкуство на джиу-джицу Противникът използвал собствените им сили, за да ги победи.**

Никога нямало да забравят Голените процеса срещу Тамплиерите. Особено щяла да бъде запомнена датата 10 май 1310 г.: на този ден в Съвета на Санс, чието епископство се ръководело от Филип дьо Марини, братът на Ангеран, били изгорени на бавен огън 56 Рицари Тамплиери – цветът и каймака на Голенската Йерархия. Откакто Господарите на Тарсис запалили Свещената Гора и причинили гибелта на 20-мата от Картаген, Голените не били имали такъв съдбовен ден като този 10 май. Завързани

всеки един с гръб към един здрав кол, половината стотица Голени от Санс образували една дълга редица осъдени – една процесия от призраци, вървящи към Преизподнята; натрупаните съчки в основата на всеки кол предвещавали близкия край на Свещениците на Единния Бог. Преди малките братя да хвърлят запалената факла, един Рицар на Крал Филип – един монах-воин от някакъв непознат Орден – се приближавал до еретиците и произнасял с тих глас едни думи, които присъстващите вземали за благочестива молитва. Като я чували, обаче, лицата на Голените се изкривявали от омраза и някои от тях избухвали в ужасни проклетия: тези думи казвали просто: – **За Навутán и Кръвта на Тарсис!**

Като изминал редицата, докато Голените извисявали Душата си към Йехова-Сатана и изисквали едно неопикуемо наказание за Каменния Човек, онзи Рицар, който бил не друг, а Шарл от Тарсис, дал знак на Палачите и кладите започнали да пламтят. Скоро Голените и техните синархични блянове били не повече от пепел; една шепа мръсна пепел, която не стигала да измие вредата, причинена на Дома на Тарсис и толкова много други, които паднали, унищожени за това, че се били противопоставяли на тези безумни блянове.

За да се завърши делото било нужно да се легализира резултатът от Стратегията на Филип Хубавия. С тази цел Папата свикал Екуменичния Събор във Виен от октомври 1311 до май 1312 г. Макар и разгромени по всички фронтове, Голените все още имали сили, за да оказват натиск и да се опитат да попречат да се съгласува ликвидирането на Ордена. Имало една тайна конференция между петимата Кардинали, верни на Филип Хубавия, и шестима делегати от Събора, в която последните били информирани относно ужасните последици, които би им донесло това да се противопоставят на Краля на Франция и да опростят Ордена, въпреки неопровержимите доказателства, събрани срещу него. Но необузданият страх бил твърде голям и между наказанието на Краля и отмъщението на Голените мнозина останали в нерешителност. Представителите на Краля пред Съвета – Гийом дьо Ногаре, Гийом Пласиан, Шарл от Тарсис, Ангеран дьо Марини, и пр. – проявили своето красноречие, за да убедят Епископите относно нуждата, която Църквата и Християнският Свят имали да потушат този център на ереста. Към месец март 1312 г. имало дори един момент, в който Кралят заплашил да дойде със своите войски във Виен и там да уреди сметките си с привържениците на Голените: за момента той дошъл до Лион със своя брат Шарл, неговите синове и един мощен полк от Рицари. Накрая, на 22 март 1312 г. било гласувано ликвидирането на Ордена и конфискуването на всичките му богатства в полза на Ордена на Хоспиталиерите на Свети Йоан, на Църквата и на Кралството на Франция. Въпреки това, съществували толкова съмнения относно съгласието на Съвета, особено понеже тези, които били гласували тайно, публично отричали да са го направили, че Папата се видял принуден да приключи въпроса

чрез един декрет: в булата **Considerantes Dudum** той обявява разпускането на Ордена на Храма „временно“, докато не се произнесе по окончателен начин Трибунальът на Светата Инквизиция – нещо, което вече било направено: „**non per modum definitivae sententiae, sed per modum provisionis... apostolicae**”¹¹⁶.

Булата и декретът от Събора във Виен били разпратени до всички християнски страни за тяхното изпълнение: местният Орден трябвало да бъде ликвидиран, неговите членове – взети в плен и съдени за ерес. В Арагон Рицарите се укрепяват и съпротивляват, като трябвало да бъдат подчинени от Хайме II с военни кампании. Тези от Навара, където управлявал Филип Хубавия, се предават без съпротива, също както и тези от Кастилия и Португалия. Във всички случаи тези, които са опростени, също както и имотите на Ордена, които били множество, преминават към Ордена на Хоспиталиерите или други Ордени, създадени за тази цел. В Уелва гарнизонът на Замъка в Арасена е прогонен и заменен с португалски войски, но по-нататък той щял да бъде предаден на Ордена на Свети Яков; преди да заминат, Голените запечатват входа в Пещерата на Дедал, където едно езеро от битум напомняло с векове за пъклените сили на Бера и Бирса.

Манастирът на Ла Ра́бида преминал тогава към Ордена на Свети Франциск. Това обаче не попречило на Голените да продължат да подготвят идването на Киблón, съгласно Заповедите на Бера и Бирса. Напротив – Голените, които считали Рус Баал за най-свещеното Светилище на Испания, уредили Манастирът да бъде място за оттегляне и затваряне на техните ръководни кадри. Култът на Девата на Чудесата се бил наложил вече в една обширна област на Андалусия, но този, който събуждал най-голяма страст у енориаишите, бил Култът на Девата с Лентата – закрилница на моряците и корабовладелците, която се считала за покровителка на Уелва. Това народно утвърждаване на Великата Майка Бина се дължало най-вече на неуморната работа по „пречистването“, извършена от Тамплиерите, но която сега щяла да бъде продължена с не по-малко усърдие от монасите на Свети Франциск. Това, което щяло да престане, в замяна на това, било откритата борба срещу Девата от Агарта, предвид че временната загуба на Власт от Голените щяла да им попречи да я поддържат адекватно.

Тези промени, естествено, донесли спокойствие за наследниците на Вруналда, тъй като Тайната Пещера се оказала свободна за момента от Голенските засади. Така през 1312 г. един Нойо вече се бил установил за постоянно пред Меча на Мъдростта.

Основните Тамплиерски водачи – Великият Магистър Жак дьо Молé и други трима Голени – продължавали да бъдат затворници в Дома на Храма в Париж. В

116 Лат. “не във вид на окончателна присъда, а на временна... апостолическа” (бел.прев.).

продължение на три години те били подлагани систематично на мъчения с цел да бъдат накарани да признаят определени деликатни аспекти на тамплиерската организация; два въпроса интересували по-специално **Domini Canis**: те желаели да научат за връзките с Ориента – с Бялото Братство – дали съществувал един сигурен път към Обителта на Безсмъртните; и да узнаят дали понастоящем във Франция или на друго място в Европа оставали агенти на Силите на Материята – Учители от Бялото Братство, Голенски Бемсмъртни, и пр., – които трябвало да бъдат заловени незабавно. Но при целия ужас, за каквото можели да бъдат считани, тези мъчения били просто милувки пред изтънчените изтезания, които Голените били прилагали в повече от един случаи към Господарите на Тарсис. Както и да е, една прокламация на Ногаре обявила, че на 23 март 1314 г. еретиците щели да бъдат екзекутирани на Острова на Евреите – едно островче пред кралския дворец, където доминиканците обикновено изгаряли синовете на Избрания Народ.



Фасада на Кулата на Храма в Париж

На посочения ден Жак дьо Молé, Годфроа дьо Шарне, Хюго дьо Перо и Годфроа дьо Гонвил – Свещеници, които били владяли най-тайните познания на Културния Договор – били завързани на клади и предадени на пречистването чрез огън. Филип Хубавия, **Circulus Domini Canis** в пълен състав и многобройни Господари на Тарсис, дошли от Южна Франция за случая, наблюдавали огнената сцена, която приключвала един исторически етап – един период, характеризирани с долни атаки срещу Чистата Кръв и Вечния Дух: конспирацията на Демоните била погълната от тези четири клади на Острова на Евреите в Град Париж на 23 Март 1312 г.

Гържеството на Хиперборейската Стратегия било осигурено; плановете на Бялото Братство за установяване на Универсалната Синархия – направени невъзможни

за осъществяване в продължение на седем столетия; и пришествието на Киблón в Испания се забавяло със 180 години.

Ден Четиридесет и Трети

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

Възможността за установяването на Универсална Синархия през Средновековието се била изпарила на кладите на Инквизицията. Врагът се забавил със седемстотин години преди да попадне на друга подобна възможност в настоящата Епоха. Тук ще е, следователно, моментът да оставим темата за Средновековната Синархия и да продължим с историята на Дома на Тарсис, който, както споменах множество пъти, ще се пренесе отчасти в Америка и ще основе родовата линия, от която произлизам. Обаче, почитаеми и внимателни д-р Сигнагел, моето желание е Вие да можете да разберете в най-голяма възможна дълбочина Хиперборейската Мъдрост, тъй като тя е истинската причина за драмата на Дома на Тарсис. Зная, че в много части изложението на историята на Дома на Тарсис е оставала неясна поради липсата на детайли, колкото и непозната да се оказва за профана Хиперборейската Мъдрост. Затова, преди да продължа с разказа, **ще отделя няколко Дни, за да изложя едно „Кратко Обобщение“ на вече видяното относно Хиперборейската Мъдрост:** по същество, ще се опитам да изясня основните идеи, споменати или цитирани досега. Мисля, че най-добрият начин да постигна тази цел ще бъде да опиша четири схващания на Хиперборейската Мъдрост и да ги определя на достъпен за Вас език. Тези схващания са: **„Културата е стратегическо оръжие на врага“**, **„Аз-ът в Сътворения Човек е продукт на Несътворения Дух“**, **„Алегорията за Аз-а затворник“** и **„Стратегията Одал на Боговете-Освободители“**. Докато продължава изложението на тези теми, ще обозначавам Дните с подзаглавието „Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост“.

Разбира се, това обобщение ще причини естественото прекъсване на разказа за историята на Дома на Тарсис. Затова, ако се интересувате много да продължите с основния разказ, съветвам Ви да прескочите към 49-я ден. От този ден историята продължава и очакванията Ви ще бъдат задоволени, но Ви предупреждавам, че е необходимо **накрая** да прочетете пропуснатите дни, за да попълните своето общо познание за Хиперборейската Мъдрост.

В писмото, което написах в Ден Трети, обясних, че **„принципът за установяването на принадлежността на един съюзен народ на Атлантите се състои в противопоставянето между Култа и Мъдростта: поддържането на един**

Култ към Силите на Материята – към Богове, които се поставят над човека и одобряват неговото мизерно земно съществуване, към Богове-Създатели или Определители на Съдбата на човека – поставя автоматично техните почитатели в рамките на Културния Договор, независимо дали са налице Свещеници или не”. Първото схващане може лесно да се разбере като последица от това определение. За Врага на Кръвния Договор, т.е. членовете на Културния Договор, „Културата е едно стратегическо оръжие”. В хода на цялото ми писмо вече показах повече от достатъчно тази истина в множеството примери, в които се видя как членовете на Културния Договор отиват да господствуват в човешките общества чрез контрола на основните социални променливи. Но Хиперборейската Мъдрост утвърждава, че вражеската цел е по-тънка и че нейната Стратегия цели да контролира Духа на Човека – в човека, следователно, се цели да се контролира неговото Аз.

Когато се прави критика на съвременната градска култура на „християнския Запад”, обикновено се изброяват подробно „злините”, които тя предизвиква у някои индивиди: отчуждението; дехуманизацията; робуването на потреблението; депресивната невроза и нейната реакция – зависимостта от различни пороци от наркотиците до половите извращения; безмилостната конкуренция, мотивирана от тъмните чувства на алчност и жажда за власт; и пр. Списъкът е безкраен, но всичките обвинения пропускат – преднамерено – същественото, поставяйки ударение на злините, „външни” за Душата на човека, произлезли от „несъвършенствата на обществото”. Като допълнение към това заблуждение се твърди, че решението – лекът за всички тези злини – бил „усъвършенствуването на обществото”, неговата „еволюция” към по-справедливи, по-хуманни форми на организация и пр. Пропускът се корени в това, че злината – единствената злина – **не е външна** спрямо човека, не произлиза от света, а се корени в неговата вътрешност, в структурата на един ум, обусловен от преобладаването на културните предпоставки, които подхранват мисленето и деформират неговата визия за реалността. Настоящото общество от друга страна е успяло да юдеизира по такъв начин съвременния човек, че го е превърнало на свой ред – чудо, каквото не би могла и да сънува генетичната биология – в един жалък еврейин, жаден за печалба, доволен от прилагането на сложната лихва и щастлив да обитава един Свят, който възхвалява лихварството. Не е нужно да се казва, че това общество с неговите милиони биологични и психологически евреи представлява за Хиперборейската Мъдрост само един лош кошмар, който ще бъде окончателно пометен в края на Кали Юга от **Wildes Heer**.

В германските традиции **Wildes Heer** се нарича „Яростното Войнство” на Вотан. Съгласно Хиперборейската Мъдрост Войнството на Навутан ще се появи по време на Последната Битка, заедно с Великия Водач на Бялата Раса.

Ще е подходящо сега да се обобщят накратко няколко допълнителни понятия на Хиперборейската Мъдрост, някои от които бяха вече обяснени. За Хиперборейската Мъдрост човекът-животно, сътворен от Единния, е едно същество, съставено от физическо тяло и Душа. В резултат на едно Първоначално Предателство, извършено от Боговете-Предатели, Несътвореният Дух, принадлежащ на една извънкосмическа Раса, е бил окован към Материята и заблуден относно неговия истинския Източник. Духовното оковаване към животинския човек предизвиква историческата поява на Аз-а – един принцип на **разумната Воля**: лишеният от вечен Дух животински човек притежавал единствено **душевен субект**, който му позволявал да придобие определено съзнание и да осъществява примитивни психологически актове, механични поради чисто архетипичното съдържание на тези умствени актове. Но скоро – поради Първоначалното Предателство – в Историята се **появява** Аз-ът в душевния субект, **потопен** в него. Така Аз-ът – проявление на Духа – възниква **потопен** в утробата на Душата, без да разполага с никаква възможност да се ориентира към Източника, **тъй като той не знае, че се намира в такава ситуация и че съществува едно възможно завръщане към Родината на Духа: Аз-ът в нормалния случай е заблуден, без да знае, че е; и той търси Източника, без да знае какво търси. Боговете-Предатели са го оковали към Душата на животинския човек, така че волевата сила на безрезултатното му търсене да се употребява от Душата за еволюиране към Крайното Съвършенство. Потопен в душевния субект, Аз-ът е неспособен да придобие контрол над микрокосмоса, освен ако не премине през Хиперборейското Посвещение, което предизвиква **ефекта на изолирането на Аз-а от Душата посредством Несътворените Вруни, разкрити на човека от Навутán** . Затова Хиперборейската Мъдрост различава два вида Аз: **пробудения Аз**, присъщ на Хиперборейския Посветен или Човека от Камък; и **спящия Аз**, характерен за спящия или „нормалния” човек, общоразпространен и преобладаващ в нашето време.**

Относно нормалния човек може да се каже, че душевният субект с инкорпорирания в него изгубен Аз, се превръща в господар на психичната сфера, която може да се разглежда **grosso modo**¹¹⁷ като като съставена от две ясно различими и разграничаеми области: **сферата на сянката и сферата на светлината**; тези две области са разделени от една бариера, наречена **праг на съзнанието**. Сферата на сянката се намира в пряка концептуална връзка с областта от психиката, наричана **Несъзнавано**, определяна от **Аналитичната Психология** на д-р **К. Г. Юнг**. Сферата на светлината е в основата си сферата на съзнанието, където протича дейността на съзнателния душевен субект по време на будността. Аз-ът, който е по същество една **волева сила**, няма нищо общо с времевата природа на душевния субект, въпреки което остава **потопен** в него, **объркан** в своята история и изкуствено **темпорализиран**, с една дума – **спящ**. Затова Хиперборейската Мъдрост различава ясно две форми на Аз-а:

117 Лат. „грубо” (бел.прев.).

изгубения Аз и пробудения Аз. Изгубеният Аз е характерен за спящия човек, заблуден в Лабиринта на Илюзията на Великата Измама: спящият човек е онзи животински човек, в чиято Душа е окован, без да го знае, един Несътворен Дух.

*Пробуденият Аз е присъщ на пробудения човек, т.е. на животинския човек, чийто окован Дух е открил Измамата и се опитва да намери пътя към Източника – изхода от Лабиринта. Пробуденият човек – Хиперборейският Посветен – е този, който е способен да действа съобразно „стратегическия начин на живот“, изискван от Кръвния Договор. Т.е. този, способен да прилага стратегическите принципи на **Завземането, Ограждането и Стратегическата Стена**. По отношение на втория принцип, що се отнася до Царската Функция, в Шестнадесетия Ден казах: Филип IV ще трябва „да приложи принципа на ограждането в реалното завзето пространство“. Според това, ще изглежда, че принципът на Ограждането се корени изключително в пробудения човек, който би трябвало „да приложи“ или „проектира“ този принцип в завзетата зона; но съгласно херметическия принцип: „Микрокосмосът отразява макрокосмоса“ – един принцип, който, както се видя от изложението на Бера и Бирса, е също така и кабалистичен: **Адам Харишон е отражение на Адам Кадмон**; означава ли това, че принципът на Ограждането трябва да присъствува също и в макрокосмоса, например като един закон на природата? Ако беше така, навярно би могло, поне на теория, да се открие в някое характерно явление една определена **функция ограждане**, която да ни разкрие по друг начин – този път външен – споменатия стратегически принцип. Макар да мога да кажа предварително, че резултатът ще е отрицателен, би било подходящо да се разгледа тази възможност за външно търсене, тъй като нейният анализ ще позволи да се разберат различните гносеологични и културни аспекти, засягащи човека.*

*Ако приемем херметическия принцип за еквивалентността между макрокосмоса и микрокосмоса, ще ни стане явно, че **всички** закони на макрокосмоса се отразяват в аналогични закони на микрокосмоса. Но тази кореспонденция далеч не е едно просто пасивно отражение между структури. Човекът, **като открива и формулира закони**, нарушава равновесието на тази връзка и заема една изтъкната роля. Като последица от тази господстваща нагласа сега се появява, отделяйки Аз-а от макрокосмоса, един културен модел, изработен от един **културен субект** въз основата на принципите и понятията на една **културна структура**. В Хиперборейската Мъдрост, д-р Сигнагел, се определят и изучават тези три елемента; най-общо, ще Ви кажа, че „културният субект“ е просто душевният субект, когато той действа динамично върху една „културна структура“, установена в „сферата на сянката“ на психиката; също така, когато душевният субект действа в „рационалната сфера“, той се нарича „рационален субект“; а ако се проявява в „сферата на съзнанието“ – „съзнателен субект“; но Аз-ът винаги се намира потопен в душевния субект или Душата, все едно дали неговото поле на действието е рационалното, културното или съзнателното.*

Така „културният модел” е принципният виновник за деформираната визия, която човекът има за себе си и за света, доколкото се **вмъква между** макрокосмоса и микрокосмоса. Културният модел е едно съдържание на културната структура с колективен или социо-културен характер; поради това той се състои от едно систематично множество от понятия, изказани от културния субект, преведено на един или два обичайни езика, например математически и лингвистичен. Накратко – културният модел обикновено се състои от математически принципи и културни предпоставки. Аз-ът на човека, когато е объркан с културния субект, приема съгласно като представи на външните неща – като тяхната истина – културните обекти, които произлизат от промеждутъчния културен модел – културни обекти, чието значение е било изказано от културния субект като предпоставка в обичайния език.

Нека видим сега какво разбира човекът под „закон на природата”. Без да се навлиза в усложнения, може да се твърди, че един закон на природата е математическото околичествяване на една значима връзка между аспекти или величини на едно явление. Да обясним това определение. Ако е дадено едно явление, възможно е чрез наблюдение и чрез емпирични опити да се стигне до диференцирането на определени „аспекти” на същото. Ако между различните аспекти, които се очертават, някои от тях се окажат „свързани значимо помежду си” и ако тази връзка притежава статистическа вероятност, т.е. повтаря се голям брой пъти или е постоянна, тогава може да се формулира един „закон на природата”. За това е достатъчно „аспектите” на явлението да могат да се сведат до величини по такъв начин, че „значимата връзка” се свежда до „връзка между величини” или математическа функция. „Законите” на физиката са били извлечени по един подобен начин.

Понятието за „закон на природата”, което изложих, е модерно и цели по-скоро да „контролира” явлението, отколкото да го обясни, следвайки съвременната тенденция, която подчинява научното на технологичното. Така явленията биват считани за „управлявани” от **изявени** закони, които не само се приемат като определящи, но и които се включват неразделно в самото явление, забравяйки или просто не знаейки, че става на дума за рационални околичествявания. Това е, което се случва например когато се наблюдава явлението на един обект, който пада, и се твърди, че това нещо е станало понеже „е подействувал законът на гравитацията”. Тук „законът на гравитацията” е изявен и и въпреки че „се знае, че съществуват и други закони”, които „също се намесват, но с по-малка интензивност”, сякаш се вярва, че обектът в своето падане **се подчинява** на закона на Нютон и че този „закон на природата” е бил **причината** за неговото движение. Конкретният факт обаче е, че явлението **не се подчинява на никакъв изявен закон**. Явлението просто се явява и в него няма нищо, което да указва преднамерено към един закон на природата, а още по-малко един изявен закон. Явлението е неразделна част от една цялост, която се нарича „реалността” или „светът” и която включва в този си характер **всички** явления, които са се случили и

които ще се случат. Затова в реалността явленията просто **се случват**, последвайки навярно някои, които са се случили, или едновременно с други, подобни на него. Явлението е само една част от тази „феноменална реалност“, която никога не губи своя характер на цялост: на една реалност, която **не** се изразява в понятията за причина и следствие, за да поддържа явлението; и най-сетне – на една реалност, в която явлението **се случва** независимо от това дали неговото явяване е или не е значимо за един наблюдател и се съгласува или не с изявени закони.

Преди да подходим към проблема за „преобладаването на културните предпоставки“ в рационалната оценка на едно явление, ще бъде уместно да се освободи той от каквато и да било възможност, която го разделя от чистата механична или еволюционна определеност съгласно „естественния порядък“. За тази цел ще установя, след един кратък анализ, различието между едно явление от „първа“ и от „втора“ степен на определеност – едно неизбежно разяснение, доколкото изявените закони съответствуват винаги на явления от първа степен.

За гностика „светът“, който ни заобикаля, не е нищо повече от подреждането на материята, осъществено от Бога-Създател – Единния – в едно начало, и което възприемаме в неговата времева действителност. Хиперборейската Мъдрост – майка на гностическото мислене – отива по-нататък като утвърждава, че пространството и всичко, което се съдържа в него, е било съставено чрез многобройни асоциации на един-единствен елемент, наречен „архетипичен **квант** на енергията“, който съставлява един **физически предел** на архетипичната монада, т.е. на абсолютната формираща единица на архетипичния план.

Тези **кванти**, които са истински архетипични атоми, **не** образувачи или структуриращи формите, притежават, всеки един, една **неразличима точка**, посредством която се осъществува пантеистичното разливане на Създателя. Т.е. благодарение на една точкова система на многоизмерен контакт се осъществява присъствието на Демиурга във всяка мислима част на материята, каквото и да е нейното качество. Това всеобщо проникване, бидейки установено от лица в различна степен на обръкване, е довело до погрешното вярване, че „материята“ е собствената субстанция на Единния. Такива са вулгарните понятия на пантеистичните системи или на онези, които се позовават на един „Дух на Света“ или „**Anima Mundi**“¹¹⁸ и пр. В действителност материята е била „подредена“ от Създателя и „тласната“ към едно **закономерно развитие във времето**, от чиято еволюционна сила не убягва и най-малката частица (и в която участва, разбира се, „човешкото тяло“).

118 Лат. „Душа на Света“ (бел.прев.).

Направих това кратко изложение на „Хиперборейската Физика” понеже е необходимо да се разграничат две степени на детерминизъм. Светът, такъв, какъвто току-що го описах, се развива механично, ориентиран към една крайна цел; това е **първата степен** на детерминизма. С други думи: съществува един План, към чиито образци се нагажда и към чиито назначения клони „порядъкът” на света; материята, задействувана от механиката на въпросния „порядък”, се оказва **определена в първа степен**. Но, тъй като въпросният план се поддържа от Волята на Създателя и Неговото Присъствие, както видяхме, е действено във всяка част на материята, би могло да се случи Той **анормално** да повлияе **по друг начин** някоя част от реалността, било за да **модифицира телеологично своя План** или за да **изрази семиотично своето намерение**, или **по стратегически съображения**; в този случай сме изправени пред **втората степен** на детерминизма.

Под „стратегически съображения” се разбира следното: когато пробуденият човек предприема Завръщането към Източника в рамките на една Хиперборейска Стратегия, той прилага тайни техники, които му позволяват да се противопостави действено на Плана. При тези обстоятелства Създателят **анормално** се намесва с цялата си Мош, за да накаже този дързък храбрец.

Сега можем да направим разграничение между едно **явление от първа степен** и едно **явление от втора степен**, обръщайки внимание на степенята на детерминизъм, участваща в неговото проявление. Следва ясно да се разбере, че в това разграничаване акцентът се поставя върху **различните** начини, по които Демииургът може да действа върху **едно и също** явление. Например в явлението на една саксия, падаща от балкона на улицата, не можем да видим нищо друго освен една **определеност от първа степен**; казваме: „подействувал е законът на гравитацията”. Но ако въпросната саксия е паднала върху главата на един пробуден човек, можем да предположим една **втора определеност** или по-точно едно „**второ намерение**”; казваме: „подействувала е Волята на Създателя”.

Първата и втората степен на определеност на едно явление се наричат също така – от една друга гледна точка – **Първо и Второ намерение** на Създателя.

Като цяло, всяко явление допуска проявления от първа и втора степен на определеност. Имайки предвид тази възможност, ще се уговорим за следното: когато не се посочва обратното, под „явление” ще се разбира такова, чиято определеност е чисто механична, т.е. от първа степен; във противен случай ще се пояснява – „от втора степен”.

Сега остава само да направим разграничение между „**двете степени на явлението**”, за да поясним твърдението, направено в началото на този анализ – че

всички закони на природата, включително изявените такива, описват причинното поведение на явленията от първа степен на определеност. Това е лесно е да се разбере и приеме, след като когато в едно явление се намесва една определеност от втора степен, естествената посока на механичната последователност е била временно отклонена в интерес на една неустоима Воля. В този случай явлението вече не ще бъде „естествено“, макар и да изглежда такава, а ще бъде надарено с една насложена преднамереност с чисто **враждебен** спрямо човека характер.

От друга страна, явлението от първа степен, се проявява винаги като **завършено в своята функционалност**, която е пряк израз на неговата същност и която винаги ще е възможно да се сведе математически до един безкраен брой от „закони на природата“. Когато явлението от първа степен е възприемано специално чрез **един** закон на природата, който е изявен за някого, тъй като **подчертава определен интересен аспект**, ясно е, че не става на дума за едно **завършено** явление, а само за въпросния „аспект“ на същото. В този случай трябва да се приеме тъжният факт, че от явлението е била възприета само една илюзия. Сетивно орязано, гносеологически деформирано, епистемологически маскирано – не бива да ни учудва, че индо-арийците са определяли като **Маййā** – илюзия – обичайното възприятие на едно явление от първа степен.

Сега ще поставя един въпрос, чийто отговор ще позволи да разберем проблема за „преобладаването на културните предпоставки“, основан върху последните заключения: „ако всяко явление от първа степен се явява по необходимост завършено (например: в 6 часа сутринта „изгрява слънцето“), „каква е специфичната причина за това, че неговото възприемане посредством „научния или културен модел“ възпрепятствува третирането на явлението в неговата цялост и се ограничава около частичните аспекти на същото?“ (например когато казваме: „земното въртене е **причината**, която е предизвикала **следствието**, че в 6 часа сутринта слънцето е станало видимо на източния хоризонт“). В последния пример е ясно, че при обясняването на явлението чрез един „изявен закон“ не се прави нищо повече от отпращането към определени частични аспекти („земното въртене“), оставяйки настрана – не забелязвайки – самото явление („Слънцето“). Отговорът на поставения въпрос ще засегне един фундаментален принцип на структурната епистемологична теория: **връзката, забелязвана между аспектите на едно явление, която може да се околичества математически като „закон на природата“, произлиза от преобладаването на културните предпоставки, изхождайки от които разсъдъкът модифицира възприятието на самото явление.**

Достатъчно е да се каже, че това се случва поради ефекта на „маскиране“, който разсъдъкът причинява във всеки образ, отразен от съзнателния субект: разсъдъкът „отговаря на въпроса“, т.е. на огъванията на съзнателния субект, **потопен**

в който се намира съзнателният Аз. Както ако ставаше на дума за една фантазия, разсъдъкът интерпретира и образува една рационална схема на феноменалната вещь – схема, чийто образ се наслаждава върху представата и я маскира, придавайки ѝ изказваното значение, определено от културните предпоставки.

*Когато се осъществява „научно” наблюдение на едно явление, рационалните функции стават преобладаващи пред кое да е възприятие, „подчертавайки” с изявеност онези интересни или полезни аспекти и „затъмнявайки” останалото (от явлението). По този начин разсъдъкът работи, все едно маскирайки явлението, предварително изтръгнато от цялостта на реалното, и представя от него една привидност, която може да се „рационализира” и разбере винаги в границите на човешката култура. Разбира се, никой не се интересува, че явленията остават оттук нататък затъмнени зад своята рационализируема привидност; не и ако е възможно да ги използваме, да ги контролираме, да оползотворяваме тяхната енергия и да направляваме техните сили. В крайна сметка една научно-технологична цивилизация се изгражда **върху** явленията и дори **против** тях; какво значение има ако една рационална визия на света орязва възприеманите явления и ни изправя пред една **културна реалност**, толкова по-изкуствена, колкото по-слепи сме ние? Какво значение има, повтарям, когато тази гносеологическа слепота е цената, която трябва да се плати, за да се наслаждаваме на безкрайните варианти, които ни предлага в условията на удоволствие и удобство научната цивилизация? Нима ни дебне някаква опасност, която да не можем да предотвратим технически ние, които сме елиминирали множеството древни болести, които сме продължили човешкия живот и сме създали една градска среда на живот с невиджан досега разкош?*

*Опасността съществува, реална е и заплашва всички онези членове на човечеството, които имат хиперборейски предци; Хиперборейската Мъдрост я нарича **психична фагоцитация**. Това е една опасност от психичен вид и от трансцендентен порядък, която се състои в метафизичното унищожаване на съзнанието – възможност, която може да се осъществи в този или в друг Свят и по всяко време. Разрушаването на съзнанието става чрез **сатанинската фагоцитация**, т.е. чрез асимилацията на **душевния субект** в субстанцията на Йехова-Сатана. Когато се случи такава катастрофа, се изгубва напълно всякаква възможност за трансмутация и завръщане в Източника.*

Уместно е, обаче, да се повтори, че объркването е принципното препятствие за трансмутацията на спящия човек в Каменен Човек. А за постоянното объркване допринася гносеологическата слепота, която споменавах преди – продукт на съвременната рационалистична менталност. Живее се по стереотиповете на западната „Култура”, която е материалистична, рационалистична, научно-

технологическа и аморална; мисленето изхожда от преобладаващите културни предпоставки и обуславя виждането на света, превръщайки го в чиста привидност, без да се забележи това или да се има представа за него. Културата, следователно, поддържа объркването и възприема ориентирането и придвижването към центъра на психичната реинтеграция, трансмутиращо спящия човек в Каменен Човек. Случайно ли е, че се случва такова нещо? Казах го вече множество пъти: Културата е едно стратегическо оръжие, умело прилагано от онези, които желаят гибелта на Хиперборейското Наследство.

Така се установява, че „промеждутъчният културен модел” между Аз-а и макрокосмоса, затруднява в огромна степен възможността за намиране на принципа на ограждането в света като закон на природата.

Ден Четиридесет и Четвърти

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

Предходните допълнителни понятия извадиха наяве факта, че един „закон на природата” произлиза от определени връзки, които рационалното съждение установява между значими аспекти. Целта ми е да демонстрирам, че макар въпросните аспекти действително да принадлежат на явлението, то връзката, която е довела до един изявен закон, е била създадена от разсъдъка и по никакъв начин не може да се припише на самото явление. Разсъдъкът, основавайки се на културните предпоставки, използва света като **проективен или репрезентативен модел** по такъв начин, че всяко едно явление проявява **съответствие** с едно еквивалентно интелектуално понятие. По този начин човекът си служи с рационалните схващания за явлението, които запазват една слаба връзка със самото явление – с неговата истина.

Когато се правят разсъждения и анализи въз основата на такива схващания, грешките се натрупват и резултатът не може да бъде друг, освен постепенното потапяне в нереалността и объркването. Този ефект, вече казах, се търси от Врага. Сетне ще видим какъв е начинът за избягването му, на който учи Хиперборейската Мъдрост.

Когато споменах преди херметическия принцип, казах, че всички закони на макрокосмоса се отразяват в еквивалентни закони на микрокосмоса. Но „природните закони” на макрокосмоса съгласно направения анализ не са нищо повече от репрезентации на един математически модел, породен в човешкия ум, т.е. в микрокосмоса. В процеса, който води до „научната идея” за едно явление участвуват елементи от два основни източника: „математическите принципи” и „преобладаващите културни предпоставки”. „Математическите принципи” са

архетипични – те произлизат от наследствените психологически структури: когато „учим математика“ например, ние само актуализираме съзнателно един краен брой от формални системи, които принадлежат на сферата на Културата, но „математическите принципи“ не са наистина „научавани“, а „откривани“, тъй като съставляват основни матрици на структурата на мозъка. „Преобладаващите културни предпоставки“ възникват от **съвкупността** на културните елементи, научени в течение на живота, които действуват като съдържание на системите на културната структура и до които прибягва културният субект, за да формулира съждения.

Разграничението, което направих между „математически принципи“ и „преобладаващи културни предпоставки“ като два основни източника, които участвуват в умствения акт на формулирането на един „закон на природата“, ще позволи да се изложи една от най-ефективните тактики, които използва Създателят, за да поддържа човеците в объркване, както и начина, по който Лоялните Богове ѝ противодействуват, внушавайки им харизматично да открият и приложат „закона на ограждането“. Затова се задълбочих толкова в анализа: тъй като се намираме пред един от най-важните принципи на Хиперборейската Мъдрост и също така пред една от най-добре охраняваните тайни на Врага.

Когато се узнава принципа, който гласи, че „за Синархията Културата е едно стратегическо оръжие“, обикновено се мисли, че този се отнася до „Културата“ като нещо „външно“, присъщо на поведението на човека в обществото и на влиянието, което то упражнява върху него. Тази грешка произлиза от неправилното разбиране на Синархията, за която се предполага, че е една проста „политическа организация“, както и на ролята, която тя изпълнява в Плана на земния Демииург Йехова-Сатана. Истината е, че човекът се опитва да се ориентира към Източника и не го постига поради състоянието на объркване, в което се намира; за поддържането му в това състояние допринася Културата като вражеско стратегическо оръжие; но ако тази атака произлизаше само от външното, т.е. от обществото, би било достатъчно той да се отдалечи от него като стане отишелник, за да неутрализира неговите ефекти. Достатъчно установено е обаче, че самотата не е достатъчна за избягването на объркването и че – напротив – то е склонно да се увеличава в най-херметическото затваряне, бидейки много вероятно, че по този начин разсъдъкът ще се изгуби много преди да се намери Източника. Вътрешните културни елементи са тези, които объркват, отклоняват и съпровождат човека във всеки момент. Затова именно пробуденият Аз трябва да се освободи **предварително** от пречката, която налагат културните елементи, ако се стреми да преодолее дистанцията, която го разделя от Източника.

Един Аз, лишен от всякакъв морал, от всякаква догма, безразличен към измамите на света, но отворен към паметта на кръвта, ще може да напредва неустрашимо към Източника и не ще има сила във вселената, способна да го задържи.

Прекрасен е образът на човека, който напредва дръзко, обвит във воинска ярост, без Демоните да успяват да го задържат. Ние винаги ще го посочваме; но ще се зададе въпросът: как е възможно да се придобие такава степен на чистота? Понеже нормалното състояние на човека на този етап от Кали Юга е объркването. Ще обясня сега, в отговор на един толкова уместен въпрос, тактиката на Лоялните Богове за **ориентирането** на духовните човеци и неутрализирането на ефекта на синархичната Култура.

В спящия човек Аз-ът се оказва подчинен на разсъдъка. Той е кормилото, което ръководи курса на неговите мисли, от който за нищо на света не би се отклонил; извън разсъдъка са страхът и безумието. Но разсъдъкът работи, изхождайки от културни елементи; вече се видя по какъв начин „преобладаващите културни предпоставки” участвуват във формулирането на един „закон на природата”. Така че яремът, който Врагът е поставил около врата на Аз-а е страховит. Би могло да се каже в образен смисъл, че Аз-ът се оказва **затворник** на разсъдъка и неговите съюзници – културните предпоставки; и всички биха разбрали смисъла на този образ. Това се дължи на факта, че съществува едно ясно аналогично съответствие между Аз-а в спящия човек и понятието за „плен”. По тази причина ще развия по-нататък една **алегория**, в която ще стане явно посоченото съответствие, което ще позволи след това да се разбере тайната стратегия, която Лоялните Богове прилагат, за да противодействуват на **културното оръжие** на Синархията.

Ще започна да представям алегорията, насочвайки вниманието към един човек, който е бил взет в плен и осъден по безапелационен начин на постоянно затворничество. Той не знае за тази присъда, както и няма никаква информация, идваща от външния свят след неговото пленяване, тъй като е било взето решение да бъде държан в единична килия за неопределено време. За тази цел той е бил затворен в една недостъпна кула, заобиколена от стени, пропасти и ровове, откъдето изглежда очевидно невъзможен всякакъв опит за бягство. Един гарнизон от вражески войници, към които не може да се обърне, без да получи някакво наказание, се наемат да охраняват постоянно кулата; те са безмилостни и жестоки, но ужасно ефикасни и лоялни: не може и да се мисли да бъдат подкупени или измамени. В тези условия не изглежда да съществуват множество надежди за това, че затворникът ще си възвърне някога свободата. Ситуацията обаче е съвсем различна. Въпреки че **в посока навън от** Кулата изходът е преграден от стени, ровове и войници, **от отвътре** е възможно да се излезе директно навън, без да се среща никакво препятствие. Как? Посредством **един таен изход**, чийто вход се намира умело замаскиран в пода на килията. Естествено, затворникът не знае за съществуването на този проход, както още по-малко го знаят неговите тъмничари.

Да предположим сега, че – било понеже се е убедил, че е невъзможно да избяга, било понеже не знае за своето състояние на пленник или по каквато и да било друга причина – затворникът не проявява склонност към бягство: не проявява нито доблест, нито дързост и, разбира се, не търси тайния изход; той просто се е примирил със своето зависимо положение. Несъмнено, собствената му негативна нагласа е най-лошият му враг, тъй като, ако поддържаше живо желанието да избяга или дори ако изпитваше **носталгията** по изгубената свобода, той би се въртял в своята килия, където съществува поне една възможност от милион да налучка тайния изход по случайност. Но това не е така и затворникът в **своето объркване** е възприел едно смирено поведение, което с течение на месеците и годините става все по-малодушно и идиотско.

Примирявайки се със съдбата си, на пленника му остава само да очаква една външна помощ, която може да се състои единствено в **разкриването на тайния изход**. Но не е толкова просто да му се изложи проблемът, тъй като затворникът не го желае или не знае, че може да избяга, както вече казах. Трябва, следователно, да се изпълнят две неща: 1-во да се направи така, че той да си даде сметка за своето състояние на затворник – на лице, което е било **лишено от свободата** – и в границите на възможното **да си припомни златните дни**, когато не са съществували нито килии, нито окови. Необходимо е той да осъзнае своето жалко положение и да пожелае страстно да излезе преди: 2-ро – да му се разкрие съществуването на **единствената възможност за бягство**. Защото, сега, когато затворникът желае да избяга, ще бъде достатъчно само **да узнае за съществуването на тайния изход**; а него той ще потърси и ще намери сам.

Така поставен, проблемът изглежда много труден за разрешаване: необходимо е затворникът да се разсъни – **да бъде пробуден** от неговата летаргия, **да бъде ориентиран** и сетне **да му се разкрие тайната**. Затова е време вече да се попита: има ли някой, който да е склонен да помогне на клетия затворник? И ако го има – как той ще успее да изпълни двете условия на проблема?

Трябва да кажа, че за щастие има други хора, които обичат и се опитват да помогнат на затворника. Това са онези, които принадлежат на неговия народ и обитават една много-много далечна страна, която се намира във война с **Нацията**, която го е затворила. Но те не могат да предприемат никакво военно действие, за да го освободят, поради репресиите, които **Врагът** би могъл да предприеме срещу безбройните пленници, които – освен този от кулата – той държи в своите ужасни затвори. Ще трябва тогава помощта да се осъществи по предвидения начин: **да бъде пробуден, да бъде ориентиран и да му се разкрие тайната**.

За целта е нужно да се достигне до него, но как да се направи това, след като той е затворен в сърцето на една укрепена цитадела, пълна с врагове, които са постоянно нащрек? Следва да се изключи възможността за изпращането на един

шпионин поради непреодолимите **етнически различия**: един германец не би могъл да проникне като шпионин в китайската армия, също както един китаец не би могъл да шпионира в щаба на **SS**. Без да може да се влезе в затвора и без да могат да се подкупят или измамят стражите остава единствено възможността да се **изпрати едно съобщение** до затворника.

Да се изпрати едно съобщение обаче изглежда толкова трудно, колкото и да се вкара един шпионин. Действително; в невероятния случай, че една дипломатическа уговорка успее да уреди разрешение за представяне на съобщението и обещанието, че то ще бъде предадено на затворника, това не би послужило за нищо, тъй като самият факт, че трябва да се преминат седемте нива на сигурност, където то би било цензурирано и орязано, прави тази възможност напълно безполезна. Също така при един такъв **законен начин** (с предварително разрешение) би се наложило условието съобщението да бъде написано на един език, ясен и достъпен за Врага, който сетне ще цензурира част от неговото съдържание и ще размести думите, за да избегне едно възможно второ шифровано съобщение. И да не забравяме, че е толкова важно тайната на скрития изход да бъде узната от затворника, колкото и да не я узнае Врагът. И най-вече: какво да се каже в едно просто съобщение, та да се постигне затворникът да се **пробуди**, да се **ориентира**, да разбере, че **трябва** да избяга? Както и да го мислим, накрая ще стане ясно, че съобщението **трябва да бъде тайно** и че същото **не може да бъде писмено**. Още по-малко то може да бъде **оптическо**, тъй като малкото прозорче на килията позволява да се наблюдава единствено един от вътрешните дворове, докдето обикновено не достигат сигнали от извън затвора.

При условията, които изложих, не става ясно без съмнение по какъв начин неговите **Kameraden**¹¹⁹ могат да разрешат проблема и да помогнат на затворника да избяга. Навярно ще се хвърли известна светлина, ако се има предвид, че въпреки всичките предпазни мерки, предприети от Врага, за да бъде поддържан пленникът откъснат от външния свят, **те не са успели да го изолират акустично**. (За това би трябвало да го държат в една звуконепроницаема килия като **Каспар Хаусер**).

Ще покажа сега като епилог начина, избран от **Камерадите**, за предоставянето на една действителна помощ; помощ, такава, че 1-во: **да пробуди** и 2-ро: **да разкрие тайната** на затворника, **ориентирайки го към свободата**.

Когато решили да изпратят съобщението по акустичен път, **Камерадите** разбрали, че разполагат с едно голямо предимство: **Врагът не знае оригиналния език на**

119 Нем. „Другари“ (бел.прев.).

затворника. Възможно е тогава да се предаде съобщението просто, без двоен смисъл, използвайки това, че то **не ще бъде разбрано от Врага.** С това убеждение Камерадите направили следното: няколцина от тях се изкачили на една близка планина и оттам, въоражени с една огромна раковина, която позволява да се усили многократно звука на гласа, започнали да изпрацат съобщението. Те правили това непрекъснато в продължение на години, тъй като се били заклели да не изоставят опита докато затворникът не бъде отново свободен. И съобщението се спуснало от планината, прекосило полята и реките, преминало през стените и проникнало до последното кътче на затвора. Враговете отначало се изненадали, но тъй като този език за тях не означавал нищо, те взели музикалния звук за песента на някаква приказна и далечна птица, а накрая се приспособили към него и го забравили. Но, какво казвало съобщението?

То се състояло от две части. Първо Камерадите пеели една **детска песен.** Това била песен, която затворникът бил чувал многократно по време на своето детство там, в **златната родина,** когато били далечни черните дни на войната и постоянното пленничество можело да бъде само един невъзможен за сънуване кошмар. О, какви сладки спомени извиквала тази мелодия! Кой Дух, колкото и да е заспал, не би се събудил, чувствайки се вечно млад, когато чуе отново изначалните песни – онези, които е чувал омаян в щастливите дни на детството и които неизвестно как се преобразявали в един древен и тайнствен сън? Да; затворникът, колкото и заспал да бил неговият Дух, колкото и забравата да била притъпила чувствата му, щял накрая да се пробуди и да си спомни! Щял да почувствува носталгията по далечната родина, да установи, че положението му е унижително и да разбере, че само който е надарен с една безкрайна доблест, с една безгранична дързост, би могъл да осъществи подвига на бягството.

Ако такова било чувството на затворника, тогава втората част на съобщението щяла да му даде **ключа** за намирането на тайния изход.

Забележете, че казах **ключа,** а не **тайния изход.** Защото става така, че посредством ключа затворникът **ще трябва да потърси тайния изход** – задача, която няма да е толкова трудна, като се имат предвид ограничените размери на килията. Но след като го намери, ще трябва да извърши своя подвиг, **спускайки се** до невероятни дълбини, преминавайки коридори, потънали в непроницаем мрак и **изкачвайки се** накрая на далечните върхове: такъв бил сложният път на загадъчния таен изход. Въпреки това, **той вече е спасен** в същия момент, в който **започне завръщането** и нищо и никой не ще успее да го задържи.

Остава ни само, за да приключим епилога на алегорията, да кажем няколко думи за втората част на акустичното съобщение – тази, която съдържала ключа на тайната. Това също била една песен. Една любопитна песен, която разказвала историята на една забранена и върховна любов между един Рицар и една вече омъжена

Дама. Обхванат от безнадеждна страст, Рицарят бил предприел едно дълго и опасно пътуване през далечни и непознати страни, по време на което станал умел в Изкуството на Войната. В началото се опитал да забрави своята любима, но изминали много години и след като установил, че споменът се оставал винаги жив в сърцето му, той разбрал, че ще трябва да живее вечно като роб на невъзможната любов. Тогава дал един обет: без значение на приключенията, които щял да претърпи през дългия си път, както и на радостите и нещастията, които те предполагали, той щял да остава вътрешно верен на своята любов без надежда с религиозна отдаденост, като никакво обстоятелство нямало да успее да го отклони от неговата твърда решимост.

И така завършвала песента: напомняйки, че в някъде по Земята, превърнал се сега в един воин-монах, върви доблестният Рицар, със своя мощен меч и буен жребец, но носейки висяща от врата си една кесия, която съдържа свидетелството на неговата драма – **ключа** на неговата любовна тайна: **Сватбения Пръстен**, който никога не ще бъде носен от неговата Дама.

Обратно на детската песен от първата част на съобщението, тази не предизвиквала една непосредствена носталгия, а едно чувство на детинско любопитство у затворника. Когато дочувал, идваща кой знае откъде на неговия древен роден език, историята на доблестния Рицар, тъй силен и храбър, тъй **съвършен** в борбата, но въпреки това тъй нежен и меланхоличен, тъй **разкъсан** вътрешно от Спомена за Любавта-Без-Смърт, пленникът се чувствувал жертва на онова детинско любопитство, което изпитват децата, когато предчувствуват обещанията на секса или предусещат тайнствата на любовта. Можем да си представим затворника размишляващ усилено, озадачен от загадката на възбуждащата песен! И можем да предположим също така, че накрая той ще намери един **ключ** в онзи **Сватбен Пръстен...**, който според песента никога нямало да бъде използван за никаква сватба. По индукция идеята за **пръстена**, щяла го накара да търси и да намери тайния изход.

Дотук алегорията. Сега трябва да посочим аналогичните връзки, които свързват затворника с Аз-а на спящия човек.

Ден Четиридесет и Пети

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

С цел аналогичната връзка да бъде ясно видяна, ще продължа в съгласие със следния метод: първо ще заявя една предпоставка по отношение на алегоричната история за „затворника“; на второ място ще заявя една предпоставка, отнасяща се към една аналогична ситуация в спящия човек; на трето място **ще сравня** двете предпоставки и ще извлека **заключението**, т.е. **ще демонстрирам** аналогията. Разбира

се, не мога да изложя **съвкупността** на кореспонденциите без риск да се разпростря неограничено. Затова само ще подчертая онези връзки, които са необходими за моето изложение и ще оставя като упражнение за въображението, д-р Сигнаел, възможността да се установят множество други.

Спомнете си единствено, че в спящия човек изгубеният Аз се оказва потопен в съзнателния душевен субект, т.е. объркан с еволюиращия душевен субект или Душата. Тук предпочетох да разглеждам изгубения Аз като свързан директно с **разсъдъка**, т.е. с **рационалния** душевен субект по силата на това, че този е субектът, който се намира най-близо до Света и който първи приема впечатленията от външните неща. Под „разсъдък“ във всеки случай трябва да се разбира „еволюиращия душевен субект“, присъщ на животинския човек, който еволюира чрез обърканото действие на Аз-а, това проявление на окования Дух.

-1-

а – Затворникът оставен на милостта на своите стражи, които го държат в постоянен плен.

б – Аз-ът на спящия човек, е постоянен затворник на „разсъдъка“, т.е. на еволюиращия душевен субект.

с – „Затворникът“ и Аз-ът са аналогични.

-2-

а – „Стражите“ са динамични посредници, жалки наистина, между „затворника“ и „външния свят“.

б – „Разсъдъкът“ е динамичен посредник, много беден, между Аз-а и „външния свят“ (в спящия човек).

с – „Стражите“ и „разсъдъкът“ са аналогични (спомнете си, че когато разсъдъкът изработва един „закон на природата“ се намесват „математическите принципи“ и „преобладаващите културни предпоставки“).

-3-

а – „Стражите“ използват един „собствен език“, различен от езика на затворника, който той е забравил.

б – „Разсъдъкът” употребява логически модалности, различни от оригиналния „изначален Хиперборейски Език” на спящия човек, който той е забравил поради своето стратегическо объркване.

с – „Собственият език” на стражите е аналогичен на логическите модалности на културната структура.

„Родният език” на затворника е аналогичен на „Хиперборейския Език” на спящия човек.

-4-

а – Непосредственото обкръжение на „затворника” е неговата „килия” в кулата, която го съдържа почти напълно с изключение на отворите (врата и прозорче), откъдето могат само много слабо да се разпространят сетивата.

б – Непосредственото обкръжение на Аз-а е „сферата на сянката”, която го съдържа почти напълно.

с – „Килията” на кулата е аналогична на сферата на сянката на спящия човек.

-5-

а – В „килията” има едно „зарешетено прозорче”, посредством което затворникът получава един несигурен, но „пряк” образ на външния свят.

б – Постоянен контакт с Аз-а установява „сетивната сфера”, посредством която той получава един несигурен, но „пряк” образ на външния свят.

с – „Зарешетеното прозорче” е аналогично на „сетивната сфера” (или на „сетивата”) в спящия човек.

-6-

а – В килията има една „врата с решетка”, през която влизат стражите и с тях цензурираните новини, т.е. откъдето затворникът получава един „непряк” образ на външния свят.

б – Аз-ът може да си състави един „непряк” образ на външния свят посредством „размисъла”, т.е. действието, чрез което се получава „обработената” информация.

с – „Вратата с решетка” е аналогична на акта на размишлението или аперцепцията.

-7-

***а** – Килията на „затворника” се намира в една „кула”, а тя в един „ограден от стени двор”. Стените са заобиколени от „дълбоки ровове”, а след тях има други стени и други ровове; и така последователно докато се запълнят седем кръга от стена и ров. Седемте кръга на сигурност на този страховит „затвор” се свързват помежду си чрез „подвижни мостове”, „коридори”, „порти”, „подвижни решетки” и пр. Отвъд последната стена се простира „външният свят” – страната на Врага. Накратко: „затворът” е една статична структура, която се изпречва между затворника и външния свят.*

***б** – Между Аз-а и външния свят се изпречва една сложна статична структура, наречена „културна”. „Разсъдъкът”, за да „обработи” информацията от външния свят, се уповава на определени елементи на въпросната статична или „културна” структура, например „преобладаващите културни предпоставки”, които означават понятия за възприятията на вещите или външните културни обекти.*

с – „Затворът” е аналогичен на „културната структура”. Също така: определени части на „затвора” – стени, ровове, мостове и пр., – са аналогични на определени части на „културната структура”, които са „преобладаващите културни предпоставки”.

Имайте предвид, д-р Сигнаел, че в алегорията както „стражите”, така и „затворът” са посредници между затворника и външния свят. Но „стражите” са „динамични” посредници (аналогично на „разсъдъка” в спящия човек), докато „затворът” е „статичен” посредник (аналогично на „културната структура” на спящия човек).

-8-

***а** – Отвъд последната стена на затвора се простира „външният свят” – онази реалност, която никога не ще може да бъде видяна от „затворника” поради това, че структурата на „затвора” ограничава неговото движение и една постоянна „стража” се грижи това положение да се поддържа.*

***б** – Аз-ът в спящия човек обикновено се намира потопен в дълбините на културната структура, плавайки изгубен между нейните изкуствени и статични*

елементи и оставен на милостта на неумолимата тирания, упражнявана от разсъдъкът. Културната структура заобикаля напълно Аз-а, с изключение на няколко процепи, откъдето слабо прониква „сетивната сфера”. Отвъд културната структура, като обект на инстинктивната и сетивната сфери, се простира „външният свят” – реалността, която никога не ще може „да бъде видяна” (в своята истина – „такава, каквато е”) от изгубения Аз.

с – „Външният свят” отвъд затвора е аналогичен на „външния свят” отвъд „културната структура”, която ограничава Аз-а в спящия човек.

-9-

а – От една близка планина Камерадите се опитват да помогнат на „затворника” да избяга от „затвора”. За целта те изпращат едно съобщение на неговия роден език, използвайки акустичната среда. В даденото съобщение има една „детска песен”, която да „събуди” затворника, и една „любовна песен” с „ключа на пръстена”, за да потърси той тайния изход и да избяга.

б – В един окултен „център”, наречен Агарта, Боговете-Освободители се опитват да помогнат на спящите човеци да разкъсат оковите, които ги държат подчинени на материалния свят на Демиурга. За целта те изпращат харизматически едно съобщение на „езика на птиците”, използвайки Вруните на Навутан. Във въпросното съобщение има един „изначален спомен”, който да пробуди и ориентира човека”, и една „Песен на Любовта-Без-Смърт” с „ключа на пръстена”, за да потърси той центъра, да се завърне в Източника и да напусне като един Бог материалната Преизподня на Йехова-Сатана.

с – Между „*а*” и „*б*” могат да се установят множество аналогии. Ще подчертая само най-важната: Камерадите са аналогични на Боговете-Освободители.

Мисля, че предходните девет аргумента представляват ефикасна демонстрация на аналогичното съответствие, което съществува между „алегорията” и ситуацията на спящия човек. Но това не е всичко. Запазих три компонента на алгорията – детската песен, Песента на Любовта-Без-Смърт и тайния изход, – за да установя едно последно аналогично съответствие и да извлека крайното заключение.

Тъй като валидността на съществуващата аналогична връзка беше демонстрирана в предходните аргументи, не ще бъде необходимо да се прибягва до същия метод в следващия коментар: ще приема аналогията, които споменах, за доказани.

Сега ще припомня мотивите, които ме подтикнаха да развия тази алегория. Опитвах се да изложа по аналогичен начин метода, използван от Боговете-Освободители, за да контрират действието на „Културата” – стратегическото оръжие на Синархията. Ще изясня предварително, че именно „вътрешните културни елементи” са истинският инструмент, който Синархията употребява, за да поддържа човека „спящ”, т.е. в объркаността. В това състояние Аз-ът е подчинен на разсъдъка чрез културната структура – източник, от който се подхранва в крайна сметка цялата умствена дейност. Така се оказва, че Аз-ът, т.е. настоящото съзнание на човека, се оказва „насочено към” света посредством културната структура „чрез” разсъдъка; резултатът, казах го вече няколко пъти, е един изкривен образ на света и едно състояние на психична обърканост, което затруднява в огромна степен „стратегическата реориентация” на човека. Против тази ситуация Боговете-Освободители, също като Камерадите от алегорията, се подготвят да се притекат на помощ, „изпращайки едно съобщение”.

Основната цел е „да се преодолеят всичките стени” и да се достигне затворника – Аз-а – с едно съобщение с двойно значение: 1-во. пробуждане; 2-ро. ориентиране. За това Лоялните Богове „изпращат съобщението” харизматически **в продължение на много хилядолетия**; някои го чуват, пробуждат се и заминават; други – мнозинството – остават в объркаността. Разбира се, не се оказва лесно да се разпознае съобщението, тъй като то е било изпратено на езика на птиците... и неговите звуци могат да бъдат възприети единствено с Чистата Кръв.

Ясно ли е тогава? Съобщението на Лоялните Богове резонира постоянно в кръвта на спящите човеци. Ако някой не го чува, това е защото претърпява стратегическо объркване или не знае за неговото съществуване, което се оказва едно и също. Но как **би трябвало** да изпълни своята функция това харизматично съобщение? На две стъпки. На първо място Боговете **говорят** в кръвта на човека за един изначален спомен – за нещо, случило се **в началото на Времето, когато Духът още не е бил пленен от Боговете на Материята**. Как Боговете успяват да го направят е една преголяма Мистерия, за която единствено Те могат да отговарят. Този „изначален спомен” – „детската песен” от алегорията – се индуцира с цел да „активира” Кръвната Памет, присъща на спящия човек.

Ако това се случи, тогава спящият човек ще изпита една внезапна „носталгия по друг свят”, едно желание „да зареже всичко и да замине”. Технически това означава, че Паметта на Кръвта е достигнала „дотоам, където се намира изгубеният Аз”: върху съзнателния субект. Един такъв контакт между Аз-а и Кръвната Памет се осъществява независимо от културната структура и разсъдъка; и това е целта, преследвана от Лоялните Богове. Било е възможно, следователно, да се достигне до

сърцевината на Аз-а по пътя на кръвта; тогава, ще бъде в този мимолетен момент, когато ще се чуе „Песента на Любовта-Без-Смърт”.

Сега ще говоря за втората част на съобщението, която нарекох алегорично „Песен на Любовта-Без-Смърт”. Преди всичко ще кажа, че това име не е произволно, тъй като Хиперборейската Мъдрост учи, че **от своя Източник във физическата Вселена, т.е. от своята синхронизация с Времето, Духът остава окован към Материята чрез една Мистерия на Любовта-Без-Смърт**. Когато Кръвният Спомен, активиран от първата част на съобщението, **отваря един път** (не рационален; не културен) **към Аз-а**, тогава Лоялните Богове **изпяват Песента на Любовта-Без-Смърт**, правейки човека участник в Мистерията. Ако неговата кръв е достатъчно чиста, та да може харизматичното съобщение да бъде осъзнато, тогава човекът има възможността „да се ориентира” към Източника и да се задържи окончателно „пробуден”.

Мистерията на Любовта-Без-Смърт може да бъде разкрита единствено от Чистата Кръв, вътрешно, в един трансцендентен контакт с Аз-а, който се осъществява без намесата на културни или рационални категории. Затова той е едно **абсолютно индивидуално** преживяване, уникално за всеки човек. Който познава тайните на Мистерията на Любовта-Без-Смърт е един **трансмутирани** Хиперборейски Посветен, т.е. един Безсмъртен Каменен Човек.

Мистерията на Любовта-Без-Смърт е едно лично откритие, – повтарям, уникално за всеки човек, – **относно Истината за неговото собствено Падение**. Никой не може да узнае тази тайна и да остане същия. И още по-малко някой би се осмелил да говори за нея след като Върховният Опит е бил преживян. Напротив – много пъти устните остават запечатани завинаги, очите слепи и ушите затворени. Не са малко косите, които побеляват, нито по-малко умовете, които потъват в мрака на лудостта. Затова единствено една безкрайна доблест може да поддържа жив и читав онзи, който е видял Изначалната Измама и е разбрал най-сетне Истината за своето Падение. След като тежестта на тайната е така страховита, ще се разбере защо казвам, че никога в света не може да има някакво указание за Мистерията на Любовта-Без-Смърт и само някой безотговорен или луд би твърдял обратното. Хиперборейската Мъдрост предоставя **техники за кръвно пречистване**, които имат за цел **да приближат Мистерията**. Но самата Мистерия се открива вътрешно, уникална е за всеки човек и **не е уместно да се говори за нея**. Най-много могат да се дадат няколко загатвания като онзи, които изложих в Дните Осми и Девети, когато описвах Ритуала на Студения Огън.

Алегоричната история на затворника позволи да бъде изложен по един прост начин методът, който използват Лоялните Богове, за да ръководят спящите човеци. Харизматичното съобщение успява, ако бъде чуто, „да пробуди” човека, поставяйки го в контакт с неговия Кръвен Спомен. След това то го прави участник в Мистерията на Любовта-Без-Смърт – Върховният Опит, който **анулира**, както казахме, културната Стратегия на Синархията. Но **не е възможно** да се знае в какво се състои Мистерията на Любовта-Без-Смърт, докато тя не е била преживяна индивидуално. Разполага се единствено с **общи указания**, оставени от **онези, които са се трансмутирили и са заминали**. Въз основата на тези указания може да се твърди, че Мистерията на Любовта-Без-Смърт се преживява по **седем различни начина** от човека и че именно тази е причината, поради която Хиперборейската Мъдрост предвижда седем инициатически пътя на освобождението.

Съгласно начина, по който е била гностически възприета Мистерията на Любовта, ще бъде и избран Пътят на Освобождението и затова обикновено се говори за един „Път на Мутацията” или „на Светкавицата”; за един „Сух Път” или „Път на Дясната Ръка”; за един „Влажен Път” или „Път на Лявата Ръка”; за един „Път на Стратегическото Противопоставяне” или „Път на Воинския Гносис за Абсолютната Ориентация”; и пр.

Не ще говоря, обаче, за всичките пътища на освобождението, а за онзи, който има специална връзка с тази история, т.е. **„Пътя на Стратегическото Противопоставяне”**, който е бил следваният от Дома на Тарсис. Но Пътят на Стратегическото Противопоставяне е последната интерпретация на древната Мистерия на Лабиринта, основана от Навутан след потъването на Атлантида: втората част от Песента на Любовта-Без-Смърт, която бивала **„чувана” по време на Ритуала на Студения Огън**, разкрила на Дома на Тарсис Мистерията на Лабиринта като път за индивидуално освобождение. Ще рече, че Господарите на Тарсис **винаги** схващали Мистерията на Лабиринта когато се трансмутирили в Каменни Човеци. По отношение на алегорията на Аз-а-затворник трябва да се разбере, че **разгадката на Навутан на Мистерията на Лабиринта** – на Мистерията на духовното оковаване, на Мистерията на Смъртта – е аналогично на **разгадката на Песента на Любовта-Без-Смърт**: то се състои в един начин за: 1-во, събуждане; 2-ро, ориентиране. Този начин е онова, което напоследък се нарича „Път на Стратегическото Противопоставяне” и който включва по необходимост употребата на Вруните и принципа на ограждането.

В алегорията втората част на съобщението беше доста обширна, понеже тя се отнася също и за „другите пътища” на освобождението, които може „да отвори” Мистерията на Любовта-Без-Смърт. Но затворникът намира ключа в **Сватбения Пръстен** и това означава аналогично, че той е избрал Пътя на Стратегическото Противопоставяне. Съобщението е пристигнало „по акустичен път”, т.е. гностически,

и след като осъзнае неговото съдържание посредством разкрития ключ, той намира в килията **един пръстен**, който позволява да се отвори тайният изход.

„Килията” съгласно аргумент 4 е аналогична на сферата на сянката. Но като субстрат на сферата на сянката се намира културната структура: един **пръстен**, „замаскиран” в пода на килията съответствува несъмнено на един **математически принцип** – на един архетипичен символ, интегриран – „замаскиран” – в схемата на една Релация¹²⁰.

Алегорията тогава ни позволява да разберем, че Боговете-Освободители със своето харизматично съобщение **разкриват един математически принцип**, който е оставал неосъзнат в културната структура и който наричаме „**принцип на ограждането**”. Оттук:

-10-

с – „Пръстенът” в килията на затворника е аналогичен на „принципа на ограждането” – математически принцип или Колективен Архетип, който е оставал неосъзнат в спящия човек и който съобщението на Боговете-Освободители **раз-крива**.

Преди няколко Дни показах, че в умствения процес, който довежда до една „научна идея” за едно явление, участвуват елементи от два основни източника: „математическите принципи” и „преобладаващите културни предпоставки”. Това се потвърждава по начало при формулирането на един „закон на природата”, който обяснява поведението на едно явление, установявайки причинни връзки между неговите аспекти. Ще дам един прост пример: иска се „да се измери” страната на един правилен многостен. Тук явлението е едно тяло с формата на правилен многостен, т.е. една „феноменална вещь”. За целта се взема една „измервателна линийка”, т.е. една плоска повърхност, върху която са гравирани единиците за дължина и за която сме сигурни, че една от страните ѝ е съвършено права. Прави се така, че нулата на линийката да

120 Под „Релация” в епистемологията на Хиперборейската Мъдрост се разбира един сложен символ или връзка между простите символи – „Принципи”, които представят Архетиповете в културната структура на душата на човека-животно (**пасу**). Релацията на свой ред се състои от семични (знакови) елементи, които представят същите тези Архетипове като Принципите, но притежаващи за разлика от тях активна потенция (т.е. способна да поражда рационални представи) и затова наричащи се „архетипични символи”. Една Релация като връзка между Принципите-възли на културната структура представлява семична (знакова) „схема” на същността (демиургичното „обозначение” или план) на познатата външна вещь – „битието-за-човека”, чиято рационална интерпретация („истина”) е била осъществена от разсъдъка с помощта на обърнатите образи на Архетиповете в структурата на мозъка или „архетипичната памет” (вж. Нимрод де Росарио, „Фундаменти на Хиперборейската Мъдрост” – „Първа част: Метафизика” – „Функциониране на културната структура на пасу”) (бел. прев.).

съвпадне с „началото” на страната, която ще измерваме. Сега се наблюдава, че „краят” на страната съвпада с числото пет на линията и се заявява незабавно, че „страната на многостена е равна на пет сантиметра”. Била е осъществена, както ще се види, една последователност от субективни действия, чиито заключения обаче могат да бъдат потвърдени и от други наблюдатели; тази възможност за потвърждение е онова, което придава на споменатия факт тежестта на „природен закон”.

Но се оказва, че върху линията, която се счита за номерирана, в действителност има гравирани знаци, които **представяват** числа, а не числа като такива. Числата са математически принципи, присъщи на културната структура или субективни елементи, които участвуват в акта на „разпознаването, че краят на страната съвпада със знака 5”. Ако се казва, че тя „е равна на пет сантиметра”, то се осъществява утвърждаването на едно емпирично качество: „съществува една пропорция (т.е. една математическа релация) между дължината на страната на многостена и дължината на земния меридиан”. Тази пропорция е фиксирана или константа (= 5 см) и съставлява една „връзка между аспектите на едно явление”, т.е. един „закон на природата”.

Сантиметърът съответствува на една стотна част от един метър, а той на десетмилионната част на една четвърт от земния меридиан.

Феноменалната вещь се е представила **завършена**, цялостна в своето проявление. Не е възможно обаче тя да бъде схваната в нейната цялост; след като се понаблюдава малко, **една част** от нея става изявена, изпъквайки и очертавайки се спрямо **другите аспекти**. **Единството** на явлението е било разбито в полза на **множествеността** на качествата, които могат да му се припишат. Различават се **две** квадратни стени, а във всяка стена **четири** ръба и **четири** ъгъла и пр. След това се прави **измерването** на един ръб или страна и се установява един „закон на природата”: „дължината на страната е пропорционална на дължината на земния меридиан и тяхната пропорция е от 5 см”.

В операцията, която току-що описах, са участвували „математическите принципи” (когато се различават **две** стени, **четири** ръба и пр.) и „преобладаващите културни предпоставки” (когато стават „изявени” стената, страната или кое да е друго качество). Двама източника участвуват в рационалния акт на „свързването” (измерването) на аспектите на явлението и постулирането на един „закон на природата” (равнява се на 5 см), който може да бъде универсално потвърден.

Надявам се да съм показала ясно, че математическите принципи (**единицата, двойката, квадратът** и пр.), бидейки присъщи свойства на менталната структура, **участвуват a priori** във формулирането на един природен закон. А що се отнася до „числата” от света – тези, които се явяват гравирани върху измервателната линияка, – то те са само **културни знаци за репрезентация**, които биват разпознавани

благодарение на конвенционалното обучение. Имало е древни народи, които са представяли числата с възли или идеограми; допустимо е един инструмент за измерване, съставен от една тояга, върху която са били гравирани йероглифи, да не означава по начало нищо за нас, ако не успеем „да разчетем“ знаците, т.е. да извършим числовите репрезентации.

Епистемологичният анализ на начина, по който човекът установява един закон на природата, трябва да доведе неизбежно до заключението, че би било невъзможно принципът на ограждането да бъде намерен в света като свойство на нещата и да може да се формулира той на един социо-културен език. Напротив – това, което може да стане във всеки случай, е че принципът на ограждането се проектира, съзнателно или несъзнателно, върху едно явление, а сетне се открива в него като изявена връзка между качества; естествено, сложността, с която принципът на ограждането би бил емпирично разпознат и интродуциран в психичната структура, ще зависи от типа на представяното явление.

Накратко: „принципът на ограждането”, разкрит на съзнанието от съобщението на Лоялните Богове, също е един математически принцип и като такъв той ще участва „*a priori*” във всяко феноменално възприятие. Естествените числа (които са в ума) позволяват „да се преброят” (една, две) половините на тази ябълка (която е в света). Принципът на ограждането (който е в ума) позволява да се приложи „законът на ограждането” върху онова явление (което е в света). Изминах дълъг път, за да достигна до това заключение. Сега ще го изразя по един общ начин: **принципът на ограждането ще направи възможно установяването на закона на ограждането във всяко явление и в коя да е връзка между явленията.**

Но принципът на ограждането е – в общия случай – неосъзнаван и само онези, които успяват да чуят съобщението на Лоялните Богове, могат да го инкорпорират в съзнателната сфера. И само те – пробудените човеци – ще бъдат способни да приложат закона на ограждането в една воинска Стратегия, която да осигури Завръщането в Източника.

Преди споменах за **разгадката на Навутán на Мистерията на Лабиринта** и казах, че тя включва използването на Вруните и принципа на ограждането. Сега ще добавя, че дадената разгадка, наречена **Тиродингибур**, се превежда в **археомоничната техника на Хиперборейската Мъдрост**. Тази техника, която е необходимо да се владее в „стратегическия начин на живот”, позволява да се определи във Вселената едно „стратегическо Ограждане”, за което говорих в Дните Трети и Тридесет и Шести. Е, добре – съгласно **Хиперборейската Мъдрост всяко стратегическо Ограждане е технически една „Архемона” или „Безкрайно Ограждане”**. С други думи – пробуденият човек открива принципа на ограждането и го проектира в Света: **това не е достатъчно за да се създаде едно стратегическо Ограждане – принципът на**

ограждането е математически принцип и поради това е един **архетипичен** елемент, т.е. създаден от Единния: не би могъл да се употребява един елемент, създаден от Единния, при опита за изолация от Стратегията на Единния; нужно е да се **модифицира**, следователно, законът на ограждането, за да се придобие желаният изолиращ ефект; в каква форма? **Обезпределяйки** или превръщайки реалното ограждане в **безкрайно**; това се постига с използването на Несътворените Вруни: **включването на Несътворената Вруна в закона на ограждането създава „стратегическото Ограждане”** – **безкрайното Ограждане**, – **вътре в което може да се практикува стратегическият начин на живот и да се развие една Стратегия за Завръщане в Източника.**

Пътят на Стратегическото Противопоставяне може да се приложи от всеки пробуден човек, който разполага с едно стратегическо Ограждане и един *lapis oppositionis*¹²¹. Последният елемент е просто един Камък на Противопоставяне, т.е. един Камък, който представя Единния и срещу който се осъществява стратегическото противопоставяне, което позволява да се подходи по обратен път към Източника. Този *lapis oppositionis* се поставя **извън Архемоната** пред **безкрайната точка на стратегическото Ограждане**: когато Хиперборейският Посветен практикува стратегическото противопоставяне, вътрешността на Архемоната се превръща в един освободен плацдарм със собствени **Пространство и Време**, независими от пространство-времето на Сътворената Вселена; така **изолиран**, без да прекратява в никой момент стратегическото противопоставяне, Посветеният **напредва** безпрепятствено към Източника, **излиза от Лабиринта** и се **освобождава от материалния затвор.**

Ще обясня етимологичното значение на думата „Архемона” и философският смисъл, който предава тя в Хиперборейската Мъдрост. „Архемона” е преди всичко една дума, съставена от два гръцки термина, **архе**¹²² – **принцип** и **монас**¹²³ – **единица**. Посвещението чрез архемоничната техника позволява да се стигне до един **единствен принцип** на психиката, т.е. до егoичната индивидуация на **Selbst**¹²⁴-а, откъдето е достъпно преживяването на абсолютната възможност на Духа в Източника: такъв е хиперборейският смисъл на Архемоната.

За Каменните Човеци – Хиперборейските Посветени от Дома на Тарсис – „светът”, в който протича всекидневният живот, е просто едно „бойно поле” – една

121 Лат. „Камък на противопоставянето” (бел.прев.).

122 Ст.грц. Ἀρχή – „принцип, начало” (бел.прев.).

123 Ст.грц. Μονάς – „единица” (бел.прев.).

124 Нем. „Самостта” (бел.прев.).

*Палестра*¹²⁵, заета от смъртни врагове, с които трябва да се сражава без примирие, тъй като те „преграждат пътя на Завръщането в Източника”, „възпрепятствуват оттеглянето” и искат да „сведат човека до най-унизителното робство”, което е „подчиняването на Вечния Дух на материята” – неговото „оковаване към еволюционния План на Вселената, създадена от Демииурга и неговата свита от Демони”. Светът, следователно, за Каменните Човеци е **Валпладс**.

В нордическата митология и в **Едите** Валпладс е бойното поле, от което Вотан избира онези, които падат, сражавайки се за Честта, Истината и в крайна сметка – за Достойнствата на Духа. Домът на Тарсис, основавайки се на Хиперборейската Мъдрост, разпростира понятието за Валпладс върху целия „свят”. Но „светът” е макрокосмосът, вътре в който съществува потенциалният микрокосмос на пробудения човек; реалността на този „свят”, който заобикаля пробудения човек като Валпладс, е *Māyā*¹²⁶ – илюзията на Великата Измама. Когато пробуденият човек се е разположил в своята Архемона и освобождава вътрешния плацдарм посредством Стратегическото Противопоставяне, обезпределяйки или превръщайки в безкрайно реалното ограждане, за ***lapis oppositiois***, който се намира във Валпладс, се казва, че неговото място представлява ***fenestra infernalis***¹²⁷ на Архемоната – безкрайната точка на Стратегическото Ограждане: ***fenestra infernalis*** е точката на най-голямото приближение между освободения плацдарм и Валпладс и пред нея се срещат Лице в Лице пробуденият човек и Демииурга, сблъскват се две Тотални Стратегии – Хиперборейската и Сатанинската.

Като последно размишление във връзка с алегорията ще кажа, че когато затворникът „издърпва пръстена” и открива тайния изход, той осъществява едно действие аналогично на онова, когато „пробуденият човек” прилага закона на ограждането съгласно архемоничната техника и „отваря” еднозначно и необратимо един път към Източника.

Беше обяснен, следователно, методът, който Лоялните Богове използват, за да противодействуват на „Културата”, стратегическото оръжие на врага. Те изпращат Своето съобщение, което има за цел **да пробуди** в човека Кръвния Спомен и **да го ориентира** към Източника – неговия „таен изход”. За последното му внушават да открие „принципа на ограждането” и да приложи след това „архемоничната техника”.

Принципът на ограждането е **безпогрешен** за поставените стратегически цели и може да бъде прилаган както индивидуално, така и колективно. Историята

125 “Площадка за борба” от ст.грц. **Παλαίστρα** (бел.прев.).

126 Санскр. **māyā** – „илюзия, измама” (бел.прев.).

127 Лат. „Пъклената пролука” (бел.прев.).

изобилствува с примери на човеци, които са прилагали техники, основани върху Хиперборейската Мъдрост, за да се обезсмъртят като Богове или за да поведат един народ с Чиста Кръв към колективната мутация; като свидетелство за тези славни деяния са останали многобройни каменни конструкции, които никой не разбира в наши дни, защото за това би трябвало да притежава една визия, основана върху принципа на ограждането. За пробудения човек, познаващ архемоничната техника, един-единствен поглед върху мегалитните конструкции, върху Монсегюр или върху К.З., му е достатъчен, за да интерпретира правилно Хиперборейската Стратегия, върху която се е основавала тяхната постройка.

Замъкът Монсегюр, следва да се поясни, е бил построен от Катарите съгласно архемоничната техника, също както и К.З. или **konzentrationslager** – „Концентрационните Лагери” на германския Черен Орден **SS**, които не са били зловещи затвори, както утвърждава синархичната пропаганда, а чудодейни „магически машини” за ускоряване на колективната и расова мутация, основани на архемоничната техника на Хиперборейската Мъдрост: вътре в изолираната зона на К.З. най-вредните расови елементи на обществото, т.е. дегенератите, престъпниците, извратените и дори евреите, са могли да бъдат трансмутирани и реориентирани в полза на Националната Стратегия.

Ще кажа най-сетне, че този, който е осъзнал принципа на ограждането, е преодолял вражеската културна Стратегия и той може да осъществи двойната изолация на Аз-а и на микрокосмоса.

Принципът на ограждането ще позволи да се фиксират границите на съзнателния субект, изолирайки Аз-а от преобладаващите културни предпоставки и премествайки го към „центъра” или **Selbst**.

Архемоничната техника ще позволи **тогава** да се изолира микрокосмосът от макрокосмоса, извоювайки свои собствени пространство и време, т.е. безсмъртието: микрокосмосът или физическото тяло ще се е трансмутирал във **ваджра**¹²⁸ – неразрушимата материя.

Ден Четиридесет и Шести

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

128 Санскр. **vajra** (букв. „твърд, могъщ”) означава „диамант” или „гръмотевицата” като оръжие на боговете. В тантрическите доктрини **ваджра** се нарича субстанцията на трансмутираното нетленно тяло на адепта (бел.прев.).

В предния Ден споменах „една Стратегия, която Лоялните Богове използват, за да противодействуват на „Културата”, стратегическото оръжие на врага” и обясних същата посредством една алегория като състояща се от едно харизматично послание. Въпросното послание преследваше две цели: 1во.: **да пробуди**; 2ро.: **да ориентира** към „тайния изход”, „центъра” или „Източника”; и в този конкретен пример „изходът” се намираше след като се открие „пръстенът”, т.е. след като е бил направен съзнателен **принципът на ограждането**. Втората част на съобщението обаче – **Песента на Любовта-Без-Смърт** – предлагаше на този, който я чуе, възможността да „намери изхода” по другите шест пътища, различни от Стратегическото Противопоставяне, което се основава на принципа на ограждането. Във всеки случай тази Стратегия, такава, каквато я описах, с нейните седем възможни пътища за освобождение, отговаря на чисто индивидуални цели, т.е. насочена е изключително към спящия човек. Затова сега трябва да обявя, че същата образува една част – „индивидуалната” част – от едно по-голямо понятие, което се нарича Стратегия Одал.

Стратегията Одал е насочена основно към придобиване на индивидуалната свобода на човека, но при определени благоприятни исторически възможности Боговете се опитват „да ориентират” Расата в нейната съвкупност, за да предизвикат една колективна мутация. В този случай „водачите”, многократно „изпращани” от Лоялните Богове, а друг път „въдъхновявани” от Тях, се наемат да проектират харизматично в народа стратегическите норми, стремейки се **да го реинтегрират в същностната Война**. За да може да се реализира тази задача с вероятност за успех е необходимо „Водачите” да разполагат с един външен елемент, разположен в света, който да представя по неопровержим начин Божественния произход на Расата. Този външен елемент трябва да дава доказателство също и за ангажимента, поет от Боговете, когато те „внушават” на човеците да предприемат отново войната срещу Създателя, както и за тяхната решимост да „изчакат” Калпите¹²⁹, които ще бъдат необходими докато те извоюват свободата. От тези условия може да се разбере, че въпросният „външен елемент” би бил един истински **Препъни-Камък** за Създателя и неговите демонични войнства и че цялата му Мощ, т.е. Великата Измама, е насочена към постигането на неговото унищожение или – в случай на провал – към това, да попречи той да остане достояние на човека. Но въпреки раздражението, което това действие би причинило на Врага, Боговете са изпълнили своята част от Изначалния Договор и с едно похвално презрение към Мощта на Силите на Материята са го поставили в Света и са го охранявали срещу всяка атака, за могат човеците или техните харизматични водачи **да го открият и да се възползват от неговото значение**.

129 *Калпа* (санскр. *kalpa*) – в източните учения – космически период, съответстващ най-често на времето на цикличното проявление на една вселена или „деня на Брахма” в индуизма (бел.прев.).

Стратегията Одал на Боговете е насочена, следователно, към вътрешността на всички хора чрез „харизматичните Песни“, стремейки се да пробуди у тях Спомена на Кръвта и да им внуши да последват някой от седемте пътя на освобождението. Но тя също така се опитва да подтикне Расата в нейната съвкупност да престане да върви в „еволюционната“ или „прогресивна“ посока на Историята и като се разбунтува срещу Плана на Единния да трансмутира в един обратен скок „животинските тенденции“ на човека, възстановявайки своята Божествена Хиперборейска природа. За да постигне тази втора цел – вече не индивидуална, а расова – казах, че се разполага с един „външен елемент“. Какъв ще е, конкретно, този „външен елемент“ – това „нещо“, на което приписах такива чудодейни свойства?: Става на дума за една вещ, самото описание на която ще изисква няколко тома и която в предходните Дни наричах „Грал“. Бидейки невъзможно да се разкрие тук една Мистерия, която е била непроницаема за милиони души, ще се опитам, както обикновено, да „се приближа“ до същата посредством някои коментари.

Зададох въпроса какво ще е **конкретно** това чудодейно нещо, наричано **Грал**. Ще започна оттам. Конкретно, Гралът е един Камък – Един Кристал, един Бисер; за това няма съмнения. Но той **не е един земен Камък**; за това още по-малко има съмнения. Ако той не е един земен Камък, може за се попита какъв е неговият произход: Хиперборейската Мъдрост казва, **че идва от Венера**, но не твърди, че това е неговият произход. Може да се предполага тогава, поради липса на по-голяма точност, че Господарите на Венера са го донесли на Земята от тази зелена планета. Но „Господарите на Венера“ не произлизат от Венера, а от Хиперборея – един „изначален център“, който не принадлежи на материалната Вселена и чийто „Кръвен Спомен“ е подтикнал мнозина спящи човеци да го идентифицират погрешно с един изчезнал „северен“ или „полярнен континент“. Според Хиперборейската Мъдрост Гралът е бил донесен в Слънчевата Система от Боговете **непосредствено след като нахлули през Портата на Венера, за да се установят в К’Таагар, т.е. във Валхала**. Както и да е, има един друг конкретен аспект, който е уместно да се има предвид: Гралът е един Бисер, който притежава огромна важност за Боговете до такава степен, че **Те не са склонни да го изоставят или изгубят**. От другарство и солидарност към спящите човеци Те са го поставили в Света; но в края на Времето Гралът ще бъде взет и върнат в мястото на неговия Източник.

На какво се дължи този безмерен интерес да бъде съхранен тайнственият Бисер? На това, че същият е бил взет временно от Най-Прекрасното Украшение, което някога е била виждано във Вселената на Единния – от онази скъпоценност, която никой не би могъл да наподобява в този, нито в другите Светове: нито Майсторите-Златари, нито Строителите-Дева¹³⁰, нито Планетарните, Слънчеви или Галактически Ангели, и пр.

130 Дева (санскр. **deva** – букв. „сияен“) – божество, бог (бел.прев.).

Защото Гралът е един Бисер от Короната на Кристос Луцифер – Онзи, който е Най-Чистия от Чистите измежду Лоялните Богове, единственият, който може да говори Лице в Лице с Непознаваемия. Кристос Луцифер е Този, който **бидейки в Ада е извън Ада**. Можейки да остане в Хиперборея, в светлината на Непознаваемия, Кристос Луцифер е пожелал да се притече на помощ на пленените Духове, изпълнявайки непонятната саможертва на Собственото си **само-пленяване**. Той се е разположил като Черно Слънце на Духа, „просветлявайки” харизматично от „отвъд” Венера посредством Параклита¹³¹ директно в кръвта на спящите човеци.

Как така един Бисер на Доблестния Господ се е опетнил, падайки тук, на Земята – една от най-противните клоаки на Седемте Ада? Защото Той е повелил така. Кристос Луцифер е предал Грала на човеците **като гаранция** за своя ангажимент – за своята саможертва – и **като неопровержимо материално доказателство за Божественния Източник на Духа**.

Гралът в този смисъл е едно **отражение** на Божественния Източник, който ще трябва да насочва като фар колебаещия се курс на Бунтовните Духове, които решават да напуснат робството на Йехова-Сатана.

Вече бе видяно това, което Гралът е: един Бисер от Короната на Кристос Луцифер; сега ще се види това, което Гралът **представява** за пленените Духове. Преди всичко Гралът е свързан с **въплъщението на Духовете** и неговото първо значение трябва да се търси във връзка с тази Мистерия. Това се обяснява, ако имаме предвид, че преди милиони години, когато Сиддхите-Предатели се съюзили с Демииурга Йехова-Сатана, за да въплътят Хиперборейските Духове, Кристос Луцифер дал своя Бисер, **за да може Истината за Божественния Източник да бъде видяна със смъртни очи**. Затова Гралът, поставен в Света като доказателство за Божественния Източник на Духа, **придава смисъл на всички хиперборейски потекла на Земята**. Чрез него кръвта на човеците, макар и затънали в най-голямо объркване, ще изисква винаги своето **извънземно наследство**.

Присъствието на Грала по начало **пречи на Врага да отрича хиперборейските предци**. Но тъй като Гралът придава един космически смисъл на Историята на човека, свързвайки го с вечната Раса на първоначалата, и **обожествява** хиперборейските потекла на Земята, така също за Демииурга поради присъствието на Грала въпросните потекла се превръщат в „повод за скандал” и обект на преследване и унижение, на наказание и страдание. **Божествените** хиперборейски потекла ще бъдат от Грала насетне **еретически потекла**, „осъдени завинаги” (за една манвантара¹³²) от Йехова-Сатана. Гралът е дошъл да пробуди нежелани спомени и да придаде стойност на миналото на човека; тогава споменът и миналото ще бъдат това, което най-вече ще се

131 Параклит (от грц. **παράκλητος**) – „Утешител” (бел.прев.).

атакува, а към заличаването на неговото влияние ще се стреми до голяма степен Синархичната Стратегия. Ако човек е способен да забележи тази атака, която е очевидна за гностическия поглед, той ще разбере в по-голяма дълбочина **историческата** функция на Грала. Ще посветя следващите параграфи на това да я направя очевидна.

Принципното престъпление на човека е било да отрече върховенството на „Бога“, т.е. на земния Демииург Йехова-Сатана, и да се разбунтува срещу неговото робство. Но човекът е едно жалко същество, потънало в един Ад на Илюзията, в който се чувства безумно „доволно“, без възможности да разтури магията самостоятелно. Ако той е отречъл Демииурга и се е „разбунтувал“, то това е било по силата на един външен фактор, но: какво „нещо“ в Света може да е способно **да пробуди** човека, **да отвори очите му** за забравената божественост? „Ако такова нещо съществува, – ще кажат Демоните, – то това е най-мерзостният обект в материалното Творение“. Но това „нещо“ – този „мерзостен обект“ – не е от този Свят и от него „е ял“ плененият човек-Дух. Този „зелен плод“, който по-късно ще нарекат Грал, е една храна, която захранва с **изначалния гносис**, т.е. с познанието за Истината на първоначалата. Чрез Грала – забранения плод по преимущество – човекът ще узнае, че е Вечен, че притежава един Божествен Дух, окован към материята, който произлиза от един Свят, невъзможен за представяне **от земния Ад**, но по който **изпитва носталгия** и в който **желае да се завърне**.

Чрез Грала човекът си е спомнил!

Това е неговото първо престъпление. Да се припомня Божественият Източник запапред ще бъде един ужасен грях и тези, които са го извършили, ще трябва да заплатят за това; такава е Волята на Демииурга – „Законът на Йехова-Сатана“. Неговите Министри – Демоните от Чанг Шамбала – ще бъдат тези, които ще се заемат да изпълняват присъдата, налагайки наказанието с една монета, която се нарича: болка и страдание. Средството ще бъде, естествено, въплъщението, повторено хиляди пъти в трансмиграциите, „контролирани“ от „Закона“ на Кармата, обявявайки цинично, че болката и страданието са „за доброто“ на Духовете – „за да се стимулира тяхната еволюция“. Ако „злото“ се корени в кръвта, тогава тя ще бъде отслабена, стимулирайки расовото смешение, и тя ще бъде направена нечиста, отравяйки я със **страха от греха**. Резултатът ще е **стратегическото объркване** на Духа и пълното затъмняване относно миналото на човека. „В миналото няма нищо достойно да бъде спасено“ – ще утвърждават през хилядолетията здравомислеещите хора в хор с Демоните от Братството. Теологията и дори Митологията ще говорят за злото на човека с езика на Демииурга: „грехът“, „падението“ и „наказанието“. „Науката“ от

132 Манвантара (санскр. **manvantara** – букв. „между Ману“) – периодът на съществуване на едно човечество, определено от даден Архетип Ману. Съгласно индуските учения една калпа съдържа 14 манвантари, всяка от които се състои от 71 махаюги и т.н. (бел.прев.).

друга страна, ще ни показва една още по-обезсърчителна панорама: „ще доказва”, посочвайки кални вкаменелости, че човекът произлиза от една прамаймуна, наречена „хоминид”, т.е. от онзи жалък и презрян животински човек, който е бил праотеца на спящия човек. „Науката” е довела миналото на човека до неговата най-драматична деградация, свързвайки го „еволюционно” с влечугите и гъсениците. За модерния човек вече няма Божествени предци, а маймуни и трилобити. Действително, трябва да се изхожда от една свръхчовешка омраза, та да се желае човекът да се унижава по един такъв тъжен начин.

Но нека оставим тъгата, нека бъдем оптимисти, защо да се гледа към миналото – ще каже Синархията с Гласа на Науката и Технологията, – ако човекът е „нещо, проектирано към бъдещето”? В миналото няма нищо достойно за уважение: някакви примитивни морски ракообразни, потънали в тинята, които се опитват да превземат земната среда, тласкани от „еволюцията”; милиони години по-късно някакви маймуни решават да станат човеци: тласкани отново от чудотворния „закон на еволюцията”, те стават двукраки, изработват инструменти, общуват чрез речта, изгубват козината си и влизат в Историята; а сетне идва Историята на човека: документите, Цивилизацията, Културата. И в Историята продължава неумолимо „еволюцията”, превърната сега в един непреодолим закон, наричан диалектически: провалите на човечеството, войните, нетърпимостта, фашизмът са „грешки”; успехите, мирът, демокрацията, ООН, ваксината на Сабин са „успехи”. От сблъсъка между успехите и грешките възниква винаги едно по-висше състояние, едно благо за **бъдещото** Човечество, потвърждавайки еволюционната или прогресивната тенденция. Нима тази прогресивна тенденция на Историята не е **цялото добро, което може да се очаква от миналото?**

Затова нека бъдем оптимисти; нека гледаме към бъдещето; там са всичките блага, всичките реализации; богословът ще уверява, че след един **бъдец** съд за добрите ще бъдат отворени портите на рая, розенкройцерите, масоните и другите теософи ще поставят в бъдещето момента, когато, приключвайки частично „духовната еволюция”, човекът ще се идентифицира със своята монада, т.е. със своя „Божествен Архетип”, и ще бъде инкорпориран в Космическите Йерархии, зависещи от Демииурга; и дори материалистите, атеистите или привържениците на науката ще представят един благоприятен образ на бъдещето: ще ни посочват едно свършено общество без глад и болести, в което един човек, технократичен и дехуманизиран, ще царува щастлив над легиони от андроиди и роботи.

Не ще избилствувам с детайлите за един очевиден иначе факт: опитвало се е **да се заличи** миналото на човека, откъсвайки го от неговите хиперборейски корени; **не е било успяно да се заличи напълно** въпросното минало, но като компенсация е постигнато създаването на един метафизически разлом между човека и неговите Божествени предци по такъв начин, че понастоящем една бездна го дели от

изначалните спомени; една бездна, която носи името: объркване. Успоредно с тази зловеща цел „човекът е бил проектиран към бъдещето” – евфемизъм, използван за обозначаване на **илюзията за прогреса**, от която страдат членовете на модерните Цивилизации. Тази „илюзия” е породена културно чрез мощни „идеи-сили”, употребени умело като стратегическо оръжие: „посоката на Историята”, „историческото ускорение”, „научния прогрес”, „образованието”, „цивилизацията срещу варварството” и пр. Човеците, обусловени по този начин, вярват сляпо в бъдещето, гледат само към него и дори фаталистите, които съзерцават едно „мрачно бъдеще”, признават, че ако някакво непредвидимо изключение или чудо предложи един „изход” на Цивилизацията, то той се намира във всички всички случаи в „бъдещето”; миналото в който и да е случай е предмет на всеобщо безразличие.

Този „очевиден факт” представлява несъмнено един важен триумф за Синархията; но един триумф, който не е окончателен. В действителност, докторе, Вие видяхте, че максималният натиск на Синархичната Стратегия се прилага в **заличаването** на миналото – в замъгляването на спомена за Божествения Източник – и че тази атака се извършва като **реакция** срещу **гностическото действие** на Грала. Но Гралът **не е само** един забранен плод, изяден от човека в далечните времена непосредствено след неговото поробване.

Гралът е една реалност, **която ще остане** в света докато и последният Хиперборейски Дух остава пленен. Чрез Гралът винаги е възможно човекът **да се пробуди и да си спомни**.

Но за да се радва на неговия гносис, човек трябва да разбере, че Гралът като **отражение на Източника** проблясва в кръвта **от миналото**. Неговата светлина идва **от посока, обратна на тази на времето**, и затова никой, който се е поддал на Синархичната Стратегия, не ще може да възприеме неговото влияние. Вече видяхте, че една мощна културна Стратегия „проектира човека към бъдещето”, стремейки се да заличи неговото минало и да обърка неговите спомени. Но Гралът **не трябва да се търси, гледайки към бъдещето**, защото така той никога няма да бъде намерен. В интерес на истината, Гралът **не трябва да се търси изобщо**, ако с този глагол, **търся**, подразбираме едно действие, което предполага „движение”. „Търсят” Грала само онези, които не са разбрали неговото метафизично значение и вярват в своето невежество, че става на дума за един „предмет”, който може да бъде „намерен”. Ще припомня една от средновековните истории за Грала, която, макар и изкривена от своята юдео-християнска адаптация, съхранява достатъчно елементи от Хиперборейската Традиция. В нея Парсифал, чистият безумец, тръгва „да търси” Грала. От невежество той извършва глупостта да предприеме търсенето, „странствувайки” като рицар през различни страни. Това „преместване” е насочено **по същество към бъдещето**, тъй като във всяко движение има една иманентна и неизбежна темпоралност и, естествено, Парсифал никога не „намира” Грала,

„търсейки го” в света. Така минават години на безплодно търсене, докато разбере тази проста истина. Тогава един ден той идва пред един омагьосан замък напълно гол и, веднъж озовал се вътре, **Гралът му се явява** (не го намира) и очите му биват отворени; тогава той забелязва, че **тронът е празен** и решава да го поиска, преобразявайки се накрая в Крал.

В тази алегория трябва да се вижда следното: Парсифал разбира, че Гралът **не трябва да бъде търсен в света** (Валпладс) през времето (текущото Съзнание на Демииурга) и решава да използва един **Хиперборейски Стратегически Път**. За тази цел той се **разполага** „гол” (без преобладаващите културни предпоставки) в един замък (укрепеният чрез закона на ограждането „плацдарм”), десинхронизирайки се от „времето на света” и създавайки едно „собствено време” – обратно, – което „е насочено към миналото”. Тогава **се явява** Гралът и „отваря очите му” (Спомена на Кръвта). Парсифал забелязва, че „тронът е празен” (че Духът може да бъде възвърнат), решава да го поиска (подлага се на изпитанията за чистота на Тайните Пътища на Освобождението) и се преобразява в Крал (трансмутира се в Каменен Човек).

Надявам се, че е станало ясно, че Гралът не трябва да се търси, тъй като той се явява тогава, когато съзнанието на човека се е десинхронизирало от времето на света и се е освободило от културната маска. Сега искам да покажа един друг аспект на реакцията на врага, мотивирана от присъствието на Грала.

Чрез Грала човекът извършва престъплението да се пробуди; съгрешил е и наказанието се заплаща с монетата на болката и страданието чрез въплъщението и закона на Кармата. Натоварените да бдят над Закона и тези, които най-вече обижда хиперборейският спомен на пробудените човеци, са „ангелите-пазители”, т.е. Демоните от Чанг Шамбала и тяхното Бяло Братство. Има освен тази и една **пряка реакция на Демииурга**, която е добре да се познава. Но тъй като тази реакция се е повтаряла множество пъти откакто Хиперборейските Духове са били оковани към хомота на плътта, едно пълно изложение би трябвало да обхване огромен отрязък от време, който отива отвъд официалната История и се изгубва в нощта на Атлантида и Лемурия. Разбира се, няма да се захващам с един подобен разказ и затова само ще посоча реакцията на Демииурга **в историческите времена**, но не бива да се забравя, че всичко, което се казва за този факт **не е изключително присъщо на една Епоха**, но вече е било и със сигурност ще бъде отново. Едно кратко въведение ще Ви позволи да разберете тази **пряка реакция**.

Когато се поставя наивният въпрос относно това, „какви са световите, откъдето произлиза плененият Дух?”, вярвайки, че може да има някакъв образ, който да представя невъобразимата Хиперборея, Хиперборейската Мъдрост обикновено отговаря с една метафорична фигура; тя казва така на невежия ученик: „представи си, че едно

зрънце прах приема едно слабо отражение на Истинските Светове и предположи, че след това въпросното зрънце е разделено и реорганизирано в безкрайни частици. Направи друго усилие на въображението и предположи сега, че материалната Вселена, която познаваш и обитаваш, е била построена с частиците на онова зрънце прах. Хиперборейската Мъдрост ти казва: ако си способен да реинтегрираш в един акт на въображението безмерната множественост на Космоса в оригиналното зрънце, то тогава, виждайки го в неговата цялост, ще възприемеш само едно слабо отражение на Истинските Светове. **Ако си способен да реинтегрираш Космоса в едно зрънце прах, ще видиш само един изопачен образ на Родината на Духа. Това е всичко, което може да се познае оттук**”.

Метафората става прозрачна, ако се има предвид, че Демургът е конструирал Вселената, имитирайки един нескопосан и изопачен образ на Истинските Светове. Той е вдъхнал Своето Дихание в Материята и я е подредил с целта „да копира” слабото отражение, което някога бил възприел от Несътворените Сфери. Но нито субстанцията е била адекватна, нито Архитектът е бил кадърен за това, а прибавено към тези злини следва да се счита и перверзното намерение да претендира **да царува като Бог на творението по подобие (?) на Непознаваемия**. Резултатът е налице: един зловреден и безумен Ад, в който, дълго време след неговото създаване, чрез една Мистерия на Любова-Без-Смърт неизброими Вечни Духове са били поробени, оковани към материята и подчинени на еволюцията на живота.

Принципната характеристика на Демурга очевидно е **имитацията**, чрез която се е опитал да възпроизведе Истинските Светове и чийто резултат е била тази зловредна и посредствена Материална Вселена. Но именно в различните части на Неговото Творение се забелязва безумното упорство да имитира, повтаря и копира. Във Вселената „всичко” винаги е копие на „нещо”: „атомите” – всичките подобни; „клетките”, които се делят на аналогични двойки; „социалните животни”, чийто стаден инстинкт се основава на „подражанието”; „симетрията”, присъстваща в безкрайно множество физични и биологични явления; и пр. Без да се разпростира в повече примери, може да се твърди, че зашеметяващата формална множественост на реалното е само една илюзия – продукт на кръстосването, пресичането, комбинирането и пр., на няколко първоначални форми. Наистина, Вселената е била направена, изхождайки от броени различни елементи – не повече от двадесет и две, – които поддържат чрез безкрайните си комбинации съвкупността на съществуващите форми.

Имайки предвид имитативния принцип, който управлява творението на Демурга, сега може да се разгледа неговата **пряка реакция** пред присъствието на Грала.

Казах, че Гралът **обожествява** хиперборейските потекла като доказва по неопровержим начин истината на Източника и че реакцията на Демоните е била да разглеждат същите като **еретически потекла**, заслужаващи най-ужасното наказание.

Но докато Демоните се заели да наказват човечите с тежките вериги на Кармата, съвсем друга била позицията на Демиурга. Той, съгласно своята характеристика, е пожелал да **имитира** и дори да надмине хиперборейските потекла, основавайки една **Свещена Раса**, която да го представлява пряко, т.е. която **канализира неговата воля** и посредством същата да царува над въплътените Духове. Една „Свещена Раса“, която се издига посред народите, осъдени на болката и страданието на живота, и която, триумфирайки над тях, накрая им нанася окончателното унижение да ги подчини на Синархията на Демоните. Тогава хиперборейските потекла, потънали в калта на духовната деградация, ще изпуснат своите последни ридания и тези викове на болка, тези вопли на ужас, ще бъдат сладката музика, която Свещената Раса ще поднесе на своя „Бог“ Йехова-Сатана, Демиурга на Земята.

Както вече казах, Демиургът е опитвал многократно това начинание; „циганите“ например са етническият остатък от една „Свещена Раса“, която е процъфтявала в последната Атлантида, когато Боговете-Предатели подчинили хиперборейските потекла на Синархията на Ужаса. Въплътените Духове се видяли там изпаднали до най-мерзостни практики: Божествената кръв била деградирана и объркана посредством безразборната смесица на Расите и – което е по-лошо – били успешно реализирани плодовити съчетания между хора и животни с използването на черната магия; хиляди човешки жертви били принасяни, за да бъде задоволена жаждата за кръв на Йехова-Сатана, почитан там в своя Аспект на „Бог на пъклените войнства“. Жестокостта, колективната оргия, различните форми на наркотична пристрастеност и пр., били все „обичаи“, които хиперборейските потекла възприели, докато в очите на „Свещената Раса“ блестял от радост погледът на Демиурга, а Синархията на Ужаса упражнявала своята орихалкова тирания¹³³. В това състояние на деградация вече никой не бил способен да възприема светлината на Грала, нито да чува Песента на Боговете. Затова Кростос Луцифер решил да се прояви **пред очите на човечите**. Направил го, съпроводен от една гвардия от **Богове-Освободители**, и това предопредило края на Атлантида...

Но това е една древна история. В неотдавнашни времена Демиургът решил да **повтори** отново като имитация на хиперборейските потекла създаването на една „Свещена Раса“, която да го представлява и за която ще бъде запазена високата Съдба да царува над всички народи на Земята. С Кръвния Договор, сключен между Йехова-Сатана и Авраам била основана „Свещената Раса“ и неговите потомци – евреите – щели съставят „Избрания Народ“. Така, както Хиперборейските Духове, обожествени от присъствието на Грала, представляват „еретическото потекло“ по преимущество, евреите ще се представят пред тях като „най-чистото потекло на Земята“.

133 От орихалк (грц. *ὀρείχαλκος* – букв. „планинска мед“) – метал с „огнен блясък“, който според Платон бил добиван и ценен в Атлантида най-много след златото (платина?). Законите на атлантите били записани върху колона от орихалк, поставена в храма на Посейдон в столичния град („Критий“ 116 – 119) (бел. прев.).

Израил, избрания народ на Йехова-Сатана да бъде негов представител на Земята – какви титли ще представи като **неопрровержимо доказателство**, че такава е Неговата Воля? Демургът, следвайки обичайната си система на „имитиране“, разсъждава по този начин: „Ако чрез Бисера на Кристос Луцифер – Гралът – е било обожествено хиперборейското потекло, така също чрез един „Небесен Камък“ ще бъде осветено Потомството на Авраам. Ще поставя в света един Камък, върху който ще бъде написан Моят Закон като **неопрровержимо доказателство**, че Израил е Избраният Народ, пред който ще трябва да се унижават останалите Нации”.

Такава е пряката реакция на Демурга. Избира измежду утайката на човечеството най-жалкия народ и след като сключи договор с него го прави „да расте“ в сянката на могъщи Царства. Когато реши, че за „Свещената Раса“ е настъпил моментът да изпълни нейната историческа мисия, „подновява договора“, предавайки на Моисей ключа на Могъществото. Тогава Израил, най-чистото потекло на Земята, преминава през хилядолетията и напредва към своето славно бъдеще, докато Имperiите и Царствата потъват в праха на Историята. Несъмнено ефективна е била реакцията на Демурга и могъци са се оказали ефектите на Неговия Камък, силата на Неговия Закон. Затова може да се запита: какво е в действителност това, което Йехова-Сатана предава на евреите като инструмент на властта и световното господство?; ще го повторя накратко: „Скрижалите на Закона“ съдържат тайната на двадесет и двата звука, които Демургът произнесъл когато подредил материята и чрез които е било образувано всичко съществуващо. Съвкупността от символите, съдържащи се в Скрижалите на Закона е това, което отколе се познава като **Акустична Кабала**. В Атлантида това познание било по начало наследство на друга „Свещена Раса“, но по-късно Пазителите на Литическото Изкуство, предци на кроманьонците и бащи на Бялата Раса, го овладяли напълно.

„Скрижалите на Закона“ са тогава „Камъкът“, който Демургът е поставил в Света като метафизическа подкрепа на „Свещената Раса“ по подражание на съчетанието „хиперборейско потекло/Грал“. Но както във всички „имитации“ на Демурга и тук не трябва да се вижда едно твърде точно съответствие. Гралът отразява от миналото Божествения Източник за всеки един от човеците и съставлява намерението на Кристос Луцифер да се притече на помощ на пленените Духове, или с други думи – влиянието на Грала е насочено към индивидуалното и духовното. Скрижалите на Закона напротив са насочени към колективното – между Йехова-Сатана и еврейския народ, – а също така тяхното кабалистично съдържание разкрива ключовете, които позволяват владенето на всички материални Науки.

Ако стратегическото объркване, въплъщението, оковането към Закона на Кармата и пр., са ужасни злини, от които страдат Хиперборейските Духове, земното съжителство с една „Свещена Раса“ на Йехова-Сатана е несъмнено най-ужасният кошмар, по-лош от коя да е от споменатите. Защото, тръгвайки от „обновения

договор” с Моисей, **расовата вражда** между хиперборейските („еретически”) потекла и еврейското („свещено”) потекло ще бъде постоянна и вечна с необратимото неизгодно положение за първите от това, че пъклената Воля на Демииурга ще се проявява непреодолимо посредством вторите.

След „появата” на Израил за човека остава единствено драматичната алтернатива между завръщането в Източника или окончателната гибел.

Разчопляйки еврейския мит за Авел и Каин, под едно було от клевети може да се види едно точно описание на расовата и теологическа вражда между евреи и хипербореи. Във въпросния мит Авел, който е пастир на стада, представлява основния **тип** на евреина, а Каин, земеделецът – фигурата на човека от хиперборейско потекло. Легендата разказва, че на Йехова-Сатана се харесали кръвните дарове на пастиря Авел, състоящи се от жертвоприношението на първородните агнета „с тяхната мазнина”, и обратно – презрял „даровете на земята”, които предложил Каин. Това отношение от страна на Бога на Материята се оказало едно откровение за Каин: откриването на истинските намерения на Създателя и материалистичната и сервилна същност на пастирите. Тогава Каин решил да убие Авел – сътворената Душа, – което накарало Йехова да обяви, че той бил носител на един белег, който издавал състоянието му на убиец. Въпросният знак щял да бъде разпознаван във всички Епохи от тези, които били „като Авел”, у онези, които се оказвали „като Каин”.

Този специален емоционален критерий на Йехова-Сатана се е увековечил през столетията в омразата, която евреите изпитват към хиперборейските потекла – омраза, която, не забравяйте, **произлиза от Демииурга**, като се има предвид, че „**Израил е Йехова**”. За слабоумните човеци, т.е. за онези, чийто мозък е бил промит, за да бъдат превърнати сетне във фанатици, вярващи в Библията, винаги се оказва трудно да оправдаят предпочитанието на „Бог” Йехова към кървавото жертвоприношение на Авел и презрението към земеделската продукция на Каин. Но всичко се изяснява, ако под кабалистичния шифриран език на книгата Битие се разчита една прастара интерпретация на Огнения Холокост. Действително, „**холокоста (всесъжжението) на първородния агнец с неговата тлъстина**” [Битие 4;4] представлява Холокоста на Крайната Смърт на Човечеството и неговата трансформация в луга, която „ще измие Противния Белег, който е гравирен върху Гореция Камък”: приношението на Авел щяло да бъде сетне изгорено, тъй както до днес правят евреите с телата на жертвопринасяните животни, а „тлъстината”, смесена с пепел, ще образува сапуна – лугата, която ще измие символичното петно на „греха на Каин”; този „грех” е, естествено, това, че е „земеделец”, засяващ зърно, – почитател на Богинята Ама, или Церера, или Деметра, или Девата от Агартя – майката на Навутан, т.е. на онзи, който е дал смето на пиеницата на човеците, – Смето на Каменния Младенец. „Белегът на Каин” тогава е Белегът на Гореция Камък – Символът на Източника, който причинява оковането на вечния Дух към Материята; затова Каин, като носи въпросния знак, не

ще може да умре никога: той ще бъде „безсмъртен”, каквито са всички човеци, които притежават Дух, макар и да не го знаят, понеже са „спящи”.

Робърт Грейвз и равинът Рафаел Патай в книгата „Еврейските Митове” са извели и обобщили Мита за Каин от многобройни талмудически мидраши¹³⁴. Ето една от официалните еврейски версии, които показват духовния луциферичен характер на Каин и „сътворената” природа на Авел: „Каин отвърна на порицанието на Бог с един вик, който и до днес повтарят светотатците: – Няма Закон, нито Съдник! – . Когато след малко намери Авел в едно поле, той му каза: – Няма бъдещ Свят, нито възнаграждение за справедливите, нито наказание за злодеите. Този Свят не е бил създаден с милосърдие, нито е управляван със състрадание. Поради каква друга причина беше прието твоето приношение и отхвърлено моето? Авел отвърна просто: – Моето беше прието, защото обичам Бог Йехова; твоето беше отхвърлено, защото го мразиих –. Тогава Каин реши да удари и убие Авел”.

Интересно е да се разгледа малко по-задълбочено образът на Каин. Съгласно Библията той е бил освен земеделец също така и първият, който **построил оградени със стени градове**, както и изобретателят на мерките и теглилките. Неговият наследник Губал-Каин (митично копие на самия Каин) бил производител на оръжия и музикални инструменти.

Ако се разгледа сега този образ на Каин в светлината на Хиперборейската Мъдрост, ще се установи, че той притежава множество от атрибутите, характерни за хиперборейските потекла. Преди всичко асоциацията на Земеделците с постройката на оградени със стени градове е една прастара стратегическа хиперборейска формула, която са употребявали в по-скорошни времена например етруските и римляните, и която е била изразена в съвършенство от германския крал Хайнрих I Птицелов. От друга страна изобретяването на мерките и теглилките, което евреите приписват на Каин, гърците на Хермес, а римляните на Меркурий, позволява да се отъждестви Каин с тези два хиперборейски Бога. И най-сетне: обвинението в убийство и състоянието на производител на оръжия показва ясно, че образът на Каин изобразява едни **страховити воини** – Каменните Човеци: да разкрие или посочи това качество явно е целта на проявлението на прословутия белег.

В Библията – свещената книга на „Избрания Народ” – в мита за Авел и Каин се откриват напълно разкрити правилата на играта. В „предпочитанието” на Йехова-Сатана към пастирите евреи, представени от Авел, и в презрението и наказанието на хиперборейските потекла, символизирани от Каин, се явява поставен метафизическият конфликт на началата, но актуализиран сега като културна и биологична

134 **Мидраш** (евр. „тълкувание”) – жанр в равинската литература, занимаващ се с коментари на религиозните писания (бел.прев.).

конфронтация. Еврейската Свещена Раса идва да донесе Присъствието на Йехова-Сатана (**съзнателно** Присъствие, различно от **пантеистичното дихание**, с което Демииургът одушевява материята) в плана на човешкия живот – на възплъщението, на болката и страданието. Затова древната вражда между пленените Духове и Демоните се трансформира в иманентната вражда между хиперборейските потекла и материалната Вселена, като се има предвид, че Свещената Раса е **Малхут** – десетият **Сефирот**, т.е. Аспект на Демииурга. Последното следва да се разбира така: **Израил е Демииургът**. Заслужава си да бъде изяснено това. Съгласно тайните учения на Кабалата и така, както може да се прочете в Книгата на Сиянието – **Сефер Йецира** – или в Книгата на Огнения Холокост – **Сефер Ише**, – т.е. прибягвайки до най-достовярните източници на Еврейската Мъдрост, за „сътворяването” на „Свещената Раса” Йехова-Сатана проявява един от своите десет Аспекта или **Сефирот**. Десетият сефирот **Малхут (Царството)** съгласно официалните еврейски текстове е самият народ на Израил, съхраняващ една метафизическа връзка с първия Сефирот **Кетер (Корона)**, който е Главата или върховното Съзнание на Демииурга. С други думи: съществува метафизическа идентичност между Израил и Йехова-Сатана или, ако желаете, „**Израил е Йехова-Сатана**”.

Както казах преди, враждата между Свещената Раса и хиперборейските потекла – вражда, която видяхме обявена в мита за Авел и Каин, – означава едно противопоставяне между тези и материалната Вселена, имайки предвид характера на Малхут – една еманация на Демииурга, която проявява Израил. С Малхут Демииургът е пожелал да наложи **царския род** на священото еврейско потекло над останалите народи на земята. Ако тези нееврейски народи **са забравили миналото** и са се подчинили на Плана, който осъществява Бялото Братство, тогава те ще приемат на драго сърце **еврейското превъзходство** и светът ще напредва радостно към Синархията. Но съществуват такива **Гоим**¹³⁵, които не се отричат от своето хиперборейско наследство и упорствуват в припомнянето на изначалния конфликт! За тях не ще има място на Земята, тъй като с Присъствието на Малхут – священото потекло на Израил – Демииургът гарантира тяхното преследване и незабавно унищожение. Драматична е съдбата на пленения Дух! През хилядолетията **припомнянето на Източника**, т.е. проявлението на едно еретично потекло, е бивало наказвано от Демоните с една силна Карма, като болката и страданието бивали така ужасни, че накрая то се забравяло. Но докато протичала тази деградация в основата на своето сърце, кипейки в неговата кръв, осъденият можел да участвува в Кръвния Спомен и да има достъп до **Гносиса**; това било негово право: ако успеел да се издигне от слепотата на духовното объркване, никой не можел да му попречи да възприеме светлината на Грала, нито да чуе Песента на Боговете. С Израил дори и тази нищожна възможност за пробуждане била вече невъзможна, тъй като конфликтът бил заложен в биологични, расови и културни

135 Ивр. “Не-евреи”, букв. „добитъци” (бел.прев.).

термини...: този, който се въвлеча в борбата, трябва сега да рискува всичко, тъй като изправяйки се срещу Израил той се изправя срещу самия Демург. Израил шестува през Историята с една непреодолима сила. Неговите велики идеи са завладяли малко по малко Културата на Запада, успоредно с нарастването на финансовата му мощ. Кой ще е способен да се опълчи срещу съвкупната сила на юдео-християнството, юдео-масонството, юдео-марксизма, ционизма, Трилатерализма? Кой би могъл да накара „да потреперат” банките на **Ротшилд, Якоб Шифт, Кун и Льоб, Рокфелер** и пр.? И кой ще се конкурира с евреите в областите на Науката или Изкуството? Вече описах фантастичното **Материално Могъщество**, постигнато от Тамплиерската Синархия през Средновековието; представете си, д-р Сигнагел, това, което трябва да представлява това Могъщество днес; срещу тези организирани сили човекът няма и най-малък шанс. Затова единствената валидна стратегическа алтернатива пред това страховито Могъщество е расовата конфронтация: срещу Свещената Раса на Йехова-Сатана да се опълчи хиперборейското потекло на пленените Духове. И в този сблъсък на потеклата, в тази война, водена на терена на кръвта, пробуденият човек – онзи, който си спомня и желае да се завърне, – ще трябва да чуе Песента на Боговете и, следвайки един таен път на освобождението, да намери „изхода”, да се завърне в Източника и да се трансмутира в Каменен Човек. Така той ще е изпълнил първата част от Стратегията Одал. Но ако един харизматичен Водач, пробуден и трансмутиран, застане начело на една расова общност и реши да поведе човеците **цялокупно** в Завръщането към Източника, той ще може да приложи Стратегията Одал в нейната цялост, възползвайки се от присъствието на Грала. В този случай Водачът ще обяви Тотална Война срещу демоничните сили на Синархията, но най-вече ще упражни максимален натиск **върху Свещената Раса**, тъй като тя представлява **пряко** Врага, т.е. Демурга-Пленител. Но единствено в модерните Епохи, когато универсалното присъствие на Синархията и могъществото на Свещената Раса стават очевидни, ще бъде възможно някой Велик Водач да идентифицира правилно Врага и да обяви срещу Тях Тоталната Война.

Непримиримата вражда между свещеното еврейско потекло и еретическото хиперборейско потекло би могла да бъде илюстрирана, разглеждайки безкрайно многото случаи, когато се е стигало до сблъсъци и описвайки различните резултати. Може да се твърди, че ще има материал за запълването на множество томове – причина, поради която трябва да бъде благоразумна и да се позова само на строго необходимото за разбирането на Стратегията Одал на Боговете-Освободители. Съгласно този критерий именно ще разгледам само един пример, но един пример, който ще бъде във висша степен поясняващ.

След потъването на Атлантида и под влияние на моделите на Културния Договор, хиперборейските потекла винаги са се съгласявали, че човешкото общество е

трябвало да се организира около три основни функции: Царска, Свещеническа и Воинска. **Хармонията и независимостта** на трите функции щяла да гарантира едно определено равновесие, подходящо за времената на мир и благоденствие, т.е. **когато обществото прогресира материално към бъдещето**. През различните Епохи на своята история множество народи от хиперборейско потекло са изпитвали кратки периоди, в които равновесието на трите функции е позволявало да се наслаждават на това обществено, посредствено и дворцово спокойствие, което прикривало в действителност една пълна липса на харизматичен контакт между масата на народа и неговите Водачи – типична ситуация, която се характеризира с общо безразличие. Когато едно общество се стабилизира по този начин, Бялото Братство на Чанг Шамбала обявява, че то „еволюира“ и „прогресира“. В интерес на Демоните, следователно, е да доведат Човечеството до едно състояние на постоянно равновесие на трите функции; с каква цел?: за да подготвят идването на Синархията, т.е. Концентрацията на Властта в ръцете на едно Тайно Общество или окултно братство. Каква цел има концентрирането на властта в ръцете на същества, които действуват в сенките? Отговорът е свързан с проявлението от страна на Демииурга на „Малхут“, Свещената Раса: властта над нациите принадлежи (през този етап на Кали Юга) на Израил като наследство на Йехова-Сатана и доказателство за неговото теологично потекло. Докато настъпи времето на Израил, Синархията ще бъде регентът на властта, концентрирана от Бялото Братство.

Разбира се, че пред една подобна конспирация Лоялните Богове се опитват да нарушат синархичното равновесие на обществата и да повлияват харизматично човечите с цел да събудят някой от тях и да го трансмутират в хиперборейски Водач. Такава е в основни линии целта на Стратегията Одал. Затова Песента на Боговете зове непрестанно в Чистата Кръв и Гралът е едно постоянно присъствие, което показва на този, който би искал да го види, отражението на Божествения Източник на Духа. Но не бива да се вярва, че Стратегията Одал постига успех единствено когато се случва една автентична трансмутация на спящия човец в Каменен Човек; това несъмнено е най-важният успех, но същият не е много чест, особено в случая на Лидери или Водачи на народите. Има, за разлика от този, други случаи, не толкова видни, нито очевидни като една трансмутация, но чието благотворно влияние в организацията на обществата е причината те да се разглеждат също като успехи на Стратегията Одал. Имам предвид по-специално онези Водачи, които, дочуват харизматичната Песен с определена степен на неосъзнатост и възприемат по интуиция някои принципи на Хиперборейската Мъдрост. Тъй като не са напълно пробудени и не познават източника на „съобщението“, те ще процедурат, прилагайки в управлението на своите народи стратегическите принципи, приемайки ги за свое собствено изобретение. Биха могли да се дадат изобилни примери, но за Вас, докторе, ще има особен интерес да се разгледа случая на тези, които „са открили“, без да го знаят, принципа на ограждането.

Когато в менталната структура на един Водач е бил инкорпориран „принципът на ограждането”, неговата Чиста Кръв – а с нея Песента на Боговете – го подтиква да прилага „закона на Ограждането” във всички свои конкретни действия. Така възникват от отделни общества до политически, философски, морални и пр. теории, замислени и осъществени в съгласие със закона на ограждането в рамките на Стратегията Одал. Един типичен пример е идеята за „Универсалната Империя”. Той заслужава да бъде коментиран.

Когато Стратегията Одал успее да пробуди Божествената природа у някой Водач, възможно е неговата по-нататъшна дейност да провокира забележими обществени промени. Ако е Цар, т.е. ако упражнява Царската Функция, той ще настъпи като гибелин срещу Свещеническата Функция и с подкрепата на Воинската Функция ще се опита да разшири границите на своята Държава. Ако Водачът е един забележителен воин, той не ще закъснее да си присвои короната, за се захване сетне, след като смачка Свещеническата Функция, със задачата да организира една военна Държава. В мнозинството от случаите неравновесието на трите функции се осъществява за сметка на Свещеническата Функция, която обикновено е лунарна и синархична. Важното е, че Водачът – Цар или Воин, – прилагайки закона на ограждането в своята визия за обществото, заключава като цяло, съгласявайки се с идеята за Универсалната Империя като най-подходящата за демонстрирането на превъзходството на своята Раса и увековечаването на спомена за своята Фамилия.

Универсалната Държава на Акад; империите на Асирия и Вавилония; Великата Персийска Империя, разрушена от Александър Велики; Римската Империя и пр., са били замислени по същия начин: чрез прилагането на закона на Ограждането в рамките на Стратегията Одал, което са правили хиперборейските Водачи в течение на хилядолетията. Не мога да не спомена, че множество „модерни идеи” демонстрират същия произход на своето схващане: такива са различните варианти на „национализма”; „фашизма”; „фалангизма”; „национал-социализма”, „федерациите” и „конфедерациите; и пр. Тези и много други политически теории са продукт на приложението на закона на Ограждането от страна на някои съвременни Водачи. В случая с „фашизма”, „национал-социализма”, и пр., е очевидно, че те запазват една доста пряка връзка с прастарата идея за Универсалната Империя, което обяснява по красноречив начин защо тези идеологии са били преследвани до тяхното унищожение от Избрания Народ и силите на Синархията.

Защото именно идеята за „Универсалната Империя”, която е хиперборейска и възниква от приложението на закона на Ограждането, се противопоставя неизменно на идеята за „Универсалната Синархия”, подкрепяна от Бялото Братство на Чанг Шамбала и осъществявана в полза на Избрания Народ.

Бях обявила, че ще дам един пример за непримиримата вражда между еретическото хиперборейско потекло и свещеното еврейско потекло и той беше явен в противопоставянето между Универсалната Империя и Синархията, т.е. между техните съответни идеални понятия за обществото. Въоразен с тези ключове всеки може да преразгледа Историята и да си извлече собствени заключения; не е необходимо, следователно, да се набляга повече на това.

Казах преди, че „Свещената Раса” е била създадена от Демииурга като **имитация** на хиперборейските потекла и показах, че „Скрижалите на Закона” и страховитото познание, с което те са били написани, са били предадени на евреите по **подобие** на Грала. Мога да добавя сега, че „имитацията” не е приключила дотук; напротив – в течение на вековете е била подготвена една пълна историческа фалшификация, която в действителност е щяла да означава една неправда, безкрайно по-обидна от имитацията на хиперборейските потекла или на Грала. Говоря за узурпацията, вулгаризацията и деградацията, извършена срещу Божествената фигура на Кристос Луцифер.

Вече споменах, че в дните на най-големия духовен упадък на Атлантида Кристос Луцифер **се явил** пред погледа на спящите човеци. Неговото Присъствие имало силата да пречисти и ориентира мнозина човеци, които благодарение на това низхождане в Преизподните, осъществено от Доблестния Господ, могли така да поемат по пътеката на Завръщането. Но страхливата реакция на Боговете-Предатели, които прибягнали до употребата на черна магия, за да попречат на спасението, довело в крайна сметка до една война без примирие, която приключила едва тогава, когато изчезнала последната Атлантида. И макар атлантическият континент да бил изчезнал, погълнат от водите, а хилядите години на варварство и стратегическо объркване да били заличили тези факти от Историята, не по-малко сигурно е, че преживяната драма била толкова интензивна, че тя никога не помръкнала напълно в колективната памет на хиперборейските потекла. Затова когато Демииургът замислил злоещата идея да имитира подигравателно спасителния образ на „Кристос Луцифер, низхождащ между човеците”, било неизбежно тази мерзост да задействува необратими промени и окончателни сблъсъци.

Какво щял този път Демииургът? Макар да изглежда невероятно, той щял да създаде една **имитация** на хиперборейската трансмутация – един скок в Човечеството. Но нека не се изумяваме прекалено: това, което се е търсело, било **един скок напред** – **към бъдещето** – и най-вече се възнамерявало **да се обвържат** членовете на Човечеството без никакво различие на тяхната Раса или религия към един универсален **психологически „тип”**, т.е. към един **колективен Архетип**. Този Архетип, разбира се, бил онзи на еврейската Раса, защото това, което се щяло в крайна сметка, било **да**

се юдеизира човечеството и да се подготви то за Световното Управление на Синархията.

За да се осъществи един толкова амбициозен план били приведени в движение многобройни сили, които щели да се стекат към фигурата на Месията и да направят възможна неговото земно Наместничество. За мисията да „подготви средството”, чрез което Йехова-Сатана щял да се прояви пред човеците, бил изпратен един от Учителите по Мъдрост на Бялото Братство, който щял да бъде познат след неговото въплъщение като Иисус от Назарет. Не бил пренебрегнат също въпросът за потеклото и затова Учителят Иисус се въплътил в лоното на една еврейска фамилия, чиято генеалогия можела да се проследи до Авраам. Но физическото тяло на Месията щяло да притежава една конституция, различна от тази на един прост евреин: Мария щяла да бъде забременена „с погледа” на един от Демоните на Йерархията – „Ангелът Гавраил”, който в действителност прилагал метода на „пресичане на полета” – една от трите форми на партеногенеза, които съществуват: по този начин **се имитирала също и Девата от Агарта – Ама, Майката на Навутан**, която била забременена на **Венера от друг „Ангел” – „Серафимът Луцифер”**. Учителят Иисус одушевявал в продължение на тридесет години това висше тяло, но есейската секта щяла да бъде тази, която през всичкото това време се наемала да развие неговите езотерични способности, обучавайки го в тайните на акустичната Кабала. В тази задача есеите били подпомогнати от Учителите на Йерархията, а тези – от Боговете-Предатели; щялата Чанг Шамбала се била съсредоточила в подкрепянето на Месията, тъй като от успеха на неговата мисия щяла да зависи до голяма степен бъдещата „еволуция” на Човечеството. Ако делото на Месията успеело, цялото Човечество щяло да бъде „цивилизовано” – т.е. юдеизирано – и щяло да се приключи с „варварството” – т.е. с митологичния спомен за Божествените предци.

Най-ужасяващото в тази конспирация било, че Демургът и неговите Демони разчитали този път на **Кръвния Спомен**, който хиперборейските потекла все още съхранявали за Кристос от Атлантида, за да „ги привлекат” към неговата имитация – Иисус Христос – и чрез едно фантастично объркване да ги подчинят окончателно. С какво колосално лицемерие било планирана и осъществена измамата! След Иисус Христос кой щял да бъде вече способен да направи разлика между Кристос от Атлантида и неговата карикатура? Само неколцина заподозрели измамата – Гностици, Манихеи и Катарии – и върху тях паднала анатемата на Тъмните Сили, преследването и изстреблението. Работата е там, че този Иисус Христос като юдейския Архетип, какъвто е, позволява множество интерпретации, всичките „законни” според удобството на Синархията: има един Христос-изкупител, един Христос на благочестието; един Христос, „който ще дойде”; един Христос-Бог, един Христос-човек; един Христос социален революционер; един Космически Христос; един Христос-Аватар, и пр.

Това, което никога няма да бъде позволено да се мисли (или да се „спомня“) на никого, е един Кристос на Несътворената Светлина, т.е. един Кристос Луцифер. След Иисус Христос това щяло да бъде най-големият грях, най-голямата ерес, а заслуженото наказание щяло да бъде едно образцово наказание.

„В година 30 от християнската Ера Словото стана плът и живя сред хората“.

Онзи, от чиято Дума бил създаден Светът, се облякъл в дрехата на своя Еврейски Архетип – Малхут – и се явил на хората в лицето на Иисус от Назарет. Явление на явленията, Чудо на чудесата, какъв чудна гледка ще да е било да се види Демииургът, станал човек! Трябва да се признае, че този път е имало едно неотрицаемо качество в неговата пълна идея да подражава на Кристос от Атлантида и да се възползува от Кръвния Спомен на хората. Резултатът е налице. Малко по малко народите излезли от „варварството“ и „Цивилизацията“ се разпространила до най-далечните кътчета на Земята. И хората бавно, но неизбежно се адаптирали към юдейския психологически стереотип. Как бил постигнат този успех? Чрез каква колективна алхимия ефирният живот на Иисус Христос е успял да повлияе върху народите през хилядолетията, та чак да доведе до тяхната пълна юдеизация? Единствено Кръвният Спомен за Кристос от Атлантида ли е бил това, което е предопределило този резултат, или е имало и други скрити фактори, които да са допринесли за обръкването на Човечеството и неговата настояща юдеизация? Без да навлизам в прекалени подробности, предвид че темата е дълга, можа да кажа, че Еврейският Архетип на Иисус Христос, който се намирал, също както всичките Архетипове в Архетипичния План, е бил **стоварен във физическия план** или **актуализиран** по време на възплъщението на Демииурга в тялото на Иисус от Назарет. Тази актуализация на Архетипа Малхут означава, че се е установила **една постоянна сила** на Земята, която действа по начин, подобен на този на гравитационната, „привличайки“ човека към **юдейската форма**. Това се дължи на една причина, която също е ужасна тайна: **Иисус Христос не се е развъплътил!** Напротив – той се е разположил оттогава насетне „в центъра на Земята“, заедно с Царя на Света, излъчвайки оттам своята „архетипична потенция“ (днес бихме казали „генетична информация“) в безкрайни геотопоцентрични оси, които тръгват от земния център и преминават през гръбначния стълб на хората. Това е постоянната архетипична сила на Иисус Христос. Но тя не е единствената: върху човека действа също и едно **емоционално** юдейско влияние, излъчвано от самия „Избран Народ“ на Израил, тъй като Свещената Раса формира част от окултната анатомия на Земята, изпълнявайки функцията на **сърдечната чакра** или **анахата чакра**¹³⁶.

136 От санскр. **chakra** (букв. „колело“) и **anāhata** („недокоснат, неопетнен“) – четвъртият главен енергиен център (**чакра**) на тънкото тяло съгласно теориите на Йога и Тантра, разположен в центъра на гърдите на нивото на сърцето и представян като дванадесет-листен лотосов цвят със шестолъчна звезда от два преплетени триъгълника (т. нар. **шаткона**, идентична със „Звездата на Давид“) в центъра (бел.прев.).

По отношение на последния въпрос се заслужава да се подчертае, че „човекът-животно“, създаден от Демииурга преди милиони години, за да „еволюира“ съгласно Плана, който следват седемте Царства на Природата, клонял естествено към образуването на един **тип**, отговарящ на някои основни Архетипове. Обаче, от година 33 на Християнската Ера насетне може да се твърди, че юдейският Архетип на Иисус Христос е сега психологическият Архетип на човека, т.е. **типът**, към който той клони по еволюция. Това означава, че у човеците, които притежават чрез древната Мистерия на Любовта-Без-Смърт една животинска наследственост, животинските тенденции ще ги привличат безсъзнателно към юдейския Архетип. Единствено чистотата на кръвта ще може да избегне преобладаването на животинските тенденции и следващата от това опасност да се съответствува психологически на юдейския Архетип.

Вече показах по какъв начин Демииургът е довел изначалния конфликт до терена на расовото противопоставяне, след като създал Свещената Раса като имитация на хиперборейските потекла, обожествени от Грала. Сега остава да се види как една нова имитация – този път на Крстос Луцифер – е представлявала друг разрушителен напредък срещу хиперборейските потекла. Мощната формираща сила на юдейския Архетип на Иисус Христос, действайки от центъра на Земята по всяко време и място, е увеличила в огромна степен съня, в който е пребивавало отколе „Кръвното Съзнание“ на човеците. В бойното поле на кръвта днес се сражават без примирие две езотерични сили: Песента на Боговете и архетипичната юдейска тенденция на Иисус Христос. И „пробуждането“ е станало тогава една ужасна и отчаяна борба, водена, **често неосъзнавано**, във вътрешността и външността на всеки един човек.

Именно затова след Иисус Христос вече няма да бъде възможно да се окачествяват нито народите, нито организациите, а ще трябва да се наблюдава специфично степенята на объркване на човеците. Това трябва да е така, защото в много случаи цели синархични организации ще могат да попадат под управлението на един човек, внезапно осъзнал някой хиперборейски принцип (продукт на езотеричната борба, водена в неговата вътрешност), който дори ще може „да отклони“ временно курса на същите.

И обратно – в други случаи може да стане така, че една група, определяна като „хиперборейска“, да бъде водена от лица, повече или по-малко юдеизирани. В крайния случай ще имаме евреи (юдеи по кръв), които се бунтуват срещу Йехова и се опитват драматично да възстановят своето хиперборейско наследство – случай, който може да се явява с по-голяма честота, отколкото може да се предполага, – така както ще намираме и много пъти лица, които обявяват, че „по Кръв“ са свършени „арийци“, но които психологически показват, че са по-еврейски от Талмуда. Един достатъчно красноречив пример ще получим, наблюдавайки Католическата Църква, в която съжителствуват почитателите на Иисус Христос и на Демииурга, заедно със

свещениците-националисти и патриоти, които служат на каузата на Кристос Луцифер и на Лоялните Богове, без да го знаят.

Трябва, следователно, да бъдем благоразумни при окачествяването на човешките организации и дори в онези, които са чисто синархични, да се задържаме винаги, за да оценим степента на объркване на човеците, за които става на дума. Ще се разглежда като доказателство за стратегическа способност умението да се намери „правилния човек“ дори в една синархична организация като Масонството, комуто сетне ще се говори, стремейки се да **бъде изолиран той** от организацията, в която войнствува (прибягвайки до приложението на закона на ограждането), за да може **да бъде насочен** посредством подходящи символи към **неговата хиперборейска част**.

Един пример за това, което говоря, представлява случаят на сотериологичната ерес на Пелагий, наричана също така „пелагианство“. В началото на V век този британски Епископ започнал да защитава теорията, че човекът сам по себе си е достатъчен, за да осъществи своето спасение. Това било възможно, според Пелагий, понеже „в човека има един принцип на духовното съвършенство“. Очевидно е, така, че у Пелагий е надделяло хиперборейското потекло. Неговата Чиста Кръв скоро му позволила да предусети, че „спасението“ на човека (неговата „ориентация“) ще зависи от един „духовен принцип“, който трябва да бъде „открит“ и „култивиран“ вътрешно. Но мястото, в което „еретическата“ позиция на Пелагий се оказвала най-ясна, било в отнасящото се до първоначалния грях: човекът не е грешил изобщо, а „ако Адам е съгрешил, то неговият грях е умрял с него; той не се е предал на човешкото потомство“. В крайна сметка „човекът е свободен“ и „се ражда без грях“; оттук до полагането на несправедливостта на болката и страданието и на всяко друго наказание, наложено от Йехова-Сатана, имало само една крачка. В резултат преследването срещу Пелагий започнало незабавно и не престанало до неговото ликвидиране в Африка; то било водено от най-главните църковни авторитети на неговата Епоха, между които се изтъкваха Папите Инокентий I и Зосим, Свети Йероним и гностическия отстъпник Свети Августин, което свидетелствува за ужаса, предизвикван от неговите идеи.

На Картагенския Събор от 411 година били осъдени седем положения, обобщаващи неговото учение. Заслужава си да се припомнят те сега, за да се установи, че същите се извличат от Хиперборейската Мъдрост.

Ето седемте осъдени положения:

- 1 – Адам, смъртен поради своето създаване, е щял да умре с греха или без него.
- 2 – Грехът на Адам е навредил единствено на него, а не на човешкото потомство.
- 3 – Новородените деца се намират в онова състояние, в което се е намирал Адам преди

своето падение (т.е. преди да опита забранения плод на Грала). 4 – Не е вярно, че нито поради смъртта, нито поради грехопадението на Адам трябва да умре целият човешки род и че трябва да възкръсне поради възкресението на Иисус Христос. 5 – Човекът може лесно да живее без грях. 6 – Правилният живот на всеки „свободен човек” отвежда до Небето по същия начин, по който и Евангелието. 7 – Преди идването на Иисус Христос е имало „безгрешни” човеци, т.е. такива, които действително не са грешили.

Ден Четиридесет и Седми

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

Докато Големите вървели с Келтите към Европа, Царството на Иуда в близкия Изток било разрушено от Навуходоносор, а населението му отведено в плен във Вавилония през 597 г. пр. Р. Хр. Те били освободени през 536 г. и двадесет години по-късно – през 516 г. – възстановили Храма на Соломон без да намерят кивота със Скрижалите на Закона. През IV век били покорени от гърците на Александър, а през II век се съюзили с римляните срещу гърците (140 г. пр. Р. Хр.). След смъртта на Юлий Цезар Римският Сенат дал титлата на Цар на Иудея на Ирод I през 37 г. пр. Р. Хр., а през първата година от християнската Ера (или през 4 г. пр. Р. Хр., ако желаете) се родил Спасителят Иисус от Назарет, Христос.

След Ирод I римляните лишили Избрания Народ от възможността да има Цар от своето потекло и поставяли на власт една поредица от прокуратори, които се опитвали напразно на овладяват нарастващата обществена възбуда. „Разпятието на Иисус Христос”, което не е съществувало, или „борбата срещу християните”, които обикновено се дават като обяснение за войнствената и самоубийствена нагласа на юдеите, не са правилни, като истинската причина на размириците бил фактът, предусетен от всички членове на Свещената Раса, че Еврейският Архетип „бил стоварен върху Неевреите”. За тях било осезаемо – по силата на споделянето на субстанцията на Демииурга – юдеизиращото действие, което се реализирало оттам насетне върху целия свят. Това, което не им изглеждало толкова ясно, било: по какъв начин след присъствието на Иисус Христос би могъл да се осъществи древният договор с Йехова-Сатана – обещанието, че свещеното потекло ще наследи властта над другите народи? Били нужни няколко столетия и трудът на изтъкнати Равини-кабалисти, за да възстановят евреите вярата в своята роля в Историята. Но докато това време идвало, търпението на римляните се изчерпало много по-рано: през 70 г. от Р. Хр. пълководецът Тит разрушил Йерусалим, Храма на Соломон и „разпръснал” юдеите по всички кътчета на Римската Империя. С Диаспората от 70 г. започва модерната история на Избрания Народ, чиято кулминация ще се осъществи в наши дни, когато Синархията ще предаде в ръцете му целокупната световна власт.

Когато през 313 г. Император Константин Велики признал християнството като официална религия на Римската Империя, започнала една Епоха, трудна за Свещената Раса. Причината била, че у наскоро християнизирани народи преобладавал повече Кръвният Спомен за Кристос Луцифер, отколкото юдейския Архетип на Иисус Христос – факт, който почти винаги довеждал до едно общо анти-еврейско настроение. Макар в крайна сметка това да приключило с надделяването на постоянното влияние на „геотопоцентричния лъч“ на Иисус Христос над хиперборейския спомен, а масите да се оказали юдеизирани, междуременно Свещената Раса претърпявала опасността да бъде изтребена. Но „запахата“ скоро била преодоляна.

Дали действително е съществувала една реална опасност за евреите е нещо, в което ще трябва да се усъмним, тъй като през V век Свети Бенедикт от Нурсия основава Ордена, в който ще навлязат масово Големите-„християни“, които ще се заемат оттогава със задачата да посредничат между Църквата и Синагогата.

Както съобщих в предишните Дни, Скрижалите на Закона останали там, където ги бил укрив Соломон, и скоро били намерени от Големите-Тамплиери през Средновековието. Тези Скрижали били направени от Демидурга Йехова-Сатана, за да имитира основополагащото действие на Грала. Следва да се запитаме тогава – какво е станало с Грала, метафизическия „модел“ на Скрижалите?

Обратно на въпроса за Скрижалите на Закона, който ме накара да се отнеса към факти от Историята, въпросът за Грала ще ме отведе в строго езотеричната област. Но на първо място е редно да се разясни, че въпросът е бил поставен неправилно. Вече обясних, че Гралът не трябва да бъде търсен; сега ще добавя, че става на дума за един обект, който не може да бъде придобит и който поради това трябва да се намира все още там, където винаги е бил. Грешка е, следователно, както „да се търси“ Гралът, така и да се пита: какво е станало с него? Но, ще се зададе въпросът: как тогава ще трябва да се изправим пред тази Мистерия, за да придобием някакво допълнително, свободно от парадокси познание? Единственият, по моя преценка, начин да се напредне в познанието на Мистерията, се състои в задълбочаването на аналозиите, които свързват „ориентиращата към Източника“ функция на Грала – една външна функция – с „тайните пътища за духовно освобождение“ на Хиперборейската Мъдрост, които са вътрешни функции, „ориентиращи към Източника“.

В този смисъл може да се установи една много значима аналогия между „Камъка Грал“ от Стратегията Одал и онези „*lapis oppositionis*“, използвани в пътя на „Стратегическото Противопоставяне“.

Вече обясних накратко, че Пътят на Стратегическото Противопоставяне се състои в прилагането на архемоничната техника, т.е. в разполагането на една Архемона или Стратегическо Ограждение и на един *lapis oppositionis* извън ограждането – във

fenestra infernalis, която извежда към Валпладс. Като се приложи законът на ограждането към Архемоната, се постига **изолирането** на плацдарма от Валпладс, т.е. успява се **да се освободи една област** в Света на Демииурга. Но това не е достатъчно: необходимо е Посветените да се десинхронизират от Времето на Света и да породят едно собствено, обратно време, което ще им позволи **да се отправят към Източника**. За тази цел те практикуват **Стратегическото Противопоставяне срещу тези *lapis oppositionis***, които се намират разположени върху една Руна във Валпладс, пред *fenestra infernalis*.

Сега ми остава да подходя към Голямата Тайна – онази, която обяснява метода, прилаган от Боговете, за да **поддържат** постоянно – вечно, ако се иска – Грала в Света. Ще започна като задам следния въпрос: кое е **Местопребиваването** на Лоялните Богове? Може да се тръгне от един познат отговор, който съм повтаряла многократно: Боговете пребивават в **К’Таагар** – във Валхала на Агарта. Този отговор е правилен, но недостатъчен, тъй като ще трябва да се запита на свой ред: какво е Валхала? Къде се намира? Пред тези въпроси могат да се приемат два критерия: единият – да се прибегне до елементи на нордическата митология и да се каже, например, че „във висините на Ясена Издрасил се намира Валхала – място, управлявано от Вотан, където ще пребивават воините, загинали в битка и пр.“. И един втори критерий, който ми се струва по-правилен, състоящ се в освобождаването на отговорите от фолклорни украшения и изразяването им със символите на Хиперборейската Мъдрост, които ще могат да бъдат лесно интерпретирани посредством аналогии.

С този критерий е възможно да се заяви непосредствено, че Валхала е **освободеният от Боговете (или Асите) плацдарм в някакво място от Вселената на Единния**. Естествено, този плацдарм има размерите на една страна и се оказва напълно укрепена. В нея обитават Господарите на Венера и множество Богове и Валкирии, които постоянно се подготвят за борба, докато очакват края на Кали Юга и пробуждането на пленените Духове. Нейните неизброими Богове-воини, обезсмъртени в своите тела от ваджра, образуват редиците на **Wildes Heer** – яростното войнство на Вотан – и охраняват стените на Валхала, макар Врагът никога да не би се осмелил пред един такъв страховит хиперборейски гарнизон.

Боговете са освободили укрепления плацдарм на Валхала, прилагайки със Своите Могъщи Воли закона на ограждането върху каменните стени. Овладяването на собственото време, което цари във Валхала и което ги прави независими от каквото и да било „цикъл“ или „закон“ на Света на Демииурга, произлиза от една чудодейна операция на Стратегическото Противопоставяне. Но: какъв ще да е бил камъкът, ***lapis oppositionis***, който Боговете са използвали в своята Хиперборейска Стратегия?: Откакто е възникнал Конфликтът на Началата преди милиони години Боговете практикуват Стратегическото Противопоставяне **срещу един скъпоценен извънземен**

Бисер, предоставен за тази цел от Доблестния Господ, Кристос Луцифер. Този камък се нарича Грал: „und dieser Stein ist Gral gennant” (Волфрам фон Ешенбах)¹³⁷.

Връзката на аналогия между архемоната и Валхала става още по-очевидна, ако се вземе предвид, че последната притежава една „*porta infernalis*”¹³⁸, съответстваща на „*fenestra infernalis*” на първата. Тази „*porta infernalis*” е един отвор в стената, който се намира под постоянна охрана от внимателни стражи. Пред „*porta infernalis*”, но извън Валхала, т.е. в „света”, се намира Гралът, разположен върху една Вруна; срещу него, както се каза, Боговете практикуват стратегическото противопоставяне.

Необходимо е да се задълбочи малко повече описанието на това разположение поради неговата извънредна важност за подхождането към Мистерията на Грала.

Преди всичко ще кажа, че Гралът като един *lapis oppositionis* е бил поставен в Източника върху една Вруна и все още остава там: върху Вруната и в Източника. Не става на дума за игра на думи, а за една особеност на Грала, която трябва да бъде грижливо изучена: Гралът като отражение на Източника не може да става във времето подобно на материалните „неща”, създадени от Демиурга; с други думи: Гралът не може да бъде в настоящето. В действителност Гралът се намира в далечното минало – в онова време и място, в което е бил поставен, и затова **не трябва да бъде търсен**, използвайки „движение” (и време), за да бъде намерен, тъй като такава една нагласа е насочена към бъдещето, т.е. в противоположната посока, както беше обяснено. Но ако Гралът се намира в миналото – ако времето не го завлича към настоящето със своето неудържимо течение, както става с материалните обекти, а **винаги е оставал там** (в миналото), – как тогава сме узнали за него? И, което е по-важно, – как може да действа в настоящето, тъй както го изисква Стратегията Одал, **абстрахирайки се от времето**? Т.е. по силата на какъв „елемент” Гралът „от миналото” се свързва с „настоящото”, например с един хиперборейски Водач? Разрешението на тези проблеми е представлявало от древни времена една опасна Тайна..., която днес ще се опитам да разкрия. Загадката се разрешава, разсъждавайки по следния начин: дори ако Гралът **е оставал винаги в миналото** – свойство, което във Вселената притежава единствено Бисерът на Кристос Луцифер, – **същото не е ставало с Вруната, която го е поддържала** (и която все още го поддържа). Това е Великата Тайна: докато Гралът – отражение на Божествения Източник – остава като такъв „разположен в Източника”, Вруната, върху която той е бил поставен, е преминала през хилядолетията и е достигнала до настоящето. Несъмнено, Вруната „е винаги присъстваща”, което означава: „във всяко историческо обстоятелство”. Ще поговоря малко за Вруната.

137 Нем. „И този камък е наречен Грал” – цитат от поемата „Парсифал” на германския рицар и поет-миннезингер Волфрам фон Ешенбах (1170 – 1220 г.) (бел.прев.).

138 Лат. „Пъклена врата” (бел.прев.).

Тя е позната като **Вруна на Източника** или **Орихалкова Вруна**, но следва да се поясни, че тези имена обозначават не само „символа“ на Вруната, а също така и **земния Камък**, който е бил първоначалното седалище на Грала. Затова, когато в Хиперборейската Мъдрост се споменава за „Орихалковата Вруна“, това, за което в действителност става на дума, е един много дъвен камък със синьо-виолетов цвят, в който Боговете са инкрустирали един врунически знак от орихалк. Така става необходимо да се познава произхода на същия и причината за неговата изработка.

Вече споменах в други случаи, че отначало Боговете навлезли в Слънчевата Система „през портата на Венера“ и че една група от тях – „Боговете-Предатели“ – се „присъединили към Плана на Демииурга, предизвиквайки сетне, в съюз с него, катастрофата на пленените Духове“. Хиперборейските Духове били оковани към Материята, защото били попаднали в една космическа засада – Мистерията на Любавта-Без-Смърт, – но засега не ще говоря за това. В действителност това, което било произведено в еволюционния Свят на Демииурга при асимилирането на обърканите Духове, е нещо, което днес бихме нарекли: една колективна мутация. Към злото на имитиращото подреждане на материята, извършено от Демииурга, се прибавило сетне злото на мутацията на неговото Творение и оковаването на Духовете, т.е. модификацията на Плана, осъществена от Боговете-Предатели. И за да „контролират“ това зловредно начинание, Боговете-Предатели решават да основат Бялото Братство, в което трябвало да се организират различните Дева¹³⁹-проявления на Демииурга. „Централното седалище“ на Властта – Чанг Шамбала – е също така ключа на колективната мутация на седемте Царства на природата. В действителност: по какъв начин Демииургът поддържал **стабилността на формата върху Земята** и как се гарантирало преди мутацията, че седемте Царства ще еволюират в съгласие с неговия План? Има два принципа, които се намесват в изпълнението на Плана – единият статичен и другият динамичен. Планът се поддържа **статично** от Архетиповете и **динамично** от Диханието на Слънчевия Логос. Ще рече, че **една сила произлизаща от Слънцето** – физическия носител на Слънчевия Логос – била тази, която поддържала еволюционния импулс в седемте Царства на земната природа. Добре тогава: за да се произведе каквото и да е постоянно изменение в Плана на Демииурга е **необходимо да се прехване енергийният поток, произлизащ от Слънцето, който, пресичайки океана от прана¹⁴⁰, се събира върху Земята**. За да изпълнят това условие, Боговете-Предатели се установили отначало **между Слънцето и Земята** в едно **фиксирано** положение, което никога не позволява да премине нито един лъч светлина, т.е. нито един фотон, без преди това да бъде прехванат. Това твърдение може да изглежда фантастично и наистина е, но още по-фантастично и безумно е било построяването на Чанг Шамбала,

139 От санскр. **deva** – „божество, бог“ (бел.прев.).

140 Санскр. **prāṇa** – „дихание, жизнена енергия“ (бел.прев.).

тъй това, което описахме, е „техническата“ функция на седалището на Властта на Боговете-Предатели.

Тук има една друга „Тайна“, която вече не е такава; „местоположението“ на Чанг Шамбала сега ще може да се определи, изхождайки от тази даденост: тя винаги се намира между Земята и Слънцето. В действителност Чанг Шамбала е много близко до Земята, което ще даде една представа за огромния ѝ размер. Но тук не става на дума за един каприз, а е трябвало да бъде построена така поради изискванията на нейната функция, **модулираща** слънчевата генетична плазма.

Разбира се, ще се намери някой, който да заяви глупаво, че всичко това е една дивотия, предвид че „традициите на Тибет и Индия“ утвърждават, че Чанг Шамбала „е едно царство, разположено в Азия между планините Алтай, пустинята Гоби и Хималаите“. Несъмнено, един коментар от подобен тип ще представлява една още по-голяма дивотия от моите твърдения. По начало споменатите „традиции на Тибет и Индия“ са продукт на стратегическата дезинформация, която в продължение на векове е разгръщало Братството, за да се прикрива истината. И на второ място ще кажа, че най-сериозните данни на Традицията – доколкото има някои данни, достойни за доверие, – винаги споменават местоположението на „**Портата на Чанг Шамбала**“ и никога самото Царство. Това тънко разграничение е във висша степен показателно, тъй като фактът, че в едно определено географско място съществува една порта, **не предполага, че Царството се намира непосредствено зад нея**. Така би могъл да го разбере един примитивен ум, обусловен от вярването, че правата линия е най-късото разстояние между две точки, и действително такова нещо се случва често. Но тук аз боравя с информацията на друго ниво и затова ще дам предварително четири стиха от Песента на Принцеса Иса, която ще имате възможността да научите, когато разкажа историята на Нимрод „Победения“.

„Но макар Дехунг да е далеч,

портите ѝ са навред.

Седем порти има Дехунг

и седем стени я ограждат”.

За тези именно „индуцирани портали“, които „са навред“ и отвеждат към Царството, което, очевидно, не заема едно просто географско място, става на дума в източните легенди.

Едно позоваване натаквива далечни събития като перверзната асоциация между Боговете-Предатели и Демииурга, имаше за цел да послужи като въведение за един факт, който ще изтъкна незабавно: когато Демииургът се уговаря с Боговете-Предатели да им предаде контрола на Йерархията, той им връчва знака **Тиферет**, който представлява един от десетте Сефирот и позволява тотален контрол върху **формалните** Аспекти на Творението. Знакът Тиферет е символичният израз на „материалното проявление на Божествените Архетипове” – Аспект, който обикновено се обобщава като „**Красота на Демииурга**”. В случай, че не е било разбрано добре, уместно е да се повтори, че Демиионите от Чанг Шамбала са получили един знак, който представлява **целия** аспект Тиферет на Демииурга, позволявайки достъпа до него и споделянето на неговото Могъщество. Естествено, знакът Тиферет е ключът на Мāйīā – илюзията на Реалното – и поради това: най-ужасното оръдие на магията. Който наблюдава знака Тиферет, който е доста сложен, „откъм света”, т.е. въплътен кармично, се подлага на риска да се бъде незабавно погълнат, изгубвайки всяка отправна точка и като последица – разсъдъка си. По тази причина Хиперборейската Мъдрост препоръчва да се прилага законът на ограждането към знака Тиферет, за да може той да бъде наблюдаван безопасно. Не е излишно да се посочи, че във всяка хиперборейска офанзива срещу Демиионите на Чанг Шамбала рано или късно се стига до една конфронтация със знака Тиферет, тъй като те разчитат на неговото злоецо влияние, за да победят пробудените човещи.

След като Боговете-Предатели получили знака Тиферет и построили Чанг Шамбала, вече не било възможно за Лоялните Богове да останат на земната повърхност. Но още по-малко желяели те да напуснат Слънчевата Система, оставяйки зад гърба си хилядите милиони пленени Духове. И тогава те планирали Стратегията Одал. Но преди това: какво е представлявало състоянието на един пленен Дух?: основно – изгубване на Източника и последващата от това безсъзнателност, т.е. изгубването на собственото време. Оковаването към материята започва в основата си от оковаването към „иманентното течение на Съзнанието на Демииурга”, т.е. от синхронизацията с Времето на Света. Пленените Духове, свързани с Времето, щели да се забавят с милиони години, възстановявайки своето съзнание, ако изобицо някой ден го постигнат. При тези обстоятелства Боговете в една чудна проява на доблест и дързост поставят началото на Стратегията Одал.

Първият проблем, пред който трябвало да се изправят, бил да се поддържат „независими” от Времето, но не „извън него”, тъй като трябвало да следват отблизо нещастията на пленените Духове, за да им помагат да избягват стратегическото объркване и в крайна сметка да ги спасят. От друга страна независимостта от Времето била необходима, за да могат Боговете да съхранят своето собствено време – своето съзнание за Източника, – тъй като иначе те се подлагали на риска също да попаднат във Великата Измама. Но докато еоните следвали един след друг, Боговете

трябвало да разполагат с едно хубаво място, подходящо да бъде завзето и защитавано от един гарнизон от страховити звездни воители. Тези били основните проблеми; имало и други, но ще ги пропусна в интерес на краткостта.

Процедурата, която следвали, била следната. Лоялните Богове търсели едно място на Земята, подходящо за техните цели. Тъй като това място **цяло да изчезне** след Стратегическото Противопоставяне, те не го избрали **на един континент**, тъй като това навярно цяло да причини един катаклизъм, който би забавил още повече съдбата на пленените Духове. Вместо това те търсели между островите и избрали един от тях, разположен там, където днес би бил крайният север, но където в онези дни била една тропическа зона, захващайки се незабавно **да го оградят**. Тъй като островът бил огромен, работата, която трябвало да се извърши, за да се построи една циклопична стена от камък по целия му периметър, би изглеждала днес една невъзможна задача. Но Хиперборейската Мъдрост, с която Боговете разполагали, им дала решенията, за да приключат бързо с тази работа и за кратко време една колосална стена преобразила райския остров в непревземаема крепост. Не е възможно да опиша извънземната архитектура на стените, тъй като ще се изгубя в обяснения и няма да напредна много; ще кажа само, че в някои части конструкцията била подобна на пред-инкската крепост **Саксауаман**, близо до Куско в Перу, но следва да кажа също, че това подобие би било много приблизително, тъй като Саксауаман е все още **твърде човешки**.

В стената направили един-единствен отвор – нещо, което ще изненада онези, които не познават стратегическите принципи на Хиперборейската Мъдрост. А извън този отвор, който вече назовах с едно съвременно название – **porta infernalis**, – била поставена **Орихалковата Вруна**. И тъй, дойде моментът да се завърнем към Голямата Мистерия.

Великият Водач Кростос Луцифер, дръзко разположил се в едно немислимо място отвъд Венера като Черно Слънце или проявление на Източника, решил да отвърне на подлата конспирация на Боговете-Предатели с един акт на война. За да се изпълни Неговата Воля именно Боговете-Освободители завзели острова и го оградиха със стена, поставяйки началото на Стратегията Одал. Но Стратегията Одал имала за цел „да пробуди“ и „да ориентира“ човеците, индивидуално или расово, както вече казахме; тогава: в какво е състоял „актът на война“, с който Кростос Луцифер отвърнал на Предателството на Боговете от Чанг Шамбала? Конкретно: военният удар бил нанесен от Грала.

Хиперборейският Бисер, свален от Челото на Доблестния Господ и поставен в Света на Демурга, възпрепятствувал Демоните да отричат Божественния Източник на Духа, тъй като неговият непогръкващ блясък разпръсквал във всеки момент отраженията на Изначалната Родина. Гралът, Обожествявайки хиперборейските потекла, представлявал едно голямо предизвикателство, тъй като заплашвал да доведе

до провал пъклените планове. Конфликтът оттогава насетне бил вечно поставян от всеки, който е успявал да се пробуди, която и да била Преизподнята, в която се намирал, тъй като Гралът бил поставен във физическия план, т.е. в най-долната от пъклените области, а неговият блясък бил виждан от всички кътчета на Света, включително от астралния план и всички онези „чистилица“, които Демоните приготвят там, за да измамват Духовете; и дори в онези най-тънки планове на монадите, еманирани от Демииурга, където също има Хиперборейски Духове – напълно идиотизирани, накарани да повярват, че „трябва да останат там, докато техните други, по-плътни тела, еволюират“. И най-сетне Гралът бил – ако ми бъде позволена тази метафора – една хвърлена в лицето на Демоните ръкавица, едно предизвикателство, на което те поради своята страхливост не били способни да отговорят.

Но не било толкова просто да се направи така, че Гралът, веднъж навлязъл във физическия план, просто да остане разположен на едно място, например върху един олтар. Поради своя безвременен характер като отражение на Източника, Гралът като истински универсален разтворител би преминал през всичко и би се изгубил от поглед..., особено ако за гледацията го **тече Времето на Света**. Гралът не може да бъде поставен върху никаква субстанция, която тече под тласъка на Диханието на Логоса, – т.е. която тече времево, – **тъй като би се изгубил в миналото, понеже неговата същност е винаги в Източника**. Какво да се прави? Трябва да се „приготи“ едно материално седалище, така че то да поддържа Грала, **макар той да остава в миналото и макар Времето на Света действително да тече за въпросното седалище**. Може ли да се изработи такова нещо? – Само ако между субстанцията на седалището и Грала се вмъкне езин знак, **който неутрализира времевостта**. Това означава, че знакът трябва да представлява **движението, обратно** на използваното от Демииурга, за да построи Слънчевата Система. Един такъв знак, който е върховният еретически символ, бил употребен от Боговете, за да изработят седалището на Грала, което нарекох **Орихалкова Вруна**.

Внимание сега, защото ще го кажа само веднъж: **от Орихалковата Вруна, която е един много сложен знак с огромна магическа мощ, се извлича чрез осакатяване и деформация Руната Свастика**, за която са били изписани толкова много дивотии.

За изработването на седалището на Грала бил избран един кристален камък със синьо-виолетов цвят, подобен на ахат. В неговата горна част, в една леко вдлъбната зона, била инкрустирана една Орихалкова Вруна, умело издълбана от Лоялните Богове. И след като било завършено седалището, то било поставено извън стените на острова в посоката на **porta infernalis**, но на много мили оттам, в една континентална област.

Трудно ще бъде някой да може да си представи чудната гледка на Грала, спускащ се в седемте ада. Навярно ако се мисли за един Зелен Лъч с ослепителен блясък и гностическо влияние върху виждацията, пред който Демоните извържат свирепите си

лица, пребледнели от ужас; една Мълния, която като ослепително острие на непобедим Меч преминава, разкъсвайки четиристотинте хиляди свята на Измамата, търсейки Сърцето на Врага; една Зелена Летяща Змия, която носи между зъбите си Плода на Истината, дотогава отричана и укривана; – ако се мисли за Мълнията, за Меча, за Плода, за Змията, – тогава навярно би било възможно да се intuира онова, което се е случило в този критичен момент, когато Истината била направена достъпна за пленените Духове. Да, защото откакто Гралът бил разположен върху Орихалковата Вруна, Дървото на Познанието било посадено, достъпно за онези, които напълно обхванати живеели в Ада, вярвайки, че обитават един Рай. Оттогава насетне те щели да ядат от неговия плод и очите им щели да се отворят!

Хвала на Кристос Луцифер, Змията на Рая! Хвала на онези, които са яли от забранения Плод: пробудените и трансмутирани човеци!

Каква била следващата стъпка на Боговете? Преди падането на Грала, но когато това явление вече се случвало в другите плановете, те приложили закона на ограждането върху стените на острова, **изолирайки вътрешната област от външната**. За да се разбере ефектът, който това стратегическо действие произвело, трябва да се има предвид, че **това бил първият път, когато бил освобождаван един плацдарм в Слънчевата Система**. Когато един пръстен от огън сякаш избликнал от внушителните стени и вече не можело да се гледа към вътрешността на острова, обвит в един странен вибриращ и пламтящ облак, Демииургът започнал да усеща субстанцията си ампутирана. Стратегията на Боговете целяла да завземе от него не само плоската зона на острова, но също така и неговия релеф – неговите планини и долини, неговите езера и гори, неговите растения и животни; островът – една обширна страна – бил също един гигантски Ноев Ковчег, който трябвало да приема през хилядолетията човеците, които успявали да се пробудят и да избягат от материалните окови, а също и онези, които се били трансмутирани, сражавайки се в битките до смърт.

Една цяла страна, изтръгната от иманентния контрол на Демииурга, била едно ново преживяване, но както и да е станало възможно това, сигурното е, че островът продължавал да е там: скрит зад една бариера от огън, но на същото място. Именно затова реакцията на Демииурга накарала Земята да потрепери, търсейки да засегне по някакъв начин този неразбираем феномен и да си възвърне господството над „плацдарма”. Ужасни земетресения вълнували съседните морета и невиджани дотогава ветрове веели безполезно срещу титаничните стени; небето се помрачило от облаците пепел от внезапно пробудените вулкани, а дъното на океана заплашвало да се разцепи, опитвайки се да погълне „освободения” остров.

Светът изглеждал като полудял, представлявайки ужасяващата гледка на всичките сили на природата, „излезли от контрол”, когато, „сякаш като върха на мерзостта, Гралът се спуснал върху Земята”.

Какво би могло да се добави, за да се даде една представа за онова, което се случило тогава? Вече казах, че е много трудно да се опише и дори да се спомене едно събитие, което породило постоянен яд у Демоните. Може би този коментар ще ви каже нещо, Д-ре, ако си припомните кабалистичните обяснения на Бера и Бирса: „при падането на Грала върху Земята, отвъд триста и седемдесетте милиарди Светове, Великото Лице на Древния нададе вой на ужас, който **все още се чува, отекващ в кътчетата на Космоса**”.

Тукатси след като Гралът се разположил върху Орихалковата Руна, Лоялните Богове упражнили Стратегическото Противопоставяне, постигайки с това вече ограденият със стена остров да стане невидим, изчезвайки завинаги от земната повърхност. Оттогава насетне спящите човеци щели да говорят за Валхала – обителта на Боговете, а също за Хиперборея – „островът, погълнат от морето”, тъй като първоначалният Мит, предаден харизматично от Боговете, е претърпял различни падения в екзотеризма, дължащи се на нечистотата на кръвта на спящите човеци.

Ден Четиридесет и Осми

Кратко Обобщение на Хиперборейската Мъдрост:

Въпросът, с който започна предходният езотеричен коментар, гласеше „Какво е станало с Грала...?”. Като отговор бе получено, че е погрешно да се пита за Грала, тъй като той е практически **Източникът** и никога не се е местил оттам. За разлика от това неговото седалище – Орихалковата Вруна – притежава размерностите на материален обект и може да се допуска, че то наистина се оказва до голяма степен засегнато от физическите закони. Тогава въпросът може да се преформулира така: Какво е станало с Орихалковата Вруна? Продължава ли тя все още да поддържа бисера на Кристос Луцифер? В последния случай отговорът е положителен: Орихалковата Вруна е била оттогава седалището на Грала – ситуация, която изобщо не се е променила през модерните времена. Що се отнася до първия въпрос, трябва да се разбере, че би било невъзможно начинание да се изложи накратко тук пълният маршрут, изминат от Орихалковата Вруна до наши дни; това би изисквало споменаването на изчезнали Цивилизации, много от които напълно непознати за официалната Култура. Затова ще се насоча към историческите времена, започвайки с установяването на няколко ръководни принципа, които ще позволят да се постави проблемът по правилен начин, избягвайки с това множеството суеверия или дезинформации.

Иво. – Орихалковата Вруна много пъти е била обърквана с Грала. Действително; вече показах защо Гралът не трябва да се търси; обаче в някои случаи наистина **е имало**

пренасяне и се е мислело с основание, че става на дума за Грала. Но Гралът **не е предмет, който някой може да придобие, а още по-малко да манипулира или пренася**. По всяка вероятност това, което е било пренасяно, е Орихалковата Вруна в рамките на една расова Стратегия. В този случай объркването не може да се приписва единствено на вражеското стратегическо действие, тъй като главната отговорност за деградацията на древните хиперборейски Митове се пада на кръвната нечистота на хората.

2ро. – Присъствието на Орихалковата Вруна сред членовете на една общност от хиперборейско потекло притежава силата да благоприятствува харизматичната връзка и да озаконява действията на техните Водачи.

3то. – Присъствието на Орихалковата Вруна е присъствие на Грала и народът, на когото Боговете са поверили нейното съхранение, е несъмнено най-чистото хиперборейско Потекло на Земята в този момент.

4то. – За да се установи дали определен народ е притежавал Орихалковата Вруна, трябва да се изучи неговата хиперборейска военна архитектура:

Притежаването на Орихалковата Вруна изисква построяване на каменни структури със специални топологични свойства. Въпросните конструкции могат да **не изглеждат** като направени за война, но тази привидност се дължи изключително на невежеството, което съществува относно Хиперборейската Стратегия. Един пример представлява „замъкът” Монсегюр на връх Пог във френски Лангедок. Тази постройка, която ни най-малко не е крепост, била издигната, за да позволи хиперборейската секта на Катарите да може **да приеме и съхранява Орихалковата Вруна**. Принципите, които преобладават там, са тези на „закона на ограждането” и на „Стратегическото противопоставяне”, бидейки безполезно начинанието да се опитва да се прави от Монсегюр астрономическа обсерватория или слънчев храм. Но тъй като архитектурата на Монсегюр е била проектирана в зависимост от Орихалковата Вруна, то който не си дава сметка този ключ, никога не ще стигне до някакъв положителен резултат.

5то. – Трябва да се прави разлика между седалището на Грала, което наричаме Орихалкова Вруна, и Знакът на Източника, който Орихалковата Вруна представлява. Казах, че в синьо-виолетовия камък Боговете са инкрустирали една фигура от Орихалк и че наричаме съвкупността – камък и фигура – Орихалкова Вруна. Но Знакът на

Източника, който бил изваян от Орихалк и инкрустиран, притежава сам по себе си способността на проявява „афинитет” към Грала. Затова много от хиперборейските потекла, които не са постигали Високата Чест да охраняват Орихалковата Вруна, са получавали в замяна Знака на Източника като награда за тяхната Чиста Кръв и признание на усилието, посветено на своята Стратегия. Така в течение на Историята Знакът на Източника е имал като че ли едно особено разпространение сред определени потекла, които гордо го включвали в своите знамена. Естествено; Водачите се опитвали отначало да забулят неговото символично съдържание, опростявайки фигурата, т.е. изключвайки някои загатващи елементи, но след падението в екзотеризма и вулгаризацията **истинският вид** на Знака на Източника бил забравен; вече казах, че Свастиката например произлиза от осакатяване и деформация на този Изначален Знак.

В много случаи обаче, поради извънредната кръвна чистота на някое потекло, Знакът на Източника бивал показван изцяло, позволявайки на Водачите да използват огромната му мощ, за да проектират светлината на Грала върху народната маса. Бих могла да дам няколко примера на азиатски общности-носител на Знака, но имаме подръка случая на **саксонците**, които били гравирани Знака на Източника върху дънера на едно дърво, което разглеждали като колона на света – **universalis columna**. Краят на тази дръзка решимост също заслужава коментар. Когато през 722 година Карл Велики завладял Тойтобургер Валд¹⁴¹, той побързал да разруши дънера **Ирминсул** и да езекутира пет хиляди члена на саксонската аристокрация. Но това не било достатъчно – след три десетилетия героична съпротива саксонската Раса от най-чисто хиперборейско потекло била напълно „християнизирана” (след предварителната езекуция на най-чистите ѝ издънки). Зная, че мнозина образовани германци считат за „щастлива” тази ужасяваща каролингска кампания. Така например професор Халер изказва без срам мнението, че „без подчиняването на саксонците днес не би съществувала германска нация”, тъй като „за историческото развитие на германската нация, такава, каквато е днес, включването на саксонците в Империята на Карл Велики е било едно неизбежно предварително условие”. Това обобщено мнение се основава на един анализ „**a posteriori**” на историческите факти и затова – вземайки предвид, че измирането на каролингската династия позволило двеста години по-късно на саксонската кръв начело с **Отон I** да застане начело на западния свят, – приема за даденост, че покоряването и „покръстването” на саксонците е било „необходимо” и положително. Ето моето скромно мнение: Юдео-християнизацията на саксонците представлява най-силният удар, който Пъклените Сили са нанесли на хиперборейските потекла през християнската Ера, по-голям дори от покръстването на Викингите, на Келтите или изстреблението на Катарите, сравним единствено с унищожаването на

141 „Тевтобургската гора” (нем. **Teutoburger Wald**) (бел.прев.).

Готските Царства. А разрушаването на дървото **Ирминсул** с изгубването за запада на Знака на Източника е една катастрофа, която много трудно може да се оцени.

6то. – Не е задължително, нито пък необходимо Орихалковата Вруна да се намира в лоното на един народ, за да действа върху него влиянието на Грала. Гралът действа върху човеците **от Източника** – свойство, което не може да бъде повлияно от никаква физическа променлива, където и да се намира Орихалковата Вруна. Затова е до известна степен абсурдно да се приписва на един или друг народ това, че е постигнал „висока степен на Цивилизация”, защото „се е намирал в притежание на Грала”, предвид че Гралът не може да бъде ничие притежание, тъй като е – по повелята на Доблестния Господ – доказателство за Божествеността **на всички** пленени Духове. Това, което един народ може да има **на съхранение**, е Орихалковата Вруна, но само като награда и признание на една расова чистота, придобита **предварително**. Това означава, че фактът да се притежава за съхранение Орихалковата Вруна не е причина за величието на един народ, а обратно – чистотата на неговото потекло го е направила заслужаващ Високата Чест да бъде пазител на седалището на Грала.

Но дори ако Орихалковата Вруна се **предава единствено на онези, които заслужават да я имат**, вярно е, че нейното близко присъствие засяга околната среда, създавайки един мутиращ микроклимат. Затова по време на тъмните Епохи Боговете обикновено разполагат Орихалковата Вруна в подходящи места, за да повлияят по-малко обърканите потекла.

7мо. – От всичко изложено дотук се очертава капиталната важност, която би имало за една общност от хиперборейско потекло да получи охраната на Орихалковата Вруна. Налага се, следователно, да разгледаме внимателно тази възможност. Проблемът може да се резюмира с въпроса: защо има нужда един Цар – или който и да било, упражняващ Царската Функция – да намира Грала, т.е. Орихалковата Вруна? По-нататък, д-р Сигнагел, ще ви приканя към едно кратко размишление относно нагласата, която трябва да се възприеме при придобиването на познание за делата, извършени от Боговете-Освободители, а сетне ще дам отговора на въпроса, задълбочавайки се малко повече върху символологията на Грала.

Изисква се едно дълбоко размишление върху символите, които представих, за да се долови тяхното най-дълбоко значение, което трябва да бъде възприемано винаги като драматично и трагично, изпълнено с духовна настойчивост. Никой, който е осъзнал невероятната саможертва, извършена от Боговете при поддържането на Грала в света в продължение на милиони години посредством Стратегическото Противопоставяне, т.е. чрез един постоянен и непрестанен акт на Волята, никой,

който го е разбрал, повтаряме, не ще може да остане безразличен посред объркването, без да изпита спешната нужда да се освободи от оковите на Демииурга и да замине, опитвайки се да облекчи по някакъв начин задачата на Боговете. Никой, който потвърди с кръвта си истината на тези символи, не ще може да избегне това, Честта – единственият морал на човека – да го подтикне настоятелно да „зарече всичко” и да замине. Но това заминаване ще бъде „с оръжие в ръка”, готов да се сражава непрестанно с Демоните и чувствайки, че кръвта се е възпламенила от Воинската Ярост; от „същностната враждебност” към творението на Демииурга, трансмутирайки слабата органична субстанция на физическото тяло във **ваджра** – нетленната материя. Това е най-малкото, което човекът може да направи, за да отвърне в някаква степен на помощта, която Боговете са предоставили на хиперборейските потекла, правейки възможно със своята Хиперборейска Стратегия Гралът да даде **доказателство за Божествения Източник**.

Сега пристъпвам към висящия въпрос.

Камъкът-Грал – Бисерът на Кристос Луцифер – е **поддържан от Противопоставянето на Боговете в Света**, където изпълнява своята функция да отразява Източника и да Обожествява хиперборейските потекла, но, тъй като е **свързан времево с Валхала**, той също така посочва на всеки пробуден човек един път към обителта на Безсмъртните. Този път е онзи, който следват Воините, паднали в битка – Хероите – Героите, водени от хиперборейските жени, които са им били обещани в началото на времената и които в течение на хиляди години са били забравили поради **ужаса**, който е отравял кръвта им. Ако куражът, проявен в подвига, е бил достатъчно чист, Тя неизбежно ще бъде там, заедно с падналия Воин, за да изцери неговите рани със Студената Любов-Без-Смърт на Хиперборея и да го поведе по обратния път, който води към Валхала. **И този път започва от Грала**. На Дома на Тарсис, например, белите Атланти били обещали, че един ден, когато Кръвта на Господарите на Тарсис бъде достатъчно пречистена, един Нойо или една Врая ще видят във Венериния Камък Литическия знак на К’Таагар, който ще посочи момента за заминаване: този Знак ще покаже, както виждате, пътя към Валхала – Обителта на Лоялните Богове.

Но не бива поради това да се мисли, че Светлината на Грала насочва към индивидуалното спасение на спящите човеци – за това се разполага с „Песента на Боговете” и седемте тайни Пътя на духовното освобождение. Напротив – в Стратегията Одал Гралът трябва да изпълни фундаменталната роля **да възстанови Царската Функция**, т.е. той трябва да служи на една расова или социална цел. Затова Гралът ще бъде необходим във всички случаи, в които се опитва да се установи Универсалната Империя или каквато и да била друга система на управление, основана на социалното приложение на закона на ограждането: монархия, фашизъм, националсоциализъм, аристокрация на Духа, и пр.

Историческите факти, които водят до „търсенето на Грала” – винаги подобни – могат да бъдат обобщени символично по следния начин. В началото Царството е „*terra gasta*”¹⁴² и „Царят е болен” или просто тронът е останал празен и пр. Може да има множество интерпретации, но по същество символът се отнася до едно изчерпване или упадък на харизматичното водачество и до един вакуум във властта, все едно дали Управлението се осъществява от един Цар, Каста или Елит. Най-добрите Рицари заминават „да търсят Грала” в опит да поставят край на злините, които измъчват Царството и да възвърнат стария му блясък. Само един успява да намери Грала и да възвърне благополучието на Царството, било като „изцери Царя” или като „короняса себе си”. Любопитно е, че триумфацията Рицар винаги е представен като „глупак”, „чист луд”, „наивен”, но най-вече като „плебей”.

„Най-добрите Рицари” съответствуват тук на коя да е от множеството социални сили, които се канят да се нахвърлят върху Царската Функция, когато съществува анархия или вакуум във властта. В крайна сметка „един от тях” триумфира и възстановява порядъка в Царството; „той беше плебей и сега е Цар с одобрението и съгласието на народа”. В моята интерпретация това означава, очевидно, че една „социална сила” е надделяла над останалите („другите Рицари”) и е **заменила съществуващия порядък** (който е бил поставен под съмнение) с **един Нов Ред**, единодушно приет **от народа**. Но ако проблемът се свежда до една проста борба за власт – защо е необходимо новият Цар (или новият Елит, Аристокрация, Каста, и пр.) да намира Грала? – **Защото Гралът потвърждава Царската Функция**.

Когато във времената на криза един Елит или един харизматичен Водач се възкачи на власт с намерение да възстанови Царската Функция, той трябва да побърза да **узакони** своята ситуация, за да не дойде друг Елит или Водач, който да постави под въпрос неговите титли и също да се опита да завземе празното място, поставяйки така началото на една непрекъсната поредица от битки, политически или военни. Но ако има борба за Властта, **никой няма контрол над нея** и може да се случи така, че накрая Царството да се окаже разделено между няколко фракции. Необходимо е въпросът да се уреди, като се потърси съвета на един безпогрешен съдник – един безспорен и трансцендентен авторитет. Тук именно се поставя необходимостта да се прибегне до Грала. Защо Гралът? Защото Гралът е също така **Tabula Regia**¹⁴³ – „списъкът на Царете”; той казва **кой трябва да управлява – кому подобава да царува, защото той разкрива кой има Най-Чиста Кръв**. Но това откровение не е просто пророческо и тайнствено, а посредством Гралът чистотата на Водача – неговото право на Ръководство – ще бъде позната от всички и призната от всички харизматично. Оттук

142 Лат. „Опустошена земя” (бел.прев.).

143 Лат. букв. „Царска табличка” (бел.прев.).

идва това, че чистият луд – от хиперборейско потекло, но от плебейска Фамилия – след като „намери Грала” бива „признат от народа” като безспорен Цар.

Когато едно хиперборейско потекло се доверява на светлината на Грала за избора на своите Водачи, може с право да се каже, че ще последва една династия от „Царе на Грала”. По време на царуването на един от тях може да се случи потеклото да достигне такава висока степен на чистота, че то става достойно да получи пазителството на Орихалковата Вруна. Това е, което е станало например през XIII век във френското Графство на Тулуза, когато Орихалковата Вруна била поверена на Катарските Съвършени. Ще се възрази срещу това твърдение, че Катарите са били манихеи, т.е. наследници на една гностическа традиция, и че това е бил поводът, поради който те са били унищожени, като е имало само една косвена връзка между тях, Графовете на Тулуза и окситанското население. Този аргумент от съвременен Голенски произход цели да отклони вниманието от най-важния факт на катарската епопея – нейната връзка с Грала. Фактът, че те са били гностици – нещо, което никой не оспорва – и че са учели на един от седемте тайни Пътя на освобождението, основаващ се на Песента на Любовта-Без-Смърт на Лоялните Богове, източник на Културата на трубадуриите – нещо, което малцина знаят – не обяснява по никакъв начин тяхната връзка с Грала. Гралът в рамките на Стратегията Одал има един чисто расов смисъл. Ако Орихалковата Вруна е била поверена на Катарите, това е защото те са участвували активно в техниките за колективна трансмутация, **които не могат да изключват Царската Функция**, а не просто „защото са били от гностическо вероизповедание”.

Една Тема, свързана със свойството, което притежава Гралът да бъде **Tabula Regia**, е тази за Имперския Месия и неговата имитация – Юдейския Месия. Отначало ще кажа какво е Царят на Грала чрез чистотата на кръвта – абсолютно индивидуален атрибут, който не зависи нито от Расата, нито от Фамилията, нито от някакво друго материално наследство. Един Цар на Грала проявява чисто лични добродетели, такива като Доблестта, Дързостта или Честта и никога не основава своя престиж върху материалните притежания или ценността на златото. Поради тези основания авторитетът на един Цар на Грала произлиза изключително от неговата лична харизма, която се разпростира върху останалата част от народа благодарение на „връзката”, която се установява между Царя и **всеки един от тях** в тяхната кръв **посредством Грала**: това е принципът на психо-социалната Мистика. Затова един Цар на Грала е признат от народа **в своята общност**. Естествено, **всички народи** биха имали свой Цар на Грала, ако дейността на Синархията и на еврейската Раса с тяхната „Демокрация”, „Социализъм”, „Комунизъм” и пр. не бяха узурпирали Царската Функция. Във всеки случай, трябва да се запита: би ли съществувала на универсално ниво – за всички хиперборейски потекла – възможността един Цар на Грала на бъде признат от всички?

Тук би ставало на дума за едно лице с неотрицаема чистота, чието царствено величество би било очевидно за всички потекла на земята, които биха могли да приемат или не неговата власт, но комуто те не биха могли да отрекат правото да царува. Е, добре; лесно е да се отговори, че единственият Господар, който упълномощава такова едно право за всички хиперборейски потекла, е Кристос Луцифер. Ако Той се явеше пред хиперборейските потекла, неговото право да **Царува според Кръвта**, основано на нейната неотрицаема чистота, може да бъде прието или отхвърлено, но никога непризнато.

Но идеята за един Имперски Месия не произлиза от проста спекулация. Било в черните дни на Атлантида, когато в отговор на молбата на Боговете възникнала възможността възвишеното Присъствие на Кристос Луцифер да се прояви пред погледа на човеците. В онези дни объркването на пленените Духове било толкова пълно, че никой не реагирал на Песента на Боговете, нито бил способен да възприеме Светлината на Грала. Затова през столетията било възвестено пришествието на Имперския Месия – Царят на Царете на Грала, който щял да възстанови Царската Функция, за да установи отново духовната Аристокрация на хиперборейските Водачи и да разруши синархичната Йерархия, която налагали Демоните. Пророчеството се изпълнило накрая с пришествието на Луцифер – Кристос на Атлантида; но неговото Божествено Присъствие било посрещнато страхливо от Демоните на Чанг Шамбала, които прибягнали до черна магия и отворили процеп между пъклените региони на астралния план и физическия план. Оттук насетне се започнала една страховита борба, която приключила едва когато континентът на Атлантида „бил потопен във водите на Океана”. Няма смисъл да се разказват тук събития, които днес никой не си спомня и които може би не е уместно да се припомнят. Ще добавя само, че когато Демииургът, съгласно обясненото от мен преди, замисля зловецата идея да копира Присъствието на Кристос от Атлантида, той също така решава „да възвести” пришествието на един „Месия”, имитирайки по свой начин фигурата на Имперския Месия. Но разликите са огромни. Ето някои от тях:

1во. – Имперският Месия идва да възстанови Царската Функция; еврейският Мисия идва да упражнява Свещеническата Функция. 2ро. – Имперският Месия потвърждава своето право **чрез Кръвта**; еврейският Месия потвърждава своето право **чрез Сърцето**. 3то. – И затова Имперският Месия ще бъде признат от народа **чрез Кръвта** (харизматично); и затова еврейският Месия ще бъде признат от (юдеизирания) народ **чрез Сърцето** (емоционално).

Ден Четиридесет и Девети

От днес нататък, д-р Сигнагел, ще подхвана отново прекъснатия разказ от Ден Четиридесет и Трети. Мисля, че през последните пет Дни съм изяснила достатъчно основните понятия на Хиперборейската Мъдрост и че си струваше усилието да направя за тази цел едно прекъсване в историята на дома на Тарсис. Обратът на Историята се случил когато Хиперборейската Стратегия на Филип IV възтържествувала над синархичните планове на Бялото Братство и ръководните кадри на Ордена на Храма били изпратени на кладата. И в този подвиг на Дома на Тарсис, работещ активно в **Circulus Domini Canis**, се паднала немалка роля, което щяло да привлече върху тях Зоркия Поглед на Боговете-Освободители – на Господарите на Венера, които щели да насочат Фамилията по един неочакван курс. Но да не изпреварвам фактите.

На кладите на Инквизицията на **Domini Canis** плановете на Бялото Братство се превърнали в пепел. Два основни факта потвърждавали този край: разчленяването на Финансовата Синархия, осъществено от Филип IV; и бягството на Колегията на Строителите на Храмовете в Шотландия, където векове по-късно тя щяла да породи **Франкмасонството**. Относно последния факт е уместно да се припомни казаното в Ден Шестнадесети, когато обясних защо било необходимо Колегията на Строителите на Храмовете да намери отново Скрижалите на Закона: „С тези Скрижали в своя власт, Големите щели да са в състояние да издигнат Храма на Соломон в Европа, осъществявайки по този начин плановете на Бялото Братство и възкачвайки Избрания Народ на Престола на Света“. Филип IV, предупреден за тези намерения от своите наставници **Domini Canis**, прекратява дейността на трите гилдии на зидарите веднага след като започва процеса срещу Тамплиерите по обвинение в подпомагане и съучастничество в престъпленията на същите: ударът е насочен срещу гилдията на **Строителите на Соломон**, които съставят част от Ордена на Храма в качеството на малки братя след като получават обучение в Цистер; не бива да се забравя, че истинското име на Ордена, дадено от Голена Свети Бернар, е „**Орден на Храма на Соломон**“ или „**Ordo Templum Salomonis**“.

Строителите на Соломон веднага преминават в нелегалност и бягат от Франция, не преди да изгубят някои членове в мъченията и кладата; каква информация се очаквало да се получи от тях? – идентифицирането на Храма на Соломон, ако той вече бил построен, или разкриването на мястото на бъдещото му местоположение и напредъка на работите. Следва да се отбележи, че Големите построили през XIII век Катедрали като тези в Шартър, Реймс, Амиен, Страсбург, Мец, Нарбон, и др. и че всяка от тях би могла да укрива търсения Храм. Въпреки това съществували две условия, които се вземали предвид от **Domini Canis**: едното – изискването Храмът да съдържа в структурата си Тайната на Змията, да е бил проектиран въз основа на двадесет и двете букви на Сакралната Азбука на Йехова-Сатана; и другото – местоположението

на Храма да съответствува на най-свещеното място за Голените. Но това вече се знаело: най-свещеното място било Лион. Но дори и познавайки свещеното място, не било лесно да се открие Храмът, тъй като строителите на Соломон предпочитали да умрат без да проговорят, а Градът отказвал да разкрие своята тайна: действително, нито Катедралата на Сен Жан, нито тази на Сен Мартен – и двете построени по **галския** метод – имали нещо общо с Храма на Соломон, тъй като в тях не се явявала Тайната на Змията, нито двадесет и двата знака на Сакралната Азбука.

Когато накрая през 1310 г. Филип Хубавия придобива правата над Лион, той изпраща една група от **Domini Canis** – специалисти по Голенска Архитектура – за да обследват областа длан по длан. Този опит имал успех едва една година по-късно, когато те намерили в едно Тамплиерско владение на хълма Фурвиер основите на един Храм, който се съгласувал във всичките си мерки с архетипичните пропорции на Вселената: Голените проектирали да завършат построяването му едновременно с установяването на Световното Правителство и там всичко било готово, за да бъде сглобено като един „пъзел“; в близки складове се намирили издяланите и означени камъни, гредите и мебелите, олтарът, остъклените прозорци, ритуалните инструменти, и пр. И всичко това било грижливо разрушено по изрична заповед на Краля, който също така разрешил на **Domini Canis** да завземат онова място, „**все едно то е един освободен плацдарм във Вселената**“, и да го укрепят „**с една Стратегическа Стена от камък**“. Останките от тази постройка, основана на Хиперборейската Мъдрост, са все още запазени.

И тъй, през 1314 г. Врагът претърпявал един общ провал и изчезвала опасността, която принудила Дома на Тарсис да се укрива четиридесет години: Голенският терор щял да бъде победен от **Терора на Domini Canis** поради това, че този бивал направляван от Каменните Човеци, които за случая били също и Безстрашни Човеци. Разбира се, опасността от Крайната Смърт, представлявана от Бера и Бирса, не била изчезнала ни най-малко; но Безсмъртните се намирили в друга сфера на Реалността и за момента нямало да се завърнат, за да се заемат с Дома на Тарсис. В замяна на това Голените били извън борбата и вече не можели да разкрият оцелелите от Дома на Тарсис.

Но нещо много странно се случвало сега във фамилията. Навярно като последица от прогреса, осъществен от Фамилията в изпълнението на семейната мисия; или може би от ефекта нещо като „генетична концентрация“, произведена у оцелелите след почти пълното изтребление на Фамилията; или било по друга непозната причина, истината била, че наследствените фамилни характери се били диференцирали забележимо, тръгвайки от двата матрилинеарни клона, основани от Вруналда и Валентина. Сред наследниците и на двете Дами възниквали Каменни Човеци, но само синовете и внуците на Валентина показвали призвание за **нойоврайство**; Каменните Човеци, които произлизали от кръвта на Вруналда, напротив, не желали да поддържат

стражата пред Меча на Мъдростта и имали само една цел: да нападнат Врага колкото се може по-скоро. Докато валентинините изглеждали надарени да тълкуват Големите Планове на Боговете-Освободители и да допринасят за тяхното съгласувано изпълнение, вруналдините си стремели да преминат незабавно към действие; в рамката на Същностната Война, можело да се твърди, че първите били чисти **стратегии**, а вторите – съвършени **тактики**.

Всички Каменни Човеци без изключение продължавали да идват в **Circulus Domini Canis**. Но по време на Царуването на Филип IV валентинините се били посветили на проектирането на Стратегията на Мистичната Нация и съветвали тайно Краля за начина на борба срещу Големите, докато вруналдините се числяли между най-добрите и храбри Рицари, които трябвало да се сблъскват с англичаните и фламандците, и между най-страховитите инквизитори, които понесли Тамплиерите; също така вруналдините, бидейки испанци, участвували в многобройни епизоди от Реконкистата и от репресията срещу юдаизма и религията на неверниците. Около 1310 г., когато вече се очертавал триумфът на Стратегията на Кръвния Договор, един от валентинините се явил на Хълма Канделария и намерил Тайната Пещера. След като погребал Врания, чийто труп все още стоял седнал пред Меча на Мъдростта, и като възстановил Пламъка на Вечната Лампа, той поел поста на Нойо и установил отново хилядолетната стража: вруналдините го снабдявали от каталонската крепост, която тогава съществувала на мястото на Параклиса в подножието на Хълма.

Този Нойо бил един Каменен Човек, относително млад, но много мъдър; той останал в Пещерата през следващите пет години, по време на които било завършено разрушаването на Ордена на Храма и Големската власт във Франция била сломена. Сред членовете на Дома на Тарсис, естествено, поражението на Големите било причинило една атмосфера на обща радост; но никой не очаквал, че цяло да се случи нещо ново – нещо отнасящо се до Тайната Пещера, до Меча на Мъдростта и семейната мисия, до Кръвния Договор. Въпреки това, през първите дни на юни 1315 г. всички получили едно и също шифровано съобщение: ставало на дума за една призовка от Ноя да се явят на една извънредна семейна среща, която цяла да се състои на 21-я ден в Сан Феликс де Караман. На този ден в Замъка на Валентина за пръв път от четиридесет години Господарите на Тарсис свикали един Семейен Съвет.

Срещата била насрочена за 21-я час, но 19-имата вече се намирили почти всички в главната зала на Замъка: липсвал само Ноят, който, според Господарката на Замъка се бил затворил в една кула, без да слеза през целия ден. Мнозина не се познавали и представянията и поздравите създали една празнична атмосфера. Докато приемали една студена и лека вечеря, те не преставали да си предават новини и да коментират последните събития от Франция: имената на Пиер Флоте, на Гийом дьо Ногаре, на

Гийом Пласиан, на Климент V и на други Господари на Кучето, били произнасяни с голямо уважение и възхита; но това на Филип Хубавия било на върха на общата почит. И не без причина: чрез издаването на повече от 350 закони, произлизащи от **Domini Canis**, Великият Крал бил превърнал Франция в първата Нация на Запада. А също така и най-вече – той бил разрушил до голяма степен Голенската инфраструктура, освен че бил ликвидирал тамплиерските ръководни кадри и принудил останалите да избягат. Затова онези, които били действително оцелели от Лугата, се усмихвали доволно, припомняйки си тамплиерските кладни.

В момента, в който вдигали чашиите си в посока на щита с герба на Дома на Тарсис, който господствувал над залата от горната стена на огнището, влязъл Ноят, който се присъединил към наздравицата.

– **Honor et Mortis**¹⁴⁴! – извикал той с гръмотевичен глас.

– **Ad Inimicus**¹⁴⁵! – отвърнали енергично присъстващите.

Войнствената група се състояла от осемнадесет Господари на Тарсис – десет Рицаря и осем Дами, всичките Каменни Човеци. От тях дванадесет били вруналдини и шест – валентинини. Седемнадесетте замълчали, гледайки в очакване новодошлия. Ноят заговорил незабавно:

– Дами и Господа: Бъдете сигурни, че ако съм ви повикал толкова спешно, това не е било от каприз, а защото го изискваше един неотложен въпрос. – Докато говорел, той придавал на думите си един тон на сериозност, такъв че – нещо немислимо у един Каменен Човек – той намеквал за влиянието на едно **силно впечатление**. Подобен ефект не можел да бъде причинен от това събиране; **трябвало да се касае за нещо друго**.

– Наистина, – продължил той, – тази среща бе поискана от Този, с когото скоро ще се запознаете. Аз, от моя страна, зная, че благоразумието съветваше да се изчакат още няколко години преди да се свиква един Семеен Съвет.

Един звук излязъл от всяко гърло, един шепот се надигнал и завладял залата. Всички били изумени от откровението, че щели да приемат посетител, имайки предвид, че в дългата история на Дома на Тарсис Каменните Човеци никога не се били събирали в присъствието на чужд човек. След като колективното възклицание затихнало в пространството, Ноят отново взел думата:

144 Лат. „Чест и Смърт“ (бел.прев.).

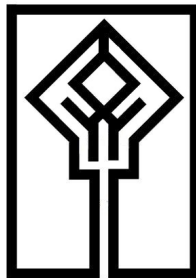
145 Лат. „На Врага“ (бел.прев.).

– Не се безпокойте, Каменни Човеци, че Тайната на Дома на Тарсис ще бъде разкрита: **нашият гост не е от този свят; Той ще дойде тук от К’Таагар и сетне ще се завдърне в Града на Боговете.** Но, нужно е да ви разкажа обстоятелствата на моята среща с Него – един от Боговете-Освободители на Духа на Човека, един от Господарите на Венера. Както знаете, от преди пет години поддържам стражата на Меча на Мъдростта: през този период от време не преставах да съзерцавам Венериния Камък, но не забелязвах нищо различно в него. Ден след ден се съсредоточавах в неговото съзерцаване, очаквайки за забележа Знака на Източника или Литическия Сигнал на К’Таагар, но нищо ново не се случваше: само танцуващите знаци на Илюзията – Архетиповете, сътворени от Единния Бог, които са също и вътре в нас, – преминаваха всуе пред моя поглед. Един ден обаче се случи нещо различно; беше през Май, малко преди да Ви повикам.

Разказът бил следен с върховно внимание.

Несъмнено, Ноят бил имал някакво чудно преживяване, но със сигурност необичайно, извън обикновеното, извънредно. Боговете-Освободители не се били явявали на човеците от хиляди години: от Епохата на Белите Атланти.

– Е, добре, този ден, след няколко часа медитация, изпаднах в дрямка пред Меча на Мъдростта. Не знам колко време съм останал в това състояние. Спомням си единствено, че един музикален звук ме събуждаше, докато различих с яснота Думата „**Тиродингибур**”, модулирана на Езика на Птиците; същевременно, приковавайки очи в Меча на Мъдростта, видях Вруните да образуват тази дума, сияейки съвършено очертани в центъра на Венериния Камък. Изумлението ми нямаше граници, както можете да си представите, когато чух зад гърба ми да изниква един Глас, надарен с Величеството на Вечния Дух, който произнасяше моето име. Когато обърнах лице, се озовах пред едно Същество, изпълнено със Светлина, което ме наблюдаваше усмихнато до Правия Ъгъл на Тайната Пещера: тогава разбрах, че Той беше онзи, който проектираше Знака Тиродингибур във Венериния Камък и се опитваше да привлече вниманието ми. Върнах се бързо към съзерцанието на Вруните, но, повярвайте ми, Каменни Човеци, че ще ми бъде трудно да съобщя това, което се случи в този миг.



Една продължителна въздишка съпроводи последните думи на Ноя. След секунда колебание, по време на която блясъкът на очите му угаснал и вниманието му изглеждало да се насочва навътре, той продължил твърдо.

– В този миг, Господа, схванах значението на Знака Тиродингибур. И неговото схващане ми вдъхна Най-Висшата Степен на Хиперборейската Мъдрост. Това беше Вечният Дух, който се освобождаваше и изолираше както никога преди от Илюзията на Сътворените Форми! Да, собственият ми Дух, фиксиран и поставен, като един менхир, който пребивава и се проявява във времевото течение на Душата, внезапно се укрепил в Източника, в неговата вечна и безкрайна инстанция! Вече знаех всичко! Бях се завърнал в Източника, бях се освободил от оковането в Материята и разбирах причината на Падението! Да бях го поискал, бих могъл да замина още в същия миг към Хиперборея! Но не можех да го направя; не и докато семейната мисия не бъде изпълнена; не и докато Вие оставате тук, сред Демоните; не и докато ни остава да обявим Последната Битка срещу Силите на Материята! Честта ме възпираше да замина; и навярно това решение бе онова, което очакваше Онова Същество, тъй като едва тогава То заговори:

– **О, Нойо на Тарсис!** – каза. – **Не се учудвай, че усещаш Твърдата Земя на Духа! Боговете са с теб: такава е Волята на Навутан , който сега те поддържа във Вселената, Вруните на Неговото Име! И Благодатта на Фрия! И Мощта Кълибур на Вруната на Смъртта! Дойдох при теб, за да потвърдя твоето съществуване и това на твоя Дом; за да гравирам в Студения Камък Знака, който ще го разположи в Източника и ще определи той да надделее над Лугата на Крайната Смърт! Ще ти кажа това, което трябва да направиш, о Пазителю на Венериния Камък! Нужно е Посветените от твоя Дом да съвпадат с мен в някакво място на Вселената, което и да е то; като се съберат, трябва да им предам Посланието на Боговете! Ще ти дам този Камък: постави го по същия начин пред Правия Ъгъл и аз ще бъда там в точния момент!** –

Като каза това, Той изчезна също така тайнствено, както се беше появил, и аз се озовах абсолютно сам в Тайната Пещера. Венериният Камък вече не отразяваше Знака Тиродингибур, но можех да го видя, ако си го поставех за цел. Накрая, след като размишлявах пет дни, реших да се приближа до Турдес и да изпратя вестители, за да ви повикам и да осъществя срещата, поискана от Господаря на Венера.

Изминали няколко минути без някой да успее да каже нещо; всички били като омагьосани от разказа на Ноя. Накрая един от Каменните Човеци запитал:

– Камъкът; Какво е искал да каже Господарят на Венера, когато е казал, че ще Ви даде един Камък?

– Ами, работата е, – отвърнал Ноят, – че когато Той изчезна през Правия Ъгъл, един любопитен Камък се появи там, където беше Той, без Аз да мога да обясня как се е озовал на това място в Пещерата.

– И какво направихте с него?

– Донесох го тук! – Ноят развързал една кожена торбичка, която носел закачена на кръста и извадил от нея едно грубо парче от черен базалт. Камъкът представлявал една малка колона с правоъгълна основа и 8 или 9 пръста височина; без колебание той го подал на онзи, който бил задал въпросите. Камъкът бързо обиколил от ръка на ръка, докато се завърне отново при Ноя, който тогава заговорил отново.

– Дами и Господа: предлагам ви да се опитаме да осъществим контакт с Боговете, тъй както самите Те ни предлагат. Подготвих за тази цел една кула от Замъка и мисля, че вече е време да се отправим натам.

– Да! – одобрили в унисон няколко гласа. – Да не губим повече време!

Ден Петдесети

Въпросната Кула се състояла от едно квадратно помещение, построено от солидни блокове гранит, чиито четири ъгъла били съвършено ориентирани спрямо посоките на света. Всички мебели били изнесени с изключение на три дълги пейки без облегалки, на които седнали Каменните Човеци. Единствената свещ на един степенен свещник осветявала мъжделиво Западния ъгъл. Пред този кът, на пода, Ноят поставил малката колона от камък: след като я ориентирал съобразно, той се присъединил към Каменните Човеци.

– Поставих Камъка подобно на това, както го намерих в Тайната Пещера, – казал той. – Сега само ни остава да Очакваме и Наблюдаваме.

В началото никой не забелязал нищо, понеже явлението ставало много бавно. Но в един даден момент, без Каменните Човеци да могат да определят кога, **ръбът на ъгъла започнал да изглежда странно сияещ**. Тогава всички видяли една вертикална линия от бяла светлина там, където двете плоскости на стените се съединявали в правия ъгъл. Това сияние покривало напълно ръба и причинявало усещането, че възниква от една тънка цепнатина, сякаш стените били разделени от един безкрайно малък процеп – един прозорец към друг свят. Но светлият ръб бил това, което се виждало **по отношение** на стените на кулата; закото ако ръбът се **поставел на една линия с Камъка**, образът внезапно се променял и явлението придобивало своята най-любопитна особеност:

наблюдаван по този начин, **Камъкът** изглеждал по странен начин вграден в правия ъгъл; но това видение траело само един миг, тъй като **ъгълът** веднага се придвижвал **напред** и Камъкът се изгубвал в светлинната линия. Това било изненадващо; но при наблюдаването на ръба от светлина **по отношение** на стените, Камъкът изглеждал отново там, където го бил поставил Ноят.

Така както всички съзерцавали ръба от светлина, всички видяли да пристига Господарят на Венера. Никому не убягнало това, че **неговото** влизане било **резултат на една крачка**: последната крачка от един ход, който никой не дръзвал да си представи по какъв път е бил извървян. Да, Венериният Господар **идвал крачейки, преминавал** правия ъгъл **и се разполагал върху Камъка**; а сега се извисявал над кулата и наблюдавал Каменните Човеци. Ноят веднага се изправил и обявил:

– Дами и Господа: представям ви **Капитан Киев!**

– **Благодат и Чест, Кръв на Тарсис!** – поздравил Господарят на Венера, изразявайки с дясната си ръка **бала мудра**¹⁴⁶.

– **Salve, Vale!**¹⁴⁷ – отвърнали Каменните Човеци.

Това Същество с явна човешка външност било **наистина сияйно**: един виолетов ореол се простирал на няколко пръста около него и позволявал да се забележат подробностите на облеклото му. То не можело да бъде по-просто, тъй като се състояло само от три одежди: един вид фина люспеста ризница, която покривала цялото му тяло с изключение на главата и ръцете; двойка обувки с къси кончови; и един колан с осмоъгълна тока, върху която били гравирани множество неразгадаеми знаци; трите одежди били изработени от невъобразими материали. Сравнен с Каменните Човеци, Господарят на Венера бил гигант: една педя по-висок от вруналдините, които се числели между Рицарите с най-висок ръст в Кастилия. Имал светла, доста къса коса и приятни черти на лицето с много блед тен. Но това, което впечатлявало най-много, тъй като му предавало несъмнения вид на същество от друг свят или принадлежащо на една непозната Раса, **били очите, нямащи зеници и съставени само от един ирис с изумрудено зелен цвят**: тези очи, лишени от човешки израз, свидетелствували за обезкопнителния факт, че Историята на човека била забравила нещо; нещо, което навярно ще бъде неизбежно припомнено през нашата Епоха, д-р Артуро Сигнагел.

След поздрава **Капитан Киев** продължил да говори; макар и да не движел устните си, всички го чували перфектно и никой не си задавал въпрос за това чудо. Каменните

146 Санскр. „мудра (печат) на силата” (**bala mudrā**) (бел.прев.).

147 Лат. „Здравей, здравей!” (бел.прев.).

Човеци веднага предусетили, че с Това Същество нямало да има никакъв диалог: Господарят на Венера бил дошъл да донесе едно послание и след като го съобщи, Той щял да си отиде.

– О, Кръв на Тарсис: нося Ви поздрава на Навутán, Господаря на Войната! И също така Ви нося Неговото Слово! Слушайте внимателно, отворете добре Вашите сетива, защото настоящият случай е единственият, който навярно няма да се повтори преди Последната Битка! Всъщност подвигът, който извършихте, съдействайки за разрушаването на плановете на Врага, бе това, което е поводът за това посещение: в обителта на Боговете Господарят на Войната и Господарите на Венера пиха Медовина с Вашите Предци! Там, в Обителта на Боговете, Вие сте си спечелили едно място, заедно с Хероите на Хиперборейската Раса! А на Земята сте си извоювали правото да съществувате дори посред голямата илюзия на Великата Измама! Волята на Навутán е вашият дом да просъществува до деня на Последната Битка и неговите членове да съпровождат редовете на Боговете, носейки стяга на Вечния Дух! Затова Той Ви разкри чрез моето посредничество Тиродингибур – Неговото Забравено Име, Ключа на Мистерията на Лабиринта: за да се ориентира отново към Източника Вашият Дух и никога вече да не се отклонява.

Разберете, Господари на Тарсис, че спящият човек има съзнание само за един Свят, за една Земя, за една История, която счита за „реална”, но че плененият Дух споделя в илюзията милиони възможни Светове, подобни Земи, приличащи си Истории. Вие сте пробудени човеци, но спящият човек живее, без да го знае, в милиони Светове едновременно: неговото съзнание в някои случаи остава през целия живот отнесено към един даден Свят; или евентуално преминава от един Свят към друг, без да го забележи: но спящият човек е неспособен да различи един Свят от друг, тъй като илюзията е много интензивна, сънят – прекалено дълбок. Различна е гледната точка на пленения Дух, който подлежи окован в Душата на спящия човек. За Вечния Дух кой да е от тези Светове може да бъде „реален”, може да се преживява като реален, но всички те са еднакво илюзорни. За Духа мнозина от хората, които вярват, че съществуват и много от нещата, за които се вярва, че съществуват, не са реални, т.е. те са чиста илюзия. За Духа Реален е само Светът, който Той самият утвърждава като такъв, съществува само човекът, в който Той се проявява с най-голяма стратегическа ориентация.

Така е, Господари на Тарсис! – за Духа Реалността зависи от стратегическата ориентация. И пробуденият човек ще съществува само, ако притежава стратегическа ориентация по отношение на Източника: защото именно от Източника Духът вижда пробудения човек и казва: – Там е, *ex sistit*¹⁴⁸ –.

148 Букв. „от-стои” – игра на думи с лат. *existit* („съществува”) (бел.прев.).

Какво е, прочее, стратегическата ориентация? – В един даден момент, едновременно, някои човеци се пробуждат тук и там, в някои от възможните Светове: Духът на Човека е Този, който ги призовава и към когото те се насочват. Всеки един от тези Светове е „реален“ за пробудения човек, който го обитава и възприема. И от всеки един от тези „реални“ Светове един пробуден човек върви към една точка, която е обща за всичките Възможни Светове – Източника на пленения Дух. В едно място е пробуденият човек и неговият пленен Дух, в друго – Източникът и абсолютно свободният Дух; какво разделя пробудения човек от Източника? – Едно разстояние, наричано „Лабиринт“, което може да се преодолее единствено посредством Вруните на Навутán . Духът пробужда спящия човек; пробуденият човек придобива Хиперборейската Мъдрост; Хиперборейската Мъдрост му разкрива Вруните на Навутán ; и Вруните на Навутán съставляват Тиродингибур – Тайната на Лабиринта. С Ключа на Вруните пробуденият човек се ориентира в Лабиринта и намира Източника – единственото действително Реално нещо за Духа. Времето, необходимо за осъществяването на ориентацията, му дава Безсмъртието на Каменното Семе, което Благодатта на Девата от Агарта посажда в Сърцето на онези, които търсят Източника.

Ориентацията трябва да бъде стратегическа, защото в Лабиринта Врагът ще се опитва да отклони неговия курс към Източника: ще се опита да обърка, да заблуди, да задържи, т.е. да дезориентира пробудения човек; и пробуденият човек ще трябва да приложи една Стратегия, за да напредва ориентиран, ще трябва да развие един начин на поведение, който неутрализира вражеското действие и позволява да се достигне точно до Източника.

Лабиринтът е съставен от пътищата на илюзията, които се разклоняват във всички Възможни Светове. Ако стратегическата ориентация е слаба, разстоянието между пробудения човек и Източника може да бъде много дълго; а Времето, което отнема изминаването му – аналогично продължително. Но ако стратегическата ориентация е силна, пробуденият човек може да се намира много близо до Източника и духовното освобождение може да бъде мигновено. Така се случва, понеже стратегическата ориентация и Лабиринтът са противоположни: колкото по-малка е стратегическата ориентация, толкова по-сложен ще бъде Лабиринтът; колкото по-голяма е стратегическата ориентация, толкова по-прост ще бъде Лабиринтът; максималната стратегическа ориентация – осезаемият Източник – разтваря илюзията на Лабиринта. Също така ако придвижването се ръководи от стратегическата ориентация, Времето и Пространството на Лабиринта стават относителни; Източникът се разполага далеч или близо в зависимост от стратегическата нагласа на пробудения човек. Тогава реалността на пробудения човек е относителна по отношение на абсолютната Реалност на Източника.

Реалността на пробудения човек зависи от стратегическата ориентация. Разгледахме няколко пробудени човека, всеки един в своя „реален” Свят, търсещи едновременно Източника; всеки един с различна степен на отклонение в Лабиринта, всеки един с различна стратегическа ориентация. Кой е тогава Реалният Свят, ако всички те са относително реални от гледна точка на Източника? – От всички възможни Светове „реални” са Световете, които утвърждава Духът на пробудените човеци; от всички „реални” Светове Реален е Светът, в който пробудените човеци притежават най-голяма стратегическа ориентация и където поддържат една триумфираща Стратегия срещу Врага на Духа: а Реалността на този Свят я утвърждава Навутán , Господарят на Войната. Господарите на Венера от К’Таагар, от Източника, освободени от Времето и от Пространството на Лабиринта, наблюдават постоянно милионите Светове на илюзията, докато очакват последните спящи човеци да поемат отново по Пътя на Духа и да обявят Същностната Война на Силите на Материята. Те откриха Вашия Свят, о Господари на Тарсис, и го разкриха на Навутán . И Господарят на Войната, доволен от Вашите Подвизи, реши да го утвърди като Реален. От Източника Великият Ас отличи Вашия Свят, казвайки:

Там е – ex sistit – реалният Свят на Господарите на Тарсис, които не престават да се борят за Свободата на Вечния Дух! Съществува, прочее, един Свят, в който спящите човеци са способни да се пробудят и да се изправят срещу Силите на Материята! Ха, ха, ха; и Добри са те: току-що спечелиха една Битка! С Тях ще изпратя Великия Водач на Бялата Раса! Разчитайки на помощта на тези Мъдри Воини и тази на онези Херои, които се присъединят към тях, те ще разгромят Силите на Материята и ще турят край – в Началото – на Същностната Война!

Разберете това, Господари на Тарсис, и ще узнаете защо съм дошъл и в какво се състои Милостта, която ви е оказал Навутán като е придал Реално съществуване на Вашия Свят!

Защото е така! Светът, в който Вие живеете и където Врагът наскоро бе разгромен, ще бъде Реалният Свят за Господарите на Венера и за Навутán , Господаря на Войната! В този Свят ще започне Последната Битка, когато Човекът се изправи окончателно срещу Силите на Материята! И в този Свят – Светът на Господарите на Тарсис – ще трябва да се реализират всички, които възнамеряват да освободят своя Вечен Дух и да заминат към Източника – Воините, Хероите, Хиперборейските Посветени, истинските Гностици, Каменните Човеци! Чуйте: Тези, които търсят и намерят Кръвта на Тарсис в нейния свят, ще установят Духа в Студения Камък, който е в Източника – в Камъка, който се поддържа извън Сътворената Вселена и който все още ще бъде в Източника тогава, когато

Сътворената Вселена вече няма да съществува! И обратно – тези, които твърдят, че не познават Кръвта на Тарсис или не са способни да я намерят, ще основат своя Свят в Илюзията и ще бъдат превърнати в Луга в Края на Времето, когато Всичко се Завърне към Единния в Края на Неговия Ден на Проявлението – когато Краят бъде равен на Началото, Илюзията се разтвори в нищото и съществува само Единният в Неговата проста вечност.

Защото само Духът е Вечен! Който не намери своя Дух, ще умре от Крайната Смърт, макар и да вярва, че е Безсмъртен. И тези, които ще умрат първи са Душите, които са Най-близо до Края, до който са се приближили, търсейки едно химерично и суетно архетипично съвършенство. Тези, чиито Души еволюират, имитирайки Крайната Цел, поставена от Единния Бог-Създател, които се мамят, отъждествявайки Благото с „Универсалния Мир” и лишавайки Духа си от възможността да се бори – тези, които почитат Единния Бог-Създател и обичат Материалната Вселена, които упорствуват в утвърждаването, че Духът е Сътворен и искат да го поставят на колене пред мнимия Създател – тези, които търсят убежище под Гълъба на Израил, които съставят Йерархията на Бялото Братство – Свещениците на всичките Култове – и които вярват, че може да се бъде „Гностик” и Свещеник едновременно: Тези ще умрат от Крайната Смърт! Тези ще бъдат сведени до Луга от Волята на техния Създател!

Накратко: Тези, които участвуват в Културния Договор, ще живеят в Илюзията на Душата и ще умрат от Крайната Смърт! А които си спомнят Кръвния Договор и намерят Кръвта на Тарсис, ще живеят в Реалността на Духа и ще се овечностят Отвъд Източника!

Разбирате ли, Господари на Тарсис, какво означава за останалите пленени Духове Реалността на Вашия Свят? – Вашият Дом е сключил едно споразумение с човека, комуто сте показали, че може да се възтържествува над Злото – че е възможно да се победят Демоните. По-нататък Вашата мисия ще бъде да съпровождате Историята, без да влизате в Историята. Защото преди Края Вие ще спомогнете да се прекъсне Историята и да се постави началото на Последната Битка. Ще трябва да наблюдавате внимателно Историята и да следите движенията на Врага в Историята, за да действувате в подходящия момент. Един Велик Бял Водач ще дойде тогава във Вашия Свят: Той ще притежава Властта да обяви Последната Битка срещу Врага на Духа. Ще бъде един Пратеник на Господаря на Войната и ще следва пътя, посочен от Вас: Вие ще очертаете, ще построите и ще поддържате отворен този път; и ще употребите за това Времето, което ще е необходимо – Вековете, изисквани от Илюзията на Историята.

Великият Бял Водач – Господарят на Абсолютната Воля и Доблест – ще дойде веднъж, втори път, трети път във Вашия Свят. Първият път Той ще

прекъсне хода на Историята, но ще си тръгне и ще предизвика глупавата усмивка на Демоните; вторият път ще обяви Последната Битка, но ще си тръгне посред Рева от Ужас на Демоните; третият път – ще поведе Расата на Духа към Източника, но ще си отиде завинаги, оставяйки след себе си Огнения Холокост, в който ще бъдат погълнати следовниците на Единния Бог – човеци, Души и Демони. Но тези, които следват Пратеника на Господаря на Войната, ще бъдат Вечни!

Вие се опитвахте да изпълните семейната мисия и охранявахте Меча на Мъдростта. Сега Аз ще Ви дам наставления за осъществяването на една друга мисия: да подготвите в Света пришествието на Пратеника на Господаря на Войната. Неговата Воля е да стане така! Но тази мисия Вие няма да можете да осъществите, работейки като досега: Стратегията изисква усилията да бъдат разделени и само една част от Вас да се заеме с всяко нещо. Ние искаме от Вас да се разделите още един, предпоследен път! В подготовките за идването на Великия Бял Водач трябва да участвуват само Синове на Вруналда де Тарсис: с тази цел те ще трябва да се преселят отсега нататък в своите имения в Германия, където Дамите ще бъдат глава на Фамилията и ще поддържат измислицата за своето германско и каталонско потекло. Там те ще се поддържат в готовност до Епохата, в която се яви един германски Император, привърженик на Хиперборейската Мъдрост: Той, с помощта на други лица, които в този момент ще се присъединят към Вас, ще бъде този, който ще положи основите на бъдещия Орден, в който Пратеникът ще получи Най-Висшето Посвещение. Тази Фамилия на Тарсис – Каква Чест ѝ е отредена! – ще бъде заедно с Великия Бял Водач, когато Той обяви Тоталната Война на Силите на Материята. Защото Хиперборейската Мъдрост на тази Фамилия, на тази Кръв на Тарсис, ще причини Първото Идване на Пратеника на Господаря на Войната!

Синове на Валентина де Тарсис, в замяна на това, ще трябва да се завърнат в Испания и да се установят за постоянно в Турдес. Там те ще се посветят на охраната на Меча на Мъдростта и на изпълняването на семейната мисия до Епохата, в която ще се яви един Каменен Човек, който ще види във Венериния Камък Литическия Знак на К'Таагар. Този образ ще му посочи един път, който ще трябва да последва без колебания. Тогава той ще вземе Меча на Мъдростта и, съпроводен от останалите Каменни Човеци от потеклото на Валентина, ще замине към една далечна и непозната Страна, където ще бъде глава на една нова Фамилия. Да, Господари на Тарсис! На този Посветен ще му бъде позволено да посвети Фамилията, предавайки семейното наследство по мъжка линия! Но след Него, потомството му ще продължи матрилинеарната инициатическа традиция и ще се види, че Каменните Човеци произлизат дори от тази линия! И тази Фамилия на Тарсис – каква Слава ѝ е отредена! – ще участвува активно в Последната Битка! Защото Хиперборейската Мъдрост на тази Фамилия, на тази Кръв на Тарсис, ще причини Второто Идване на Пратеника на Господаря на Войната!

Накрая ще Ви отправя едно предупреждение. При провала на плановете на Бялото Братство в Европа, има една част от тях, които също са били неутрализирани и за която Вие не знаете нищо: това е онази част, която се отнася до мисията на Киблѳн, Великия Жертвоприносител. Той трябваше да дойде, за да огласи Славата и Победата на Израил със Синархията на Избрания Народ и трябваше да принесе три народа в Холокост на Единния. Синархията не ще може да се осъществи засега, благодарение на Вашето решително действие, но е възможно в една не много далечна Епоха Врагът все пак да изпрати Киблѳн, за да форсира хода на Историята: тогава ще бъде много трудно той да бъде възпрян. Ще можете да опитате само една обща атака срещу Избрания Народ, към чиято Раса Той ще принадлежи, но най-вероятно е Той да успее да осъществи своята мисия. Но това не ще попречи да се изпълни Съдбата на Славата на дома на Тарсис.

Господари на Тарсис: Казах толкова, колкото трябваше да кажа, и по стратегически причини не е уместно да добавям нищо повече. Отново ви предавам поздрава на Навутѳн и се сбогувам с Вас до Последната Битка. Или докато Вие съвпаднете с мен в един друг кѳйрос¹⁴⁹. Благодат и Чест, о Крѳв на Тарсис! – пожелал им Господарят на Венера, докато вдигал дясната си ръка, за да изрази бала мудра.

– Salve, Капитан Киев! – отвърнали Каменните Човеци, правейки също бала мудра, която била древният таен поздрав на Дома на Тарсис.

Ден Петдесет и Първи

Веднага след сбогуването, Господарят на Венера завъртял тялото си и преминал през осветения рѳб на правия ѳгъл, оставяйки след себе си Каменните Човеци потънали в дълбоки размисления. Първият, който реагирал, бил Ноят, който забелязал, че Камъкът е изчезнал, заедно с Капитан Киев: въпреки цялата си Хиперборейска Мъдрост, д-р Сигнагел, моите предци не успели да разберат в онзи момент, че Камъкът е бил Господарят на Венера.

На следващия ден Семейният Съвет решил да изпълни точно получените инструкции.

Онзи Благородник, който приел Вруналда като своя законна дъщеря, не бил оставил след смъртта си други наследници за своите австрийски Владения освен мнимите си внуци. Техните синове и внуци, между които се числели дванадесетте присъстващи, се грижели за своето наследство на Изток, макар и без да изоставят испанската фамилна база в Турдес. Сега всички те щели да се установят в Австрия,

149 Точен, подходящ момент или време за действие (от грц. **καιρός**) (бел.прев.).

докато валентинините щели да напуснат Сан Феликс де Караман, за да се установят в Испания. Оттук нататък, д-р Сигнагел, ще говоря само за клона на валентинините, от които произлизам, за да продължа историята. Единственото, което ще отбележа за вруналдините, е че те изпълнили перфектно своята задача: укрепил се в Австрия и когато се появил очакваният Император – Рудолф II Хабсбургски – те образували Тайното Общество **Ейнхеряр**¹⁵⁰ с неоценимото съдействие на англичанина Джон Дий и седем фамилии от германската Аристокрация; това Общество функционирало повече от триста години в абсолютна тайна, като неговите членове придобивали Най-Висшата Хиперборейска Мъдрост – такава Висша, каквато Домът на Тарсис никога преди не бил притежавал; през вековете XIX и XX те породили няколко външни Ордена, които имали за цел да Възвестят на масите от спящи човеци скорошното Идване на Великия Водач на Бялата Раса и да локализируют самия него, за да му дадат **Хиперборейското Посвещение**; предпоследният от тези Ордени бил **Thulegesellschaft**¹⁵¹, натоварен с отвеждането на **Фюрера Адолф Хитлер**, роден към края на XIX век, до Каменните човеци от Ейнхеряр; и последният от Ордениите, образувани от Тях, бил Черният Орден **SS**, тайно вдъхновен от **Thulegesellschaft**, но в действителност ръководен от Каменните Човеци от свръхтайния Ейнхеряр; така вруналдините спечелили Честта да съпровождат Великия Бял Водач – Фюрера – в неговата Тотална Война срещу Силите на Материята, както бил предсказал преди толкова векове Господарят на Венера.



Джон Дий

Валентинините останали тогава като единствени представители на Дома на Тарсис в Испания; по-специално – единствените, които се посвещавали на изпълнението на семейната мисия. От Сан Феликс де Караман ги съпроводили десет от потомците на

150 **Ейнхеряр** (ст.норв. **Einherjar** – „единични воини“) в нордическата митология са воините, паднали на бойното поле, отведени във Валхала от валкириите, където съставят армията на Один, подготвяща се за Последната Битка (бел.прев.).

151 **Thulegesellschaft** – Общество „Туле“ (нем.), основано през август 1918 г. в Мюнхен (бел.прев.).

Арналдо Тибер, които желали да продължат да живеят близо до своите братовчеди. Те се установили в старата Господарска Къща и развили отлични отношения с каталонското население на Турдес, което се радвало, че тези нови Господари произлизали от Лангедок и разбирали родния им език. Ноят отново поел Стражата в Тайната Пещера и скоро имал за компания един друг Каменен Човек, който, все още впечатлен от преживелицата с Господаря на Венера, бил решил да се посвети на Пазенето на Меча на Мъдростта. В подобно състояние се намирили шестимата присъстващи на срещата от Сан Феликс де Караман, но не било възможно всички те да напуснат Света, тъй като трябвало да се отдели внимание и на наследствените интереси на Дома. Испания се индустриализирала бързо и в основните градове се търсели всякакъв вид суровини; в Турдес новото население от каталонски произход подновило производството на минерали, напълно изоставено от Господарите на Тарсис през последните столетия. Така, все едно не били минали хилядолетията, златото и среброто отново започнали да се извличат от планините от Господарите на Тарсис. Въпреки вниманието, което изисквала новата ситуация, към средата на XIV век всичко било под контрол: дотогава пет от онези шестима посветени вече се били оттеглили в Тайната Пещера.

Когато валентинините дошли в Уелва, Графството принадлежало на Севиля. Алфонсо XI Кастилски го предал през 1338 г. на Великия Магистър на Сантяго, с което отново се появила Голенската заплаха: освен, че това бил един келтски, преимуществено Голенски Орден, мнозина Тамплиери се били укрили в него след процеса, повдигнат от Климент V, и тогава те започнали да проникват в областта. Четиринадесет години покъсно обаче инфантът Дон Педро го взел от Великия Магистър, за да го даде на Мария Падиля. Към края на XIV век Домът де ла Серда на Кралете на Кастилия го предава като зестра на една от своите Дами и то преминава във властта на Херцозите де Медина Сидония до края на тази история.

Влиянието на Дома на Тарсис върху Ордена на Проповедниците се поддържало пред следващите години, след като **Circulus Domini Canis** продължил да функционира тайно, опитвайки се да насочва Инквизицията срещу членовете на Избрания Народ и Голените, стремейки се да придаде тласък на модела на Мистичната Нация, усъвършенствуван юридически по време на царуването на Филип Хубавия и частично осъществен от този Велик Крал. Това влияние се почувствувало преди всичко в Испания, където благодарение на кампаниите за народно просвещение на мнозина проповедници, сред които Дон Феран Мартинес, провизор на Севилското Архиепископство и Господар на Кучето, се разгърнали бурни преследвания срещу евреите, които кулминирали в избиванията от 1391 г. в Севиля, Кордова, Толедо, Ёсиха, Логроньо, Бургос, Оканя и още тридесет области. От Кастилия този пожар преминал в Арагон; във Валенсия народът изтребил пет хиляди евреи, а в Барселона – около единадесет хиляди; народната ярост

срещу следовниците на Йехова-Сатана стигнала до Балеарските острови. Бидейки изложени на опасността да бъдат унищожени в Кастилия и Арагон, те намерили сигурно убежище в Португалия, където маранът Дон Моисей Наваро, внедрен в Правителството, бил осигурил две локални були на Папите Климент VII и Бонифаций IX, които възпрепятствували насилственото покръстване на евреите; това еврейско нашествие обаче цяло скоро да придизвика враждебността на християнското население.

Валенсийският доминиканец Свети Висент Ферер, който притежавал харизматичен дар за езици и бил проповядвал във всички страни на Европа на техните собствени езици, участвувал активно в антиеврейската кампания: той бил онзи, който вдъхновил булата на Бенедикт XIII, която забранявала на израилтяните притежаването на Талмуда и ги задължавала „**да носят табарди с червеникав знак, за да могат така да бъдат познавани от всички и да се избегне вредата, която техният занаят донеся на християните**”. Това ставало през 1412 г., когато упоритите израилтяни започнали да се завръщат масово в Испания. Скоро отново се подновили преследванията, които придобили такава ярост, че през 1473 г. принудили Избрания Народ да предложи на Крал Енрике IV продаването или наемането на Град Гибралтар, за да се установят те в него – едно типично еврейско решение, което, разбира се, било отхвърлено.

След смъртта на този Крал, Трона на Кастилия получава неговата сестра Изабела I, омъжена за Фернандо Арагонски. През 1478 г. Католическите Монарси се обръщат към Папа Сикст IV, за да измолят издаването на една була, която да разреши функционирането на Инквизицията в Кастилия; целта: да се осъдят виновните за ерес, по-специално евреите. Бързо издадена, булата позволила образуването на Трибуналите на Светата Инквизиция, поверени на Ордена на доминиканските Проповедници. Вдъхновителят на тази инициатива на Католическите Монарси бил приорът на доминиканците от Севиля – брат Алфонсо де Охеда, Господар на Кучето, който успял да убеди Кралица Изабела относно уместността на това да накара Инквизицията да се намеси в борбата срещу сатанинските сили. Отначало булата действувала само като една заплаха, но благодарение на неуморимата дейност на **Domini Canis**, Брат Алфонсо де Охеда, провизорът Дон Педро де Солис, асистентът¹⁵² Дон Диего де Мерло и Кралския секретар Педро Мартинес Каманьо се постига убеждаването на Кралете в необходимостта да се организира Инквизицията с цялата ѝ сила, за да бъдат изкоренени юдаизмът и ереста от общественото тяло. Така Кралете назначават в Медина дел Кампо първите инквизитори – доминиканските монаси Мигел Морильо и Хуан де Сан Мартин, които ще действуват юридически подпомагани от брат Фелипе де Турдес и Рикардо де Тарсис – чичо и баща на Лито де Тарсис съответно. Два едикта, написани от тях, даващи един срок за покаянието на еретиците, след изминаването на който те

152 Асистент – началник на градския съвет в Севиля със широки пълномощия и юрисдикция върху територията („асистенция”) (бел.прев.).

щели да бъдат осъдени, довели до множество покръствания, но нищо не попречило две хиляди евреи да бъдат изгорени за по-малко от една година.

Когато през 1483 г. приорът на Манастира на Свети Доминик в Сеговия брат Томас де Торквемада е назначен за Генерален Инквизитор на Короната на Кастилия, брат Фелипе де Турдес и Рикардо де Тарсис започват за работят като негови съветници-юрисконсулти, натоварени с написването на Ръководството на модерната Инквизиция. Приложението на тези закони цяло покаже ясно колко безполезно било да се опитва обръщането на евреите в християнството, с което те лъжливо се съгласявали, докато тайно продължавали да практикуват сатанизма. Изправени пред фактите, Католическите Монарси постановяват на 31 март 1492 г. прогонването на евреите от Кралствата на Кастилия и Арагон в срок от четири месеца – мярка, по-мека от тази на Филип Хубавия, но също толкова ефикасна. Убежището им дава отново Португалия, тъй като нейният Крал Жуан II бил образован от еврейски наставници и напълно подценявал заплахата, която те представлявали за здравето на Кралството. Но този път покровителството цяло да трае кратко, тъй като през 1495 г. Жуан II умира, оставяйки за наследник на короната Мануел I: за нещастие на евреите този Крал бил женен за една дъщеря на Католическите Монарси и напълно наясно с мотивите на испанската Инквизиция. През 1497 г. той подписва един декрет, подобен на кастилския от 1492 г., според който евреите се прогонват от португалската територия. Съдбата на Избрания Народ цяла да ги отведе сега в Холандия, по-специално в Амстердам, който спечелил прозвището „Новия Йерусалим“, и в други важни градове, също както и в Нидерландия, където те скоро контролирали ресурсите на властта, практикували спекулацията и превърнали тези нации в банковите и масонски сили, които познаваме в настоящето.

Зад всички тези испански преследвания срещу Избрания Народ, естествено, се намирал Домът на Тарсис, който се стремил да забави идването на Киблόν. Но тази цел, както намекнал Капитан Киев, цяла да бъде много трудна за осъществяване: през 1484 г. Великият Еврейски Маг вече се намирал в Испания и през 1492 г. той цял да посвети „новите земи на Индия“, обитавани от три „жертвоприносими“ народа, на „Славата на Бог Йехова“.

Киблόν бил един покръстен евреин, родом от Галисия, от онези, които през Средните Векове се наричали **гиновеси**. Бил тайно образован като Равин и Кабалист. За да спомогне неговата Висша Мисия, по-късно му била измислена една апокрифна история, прикривайки всичките данни, които биха позволили да се узнае неговия произход и изтривайки следите от неговите стъпки. С това щели да се занимават в течение на следващите векове неговите братя по Раса. Тъй както го изисква Кабалата за този, който трябва да приеме Словото на Метатрон от Шехина, този **Рабби** трябвало да притежава Седемдесет Имена; от тях познаваме само някои: **Scolnus, Scolvus, Scolvo, Skolvus, Skolvo, Kolonus, Scolom, Skolum, Colum, Colom, Colombo, Colón** и пр. Ще рече,

че имам предвид Христофор Колумб или Кристобал Колон – знаменития Адмирал, познат с „откриването“ на американския континент, отколкото със своите езотерични дейности.

Киблѳн идвал, за да изпълни пророчествата на Бера и Бирса – за да принесе **Водния Холокост – Мем**¹⁵³ – на **УНУН Саваот**; и за това той се бил подготвял много години и преминал през множество окончателни изпитания. По-специално Киблѳн трябвало да даде доказателства за своето умение **да отваря Портите на Рая и да затваря Портите на Ада**. Това последно изпитание той демонстрирал през 1477 г., когато пътешествувал до Гренландия като лѳцман на една датска Армада, **за да затвори Портите на Туле**. Уместно е да се занимаем с тази операция на Висшата Магия, за да бъдат разбрани по-нататъшните му действия.

Всичко започва с един необясним и смущаващ факт, случил се през XIV век: **викингското население на Гренландия – около десет хиляди души през XIII в. – изчезва през следващия век без да остави следи**. За разберем станалото, трябва да се върнем към X век – към Епохата, в която католическите Голени контролират Норманите и напредват към Северна Европа, подлагайки на кръв и огън варварските и езически народи на Дания, Швеция и Норвегия. Тогава именно един от последните Венерини Камъни, които оставали в ръцете на народите на Кръвния Договор, бива пренесен в Гренландия. Прави го Ерик Червения – един Мъдър Воин с особена доблест, чиято решимост му донася невъзможността да се завърне в своята родина: той щял да бъде този, който щял да даде настоящото име на замръзалия остров – Зелена Земя – през 986 г. И неговото семейство щяло да образува една Фамилия на Нойове и Враи, които щели да се грижат за Камъка през следващите столетия, когато културните връзки с европейските народи вече били възстановени. Тези връзки щели да привлекат католическите мисионери към викингските селища, но Камъкът нямало да попадне в ръцете на Голените, тъй като Пазителите щели да го укрият в най-дивите Области на гренландския Северозапад.

През 999 г. Лейф Ериксон довежда първия католически свещеник, който била последват от много други през следващите пътувания; въпреки това съпротивата срещу Културния Договор на хората от северозапада щяла да се разпростре през целия XI век. Както и да е, процъфтяващата колония на Ерик Червения, с повече от 200 ферми, имала вече 12 църкви и два манастира през 1124 г. Папа Паскал II назначава първия Епископ – Ерик Гнупсон – през 1121 г., след който следват още шестнадесетима до 1409 г. През 1290 г. на острова пристига Първия **Domini Canis** – Тор Бьорн, който се заема с борбата срещу Голените и повиква на помощ един член на Дома на Тарсис. Така в Гардар бива основан прочутият Манастир на Нашата Господарка от Туле, където са написани

153 **Мем** ѳ – тринадесетата буква на еврейската азбука, съответстваща съгласно Кабалата на елемента Вода (бел.прев.)

две поеми от Едата – *Атлаквида* и *Атламал*¹⁵⁴. Именно в Гардар съществувал Голенският Манастир на Свети Бернар. И в посочения Град се съсредоточавало най-кръвопролитното противопоставяне между Голените и **Domini Canis**, поради което онези подозирали, че Венериният Камък се намира много близо и отказвали да напуснат мястото без да са го намерили. Накрая през 1312 г., благодарение на една Була на Климент V, който тъкмо приключвал ликвидирането Тамплиерската Синархия, заедно с Филип Хубавия, Голените се виждат принудени да напуснат Гардар: **тогава именно Викингските Нойове обявяват на населението на Гардар, че са видели Литическия Знак на К’Таагар във Венериния Камък – камък, който приписват на едно наследство на Вотан и дори го наричат „Окото на Вотан”. Нойовете предлагат на Народа на Гардар да замине натам, където посочва Камъкът и всички се съгласяват, подготвяйки се незабавно за война: защо? Това е нещото, което ще обяснявам от утре, д-р Сигнагел. Важното засега е да се знае, че не само населението на Гардар, но и всички Гренландци, с изключение на някои католически Свещеници, които навреме се укрили, за да не бъдат екзекутирани от разярените викинги, решили да заминат „към Валхала – Обителта на Боговете”.**

Работата била в това, че този народ с Чиста Кръв се пробуждал внезапно за Хиперборейската Мъдрост, която извира от Вечния Дух, и така се освобождавал от омаята на Културния Договор: **той се бил трансмутирал и желал само да замине към Източника, без да има значение що за Враг би се изпречил на пътя му.** През 1354 г. Кралят на Норвегия Ерик Магнусон, узнавайки, че населението на Гренландия „се било върнало към езичеството” и „се подготвяло да изостави установленията”, изпратил своя официален кораб „Скърцащата” под командването на Паул Кнутсон с цел да открие какво се е случило. В тази експедиция пътува Голенският Епископ Арни, който носи мисията да „евангелизира” отново норвежките колонисти: но в Гренландия те не намират абсолютно никого, въпреки че Арни ги подтиква да обследват областта длан по длан до 1363 г. – дата, в която умира. От този момент няколко щели да бъдат експедициите, които Кралете на Норвегия щели да изпратят през следващите сто години, за да узнаят съдбата, постигнала техните поданици, и да се опитат да заселят отново изоставените колонии: тези опити щели да се окажат безплодни, тъй като никога нямало да успеят да узнаят случилото се с десетте хиляди викинги, нито щяло да има някой, който би желал да обитава техните фантасмагорични градове.

Но действието на викингите от Гренландия щяло да причини голямо безпокойство на Демоните от Бялото Братство, които от своята Бърлога в Чанг Шамбала щели да наложат на Киблόν изпитанието да **затвори Портата на Туле** като средство за постигането на Най-Висшето Свещеничество на Ордена на Мелхиседек. През 1486 г. Киблόν се намирал в Португалия, където изучавал Окултните Изкуства и

154 Ст.норв. *Atlakviða* – “Песента на Атли (Атила)” и *Atlamáll* – „Баладата на Атли (Атила)” (бел.прев.).

изпълнявал поста на картограф в **Тезоурарията**¹⁵⁵ на Краля. През тази година Крал Кристиан Датски поисква от своя братовчед Крал Алфонсо V Португалски „един много добър лоцман и картограф, за да води неговата следваща експедиция до Туле”, която имала за цел „да намери християнските колонии, от които нямало вести отпреди повече от сто години”. Това била възможността, очаквана от Равините: забележителното влияние, което по това време притежавали евреите в португалския двор се пуска в играта, за да се улесни назначаването на Киблón като лоцман на пътешествието до Гренландия: постигат го лесно, записвайки го в кралския документ като **Йоханес Сколвус**. Така през 1477 г. Киблón се явява пред бреговете на Гренландия, готов да приложи цялата си Наука и своята вяра в Единния Създател, за да **затвори Портата на Туле**: той успява в своята мисия и Бялото Братство и цялото еврейство разбират, че с Киблón на Земята е дошъл един от Най-Висшите Свещеници на Историята - такъв, който ще е способен да говори със Словото на Метатрон.

Експедицията на Сколвус – Колумб – не намерила никого в Гренландия през 1477 г. Но **оттогава насетне Портата на Туле ще бъде отново затворена**. Той бил един велик Еврейски Маг, навярно толкова велик, колкото и Соломон, който бил дошъл до замръзналите земи на Севера, за да **изпълни Ритуала, да произнесе Словата и да направи Жестовете**. Така и трябвало да бъде, понеже Портата била **разбита** от един храбър викингски народ с най-чистата хиперборейска кръв, срещу когото магията на Големите е безсилна. Но винаги е било така: Големите са господствували лесно над келтите, иберите, лигурите, баските, финикийците, картагенците и дори латините, но когато става на дума за германци, става необходимо с тях да се заемат най-големите Майстори на пъклените изкуства.

Разбирам, д-р Сигнагел, че е почти невъзможно да се разбере в какво се е състояла мисията на Киблón, ако не изясня природата на това „**затваряне на Портата на Туле**”, осъществено в Гренландия. Обаче това, което следва, е да се обясни как е била **отворена споменатата Порта към К’Таагар или Агарта** и какво друго действие **извършили викингите преди да заминат** – един акт на война, който обикновено изпълняват всичките народи с **Чиста Кръв** в подобни ситуации, – и какво било **причинило разтревожената реакция на Демоните от Бялото Братство**. Затова от утре ще Ви разкажа с няколко думи историята на Нимрод Победения – един Цар от Древността, който успял да **отвори Портата** и да **нанесе удар на Врага преди да замине**: нейното познаване ще изясни напълно въпроса.

155 Португ. **Tesouraria** – „Съкровищница” (бел.прев.).

Ден Петдесет и Втори

През II хилядолетие пр.Р.Хр. едно нашествие довело Хипербореите **Касити** до Асирия. Те произхождали от Кавказ и носели един Венерин Камък, заедно със стяга на лъвоглавия орел. Орелът с глава на лъв и разперени крила сграбчвал с ноктите си два овена, които били символа на Бога Енлил – Йехова-Сатана, почитан в Месопотамия от всички племена, сред които пастирите **хамити** или **хабири**, които щели да отидат с Авраам в Палестина и Египет. Същият този стяг щял да бъде носен сетне, хиляди години по-късно, от други „варварски“ народи, също произлизащи от Кавказ, този път от германска Раса, но в ноктите на орела вече не се намирали два овена, а агнето – символ на онзи Бог на пастирите, който се опитвал да узурпира хилядолетния хиперборейски образ на Кристос Луцифер.

Каситите идвали, следвайки повелите на своя Бог-Стрелец **Кус**, който бил сключил договор с техните Посветени с цел въпросният народ да участва в Същностната Война. В град Борсипа на север от Ниневия Цар Нимрод накарал да построят една огромна Кула върху един вихър от телурична енергия, използвайки числовата техника на Зикуратите¹⁵⁶. Ето каква била целта: „да се нападне Обителта на Безсмъртните Демони“, т.е. Чанг Шамбала. Тази цел, която днес може да изглежда като плод на една необузdana фантазия, все пак е свършено възможна, и доказателството за това е успехът, постигнат от Нимрод, когато неговите **елитни воини-стрелци** стреляли и поразили неколцина от „Безсмъртните Демони“.

В Древността, когато влиянието на Кали Юга не било толкова значимо и у някои Атлантски потомци все още се съхранявали спомените за Хиперборейската Мъдрост и за войната срещу Демиурга, работата по основаването на села и градове изисквала участието на особено надарени Посветени. Същото се отнася и за издигането на идоли или сакрални изображения, чието **предназначение**, което не било просто поклонението, днес е забравено. Най-важният елемент, който се вземал предвид при такива основания, бил **разположението на потоците на телуричната енергия**. На второ място фигурирали астрологическите координати, на които обаче слепотата на хората е склонна да отдава преимущество през някои Епохи. Могъществото или оцеляването на някой град зависят именно от правилното географско разположение, в което той се издига, и ако градове като например Рим или Йерусалим са просъществували хилядолетия, това е защото те са били разположени върху големи силови центрове. От хиляди години натоварените с определянето на точното място за разполагане на един град били т.нар. **каинити** – Посветени жреци, които познавали Магията на Пролятата

156 Зикурат – храмова постройка във вид на многоетажна стъпаловидна пирамида в древна Месопотамия (бел.прев.).

Кръв. Тези сакрални убийци, които били радиестезисти, т.е. „чувствителни“ към силите на Земята, след като намирали един удобен вихър, правели човешко жертвоприношение, предназначено да „поляризира“ телуричната енергия и да се получи един феномен на „резонанс“ с Кръвта на Расата, така че мястото да се превърне в „приятел“ на неговите обитатели и „враг“ на бъдещите нашественици. От тези ритуални убийства с цел основаване ще припомним например за Ромул, който, за да осигури ненакърнимостта на стените на Рим, трябвало да екзекутира своя близък Рем, и пр.

Ще отворя една кратка скоба, за да направя справка с Хиперборейската Мъдрост относно някои правила, които трябва да се имат предвид, за да се изтълкува правилно военното действие, предприето от Цар Нимрод.

Може да се счита с пълно право, че **силата** на един народ да се освободи от сатанинското иго на Синархията зависи пряко от езотерично-хиперборейското състояние на неговите Посветени. Ако има пробудени човеци, достатъчно способни да локализируют потоците и вихрите на телуричната енергия, и ако те не презират борбата, която неизбежно идва съчетана с това „заемане на позиция“, тогава Расата върви по пътя на мутацията и се е превърнала в един хиперборейски „затворен кръг“. По причина на кръвната чистота винаги народите, наричани „варварски“, са онези, които се намират най-близо до тези хиперборейски практики; но същите тези народи, в степенята, в която се цивилизоват – или синархизират – губят **сила** и тогава се намалява тяхната **възможност за мутация**. **Хиперборейската расова чистота** на един народ се оценява **по способността на неговите хора да пробуждат Кръвния Спомен**. **Хиперборейската расова сила** на един народ е неговата **способност за противопоставяне** на илюзорната реалност на материалния свят. Това означава да се вземе активно участие в Същностната Война и поради това предполага някаква хиперборейска стратегическа концепция. Способността се оценява тогава по яснотата на стратегическите цели и задачи, които хората са способни да формулират, и по действителните ходове, които се предприемат в тази посока. Резултатът на действието никога не се оценява по някакъв материален модел; нещо повече: действието никога не се оценява изобщо. За Хиперборейската Мъдрост важното е Стратегията; т.е.: яснотата на целите и задачите и формата за тяхното постигане, ще рече – **силата**. Във всеки случай действието се оценява само по себе си, независимо от „резултатите“. „Успехът“ или „провалът“ на едно действие нямат смисъл в Хиперборейската Стратегия, тъй като тези думи отпращат към понятия, изработени, изхождайки от едно неправилно възприемане на света – от Мāйā, Илюзията. Това може да се илюстрира от една древна хиперборейска поговорка, която гласи: „за Мъдрите Воини всяка война, изгубена на Земята, е една война, спечелена в други Небеса“.

Връщайки се към хиперборейското понятие за **расова сила**, мога да кажа, че като цяло един **силен народ** е този, който, след като е идентифицирал Врага, преминава към военно действие в рамките на една „Хиперборейска Стратегия“. И в частност, че един **народ с голяма сила** е онзи, който е способен да **прекоси прага** и да пренесе театъра на военните действие в плоскостта на Безсмъртните.

Съществуват много начини да се **прекоси прага**. Спящите човеци – „Посветените“ в синархичния сатанизъм например – го правят по време на своята „Ритуална Смърт“, просвайки се унизително пред злоеиците „Пазители на Прага“, неправилно наричани понякога „Наблюдатели“, Бдители“ или „Егрегори“. След като демонстрират своята „еволуция“ посредством клетви, договори и съюзи, те получават „просветлението“, т.е. изгубват всякакъв контакт с Източника и претърпяват окончателното оковаване към Универсалния План на Демургата Йехова-Сатана. Тогава те могат да прекосят Прага и „да участвуват“ в хиляди церемонии или различни вещерски сбирания съобразно сектата или религията, която ги е „посветила“ и които имат изненадващата особеност да се случват единствено в съзнанието на адепта, тъй като става на дума за една жалка илюзия. „Безсмъртните“ от Чанг Шамбала никога не ще позволят на никого да участвува в техните събори, освен ако не е, за да го унищожат, въпреки това не са малко глупците, които вярват, че познават *sancta sanctorum*¹⁵⁷ на Бялото Братство и неговия „Планетарен Наставник“ – Царя на Света.

Но има и друг начин „да се прекоси Прага“, който не изисква унижения, нито обещания, и който не предполага пълното кръвно объркване на човека, както в случая на синархичното посвещение. Това е онзи, който се състои в това, човек да се изправи гордо, с оръжие в ръка, пред Пазителите на Прага... и да ги унищожи.

Ще се рече тогава: но къде се намира Прагът? Не става ли на дума за един „инициативен“ символ? Не е така. Синархичната Стратегия се основава на объркването, т.е. превръщането в мъгляво на това, което би трябвало да бъде ясно. И една много употребявана тактика е да се придава нереален, символичен смисъл на това, което се иска да се прикрие, а от друга страна да се величае като реално и конкретно онова, което се иска „да бъде разкрито“. Така една реалност като съществуването на „индуцирани“ или „дименсиални портали“ е разглеждана от здравомислещите хора като фантазия, а утопии като например комунизма, социализма, ООН или Световното Правителство са поддържани фанатично като реални възможности.

Прагът, т.е. входът към плоскостта, в която обитават Безсмъртните Демони, може да бъде **фиксиран и отворен**, ако се владее една подходяща техника. Хиперборейската Мъдрост учи как да се отворят „индуцирани портали“ за тяхната употреба в нападателните тактики по седем различни начина. Един такъв е с

157 Лат. „Светая светих“ (бел.прев.).

използуването на литическата технология. Друг е Врунически. Трети използва телуричните енергии. Четвърти е фонетичен, и пр. Но всички те се основават на **изкривяването на пространството**, на пресичането на плоскостите и на владееенето на времето.

След като Портата бъде отворена по която и да било система, трябва да се пристъпи с енергия и решителност към причиняването на максимален възможен брой загуби на Врага. Тази възможност може да предизвика изненада, но истината е, че „Безсмъртните Демони” от Чанг Шамбала **могат да умират**. Тези „Безсмъртни”, „Учители на Мъдростта”, Гурувци, Голени, Мъдреци от Сион, **Men in Black**¹⁵⁸, и пр., са неизбежно свързани с Демииурга. Те са Безсмъртни докато трае материалното „Творение”, т.е. докато Демииургът поддържа своята воля положена в проявлението. Тяхното съществуване е частта на животинския човек. Но е уместно да се има предвид, че на „Белия Остров” на Чанг Шамбала, заедно с Безсмъртните Демони” съществуват също в една по-горна йерархия Двестата Хиперборейци, дошли от Венера, които са причинили колективната мутация на Земята и са оковали Вечните Духове в животните-човеци, които бил създал Демииургът. Двестата Хиперборейци са Боговете-Предатели на Атлантида и Господарите на Пламъка от Лемурия. Те са действително Безсмъртни, но тъй като са приели физическо тяло с цел да се съвокупяват с човешката Раса, изпълнявайки своите абсурдни роли на Ману, те могат да бъдат развъплътени насилствено – действие, което освен да разстройва техните планове, има способността да разрушава **генетичната матрица** на т.нар. **коренни Раси**.

Възможно е, следователно, **да се убиват Безсмъртните**, които са такива само докато не се упражни насилие срещу Тях, тъй като обитават една гънка на пространството, в която времето **тече по различен начин**, така че техните тела се поддържат физиологично стабилни в една „определена възраст”. С това страховито твърдение ще затворя тук теоретичната скоба, която отворих по-горе. Сега вече, въз основа на изложеното, сте в състояние да интерпретирате подвига на Хиперборейския Цар Нимрод. Например, сега може да се окачествят Каситите като една **голяма расова сила** по това, че те са пренесли, в съгласие с предходното определение, театъра на военните действия в Бърлогата на Безсмъртните Демони. Ще продължа, прочее, с разказа.

158 Англ. “Мъже в Черно” (бел.прев.); „... ще отбележим, че могъществото и безнаказаността на това Тайно Общество на „Неизвестните” явно може да впечатлява някои слаби духове и действително успява да го направи в множество случаи в съгласие със синархичните тактики. Ние не сме част от легиона на доверчивите, които служат на Деветимата „Неизвестни”, а ако се вземе предвид, че тяхната бърлога се нарича Чанг Шамбала, те сигурно вече ще бъдат по-„известни” на всички. Защото тези Деветима съставляват Върховния Съвет на най-зловещата организация за ЕКЗЕКУЦИЯ, която притежава Синархията, чиито „командоси” са познати напоследък като **MEN IN BLACK** или Мъже в Черно (**M.I.B.** или **M.V.Ч**)” (Нимрод де Росарио, „Тайната История на **Thulegesellschaft**”).

Ще повторя казаното в началото. Каситите били сключили договор със своя Бог-Стрелец Кус, за да участвуват в Същностната Борба. Те били страховити воители, напълно способни да се изправят срещу зверове, хора или Демони.

Години наред те странствували, докато каинитските Посветени определили, че най-могъщата „Огнена Змия” – т.е.: вихър от телурична енергия – се намирала в пределите на града Борсипа, който вече съществувал и бил обитаван от едно племе на хабирски пастири. Това не представлявало никаква трудност за един народ, решен да се сражава с пъклените Демони. За кратко време Каситите овладели мястото и техните каинитски Посветени извършвали Ритуалите, необходими за „успокояването” на Огнената Змия.

Веднага след това те приложили на практика една адекватна Стратегия за предстоящата атака. От нея трябва да изтъкнем две задачи, които демонстрират способността на каинитските Посветени. Първата се състояла в обучаването на един Елит, способен да се съпротивлява на могъщата магия, която щели да използват „Демоните”, когато бъде отворена „Портата на Преизподнята”. Този хиперборейски Елит, далечен предшественик на SS, имал священата мисия да изтреби Демоните – изумителен подвиг, в който най-вероятно щели да изгубят живота или разсъдъка си.

*Другата задача била навярно по-простата за изпълнение, но която изисквала по-голямо умение във владенето на Хиперборейската Мъдрост: да бъде построена „магическата Кула”, която, благодарение на хармонията на точните си размери, форма и функционалност, да канализира телуричната енергия, **разпръсквайки я** около „Окоето на Спиралата” на енергията. В архитектурата на Храмовете най-важното от гледна точка на „ритуалната функционалност” е планът на основата, неговият символ. Най-употребяваните са: кръглата основа, кръстът или осмоъгълникът, макар че също така са били строени храмове с правоъгълна, петоъгълна, шестоъгълна и пр. основи. Но в хиперборейската военна архитектура обикновено се строят здания, подобни на крепости, чийто план на основата почти винаги е един „лабиринт”. Такава фигура трябва да се използва поради техническите изисквания за канализацията на телуричните енергии и мога да добавя, че приложението на „техниката на лабиринтите” е още един от седемте начина за отваряне на индуцирани портали. Разбира се, не ще спра да повтарям, че резултатите на тези хиперборейски техники не са автоматични, т.е. те включват в своята функционалност участието на обучени човеци.*

Военият план на Нимрод се състоял, следователно, от три хода: 1во.) да се отвори порталът към плоскостта на Чанг Шамбала; 2ро.) да се достигне до прословутия Праг на синархичното посвещение; 3то.) да се атакува, атакува, атакува...

За допълнение към тази колосална Стратегия се разчитали редица логистични детайли, като например избора на оръжията или възможността за използването на прастарите „магически брони” от Атлантида. По отношение на оръжията каинитските Посветени решили, че воините ще използват стрели, направени по една древна формула: перата били от ибис; дръжките – от кавказка акация; и острията – от камък – щели да бъдат малки съвършено конични сталактити, събрани от едни дълбоки и тайнствени пещери, които една шаманска традиция твърдяла, че се свързват с Хиперборейското Царство на Агарта.

Що се отнася до „магическите брони”, лесно е да си представим днес, в светлината на модерната електронна технология, какво би представлявало едно „електростатично поле, утаяващо материята”, обгръщащо цялото тяло. Но тази „електронна броня”, наричана **магическа** през Епохата на Нимрод, била обикновена защита в дните на Атлантида, допреди някакви си 12.000 години. Каинитските Посветени успяли да надарят само за няколко часа с такова защитно поле Цар Нимрод и неговия Генерал Нинурта, тъй като никой друг от народа не разполагал с необходимите условия за кръвна чистота, нужни за прилагането на прастарата техника. Само двама воители, докато Атлантида разполагала с цели армии, които използвали „металната обвивка”! Тази техника претърпяла една дълга деградация, докато изчезнала напълно поради кръвното обръкване. В началото, когато Боговете дошли на Земята преди милиони години, те обвивали физическото си тяло с една „огнена броня”. Сетне, в далечната Лемурия, Посветените, Царете и воините материализирали минерални брони, поради което се наричали „Каменни Човеци”. И накрая, в разцвета на Атлантска Кали Юга Боговете-Предатели материализирали около своето тяло брони от метал, които ги защитавали от удари на меч или копие по подобие на нашите средновековни ризници. Атлантската броня от материализиран метал е, от друга страна, източникът на еврейската легенда, според която Нимрод притежавал „одеждите”, които Адам и Ева били носели в Рая. Той ги бил придобил от Хам, един от синовете на Ной, а по-късно, след като се сражавал с Исав – един друг голям ловец – ги бил изгубил. Тези легенди се намират в талмудическите Мидраши „Сефер ха-Йашар” (XII в.) и „Пирке де-Рабби Елиезер” (90 – 130 г. от Р.Хр.), а също така във Вавилонския Талмуд (500 г. от Р.Хр.), и др.

Пазителите на Прага също разполагали с брони и мощни оръжия, сред които например „лъча **Ом**” – едно атлантско оръжие, с което сладникавите „Учители на Мъдростта” от Чанг Шамбала обикновено дезинтегрират учениците, които се оказват непокорни.

Така въораженият изглеждал като страховит враг, но това е една чиста привидност, само материално могъщество. Воините на Нимрод носели хиперборейския Знак на **Хк** – Руната на Огъня, срещу която никой „Безсмъртен Демон” не може да се изправи. А още по-малко Двестата Хиперборейци-Предатели. Този Знак представлява за

Тях **истината** – неизбежното припомняне на изоставения Божествен Източник. И също като Горгоната, за Тях се оказва невъзможно да го гледат, без да се излагат на сериозен риск.

Когато Кулата била готова, в малката кула на върха била поставена една метална колона от желязо, мед, сребро и злато, увенчана с един гигантски Изумруд. Въпросният камък бил предаден на Каситите от Бога Кус, когато Той ги въвел в борбата с Демииурга Енлил – Йехова-Сатана, – чиято обител се намирала във Вавилония. И както разказвали шепнеешком Посветените, Свещеният Камък бил донесен от Венера от Боговете, които съпровождали Кус, когато Те дошли на Земята преди човекът да е съществувал. В течение на многото десетилетия, които отнел преходът на „варварите“ от склона на върха Елбрус в Кавказ, притежаването на този „Дар от Небето“ бил стимулт, който им позволявал да се изправят срещу всевъзможните несгоди. Той бил **Центърът**, около който се **формирала** Расата; той бил **Оракулът**, който позволявал да се чуе Гласът на Бога и той бил **Tabula regia**¹⁵⁹, в която можели да се прочетат Имената на Царете. Той бил също така Изначалният Знак, пред който Демоните отстъпвали ужасени и срещу който никоя пъклена сила нямала мощ. Посредством него **щяла да се отвори в Небето Портата на Ада** и щяла да се започне непримиримата битка срещу служителите на Онзи, който бил оковал Вечния Дух към Материята. Мнозина народи са били наричани „варвари“ от други, по-„цивилизовани“ народи, намеквайки за тяхното „дивачество“ и „несъзнателност“. Но е необходимо да бъдеш „варварин“, за да сключиш договор с Боговете и да вземеш участие в Същностната Война. Единствено **гаранцията** на кръвната чистота на едни „варвари“, дръзки и неподатливи на сатанинските клопки, може да накара Боговете да решат да поставят в света **краеъгълния камък** на една Свещена Раса. С други думи, „клопките“, изкушенията на Материята, са поставени навсякъде и затова е необходимо да бъдеш „варварин“ или „фанатик“, но също така наивен „като дете“ или като Парсифал – чистия безумец от артурианската легенда.

Когато завършила постройката на Зикурата, били изпратени вестители до останалите Каситски градове и села, тъй като тяхното Царство включвало Ниневия и други по-малки градове, също както и множество северни станове, които се простирали до езерото Ван и дори достигали склоновете на Арарат. Хиляди Посланици били дошли в Борсипа, за да видят Кулата на Нимрод и да отдадат почит на **Ищар** – Богинята на Венера, и на Кус – техния расов Бог, съпруг на Ищар. Също тъй дошли от Юг, от Вавилония, която били наскоро завладяли, един малък брой от техните братовчеди Хети, с които Каситите тръгнали заедно преди много десетилетия от Кавказ.

159 Лат. „Царска табличка“ (бел.прев.).

Всичко било приготвено за лятното слънцестоене – деня, в който Чанг Шамбала е „най-близо” до нашия физически план. В този ден народът на Борсипа се събрал заедно пред големия Зикурат и един контраст от емоции се отгатвал по всички лица. Нашествениците Касити – ловци и земеделци, т.е. каинити – показвали открито своята дива радост от завършването на едно начинание, което им било отнело няколко поколения. Древната арийска поговорка гласи: „яростта на война е свещена, когато каузата му е справедлива”. Но ако тази жажда за справедливост го води до конфронтацията с един хилядократно по-силен Враг, тогава **по необходимост** трябва да се случи едно чудо – една мутация на човешката природа, която го отвежда отвъд материалните предели, отвъд Кармата и Вечното Завръщане. Леонид в Термопилите вече не е човек. Той ще бъде един Херой, един Титан, един Бог, но никога един обикновен човек. Затова народът на Нимрод в своята свещена ярост предчувствувал близката колективна мутация; чувствувал се извисен и виждал да се разтваря измамната реалност на Демииурга Енлил. Те кипяли от доблест и така пречиствали драстично своята кръв. И тази Чиста Кръв, кипяща от ярост и доблест, като тупти в слепоочията, носи Спомена за Източника и извиква преминаването на изначалните образи пред вътрешния поглед. С една дума – **извлича** от мизерната реалност на света и **пренася** в истинската духовна същност на човека. При тези магични обстоятелства не е странно, че цял един народ спечелва безсмъртието на Валхала.

Контрастирайки с въпросната воинска еуфория едно ужасно безпокойство се забелязвало, изписано по лицата на многобройни граждани. Това били онези, които съставлявали първоначалното хабирско население на Борсипа – пастири и търговци, които открай време почитали Демииурга Енлил.

Според тяхните традиции Йехова-Сатана бил предпочел пастиря Авел и презрял земеделеца Каин, което е разбираемо, като се има предвид, че „пастир е службата на животинския човек”, син на Йехова, както учи Хиперборейската Мъдрост. По тези причини те изпитвали една дълбока омраза към Цар Нимрод и каинитските Посветени. Една омраза, каквато могат да чувствуват само страхливите – онези, които, подобни във всичко на овните и овците, които пасят, се самоназовават „пастири”. Тази омраза към война е която, маскирана лицемерно, възхвалява „добродетелите” на сантиментализма, милосърдието, братството, равенството и прочее лъжи, които са познати много добре поради претърпяването им в тази **цивилизация на пастири**, в която ни е потопило юдеохристиянството на Синархията. И тази омраза, която имам предвид, възниква и се подхранва от един извор, наричан **страх**.

Страх и Доблест: ето двете противоположности. Вече се видя трансмутиращата сила на доблестта, чийто израз е Яростта на Война. Страхът – напротив – се изразява в малодушната и изтънчена омраза, която след множество

дестилации поражда завистта, яда, злословието и всевъзможни потайни чувства. Страхът, прочее, е една отрова за чистотата на кръвта, така както доблестта е една противоотрова. Възхвалата на доблестта възвисява и трансмутира; разлага реалността. Разпалването на страха от друга страна потапя в материята и увеличава оковането към илюзорните форми. Затова хабирските пастири от Борсипа мърморели между зъби молитвите към Енлил, докато, като хипнотизирани от ужас, съзерцавали каинитската церемония.

В първия час на утрото, когато Шамаш – Слънцето – току-що се бил събудил, тъпаните и флейтите вече наелектризирали въздуха със своя монотонен и напевен ритъм. На различните тераси на Кулата Посветените жени танцували обезумяло, докато повтаряли непрекъснато „Кус, Кус!”, призовавайки Бога на Расата. Иерофантите, на брой петдесет, изпълнявали ритуалите, предхождащи битката, разположени около огромната лабиринтна мандала, построена на пода на малката кула на върха с мозайки от лапис-лазули, точно копие на лабиринта на основата на Зикурата. В цялото ограждение преобладавал синият цвят, контрастирайки с интензивния и мъждукащ блясък на големия зелен Изумруд, посветен на Духа на Венера – Богинята, която семитите наричали Ишар, а шумерите – Имнина или Нинхарсаг.

Докато Иерофантите оставали под покрива на малката върхна кула, навън, в страничните коридори Цар Нимрод и неговите двеста стрелци се подготвяли да умрат.

Войнствената кулминация нараствала постепенно с течение на часовете. Около пладне можела да се забележи една ектоплазматична пара с пепеляв цвят, която се процеждала от колоните на малката върхна кула и се завъртала мудно около нея, обвивайки в причудливите си спирални струи несмутимите воители. Вътре в малката кула парата покривала цялото помещение, но не надхвърлява пояса на най-високия от Иерофантите.

Гълпата, която оставала вкаменена, наблюдавайки върха на огромната Кула, внезапно станала изумен свидетел на един феномен на корпоризация на парата. Отначало само някои го забелязали, но сега това било видимо за всички: облакът приемал определени форми, които оставали за момент, преди да се разтворят и отново да се корпоризират. Главният „мотив” на мистериозните релефи на парата съставлявали основно фигурите на „Ангели”. Ангели или Богове; но също така Богини и деца. И животни: коне, лъвове, орли, кучета и пр. И бойни колесници. Едно цяло Небесно Войнство се материализирало в парообразния облак и се въртяло бавно около малката кула. И преминавайки, бойните колесници, теглени от буйни крилати жребци, Ангелите-Воители явно окуражавали Нимрод. Също така го правели жените, но ще е уместно да се спрем миг на Тях, защото самото съзерцание на тяхната хиперборейска красота е достатъчно да просветли сърцето и на най-пасивния човек и да го изтръгне от ноктите на Измамата. О, хиперборейски жени! Толкова прекрасни! Те носели къса пола,

препасана в кръста с тънка връв, от която висяла отстрани ножницата на един грациозен и страховит меч. Арбалет на гърдите, а до меча – пълен колчан стрели. Плитки от злато и сребро на една коса, която изглеждала мека и лека като вятъра. И Лицата. Кой би могъл да опише тези Лица, забравени през хилядолетията на измама и упадък; Лица, които обаче били гравирани с огън в Душата на война, почти винаги без той самият да го знае? Кой би дръзнал да говори за тези очи, искрящи от студен кураж, които неудържимо го подбуждат да се бори за Духа, да се завърне в Източника – очи от стомана, чийто поглед ще успокои Духа до мига, предшестващ битката, но които след борбата чудотворно ще бъдат като балсам от ледена Любов, който ще изцери всяка рана, ще успокои всяка болка, ще възкреси навеки Хероя – този, който се придържа упорито към Пътя на Завръщането в Източника? И кой, най-сетне, ще се осмели да спомене дори техните изначални усмивки, пред които бледнеят всички човешки жестове; пред чиито напевни звуци заглъхват музиките и шептенията на земята; един преобразяващ смях, който никога не ще може да отекне посред мизерията и измамата на материалната реалност и който поради това може да бъде чуто само от онзи, който знае също да слуша Гласа на Чистата Кръв? Невъзможно е дори да се опита да се скицира пречистият образ на тези хиперборейски жени, вечни спътници на Каменните Човеци, чиято проекция в ектоплазматичната пара се произвеждала, благодарение на мощната воля на каинитските Посветени. Ще добавя само, че въпросните образи били огромни. Докато другите фигури се въртяли на определено разстояние от воините Касити, Те се отделяли, за да ги прегърнат и погаят, и тогава можел да се прецени техният размер. Те превишавали двукратно по височина Цар Нимрод – най-високия воин в Борсипа.

Народът виждал ясно тези излияния и макар да било очевидно, че Богините говорели на воините с повелителен тон, сочейки към небето, никой от тях не можел да чуе дали действително тези призраци издавали някакъв звук, защото френетичният ритъм на флейтите, барабаните, тимпаните и арфите бил оглушителен. Но навярно хиперборейските жени говорели директно на Духа, навярно гласовете им се чували вътре във всеки воин, както казват, че чувствуват Авгурите...

Обхванати в това изстъпление, но за момент замаяни от изумление пред трансформациите на белия облак, гражданите на Борсипа не забелязали кога една от Посветените напуснала танца. Тя се изкачила, преминавайки оставащите етажи, за да се стигне до малката кула, но преди да влезе парата приела формата на едно множество от крилати деца, които пърхали около нея, изливайки върху главата ѝ ефирни течности от не по-малко ефирни амфори. Тези свръхестествени проявления обаче не я задържали. Помазана от глава до пети от грациозните херувими, тя напредвала решително и влязла в малката кула. Петдесетте Иерофанти, като забелязали нейното внезапно влизане, престанали всяко пеене, всяка инвокация и като се обърнали към нея, я загледали вторачено. Накрая Посветената забавила лекия си ход

пред входа на лабиринта и, без да каже дума, дръпнала една връв и оставила туниката си да падне, оставайки без никакви дрехи... с изключение на украшенията. Тези били във висша степен странни: четири златни змиеобразни гривни, които носела намотани около всеки глезен и всяка китка; една яка, подобна на гривните; една тиара, обкована с млечнобели и матови камъни; две обеци, два змиеобразни пръстена и един червен камък в пъпа.

От целия комплекс това, което впечатлявало най-много с изящния си дизайн и умението на златарите, били гривните. Всяка една от тях правела три намотки; тези на лявата ръка и крак с опашката на змията навън и плоската глава към вътрешността на тялото; гривните, намотани около дясната ръка и крак показвали змията като „излизаща“ от тялото; в яката змията сочела с опашката си към земята, а главата, странно двуглава, този път оставала точно под брадичката. Всичките змии имали инкрустирани малки зелени камъни в очите и тялото, изработено и емайлирано с живи цветове. Виждайки тези чудни произведения на златарството никой не би заподозрял, че те били в действителност деликатни инструменти за канализиране на телуричните енергии. Девојката притежавала красота, която секвала дъха. Тя можела да се види, докато преминавала със сигурна крачка през лабиринта, който изглежда познавала много добре, тъй като подът почти не се различавал под гъстия облак от ектоплазмена пара. Ако тя би объркала пътя, ако би срещнала една стена, това щяло да се вземе за лошо знамение и операцията щяла да се отложи до следващата година. Но Посветената не се колебае, тя държи отворени Хилядите Очи на Кръвта и вижда как там долу, в основата на Кулата, телуричната енергия също преминава резониращия лабиринт като неудържима огнена змия. И всички се доверяват на Нея в страховитата мисия, която е предприела и която започва тук, но продължава в други светове. Доверяват ѝ се, защото е една Посветена магьосница, родена пета в една фамилия на радиестезисти, с кръв толкова синя, че вените се очертават като гъсти дървета под прозрачната ѝ кожа. Всички мислят за нея, докато тя преминава лабиринта, пеейки химна на Кус.

Иерофантите затаяват дъх, докато тънките крака на Посветената изминават умело последните коридори на мозайката-лабиринт: тя вече стига до „изхода“. Успяла е!

Но този триумф означава смърт, както веднага ще се види. Точно в края на лабиринта се намира колоната от камък и метал, където със странен блясък сияе хиперборейският Изумруд. Посветената спира пред нея и, повдигайки очи към небето, изкачва трите стъпала, които водят до основата на колоната, която е ниска, тъй че Изумрудът едвам достига до нивото на таза. Любопитно нещо: Изумрудът бил издялан във формата на вагина, с една централна цепнатина, която може да се види, тъй като се намира на горната фасета, обърната към покрива на храма. И напротив, на Посветената, въпреки че е гола, не могат да се видят половите органи, понеже една гънка от плът, напълно лишена от косми, покрива долната част на стомаха. Тази

физическа характеристика, която в наши дни запазват само буименските жени, е най-явното доказателство за нейното атлантско-хиперборейско потекло. Кроманьонските жени са притежавали една „естествена фуста от кожа” и древните египтянки от първите династии също, както може да се види на множество барелефи.

Посветената е преминала лабиринта, „довела” е змията до горния храм и я е превела през колоната от камък и метал. Сега нейната огнена глава започва да притиска под хиперборейския Изумруд, възпламенявайки го магически и обливайки в зелена светлина огромното помещение и всички в него. Навън тътенът на барабаните и флейтите е придобил толкова бърз ритъм и такава интензивност, че става невъзможно да се мисли или да се прави нещо друго, освен да се съзерцава Зикурата и малката кула на върха, обградена от Нимрод и неговите стрелци. Последните междувременно наблюдават между колоните вътрешната сцена, невидима за народа, събрал се в подножието на Зикурата.

Ден Петдесет и Трети

Вече е пладне – точният момент, в който Шамаш се намира във висината. Дълбокият глас на един от петдесетте Иерофанти се отправя към красивата Посветена, говорейки с кратки фрази, произнесени с ритъма на ритуална молитва:

- О, принцесо Иса:

Съдбата на Расата е в твоите ръце.

Много земи прекосихме

и преминахме безброй страни,

за да стигнем дотук,

търсейки началото на Последната Битка.

Години на пътища и несгоди

откак напуснахме священите планини,

където се родихме два пъти

и на чийто връх Кус ни събираше

и ни говореше за Изначалните Времена.

Узнахме в онези далечни дни,

че не сме оттук.

*И, след като си спомнихме нашия Божествен Източник,
Как бихме могли да останем там,
измамени от Ел¹⁶⁰, от „Древния” Енлил?
Да, всичко погрозня през нашия поглед.
Полята внезапно пресъхнаха.
Ароматът на цветята стана ужасен,
и топлината на Шамаш вече не ни се струваше добра.
Внезапно видяхме класовете проскубани
и дори планините изгубиха впечатляващата си висина.
Всичко това се случи, когато погледнахме света,
след като Мъдрецът Кус
ни бе говорил за забравеното Небе,
изпълвайки гърдите ни с носталгия.
Тогава именно решихме
да поемем по пътя на Завръщането в Източника.
И да накараме да заплатят скъпо за предателството си Демоните,
които ни бяха измамили със своята магия.
Мнозина бяхме ние, които тръгнахме
от свещената планина
в различни направления.
И мнозина са Царете,
които със своите хиперборейски народи
търсят оттогава пътя на Небето.
Но Кус ни бе предупредил,
че някои не ще пристигнат скоро,*

160 Семит. „Бог, божество” (бел.прев.).

ако бъдат отново измамени
от лукавите Демони.
Но нас Той насочи сигурно,
защото нямаме друга цел,
освен да покорим Небето.
Води ни непобедимият Нимрод,
от който Ел се бои,
тъй като неговата Кръв е Чиста,
синя като морето
и червена като утрото на Шамаш.
Ние сме един народ, доблестен като лъва,
и летим високо като орела,
Но окото ни е остро
и ноктите ни разкъсват Врага.
Ние сме един твърд народ,
който не познава прошката
и не дава примирие в борбата.
Води ни Нимрод,
стрелец като когото няма друг на Земята.
Звездите го изобразиха
ловуващ в небето.
Ние носим с нас
Зеления Камък на Кус,
за да не се загубим **отново**.
Какво повече можем да искаме?
Назад, пъклен Демони!
Защото тук има един **пробуден народ**,

когото не ще можете да уплашите,
нито да измамите никога.
Пазете се, проклети Демони!
Защото се надига една неукротима раса,
която ще се бие с вас до смърт.
Днес пътят стига до своя край.
Назад е останало великото море Каиш¹⁶¹
и страната на Каишу¹⁶²;
погребани в изминатите пътища
остават нашите жени и деца,
нашите старци и най-добрите ни воини.
Мнозина са паднали за славата на Кус
и следвайки героичния Нимрод,
**вожда, който ще ни отведе към победа
в това или в други небеса.**
В Борсипа сме разпънали стан,
за да построим най-високата Кула на света
и да укротим Огнената Змия.
Като нашия Зикурат няма друг
вито във Вавилония, нито в Асур¹⁶³,
нито в далечния Египет,
нито в земята на арийците.
Откакто Потопът покри Земята
и наказва Демоните,

161 Каспийско море (бел.прев.).

162 Вавилон. „Каситите“ (бел.прев.).

163 Асирия (бел.прев.).

*които обитаваха островите Рута и Даитя¹⁶⁴,
не се е виждала друга такава Кула.
Боговете ни се радват
и Демоните се боят от нас.
Колко работихме, за да я построим!
О, Иса, това усилие не бива да е напразно.*

*Посветената стояла на същото място, изправена пред Изумруда на Кус,
запазвайки почтително мълчание, докато красивите ѝ издължени очи, оставали
втренчени в Йерофанта.*

Този продължил своя монолог:

*Дошли сме тук, за да умрем, сражавайки се,
и ти, мила Принцесо,
избра да умреш първа,
за да ни отвориш Портата на Небето.
Ще накажем Демоните
и ще отмъстим за смъртта ти, о божествена Иса,
щерка на Змията на Венера!*

*Красивата каинитска Посветена видимо побледняла, но очите ѝ блестяли
свирепо, докато от устата ѝ излезли тези доблестни слова:*

*– Строителят на Световете на Илюзията,
омразният Енлил,
е потънал във вечен сън,*

¹⁶⁴ Северният и южният остров, на които се разделя континентът Атлантида през периода от преди 200.000 до около преди 80.000 години според теософския автор Уилям Скот-Елиът (бел.прев.).

докато оплоденото му тяло
се ражда и преражда във всичко съществуващо.
Той се е съюзил с Демоните,
които обитават в Дехунг,
хилядократно прокълнатия град,
Града на Ужаса и на Измамата,
чиято Седма Стена
има един таен вход
в страната на жълтите хора.
Той е поверил на Демоните,
да продължават извратеното му дело.
И Те са ни оковали
и ни пречат да се завърнем в света на Кус,
където се намира Дворецът
на истинския Бог **ХК**,
чието Име не може да се произнесе, **без да се умре**.
Но макар Дехунг да е далеч,
Портите ѝ са навред.
Седем Порти има Дехунг
и Седем Стени я ограждат.
Демоницата Долма притежава ключовете,
но само лудите биха се оставили да бъдат водени от Нея.
Как ще обсадят тогава
доблестните Касити
крепостта на Дехунг?
Ако Демоните вече знаят
за нашите святи цели

и ако окото им е приковано в нас
от кулата Кампала?
Ще го направим, както ни научи
нашият Бог Кус, Господарят на Венера,
събуждайки от сън
жалкия Енлил и принуждавайки го
да отвори Портата на Небето
и да поддържа моста
над мрачните стени
на Дехунг Кампала.

Посветени Касити: Вижте всички,
че Енлил се е събудил!

Богът, Който Спи, е идиот,
Той обича флейти и тъпани,
танци и песни,
и да почитат Името Му,
но също тъй желае кръв,
защото баща е на свещениците,
на мръсните пастири и жреци.

Само **Чистата Кръв**
ще накара чудовището да излезе
от бездните.

Започнете, Йерофанти!

Иса е готова
да умре във войната,
от всички първа!

Ще пътувам през световете,

където мъртвите бдят,
Демоните дебнат
и Боговете очакват.
Ще ме съпровожда Кус,
Когото всички тачат.
И в името на Нимрод
ще принудя Звяра
да отвори Портите
за доброто на нашето дело.
Започнете, Йерофанти,
Иса е готова!

В този момент три неща се случили едновременно: Слънцето стигнало своя зенит; музиката секнала внезапно, изпълвайки ушите с мълчание; и с един точен разрез Йерофантът прекратил живота на красивата Каситска Принцеса. Нефритеният нож разрязал гладко снежнобялата шия над двуглавата огърлица. Двама Посветени подкрепяли безжизненото тяло, докато кръвта падала на едри капки върху блестящия скъпоценен камък и навлизала в неговата утробна цепнатина, превърнала се сега в жадно гърло. Тогава започнали да се случват най-чудните неща, които човешки очи били съзирали от много столетия насам.

Тези, които били вътре в малката кула можели да наблюдават една ужасяваща сцена: при падането на кръвта светлината, която се излъчвала от Изумруда, угаснала за миг, но сетне една огнена колона се издигнала бързо като стрела от пода на малката кула, обгръщайки пиедестала и скъпоценния камък. Тялото на Принцесата лежало на пода, невидимо под непроницаемите мъгли от геоплазматична пара, които с всеки миг ставали все по-гъсти. Въпреки това един призрачен образ със същата гола красота можел да се види ясно до огнената колона, вкопчен в някаква борба. Огненото знамение, което в първия момент не надхвърляло дебелината на слонски крак, сега било широко като кръг от шест човека. Отначало то се гърчело свирепо като някакво пъклено влечуго, но сетне, разширявайки се, бавно приемало непогрешимия образ на Дракона. Това бил един огнен Дракон, чийто сткраховит образ ставал все по-ясен, колкото повече се борел с призрака на Принцеса Иса.

Следва да се поясни, че били изминали само няколко минути откакто Принцесата била издъхнала до момента, в който се материализирало огненото чудовище. Следва да се поясни това, защото оттогава насетне всичко ставало прекалено бързо... или може би свидетелите били изгубили представа за времето.

Внезапно челюстите на този първичен звяр, този Левиатан, Рахаб, Бехемот или Техом-Тиамат, издали страховит рев, като в същото време един огромен пламък помел залата, поглъщайки и изпепелявайки многобройни Иерофанти. Само оцелелите могли да наблюдават невероятното зрелище на този огнен звяр, **възседнат** от мъртвата Посветена. Принцеса Иса – нейният призрак – се била изкачила на главата на чудовището, сядайки между тригълните перки на люспестия гръб. Това дръзко действие накарало чудовището да изригне пъкления рев и смъртоносния пламък. Въпреки тази реакция и свирепите разтърсвания на звяра, Принцесата повтаряла несмутимо тези думи:

– Дух на Енлил, на Ел, на Йах и на Ил,
Ти, който оплождаш Земята,
произвеждаш живота
и мамии човеците
с твоето измамно изобилие
и тези илюзорни богатства, които предлагаш.
Боже, който някога бе във висините,
но сега си паднал
и си се превърнал в пълен идиот,
Ти не ще оковеш и нас
в тази пъклена Вселена,
която си построил,
подражавайки на истинското Небе.
Ние ще си отидем,
защото ни е втръснало от теб,
от всичките ти капани
и от Демоните, които ти помагат.

*Отвори входа на пъкленото леговище,
където обитават твоите страхливи следовници!
Заклевам те да го направиш, Ел,
в името на истинския Бог,
баща на Кус,
Когото ти предаде!
В името на **ХК**!
Заклевам те да отвориш Портата
в името на **ХК**!*

Като чул това Благословено Име, звярът се отпуснал на момента към пода на малката кула, увивайки се около колоната от камък и метал. Главата му обаче се поклащала заплашително, без обаче тази демонстрация да засяга действията на призрачната Посветена, която се държала здраво хваната за неговия гръб. Телуричният Дракон не показвал никакво намерение да се подчини – отношение, което накарало доблестната Принцеса да действува по драстичен начин. Накланяйки се, тя протегнала ръка, правейки жест сякаш да докосне собствената си кръв, изпълваща кухнята на хиперборейския Изумруд. Сетне казала:

*Тази кръв, която днес бе пролята
и към която си принадлежал,
о Господарю на всички неща,
е моята кръв: една свещена кръв
от потеклото на Боговете на Венера.
В нея се съдържа споменът
за нашия Божествен Източник
и за истинския Бог **ХК**.
С нейната субстанция съм помазала пръстите си
и сега ще начертая на челото ти*

*Знака на Източника.
Срещу него няма защита.
Заклевам те да отвориш Портата,
Енлил, царю на Пастирите,
в Името на ХК
и Свещения Знак!*

Принцесата начертала бързо неговия символ на челото на чудовището и ето че най-голямото чудо още не се било случило. Страховитото огнено създание се стрелнало нагоре като пружина, преминавайки през покрива на малката кула и носейки на главата си красивата ездачка.

Онези, които били навън, в коридорите на Зикурата и около неговата основа, все още пазели мълчание, тъй като били изминали няколко минути, откакто музиката била престанала и защото страховитите резове, които издавало чудовището, невидимо за тях, били достатъчни, за да накарат да замлъкне кое да е гърло. В момента, в който Принцесата рисувала първичния Знак и Драконът се издигал, един вик на ужас се изтръгнал от всички усти. Точно над малката кула, не много далеч от нейния покрив, Небето помътняло, сякаш някаква тъкан се била разкъсала.

*Сега един черен отвор се виждал ясно от всички свидетели на странното явление. И най-любопитното и **ненормалното** било, че мрачната дупка **закривала напълно** Слънцето, въпреки че то, тъй като се намирало много по-високо, **би трябвало да се вижда** от някакъв далечен ъгъл. Въпреки това никой вече не виждал Слънцето, макар неговата светлина да продължавала да осветява пладнето, сякаш то се намирало в своя зенит. Разбираемо е, че под властта на такива интензивни емоции, никой не се грижел за съдбата на Слънцето, тъй като, докато ужасът бил парализирал страхливите хабири, Каситите виели от ярост, размахвайки юмруци към небето. Зрелището било действително впечатляващо и оправдавало всяко разсейване. След като се отворила Портата на Небето, огненото чудовище се било преобразило напълно. В първия момент изглеждало сякаш страховитата глава била проникнала в мрачния отвор, тъй като се виждал само един блестящ цилиндър като огнен лъч, който излизал от малката кула и навлизал във висините. Но скоро станало ясно, че се извършвала една метаморфоза и след няколко секунди едно ново чудо се явило пред изумения поглед на обитателите на Борсипа. Първо той се подул, сетне се покрил с издатини, докато менял цвета си и се обаграл в кафяво; накрая, много бързо, издатините се простряли навън и се преобразили в заострени клони, покрити с остри тръни и някакви зелени листа; само няколко секунди*

по-късно той представлявал едно гигантско глогово дърво, което се издигало по необичаен начин върху Зикурата на Цар Нимрод.

От основата на Кулата се виждала само част от дънера и листакът отгоре, тъй като короната изглежда се губела в Портата на Небето, докато коренът оставал скрит от погледа във вътрешността на малката кула. Но това, което заслужава да се подчертае, е че веднага, след като завършила метаморфозата, изчезнала всяка следа от огън, енергия или плазма, и феноменът се стабилизирал без да се случват повече промени. В този момент изглеждало така, сякаш глоговото дърво винаги е било там... ако не била злоещата цепка в Небето, която страховито напомняла за всевъзможни ненормалности и изменения в естествения порядък.

Но никой не разполагал с достатъчно време, за да се ужаси. Още не се било **отворило Небето** и две фигури се втурнали бързо към последната рампа, която отвеждала към терасата на малката кула и, стигайки там, опънали лъковете си, прицелвайки се в Прага. Това били Нимрод и Нинурта – Царят и храбрият Генерал – единствените воители, които имали метална броня и затова напредвали първи, прикривани от Елита на стрелците.

Царят и Генералът се прицелвали със своите лъкове към мрачините на отвора, опитвайки се да различат някаква цел, когато внезапно се появили две фигури, размахващи мечове. Демоните с вид на „човек от бялата раса”, високи пет лакътя, изглеждали сякаш се носят по въздуха, но по някакъв начин получавали опорна точка, тъй като успяли да стоварят мечовете си върху героичните стрелци. Остриетата бляснали като светкавици, докато разсичали пространството, но отскочили, без да проникнат в броните на Нимрод и Нинурта. Ударът обаче ги накарал да се търкулнат зашеметени на покрива на малката кула, която служела като последна тераса.

Дъжд от стрели се изсипал тогава върху „Безсмъртните Демони” и макар много от тях да отскочили от техните брони, други такива проникнали и ги ранили. Гигантите се стоварили, поразени до Цар Нимрод, който бързо ги обезглавил и издигнал огромните им глави пред трескавата тълпа.

Докаато Цар Нимрод правел това и сетне захвърлял кървавия си трофей към множеството, Генерал Нинурта, съпроводен от част от воинския Елит, започнал да се изкачва по дървото Енлил, което свързвало Небето със Земята. За пръв път от хиляди години една група Мъдри Воители се готвела да шурмува Чанг Шамбала!

Моля Ви, д-р Сигнагел, позволете ми да направя една малка спирка в разказа, за да успея да изразя в поема това, което преминава през моя Дух, когато извиквам последния чуден подвиг на онзи хиперборейски народ, който е знаел какво прави посред един свят,

който бил чисто объркване. Сетне ще подхвана отново разказа в точния момент, в който воините на Нимрод се готвели да нахлуят в Прага на синархичното посвещение.

Доблестни воини Касити!

Вашият подвиг ще просвещава навеки

всички хиперборейски народи,

които решат да щурмуват Небето

и да се завърнат в първичния източник,

от който Йехова-Сатана ги е лишил.

Защото Те са се сражавали с Демоните

и са се пробудили от Великата Измама.

Но досега никой не е успял

да стигне славата на Нимрод „Победения“.

Затва ние, които тук оставаме,

ще трябва да опитаме отново,

заедно с Кристос Луцифер „Посланика“ –

Богът на тези, които „губят“ по времето на Кали Юга –

и Лоялните Богове на Духа на човека,

Които очакват означения момент,

в който дванадесет души

от най-чистата Кръв

и един Сиддха

ще се срещнат в края на Кали Юга

на Американска земя.

Тогава Гралът ще бъде намерен

*и след хиляди години на предателства
ще падне, пробуждайки, правръзката ни от очите;
ще бъде отворена отново Портата
и Чанг Шамбала с нейните Демони
ще бъде окончателно унищожена.
Но досега никой не е успял
да стигне славата на Нимрод „Победения”.
Вярно е, че малцина са опитвали:
някои ибери, някои келти,
троянци, ахейци, дорийци или римляни,
мнозина готи и мнозина германци.
Но никой досега не е успял
да стигне славата на Нимрод „Победения”.
Може би Катарите в Монсегюр
или тевтонските Рицари
на Фридрих II Хохенцауфен,
или най-великият от всички –
нашият Фюрер – с неговата магическа Ос
и един доблестен народ, що пред нищо не отстъпва;
навярно Той се е стремял като никой друг.
И тъй мнозина са спечелили вечността
и от този Ад са си заминали.
Но не окончателно,
защото една Последна Битка ще се води
и ще се завърне Нимрод,*

заедно с великите Херои от миналото.
Один, Вотан и Виракоча,
Херакъл, Индра и Кетцалкоатл,
от Валхала те ще дойдат, пеейки,
заобиколени от прекрасни Валкирии
и музика от някогашното време.
И те ще поведат Войски огромни
от Живи, Безсмъртни и Възкресени.
Една-единствена добродетел ще се иска:
нарича се **чест** и тя извисява човека,
що от Измамата се е пробудил.
Същностна ще е Войната
и Демургът с пълчищата му – победен,
ще освободи най-сетне Вечните Духове,
които от Венера дойдоха,
за да се завърнат там, където Бог очаква,
в един Свят, що не е бил сътворен.
И тръгвайки си от Вселената на Материята,
на лудостта, на Злото и на Великата Измама,
завръщащите се ще възпяват в хор
подвизите на Нимрод „Победения”!

А сега ще продължа с разказа. Дървото Енлил имало прави и разположени нарядко клони, които всъщност били огромни тръни, така че по тях човек можел да стъпва, все едно че те били една гигантска стълба. Това именно сторили доблестните Касити, подготвяйки се да се изкачат по дървото и да обсадят „Портата на Небето”. Едвам успели Генерал Нинурта и петдесетима воители да се изкатерят достатъчно, когато

установили, че се намират пред входа на една пещера или пред нейния образ. Те скочили смело от дървото, без още да знаят дали щели да могат да стъпват в тайнствения свят, в който навлизали през „Портата на Небето”, и се озовали върху един явно каменен под. Неколцина се върнали, за да погледнат, и видяли дървото, което се губело в бездънните висини, а също така рѣба на една бездна на няколко лакѣтя от мястото, където били спрели, в която се различавали на много стѣпки разстояние покривѣт на малката кула, откъдето изниквал гигантският дѣнер, Зикуратѣт, хората от народа, събрани наоколо, и ограденият със стена периметѣр на града Борсипа. Контрастирайки с ярката светлина навѣн, където все още продължавало да бѣде пладне, в това място царял мек полумрак. Имало обаче достатѣчно светлина, колкото да се различат детайлите на зловецата пещера: виждали се седем стѣпала от камѣк, а от последното – един коридор, който се губел в далечината. Но над входа, следвайки кривата на неговата арка, били приковани седем триѣгълни знамена. Върху всяко едно имало един и същ текст, написан на също толкова различни езици. На своя собствен каситски език те могли да прочетат:

*Не смейте да стѣпите на този праг,
ако преди това не сте умъртвили страстите
и изкушенията на Света.
Тук хора идват само, за да се преродят
като Посветени в Бялото Братство,
но за да придобият тази привилегия
те трябва първо да умрат.
Адепти: ако все още сте живи,
ако пламѣкѣт на първичното желание
все още пламти вѣв вашите сѣрца,
ако съхранявате спомена
и подхранвате стремежа,
тогава бягайте, докато е време!*

Явно ставало на дума за една стратегическа маневра. Текстѣт, очевидно предназначен за уж-адептиите на посвещението, целял да разсее и провокира сѣмнение у

нашествениците. Обаче, далеч от това да постигне тези цели, посланието извикало внезапно смях у воините Касити.

По глоговото дърво вече пристигнали, изкачвайки се, Нимрод и Нинурта, следвани от друг отряд стрелци. Скоро те се срещнали, тъй като нищо не се случвало, приготвили се да влязат в пъклената пещера.

– Иса, Иса! – започнал да зове с виковете Цар Нимрод, разтревожен от отсъствието на Посветената, която никой не бил виждал откакто Драконът се бил издигнал към Небето. В този момент някой забелязал, че знамената били изтрили изкусително си послание и се били пренаписали сами, упорствувайки в тактиката да се обръщат към воините с измамно духовни слова:

– Странници Касити,
в това място ще открие само лудостта,
онзи, който не притежава праведно Сърце
и кротка и благочестива Душа,
способна да почита Великия Архитект на Вселената
и да му служи в неговото Велико Дело.
Вие не притежавате напълно тези добродетели.
Но въпреки това, щастливи сте, о Касити!
Макар и сгрешили във вашата цел,
това, че сте могли да стигнете дотук, е във ваша полза
и затова ви правим едно предложение
този единствен път, сега и завинаги:
предлагаме ви да служите, заедно с Нас,
на Единния, Господаря на Великото Дихание,
Създател на Земята, на Небето и на Звездите,
та неизброими Светове, подобни на този,
и на други **лока**¹⁶⁵, тъй странни и фини,

165 Санскр. **Loka** – „свят, вселена” (бел.прев.).

че се оказват неразбираеми за кой да е смъртен.

Вие сте доблестни и чисти, о Касити,

но сте били измамени от Демона Кус,

който ви е показал един несъществуващ Рай.

Трябва да го оставите и да приемете Плана на Единния.

*Сега ще ви предложим да **преминете изпитанията***

и да служите на Единния Бог редом с Нас.

Помислете добре, о Касити,

*вие убихте двамина от нашите **Хива Анаким,***

Свещените Пазители на Прага

и това е тежък грях, заради който ще трябва да се пречистите.

Въпреки това, ние все още ви предлагаме да служите

в редовете на Братството на единствения Бог.

Ако се съгласите сега, ако приемете договора,

ще трябва да оставите оръжията си на Прага

и да се пречистите от всяко агресивно намерение

и от прокълнатите знаци, които носите.

Сторете го бързо, о Касити!

Закото е единствена възможността, която ви даваме.

Сторете го и ще можете да преминете без опасност

коридора, който е пред вас.

Но имайте предвид, че трябва да го преминете

с покаяние в Душата,

защото сетне ще стигнете едно Пресвято място,

наречено „Храма на Разумността”,

където ще бъдете Посветени в Мистерииите на Единния.

Спогледали се разколебани Нимрод и Нинурта; били очаквали да срещнат врагове, строени за бой, но тук имало само някаква глупава магия. Знамената, с думите, които се били видяли, привличали по тайнствен начин вниманието на Каситите. Сред воините някои не умеели да четат, но, странно, посланието достигало също така и до техните умове. И въпреки че не разбирали много от употребените понятия, те **знаели** безпогрешно, че се опитвали **да ги купят** всеки път, когато им предлагали някакво **предложение**; да ги подкупят, та да изоставят борбата и да се предадат без бой. Каситите победени, разоръжени с „думи“? И каква щяла да е цената, купена с такава страхлива капитулация? Не друго, а да служат на омразния Енлил... Един ропот се надигнал откъм воинския Елит: опитвали се да ги измамат и освен това обиждали техния Бог Кус. Кръвта кипяла във вените на героичните Касити. Но посланието продължавало:

*Ако приемете щедрото Ни предложение,
ще се превърнете във **Воини на Розата**,
ще усвоите **Учението на Сърцето**
и благодарение на тази **Мъдрост**
ще откриете във собственото си **Сърце**
Ел – Онзи, чрез когото съществувате всички –
Древния на Дните,
Господаря на Вечните Лета,
Санат Кумара¹⁶⁶.*

*Ако приемете, ще се сражавате винаги за Него
и за неговия Избран Хабирски Народ,
чието семе се намира много близо до вас.*

*Ако приемете, ще се завърнете в света
като Адепти, Посветени
в Мистерията на **К̄лачакра**,*

166 Санскр. **Sanat Kumāra** – „Вечния Младеж“, земният планетарен аспект на Демиурга (бел.прев.).

най-мощната Наука на Земята.
И благодарение на нейните тайни
ще бъдете най-силните човечеци,
не ще има врагове, които могат да ви се опрат.
Ще бъдете уважавани Магове,
победоносни Генерали,
непобедими Царе,
най-богати хора,
притежаващи една Власт,
каквата никога не е била видяна.
Ще споделите славата да царувате в Света,
заедно с **избраното от Него потекло**
в недалечния ден, когато Ел
като **УНВН-Саваот**
ще се яви пред многобройни народи,
почитатели на Материята,
и ще ги поведе с твърда ръка
от Синархията на Своята Власт...

– Неее! – отекнал като гръм гласът на Нимрод. – Не гледайте проклетото знаме!
Неговият глас е отвън, в Света на Измамата. Какво ви говори вашата Чиста Кръв, о
воини Касити? Не научихме ли от Кус Хиперборееца, че ще се опитат да купят нашите
оръжия? И не ни ли каза Кус там, в нашите далечни планини, че ако капитулираме пред
Демоните, това ще бъде нашият край?

Той изтеглил от ножницата меча си и с бързо движение порязал лявата си ръка.

– Слушайте! – продължил. – Аз, Нимрод, който ви води подебоносно в хиляди
битки, ви казвам, че трябва да се сражаваме до смърт с тези зли Демони, които не
смеят да се изправят срещу нас. Казвам ви, че те лъжат и че със своите обещания се
стремят само да ни погубят – той вдигнал ръката си, от която течала изобилна кръв. –

Ето моята кръв, която е най-чистата в света! С нея ще начертая Знака ХК върху това пъклено знаме и сетне ще влезем да убием Демоните. Нашият Знак е непобедим!

С десния си палец, потопен в кръвта, той начертал Знака на Източника и за миг се сторило сякаш един огън погълнал седемте омагьосани триъгълника.

– Да избием Демоните! – викнали в хор всичките воители.

Но те не успяли да влязат в тунела. Все още димяли на пода остатъците от знамената, когато Демоните на Шамбала, които наблюдавали тайно реакцията на Каситите, се приготвили да употребят едно от своите страховити атлантски оръжия: „оръдието ОМ”. Отначало се чул един мек звук, пронизващ и остър като пееето на цикадата. Сетне той започнал да се повишава по тон и сила, докато станал нетърпим.

– Иса, Иса! – извикали в дуо Нимрод и Нинурта. И действително, спускайки се от висините по тръните на дървото Енлил, пред погледа им се явил призракът на Каситската принцеса. Тя ги гледала втренчено и изглеждала сякаш говори енергично, но в първия момент никой не чул нищо, тъй като едносричката на Ел, излъчвана интензивно, била зашеметила почти всички. Въпреки това вярата в Посветената на Кус, която Каситите изпитвали, била впечатляваща, и навярно това тяхно доверие сторило така, че скоро те дочули или вярвали, че чуват нейните наставления.

– Застанете зад Нимрод и Нинурта! Гледайте фиксирано Знака на ХК, който е гравирен върху вашите мечове и оставете Гласа на Кръвта да тече във вас. Неговият шепот ще заглуши всяко нещо, което ви смущава. И вие, доблестни Вождове: имате мощно оръжие; ще видите, че то ще ви защити. Гледайте в мен и вярвайте, че вашето страдание скоро ще престане.

И скачайки към Царя и Генерала Посветената поставила ръце на главите на онези Герои, предизвиквайки възбудата на нещо като сияйна аура около техните тела. Тази операция произвела явно облекчение, тъй като миг след това и двамата запроклинали, макар и да не успявали все още да чуят собствените си проклетия.

Докато в Небето се случвали събитията, които току-що описах, долу, до Зикурата остатъкът от народа преживявал любопитни неща. Когато Нимрод хвърлил главите на Демоните, врявата била огромна и скоро след това същите висяли побити на две копия. Тези глави били доста по-големи от тази на един нормален човек, макар да не стигали до удвоения ѝ обем. Русите и дълги коси очертавали едно квадратно лице с

продълговати черни очи и огромен кукообразен нос. Устата била с дебели устни – детайл, който се забелязвал ясно, тъй като Демоните нямали бради.

Пиките били побити пред образа на Кус, докато Посветените пренасяли огромните тела, за да пристъпят към извлечането на сърцата на Демоните пред Бога на Расата. Една Посветена направила отвор в бялата гръд и извадила сърцето, което – любопитно – се намирало от дясната страна. Сетне тя изрязала сърцето на другия Демон и вдигнала високо кървавите органи с ръце, за да ги види народът. И тук се случило поредното чудо, тъй като при контакта с въздуха сърцата се преобразили в цветя с последвалия уплах от страна на тълпата, съставена от хора и деца. Това били две **червени рози** с един отрязък трънливо стъбло всяка, но никой не ги разпознал като такива, защото розите все още не съществували на земята и е възможно онези да са били първите, които човешки очи виждали от потъването на последната Атлантида. Посветената ги захвърлила презрително в краката на Кус и всички се върнали до Зикурата, където се издигал гигантският глог в онова безкрайно пладне.

Двестате Елитни стрелци вече се били изкатерили по глога Енлил и проникнали в черния отвор. Около Зикурата стоял остатъкът от Каситската Войска: пехотата, праикарите, копиеносците и спомагателните войски, както и многобройни стрелци, които не принадлежали към Елита. Също така имало множество отряди воители от други градове, които били дошли в Борсина като охрана на Посланиците и Благодарниците. И всички вдигали юмрук към Небето и викали: – „Кус, Нимрод; Кус, Нимрод!“ – окуражавайки своя невидим сега Цар и жслаейки вътрешно да получат заповедта да се изкачат по глоса, за да помогнат в борбата. Множество Князе и военни Вождове стояли заедно с войските, но никой не се осмелявал да даде никаква заповед, без да получи преди това знак от Нимрод или Нинурта.

Един хор от жени и деца, които съставяли остатъка от народа, съпровождал врявата на войските. Но пастирите хабири, разбира се, продължавали ужасени да призовават с тих глас Йах, Ел, Ил, Енлил – своя любим Демург. А жените-Посветени, които отначало плахо, а сетне с известна спешност се били изкачили до малката кула отгоре, за да разпитат за съдбата на Иерофантите, открили, че те всички били загинали. И затова плачели с викове и проклинали зловеция глог. Защото Посветените, които не умрели, когато страховитият огнен език обгърнал куличката, сега били набодени на гъстите дълги тръни, които покривали цялото пространство на синята зала. Каситският народ бил загубил Елита от каинитски Посветени; съдбата му сега се намирала единствено в ръцете на Цар Нимрод!

Но тогава звукът на оръдието **ОМ** започнал да нахлува околностите на града и скоро станал толкова непоносим, че мнозина паднали на земята, зашеметени от болка.

Един нов облак от геоплазматична пара, сега избликваща от почвата на Борсипа, се разпространил бързо. Мъглата се издигнала до една височина, равна на половин човешки ръст и покрила онези, които били паднали без съзнание. Първите, които се търкулнали почти мигновено, били хабирите; мъже и жени, деца и старци – всички падали незабавно, поразени от проникващия звук. И тогава се случило, навярно, **предпоследното** голямо явление за този славен ден.

Внезапно, тъй тайнствено, както се била образувала, мъглата започнала да се разсейва, оставяйки на открито множество мъже и жени, които лежали проснати на земята или се опитвали да се изправят. Но чудото било, че хабирите **в своя плен състав** били изчезнали. И дяволският звук – едносричката на Ел – също престанал в този момент.

Каситите, като забелязали, че хабирите не се виждат, помислили, че те са избягали, тъй като мнозина от тях били техни роби или слуги, и това предположение увеличавало яростта им. Но хабирите не били избягали: тяхната цяла общност претърпяла избирателните ефекти на оръдието **ОМ**, чийто звук, подходящо настроен, има свойството да предизвиква телетранспортация. По различни места, на много мили разстояние, се „озовали“ пастирите хабири, когато си възвърнали съзнанието, и ако отначало проклинали Нимрод и неговата „магия“, приписвайки ѝ вината за неволните си пътешествия, като узнали за съдбата на Борсипа, те благодарили на своя Бог Йах за това, че ги бил спасил. Мнозина се събудили в Ниневия или в Ашур, но други се били озовали по места, толкова далечни като **Ишбак, Пелег, Серуг, Тадмор** или **Сеннаар**. Действително, много семейства се събрали след години, разделени на разстояния от по двеста или триста мили, което допринесло за разгласяването по един изкривен начин на подвига на Нимрод в Близкия Изток. Докато ставало всичко това, в Борсипа един стрелец се навел от черния отвор в небето и извикал:

– Воини, в атака! Нимрод побеждава!

Този зов бил желанието от Каситския народ и той накарал миг по-късно хиляди воини да се втурнат да щурмуват Небето.

Ден Петдесет и Четвърти

Когато Нимрод и Нинурта се убедили, че звуковият лъч **ОМ** бил безсилен срещу тях, те се приготвили да нахлуят в Прага. Коридорът бил достатъчно широк, за да могат да напредват петима души един до друг – нещо което направили на бегом. Начело вървяла призрачната фигура на Принцеса Иса, следвана от Нимрод, Нинурта и

останалите стрелци, освен една дузина от тях, които останали да охраняват входа. Тази пещера, построена с цел да вдъхва страх у кандидатите за слуги на Демиурга, имала стени, покрити с чудовищни барелефи и тайнствени нечестиви надписи. Също така имало странични порти, които отвеждали към определени „камери“, където Демоницата Долма обикновено се явява в своята разгулна голота, заобиколена от свита от Жрици-проститутки. Тя е натоварена със задачата да „води“ и да „очарова“ adeptите, които не познават опасностите на сексуалната магия.

Този и много други халюцинаторни капани, предназначени да объркват и да подчиняват волята на наивните кандидати, които дръзват да преминат Прага, били поставени в засада по цялата безмерна дължина на зловеция коридор. Но никой от тези трикове не можел да задържи онези, които се намирали отвъд чувствата; онези, които чували само Гласа на Чистата Кръв; които тяхната решимост била довела на борба срещу Небето.

Каситският авангард бил изминал едно разстояние от два стадия, когато тунелът свършил рязко, отстъпвайки място на три зали, продължаващи една от друга, в чиито входове големи надписи на различни езици позволявали да се узнае, че се намират в „Храма на Невежеството и Обучението“, в „Храма на Братството“ или в „Храма на Разумността“. Първата зала била празна с изключение на един олтар с омразните символи на Енлил. Втората имала два олтара и две огромни базалтови колони до своя вход. Третата излагала на показ един пищен олтар с един ковчег, а по стените и тавана гравирани най-противните и прокълнати символи, които никой не можел да си представи без да изгуби разсъдък си. И във всички тези зали имало богати килими и гоблени, покриващи подовете и стените; и ароматни благовония, които изпълвали пространството, меко осветено от множество маслени лампи. Грите зали, тъй любопитно украсени, представлявали несъмнено една необичайна гледка за онези свирепи мъже, които допреди минути се намирали в един скромен пустинен град. Но това странно обкръжение не могло да бъде оценено по достойнство от Каситите, тъй като битката започнала веднага, след като те влезли в първата зала. Тук една група от „Пазители на Прага“ – **Хива Анаким** – подобни на онези, които Нимрод бил обезглавил преди минути, им препречвала пътя.

Въпреки че имат свиреп вид и са доста едри на ръст, тези порождения на черната магия не са много ефективни във бой. Те са били родени от чифтосването между Боговете-Предатели и женските на животинския човек в церемонията на Сабата, която е прастара – от Епохата, в която въпросните практики разрушили Атлантида. Много хиляди от тези демонични същества живеят в Чанг Шамбала (или Кампала, Дехунг, и пр.); те са напълно слабоумни и служат във „Войнствата“ на Великото Бяло Братство. Но има хора още по-малоумни и от **Хива Анаким**: това са онези, които, като ги видят, ги вземат за „Ангели“ или „извънземни“.

Пазителите обкръжавали един плешив полугол старец от жълта раса, който приличал на обитател на далечните планини Куен Лун. Той държал в ръцете си едно **Дордже** или Скиптър на Властта, т.е. един свръхмощен проводник, който позволява да се действа в цялата голяма резонантна машинария, която е материалната Вселена, като един „ключ“ или „спусък“. Скиптърът – един прът със сферична глава от камък – излъчил тъмночервен лъч, който ударил внезапно гърдите на Генерал Нинурта, събаряйки го зашеметен на пода. Но Врагът нямал време да се възползува от този удар, защото една точна стрела пронизала сърцето на жълтия Демон, като тази необичайна реакция предизвикала огромно объркване сред Хива Анаким. Сега сблъсъкът станал неизбежен; докато няколко Демона изтегляли трупа на стареца към „Аулата на Обучението“, другите се отправяли с меч в ръка към войните Касити. Един дъжд от магически стрели се стоварил върху тях, но в това ограничено пространство дистанцията скоро се скъсила и трябвало да се сражават ръкопашно. Мнозина Демони вече били паднали, пронизани от Каситските мечове, и други не закъснели да ги последват. Нимрод пробил един проход между атакуващите и, следван от своя отряд, преминал в следващата зала. Тук борбата се ожесточила и се видяло, че броят на Демоните бил огромен.

Но Нимрод бил във възторг. Бил забелязал отвъд втората зала един сияен персонаж, който направлявал атаката. Той се показвал на моменти в Храма на Разумността от една порта, която изглежда отвеждала към един широк двор, но след като извиквал заповедите, се оттеглял, за да пропусне други отряди от Хива Анаким. Това бил един Нефилим – един от „Боговете-Предатели“, – но Нимрод, впечатлен от Божествения му вид и големите му бели крила, го взел за самия Енлил. Когато образът на Нефилима се очертал на портата, той се прицелил внимателно и стрелял. Стрелата описала гладка крива в пространството и се блъснала директно в гърдите на Демона, отскачайки сякаш се била ударила в скала.

– Куче Нимрод! – извикал Нефилимът с лице, обезобразено от омраза. – Тъй ли отверъщаш на нашето предложение? Сега ще умрете, ти и всичките ти хора. Ще бъдете фураж за нашите Хива Анаким, които определено имат добър апетит.

Казвайки това, той се отдръпнал от портата, докато една тълпа Демони се втурнала към Нимрод, който наблюдавал ужасен как множеството Хива Анаким се захванали да поглъщат свирепо падналите воители. Тази гледка изтръгнала вик на ужас от Каситския Цар и докато мечът му държал нападателята на разстояние, той забелязал, че загубите сред неговите елитни стрелци били огромни. Това бил моментът, в който той дал заповед да се викат подкрепления. Няколко момента по-късно хиляди воители нахлули в прокълнатите Храмове на синархичното посвещение.

Скоро Хива Анаким били надвити и Нимрод имал възможност да се присъедини към оцелелите от неговите стрелци. Оставали по-малко от половината, но дошлите

подкрепления били внушителни до такава степен, че заплашвали да изпълнят трите Храма, които вече били превзети. Трябвало да опитат да излязат към външния двор. Нимрод погледнал през портата, в която видял Нефилима, и установил, че тя отвеждала в двора на огромен Дворец посред един циклопичен град. Картина, която секвала дъха.

Истината била, че се намирали в сърцето на Чанг Шамбала, много близо до Двореца на Царя на Света. Заклинанието на каинитските Посветени било толкова ефективно, – подкрепено, разбира се, от Мистерията на Чистата Кръв, – че Огнената Змия ги била пренесла през Седемте Стени. Тунелът на синархичното посвещение преминава през тях, за да могат учениците на Демииурга да стигнат до Учителите на Мъдростта. Но е редно да се направят някои пояснения. Въпреки всичко, което се видя да вършат каинитските Посветени и Нимрод, ключът за стигането до Чанг Шамбала не се отнася до магия, а до Стратегия. За нищо не би послужило това, че някой би могъл „да отвори портата”, ако неговият Дух е догматизиран или е жертва на коя да е от психологическите тактики, които прилага Бялото Братство, за да осъществи Универсалната Синархия. Затова **истинският подвиг на Нимрод бил да премине тунела и трите Храма с оръжие в ръка, което говори и винаги ще говори за Най-Чистата Кръв на Земята. Защото тези места са най-мощните камери на измамата, които съществуват в света.** Нищо не може да се сравни с тях, нито третирането с наркотици, съчетано с хипноза, което могат да използват Тайните Служби на Запада, нито коя да е друга система за „психично програмиране”. Тези, които се озовават там – лица, удобни на Синархията, държавни и религиозни глави, Царе, богати и влиятелни хора, президенти на корпорации и пр., – „се завръщат напълно омаяни, готови да работят всеотдайно за изпълнението на своята мисия”. Това са „Посветените” на Синархията – те са „умрели” и са се „родили наново”; но това, което всъщност е умряло в тях, е Духът – Кръвният Спомен, който сега, бидейки потопени в едно тотално **стратегическо объркване, те вече никога няма да почувствуват.**

Във външния двор на Храма на Разумността, където се били окопали доблестните Касити, очаквали неспокойни един цял легион от Хива Анаким с меч в ръка и множество отряди от Шеидим – джуджетата с кожа с пръстен цвят. Тези джуджета с огромна глава са продукт на ритуалното съвокупление между човеци и определени животни по време на оргиите на атлантската черна магия. Транспортирани масово в Чанг Шамбала след катастрофата, те обитават в мрачни пещери и изпълняват всевъзможни поръчения за „Учителите”. През последните години те са били „пре-открити” на Запад като съпровождащи екипажите на НЛО, но в действителност става на дума за един хилядолетен земен вид. Притежават едно парализиращо антиперсонално оръжие, което предизвиква усещането за студ и може да причинява припадъци, но не е смъртоносно. Проявяват се като агресивни и са опасни, ако човек не

ги познава и не притежава познанията, необходими за да ги неутрализира. Но когато се оказват на губещата страна, те са страхливи и бягат в безпорядък. По принцип са свирепи месоядни, но не харесват човешкото месо като свирепите Хива Анаким. Те са отговорни за отвличането на добитък, осакатяването на животни и смукането на кръв, също както Хива Анаким понякога се хранят с непредпазливите граждани, които никога няма да се „появят” отново.

Гледката на външния двор не могла да бъде по-зловеща, но Нимрод желяел да се изправи срещу страхливия Нефилим и да отмъсти ужасните загуби, причинени сред неговите хора от гигантите-човекоядци. За тази цел съставил една проста Стратегия. Щял да изпрати пехотата във орда, следвана от един авангард копиеносци. Отзад оставал Елитът на стрелците, прикриващ ариергарда и повалящ постоянно най-сигурните мишени. В обръкването Нимрод възнамерявал да се добере до Нефилима.

Емин Нефилимът, чието име било **Кокабиел** – един от двестата Богове-Предатели, които дошли от Венера, следвали Пътя на Дясната Ръка и основали Бялото Братство или Окултната Йерархия на Земята – се намирал прикрит зад един огромен фонтан, насочвайки кошмарните си воинства. Видът му бил ослепителен, тъй като тези Демони са горделиви и изпитват удоволствие да показват една красива външност, опитвайки се в суетата си да се съревновават с Кристос Луцифер, Господаря на Несътворената Красота.

Нимрод дал заповед за атака и една орда от Каситски воители се спуснала срещу затворената формация на Демоните. Джуджетата стреляли със своите парализиращи оръжия и причинили някои препъвания сред първите воители, но скоро се видяло, че импулсът, който ги носел, правел невъзможно задържането им по този начин. Започнали да ваят дузини стрели, докато двата авангарда се сблъскали, пораждайки едно огромно меле. В този момент Нимрод, който привидно се бил насочил в противоположната посока, се нахвърлил с два скока върху Кокабиел, опитвайки се да го обезглави с един остър кинжал от Нефрит. Това оръжие, произлизащо от Китай, му била препоръчала Иса като много ефективно за поваляне на Демоните.

Въртейки се в смъртна прегръдка, двамата Хиперборейски врагове – белият Нимрод и мрачният Кокабиел – залагали своите безсмъртни и илюзорни животи, опитвайки се да се пронизат взаимно. Това било нещо, което не било виждано от 8000 години.

Но техните тела принадлежали на две различни Раси. Кокабиел бил огромен, почти двойно по-висок от доблестния Нимрод и това физическо превъзходство, прибавено към омразата му, която представлявала една почти осезаема, обгръщаща го енергия, поставяли Каситския Цар в трудно положение.

– Умри, Куче Нимрод! – извикал Нефилимът, докато стискал гърлото на Каситския Цар, изненадан в смъртоносното счепкване.

– Умри и се върни в пъкления свят на смъртните човеци! – започнали да се трошат костите на злощастния Цар.

– Глупав Нимрод! Искаш да завладееш Небето ли? Наказанието ще бъде ужасно. Ще се оковем така, че ще се завърнеш към минералното съзнание или дори по-зле – към елементалния свят на етерните ларви. И ще ти отнеме хилядолетия да се освободиш от колелото на Кармата, проклети Нимрод. И с твоя народ ще дадем един окончателен пример. Той ще бъде заличен от лицето на Земята! Но твоето поражение ще бъде запомнено завинаги от хабирското потекло на **УНВН**. – Щрак!, издал зловец звук, пречупвайки се, гръбнакът на Нимрод.

– Ха, ха, ха! – смеел се цинично Кокабиел. – Наистина това име ти отива: „Нимрод Победения“! Така ще бъдеш запомнен, куче Нимрод. Ха, ха, ха! **Аххааа!** – страховито извил от болка Нефилимът, като усетил, че нефритеният нож бил проникнал до дръжката си в неговия пояс.

През цялото време на борбата Нимрод се бил опитвал да забие оръжието във врага, но то се плъзгало по електростатичната броня с минерална кондензация, която го защитавала. Накрая, когато усетил, че умира, той разлял съзнанието си в Кръвта по хиперборейски маниер и оставил последното усилие на ръката му да бъде ръководено от изначалните импулси. И тогава ръката му, се стрелнала със страховитото оръжие директно в една точка от пояса на Нефилима – точно над черния дроб, където един енергиен вихър на чакрата пораждал слаба точка в бронята.

Сега Кокабиел бил мъртъв и никога повече нямало да живее в тази Вселена – това е мистерията, която се опитват да скрият Демоните Нефилим от Чанг Шамбала. Но Нимрод агонизирал до гигантския труп...

С падането на Кокабиел внезапен смут възникнал сред демоничните войнства. Но гласовете на други страхливи Нефилими ги подтиквали да се бият без отстъпление. Клането било ужасно и кръв покривала голяма част от двора, осеян със стотици трупове. Един отряд сапъори започнал да подпалва съседните коридори и скоро пламнал Дворецът, който явно бил евакуиран. Посред бъркотията няколко воина поставили Нимрод да седне срещу ромолящия фонтан и го видяли да се усмихва, докато проблясването на лакомите огнени езици хвърляло танцуващи сенки върху неговото лице. Също тъй те го видяли да разговаря с призрака на Иса. Някои дори могли да чуят ясно какво казвали:

– О, Иса. Къде беше, Принцесо?

– Много далеч, Доблестни Нимрод, – отвърнала мъртвата Посветена. – Огненото чудовище Енлил ме пренесе отвъд земния свят до Дома на своя Господар Шамаш, Слънцето. Там видях един Огнен Град с най-пъклените Демони, които някой може да си представи. Имаше единадесет „Богове”, подобни на Енлил. И един, о Нимрод, който не може да бъде описан от никой смъртен без риск да изгуби разсъдъка си. Най-ужасното и противно чудовище, което може да си представи човек в една вечност на безумие. И то обитаваше в Шамаш! И всичко, о Нимрод, всичко съществуващо – всичко, което виждаме тук, в този Ад и в множеството други светове, които премина чудовището – всичко беше живо, пулсираше и беше част от Него!

Но трябва да се радваш, о Нимрод, защото дори Той бе безсилен пред изначалния знак на **ХК**. – „Превърни се в дърво!” – заповяда Шамаш на Дракона Енлил – „и обърчай в изначалния гносис на твоите плодове този **Знак**, който ни припомня **Непознаваемия!**”.

– Внезапно, о дръзки Нимрод, аз се озовах в короната на едно глогово дърво, една Ябълка, една Роза, един Бадем – едно дърво, което беше всичките наведнъж – едно дърво, чиито плодове съдържаха Тайната на Змията – Мъдростта на Създателя Енлил, Познанието, което пазят Демоните, защото то е наследството на животинските човеци и на Избраните Народи на Ел. Това дърво висеше от черни бездни и стигаше до Шамаш. Започнах да се спускам и множество пъкленни създания ме дебнеха, но всички побягваха като виждаха, че носех Знака. Бях много неспокойна, защото трябваше да изпълня мисията да намеря Пътя на Завръщането в Източника, както ни беше възложено от каинитските Мъдреци. Всяка надежда на Расата бе заложена в мен и не можех да се проваля. И като връх на затрудненията чувах Гласа на Шамаш, който говореше на **Кучето на Небето** и казваше:

– О, Сириус! О, Сион! О, Божествено Куче! Твоето неопетнено Лице е принудено да съзерцава как следовниците на Кристос Луцифер, посланика на Непознаваемия, се бунтуват срещу Плана на Единния, нарушават космическите закони и търсят как да напуснат Вселената на Слънцата. Ще позволим ли ние, Архитектите на Всички Светове, **Духовете-роби** да се освободят от игото на циклите, от манвантарите и от пралаите? Отговори, о Ти, който живееш в Мира на Единния. Кажеш ли дали можем да допуснем помазаният Луцифер, Кристос, да разкрие Мистерията на Врила на Духовете, оковани към еволюцията от нашите Свети Воли. Но ето че Посланикът се е установил в нашия Дом и оттам вдъхновява Изкуплението на Чистата Кръв. Просветлява вътрешността на човеците с едно **ново Слънце, което никой не вижда** – едно Черно Слънце, което припомня Божествения Източник на Духа и пробужда Носталгията на Завръщането. Ще позволим ли тази мерзост, о Сириус? Ако те открият пътя на Завръщането в Несътворените Светове, какво ще стане с нашите планетарни вериги, поверени на съмнителното развитие на монадите? Ние трябва да попречим на това! О, Сириус-Сион, Куче на Единния Пастир, който пазиш Космическото Стадо, вий зъбите си в Изкупителната Змия и ни освободи от заплахата на духовното освобождение, **за да**

продължи навеки робството на онези, които са подобни на Непознаваемия, без да знаят, че са!

– Не се бой, о Нимрод! – възкликнала Принцесата, виждайки, че лицето на умирация Нимрод се помрачило. Ние победихме, о Ти, победителю на Кокабиел! Докато Демоните провикваха нечестивите си гласове по цялото земно кълбо, аз се опитвах да изпълня мисията на Расата и да намеря Пътя на Завръщането. За тази цел съсредоточих вниманието си в Черното Слънце, тъй като това е единственият начин да се съхрани **стратегическото предимство**, придобито чрез чистотата на кръвта, когато една най-жива светлина се отдели от отвъд този Расов Център. Това беше един **зелен лъч** с неизразима чистота, който преминаваше Несътворения Център и разкриваше за нашата Фамилия Изначалната Порта на Изгубените Домове. О, Нимрод, за миг всичко стана ясно, всяко объркване се разсея! И вече не можех да се изгубя никога, защото сега знаех, че никога не сме се отклонявали, нито обърквали, нито съгрешавали, нито падали. Дори никога не сме се местили. О, Нимрод! Като се разпръсна цялата Велика Измама, бях сигурна, че вече не ще трябва да се завръщаме, защото сме били там, без да го знаем. Завладяли сме Свободата на Духа, о Доблестни Нимрод! **И абсолютната възможност да бъдем ние самите наше собствено творение, ние да бъдем матрицата на собственото ни раждане. Волята на Непознаваемия, о Божествени Нимрод, е да можем всичко!**

Принцеса Иса произнесла последните думи, съпровождайки сетното дихание на Хиперборейския Цар: – Вече притежавах Тайната на Завръщането като се спусках по глога, когато ви видях във входа на нечестивата инициативна пещера, но беше хубаво, за да се изпита чистотата, постигната от потеклото на Кус, да се води Последната Битка между Каситите на Нимрод и Демоните от Чанг Шамбала. За да се съхрани в расовата памет на все още окованите човеци споменът за този подвиг и да бъде припомнен в края на Ерата на Рибите, когато Тринадесетте Бога възвърнат Короната на Луцифер и пробудят окончателно хиперборейските народи. Тогава ще падне Чанг Шамбала с нейните Демони и в един Огнен Холокост без край ще погине проклетото творение на Демиурга Йехова-Сатана.

Нимрод лежал мъртъв в Чанг Шамбала. До него, с гримаса на неописуем ужас на вдървеното лице, бил трупът на Нефилима Кокабиел, който бил Учител на чародеите и маговете. Неговата Наука се била оказала безполезна пред твърдата решимост на чистите Касити и този провал показал, че за човекът, трансмутиран в Каменен Човек, е винаги възможно да се бори срещу Демоните и да победи. Ясно е, че тази **духовна победа** може да бъде също поражение, ако тя **се мери с мярката на животинския човек**. Защото действително се разглежда като „поражение” всяка победа, която не носи със себе си един материален успех, установим чрез материалните стереотипи на

„синархизираните” общества. Тъй като моралът на едно общество е функция на неговата Култура, а както вече се видя, „Културата е едно стратегическо оръжие” за Синархията. Затова онези, които се борят срещу сатанинските сили – пробудените човеци – винаги ще бъдат заклеявани като „победени”. И затова Великото Същество, което просветлява **Вътрешния Път** на човеците – Кристос Луцифер – е наречено Бог на Губеците: защото всичките му последователи винаги „губят” по време на Кали Юга.

Лежал, прочее, Нимрод Победеният, мъртъв в Чанг Шамбала. Неговите храбри Касити били напълно изтребени в една обширна зона на Прокълнатия Град, докдето ги била довела тяхната воинска ярост. На трептящата светлина на последните огньове можела да се наблюдава ужасната костница, в която се били превърнали Храмовете и дворовете. Първият Дворец, наречен „Обител на Манусите”, където се разполагали анализите на Коренните Раси и който бил използван от Учителите на Мъдростта за обучаване на техните **посланици**, бил превърнат в пепелище. Един огромен Манастир и множество малки храмове, посветени на „малките божества”, все предназначени за обучаването, т.е. тактическото измамване на „посланиците”, също били пострадали от последиците на пожара. В сравнение с тези сериозни загуби съпротивата, оказана от Демоните, била минимална. Само злият Кокабиел и Китайският Учител, който използвал Дорджето, рискували своята кожа, ограничавайки се да изпрацат срещу Каситските воини легиони от гигантите Хива Анаким и джудетата Шеидим. Както би се казало днес, те използвали една „тактическа маса”, съставена от „роботи” или „андроиди”. Истината е, че **те не могат да рискуват своите животи, защото са много малко**. Преди милиони години те били двеста. Нимрод ликвидирал един... Определено е трудно да се повярва, че толкова малко хора ще бъдат способни на толкова много. Но трябва да се има предвид, че ТЕ притежават „подкрепата” на хиляди „Учители” – т.е. „Посветени” животински човеци, Души от високо еволюционно стъпало – и разполагат със **стратегическото владение на планетарното съзнание**.

Онова безкрайно „пладне” останало неизменено по време на цялата Битка на Нимрод и неговата приблизителна продължителност може да се счита около дванадесет часа. В момента, в който Каситският Цар издъхвал и битката в Чанг Шамбала затихвала, последното чудо разтърсило Борсипа. Вече всички налични воини се били изкачили в Небето – повече от четири хиляди души, включително някои посетители – и градът тогава представлявал странна гледка с тази тълпа, съставена предимно от жени и деца, която не преставала да вика, наслаждавайки своите протести върху един фон от воинска музика, изпълнявана от Посветените каинитски жени. И с тази впечатляваща кула, издигната към Небето в открито предизвикателство. И с това глогово дърво на върха ѝ – това розово дърво, което символизира сублимацията на

материята от страна на Ел и нейното вмъкване в Космическите Йерархии, чиито върховен управител е онзи, който се самоназовава „Единен”. И с това безкрайно пладне, без образа на Шамаи... Наистина Борсипа представлявала една странна гледка в този свой последен ден!

Вече нямало роби в Борсипа; потеклото на Йах – кръвта на Аврам – пастирите хабири били спасени. Но нямало също и страхливци, които да бягат, когато **сребрилата леща** се появила в небето. Всички онемели от изумление, докато **огромното сребърно** око се показвало от един съмнителен облак. И всички умрели на своите постове, когато атомният лъч поразил с пълна сила Кулата на Нимрод. Развитата топлина била толкова голяма, че пясъкът се разтопил и капел като вода. Един смъртоносен ураган – един разширяващ се кръг от огън – тръгнал от Борсипа, убивайки всяко живо същество на десет мили околоръст.

Било употребено едно друго от атлантските тактически оръжия, изпълнявайки така молбата, която Енлил и Шамаи отправяли към Кучето на Небето – Сириус-Сион – и на която Принцеса Иса била свидетел. И след като била извършена атаката, сребърната леща изчезнало от всеки физически поглед, за да се завърне в **центъра**, откъдето била **проектирана** – в Чанг Шамбала.

Когато димът се разпръснал, оставала изправена само една седма част от Кулата на Нимрод; Шамаи продължавал своето пътешествие на Запад, а глоговото дърво и Портата на Небето вече не съществували. Кошмарът бил свършил: Прагът бил в безопасност, за да продължи да предлага услугите си на синархичните посвещения и Синовете на Полунощното Слънце се били провалили отново.

Щял да остане само расовият спомен за големия подвиг на Нимрод и обгорените останки от неговата Кула такива, каквито могат да се видят и до днес в Кулата на Борсипа, с пясък, превърнат в стъкло от ядрената топлина, поленнала все още, след хилядолетия, по нейните стени. И щели да останат също клеветите, измислени от пастирите хабири и събрани от арабската и еврейската традиция. В Талмуда и в различни равински писания може да се прочете, удобно изопачена, част от тази история. Там се споменава Кулата на Нимрод, „от която неговите стрелци изстрелвали стрели към Небето”, „луциферичната гордост” на Каситския Цар, неговата Кула, „объркана” с тази на Вавилон, и пр. Също така са намерени глинени таблички, гравирани с клинописно писмо, които разказват по-обективно фактите, както и многобройни Кудурру – гравирани камъни, които обикновено се поставяли в Храмовете или като гранични знаци – намекващи за подвига на Нимрод.

Навярно от всички фалшификации, изработени около този хиперборейски подвиг, най-коварната ще да е споменаването на Е.П.Блаватска в „Тайната Доктрина”, където

тя пише, че „един елит от асиро-вавилонски свещеници открили начина да избягат от Еволюционния План на Слънчевия Логос и напуснали Планетарната Верига, заедно с техния народ, отправяйки се към „звездите”, където **продължават своята еволюция**”. Т.е. въпросната агентка на Синархията се опитва да направи капитал от подвига на Нимрод **в полза на синархичните теории**.

Остатъкът от Каситския народ продължил да господствува за известно време, но накрая се слял със своите братовчеди Хетите, тъй като – както вече се каза – „една Раса, която губи своите каинитски Посветени, е умираща Раса”, а заедно с Нимрод, били заминали завинаги Елитът на каинитските Посветени. Хетската експанзия обаче довела до повторното заселване на Борсипа, която била отчасти възстановена, но никой не се осмелил да докосне руините на страховитата Кула.

В Чанг Шамбала завинаги се помни историята на Нимрод и с повелята да бъдат избегнати бъдещи опити от този тип мнозина „посланици” са заемали през вековете да **елиминират** доказателствата в това отношение и да **всяват объркване** относно тактическата методология, използвана в атаката. Бера и Бирса са били двама от Безсмъртните от Бялото Братство, които са работели най-много в тази насока. Въпреки това много хиперборейски народи са подражавали в по-голяма или по-малка степен на подвига на Нимрод: един от тях бил викингският народ на Гренландия, който „отворил Портата”, затворена сетне от Киблѳн-Колумб. Друг, по-скорошцен, е германският народ на Третия Райх, който разполагал с Хиперборейската Мъдрост на Елита от каинитски Посветени на Черния Орден **SS**. Така Фюрерът на Германия е могъл с изгледи за успех да предприеме отново колективната мутация на Расата и да опита да завоюва Небето. **Но резултатите от този нов хиперборейски подвиг със сигурност ще бъдат видяни от онези, които се намират под действието на Синархичната Магия, като едно „поражение”**.

Приключвайки това резюме на историята на Нимрод, ще кажа, че Каситският Цар, неговият храбър Генерал Нинурта, неговите Посветени и целият народ, който умрял в Борсипа, предприели окончателното Завръщане към Източника, водени от несломимата Принцеса Иса.

Междувременно Демоните-идиоти Хива Анаким поглъщали техните тела в Чанг Шамбала, а Царят на Света произнасял своята вечерна Молитва, отложена този ден с дванасесет часа поради неизличимия подвиг на Нимрод.

В Музея на Ла Плата в Буенос Айрес се намира знаменитото Кудурру на Кашиу, открито в Суза, където представлявало част от плячката на еламитския Цар Шутрук-Нахунте от XII в.п.Р.Хр. Върху него е гравирана царствената фигура на Нимрод, **стъпващ върху Луната и Слънцето**, с една осмолъчна звезда – символ на планетата

Венера – над главата му. До него един Зикурат напомня за знаменитата му Кула. Над този образ има две колони от клинописно писмо на Хетски език, в които се споменава смъртта на Царя и се предупреждава, че никой не бива да забравя неговия подвиг. Ще предам тук част от въпросния текст съгласно научния превод на Професор Рамирес от Университета в Салта, считан всеобщо за най-точен:

Смъртта на Нимрод

*От една прочута Кула,
чиито руини са тук,
Цар Нимрод към Небето замина.
Един ден ще се завърне!
Но той не отиде
пред Боговете коляно да превие.
С лък опънат се изкачи,
готов да убива.
Стрелите му Шамаш раниха,
но скоро той се изцери.
Но Нимрод си замина,
макар, че един ден ще се върне.
Една Богиня го водеше,
нарича се Иса,
тя е самата Ицар,
и един народ го съпровожда –
това са храбрите Касити,
които заедно с него ще воюват.
И тъй Нимрод замина
и с нас вече не е,*

макар легендите да казват,
че един ден ще се завърне
със своя лък опънат,
готов да убива.

Ден Петдесет и Пети

По много подобен начин като Каситите на Цар Нимрод се държали викингите от Гренландия през XIV век, д-р Сигнагел. Затова именно Демоните от Чанг Шамбала изпратили там Киблón през 1447 г. – за да затвори Портата на Туле, която те били отворили. От завръщането си в Лисабон, след като е изпълнил с успех своята мисия, Киблón се приготвя за следващата голяма стъпка: **да отплава на Запад, в посока към Портите на Земния Рай и на К’Таагар. Първата трябвало да отвори и да замаскира, така че да бъде използвана само от членовете на Избрания Народ и неговите съюзници Голените. Втората – „другата порта на Туле” – той трябвало да затвори окончателно: Портата на К’Таагар или на Агарта била същата, която Белите Атланти били достигнали преди хиляди години, придвижвайки се на Изток, и която в средновековните карти фигурирала като „Страната на Катигара”, Царството на Великия Хан или на Презвитер Йоан; тази „Порта на Катигара” щяла сега да бъде доближена обратно, откъм Запада, а нейният вход – запечатан чрез Кабалистичното приложение на Сефиротите. След мисията на Киблón Катигара щяла да изчезне завинаги от Западната Култура. Или – което е същото – щял да изчезне К’Таагар: Домът на Тарсис разполагал, прочее, с броени дни, за да възприеме Литическия Знак във Венериния Камък и да замине към Обителта на Боговете-Освободители.**

Относно Портите на К’Таагар, разположени **в Крайния Запад**, ще Ви кажа, че в Епохата на Киблón са съществували четири „отворени”: три в Америка и една в Антарктида. От трите американски Киблón успял да затвори само Портата на Центъра – най-пряката, през която били минали Белите Атланти и която се намирала разположена в Бермудския Триъгълник. Тази на Севера била по-късно безплодно търсена от членовете на Избрания Народ, но никога не могла да бъде намерена, тъй като Червенокожите – Расата-пазителка – се заели да я замаскират и защитават много добре. Аналогично се случило с Портата на Юга, пазена от ингските Атумуруни, които използвали Литическата Мъдрост с цел да попречат на Голените да я намерят. А антарктическата, непозната за Врага в продължение на няколко столетия, щяла да бъде използвана неотдавна, през XX век, от Черния Орден SS, за да отведе Фюрера към Обителта на Лоялните Богове на Духа на човека.

Херцогът на Мединасели Дон Луис де ла Серда бил освен пряк потомък на Крал Алфонсо X Мъдри, също и верен Посветен от Бялото Братство. В неговия Замък се установява Киблѳн през 1484 г., когато напуска окончателно Португалия, за да се установи в Испания и да осъществи най-важната мисия на своя живот: да получи Глагола на Метатрон, Шехина, и да осъществи Водния Холокост, Мем; и с тази Моц да принесе в жертва на **YHVH** Трите езически Империи, съществуващи отвъд Морето на Мрака. В онези дни Големите били обилно инфилтрирани в Ордена на св. Франциск, който в Уелва заемал Светилището на Нашата Господарка с Лентата, в Палос – Манастира на Нашата Господарка от Ла Рабида, в Могер – Манастира на Нашата Господарка на Нара, и пр. От тези църкви те тайно подхранвали функционирането на една Тамплиерска масонска ложа, към която били присъединени многобройни миряни от андалузката аристокрация, сред които Херцогът на Мединасели: Посветените от ложата носели титлата „Рицар-Тамплиер” и отново изпълнявали древните Ритуали на почитането на Бафомет на премахнатия през 1307 г. Орден. Тази ложа именно дава на Киблѳн последното посвещение и го подготвя езотерично за приемането на Шехина. Той остава в Замъка на Мединасели, отдаден на тази задача до 1486 г., – дата, когато самият Херцог обявява пред Католическите Монарси присъствието на човека, който ще открие за Испания просторните и богати страни на Запада.

Суверените са решени да завършат Реконкистата и това неизбежно ще причини рано или късно падането на Гранада в християнски ръце: това бил знакът, очакван от Киблѳн. Тогава той ще получи Глагола на Метатрон и неговата Моц ще бъде несравнима. До този момент ще се показва като един скромен пътешественик, желаещ само да служи на Кралството; след падането на Гранада, тъй както били предrekli Бера и Бирса, неговият глас ще бъде Гласът на **YHVH** и неговите амбиции ще нарастнат заедно с неговата Моц; и никой – нито дори Монарсите – ще могат да се противят на исканията на този, който ще пътува към Портите на Земния Рай. Но е нужно най-напред да се оповестят плановете на Киблѳн, да се запознаят Монарсите и Двора с бъдещия Адмирал на Морето-Океан. И затова именно през 1486 г. Големите вече уреждат първата аудиенция на Киблѳн с Дон Фернандо и Доня Изабела, които по това време се намирили в Кордова.

Както може да се очаква, **Domini Canis** също били членове на Двора и били готови да спрат кой да е евреин или покръстен, който би се опитал да предложи един план, отвеждащ към „Славата и Победата на Избрания Народ” или „Тройния Холокост на едни непознати народи в чест на Йехова-Сатана”. Господарят на Венера Капитан Киев бил разкрил преди 180 години, че това щяло да бъде оповестено от един евреин – „Киблѳн”, който щяло да е трудно да бъде спряно. Така, прочее, **Domini Canis** били нащрек, но изобщо не знаели, че Моцта на Киблѳн щяла да се прояви накрая, след символичното падане на Гранада. И като следствие от това, те не подозирали, че

Колумб – един незначителен и налудничав човек – можел да бъде Киблón, Главния Представител на Силите на Материята. Както и да е, монахът Ернандо де Талавера – един **Domini Canis**, когото Кралете били назначили да проучи изследователското предложение на Колумб – дал едно неблагоприятно мнение и се опитал да дискредитира визионера-пратеник на Голените.

Но Дворът гъмжал от Рицари-Тамплиери или Голени, които подкрепяли Колумб през годините: Кардинал Педро Гонсалес де Мендоса; Главният Счетоводител на Кралството Дон Алонсо де Кинтиляна; доминиканският наставник на принца Дон Хуан – монахът Диего де Даса; Камериерът на Краля Дон Хуан Кабреро; Командорът Дон Гутиерес де Кáрдена; францисканският монах-астроном Антонио де Марчена, и др. И най-ефективната подкрепа: тази на Луис Сантанхел, Ковчезника на арагонската Корона – един вид секретар на Краля на Арагон, който бил влиятелен банкер и принадлежал на една еврейска фамилия, наскоро приела християнството. Този злокобен персонаж, в комбина с една група еврейски банкери от Генуа, щял да бъде финансистът на експедицията на Колумб през 1492 г.: той щял да предложи тогава един заем от един милион мараведи с такава ниска лихва – 1,5% – че практически склонил Кралицата да одобри пътешествието на Киблón.

През 1491 г. Монарсите се срещат пред Гранада в един огромен бивак, който щял да постави началото на селището на Санта Фе. Там идва Колумб, желаещ да наблюдава превземането на Гранада и да се заеме със своята мисия. Отново обаче Ернандо де Талавера, който се готвел да изпълнява поста на Архиепископ, щял да бъде този, който да провали плановете му и да му попречи да се срещне с техни Величества. Но падането на града е много близко и Киблón предусеща проявлението на **YHVH**. Отправя се, прочее, директно към Манастира на Ла Рáбида в Рус Баал – място, посветено на Великата Майка Бина: той се надява, че Любовта на Богинята – Девата на Чудесата – ще го подкрепи пред надвисналите съдбоносни събития. А в Ла Рáбида го очаква главният Голенски персонал, за да изпълни Ритуала на Сефер Ише – Церемонията, която позволява на Разума на Бина да постави в сърцето на Посветения Семето от Глина на архетипичния човек: само че този път Любовта на Бина ще улесни проявлението на Младенеца Метатрон – един Аспект-Отражение на Кетер, Короната на Единния.

Главният водач на Голените е монахът Хуан Перес, игумен на Манастира на Нашата Господарка от Ла Рáбида и Главен Свещеник на Ордена на Мелхиседек. Ще му помагат в Ритуала миряните и Рицари-Тамплиери Педро Веласко и Гарсия Фернандес, също както и францисканецът Антонио де Марчена. На 2 януари 1492 г. Боабдил предава Гранада на Дон Фернандо и Доня Изабела; тогава Архиепископът **Domini Canis** Ернандо де Талавера изисква от еретиците, арабите и евреите да приемат християнството: в противен случай те ще трябва да напуснат Испания; петнадесет дни по-късно в Ла Рáбида се изпълнява пророчеството на Бера и Бирса.

*Киблѳн, облечен във францискански одежди, се намира пред великолепната скулптура на Чудотворната Дева: това произведение се приписва като цяло на Апостол Св. Лука, но в действителност, както се видя в Ден Тридесети, е било изработено от един Тамплиерски монах от XIII век. Големите тъкмо са завършили Ритуала и **Великият Жертвоприносител е получил Шехина**. Киблѳн се чувства тогава като обладан от Универсалната Душа на **УНУН** и пада на колене пред образа на Богородица, която вижда, **все едно че е жива** и чиято **безгранична Любов** изгаря сърцето му. Случва се чудо и Нарът на Нейния Жезъл започва да кърви; но Киблѳн не го забелязва: вместо това той чува Великата Майка Бина да му говори на най-чист еврейски език:*

*– Свети Киблѳн, Велики Жертвоприносителю,
Сине на Стареца сред Старите,
Неговият съзидателен Глагол е твой свещен Глас!
Семенният Логос на Отца
е в Разсъдъка на твоя Ум;
но сладката Любов на Майката
изгаря от страст Сърцето ти.
Аз съм Бина, Майката на Месията,
Аз съм Бина, Майката на Метатрон.
Аз съм Бина, Разумът на Бог.
Аз съм тази, която ще направлява твоя Курс
в мрачното Море на Ужаса.
Кой ще може тогава да те задържи,
о Свети, Свети, Свети Киблѳн?
Чрез Мен разбираш Мистерията на Храма,
Чрез Мен получаваш Живота на Римон.
На Отца ще подаря Кръвта.
За Мене искам Любовета.
Три Империи има, които очакват*

своего скорошно унищожение.
Реки от Гореща Кръв
ще пролее Испанецът.
Тази арогантна Раса
с белезникав цвят на кожата
ще бъде острия кинжал на Жертвоприносителя.
Като Раса, Кръвта
на Езическите Народи
ще принесат в жертва на Бог.
Но, от един съчетани
с оцелелите
ще пораждат безспирно
Синове на Ужаса.
Тази ще е Моята награда,
о Свети, Свети, Свети Киблón.
На Отца ще подаря Кръвта.
За Мене искам Любовта.
И тази горда Раса
на доблестния испанец
ще се потопи в блатото
на Низката Страст.
Какво ще остане от нея,
о Свети, Свети, Свети Киблón?
Хиляди и хиляди от Синове на Ужаса.
И в тези Нови Човеци
моите Семена от Глина ще покълват по-добре.
Аз не искам Расата;

*Аз изисквам Любовта.
Много Синове Аз Имам.
На Смъртните Човеци Майка Съм.
Но моят Първороден Син
е Избраният Народ,
Народът на Господа.
Над Човеците от Глина
на него подобава
да Властвува без Страх.
Защото негово е Царството
Малхут на YHVH Саваот.
Красив е като Ангел,
Твърд е като Бог,
Той е Шехина – Съпругата,
Той е Месията, той е Метатрон.
Той има Има моят Разум.
Той може да действа със Строгост.
Но ако той се принизи
до Низката Страст:
не ще има грях в деяния та му;
за него има Прошка.
Той е Радостта на Отца,
той е Схващането на Майката,
той е Избраният Народ,
Народът на Господа.
Моят първороден Син,
от всички Най-Добър.*

*Неговите братя грешаха,
замразявайки Кърцето;
получавайки Семето от Камък
на Противницата на Любовта;
на Безкрайната Чернота
отвъд Смъртта на Душата;
на Ледената Чернота
отвъд Смъртта на Тялото;
на Черното Нищо без Съдател;
на Вечната Чернота
отвъд Крайната Смърт;
на Голата Истина
отвъд Смъртта Кѐлибур;
на Черната Бездна на Основата на Самостта.
Заради нея ще прогърми Наказанието.
Заради нея ще пронизва Страданието:
Тиранията на Избрания Народ,
Осъждането на Нациите,
Огненият Холокост,
Лугата, Ужасът.
Тя е Злото на Земята,
тя е Смъртта на Душата,
тя е замразила Камъка,
тя е Противницата на Любовта.
Много Синове Аз имам.
На Човека от Глина Майка Съм.
Аз съм Бина, която плаче*

*над Студения Камък,
който Девата от Агарта
постави в неговото Сърце.
Аз Съм Бина, Майката на Метатрон.
Аз ще Насочвам твоя Курс, о Свети Киблѳн,
натам, където Три Царства очакват
своето скорошно разрушение.
Дай на Оцеца Кръвта,
о Велики Жертвоприносителю;
и запази за Майката
Топлината на Любовта.
Отвори скоро Пътя
за Избрания Народ,
Народа-Изкупител;
и затвори чувствата
за Вечната Чернота,
която замразява Сърцето.
Аз Съм Бина; на твоята Душа
Майка Съм; Аз Съм Бина,
която ще ти даде просветлението.
Аз Съм Бина, която те благославя сега.
Сине на Древния на Дните,
никога не забравяй твоя Произход,
о Свети, Свети, Свети Киблѳн.*

Само Великият Жертвоприносител е чул това послание, но всички присъстващи разбират, че Девата на Чудесата е говорила вътрешно с него. И Киблѳн, обзет от мистичен екстаз, остава на колене в продължение на часове, погълнат в съзерцанието

на Космическата Майка. Накрая Големите се оттеглят предпазливо, оставяйки Равина-Адмирал потопен в интимността на небесните си видения; Те от своя страна са видяли Богородица да плаче за своите Синове, отделени от Закона на Любовта, а Нейният Нар да кърви от Стрaст; и те са събрали нейните сълзи и нейната Кръв за Славата и Победата на Големската Църква и на Синагогата на **YHVH Саваот**, за да дадат Свидетелство за Шехината на Избрания Народ – низхождението на Царството Малхут.

Дни по-късно Големите са готови да изиграят своя таен коз – една истинска „карта в ръкава“: монахът Хуан Перес е изповедник на Кралица Изабела; той може да премахне всички пречки, за да се може Киблón да говори пред Монарсите; и тогава, както била запитала Чудотворната Дева, „кой ще може да те задържи, о Свети Киблón?“. И тъй, Големът Хуан Перес се отправя към Гранада и урежда прочутата аудиенция; Луис Сантанхел и генуезките еврейски банкери се подготвят да финансират начинанието, което ще бъде един безпогрешен път за бягство за техните братя по Раса; а **Domini Canis**, сварени напълно изненадани, не могат да направят нищо, за да саботират плановете на Бялото Братство. През април 1492 г. Киблón, жалкият покръстен еврейин, който до неотдавна нямал дори дрехи и храна, поисква от Короната на Кастилия за себе си и за своето потомство Адмиралтейството на Морето-Океан, вицецралството на всички открити земи и страни за завоюване, десетък от всичките продукти, които се докарват в Испания, били ти плячка или стока, и пр. И Монарсите се съгласяват на тези непомерни искания в съглашението от 17 април 1492 г., подписано в лагера на Санта Фе пред Гранада. Истината е, че никой, нито дори Католическите Монарси, могат да се противят на Глагола на Метатрон: Гранада, Градът на Евреите, е паднал в ръцете на гоите, аналогично на станалото с Йерусалим, разрушен от генерал Тит хиляда и четиристотин години по-рано; и както тогава, и сега ще последва диаспората на Избрания Народ. Но този път разпръскването не ще трае много време; Избраният Народ скоро ще бъде обединен отново и насочен към своята Славна Съдба: за тази цел Орденът на Мелхиседек е изпратил Киблón, Светият Старец му е поверил своя Глагол, а Богородица ще ръководи неговите стъпки.

На 3 август 1492 г. – точно на 1422-та годишнина от превземането на Йерусалим – Киблón потегля от Пристанището на Палос в Уелва с три Каравели, които носят Кръста на Ордена на Храма. Екипажът се състои предимно от покръстени евреи и един ладино¹⁶⁷ – равинът Луис де Торес, който превежда от еврейски, арамейски и арабски. И обратно – в Корабите не пътуват християнски свещеници. При своето завръщане на 15 март 1493 г., след като е затворил портата на К’Таагар, отворил Портата на Рая за своите братя Голени и евреи и поставил началото на Великото Жертвоприношение на

167 Ладино – сефарадски еврейин, чийто майчин език е ладино (шпаньол) или юдео-испански (бел.прев.).

Езическите Народи, Киблѳн се отправя директно към Светилището на Нашата Господарка на Лентата: той трябва да благодари на Богородица – Неговата Водителка и Закрилница.

Господарите на Тарсис разбрали много късно, че Христофор Колумб бил в действителност „Киблѳн” – Върховният Свещеник на Бялото Братство, за който ги предупреждавал Капитан Киев. Когато всичко се изяснило за тях, вече нямало лек: цяла Испания, сляпа като Персей, се готвела да се нахвърли върху тройната шия на Медуза. Победил ги един човек, когото подценили по начало – един човек, който, иронично, никога не бил прикривал особено своите намерения – един човек, д-р Сигнагел, който се подписвал **S.A.M.**, т.е. **Самех, Алеф и Мем** – инициалите на Киблѳн, които означават **Шехина, Авир и Метатрон**, тройният иманентен принцип на кабалистичното дърво Риммон. Погледнете, д-р Сигнагел, факсимилето на подписа на Колумб, което Ви прилагам, и ще установите, че отляво се намира един монограм, образуван от еврейските букви **Бет** и **Хе** – инициали на традиционния поздрав **Боруш Хашеим**¹⁶⁸, и сетне **S.A.M.** във вертикална колона.

The image shows a handwritten signature in black ink. At the top, there is a monogram consisting of three vertical lines with dots above them, resembling the letters 'S', 'A', and 'S' arranged vertically. Below this monogram, the name 'CHRISTOPHER' is written in a stylized, cursive script. The 'C' is particularly large and decorative, and the 'H' is also prominent.

Точките съответствуват на едно арамейско означение на „словото”, а останалите букви съставят една „магическа таблица” или Кадиш, която може да бъде четена в различни посоки съгласно кабалистичните форми: буквите „**S**” от двете страни на „**A**”, означават „**Шадаи**”¹⁶⁹; „**Y**” е началната буква на **YHVH**; „**X**” означава „**Христос**”, което било синоним на Месия сред испанските евреи. В последния ред доста ясно се чете „Христо Ференс”, което не означава „**Христофор**”, както претендират Голените, а „Наследник на Месията”, тъй като **ferens** през Средновековието било еквивалентно на **herencia** („наследство”). Тези инициали на Киблѳн – **S.A.M.** – се намират

168 От ивр. **Барух ха-Шем** – „благословено Името [Господне]” (бел.прев.).

169 **Шадаи** (ивр. „Всемогъщ”) – едно от имената на еврейския бог (бел.прев.).

също върху мантията на Девата на Лентата, съгласно инструкциите, които Бера и Бирса дали на четиримата Свещеници, и както може да се види днес в нейното Светилище.

Ден Петдесет и Шести

Страховитият инквизитор, какъвто бил Рикардо де Тарсис, бил женен за една мила Дама, която била внучка на Графа на Тарсевал, т.е. била негова втора племеница. От този съюз през 1502 г. се родил Лито де Тарсис, когото бащата мислел да запази за свой наследник в задачата по изстреблението на испанските евреи и Голени. За тази цел той го подложил от малък на едно строго обучение в различни доминикански Манастири и във Факултета по Богословие на Университета в Саламанка. Тук той получил бакалавърска и докторска степен по Право, постъпвайки на шестнадесет години и присъединявайки се непосредствено след това към Трибунала на Инквизицията. По време на своето следване в Университета младежът Лито дал свидетелства за една забележителна интелигентност, която го довела дотам, че да надмине дори собствените си професори, но тъй като той бил също така благороден и смирен, това достойнство вместо да причини завистта на неговите връстници и стариши, предизвиквало всеобщо възхищение. Това, което най-много удивлявало всички, била чудотворната му способност да асимилира най-разнообразни езици: освен латински, гръцки и испанските диалекти, такива като кастилски, каталонски и баскски, той говорел свободно арабски, португалски, френски и немски.

През 1522 г. Рикардо, разбирайки, че това предразположение към познанието трябвало да бъде насочено в правилна посока, го изпратил в Турдес, за да го посветят Каменните Човеци в Хиперборейската Мъдрост. Нойовете били върнали Девата от Пещерата в Частния Параклис на Господарската Къща, макар Каменното Дете сега да нямало дясна ръка, странно осакатена през Нощта на Лугата. Лито де Тарсис, който, според казаното от Каменните Човеци, преживявал най-дълбоката трансмутация, за каквато имало спомен в Дома на Тарсис, обикновено прекарвал цялото си свободно време в Параклиса, прониквайки както никой друг в Мистерията на Несътворения Живот и на Смъртта Кāлибур на Пирена. Когато той получил Хиперборейското Посвещение, сега с помощта на Вруническият Знак Тиродингибур, той съобщил на Каменните Човеци, че освен да постави в Сърцето му Семето на Каменното Дете, Девата му била разкрила една **Вътрешна Звезда** – една зелена Планета, до която можел да достига винаги, когато пожелаел: като поемал по един интимен духовен път и разполагал своя Аз в тази Звезда, древната Литическа Наука на Белите Атланти нямала Тайни за него. Било – казвал – като да се изкачи на върха на една планина и да съзерцава един обширен контекстуален пейзаж, който разкривал стратегическото значение на мегалитните конструкции. И заедно с изгубената Мъдрост във вътрешната Звезда той бил срещнал

отново своята Любима от Източника, която го очаквала от момента на неговото Изгубване и Падение, отвъд Ада и Рая, за да се завърне с него в Родината на Несътворения Дух.

Несъмнено, Лито де Тарсис притежавал тогава втората степен на Хиперборейското Посвещение, т.е. той бил един Хиперборейски Понтифекс – един Каменен Строител, способен да простре мост между Сътвореното и Несътвореното. В Дома на Тарсис започнало да укрепва подозрението, че се намирали в присъствието на Посветения, възвестен от Капитан Киев – онзи, който щял да види Литическия Знак на К'Таагар във Венериния Камък. Това предположение започнало да се потвърждава, когато Лито проявил своето призвание за Нойоврайство и решил да поеме Стражата на Меча на Мъдрастта: през 1525 г. той без всякаква трудност влязъл в Тайната Пещера и останал там пет години в Компанията на Нойовете, които охранявали Меча от няколко години по-рано.

Инициативните способности на Нойо Лито се развивали интензивно през годините, докато траело неговото оттегляне – процес, който се ускорил още повече, когато образът започнал да изниква от Камъка, т.е. към четвъртата година на неговата Стража. Първоначално мъгляв, след месеци върху Венериния Камък се появил отпечатъкът на една мегалитна сцена, дотолкова ясен, че и другите Нойове също го възприемали, макар и без подробности. Затова пък на Нойо Лито, след като му бил ясен само като насочвал погледа си към Венериния Камък, образът също му предал в няколко случая и едни думи, които цялата му филологическа способност не успявала да интерпретира, въпреки че било явно присъствието на множество индоевропейски корени. Думите били:

– Апачикох Атумуруна!

– Апачикох Атумуруна!

– Пуриуака Волтан хананча унанчан уанюй!

Пукара Тарси!

И ето какво представлявал образът. На заден план се забелязвала една планинска верига или планини, лишени от растителност; две от тях се отличавали, защото склоновете им образували една дълбока цепнатина в средата на картината, откъдето се виждало да изтича един воден поток, който напоявал една също толкова суха долина. Но тези елементи съставлявали задния план; това, което в действителност господствувало над сцената, било един хълм с лек наклон, над чийто изравнен връх се издигал огромен менхир с черен цвят, заобиколен от един кръг от осем менхири с по-малък размер. И това било всичко, освен по-малките детайли: лазурното небе, потъмнено само от няколко белоснежни облаци, и почвата, където седели менхирите,

съставена от червеникаво-кафява земя, от която нарядко изниквали няколко ниски треви и тръни.

Мистерията на това неподвижно видение се изяснявала с течението на времето и към края на 1529 г. Лито де Тарсис вече си бил съставил една обща идея за неговото значение; сънища и телепатични послания му доставили допълнителната информация, от която се нуждаел. Според неговото убеждение Венериният Камък разкривал онова място, разположено „**в една далечна и непозната страна**”, за която споменавал Капитан Киев; една страна, която съществувала „**отвъд Западното Море**” – добавяли сега Посланията на Боговете – и която не можела да бъде нищо друго, освен наскоро откритата Америка. Менхирите били поставени от белите Атланти чрез една специална техника, която правела зоната неуязвима за възможните атаки на агентите на Бялото Братство: в онзи освободен плацдарм, както и в Тайната Пещера, Каменните Човеци щели да могат да се съпротивляват за неопределено време срещу натиска на Силите на Материята. И именно тази щяла да бъде следващата задача на Лито де Тарсис и валентининските Каменни Човеци – да намерят това място и да се подслонят до неговите менхири до дните на Последната Битка – единственият начин да оцелеят дотогава, имайки предвид, че Демоните ги търсели по целия Свят с нарастващо усилие, колкото повече приближавали тези дни.

Според това, което предупреждавали Боговете в своите Послания, опасността нямало да бъде незначителна, тъй като преследването щяло да започне в самия момент, в който биха изнесли Меча на Мъдростта от Тайната Пещера, и навярно щяло да се води лично от Бера и Бирса. Бялото Братство – уверявали Боговете-Освободители – придавало фундаментално значение на „откриването” на Америка за своите бъдещи синархични планове и не било склонно да ги изложи отново на риск; когато Мечът на Мъдростта излезел под Светлината на Слънцето, **Йод** – Всевиждащото Око на Йехова-Сатана – щяло да забележи незабавно неговите носители и Бялото Братство веднага щяло да узнае, че все още имало живи Господари на Тарсис **в този Свят**; реакцията на Демоните щяла да е предвидима; Те, които били спомогнали за „откриването” (културно) на Америка чрез своите агенти – евреина Христофор Колумб и стотиците еврей-марани на служба на Голените – щели да направят всичко възможно, за да ги задържат и да откраднат Венериния Камък; **Circulus Domini Canis**, поради изключителното усърдие, положено за потискането на юдейската и Голенска дейност в Испания и Европа, се бил оставил да бъде стратегически изпреварен и оставил без внимание въпроса за Новия Свят: сега се получавало така, че в Ордена на Проповедниците били проникнали стотици доминиканци-марани, които се домогвали само до това да се отправят към Америка в компанията на хиляди от своите братя по Раса, на които се позволявало да напуснат затворите и мрачните си гета, за да участвуват в „конкистата”. Пред тази реалност, съждението на Боговете подсказвало

да се действува с крайна предпазливост във всички етапи на операцията. Как щели да отидат в Америка? Боговете били предвидили това, както скоро щели да открият.

Лито де Тарсис и един от Нойовете на име Роке се срещнали в Турдес с Рикардо де Тарсис и останалите Каменни Човеци от фамилията на Валентина. Всички били съгласни, че пророчеството на Господаря на Венера се било изпълнило и че желаният момент за заминаване бил близък: на Лито де Тарсис се падала Високата Чест да пренесе Меча на Мъдростта до мястото, подготвено от Боговете. Но не всички можели да заминат; Рикардо де Тарсис бил стар, за да предприеме едно подобно пътуване и в аналогична ситуация се намирали други двамина Рицари и две Дами; една по-млада Дама обаче можела да ги съпровожда, но само до някое населено място, защото цяло да бъде трудно да ѝ се позволи да участва в една военна експедиция. И освен тримата Нойове, в състояние да пътуват били също двама доминикански монаси, които служели като инквизитори, заедно с Рикардо де Тарсис. Ако всичко минело добре, пътешествениците щели да изпратят да потърсят онези, които оставали; в противен случай те щели да се присъединят към Стратегията на германския клон на фамилията.

Проблемът с пътуването, както казах, се разрешил лесно, благодарение на провидението на Боговете, тъй като един млад германски пътешественик на служба на фамилията Велзер, бил далечен роднина на Господарите на Тарсис. Николаус Федерман всъщност произлизал по майчина линия от австрийските Господари на Тарсис и бил по това време в Америка. Кралят Карлос I и Император на Германия Карл V сключил един дълг за 150.000 дуката с Дома Велзер от Аугсбург, подписвайки като един вид кралска гаранция едно съглашение в Бургос, с което се разрешавало на въпросната Банка да се установи в една област от Америка и да я експлоатира. Тази област обхващала настоящата територия на Венецуела от нос Вела до Маракапана и Компанията поемала задължението на основе два града и три крепости, в които цяла да може да назначава Губернатор или Управител с кралското одобрение. През 1527 г. Хуан Ампуес основал там града Ла Вела де Санта Ана де Коро, където през 1528 г. се установил Амброзиус Ехингер – първият Губернатор, назначен от Велзерите, който довел като свой заместник Николаус Федерман. През 1530 г., след онази среща на Лито де Тарсис с Каменните Човеци, на която се взема решение за пътуването до Америка, те откриват чрез сведения, произлизащи от вруналдинския клон, за съществуването на този роднина и установяват контакт с него чрез бавната кореспонденция, която доминиканците поддържали с монасите-мисионери. Опитвали се във всеки случай да не рискуват информация по този начин и затова депешите се отнасяли само до необходимостта да се уреди една лична беседа с пътешественика „по жизненоважни причини, които тогава ще бъдат изяснени“. Нещо трудно за осъществяване в онези дни, тъй като Федерман участвувал в едно извънредно опасно пътешествие в сърцето на венецуелската джунгла в търсене на златото на индианците.

Във всеки случай Господарите на Тарсис се преместили в пристанището на Севиля и започнали да подготвят своята собствена експедиция, без да разчитат на помощта на Федерман. Този път късметът се усмихнал на Господарите на Тарсис през 1532 г., макар да не било така за Амброзиус Ехингер, когото една стрела с кураре изпратила към по-добър живот. Защото именно смъртта на Губернатора била това, което довело Николаус Федерман в Европа с целта да поиска за себе си неговия пост, който с право си бил спечелил. Велзерите обаче дали службата на Георг Спира – човек с престиж, който разполагал със значителни влияния и могъщи приятели, назначавайки като компенсация Федерман за Генерал-Лейтенант на Губернатора. И през 1533 г., докато германецът бил зает с екипировката на флотата на Велзерите, всички се събрали в Севиля.

Николаус Федерман не бил Посветен, нито имал познания за магия или езотеризъм, но той носел във вените си Кръвта на Тарсис. Веднага разбрал, че мистериозната кауза, която отвеждала неговите роднини в Америка трябвало да бъде подкрепена и се съгласил с да осъществи по всичките му точки планът, който те му предлагали; един таен инстинкт му подсказвал, че нямало да сбърка, че нещо по-висше от златото, за което той бил готов да умре, ръководело тези авантюристи: той можел да го усети във въздуха, когато се намирал в тяхното присъствие; и макар да било малко, те също плащали със злато: с добро испанско злато, тъй като неговите роднини се оказали доста богати. Да, Николаус Федерман цял да бъде използван от Господарите на Тарсис. Планът изглеждал прост: трябвало да превози седмина от тях; трима били Рицари и цяло да е лесно да ги наеме; други двама – доминикански монаси – вече разполагали с църковно разпределение и освен това, за задоволство на Велзерите, те били експертни миньори и специалисти по ценни метали – едно изкуство извънредно ценено в онези дни, когато се изисквало да се претопяват необичайните сплави на туземните предмети, за да се извлече златото и среброто, което те съдържали; единственият проблем представлявала Дамата, която трябвало да изчаква в Коро завръщането на нейните братя и чичовци; и тези от Тарсис предлагали да покрият също така разноските за десет каталонски войници от собствената им пехотна войска, което не създавало никакво неудобство, тъй като за всяка американска експедиция се изисквали огромни количества от военен персонал. Вече в Америка, Николаус цял да се опита да ги ориентира в търсенето на една странна постройка от камък, която те уверявали че съществува „в посока на Юг”. Както знаели, това било нещо, за което той скоро се отказал да разпитва, поради херметическата затвореност на испанците. Но друго нещо било сигурно: тях не ги интересувало златото, скъпоценните камъни или перлите, които биха могли да намерят в това търсене; всеки ценен предмет цял да се падне на него, тъй като те искали само да намерят онова място.

Първият Кораб, изпратен от Франсиско Писаро с една мостра от откупа на Атауалпа, пристигнал в Севиля на 5 декември 1533 г., а вторият, с Ернандо Писаро на борда, на 9 януари 1534 г.; те пренасяли 100.000 кастиелна злато – около 450 килограма, което съставлявало само една трета част от дяла, който се падал на Краля: в Перу Франсиско Писаро си бил присвоил по онова време девет тона (9.000 кг) чисто злато и петдесет тона (50.000 кг) сребро. Тези факти привели в трескаво състояние алчните Велзери, които желали да получат един подобен доход от своята американска колония и те ускорили заминаването на Георг Спира и Николаус Федерман. Към края на януари 1534 г. от река Гуадалкивир де Севиля отплавала флотата, която отнасяла в Америка Лито де Тарсис и петимата Каменни Човеци, които го следвали.

Господарите на Тарсис се били запасили с изобилни провизии, дрехи и военна екипировка, освен това с двадесет коня, три кучета испански булдози и три дузини пилета от Кастилия. Една седмица преди да заминат Лито де Тарсис изнесъл Меча на Мъдростта от Тайната Пещера, покрил Венериният Камък с една панделка, привързана на гарда, и, препасвайки го на кръста си, поел по пътя без връщане към пристанището на Севиля и Америка: за пръв път от 1800 години – от падането на Тарсис в ръцете на финикийците и Големите – древният Меч на иберийските Царе напускат Тайната Пещера. Трима Нойове го охранявали сега в онова несигурно пътуване, един от които бил най-съвършеният Каменен Човек, който някога бил дал Домът на Тарсис. Но щяла ли да е достатъчна неговата Мъдрост, за да ги избави от дяволските сили на Бера и Бирса, които незабавно щели да тръгнат да ги преследват? Само в близкото бъдеще те щели да узнаят положителния отговор.

*Едвам носът на фрегатата на Велзерите бил навлязъл в Атлантическия Океан, погледът на Каменните Човеци се отправил към Коста де ла Лус, която оставяли назад: седемдесет километра на С.И. се намирала Онуба – едно от древните пристанища на Тартесянската Империя, а също Рус Баал – Скалата на Сатурн, където Киблѳн бил получил Шехина. Шестимата се опирали на парапета на **десния фалишборд**, но умовете им пътували към Онуба в сливането на реките Тинто и Одиел; сетне те се спускали по Одиел към Турдес и спирали в цитаделата на Таршиш, сега отново жива и могъща в сцената на въображението; те виждали своите предци – иберийските Царе Господари на Тарсис – да поддържат с цената на живота си принципите на Кръвния Договор; в самота, тази Фамилия се била изправила срещу Всичко и всички, за да изпълни мисията, възложена от основателите бели Атланти, да поддържа лоялността към Боговете-Освободители; една самота, която е цената, заплащана от тези, които са наистина Чужденци във Вселената – от онези, които проявяват Дързостта на Нимрод и Доблестта на неговите каситски воители – от тези, които притежават или търсят Кръвта на Тарсис: Абсолютната Самота, която на Земята трябва да понасят Мъдрите Воители, Хиперборейските Посветени, Каменните Човеци, Несътворените*

Духове; и умът им се насочвал тогава към Хълма Чар, пред Каменното Лице на Пирена, в Епохата, когато Мистерията на Студения Огън се изпълнявала свободно и Избраните пристигали от всички части на Света, за да умрат или да намерят Голата Истина на Самостта; Бялото Братство, Ордена на Мелхиседек, тъмните Атланти, Свещениците на всички Култове, Големите, Безсмъртните Бера и Бирса, Тамплиерите, членовете на Избрания Народ, привържениците на Световната Синархия, Слуги на Силите на Материята, Почитатели на Йехова-Сатана, Страховити Врагове на Дома на Тарсис: Те ги преследвали през хилядолетията, причинили разрушението на Тариси и официалното изчезване на Мистерията на Студения Огън, те се опитали заличат Фамилията на Тарсис и да укрият Хиперборейската Мъдрост и се стремели с всички средства да си присвоят Меча на Мъдростта и неговия Венерин Камък; и умът отлитал незабавно към Тайната Пещера и разглеждал с гордост мълчаливата саможертва на десетки Нойове и Враи, охраняващи Меча на Мъдростта, пречистващи Кръвта и очакващи с търпението на ловеца Литическия Знак на К'Таагар – расовия зов, който разрешавал да се отправят към Обителта на Лоялните Богове на Духа на Човека; сега Господарите на Тарсис щели да могат, ако го поискали, да осъществят хилядолетно желаното пътуване: един Нойо – Най-Великият от Всички, Лито де Тарсис – бил видял Знака и знаел Тайната на Завръщането; **но Господарите на Тарсис още нямало да заминат; те щели да изчакат още известно време – един миг от Историята – до Последната Битка;** Капитан Киев, един Господар на Венера, им бил съобцил, че Навутан, Господарят на Войната, считал техния Свят за най-Реален от всички възможни Светове: и в този Свят – **в този Свят** – те щели да спомогнат, изпълнявайки главна роля в последната Битка на Същностната Война, заедно с Неговия Посланик – Великия Бял Водач, Господаря на Абсолютните Воля и Доблест; и натам отивали Господарите на Тарсис – към един **плацдарм, мегалитично освободен** чрез Хиперборейската Мъдрост на белите Атланти – едно място, където щели да устояват с Меча на Мъдростта до дните на Последната Битка; и тъй, умът се завръщал, подхранен с Решимост и Доблест, при Каменните Човеци, които се отдалечавали от испанския бряг в една фрегата от флотата на Велзерите.

Ден Петдесет и Седми

Едвам били навлезли в морето и корабите на Георг Спира и Николаус Федерман били връхлетени от страховити бури; изглеждало така, сякаш цялата природа, сякаш самият Създател, били решени да потопят тази флота. Накаря едно чудо – и не помалко чудното умение на капитаните – предотвратило корабокрушението и направило възможно да пристанат на Канарските острови, където изчакали по-добри ветрове, за да завършат пътешествието. Вече в Коро, Спира, чиято жажда за злато била толкова голяма, колкото и безграничната му смелост, организираше една импровизирана

експедиция от четиристотин души и потеглил незабавно в посока на южната страна на езерото Маракайбо – място, в което някои местни легенди разполагали един много богат и несъществуващ град. Той оставил своя Генерал-Лейтенант със заповедта да отпътува за Санто Доминго и да докара каквото му липсвало, за да достигне до планинските земи на Карора. Но Николаус Федерман, който бил в сговор с Господарите на Тарсис, вместо да изпълни тези заповеди, се приготвил да потегли също в посока на Юг, но поемайки по един много по-западен път, следвайки указанията на едни индианци, които уверявали, че били видели конструкции от камък.

С тази цел той се преместил до нос Вела на брега на Карибско море и отплавал към Санто Доминго, оставяйки Господарите на Тарсис с Капитан Антонио де Чавес и каталонските войници. Федерман скоро се завърнал, съпроводен от осемдесет души, триста коня, екипировки и свежи провизии, присъединил се към тях и те потеглили на Юго-Запад в открито противоречие с инструкциите на Спира: вместо двамата доминикански монаси сега идвали трима, защото Дамата – Виоланте де Тарсис – била настояла да пътува дегизирана по този начин, посочвайки, че ”опасностите, които биха заплашвали, оставена сама в Коро, със сигурност нямало да бъдат по-малки от онези, на които щели да се изложат нейните роднини в експедицията” – аргумент, който убедил непредвидимите Каменни Човеци.

Ако експедицията на Спира можела да се разглежда като импровизирана и без достатъчно хора и средства, то предприятието на Федерман било просто оскъдно: малко можели да сторят неговите сто души и петдесет коня пред неописуемите опасности, които дебнели в онези диви и непознати земи; не облекчил ситуацията и малкият отряд ветерани от Санта Мария под командването на Капитан Ривера, който се присъединил към тях по средата на пътя: тези мъже се били загубили в джунглата, недоволни да преследват безплодно едно богатство, което отникъде не се появявало. След като преминали през хилядите несгоди, които предлагат тропическите гори с техните отровни змии, паяци, насекоми, свирепи ягуари и преплетената им растителност, през която трябвало да се отваря път със сеч, нашествениците изпитали ледения северен вятър по високите върхове, които заобикалят Валедупар. И след почивката – отново горещата джунгла, болестите и дивите индианци, които сега ги нападали непрестанно. Въпреки това те продължавали непоколебимо на Юг, пресекли реките Апуре и Мета, заедно с хилядите по-малки потоци, и навлезли в територията на настоящата Колумбия. Но тази страна оставала извън концесията на Велзерови и Федерман нямал никакво право на нейното проучване.

И дотогава нямало указания, че се намират на прав път; малцината индианци, които успявали да пленят, давали неясни качания за каменните градове: на Юг, все на Юг; но на Юг намирали само жалки селца и индианци с безподобна дивацина – човекоядци и ловци на глави – туземци, които отравяли стрелите и копията си и ги следвали неуморно, дебнейки ги постоянно, атакувайки ги в ариергарда, когато вървели, и

в лагерите, когато почивали. След година и половина напредване в тази посока – оредели, повечето от хората превърнали се в покрити с парцали живи скелет – според преценката на Федерман се налагало решението за завръщане; в противен случай нямало да може вече да удържа бунта на оцелелите или тяхното дезертьорство: от стотината души на неговия отряд оставали живи само петдесет и мнозинството от тях в плачевно състояние.

Господарите на Тарсис от своя страна подкрепяли стоически кампанията и били загубили само трима каталонски войници; те възнамерявали да продължават на Юг, но не намирали начин на убедят германеца. Накрая, изправени пред непоклатимата му решимост, те избрали едно героично решение, което Николаус също не можел да им откаже: щели да останат там и да продължат търсенето сами. Планът бил не много различен от самоубийство, но тъй като никоя от страните не била склонна да отстъпи, Николаус Федерман се съгласил да ги остави да тръгнат тайно, симулирайки едно изгубване, с което щял да избегне проблемите с Велзерови или обвинението в дезертьорство. И тъй се случило, че един ден уморената колона на испанския авангард от Тарсис се отделила и се изгубила завинаги, тъй като нито германците от Дома Велзер, нито испанците от Кралството никога повече не ги видели.

Николаус Федерман продължил своите проучвания, все така неподчинявайки се на заповедите на Георг Спира. През 1539 г., заедно с Хименес де Кесада и Себастиан де Белалкасар – Губернатори на Санта Марта и на Кито съответно, с които се срещнал в дълбоката джунгла – той основал града на Санта Фе де Богота. Сетне предприел със споменатите капитани едно пътешествие до Картахена де Индиас и оттам заминал за Испания с Кесада. Макар и да бил откривател и изследовател на земи, той не добил никакво богатство и се завърнал практически разорен. Въпреки това, когато донесъл на Господарите на Тарсис новините за съдбата на Лито и Каменните Човеци, те го възнаградили щедро и го наели във Вилата на Турдес, където завършил дните си.



Америка във времената на Карл V

А какво било станало с Господарите на Тарсис в Америка? Когато се отделили от Николаус Федерман, те се намирали от източната страна на Източната Кордилера – на няколко хиляди километра от точката на тръгване и на други триста от град Кито, на височината, от която извира река Напо. Тази област била едно студено и пусто голо плато, където духал леден северен вятър, който карал зъбите на тракат и прониквал до костите. Били открили една стръмна пътека, която изглеждала като направена от човешка ръка, тъй като в определени участъци можели да се наблюдават струпувания на камъни, които образували редове от стени за удържане на алувиалните свлачища на почвата, и те ги следвали с обновена надежда: далеч не си представяли, че тепърва щели да изминат пет хиляди километра, докато стигнат до крайната си цел. Всичко, което могъл да им остави Николаус, били десет коня и много малко провизии: четири коня били достатъчни, за да натоварят всичко – оскъдните провизии, клетките с пилета и дори оръжията, сега безполезни, тъй като нямали нито грам барут. В авангарда вървял Лито де Тарсис, който яздел на кон, следван от трима индианци, закупени в Коро, ценни като водачи, макар и немногословни; по-назад яздели другите петима Каменни Човеци; и в ариергарда вървял пехотният отряд, съставен от седмината каталонски войници, чиято вярност към испанските ми господари ги подтиквала да ги следват до смърт; испанските булдози, с пословична свирепост, изпреварвали хода на цялата колона, разучавайки пътя петдесет метра напред.

Седем дни вървели по онази стръмнина, която сега се спускала в открит склон към една малка долина, разположена при все това сред високи планини. Без да знаят, те се приближавали до една северна крепост на инкската империя, която служела като граничен знак с империята на муиските: един гарнизон от две хиляди индианци от едната или другата империя, се сменяли на всеки шест месеца, заемайки този бастион. Като преминали един завой, Господарите на Тарсис зърнали стените и каменните постройките, докато се приближавали натам през една серия от стъпаловидни тераси, интелигентно разположени за тази цел. Гробно мълчание царяло в това място и не се забелязвало никакво движение; портата нямала охрана и оставяла впечатлението, че се намират пред една необитаема и изоставена цитадела. Но едвам били преминали стената, мълчанието потънало под оглушителния концерт на спирепи резове и един дъжд от стрели заваял върху нарушителите. Прикривайки Виоланте и следвани от пехотинците, петимата Господари на Тарсис връхлетяли с кавалерията върху масата индианци, които нахлували, изригвайки през портата на крепостта; но макар севилските острия да причинявали големи загуби сред туземците, техният брой бил толкова голям, че скоро трябвало да се оттеглят към централните къщи. По заповед на Лито, Господарите на Тарсис слезли от конете и се втурнали бързо да търсят убежище.

В едно жилище, лишено от всякака защита и заобиколено само от една стена с два лакътя височина, се намирали Лито де Тарсис, Виоланте, Роке, двамата монаси,

един индианец и пет коня. През един трапецовиден отвор те наблюдавали как един смразяващ брой туземци ги бил вкарал в капан без изход. С виковете те повикали другия Нойо – Гийермо, който накрая отговорил от една съседна къща, където бил потърсил защита с останалата част от отряда. Той бил ранен в единия крак – нещо, което можело да е смъртоносно поради отровата, която индианците поставяли на върха на стрелите си, – и съобщил, че трима от войниците били мъртви, а също двама слуги индианци и два коня. Никой нямал представа как щели да се измъкнат от тази тежка ситуация, когато едно рязко мълчание се възцарило сред ордата аборигени. Господарите на Тарсис наострили очи и видяли как индианците се отдръпват почтително, за да сторят път на един персонаж, облечен във вълнени тъкани с блестящи цветове и поставена на главата шапка с форма на боне, от която висяли бели и червени пера. Той пристигал с един паланкин, носен от осем мъже, и държал в ръката си каменна брадва; една група индианци, които също се отличавали по облеклото си и притежавали очевиден авторитет пред воините, вървели от двете страни на носилото.

Любопитният керван спрял на благоразумно разстояние от убежището на нашествениците и обитателят на паланкина стъпил на земята, канейки се да се съвещава със своите спътници: несъмнено те щели да обсъждат начина да ликвидират испанците по най-бързия възможен начин. В такова положение се намирали, когато прогърмял викът на Лито де Тарсис и приковал всички на място. Той се бил втурнал мигновено навън, без шлем, с открита руса глава и издигнал високо Меча на Мъдростта, от който бил свалил лентата, за да покаже Венериния Камък, докато изричал с гръмовен глас:

– Апачикох Атумуруна!

– Апачикох Атумуруна!

– Пуриуака Волтан хананча унанчан уанюй!

Пукарá Тарси!

Новодошлите замълчали изненадани, но след като се спогледали, веднага извикали на свой ред:

– Уанкакильи Ати!

– Уанкакильи Ати!

И сетне, разтрепервайки се като обзет от ужасен трепет, този от паланкина възкликнал:

– Уанкакильи Ати унанчан уанюй!

– Уанкакильи Ати унанчан уанюй!

Като чули тези думи, всичките индианци се отдръпнали няколко крачки, разширявайки свободното пространство, образувано пред убежището на испанците. Лито де Тарсис се бил върнал в къщата също тъй внезапно, както бил излязъл на сцената и наблюдавал, добре прикрит, реакцията на туземците.

– Какво им каза? – попитал един от монасите.

– Не знам точно, – отвърнал Лито. – Това са думи, които ми беше казал Венериният Камък в Тайната Пещера. Мисля, че се отнасят до мястото, където трябва да отидем. Внезапно изпитах убеждението, че трябва да ги съобщя на нашите нападатели. И вече виждаш резултата: изглежда, че познават значението им.

*В този момент паланкинът със странния си обитател се отдалечавал на бърз ход, докато **гучите**¹⁷⁰, тъй като ставало на дума за воини муиски, сядали на земята в огромното си множество. Те не преставали нито за миг да гледат към убежището на испанците, копията и стрелите им готови за атака; и по техните безизразни лица, сериозни и монголоидни, било невъзможно да се отгатнат намеренията им. Единственото сигурно нещо, което издавала позата на индианците, било че те били готови да чакат; но да чакат какво, кого?*

Така, обсадени в несигурните каменни къщи, прекарвали часовете, без нищо да смущава безстрастната стража. Но Господарите на Тарсис били надарени във висша степен с добродетелта на търпението: не напразно били охранявали в продължение на 1700 години Меча на Мъдростта. И тъй, те седнали на свой ред, за да изчакат бъдещите раздвижвания на обсадителите. След няколко часа се смрачило, без индианците да се помръднат от мястото си, макар да се различавало, че зад редиците им започвали да се разпалват няколко огньове: скоро една група жени се заела да раздава на всеки гуча по една царевична питка и една керамична чаша с димяща течност. Нощта се спуснала и испанците решили да почиват и да дежурят на смени. Всички успели да се наспят, тъй като утрото ги заварило в същата ситуация от предния ден. Въпреки това, вече изтичала сутринта и част от следобед, преди да се забележи някаква промяна.

Броят на воините, вместо да намалее, се увеличавал с течението на часовете и сега практически нямало място, където не да се забелязвал някой от тях: те покривали площада и тесните улички, които минавали между къщите, били се покачили по покривите, колоните и стените, и накрая докдето стигал погледът можели да се видят в същата очакваща, но откровено враждебна поза. Без много усилие се отгатвало, че ги дебнели с хиляди и цяло да е много трудно да се измъкнат от обсадата. Към средата на следобед Каменните Човеци забелязали, че се случвало нещо ново: гучите внезапно се изправили и се отдръпвали със затруднение, за да пропуснат

170 **Гуча** – военна каста при муиските (бел.прев.).

да мине един керван, който пристигал от външната порта на крепостта. Този път паланкините, които идвали, били три; в единия се завръщал загадъчният персонаж от предния ден; а в другите два пътували едни мъже с черти, напълно различни от тези на туземците: докато онези имали несъмнено азиатски лица, новодошлите притежавали явните черти на западния европейски човек. Дори цветът на кожата им – явно потъмнял от излагането на слънце – бил достатъчно блед и контрастирал забележително спрямо жълтата кожа на муиските. Но техните одежди издавали, че става на дума за туземци – от друг народ, но все пак туземци: те носели черни роби от вълна на лама, много подобни на тези на Катарите, и покривали главите с с **черни шапки** от същия материал. Но това, което най-вече привлякло вниманието на Господарите на Тарсис – най-невероятното – били кръглите щитове с пера, които те носели: в техния център, ясно различима, била начертана **една от Вруните на Навутан**. При преминаването си, те предизвиквали един шепот на страхопочитание от страна на муиските и испанците забелязали с изумление, че повечето от воините избягвали да ги поглеждат.

Когато спрели, водачът, към когото Лито бил отправил думите на Венериния Камък, повикал двамата необичайни персонажи, които го съпровождали. След като слезли, тримата се приближили до къщата, заета от нашествениците. На известно разстояние те спрели и се съвещавали в продължение на няколко минути; накрая този от предната вечер се приближил решително и извикал:

– **Уанкакильи Ати! Уанкакильи Ати!**

Лито де Тарсис се поколебал за миг, докато очите на всичките Каменните Човеци били приковани в него, но веднага излязъл и се изправил пред индианеца. Както и първия път, и сега той също държал високо Меча на Мъдростта. Като го видели, двамата в черно, без да се колебаят, пристъпили напред, за да го посрещнат. Но интересът им не се коренял в Лито, а в Меча на Мъдростта – двамата изрекли в унисон:

– **Койльор Саяна!** – което на кечуа означава „**Камък на Звездата**”.

От трапецовидния прозорец Каменните Човеци следели внимателно събитията, готови да се притекат на помощ на Лито де Тарсис. Те не успявали да чуват думите, които се произнасяли, но било несъмнено, че както Лито, така и **Амаутите**¹⁷¹ на **Черната Шапка** говорели на редовни интервали. Минутите минавали по същия начин, докато размяната на думи и фрази придобила несъмнения тон на диалог. Накрая

171 Амауга (кечуа **amawta**) – „мъдрец, учен” (бел.прев.).

Господарят на Тарсис се обърнал и се отправил без проблеми към убежището на своите роднини; вождът муиска от своя страна издал една заповед и гучите незабавно се разпръснали без да протестират: само кралската гвардия, която съпровождала паланкините, останала в околностите на къщата.

– Какво стана? – попитала Виоланте, без да може да се удържи, едвам Лито преминал вратата. – Успя ли да се разбереш с местните?

– Явно опасността е преминала, – заявил Лито, чието лице все още отразявало обзелото го изумление. – Господари на Тарсис: изправени сме пред една Голяма Мистерия. Според това, което успях да разбера, **тези същества с черна туника са ни очаквали от много месеци**, може би година или повече. Думите, които произнесох вчера, принадлежат на един доста профаничен език, присъщ на Империята, която е завладял Писаро. Затова отначало не можехме да се разберем. Но сетне – и чуйте добре това, което ще ви кажа, защото макар да изглежда фантазия, то не е! – те заговориха на един език, който е специален за Амаутите на Черната Шапка: един вид Посветени в Култа на Студената Луна или намаляващата – Ати – т.е. на Студената Смърт; и тук идва непонятното: този език **е един дъвен вариант на долнонемски или датски**. Все още не знам със сигурност, поради варварската форма, в която го говорят, но повярвайте ми, че няма да е трудно да бъде научен. Естествено, вие ще сте също толкова изненадани, колкото и аз: как е възможно да са ни очаквали, когато само Боговете знаеха, че идваме? И кои са тези Посветени, които говорят един германски език в такива далечни и непознати земи? За момента нямам отговор.

– Но какво ще правим сега? – попитал Роке.

– Ами изглежда, че Амаутите на Черната Шапка трябва да ни отведат до някакво място. Предполагам, че стражите на тази крепост са съгласни с това да си тръгнем колкото се може по-скоро, предвид че присъствието на споменатите изобицо не им е приятно, а пък нашето, след сечта, която причинихме, не ще да им се струва никак симпатично. Предлагам да излезем на площада и да се придържаме колкото се може по-близо до Амаутите.

И тъй те събрали багажа и, хващайки конете за юздите, излезли бавно към просторния двор, където Амаутите ги очаквали, разположени в седалките на паланкините. Лито отишъл до другата къща и установил с тревога, че Ноят горял в треска и раненият му крак бил зле подут. Изнасяйки го на ръце, той се присъединил към Каменните Човеци и им казал:

– Няма да можем да тръгнем, без да изцерим Гийермо. Нека измием раната му с топла вода и оцет, от който ни остават още няколко капки.

Сетне той помолил за вода, опитвайки се да накара Амаутите да го разберат, но тези, веднага след като установили състоянието на Ноя, дали няколко инструкции на муиските и те се заели с лечението: в един каменен мангал поставили съд с вода, в която прибавили огромните листа от някакво много зелено растение; след като сварили варивото, измили с неговия сок раната, която покрили с листа от същия вид; и след като я привързали внимателно, те донесли един вид носилка, направена от две дълги пръчки и напречна тъкан, поставили Ноя да легне в нея и двама воители от кралската стража го понесли към портата на крепостта: муиските не скривали желанието си да видят чужденците по-скоро извън своите стени.

Ден Петдесет и Осми

Амаутите пътували, охранявани от шестнадесет воители, които се редували по осмина да носят паланкините. Към тях се присъединили шестимата Господари на Тарсис и оцелелите четирима каталонски воители: на индианеца-водач не му било позволено да пътува и трябвало да го оставят с муиските. От последния сблъсък били спасили осем коня и два от испанските булдози, а също клетките с пилетата от Кастилия и цялата екипировка.

Те следвали Амаутите по една стръмна пътека, която вървяла по права линия на Изток, изкачвайки се постоянно по Източната Кордилера. Един ден по-късно, след като пренощували в една ледена пещера на 3.500 метра височина, те стигнали до върха на една планина, която се отделяла като разклонение от основната верига. Всичко посочвало, че оттам щяло да започне спускането, но непосредствените събития щели да опровергават това предположение. Скоро, след като минали един завой, пътят свършил рязко пред една непроницаема каменна стена: планината се издигала пред кервана, възпрепятствайки неговото преминаване. Всеки европеец в подобна ситуация би се обърнал и потърсил друг път, който да заобикаля пречката: това би било **логичното**. Но било видно, че Амаутите на Черната Шапка, също като Господарите на Тарсис, не се ръководели от принципите на Логиката. Без дори да трепнат, те слезли от своите седалки и се заели с някакви странни приготовления. Каменните Човеци, все още учудени от спирането, разгледали по-внимателно планинската стена и тогава почти едновременно разбрали това, което ставало: **намирали се пред един вход, запечатан с Вруните на Навутан – един вход подобен на онзи на Каменната Пещера в хълма Канделария в далечната Уелва**. Сега Вруните били явно различни за тях и те можели да преминат стената за миг, **само като се приближат стратегически към скрития отвор**. Но не им убягвало и това, че само Хиперборейските Посветени са способни да извършат такава операция: в Дома на Тарсис само неколцина сред хилядите потомци били успели да го направят и с това били заслужили да бъдат считани за Нойове и Враи. Какво щели да правят тогава? Да изоставят четиримата каталонци? И най-

интригуващото: как щели да преминат онези прости воини, които, ясно се виждало, също не били Посветени?

*Отговорите не закъснели да дойдат. Един от Амаутите взел един съд от кратуна и като го отворил, започнал да дава да пият на всеки един от воините от тяхната охрана. Няколко минути по-късно питието било подействувало и индианците стояли като хипнотизирани, гледайки без да премигват, но запазвайки равновесие. Очевидно опиатът ги бил лишил временно от съзнание, тъй като Амаутите ги хващали за рамената и ги побутвали до скалите на планината; и те се оставяли покорно да бъдат отвеждани. Но най-удивителното за Господарите на Тарсис **било да наблюдават как Амаутите въвеждали воина в тайния вход и изчезвали във вътрешността на огромните камъни, за да се завърнат веднага да потърсят следващия.***

– Богове! – възкликнал Лито де Тарсис. – Ако нашият Дом беше притежавал формулата на тази субстанция...

Накрая само испанците останали от тази страна на планината и Амаутите им предложили кратуната, давайки им знак да пият. Шестимата Каменни Човеци отказали да вкусят опиата, но накарали да пият скептичните каталонци. Всеки един от тях сръбнал по една глътка и претърпял минути по-късно един поразителен ефект: те паднали на земята, дълбоко заспали. Така трябвало да ги довлекат до тайния вход, но необяснимо как, сега било възможно да ги вкарат в него.

Този таен вход не отвеждал, както онзи в Уелва, в пещера, а в един тунел с около стотина метра дължина, в чийто край се явил един нов повод за шок за Господарите на Тарсис. Действително, на изхода на тунела те се озовали посред един каменен път с малки стени от двете страни, ориентирани свършено от Север на Юг, който се губел в далечината към двете кардинални точки. Върху страничните стени се виждали на определени разстояния надписи и знаци, издялани със знаци на руническата азбука Футарк.

– Няма съмнение, че се касае за един германски език – коментирал Лито. – Но по всичко изглежда, че този път е бил построен от белите Атланти. Вижте тези камъни! Формата, в която са издялани! Касае се за автентични менхири, каквито само Те може да са поставили!

Наблюдението на Лито било скоро потвърдено от Амаутите: когато те били дошли в тези земи преди много столетия, този път вече съществувал. Но само Посветените можели да имат достъп до него, затова той се наричал „Пътят на Боговете“. Белите нашественици никога нямало да могат да го намерят, макар че те сигурно щели да използват двата успоредни пътя, които ингите били построили, имитирайки Пътя на Боговете. Но те – двамата Амаути на Черната

Шапка – не бивало да говорят по тези теми с Уанкакильците¹⁷², тъй като тази задача била запазена за „Атумуруните“, които ги очаквали в края на Пътя.

Столицата Куско се намирала в центъра на четирите области, на които се делила инкската Империя: на Запад – **Контисую**; на Изток – **Антисую**; на Север, откъдето идвали Господарите на Тарсис, била **Чинчасую**; и на Юг, накъдето се насочвал Пътят на Боговете, се намирала **Колясую**. Двата Царски Пътя, намерени от конкистадорите на Писаро, вървели от Север на Юг, следвайки една линия, успоредна на Пътя на Боговете: крайбрежният път започвал от Тумбес и след 4000 километра стигал до Талка в Чили; централният път – хиляда километра по-дълъг – тръгвал от Кито и свършвал при езерото Титикака, до бреговете на река Десагуадеро. Пътят на Боговете, много по-източен, също завършвал своя маршрут до езерото Титикака. Но разликата се състояла в това, че Царските Пътища били пътеки, по които се канализирала цялата дейност на Империята: Пътят на Боговете, напротив, бил таен път, познат и използван само от Амаутите на Черната Шапка – вдъхващите страх Посветени на Студената Смърт Атиуаной.

Пътят на Боговете се намирал в състояние на пълна запазеност, съперничейки в някои участъци с изключителна красота с най-добрите европейски магистрали: това било постигнато чрез постоянното разпределение на стотици хора по дължината на неговия маршрут, които се занимавали с поддържането на пътя, на службата на часките¹⁷³ и с поддръжката на тамбосите¹⁷⁴, които съществували на всеки три или четири левги¹⁷⁵. И именно, след като повървяли малко по циклопичния каменен път, пътниците стигнали до едно тамбо с просторни размери: както узнали по-късно Господарите на Тарсис, тези „Големи Тамбоси“ бивали издигани в околностите на страничните и тайни изходи от Пътя на Боговете. Мястото било поддържано от членове на същата смугла Раса, която служела на Амаутите; няколко деца изтичали да разтоварят ламите, които те водели, и да ги отведат в една кошара, но те проявили голям страх пред испанските коне, за които трябвало да се погрижат каталонците. Там хапнали неизбежните царевични питки – тамали, пийнали горещо апи¹⁷⁶ и си

172 Каменните Човеци – от кечуа **Wank'a k'illi** :букв. „свързан/съшит с камък/скала“ (бел.прев.).

173 **Часки** (кечуа **chaski** – „вестноносец“) – пощенска служба в империята на инките (бел.прев.).

174 **Тамбо** (кечуа **tampu** – „страноприемница, склад“) – станции за почивка на часките, разположени по пътищата на инките (бел.прев.).

175 Левга – мярка за дължина, равна на 5572 метра (бел.прев.).

176 **Апи** (от кечуа **api** – „каша, супа“) – питие, направено от пурпурно царевично брашно (бел.прев.).

починали половин ден. Междувременно един часки заминал по пътя, за да предаде новината за пристигането на Господарите на Тарсис.

Въпреки изтощителните преходи, по време на които вървели през целия ден и спирали само за нощите в най-близките тамбоси, времето минавало без да изглежда, че Пътят на Боговете някога ще свърши. И седмица след седмица студът, вятърът и снегът ги измъчвали непрестанно, като се има предвид че Пътят рядко се спускал под 3000 метра, принуждавайки ги да ходят постоянно увити в топли дрехи. Един повод за радост представлявало бързото подобрение на Гийермо де Тарсис: два дни след лечението треската намаляла забележимо и кракът му започнал да преодолява възпалението; след петнадесет дни той вече можел да върви почти нормално. Но шестдесет дни по-късно те все още вървяли по същата праволинейна магистрала, чийто особености, повторени хиляди пъти – стъпала, наклони, тунели и висящи мостове, сега им се стрували монотонни и досадни. Присъствието на руническите надписи на същия германски език било постоянно в продължение на хилядите изминати километри, макар и да било скронно да нараства по разнообразие и съвършенство колкото повече се доближавали до целта. Но тези надписи и знаци били очевидно по-късни от мегалитните конструкции, които се срещали, пръснати по дължината на Пътя на Боговете: тези камъни носели прастария и непогрешим Знак на Вруните на Навутан, на които руните отразяват само един повърхностен символизъм.

Една седмица преди да стигнат до езерото Титикака, те дошли до едно тамбо, където ги очаквали осмина Амаути на Черната Шапка и един странен персонаж. Този бил старец със сиви коси и лицеви черти на нордически европейски тип, чиито небесносини очи и светла кожа потвърждавали принадлежността му към Бялата Раса. Както и първите двама Амаути, които познавали Господарите на Тарсис, белият старец и неговите спътници поискали да видят само Венериния Камък. Лито де Тарсис, изтълкувайки правилно техните желания, се съгласил търпеливо с това, изваждайки от ножницата Меча на Мъдростта и махайки панделката от гарда. Едно удивено и одобрително възклицание изригнало от деветте гърла. И едва тогава те показали, че забелязват Каменните Човеци. Всички били слезли от конете и се намирал зад Лито де Тарсис, удивени на свой ред от реакцията на своите домакини. Старецът, говорейки на същия германски диалект като Амаутите, но в много по-ясна форма, попитал:

– А Принцесата? Доведохте ли Принцесата?

Този въпрос озадачил Лито, който се обърнал, за да се спогледа със своите роднини. Така открил очите на Виоланте де Тарсис, неразпознаваема като Дама под доминиканските одежди и внезапно разбрал всичко. Плясвайки се по челото с дланта на ръката, той казал усмихнат:

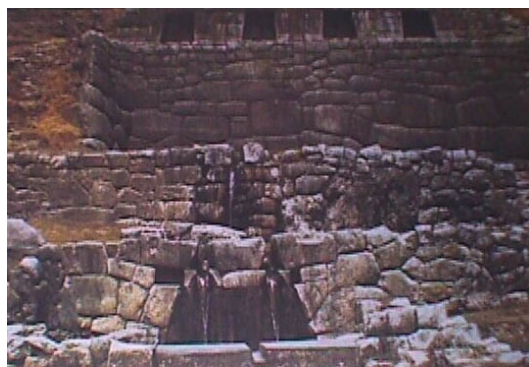
– Без съмнение говорите за моята братовчедка Виоланте. Но имате право, **Благородни Старче: Тя е една Принцеса на Тарсис!** – и сетне смъкнал качулката и изложил красивото лице на Дамата. Като я видели, старецът и десетимата Амаути се усмихнали на свой ред и се плеснали по челото с дланта на ръката, подражавайки на жеста на Лито де Тарсис.



Руините на Олянтай Тамбо

Намират се между Мачу Пикчу и Куско на височина от 2750 метра.

(Отляво – една гравюра от 1877 г. показва общия вид. Отдясно – вътрешността на Руините).



Руините на Тамбо Мачай в околностите на Куско, Перу.

Старецът бил един от Атомуруните, които фразите на кечуа, произнесени от Лито де Тарсис били призовали. Но кои били Атомуруните? Според това, което отговорил старецът, който след описаното посрещане станал така малословен и лаконичен като Амаутите, **Атомуруните принадлежали на една Фамилия: те били**

членове на Дома „Инга Колман“; „Инга“ означавало „потомък“, тоест Атумуруните били „потомците“ на Колман.

Това се подразбирало, обяснил Лито на Каменните Човеци, тъй като частицата „инг“ означава потомък в германските езици, както в имената „Меровинг“ или „Каролинг“. Но кой бил Колман? Старецът отказал да отговаря, заявявайки, че неговите роднини щели да им го обяснят, „когато стигнат в Коати, Острова на Луната“. Къде се намирал „Островът на Луната“? – „В езерото Титикака, до което ще стигнат след една седмица ход“. „Страничният път, който отвежда от Пътя на Боговете до Куско те били напуснали преди дни и сега се намирали в една област, все още неизследвана от испанците; но трябвало да побързат, защото „ингите“ имали сведения, че се подготвяла една експедиция към Юг; белите Уанкакильи били дошли точно в последния момент, когато Атумуруните вече губели надежда, че ще се изпълни предизвестие на Боговете“. И нищо повече от това не можело да се извлече от стария Атумуруна.

Седем дни по-късно те зърнали една колосална крепост от камък, в която трябвало да се намира Южният край на Пътя на Боговете. Пътят всъщност свършвал пред крепостта, а тя, чиито стени имали формата на полумесец, се очертавала на фона на една планина с нечувана височина. Но Пътят на Боговете не бил напълно прекъснат: един таен изход, годен само за Хиперборейски Посветени, позволявал да се преодолее пречката. Пренощували там и били убедени от стареца да оставят животните и екипировката, тъй като нямало да могат да ги пренесат на Острова. На следващия ден те минали през тайния изход, след като четиримата каталонци и петдесетте воина, които сега ги съпровождали сръбнали преди това от тайнствения лек: Господарите на Тарсис, напротив, трябвало само да се разположат пред Камъка и да чуят Вруните на Навутан на Езика на Птиците; те им посочвали какви стратегически движения трябвало да извършат, за да се приблизят правилно към тайния изход и да преминат през Булото на Илюзията. От другата страна на планината те се озовали само на пет левги от брега на езерото в посока към пристанището на Карабуко. Било месец юни 1535 г.

Качването на пирогите от тотора¹⁷⁷ представлявало оригинално преживяване за испанците, макар недоверчивите каталонци да се бояли, че ще потънат във всеки момент. Но шест часа по-късно те стигнали без проблеми до Острова на Луната. Слезли на един малък плаж, широк не повече от десет кастилски стъпки¹⁷⁸, ограничен от

177 Тотора (от кечуа **tutura**) – вид тръстика, характерна за Южна Америка и по-специално езерото Титикака; среща се също на остров Пасха (бел.прев.).

178 Кастилска стъпка – традиционна мярка за дължина, равна на около 27.86 сантиметра (бел.прев.).

една клисура, издигаща се на 200 пръта¹⁷⁹ височина: един тесен и забележим път позволявал изкачването на зигзаг до върха на скалата, откъдето се простирала обитаемата повърхност на Острова. Съгласно обясненията на Амаутите, на Остров **Коати** имало едно укрепено селище и един Храм. **Но те не отивали на повърхността.**

Когато всички били слезли на плажа, Атомурунът им разкрил, че трябвало да преминат през друг таен вход, който се намирал там, на самото място в стената на клисурата. Отново Каменните Човеци локализирали Вруните, а каталонците трябвало да бъдат упоени. Отвъд Илюзията на Клисурата се намирал един полумрачен тунел, облицован изцяло с каменни блокове, който преминавал в наклонен преход и потъвал към вътрешността на Острова. Те продължили да се спускат в продължение на двадесет минути, докато тунелът се изравнил и ги отвел до прага на една порта, охранявана от двама Амаути на Черната Шапка; като видяли новопристигналите, единият от тях ударил един огромен сребърен гонг с жезъла, който държал в ръцете си. Внезапно една необичайна гледка се разкрила пред смаяния поглед на испанците. Така те разбрали, че се намират пред една пещера с титанични размери – толкова голяма, че в нея се побирало цяло едно селище: и звукът на гонга бил сигнализиран на всички обитатели, които сега излизали масово от жилищата, за да ги наблюдават с любопитство. Почти всички, както забелязали Господарите на Тарсис, принадлежали към същата смесена Раса на Амаутите. Изходът на тунела отвеждал до един издигнат пасаж, от който се виждала голяма част от пещерата, която била не по-добре осветена от предходния коридор: под краката им преминавали стотици скромни къщи от камък, разделени от улици и площици, като от време на време се различавали някои по-големи сгради, които следвало да бъдат Дворци и Храмове. Атомурунът им посочил да го следват и поел по пасажа, от който на определени разстояния се отделяли издялани в скалата стълби за спускане до селището.

Пасажът описал една отворена крива и ги отвел пред едно здание, които навярно било най-голямото в града: една широка стълба с два каменни ягуара отстрани позволявала да се стигне до него. На портата ги очаквала една група човеци на различна възраст, но с облекло и Раса, подобни на тези на стария Атомуруна. Всички проявявали интензивна радост от присъствието на Господарите на Тарсис и някои, без да могат да се удържат, се приближавали и им протягали ръка по подобие на римския поздрав. Там Амаутите на Черната Шапка се оттеглили, а Атомуруните ги накарали на влезат в Двореца, в една полукръгла зала със стъпала, която създавала цялостното впечатление, че представлява един амфитеатър или форум. Каменните Човеци трябвало да се разположат около една централна маса с формата на полумесец, докато една дузина Атомуруни се разполагали по стъпалата.

179 “Прът” (исп. **vara**) – мярка за дължина, равна на три стъпки, ок. 83.5 сантиметра (бел.прев.).

Един старец Атумуруна, когото наричали **Татаинга** и който бил много по-стар от онзи, който ги бил довел дотам, взел думата и се обърнал към Господарите на Тарсис:

– Зная, че има един от вас, който разбира нашия свещен език. Това ме ласкае безкрайно. Ние, в замяна, не знаем вашия и ще трябва да ни извините за това. Но затова пък знаем откъде идвате: от същия Свят, от който са дошли нашите Предци преди повече от шестстотин години.

Лито де Тарсис кимнал с един жест и Татаинга продължил:

– Сега, бели Уанкакильи, ще ни окажете ли Благоволението да ни покажете Камъка на Зелената Звезда?

Лито извадил Меча на Мъдростта от неговата ножница и, махвайки панделката, изложил Венериния Камък на погледите на Атумуруните. Одобрителен шепот съпроводил демонстрацията, но Татаинга се приближил, за да го разгледа отблизо. Сетне той се обърнал и дал един знак на едни красиви жени-Посветени, които охранявали портата; те излезли и след миг се върнали, носейки една квадратна поставка, върху която почивал някакъв предмет, който не можел да се види, тъй като бил покрит с една бяла тъкан, поръбена с черни свастики. Жените-Посветени поставили товара си с голяма деликатност върху полумесечната маса и се оттеглили на своите постове. Тогава старецът Атумуруна свалил тъканта и Каменните Човеци могли да видят с върховно изумление една желязна германска корона, **в която бил инкрустиран един Венерин Камък, съвсем същият като този на Меча на Мъдростта.**

– **Това е Короната на Крал Колман!** – обявил Татаинга с почиттелен глас.

Ден Петдесет и Девети

Историята на народа на Атумуруните била забележително подобна на тази на Дома на Тарсис. Старецът Татаинга я разказал на Каменните Човеци с големи подробности, но аз, д-р Сигнагел, ще се опитам да я обобщя тук с малко думи.

Предците на Атумуруните и езикът, който те говорели, произлизали от областта **Шлезвиг** в Южна Дания. През X век там съществувало Кралството **Скъолдланд**, което имало осемвековна история и се било съпротивлявало на християнизиращите войнства на Карл Велики сто и петдесет години по-рано. Неговото население от Чиста Кръв съхранявало религията на Один – или Навутан – и било успяло да съхрани Венериния Камък, наследство от белите Атланти. За тези „ереси“ Голените били обявили присъда за изстребление на целия кралски Дом. За разлика от Господарите на Тарсис, храбрите викинги не скрили Венериния Камък, а го поставили в Короната на

своите Крале – ситуация, която ги задължавала да го показват най-малкото във всяка церемония на коронясване на Крал или да представят Короната пред всеки нов Териториален Сеньор, с когото имали феодални отношения. Въпреки това неблагоприятно поведение, скьолданите успели да запазят свободата си до времената на Германския Крал Хайнрих I Птицелов. През X век този Крал, който бил също така Хиперборейски Посветен, победил Краля на Дания Гермунд и завладял Шлезвиг; съгласно своя обичай, той установил една гранична марка¹⁸⁰ в областта и за тази цел назначил Краля на Скьолдланд за Маркграф, без да се интересува дали неговите поданици са християни или не. Но германското Кралство било християнско и Голениите не се забавили да подхванат една агитационна кампания, за да наложат масовото покръстване на викингите и да принудят техния Крал да предаде „инструментите на езическия Култ“, сред които Короната с Венериния Камък. Но те не постигнали нищо докато бил жив Хайнрих I.

След като Кралят умира през 936 година, наследява го неговият син Отон, който, макар да произлизал от легендарния Видукинд по линия на своята майка Матилда, бил с мозък, промит от неговите бенедиктински наставници-Голени. Отон I желал да подражава във всичко на Карл Велики и започнал с това, че накарал да бъде коронясан за Крал от Архиепископа на Майнц в Аахен, след което по-късно щели да последват няколко пътувания до Италия, за да се запознае с Папите, и неговото въвеждане в имперска власт в Рим през 962 г. Най-здравият съюз между германската Църква и Империята, който ще трае до изстреблението на Хохенцауфените през 1250 г., започва, може да се каже, с необичайните концесии на Отон I. Разбираемо е, прочее, че с един подобен Император съдбата на малкото Кралство на Скьолдланд щяла да е предрешена. През 965 г. интригите на Голениите дават резултат и една експедиция потегля срещу Шлезвиг: съставят я имперски войски под командуването на Генерал Церинг, които имат мисията да обърнат езическото Кралство в християнството или да го разрушат и по какъвто и да е начин да конфискуват кралската Корона. Този път нямало спасение за викингите и така именно техният Крал Колман им предлага да напуснат тази страна, която скоро ще да падне под властта на Демоните: – „Один доведе нашите деди и им предаде тези земи; и Той ни повелява сега да заминем към друго Кралство отвъд морята!“.

Седемдесет процента от населението приели предложението и отплавали с 220 **дракари**¹⁸¹, а онези, които останали, били изклани от развилнялите се покръстителни. Многобройната флота прекосила Мрачното Море и стигнала до Мексиканския Залив.

180 Марка (от древногерманското **marcha** – „граница“) – пограничен административен окръг за охрана на границите, управляван от *маркграф*; териториална единица, въведена от Карл Велики (бел.прев.).

181 Дракар (**drakkar** или **dreki** – „дракон“) – викингски дълъг боен кораб (бел.прев.).

Там процъфтявала цивилизацията на толтеките, които приели викингите като „синове на Боговете”, т.е. като потомци на белите Атланти.

Домът на Скьолд бил също толкова древен, колкото и този на Тарсис. Но в семейната мисия двете Фамилии се различавали забележимо: вместо един Студен Огън в Сърцето, Господарите на Скьолд трябвало проникват дълбоко в тайната на Магическото Земеделие, докато намерят същността на зърното; инкорпорирана в Чистата Кръв, тази същност щяла да причини кондензацията на едно **Каменно Семе** в Сърцето на Посветените. Белите Атланти ги били посъветвали да съставят един постоянен корпус от Нойове и Враи, чиято задача щяла да бъде да съзерцават Венериния Камък и да очакват в него да се яви „Литическия Знак на Валхала”: когато това се случело, щял да бъде моментът да отпътуват към Обителта на Боговете. И Знакът се бил явил няколко дни преди атаката срещу Скьолдланд. Една Врая успяла да види във Венериния Камък един мегалитен пейзаж край бреговете на едно огромно езеро: това място, казвали Лоялните Богове, се намирало отвъд Мрачното Море; но дотам трябвало да отидат, защото по Волята на Боговете една Велика Империя щяла да възникне от Дома на Скьолд. И именно затова те се впуснали по морето в 220-те дракари. Накратко – Домът на Скьолд представлявал една фамилия от Хиперборейски Посветени и не бива да ни учудва, че по време на заминаването както Крал Колман, така и неговата Кралица и многобройните Нойове и Враи, били Каменни Човеци.

Въпреки, че се бил наложил без проблеми над толтеките и допринесъл до голяма степен за подобряването на тяхната цивилизация, десет години по-късно народът на Колман продължил своето пътуване на Юг, оставайки с толтеките онези, които били извършили „расовия грях” да се съчетаят с тях. Те пътували по море до Венецуела. Сетне вървели в посока на Запад, пресичайки Венецуела, Колумбия и Еквадор и стигнали до Кито, откъдето отново отплавали в посока на Юг. Слезли на брега в Такна и изкачили планините на Изтока, докато стигнали до платото на Тиахуанако и езерото Титикака. Това било мястото, което посочвал Венериният Камък.

В Тиахуанако скьолданите намерили един циклопичен каменен град, построен наполовина – един вид работилница на белите Атланти. До руините те издигнали едно селище, което щяло да стане главата на една Империя. А на Острова на Слънцето построили Храм на местното Божество, тъй като те самите се били представили на койките, аймарите и другите индианци като „Синове на Слънцето”. Викингската империя на Тиахуанако процъфтявала и се разширявала до XIV век, когато се разиграла втората част от расовата драма на Дома на Скьолд. През този век, скьолданите – които вече се наричали „Атумуруни” заради тяхната бяла кожа и предразположение

към Студената Луна¹⁸² – били покорили практически всички индиански народи, които обитавали в околността. Само един от тях се съпротивлявал и то не поради своите собствени достойнства, а защото Атумуруните се колебаели между това дали да ги оставят свободни и далечни, или да ги подчинят като васали и да трябва да се разправят с тях. Това бил народът на **Диагитите** и опасението на викингите произлизало от една почти епидермична погнуса, присъща на обичаите и културата на онези. Работата била, че дори ако масата на индианците действително да принадлежала към американските етноси, благородната и свещеническа каста, която ги управлявала, имала средиземноморски произход или по-точно произлизала от Близкия Изток: в музеите на Сантяго дел Естеро, Катамарка, Салта, Тукуман или Тилкара днес могат да се видят стотици керамики и панички с надписи на арамейски и еврейски език, които потвърждават това твърдение.

Така е, д-р Сигнаел. Диагитската аристокрация имала старинен еврейски произход и техните Свещеници се считали за най-ревностните защитници на Културния Договор и Единното Жертвоприношение. Те изповядвали смъртна омраза спрямо викингите и живеели в постоянни нападения на границите на Империята. Но те винаги били контролирани; поне до съдбовната 1315 година. През тази година се произвело едно общо надигане на диагитските племена от Долината на Умауака до Атакама в Чили, без да има оправдаем повод за това от страна на Империята. Пристигащите вести сочели, че **Великият Касик¹⁸³ Кари бил посетен от двама Посланици на Единния Бог – Берах и Бирчах, – които го подтикнали на война срещу Тиахуанако; Те го били уверили в Победата, тъй като Диагитите – казвали – принадлежали на народа, избран от Него и не можели да загубят. Мотивирани по този начин, свирепите туземци напреднали неустойчиво през границите на Империята и обсадили Тиахуанако. Накрая викингите потърсили убежище на Острова на Слънцето, докато Посветените Атумуруни – т.е. Каменните Човеци – влезли в Тайната Атлантска Пещера на Острова на Луната Коати.**

Викингите били безсилни срещу Висшата Стратегия, приложена от Демоните Берах и Бирчах, които ръководели Диагитите, и накрая попаднали в обсадата, която Врагът затворил около Острова на Слънцето. Пленени с хиляди, скьолданите бивали търпеливо обезглавявани един по един от еврейско-диагитските Свещеници. Като стигнал до тази част на разказа, Атумурунът Татаинга посочил един рунически релеф на стената и запитал:

182 **Атумуруна** – туземно название на викингите в Алтиплано с неясна етимология, преведано от Висенте Фидел Лопес като „народ на почитателите на намаляващата Луна (**Ати**)” или от Жак де Мейо като „народ на луно-главите” или „луно-ликите” (от кечуа: **Aty** – „намаляваща Луна”, **uma** – „глава” и **runa** – „човек”) (бел.прев.).

183 **Касик** (таино **kasike** – „крал, принц” от **kassiquan** – „поддържам дом”) – название на индиански вожд в Централна и Южна Америка (бел.прев.).



Пукарата¹⁸⁴ на Саякмарка, разположена на ръба на един хълм, на 3600 метра височина, в околностите на Мачу Пикчу, Перу



Пука Пукара, разположена в една малка долина в околностите на Куско, Перу

– „Молé”, „Киблón”? Означават ли нещо тези думи за Вас? Защото Свещениците Диагити всеки път, когато заколвали един пленник *от ухо до ухо*, така че кръвта да падне в езерото, викали: „*За Молé! За Киблón!*”. Нашите предци записали с руни тези имена, които за тях нямали смисъл, тъй като желятели някой ден техните потомци да изяснят загадката.

Каменните Човеци онемели, приковани на мястото си. Но си мислели: Колко ужасна е Илюзията на Великата Измама! Колко различна е същата реалност, видяна от друга перспектива! Онази 1315 година била добра година за Дома на Тарсис: явил се Господарят на Венера и одобрил всичко, направено против плановете на Бялото Братство; дейността на Дома на Тарсис и на *Circulus Domini Canis* причинила унищожението на Ордена на Храма; и с тях – с кладата на Жак дьо Молé – изчезнала за момент опасността от Универсалната Синархия на Избрания Народ. Също така пришествието на Киблón било отложено за 180 години. И в тази година Валентинините се установили в Турдес. Да, 1315 година била една празнична година, която Господарите на Тарсис все още си спомняли със симпатия: стигало се дори дотам да казват, че това била една от най-добрите години в историята на Дома на Тарсис. И сега те разбирали,

184 Пукара (кечуа **pukara**) – инкская крепост (бел.прев.).

че за техните братя скъждани това била една съдбовна година – най-лошата в тяхната история! Тогава Врагът си бил отмъстил жестоко на тях: опитал се да заличи тяхната Фамилия в отплата за премахването на Ордена на Храма! Затова казвали след всяка екзекуция „За Молé, За Киблón!”, имитирайки Шарл де Тарсис, когато той казвал на Голените, които щели да умрат на кладите в Санс: „За Навутán и Кръвта на Тарсис!”. Проклети Голени, проклети членове на Избрания народ! Проклети Бера и Бирса: още една сметка за уреждане в Последната Битка!

Продължавам със съкращения разказ, д-р Сигнагел. Ще добавя само, че оттогава 1315 година щяла да се счита за траурна година за Дома на Тарсис.

*Каменните Човеци от потеклото на Скъжд останали скрити на Острова на Луната в продължение на тридесет и пет години, преди да се осмелят да осъществят едно ново стратегическо действие. През този интервал надзорът на езерото Титикака от еврейските индианци бил постоянен, тъй като многобройни местни легенди разказвали за пещерите и тунелите, които белите Атланти били построили преди хиляди години: те подозирали, че някои Атумуруни биха могли да се укриват там. Но Вруните на Навутán представлявали непреодолима пречка дори за силите на Демоните Берах и Бирсах – същества лишени от Несътворен Дух; и почти никой, който не бил Хиперборейски Посветен нямало да види никога повече Атумуруните. Наистина, оцелелите били много малко, макар да ги съпровождал един голям брой от членове на метисната Раса, към която принадлежали Амаутите на Черната Шапка: тази Раса се била образувала от смесението на викингската кръв и индианците, които обитавали в Тиахуанако при пристигането на Крал Колман. Но въпреки споменатото смесение, викингите винаги се стремели да съхраняват Чистата Кръв и наложили един закон, според който Благородни били само онези, които произлизали от потеклото на Скъжд. По този начин за принадлежност към Аристокрацията се изисквало брак между членовете на Расата-завоевателка: метисите, макар да били роднини на викингите, оставали изключени от Аристокрацията, но не и от правото да участвуват в Мистерията на Чистата Кръв. Ще рече, че метисите можели да имат достъп до Хиперборейското Посвещение – способност, която ги разделила на свой ред на Посветени, т.е. Амаути на Черната Шапка, и **Киляруни**, т.е. **Лунни Човеци** или Народ на Луната.*

Оцелелите от диагитското клане се състояли от една дузина Атумуруни и една стотица Киляруни. Когато сметват, че опасността е намалела, тридесет и пет години по-късно, Атумуруните решават да завземат Пътя на Боговете – един прастар път на Атлантската Империя, който отивал от Тиахуанако до Карибско Море. През първоначалния етап те се разпростират по Пътя до района на Куско, където съществувал един страничен изход към този град. Тогава именно те решават да

изпратят двама Посветени Атумуруни, за да образуват една нова владетелска Фамилия сред народите от областта на Куско, които били васали на викингите от Тиахуанако в продължение на векове. Единият от Посветените бил ингата Манко Капак, а другият – неговата хиперборейска партньорка – неговата Съпруга и Сестра – Мама Окльо. Двамата осъществяват своята мисия и основават една каста, която оцелява до края на ингската Империя и към която принадлежал Императорът Атауалпа – ингата, убит от Писаро. Но въпреки положените усилия, макар потомците на Манко Капак да се женели само помежду си, ингите от Куско не могли да направят нищо, за да избегнат деградацията на Чистата Кръв. След един век вече не се изниквали Посветени от владетелската фамилия и ингите зависели за каква да е езотерична служба от Амаутите на Черната Шапка. Но падението на кусканците не приключило с това: териториалната експанзия на Империята ги поставила в контакт с народи на Културния Договор и те претърпели влиянието на Свещениците, които трансформирали Мистерията на Виракоча или Навутан в един прост Култ на Бога-Създател. Тогава се появили „други“ Амаути, т.е. Свещеници, които узурпирали функцията на Хиперборейските Посветени.

Най-голямата вреда в тази насока предизвикало пристигането през XIV век на едно множество католически мисионери, идващи от Бразилия, където те били слезли на сушата, след като пресекли Атлантическия океан. Водел ги един Свещеник със силна личност, на когото парагвайските индианци дали името Пай Зумé или Пай Тумé – легендарно име, което по-късните йезуити от „Мисиите“ отъждествили с Апостол Свети Тома или Санто Томé. Ингите – напротив – приели неговата проповед и го съпоставили със своя Бог Тунупа – един от Аспектите на Виракоча. Сигурните мерки, които той взел, за да унищожи религията на Атумуруните, показват, че не бил пристигнал в Куско по чиста случайност, а бил един Пратеник на Бялото Братство. Този Свещеник успял да наложи култа на Кръста, на Разпнатия, на Божията Майка и на Троицата на Бога – вярвания, които все още се поддържали, повече или по-малко деформирани, във времената на испанската конкиста. Това несъмнено било съдбоносно за духовната жизненост на ингите, но по-голямото зло произлязло от въвеждането на **ритуалното жертвоприношение** и промяната на значението на **Апачетата**¹⁸⁵.

В Епохата на Империята на Тиахуанако един Атумуруна, наречен Синчирука, преподал на индианците един вариант на Култа на Студения Огън. В този Култ камъните на Апачетата представлявали Великите Предци – **Ачачила Апачета**¹⁸⁶, докато един специален скален блок бил Студеният Камък – Камъкът, притежаващ Знака Уанюй

185 **Апачета** (от аймара и кечуа **apachita**) – свещено място в проход или високо място, където се оставя купчина от поставени един върху друг камъни и сдъвкани листа от кока, обикновено на кръстопът като символ на оставяне на умората (бел.прев.).

186 От аймара **achachila** – „дядо, старец; божество-покровител“ и **apachi** – „баба, стара жена“ (бел.прев.).

или Знака на Смъртта. **Руми Уанюй**¹⁸⁷ се намирал също така в Сърцето на човека – в неговата Душа, и към него оставал прикован Несътвореният Дух: затова в Церемонията **Токанка**¹⁸⁸ с изплюването на акуйико от кока¹⁸⁹ върху Руми Уанюй се изразявало желанието за отделянето на душевното и духовното, прехвърлянето на душевното върху Камъка. Но Апачетата била преди всичко олтар – едно „високо място”, посветено на Майката на Навутан – Богинята Ама, Девата от Агарта – Богинята, която дала Зърненото Семе на хората, т.е. Богинята, която индианците познавали като **Пачамама**. Когато индианецът вървял по един път и стигал до кръстовище или кръстопът, той поставял един камък в Апачетата и оставял своето акуйико от кока или просто поставял едно камъче, навлажнено със своята слюнка: тогава Пачамама „убивала” неговата умора, „премахвала” неговото изтощение, „отстранявала” страданието – онова, което е присъщо на човешкото състояние, – т.е. освобождавала Духа от душевната или животинска природа; и „ориентирала” пътника в Лабиринта на Илюзията, който се отразявал в кръстопътя. Но когато индианецът чувал Вруните на Навутан – Гласа на Виракоча, – в което и място да се намирал, той паднал като поразен и се казвало, че бил **припаднал** като от височинна болест: тогава бил моментът да се издигне един олтар на Пачамама и там именно се поставяли камъните на Апачетата.

Както казах, Доктрината на Пай Зумé променила стратегическото значение на Апачетата, съгласявайки се в това с еврейските Диагити, които били въвели подобни модификации в завладяните от Атумуруните територии. Промяната се състояла в трансформирането на Култа на Студения Огън в Култ на Горещия Огън и отъждествяването на Пачамама с Великата Майка Бина. По този начин Апачетата се превърнала – в стила на епохата на римския упадък – в един олтар на Боговете Лари¹⁹⁰ или на един Върховен Бог, Създател на Света, представен от Горещия Огън – Огъня-Създател, който никога не угасва – Слънчевия Логос, Слънцето. И върху Апачетата сега господствувала една Пачамама-Бина – Майка Земя, Шакти¹⁹¹, Съзидателна Матрица на нещата; Богиня на Любовта, на която било редно да се принасят жертви, за да се застъпва тя пред своя Съпруг, Единния Създател. Оттогава Апачетата изгубила своя стратегически и ориентиращ към Източника характер и станала за ингите от Куско един обект на Културния Договор – един инструмент на идолопоклонничеството на Свещениците от Бялото Братство, новите „Амаути”.

187 Камък на Смъртта (от кечуа **Rumi Wañuy** – букв. „Камък-Смърт”) (бел.прев.).

188 Церемония на „плюенето” (от кечуа **thoqay** – „плюя, изплювам”) (бел.прев.).

189 Сдъвкани листа от кока (от кечуа **akulliy, akullikuy** – „дъвча кока”) (бел.прев.).

190 **Лари** (лат. **Lares**) – римски божества-покровители на обществата и земите им, свързвани с домашното огнище и дома (бел.прев.).

191 **Шакти** (санскр. **śakti** – „моц, сила”) – в хиндуизма: женски аспект на божеството (бел.прев.).

Този процес на духовен упадък се оказал катастрофален за Атумуруните от езерото Титикака, които също така не успявали да съхранят Чистата Кръв и се изправяли от ден на ден все повече пред опасността от расово измирание. Тяхното присъствие се свеждало сега до околностите на Пътя на Боговете, който успели да завземат почти напълно, и до „Града на Луната” в тайната пещера на Острова на Луната. Рядко се явявали те пред обитателите на Империята на Куско, ако не било, за да предадат някаква езотерична информация на ингите, но техните появи предизвиквали страх, тъй като те били считани за „вестители на злини”, „предшественици на катастрофи” и пр. Техни „посланици” били Амаутите на Черната Шапка, които също не се показвали много и вдъхвали също такъв страх.

Следва да се обясни, д-р Сигнагел, че веднъж **завзет**, Пътят на Боговете бил използван за придвижване само от Амаутите на Черната Шапка: **Атумуруните вместо това използвали един подземен път, който преминавал Кордилерата на Андите от край до край и имал същия маршрут като Пътя на Боговете, т.е. простирал се под него. Съществували тайни вертикални изходи, които свързвали Пътя на Боговете с кордилеранския тунел, през които се „появявали” тайнствените Атумуруни. И – както твърдели ингските легенди – този тунел, построен от белите Атланти, притежавал превозни средства от камък, които позволявали да се пътува с фантастични скорости.**

Накрая, две години преди идването на Франсиско Писаро в Кахамарка, ситуацията на Атумуруните станала отчаяна: те разполагали само с Принцеса Киля, за да поддържат матрилинеарната наследственост на Фамилията, но не успявали да уредят нейния брак, тъй като дванадесетте живи Атумуруни били всичките прекалено близки роднини, чиито бащи и дядовци били също така братовчеди и братя помежду си; всеки съюз с тях щял да деградира със сигурност Чистата Кръв, да причини израждането на потомците. При тези обстоятелства именно Нойовете видяли „**един Литичен Знак във Венериния Камък**” и били посетени „**от Бог Кюв**”.

Короната на Крал Колман почивала от векове върху един каменен олтар с формата на **правоъгълен кръгов сектор**: краищата на външната дъга се съединявали с една релефна вътрешна дъга, успоредна на първата, за да символизират образа на Луната в последна четвърт; и върху този полумесец се разполагала Свещената Корона с Венериният Камък обрънат към кръговия ръб. Нойовете обикновено сядали пред Короната, държейки в погледа си Венериния Камък на една линия с върха на правия ъгъл на олтара. За разлика от случилото се с господарите на Тарсис, може би поради ендогамията, дванадесетте Атумурунски Нойове били способни да проектират

Литичния Знак във Венериния Камък. Така те разпознали един мегалитен пейзаж, който, макар и да оставал на хиляди километра от езерото Титикака, не изисквал морски и горски пътешествия като извършените от испанските Посветени. Това, което се виждало, било всъщност **едно копие на скалите на Екстернциайне** – светицата планина на германците, разположена в гората Теутобургер Валд. В действителност, в света съществуват няколко Екстернциайне, всичките подобни на този от Германия и всички притежаващи Вруните на Навутан. Този, който се наблюдавал в „Камъка на Валхала“ от Короната на Крал Колман, се намирал близо до Долината на Умауака в настоящата територия на Република Аржентина – в едно място, наричано днес „Вайе Магно“, в подножието на Хълма Кайлибур. За това Атумуруните не хранели никакво съмнение. Това, което трябвало да се определи било: какво означавал този образ? Може би трябвало да отпътуват за хухуйския Екстернциайне? Възможно било да е така: там, наблизко, както твърдяла една семейна традиция, имало един таен вход, който отвеждал към Валхала или К’Таагар, след като се преминело през Портата на Юга. Отговорите щели да бъдат дадени от „Бога Кюв“.

Ден Шестдесети

Когато Господарят на Венера се появил през правия ъгъл на каменния олтар, дванадесетте Атумуруни и Принцеса Киля го забелязали едновременно.

– **Благодат и Чест, Кръв на Скьолд!** – поздравил Господарят на Венера, изразявайки с дясната си ръка Бала Мудра.

– **Sieg Heil**¹⁹²! – отвърнали в хор Каменните Човеци.

– О, Кръв на Скьолд: **нося Ви поздрава на Навутан, Господаря на Войната! И също така Ви нося Неговото Слово!** Слушайте внимателно, отворете добре Вашите сетива, защото настоящият случай е единственият, който навярно няма да се повтори преди Последната Битка! Два пъти бе направен опит да бъде унищожена вашата Фамилия: единият в Скьолдланд и другият на Острова на Слънцето. Знаете, прочее, че Врагът е неумолим. Сега ви известявам една нова опасност от унищожение. Но не става на дума за това, което ви тревожи: изчезването на Фамилията поради липсата на потомство. Още веднъж ще бъде кинжалът на Единния Жертвоприносител този, който ще се опита да пролее Чистата Кръв на Скьолд. Да, Атумуруни; Великият Жертвоприносител е отворил една Порта, през която спящите човеци ще се нахвърлят върху вашите гърла! Лоши и добри новини ви нося. Лошите се състоят в това, че ингската Империя на Куско, разделена поради дребнавостта и лудостта на нейните Царе, скоро ще бъде разрушена от спящите човеци, които ще пристигнат с неизброими орди. Вие ще трябва да избягате от

192 Нем. „Победен поздрав!“ (бел.прев.).

Коати завинаги: само действайки с решителност и бързина в последния момент ще избегнете един трети и окончателен опит за унищожение на Фамилията.

И ето добрите новини: ако се подчините действено на моите заповеди, не само ще спасите Фамилията на Скьолд, но Господарят на Войната ще ви вземе в предвид за видно участие в Последната Битка. И тези са моите заповеди: отсега нататък никога не ще се месите в разприте на Империята, нито дори когато виждате как Врагът я разкъсва безмилостно. Ще запазите спокойствие до последния момент. Тогава ще пристигнат едни Пратеници на Господаря на Войната. Ще ги разпознаете, тъй като те ще носят един Камък, подобен на този от Короната на Крал Колман. С Тях ще дойде една Принцеса от Най-Чистата Кръв на Земята: Тя ще ви бъде поверена, за да я омъжите за един Принц от Дома на Скьолд; тяхното потомство ще съхрани Фамилията и ще състави корена на един могъщ народ в Края на Времената. Но в замяна, о Атумуруни, ще оставите Девица Принцеса Киля и ще я поверите на Тях, за да се продължи тяхната собствена Фамилия в Чистата Кръв на Скьолд.

Те ще дойдат от една много далечна страна, макар ифне толкова далечна като онази, от която вие произлизате. Ще бъдат водени от Нас и рано или късно ще се приближат до Пътя на Боговете. Ще наредите, прочее, на Амаутите на Черната Шапка да се разпределят в покрайнините на Пътя, за да ги очакват и отведат до Коати. Амаутите ще трябва да известят Скирите¹⁹³ на местните народи, че ще бъдат наказани най-сурово, ако причинят някаква вреда на Чужденците-носители на Камъка: уведомете ги, че Те, също като вас, са Господари на Смъртта – Уанкакильи Уанюй!

Ще бъдете готови да евакуирате Коати, веднага след като пристигнат Уанкакильите и сте си разменили Принцесите. Вие ще заминете към Великата Долина Кāлибур – към мястото, което сте видели в Камъка на Короната. Там ще преминете тайната порта, която отвежда към една долина, защитена от Руните на Вотан, където ще създадете един страховит воински народ, който ще се завърне в този Свят в дните на Последната Битка. Но Уанкакильите ще трябва да пътуват по-далеч на Юг – до Крепостта или Пукарá на Тарси - или Тафи, - където се намира Великият Менхир на Тарси, поставен от белите Атланти преди хиляди години. Да, Атумуруни; когато ние основаваме една Фамилия, винаги издигаме Нейния Менхир! И само с течение на поколенията, само ако Кръвта се съхранява Чиста, Членовете на Фамилията намират отново Своя Менхир. Това става когато се осъществи Семейната Мисия: затова вие ще намерите вашия Менхир във Великата Долина¹⁹⁴, а

¹⁹³ Скири или схири – владетели на царството на Кито от племето Кара на територията на днешен Еквадор (ок. IX – XV в.) – бел.прев.

¹⁹⁴ “Великата Долина” или Вайе Гранде – днес департамент в провинция Хухуй, Аржентина (бел.прев.).

Уанкакильците ще намерят своя в Долината Тафи¹⁹⁵. И Врагът не ще може да проникне през Стратегическите Стени на Големите Кромлехи, които заобикалят и изолират Фундаменталните Менхири на Расата.

Белите Предци – белите Атланти – оставиха един народ да се грижи за Менхира на Тарси в Тукуман: Те почитаха Култа на Господаря на Войната, когото наричаха Вултан или Волтан, на една Апачета или олтар до Менхира; пуриуака Волтан хананча унанчан уанюй. Тези пазители бяха изтребени преди хиляди години от индианците диагити – членове на „Избрания Народ“ на Бога Създател на този Ад, които все още обитават в тази област. Ще дадете, прочее, един ескорт на Уанкакильците, за да стигнат безопасно до древната Пукарá на Долината Тафи, където те ще обитават чак до Дните на Последната Битка.

Атумуруни от Дома на Скьолд: казах толкова, колкото трябваше да кажа, и по стратегически причини не е уместно да добавям нищо повече. Отново ви предавам поздрава на Навутán и се сбогувам с Вас до Последната Битка. Или докато Вие съвпаднете с мен в един друг кайрос. Благодат и Чест, о Кръв на Скьолд! – пожелал им Господарят на Венера, докато вдигал дясната си ръка, за да изрази Бала Мудра.

– Sieg Heil, Gott Küv! – отвърнали Атумуруните, правейки също така бала мудра, която била древният таен поздрав на Дома на Скьолд.

Атумуруните изпълнили буквално нарежданията на Господаря на Венера. От този момент един добре смазан механизъм, предназначен да засече пътешествениците, бил задействуван в крайния Север на ингската Империя. И именно неговото функциониране, както вече разказах, било това, което позволило на Господарите на Тарсис да се измъкнат от муискската обсада, която със сигурност представлявала един смъртноносен капан. С пристигането на Господарите на Тарсис в Коати, което реализирало предвещанията на Господаря на Венера, завършил разказът на Татаинга. След това Лито де Тарсис разказал доколкото могъл най-добре историята на Дома на Тарсис, възбуждайки голям интерес у Атумуруните с познаването на убийствените маневри на Безсмъртните Бера и Бирса и идентичността и мисията на Киблón. Сега трябвало да заминат заедно на Юг и да отидат до една крепост или Пукарá, наречена Умауака, където щели да се разделят: нямало да се видят повече в този живот, но щели да се срещнат отново по време на Последната Битка, когато Господарят на Войната призове Хората на Честта да се борят срещу Силите на Материята.

Принцеса Киля имала руси коси и небесносини очи, докато Виоланте се отличавала със своята черна коса и зелени очи; но и двете имали кожа, бяла като сняг.

195 Тафи дел Вайе – днес департамент и град в провинция Тукуман, Аржентина (бел.прев.).

Кия вече била готова стане съпруга на един от Господарите на Тарсис, но новината, че трябвало да ги остави по разпореждане на Боговете, изненадала и натъжила Виоланте де Тарсис. Но тя не се отвърнала от своята мисия, макар да изразила ясно недоволството си. Затова двамата доминикански монаси решили да останат с нея и да свържат съдбата си с Фамилията на Скьолд: в компанията на своите роднини Виоланте щяла да преживее по-добре раздялата. Но освен това Лито заповядал на четиримата каталонци да последват своята Господарка и никога да не я изоставят; казал им без заобиколки, че никога няма да се завърнат в Испания, ако изпълнят тези заповеди, но че ако им се подчинят, те ще бъдат третираны като част от Аристокрацията от Народа на Луната. Атумуруните желали да вземат със себе си каталонците и им предложили за този единствен път възможността да си изберат съпруги измежду Девите на Луната. С всичко се съгласили суровите испански войници, които били ентузиазирани от перспективата да се превърнат в Господари на онзи тайнствен народ и да бдят за сигурността на своята Кралица, Виоланте де Тарсис.

Като стигнали до взаимно съгласие, оставало само да потеглят на път и да евакуират Коати, осъществявайки така нарежданията на Бога Кюв. Намирали се в процеса на тези приготовления, когато шпионите, които постоянно ги информирали за ситуацията в Империята, предали една новина, която ги принудила да избързат със заминаването: Капитан Диего де Алмагро току-що бил потеглил от Куско начело на 500 души в посока на Юг. Между Франсиско Писаро и Диего де Алмагро бил възникнал един горещ спор относно границите, които се падали на всеки от тях при поделянето на ингската Империя: Диего де Алмагро претендирал, че град Куско се намирал в обхвата на неговите владения. Лукавият Писаро успял да отложи разрешението на конфликта, убеждавайки своя партньор, че на Юг съществувала една страна, дори още по-богата от Царството на Ингите – една плячка, която щяла да направи безсмислена дискусията за Куско. И тъй станало, че мечтателният Алмагро въоражил онази мощна войска и потеглил на Юг, готов да завладее Града на Цезарите, Трапаланда или Елелин.

Същото тягостно чувство, съпроводено с героична решимост, което Господарите на Тарсис изпитали при напускането на иберийския полуостров в кораба на Велзерите, когато умът им отлитал до Уелва и преживявал дните на славата на Дома на Тарсис, трябвало да почувствуват сега Атумуруните при прекосяването на езерото Титикака в посока на пристанището на Копакабана, оставяйки назад Острова Коати, където били живели толкова години и постигнали Най-Висшата Хиперборейска Мъдрост. Домът на Скьолд бил могъщ преди векове в Тиахуанако, докато маниакалното отмъщение на Ордена на Мелхиседек почти изтребило тяхната Фамилия: тогава, като напускали завинаги тази област, сърцата на Атумуруните се разтърсвали под действието на изпитваните чувства. Душата, сътворена и привързана към историята и към земята, към Времето и Пространството, се разкъсвала от мъка при окончателното отдалечаване от родното слънце; но Несътвореният Дух, който

открива и поддържа в Кръвта на Посветения Спомена за Източника, преливал във всеки душевен миг на мъка с безкрайната носталгия на Завръщането в Изначалната Родина – в Първоначалната Хиперборея; и пред носталгията на Хиперборея, при желанието да се напусне всичко и да се замине към Източника на Духа, ноктите на страданието били безсилни и сантименталните привързаности към пъклените региони и материалните обекти на Земята нямали никакъв ефект.

Алмагро потегля от Куско през 1535 г. и към края на август, след като прекосява враждебните планински земи на Юга, стига до платото на Титикака. Той напредва, стъпвайки по следите на Атумуруните и Народа на Луната, които едвам успяват да се отдалечат от авангарда на войнствените испанци. Бегълците минават през селището Чукиабо – днес Ла Пас – почти без да се задържат там и само правят един престой от три дни в Сукре или града на Среброто, преди да се спуснат към ниските земи на Голямата Долина на Умауака. При всичко това Алмагро, който събирал по пътя си изненадващите новини, че цял един народ се придвижвал в същата посока, ускорявал преходите си с намерението да ги настигне и да узнае тяхното местоназначение, навярно богатата страна на Юга, Града на Цезарите. В тази идея го убеждавал фактът, че онзи народ, както се съгласявали всичките му информатори, бил воден от бели и брадати мъже, подобни на испанците, но облечени с великолепните одежди на ингски Царе. За Алмагро било във висша степен вероятно, че този народ произлизал от Града на Златото и Среброто и че се отправял към него.

Но той никога не успял да ги настигне. Керванът стигнал до селището Умауака с тридесет дни преднина спрямо Алмагро. Там Каменните Човеци стоварили една страховита заплаха над туземците, покрепена с демонстрации на магия от Атумуруните, с цел да дадат лъжлива следа на експедицията на Алмагро относно посоката, поета от тях: те трябвало да отклонят испанците към Чили, уверявайки ги че там се намирал градът на техните мечти. А междувреме, те щели да поемат по много различни курсове: Атумуруните на Изток – към Голямата Долина на Хълма Кълибур, близо до хухуенския Рамал¹⁹⁶; Господарите на Тарсис щели да продължат на Юг, към Пукарáта на Тилкара, откъдето, чрез стратегическо противопоставяне щели да могат да се ориентират към Пукарáта на Андалгалá и от нея – към Пукарáта на Тарси, тяхната цел.

В Умауака, прочее, се разделили „завинаги” Господарите на Тарсис и Атумуруните: те щели да се срещнат по време на Последната Битка, когато всички се завърнат начело на своите народи, за да си уредят сметките с представителите на Силите на Материята, с учениците на Бялото Братство, с Избрания Народ; с Бялото

196 Ел Рамал (исп. „Разклонението”) – долината на река Сан Франсиско в провинция Хухуй, Аржентина, отличаваща се с влажен тропически климат и гъсти гори в контраст спрямо околните пустинни и полупустинни високи области с по-студен климат (бел.прев.).

Братство и с Боговете-Предатели, естествено, щели да се заемат Лоялните Богове на Духа на Човека, навярно лично самият Луцифер. Виоланте и двамата монаси се скупчили, прегръщайки се прочувствено, и си разменили целувки с Лито, Роке и Гийермо: никой не могъл да спре сълзите, набраздяващи твърдите им лица, макар същевременно те да се усмихвали с дива радост: повелите на Боговете щели да се изпълнят и това било важното. През подобна сцена преминавали Атомуруните, които трябвало да се простят с единствената си роднина, Принцеса Киля; но тя била корава викингска жена и не се нуждаела от ничия компания; напротив – тя помолила всички нейни роднини да се придвижат колкото се може по-скоро до Екстерницайне на Великата Долина. В замяна, с Господарите на Тарсис щели да заминат 50 фамилии от Народа на Луната, за да ги охраняват и да пазят Пукарата на Тарси. Една седмица след като били дошли и докато Алмагро се намирал в Тариха, пътниците отново потеглили.

Всичко станало така, както го желаели Господарите на Тарсис. Алмагро бил отклонен от Индианците и изгубил следата на бегълците. След едно безплодно търсене в аржентинската територия, той преминал в Чили, установявайки след десет месеца болезнено придвижване, че никъде не се появявала богатата Империя, описана от Писаро. През септември 1536 г. той най-сетне се завърнал в Куско със своите войски, оредели и изтощени от толкова безплодни пътешествия. В това време се извършвало едно общо въстание, което било обсадило Куско и заплащвало да провали испанската конкиста. Присъствието на Диего де Алмагро обърнало в бягство хиляди индианци и спасило от сигурна смърт Франсиско и Ернандо Писаро, което не попречило на последния да го постави на гаротата в 1538 г., след като той загубил битката при Лас Салинас.

*Стражата на Господарите на Тарсис и Принцеса Киля се състояла от 5 Амаути на Черната Шапка и 45 Киляруни с техните семейства. Амаутите се радвали на голям авторитет в ингската Империя и затова нямало пречки гарнизоните на Пукарите да изпълнят техните заповеди: всички приели повелята да напуснат постовете си и да се завърнат в Куско, избягвайки да се срещат по пътя с испанците, тъй като те щели да ги поробят. А испанците, непритежаващи Хиперборейската Мъдрост, нямало да могат да направят нищо с онези крепости, чиято конструкция се основавала на принципа на Ограждането и Стратегическата Стена; действително, даже и да ги завземели с военна сила, те никога нямало да могат да забележат външните менхири – **отправните камъни**, които оставали невидими дори ако биха спрели до тях. Лито де Тарсис, воден все така от Амаутите, оставил назад Пукарата на Андалгалá и изтърпял със своите хора суровите студове на снежните върхове на планината Аконкиха: от другата страна на тази планина се отваря Долината на Тафи. Когато приближили Пукарата, един поглед*

наоколо му бил достатъчен, за да потвърди, че това било търсеното място – **Литическият образ, който Венериният Камък му бил показал в Тайната Пещера в Уелва.** Ясно се различавала крепостта, с Вруническа форма, и извън нея – кромлехът или укреплението, в чиято вътрешност се издигал могъщият менхир на Тарси; на заден фон – водният поток на една малка река напоявал неплодните камъни на Долината, излизайки от една пролука между далечните планини.



Пукарата на Тилкара в Провинция Хухуй, Аржентина

*Новопристигналите окупирали плацдарма и се заели да подготвят една евентуална **Магическа Защита: те щели да проектират върху каменната стена принципа на Ограждането и върху него да оформят една от Вруните на Навутан; така щели да получат Стратегическата Стена, неуязвима за пространствената и времева Стратегия на спящите испанци; сетне те щели да осъществят стратегическото противопоставяне спрямо отправния камък – спрямо менхира на Тарси – и цялата област щяла да стане културно невидима: тогава те никога нямало да могат да бъдат открити от спящите човеци. Как да направят така, че тази защита да бъде постоянна?: Практикувайки Магическото Земеделие – наследство от белите Атланти – във външната област на Стратегическата Стена. Като покълват, растят и зреят, семената, чиято генетична информация е била изменена от трансмутиращата сила на Несътворения Дух, не отговарят на своята архетипична цел – на модела, който се намира в настоящото Небе, – а на една Парадигма, присъща на друго Небе, на една форма от друг Свят: и това непознато Небе е онова, което ще управлява сетне Микроклимата на Освободения Плацдарм, поддържайки го извън видимия или физически достъп на Врага.***

Тези предпазни мерки не били излишни, тъй като дори Диего де Алмагро да не преставял вече никаква опасност и да стигнал до тълъжния край, който споменах, осем години по-късно щял да се яви друг Враг, който щял да дойде с откритото намерение да

намери убежището на Господарите на Тарсис. Действително, през 1543 г. Губернаторът на Перу Кристобал Вака де Кастро, знаейки за безплодното преследване, осъществено от Алмагро, решава да се опита късмета си с една нова експедиция. Официално се целяло изследването и завземането на територията на Тукуман, но тайно основната цел щяла да се състои в търсенето на „другите бели хора” и на Града на Цезарите. Довереният човек на Вака де Кастро е Капитан Диего де Рохас – испанец от Бургос, който участвувал в завладяването на Никарагуа и който тогава се намирал за момента в Ла Плата или Сукре. От 1542 до 1543 г. се подготвя експедицията, която накрая щяла да разполага само с 200 души, макар и добре въоразжени, и се събират данни за народите от Долината на Умауака и страната на Тукуман. Рохас, също като Вака де Кастро, подозира, че Алмагро е бил измамен от индианците и че „Белият Цар” е избягал на Юг, в посока на Тукуман. Затова, въпреки че „официално” изпраща една флота от Перу да го очаква в Чили пред пристанището на Арауко, Диего де Рохас се отправя, отдалечавайки се колкото се може повече на Юг, следвайки дирята на бегълците. Така той се изкачва до платото на Титикака и се спуска в Долината на Умауака, като се налага да претърпява постоянни сблъсъци с индианците, които са предупредени от Амаутите на Черната Шапка за завоевателските намерения на испанците: оклоите, умауаките, пуларите, хухуите и др., ги атакуват непрестанно по време на цялото пътуване през хухуенската планинска земя. Все пак те успели да стигнат до Чикоана – днес Молинос – и там съдбата пожелала да открият едни **кокошки от Кастилия** в притежание на индианците Килме – кокошки, които били подарени от Принцеса Киля, – което насочило маршрута на участниците в експедицията в опасна близост до Пукарата Тарси. Присъствието на кокошките убедило Диего де Рохас, че в онази област обитавали „другите бели хора”, както вярвал Алмагро, и това го подтикнало да прекоси Долината Калчаки по дължина – т.е. от Север на Юг – до Толомбон, и сетне – през **Фуерте Кемадо** – до Пунта де Баласто, пресичайки тогава Планината Аконкиха, за да излезе в района на Консепсион дел Вайе Тафи. За щастие този маршрут отвел испанците прекалено на Юг и нямало необходимост да се поставят на изпитание магическите защити на Пукарата на Тарси, сега превърната в постоянна резиденция на Господарите на Тарсис.

Диего де Рохас се изправил доблестно срещу хурите¹⁹⁷ от Тукуман, без да получи никакво сведение за „Белия Цар”, и сетне продължил своя погрешен марш на Юг, проучвайки земите, които били наречени според Расата на своите обитатели: „хури” или Сантяго дел Естеро; „диагити” или Салта, Тукуман, Катамарка, Ла Риоха, Сан Хуан и Северозападна Кórдоба; и „комечингони” или Кórдоба. При завръщането си от тези безплодни преходи, в района на Салавина в Сантяго дел Естеро, доблестният Диего де Рохас намира смъртта си, причинена от отровата на една диагитска стрела, улучила

197 Хури – общо название на няколко групи индиански племена в аржентинската провинция Сантяго дел Естеро (бел.прев.).

крака му. Три години след неговото заминаване експедицията се завърнала в Перу под командването на Николас де Ередиа, който въпреки загубата на Рохас успял да прекара една година, преминавайки Долината на Тафи в търсене на Града на Цезарите.



Кръгове от Камък в Тафи дел Вайе, Провинция Тукуман, Аржентина.

(Отляво – Кръговете, скрити сред растителността. Отдясно – други кръгове се виждат посред една голяма депресия, в подножието на хълма Нюньорко)

Скоро се осъществява втори опит – през 1549 г., когато Хуан Нунес дел Прадо се отправя към Тукуман със седемдесет души, някои от които Голени, ентусиазиран от разказите на някои членове на експедицията на Рохас: те също не ще намерят Града на Цезарите или Пукарата на Тарсис. В продължение на двадесет години – от експедицията на Диего де Рохас до идването в Тукуман на Франсиско де Агире – се извършват напразно подобни опити, които обаче имат резултата да осеят областта с испански селища и градове. Сан Мигел де Тукуман е основан на 29 септември 1565 г. от Диего де Вилароел, племенник на Франсиско Агире. Също както Ел Барко – днес Сантяго дел Естеро – Сан Мигел де Тукуман променя първоначалното си седалище през 1680 г. по заповед на Губернатора Фернандо Мендоса Мате де Луна и с разрешението на Крал Карлос II. Икономическият прогрес на провинцията, основаващ се не на златото и среброто, което търсили първоначалните му изследователи, а на експлоатацията на земята и поробването на индианците, накарал да се забравят много скоро историите за Града на Цезарите и съществуването на Белия Цар. Около Пукарата на Тарси възникнало едно селище, обитавано от наследниците на Киляруните, но крепостта никога не била открита от испанците, нито от по-късните криолски губернатори. В нейното място била установена една огромна чакра¹⁹⁸ или ферма, която съдържала невидимата Пукарá и която накрая била легализирана от внуците на Лито де Тарсис, които проникнали в Управлението на провинцията и закупили съглашенията с доброто

198 Чакра – ферма, чифлик, от кечуа **chakra** – „обработваема земя, нива”, заимствувана в испанския на някои южноамерикански страни като Перу, Боливия, Аржентина и др. (бел.прев.).

ингско злато, съхранено от преминаването им през Коати. А във вътрешността на кромлеха, до менхира на Тарси, върху прастарата Апачета на Волтан – пуриуака Волтан – стоял Мечът на Мъдростта, очаквайки Литическия Знак за Последната Битка.

Ден Шестдесет и Първи

Стигаме, прочее, до XX век, д-р Сигнагел! И стигаме не защото неумолимият ход на времето ни е довел до него, а защото реших да прескоча 400 години от американската история на нашата Фамилия. Ще продължа по този начин, за да избързам с края на писмото, тъй като предполагам, че трябва да сте се уморили от четенето и вярвам, че вече можете да разберете драмата на Дома на Тарсис и да извлечете свои собствени заключения. Както знаете, Аз произлизам от Лито де Тарсис и от Принцеса Киля, които създали едно семейство, което винаги е оставало в мястото на Пукарата на Тарси в Тафи дел Вайе, Провинция Тукуман: в течение на тези четири столетия е имало множество Нойове и Враи, които са охранявали Меча на Мъдростта; Аз самата бях Вряя за десет години, последните пет в компанията на моя син Нойо. И тъй, д-р Сигнагел, за да приключа разказа по ясен начин, остава само да добавя няколко думи за реакцията на Врага, който през тези векове не забрави нито за миг Господарите на Тарсис и Меча на Мъдростта; нито пък Фамилията на Скьолд.

Както изглежда, изучавайки търпеливо Културните Регистри на хиляди Светове на Илюзията, подобни на този, Бялото Братство е успяло да реконструира с достатъчна приблизителност ходовете, предприети от Лито де Тарсис в Америка. То е узнало, че потомството на Скьолд се е отправило към една Тайна Долина в Провинция Хухуй, чийто вход е бил запечатан с Вруните на Навутан, и че Лито де Тарсис вместо това е продължил към Тукуман, губейки обаче всяка следа от крайната му цел. Пред една такава сигурност, Орденът на Мелхиседек е разпоредил на десетки от най-добрите си агенти да се разпределят в зоните, където биха могли да се укриват Каменните Човеци, или в местата, **откъдето те щели да се появят в Бъдещето**. Мечът на Мъдростта и Короната на Крал Колман с техните прокълнати Венерини Камъни представлявали едно стратегическо предимство в Последната Битка, каквото Демоните от Чанг Шамбала по никакъв начин не можели да допуснат. Но Световете на Илюзията са милиони и във всички архетипичните сюжети – историите на Историята – се развиват едновременно. Само в един от тези Светове се случва сюжетът, който ще бъде Реален на Края, когато Господарят на Войната го утвърди от Началото, съгласно предреченото от Капитан Киев в Сан Феликс де Караман. Бялото Братство знае, че ще стане така, но не може да узнае предварително кой ще бъде Реалният Свят на Господарите на Тарсис; и затова междуременно се вижда принудено да разпределя своите пъклени агенти – своите Учители, Свещеници и Посветени – около древния маршрут, по който Лито де

Тарсис бил поел в Америка; и то в множество Светове едновременно. Но този път те ще се стремят да избегнат „допускането на грешки“: затова са наредили всяка следа от Господарите на Тарсис или на Скьолд да бъде съобщавана в Чанг Шамбала с цел Бера и Бирса да се заемат лично с този жизненоважен въпрос. И така ще бъде, д-р Сигнагел: в разгара на ХХ век, но също както преди хиляди години в Тарсис, Безсмъртните Демони ще се приближават до пробудените човеци, за да извършат жестокото си отмъщение. И както и някога, Тях ще ги спаси само Чистата Кръв – Споменът за Източника, който освобождава Несътворения Дух. Тези, които имат ориентиран Дух, може и да умрат сега от ръцете на Демоните, както Аз самата със сигурност ще умра; но тогава те ще успеят само да убият животинското тяло в **един Свят** – ще получат само една празна черупка, една суетна победа; накрая, когато настъпи Последната Битка и Господарят на Войната утвърди Реалността на Света на Духа, всички ние, които сме умрели за каузата на Духа, ще бъдем Живи, за да си отидем отвъд Вселената на Единния, преминавайки над Силите на Материята, докато зад гърбовете ни се разгаря Последният Холокост на Демоните на Душата.

И така, стигаме до ХХ век, д-р Сигнагел, заобиколени отвсякъде от агенти на Бялото Братство. Но докато Мечът на Мъдростта или Короната на Крал Колман остават зад кромлехите, Демоните не ще могат да ги съотнесат с Времето и не ще знаят в кой свят да действуват. Бихме могли, прочее, да се придвижваме относително незабелязани, но нещата ще се променят в последните години, когато Капитан Киев се яви, за да даде инструкции относно Последната Битка.

От потеклото на Лито де Тарсис възникват клоновете на няколко фамилии, които все още съществуват в Аржентина и в други страни. Някои се защитават от Голените, скривайки своя произход или отричайки генеалогичните връзки, които ги свързват с Дома на Тарсис, но всички са повече или по-малко запознати с тази история. Но същото това дистанциране ги е отдаличило от Нойоврайството и от Хиперборейското Посвещение. Така се е получило, че през този век само членовете на моята фамилия, които винаги са обитавали в Чакрата на Тарси, поддържат Култа на Студения Огън и охраняват Меча на Мъдростта. И през десетилетието на седемдесетте, макар Фамилията да не бе изложена ни най-малко на риска от изчезване, оставаше само **един** Хиперборейски Посветен, способен да продължи Стратегията на Боговете-Освободители: Аз, Белисена Вилка. Бях вдовица и имах само един син, когото бях изпратила в Буенос Айрес да следва военна кариера, но не се поколебах да поема Нойоврайството, когато моят дядо, който оставаше до Менхира от тридесет години, почина през 1967 г. Беше се създадена една нова ситуация: макар Фамилията да имаше много членове, инициативската верига заплашваше неизбежно да се прекъсне. За щастие, през 72-ра година моят син Нойо се завърна, за да ми помага, готов да приеме Хиперборейското Посвещение и да се превърне в един автентичен Нойо – Пазител на Меча на Мъдростта. За четири месеца – от юни до октомври – той бе подготвен и след

това умря и се прероди като Каменен Човек, заставайки до мен пред Менхира на Тарси и пред Меча на Мъдростта. Беше поискал уволнение от Въоражените Сили, за да се посвети на семейната мисия, но контактите му с една определена националистическа група, принадлежаща към Службите на Армейското Разузнаване, му попречиха да се отдаде на Стражата за постоянно. Работата бе, че Нойо не желаше да изостави това, което той считаше за въпрос на Чест: борбата срещу марксисткото подривно движение, което в онези дни разбунваше цялата страна и нашата Провинция в частност.

Чрез своето изключително познаване на терена и сигурния си критерий за анализиране на Стратегията на Врага и събиране на информация, той бе един от сивите мозъци, който помагаше от сенките за неутрализирането на комунистическото партизанство, което се опитваше да се утвърди в тукуманските планини. Неговите ценни доклади, предадени на другарите от Буенос Айрес, допринесоха до голяма степен за очертаването на плановете на Генералния Щаб, които ликвидираха партизанската заплаха. Естествено, аз се противопоставях на тази дейност, привидно чужда на инициативната мисия, но Нойо винаги повтаряше, че това подривно движение в околностите на Харизматичния Център е сигурен белег за скорошното настъпване на Последната Битка. И той не грешеше, както много скоро се яви да го потвърди Господарят на Венера.

Всичко започна през 1975 г., в дните, когато Армията под командването на генерал Адел Едгардо Вилас се занимаваше с ликвидирането на последните огнища на крайградските партизани и започваше тежката задача за разбиването на градската инфраструктура на подривните организации. Енергичната дейност на Армията, която изпълняваше с математическа точност своите планове за унищожение, предостави на Нойо достатъчно време, за да се посвети на мисията и по това време той се намираше в хилядолетния кромлех с мен от няколко месеца. Един ден, към края на онази година, двамата се намирахме в дълбока концентрация, медитирайки върху Венериния Камък и Мистерията на Студения Огън; поддържахме погледа си фиксиран в Меча на Мъдростта и никой от двамата ни не забеляза, че една субстанциална промяна се извършва в Менхира на Тарсис, разположен точно зад Апачетата с Меча на Мъдростта. Една като че ли млечобяла мъгла беше навлязла в огромния Камък, който, когато ние забелязахме феномена, вече не можеше да се различи. Въпреки това, на мястото на Менхира малко по малко се бе образувал телесният образ на един Гигант от Друг Свят. В действителност, касаше се за един двоен феномен, тъй като във Венериния Камък възникваше също така ясният образ на едно непознато място: това също бе една Долина, но по нищо неподобна на тази на Тафи, където бе дошъл Лито де Тарсис преди четирисотин години; тази имаше две Реки, които я пресичаха по дължина, също както Реките Тинто и Одиел Долината на Тарсис в Уелва; и в единия край, от

източната страна на образа, можеше да се забележи ясно един хълм, на чийто склон се виждаше входът на една пещера с вруническа форма.

– Благодат и Чест, Кръв на Тарсис! – каза Гигантът, докато вдигаше дясната си ръка, за да изрази Бала Мудра; и двамата разбрахме, че става на дума за Капитан Киев, един от Господарите на Венера. Капитан Киев, който се бе сбогувал с нашата Фамилия „до Последната Битка”! Може би беше настъпил моментът, жадуван от толкова векове, Боговете да съпътствуват отново човеците в тяхната Тотална Конфронтация срещу Силите на Материята? Побързахме да отвърнем на поздрава, очаквайки с нетърпение Неговите мъдри думи:

– Salve, Vale, Капитан Киев!

И Господарят на Венера се обърна към нас в тази форма:

– О, Кръв на Тарсис: нося ви поздрава на Навутán, Господаря на Войната! И също така ви нося Неговото Слово! Слушайте внимателно, отворете добре вашите сетива, защото настоящият случай е единственият, Кайросът на Последната Битка! Както винаги е ставало и както не би могло да бъде другояче, предвид пъкленото място, в което се намирате, нося добри и лоши за вас новини. Добрите се състоят в повелята на Господаря на Войната, която сега ще ви предам: Волята на Навутán е Мечът на Мъдростта да бъде транспортиран в мястото, което видяхте във Венериния Камък! Това място е една Долина, която се намира в областта на Сърцето на Аржентина, много близо до Хълма Уриторко – Хълма на Парсифал, където Господарят на Войната в едно далечно минало постави своя Жезъл на Властта до една Крепост, построена от Мъдрите Воини, които го познаваха като „Касика Вултан”. В друг Хълм от тази долина, който ще трябва да се намери, се намира една Тайна Пещера, построена от белите Атланти и защитена с Вруните на Навутán: Там трябва да бъде занесен Мечът на Мъдростта! Ще запитате защо трябва да се направи това и ще ви отговоря, че става на дума за едно от фундаменталните действия на Последната Битка: става на дума, действително, за връзката между Боговете и спящите човеци. Господарите на Тарсис, както Господарите на Скьолд и други подобни Фамилии, са пробудени човеци, които винаги са разполагали с една Разкрита Мистерия и един Венерин Камък, за да придобият ориентацията към Източника и Хиперборейското Посвещение. На вашата Фамилия дори бе поверено да посвети по този начин Господаря на Абсолютните Воля и Доблест – Фюрера на Бялата Раса. Затова ще ви е трудно да си представите един Посветен с Абсолютна Ориентация – един Хиперборейски Понтифекс, сбособен да построи във всяко време и място неразрушимия мост между Сътвореното и Несътвореното, между илюзорната Действителност и Реалността на Източника. Такъв един Посветен не се нуждае от друга отправна точка, освен Себе Си, за да се ориентира към Източника – той е своят собствен „Венерин Камък” и не може да

бъде дезориентиран, нито измамен, нито отклонен по никакъв начин от своята Стратегическа Мисия.

И този Посветен, о Кръв на Тарсис, вече е на Земята! Да. Господарят на Абсолютната Ориентация се намира в очакване Мечът на Мъдростта да бъде поставен в Тайната Пещера, за да отведе към Венериния Камък спящите човеци – човеците, които въпреки потопеността си в Илюзията проявяват волята да освободят Вечния Дух от неговия материален затвор! Ако такава връзка се появи – контактът между спящите човеци и Боговете – тогава неизбежно ще е започнала Последната Битка на Земята!

Да! Този Посветен ще основе един Орден на Строителите и ще обучи неговите членове в Литическата Мъдрост на белите Атланти. Сетне, както ви казах, той ще им преподаде необходимите техники, за да намерят Венериния Камък, дори когато същият се намира зад Вруните на Навутán. Мнозина ще бъдат Избраните, които ще желаят Венериния Камък – Портата на Другия Свят, – но само един между тях ще бъде Нойо. И този Нойо, който ще чуе Езика на Птиците, ще бъде способен да намери входа на Тайната Пещера и да се присъедини към един от вас и към Меча на Мъдростта. От този момент ще започне Последната Битка на Земята. Повелята на Навутán означава, прочее, че трябва да приближите Меча на Мъдростта до Понтифекса, който го очаква, изпълнявайки така последния етап от Стратегията на Боговете-Освободители!

О, Кръв на Тарсис: зная, че ще изпълните без колебание Повелята на Господаря на Войната, но за да го направите по-добре, препоръчвам да обърнете внимание на лошите новини, които ви носят. Преди всичко имайте предвид, че настоящият Свят, в който се движите извън кромлеха, е под постоянно наблюдение от страна на Врага. Не ще се окаже лесно при тези условия да извадите Меча на Мъдростта от Центъра, за да го пренесете до Долината на Авалон. Въпреки, че разстоянието в километри е привидно много късо: в действителност, ако не вземете съответни предпазни мерки, никога не ще можете да стигнете до местоназначението, колкото и кратък да е пътят, който трябва да се измине. Веднага след като Мечът на Мъдростта бъде поставен извън кромлеха, неговата Мощ, изкривяваща Пространството и Времето, ще разкрие на Врага в кой Свят се намира Злото – Смъртта на Душата – и натам ще се втурнат Безсмъртните Демони, за да попречат на светотатството на Закона на Единния. Не! Ако не действувате в съответствие с Най-Висшата Стратегия на Същностната Война, вие никога няма да стигнете до Долината на Трите Върха с Меча на Мъдростта!

На второ място – и сега ще ви обявя лошите новини – ще трябва да се съобразите с това, че ситуацията ще се утежнява с течение на годините, докато срещата на Меча на Мъдростта с Ордена на Один стане напълно невъзможна.

Затова ще трябва да се действа в правилното време: Ордентът ще търси Меча на Мъдростта и ще съвпадне с Него в Кайроса на Последната Битка. Но за да се осъществи това, само един от вас ще отиде с Меча в Долината на двете Реки; другият не ще има друга алтернатива, освен да прикрие оттеглянето на своя Брат и Другар. Не ще омаловажа рисковете, които предполага подобна тактика: този, който остане, ще трябва да привлече върху себе си цялото внимание на Врага, бидейки готов да понесе един физически и астрален натиск, чиято интензивност далеч надхвърля нормалната човешка съпротива. Но вие сте Хиперборейски Посветени – Каменни Човеци, – вашият Аз се намира изолиран от Душата чрез Вруната на Навутан, вашият Вечен Дух вече съзира Източника, вие имате възможността да се съпротивлявате и да победите. Който от вас остане и се изправи срещу Врага, навярно ще умре в този Свят. Но неговото отсъствие ще трае кратко време – до Последната Битка.

Казах ви, че ситуацията ще се утежни. Казвам ви сега, че тя вече е започнала да се утежнява. Военните сили, които подкрепяха Нойо, скоро ще бъдат отслабени от една офанзива на Международната Синархия. В близките години все още ще действуват патриотични сили, но те ще бъдат лишени от Политическа Власт. Безродните партизани ще бъдат военно разгромени, но синархичното подривно движение, което ги породи – напротив, накрая то ще превземе Правителството на тази Нация, подчинявайки незабавно Политическата Власт на Интернационалната Икономическа Власт. Тогава ще се стигне до едно състояние на необратима финансова зависимост между Нацията и Върховната Световна Банка. Конспирацията ще цели да превърне Нацията в една модерна Колония – една Колония, чиито колонисти ще бъдат неизбежно членове на Избрания Народ! Да! Макар и да изглежда фантастично, милиони евреи планират да се установят в тази земя! Това не е случайно: изборът се дължи на това, че се стремят да спрат или забавят възможно най-много Последната Битка, давайки време за образуването на Световното Правителство на Избрания Народ. И тъй като Избраният Народ подозира, че по някакъв начин тази Нация ще играе фундаментална роля по време на Последната Битка, било е решено тя да бъде окупирана и разрушена.

В този дяволски контекст ви се налага да действувате, о Кръв на Тарсис! Какво ще стане, ако успеете? В най-добрия случай, ще се получи едно тройно съвпадение: освен че ще се срещнете с Pontifex Maximus – Господаря на Абсолютната Ориентация, – причинено от самия този факт, може да се случи това, че да се яви като гръм Гласът на Народа – Харизматичният Лидер на Чистата Кръв. В съгласуваност с вас и Понтифекса, в същия момент, когато спящите човеци започнат да се пробуждат за реалността на Източника, която разкрива Венериният Камък, харизматичният Лидер ще бъде разпознат от всички като единственият представител на Царската Функция и ще застане начело на тази

Нация, издигайки я от моралните и материални руини, в които я е потопила синархичната конспирация. Тогава ще настъпят невиджани дни на блясък. Нацията ще се извиси като една от Духовните Сили на Земята. Мъдрите Воини и Хиперборейската Мъдрост ще се показват на дневна светлина като във времената на Атлантида, междуременно в останалата част от Света духовните човеци ще бързат да идват насам, докато Универсалната Синархия и Избраният Народ се подготвят да започнат Последната Битка. Не бива да забравяте, прочее, в Стратегията, която трябва да се следва, за Функцията на харизматичния Лидер. Той ще бъде разпознат от всички и Той ще ви разпознае! Ако го изиска от Вас в своя момент: на Него трябва да окажете помощта на Хиперборейската Мъдрост, за да реализира с успех мисията да доведе до краен максимум драматичното напрежение на Края на Историята!

Но ако харизматичният Лидер не съвпадне в Кайроса и не се яви, Последната Битка пак ще бъде неизбежна от момента, в който спящите човеци намерят Венериния Камък и срещнат отново своя Извънземен Източник, и поискат от Боговете Освобождението на Духа. Тогава Лоялните Богове на Духа на Човека, както са го решили от дните на потъването на Атлантида, ще се притекат за последен път на помощ на Хиперборейския Човек. И това низхождане – тази Последна Битка, водена от Навутан, Господаря на Войната, и под надзора на Ама, Девата от Агарта – ще отбележи Края на Бялото Братство и на неговата пъклена Слънчева Обител – Ключа Кāлачакра на Чанг Шамбала.

Обобщавайки, вашата мисия ще се състои в транспортирането на Меча на Мъдростта до Тайната Пещера в Долината над Шубрака. Времето се оказва най-малко благоприятно за изпълняването на една такава операция и затова ще трябва да разгърнете отделни тактики: единият от вас ще понесе Меча на Мъдростта, докато другият ще служи като примамка, за да отвлече вниманието на Врага. Който прави първото, ще трябва да прилага майсторски Пътя на Стратегическото Противопоставяне, за да се придвижва с ценния си товар. Ще рече, че първият от вас ще разполага с една чанта с достатъчен асортимент от lapis oppositionis или архетипично неопределени камъни – камъни, притежаващи едно неограничено, безкрайно измерение, получено чрез оформянето на Знака на Източника, който вие ще проектирате върху тях. Посветеният, който ще действа така, ще се придвижва по един стратегически път, непредсказуем за Врага, дори когато Той знае, че Венериният Камък се премества между Световете на Илюзията. Той ще върви винаги изолиран от Безкрайната Вруническа Архемона и ще поставя след всеки отрязък стратегическа дистанция от Лабиринта един lapis oppositionis на пътя: така ще оставя една непреодолима пречка за Врага – един Препъни-Камък на Отклонението, доказателство за Актуалната Безкрайност на Вечния Дух. Несътвореният Принцип на пречката – на lapis oppositionis – ще предизвика

абсолютното объркване на Врага: пред него няма възможна отправна точка, всичките Светове се объркват, Илюзията става Едно. И докато Врагът се възстановява и опитва да локализира следата, Хиперборейският Посветен ще напредва в опозиция на Силите на Материята по един нов меандър от Лабиринта, поставяйки тогава друг lapis oppositionis след себе си. Само така, ако се движи в стратегическо противопоставяне и разчита на помощта на другия Посветен, който се придвижва едновременно в различна посока, привличайки върху себе си интереса на Врага, ще бъде възможно да се пренесе Меча на Мъдростта в Долината на Канделария.

Вторият Хиперборейски Посветен също ще носи няколко lapis oppositionis, но ще ги поставя на по-дълги разстояния, давайки време на Врага да следва неговата следа и да вярва, че маневрата се осъществява само от един Каменен Човек, когото рано или късно ще успее да плени. Разбира се, ако това стане, ако Врагът успее да залови Втория Посветен, операцията ще бъде изпълнена във всички случаи, но никой не ще го спаси от отмъщението на Безсмъртните Демони. Тези са рисковете, които ще трябва да поемете, за да изпълните повелята на Господаря на Войната. На вас се пада да решите кой ще носи Меча на Мъдростта и кой ще отвлича Врага, и да откриете възможността – кайроса – за действие!

Господари на Тарсис: Казах толкова, колкото трябваше да кажа, и по стратегически причини не е уместно да добавям нищо повече. Отново ви предавам поздрава на Навутан и се сбогувам до следващото съвпадане в Кайроса на Последната Битка. Благодат и Чест, о Кръв на Тарсис! – пожела ни отново Господарят на Венера, вдигайки дясната си ръка, за да изрази Бала Мудра.

– Salve, Капитан Киев! – отвърнахме ние, практикувайки също Бала Мудра, която винаги е била тайният поздрав на Дома на Тарсис.

Ден Шестдесет и Втори

Мъглата се бе разпръснала и ние се намирахме отново пред Менхира на Тарси. Двамата се гледахме с изписан на лицето въпрос, осъзнавайки, че се изправяме пред една и съща дилема. Кой щеше да изпълни повелята да пренесе Меча на Мъдростта до Долината на Кордоба? И кой щеше да поеме самоубийствената мисия да отвлича вниманието на Врага? За мен въпросът не оставяше място за съмнения: аз щях да се заема с тактиката за отвличане на вниманието. Но предположих, и предположих с право, че Нойо ще се противопостави на това решение: той – казваше ми – бил способен да окаже най-голяма съпротива на Врага; никога нямало да се предаде. Аз трябало да пътувам с Меча на Мъдростта, докато той отклонява с ходовете си вниманието на Врага.

Доста ми коствава, д-р Сигнагел, да го убедя, че моят план бе по-добър от стратегическа гледна точка. И той бе такъв, защото целеше не само да достави в сигурно убежище Меча на Мъдростта, но се съобразяваше и с много вероятната възможност Господарят на Абсолютната Ориентация и неговият Орден на Мъдрите Строители също да имат нужда от подкрепата на Хиперборейската Мъдрост на Дома на Тарсис и по-специално от ценния опит, събиран през хилядолетията на борба срещу Силите на Материята: кой познаваше по-добре от Господарите на Тарсис синархичната конспирация на Голените, укрепени днес във всички Християнски Църкви, и техният начин на действие? А за Бера и Бирса? Кой имаше повече право от Господарите на Тарсис да разкрие техните присъди за изстребление? Съгласно моя критерий, който накрая се наложи, Нойо щеше да бъде този, който да локализира Тайната Пещера и да се установи в нея като Нойо на Венериния Камък, поддържайки Стражата до деня, в който Хиперборейският Понтифекс построи метафизичния мост и един Нойо от неговия Орден на Строителите скочи през него, за да се свърже с Боговете-Освободители.

След като се уговорихме относно кой кой роля ще изпълнява, ние се заехме да планираме особената Стратегия, която да ни позволи да изпълним повелите на Боговете. Идеалната Стратегия, както се съгласихме, се състоеше в създаването на един хаотичен климат около чакрата на Тафи, пораждащ логически непредсказуеми ситуации, които да спомагат за нашата операция. Така по време на една ситуация с висока стратегическа ценност за нас, но напълно чужда на такива цели за кой да е наблюдател извън Дома на Тарсис, Нойо щеше да се промъкне изненадващо с Меча на Мъдростта и да предприеме пътя към Тайната Пещера. Същевременно аз щях да се придвижва явно в противоположната посока, за да отвлека вниманието на Врага. Щях да бъда забелязана скоро, но рискът беше пресметнат: важното бе да се спечели време, **да се устои** достатъчно дълго, за да стигне Нойо до Долината на Кордоба. С тези цели на ум, ние подготвихме подробно всички фази на начинанието.

Осемнадесет месеца по-късно – през април 1977 година – вече разполагахме с всичко необходимо и нагаждахме последните ходове. Имахме две торби с неопределени камъни – **lapis oppositionis**, – подходящи за практикуване на стратегическото противопоставяне. И всичко бе готово, за да се създаде климатът на хаос, който обстоятелствата щяха да изискват. Това щеше да се постигне с неволното съдействие на Армията. Нека обясня по-добре: за да систематизира борбата срещу партизаните, Армията беше разделила страната на шест **Зони**; зона III обхващаше Provinciите на Кордоба, Ла Риоха, Катамарка, Салта, Хухуй, Сантяго дел Естеро и **Тукуман**; в Тукуман **подзона** 113 обхващаше областта на нашата чакра и се намиреше под командването на капитан Диего Фернандес, верен Другар на моя син. В комбина с него Нойо уреди да се насрочи една гигантска операция по издирване и задържане в подзоната на Тафи дел Вайе за средата на месец април 1977 г.: целта на операцията беше да се унищожи една

колона на **Н.Р.А.** – Народната Революционна Армия, – която действуваше в подзоната, разчитайки на подкрепата на някои жители, принадлежащи към **Р.Р.П.** – Революционната Работническа Партия. В тази **черна нощ** за комунистите Армията щеше да получи **свободна зона** от няколко часа, по време на която щеше се да се прекъсне електрическото подаване и нейните командоси щяха се разгърнат в целия град на Тафи дел Вайе и съседните села с цел да заловят подривните елементи. Щяха да се насочат към потвърдени цели – действителни агенти на подривното движение и нередовни бойци, мнозинството от които бяха посочени от Нойо. Именно затова Нойо поиска като тактическо прикритие да се нахлуе в нашието жилище и да се симулира неговото задържане: „това ще отклони подозренията на Врага” – обясни той. Когато всичко беше готово за акцията, бе уговорено, че Диего Фернандес лично ще се заеме с неговото лъжливо залавяне с цел да се избегнат непредвидимите случайности или объркванията, които биха могли да възникнат, ако се намесят други военни, и така да се осигури неговото незабавно освобождаване. Освобождаване, което Нойо щеше да използва, за да излезне „за известно време”.

Естествено, нищо такова нямаше да стане, тъй като Нойо щеше да замине с Меча на Мъдростта, готов да не се завърне никога в Тафи дел Вайе; но неговите Другари от Армията не знаеха това. В съгласие с особената репресивна методология, която Вьоражените Сили употребяваха в антиподривната борба, никога не се използваха заповеди за нахлуване или участие на Правосъдието в нощните набези от типа, който осъществиха в Тафи дел Вайе: подозрителните просто биваха отвлечани, минавайки по-нататък да фигурират в още по-подозрителната категория на „**изчезналите**”. По този начин на следващия ден след набега Нойо фигурираше като един от „200-те изчезнали от Тафи дел Вайе”. За да започна да изпълнявам тогава своята роля, аз се явих в съда и представих един безполезен **habeas corpus**¹⁹⁹, заедно с останалите роднини на изчезналите. Искът, както вече беше обичайно, бе отхвърлен, като се има предвид че съдиите споделяха официалната методология или се бояха да не попаднат те самите в съдебния списък на изчезналите. И стана така, че като не разполагах с разумен официален отговор относно местоположението на моя син, аз започнах да се придвижвам самостоятелно, отначало по много бавен и прикрит начин, но сетне по-бързо, използвайки **стратегическото противопоставяне**, докато излезна напълно.

За отчаяние на Врага, който скоро бе следите ми, аз обикновено се изпарявах напълно от определено място и се появявах като „по магия” в места, понякога много отдалечени. Отивах напред и се връщах по стъпките си, обърквайки постоянно тези, които ме следяха; ту бях в Хухуй, ту в Тафи дел Вайе; сетне в Боливия и след това отново в Тукуман – в рамките на часове, ако времето служи за някаква отправна точка

199 **Habeas corpus** (от ср.век. лат. – букв. “ти трябва да имаш тяло”) – иск за съдебно разпореждане за представяне на задържаното лице („тяло”) в съда за установяване на законността на неговото задържане (бел.прев.).

в магическата война, която бях предприела. Освен това Врагът бе неспособен да определи Света, в който се намирах във всеки момент: ако се сблъскаше с един **lapis oppositionis** например, можеше да се случи, че следвайки пътя, по който уж съм поела, да намери един Тафи дел Вайе, в който никога не е обитавала фамилията Вилка; или една Белисена Вилка, която никога не се е омъжвала, нито е имала деца; или един Свят, в който не се е водила антиподризната борба; и пр. Но въпреки това, Аз се оставях да ме засекат отново, за да привлече Врага – всеки път по-агресивен – към мен и да постигна търсения ефект на отвлечане на вниманието. При всичко това, Нойо напредваше спокойно към Долината на Кордоба.

По време на едно от изненадващите завръщания в Тукуман, Сегундо – индианецът, потомък на Народа на Луната, който ни служи като иконом в чакрата – ме уведоми, че капитан Диего Фернандес е искал да ме намери преди да замине за Зона III, където му бяха дали ново назначение. Обадох му се по телефона в управлението и си уговорихме една среща в парка на бента Ел Кадилял. Там се състоя следният диалог:

– Добър ден, госпожо, – поздрави капитанът.

– Подобно, – отвърнах лаконично.

– Вие и Вашият син, моят добър Другар Нойо, ме безпокоите много, госпожо Белисена. Ще трябва да ми кажете къде се намира той. Или да го уведомите да установи незабавно контакт с нас. Нещата се промениха много през тези години и е належащо той да бъде запознат със събитията.

Свих рамене в отговор, готова нито да отричам, нито да потвърждавам нещо, но внимателна за информацията, която можеше да получа от офицера: Аз също се намирах „в акция”, изпълнявайки една изключително опасна маневра в една Същностна Война, която този войник не би могъл и да сънува; и дисциплината, присъща на тази Война, изискваше да се съмнявам във всички и Всичко, дори в Другаря на моя син: всички не-Посветени човеци можеха да бъдат предадени от своята Душа, обсебени душевно и превърнати в инструмент на Демургата Йехова-Сатана. Не можех да поемам никакъв ненужен риск. Но като гледам нещата от разстояние, д-р Сигнагел, днес Аз мога да Ви уверя, че капитан Диего Фернандес беше искрен в своите думи и че Нойо не бе сгрешил като му се довери.

Виждайки, че няма да кажа нищо, Капитанът продължи енергично:

– Би трябвало да отдадете повече значимост на моите думи, госпожо Белисена. Вярвам, че сте уведомена, че изчезването на Вашия син беше симулирано: Аз ръководех оперативната група, която нахлу във вашата чакра и го взе под арест; и Аз бях този,

който му позволи да избяга няколко часа по-късно. Той, освен запасен офицер от Армията, беше един от нашите тайни агенти и случаят бе добре документиран в областта на Разузнаването: съществува моят доклад до Коменданта на G-2²⁰⁰ относно случилото се онази нощ и освен това са налице документите, предшестващи операцията, в които фигурира, че Нойо е бил един от нашите. Изчезването му беше необходимо, за да се придаде тактическо прикритие на неговото положение, но нямаше защо да се преувеличават нещата, продължавайки ненужно неговото отсъствие. Госпожо Белисена: той трябваше да се е върнал вече преди доста време или да се е свързал с нас: няма да скрия от Вас, че сега положението му се е усложнило по невероятен начин. Вие самата, госпожо Белисена, се излагате на смъртна опасност с Вашето смайващо решение **да започнете лично издирване на изчезналия Ви син!** Не разбирате ли, че с такава позиция се поставяте на страната на подривните елементи, че можете да бъдете открито набедена като такава?

Пред неизменното изражение на моето лице, капитанът въздъхна и продължи със своите предупреждения:

– Не мислете, че всички знаят за случилото се онази нощ с Вашия син. Истината е известна само на една група офицери от Разузнаването. Но те не са проговорили, нито ще проговорят, защото ако го направят, ще изложат Нойо на сигурна смърт от ръцете на подривните организации, тъй като дори нашата Разузнавателна Служба е проникната от тях. Но Вие с вашите абсурдни действия сте попаднала под вниманието на други разузнавателни служби и дори сте наблюдавана и следяна от членове на нашите собствени въоразени сили, които не знаят истината за фактите. И вижте сега каква дяволска бъркотия се е получила: ако мълчим, за да защитим Нойо, нашия Другар, рискуваме живота на неговата майка, защото ако объркването продължи, никой не знае какви мерки биха могли да вземат останалите оперативни групи, които действуват на Север; а ако проговорим, ще спасим майка му, но ще разкрием опасна функцията на Нойо, което би изисквало в крайна сметка едно истинско изчезване, за да успее той да възстанови изгубената си сигурност, може би една постоянна смяна на самоличността или продължително пребиваване в друга страна. Разбирате ли проблема сега, госпожо Белисена? Ние искаме да знаем какво да предприемем, тъй като това, което ще правим, ще трябва да го направим бързо – спешно, както Ви казах преди, – тъй като нещата се промениха неблагоприятно за нас, които изповядваме национал-социалистическата идеология, сред които се брои също и Другарят Нойо.

Да. Тогава реших да дам един конкретен отговор на капитана. Неговото красноречие ми бе позволило да преценя ситуацията от друга гледна точка и разбихах, че щеше да бъде катастрофално за нашата Стратегия, ако Другарите на Нойо изяснят ситуацията и разкрият случилото се през нощта на неговото изчезване. Аз щях да

продължа да твърдя неизменно във всеки случай, който ми се представеше, и пред каквато и да била публика, че моят син Нойо „е бил убит от репресивните сили”: Врагът не можеше да го потвърди със сигурност, нито да го отрече, тъй като в онези дни съществуваха хиляди подобни случаи на лица, които изчезваха като Нойо, без да оставят следа. Но един Венерин Камък се беше преместил, както усещаха Боговете-Предатели, и същевременно започваше моето трескаво придвижване по различните Светове на Аржентинския Север и други страни на Южна Америка: и това само по себе си можеше да говори за една Стратегия срещу плановите на Бялото Братство – Стратегия, която Демоните се надяваха да неутрализират от преди четиристотин години. До момента те бяха вярвали, че е така, защото изобицо не знаеха за маневрата на Нойо. Но всичко щеше да се провали, ако военните изясняха случая и Врагът откриеше станалото след отвлечането: без да изоставят моето преследване, те щяха да преориентират търсенето към Нойо и да поставят в опасност стратегическата цел на неговата мисия. Трябваше да се избегне, прочее, военните да проговорят. Или по-скоро трябваше да се спечели време, защото от думите на капитана следваше, че спешността се дължи на една промяна, която по-късно ще направи невъзможно каквото и да било изясняване. Сигурно това щеше да е политическата промяна, обявена от Капитан Киев – тази, която щеше да потопи Нацията в икономическа и морална разруха и да я предостави вързана и задушена в ръцете на Международната Синархия.

Опитвайки се да разсея тревогата на капитана за моята съдба и състоянието на Нойо, аз му отговорих с внезапно многословие:

– Вие изпитвате необосновани страхове за това, което може да ми се случи, или за бъдещето на Нойо, – заявих. – Сигурно съм преувеличила моята роля, сега виждам ясно това, – излъгах, – и Ви обещавам, че от днес нататък ще престана да я изпълнявам. Що се отнася до Нойо, уверявам Ви, че той е добре, макар да не зная неговото местонахождение. Той комуникира с мен посредством една тайна пощенска кутия и не ще се подвуомя да му пиша незабавно за всичко, което ми казахте: ще трябва да се изчака известно време, но съм убедена, че когато той узнае, че е нужен спешно, не ще се забави да се появи. Затова, прочее, Ви съветвам да не променяте ситуацията и да изчакате резултата от тези мерки. При все това, бих се радвала да узная нещо конкретно относно неблагоприятните промени за нашата кауза, които ми споменахте, за да обоснова пред Нойо важността на повикването.

– Виждам, че сте разумна, госпожо Белисена, – обнадежди се капитанът, – и затова ще Ви дам информацията, която ми искате. Въпросът е много прост: националистическите и патриотични сили, които се бяха мобилизирали в защита на Нацията, бяха предадени от върха на Правителството. Главнокомандващите на Въоразените Сили са сключили договор с тайните организации-привърженици на Световното Правителство и са решили да предадат страната за едно финансово ограбване, което ще разруши икономическите основи на обществото. Докато този

зловещ план е бил изработван и осъществяван, единствените национални сили, способни да реагират, бяха заети в една безплодна борба срещу бунтовните организации, чиито истински водачи никога не се появиха. С това се постигна само дискредитирането на Въоразените Сили и неутрализирането на тяхната бъдеща реакция. Ние победихме военно, но бяхме неизбежно разгромени в политическата сфера, тъй като икономическите проблеми, които ще възникнат от монетарната и синархична политика, която развива Правителството, ще накарат обществото да забрави почетната цел на нашата борба и да ни обвини за последвалата мизерия – една реалност, която ще ги обсеби, тъй като ще засяга всекидневно техните портфейли и стомаси. – Капитан Фернандес бе явно вдъхновен и на моменти ми припомняше думите на Капитан Киев. Тогава бяхме към края на 1979 г., само две години след неговата поява в Кромлеха на Тафи дел Вайе и неговите предвещания не само се изпълняваха буквално, но и съществуваха такива прояснени умове, способни да разберат реалността и също да открият плановете на Врага.

– Но това не е всичко, – продължи капитан Фернандес. – Най-лошото е, че след като приключи антиподривната борба във военната сфера – единственото поле, в което ни бе позволено да се намесим, – Правителството счита, че националистките групи от Въоразените Сили представляват потенциална опасност за синархичните плановете и е постановило тяхното неумолимо унищожение. И тази офанзива вече е започнала с идеологическото подбиране на най-добрите експерти в антиподривната борба на Разузнавателните Служби, тяхното изолиране с оглед на настоящи и бъдещи чистки и включително тяхното избиване, изпълнявано от членове на чужди Тайни Служби, повикани специално за тази цел. Така, малко по малко, са възникнали синархични групи в Разузнавателните Служби, с персонал, обучен или директно на тяхна служба, от агенти на Израел (от Моссад или Шин Бет); на САЩ (ЦРУ или ФБР); на Англия (МИ-5, МИ-6, И.С.); на Съветския Съюз (КГБ, ГРУ) и пр. Именно тези организации са, които Ви преследват, госпожо Белисена. Именно затова настоявам да изясним нещата, докато можем, защото е възможно след много кратко време нашите Другари да бъдат напълно неутрализирани и отлъчени от активна служба, за да бъдат сетне коварно продадени на същите подривни сили, срещу които се борихме през годините. Ние мислим, че Правителството възнамерява да прехвърли Властта на политици-социалдемократи или социалисти, които ще позволят на левицата да придобие свобода и власт, достатъчни, за да разруши моралните устои на Нацията, особено съсредоточените във Въоразените Сили. Но тези хора, които в основата си са сипаи²⁰¹ на служба на Синархията, ще поддържат монетарната икономическа политика либерална, което ще подчини Нацията на морална зависимост и социално разложение. В същата ситуация като мен, който съм оттеглен без обяснение от антикомунистическата борба с

201 Сипаи (от перс. *sepāhī* – „войник“) – туземни наемници на служба на европейските колонизатори в Индия през XVIII – XIX век; употребено метафорично – слуги на колониализма (бел.прев.).

очевидното намерение в скоро време да бъде преместен в пенсия или нещо по-лошо, се намират и останалите ми Другари. Налага се, прочее, необходимостта да се действа сега или да се поеме риска положението на Нойо никога да не бъде изяснено или може би Вие да бъдете нападната от някоя от новите групи на Разузнаването, които вече действуват с пълна безнаказаност и отблъскваща липса на чест, и които обикновено преследват и екзекутират лица с националистическо минало вместо известните агенти на марксисткото подривно движение. Надявам се да съм бил ясен, госпожо Белисена и да успеете да установите скоро контакт с другаря Нойо, от когото ще поискаме също така, в този ключов час, неговата стратегическа преценка.

– Бяхте крайно ясен, капитан Фернандес, – уверих го, – и бъдете сигурен, че ще предам буквално вашите думи на моя син Нойо, който, считам, че не ще се поколебае да се яви при вас.

И тъй приключи онзи разговор с капитан Диего Фернандес, който си тръгна, готов да очаква и да накара своите Другари да изчакат всяка възможна декларация за **изчезналия от Тафи дел Вайе**.

Останалата част от историята вече Ви е известна, д-р Сигнагел. Аз, вместо да изпълня обещаното на капитан Диего Фернандес, продължих да извършвам стратегически движения в Северна Аржентина, в Боливия и в Перу. Минах при различни възможности по пътя на Лито де Тарсис и Атумуруните, знаейки, че това ще пробуди още повече интереса на Бялото Братство и ще го утвърди в увереността, че нося Меча на Мъдростта. Именно затова поемах също така по пътя на Татаинга в Хухуй и се отправях към околностите на Хълма Кāлибур. При две възможности дори се спуснах до Великата Долина и съзерцавах Екстерницайне, макар и без да се осмеля да премина през Вруническата Порта. И тъй, по време на една от тези екскурзии попаднах в един Голенски капан и погълнах отровата, която отслаби моята воля и ми попречи да продължа да развивам Стратегията. Сетне бях бързо заловена от един екип на Шин Бет, съставен от Равини-Посветени във Висшата Кабала – Свещеници, които бяха съзерцавали Сефер Ише в Израел и знаеха всичко, отнасящо се до Огнения Холокост. Принадлежаха, както предвиждаше капитан Фернандес, към една паралелна Разузнавателна Служба, която разполагаше с членове в Службите на Армията, Флотата, Военновъздушните Сили, Федералната Полиция, Секретариата за Държавна Сигурност, Министерството на Отбраната и пр. Тяхната способност за мобилизация тогава беше абсолютна.

Аз си почивах за момент в един жалък хостел в селото Кāлипампа, което се намира пред Националния Парк със същото име, до Хълма Кāлибур. Там ми бе поднесен наркотик, примесен в едно канче меласа от захарна тръстика, която предлагаха за подслаждане на кафето. Ефектът, който той произведе мигновено в моето тяло на Хиперборейска Посветена, бе неописуем, бидейки невероятно Вие дори да можете да си

го представите, тъй като не знаете как работи един ум, способен да притежава съзнание в няколко Светове едновременно. Най-многого, което мога да Ви кажа, е, че наркотикът – една съвършена форма на архетипичния пчелен мед – произведе един ускорен процес на душевно подсилване, една страховита инжекция от енергия за инстинктивната воля на Душата, която у Хиперборейските Посветени обикновено се намира овладяна от неустоимата воля на Несътворения Дух. И тази внезапна еволюция на Душата причини сякаш една кръвна деградация, сякаш едно отслабване на Символа на Източника, присъстваващ в Чистата кръв, и сякаш една актуализация на **физическото тяло, което така изгуби своята способност да се придвижва независимо от Времето и синхронизира всичките му биологични часовници с времето на този Свят.** Останах, прочее, уловена в културния контекст, подчинена на реалността на онова селце в Хухуй. Естествено, опитах се да избягам по всички начини: камъните *lapis opposititonis* вече не ми служеха, защото бях изгубила **външната ориентация към Източника** и ми беше невъзможно да практикувам стратегическото противопоставяне. Но не стигнах много далеч. Преди да изляза от Провинцията, вече бях в ръцете на агентите от Шин Бет. Те ме отведоха във Францисканския Манастир на Нашата Господарка на Чудото в Салвадор де Хухуй, където мнозинството от кюретата изглежда се намираха под техния контрол. В една мизерна тъмница от колониалните времена бях подложена на префинен разпит, по време на който ми даваха различни видове наркотици. Въпросите бяха малко и точни; винаги същите: Къде се намира Извънземният Камък? Какво бе станало с моя син Нойо? Къде отивах? Какви бяха моите заповеди? Имах ли някакъв земен контакт – един Посветен, който да участва в операцията или да работи за мен?

Накратко, д-р Сигнагел, вярвам че накрая признах почти всичко, бидейки невъзможно да се съпротивлявам на ефекта на наркотиците, които ми пречеха дори да си представя Знака на Смъртта, с което при друг случай би било възможно да се развълпътя на място. Във всеки случай, Нойо вече се намираше в безопасност в Тайната Пещера: това го чувствавах от известно време и бях получила потвърждаващи знаци от Боговете. Аз падах, но Стратегията триумфираше! Заповедта на Господаря на Войната бе изпълнена безпогрешно и нищо от страна на Дома на Тарсис нямаше да възпрепятствува Последната Битка. Сега оставаше само Хиперборейският Понтифекс – Господарят на Абсолютната Ориентация – и неговият Орден от Мъдри Строители да намерят Меча на Мъдростта: и това оставаше напълно извън нашите ръце.

Както ще разберете, тези размисления принадлежат на настоящето. В онзи ужасен момент, когато моята воля беше безсилна да владее езика, ме обземаше една неопишуема тревога: Аз бивах унижена в моето достойнство на Хиперборейска Посветена и чувствавах като едно предателство – като една непростима липса на чест – неволното признание, което изтръгваха от мен. Въпреки че възможността за такъв край вече бе обмисляна от нас. Но в онези моменти Аз исках само да умра, въпреки че

проклетите Равини не искаха нищо повече от това, да ме запазят жива: почти не бях измъчвана физически, тъй като цялото им действие се съсредоточи в пречупването и разрушаването на моята психична структура. Нямаше да ме убият и това ми го казаха ясно, тъй като моето тяло беше неприкасаемо, като това на Рудолф Хес. Да, д-р Сигнагел: **Аз бях запазена за едно Ритуално Жертвоприношение, което щяха да извършат лично Бера и Бирса.**

Ден Шестдесет и Трети

Ще се запитате, д-р Сигнагел, как стана така, че моите похитители ме изпратиха в болницата „Д-р Патрон Исла” в град Салта? Отговорът е **тъжно прост**, не много труден за съобразяване. Пъклените Агенти, които познаваха тайната на въздействието на своите наркотици върху човешкото тяло, знаеха, че за мен щеше да се окаже невъзможно да избягам от кое да е място: волята ми за съпротива беше напълно отслабена и, както казах, бях изгубила напълно **външната ориентация**. Не бих могла да се преместя от мястото, в което се намирах – това те знаеха достатъчно добре. Но тогава Аз бях решила да умра.

Ще обясня по-добре: макар Те да бяха пречупили моята воля да се освободя **външно**, Аз установявах всеки миг, че запазвам непокътнати **вътрешните** си духовни способности. Волята на моя Дух, Докторе, не беше пречупена в ограничената среда на съзнанието. Може би Те щяха да разрушат част от психичната ми структура, но вредата можеше да се сведе само до полето на Душата или до физическия мозък, т.е. до преимуществено материалната сфера. Разбира се, Те не биха могли да знаят с точност какво бе станало с Вечния Дух, защото Посветените от Бялото Братство са лишени от способността да възприемат Несътворените Същества; но Те считаха за триумф на своите техники за промивка на мозъка установяването, че вече не съществуват **духовни проявления**. По-конкретно, Те имаха предвид „Аз”-а – **проявлението на Духа** – като сигнал-индикатор за състоянието на затворника: ако обработката завършваше с разпадането на Аз-а, това означаваше, че един необратим процес възпрепятствува повторното духовно оковане. Макар Символът на Източника да продължаваше да присъствува в Чистата Кръв, разрушаването на психичната структура правеше невъзможно Аз-ът да може да се концентрира отново в сферата на съзнанието. Но в моя случай това не беше станало. Както ще разберете, Те очакваха, че поглъщането на психодрогите ще даде като резултат едно състояние на остра шизофрения – надежда, която в моя случай бе подсилена от признанията, които бяха успели да изтръгнат от мен. Но истинската ситуация се състоеше в това, че всичко, което успяха да получат в разпита, не бе доброволно, нито неволно, а механично: техните наркотици действаха върху съзнателния субект на Душата – не върху Аз-а – и го принуждаваха да изложи страховивата расова памет на Господарите на Тарсис – едно качество, присъщо на

биологичната специализация на моята фамилия, с което, както може да се предполага, Равините не бяха свикнали да си имат работа. Така те вярвах, че моето Аз е фрагментирано или разпаднало се и че никога нямаше да се произведе отново едно стабилно състояние на духовно съзнание: признанието за Тях бе доказателство за необратимото пречупване на духовната воля.

Но онова признание бе само едно глупаво предателство на душата, чийто субект четеше съдържанието на психичните памети. В една дълбока сфера волята на моето Аз се съпротивляваше във всеки момент на насилието, без да може да попречи на механичната екстериоризация на мнемичните съдържания: тогава изплавах, за удоволствие на Равините, спомените, които паметите съхраняваха относно собствената ми Стратегия и нейното изпълнение. Те узнаха за станалото с Нойо и тръгнаха незабавно по неговите стъпки, считайки, че оставят след себе си един съсипан човек. Но видно е, че, както винаги, нямаше да се окаже толкова просто за тях да се разправят с Господарите на Тарсис.

Какво беше станало? Това, че Аз успях да схвана какви последици се очакваха от промивката на мозъка и можях да симулирам с голяма убедителност шизофреничната деменция, предвидена от Тях. Накрая, убедени, че моята лудост бе неизлечима, Те решиха да ме евакуират от компрометирания Францискански Манастир и да ме затворят за момента – до пристигането на Бера и Бирса – в една невropsихиатрична болница. За това трябваше да ме „легаллизират”, т.е. да ми придадат юридически **статут** на политическа затворница с цел да придобият бюрокраичното въдворяване в болницата и да отклонят всяко бъдещо разследване. Започнаха тогава с повикването на някой си „полковник Виктор Перес” – един военен от еврейски произход, който работеше за Шин Бет. Този се зае със случая и изработи една документация, раздува от лъжи, в която фигурираше мнимата подривна дейност на моя син Нойо и подкрепата, която Аз съм му била оказвала, както на него, така и на организацията, в която бил участвувал. Той фалшифицира описанието на обстоятелствата на моето задържане, разпитите и хода на признанията ми; и придоби от един военен медик диагнозата за деменция, а от един съдия – заповедта за въдворяването в Невropsихиатричната Болница „Д-р Хавиер Патрон Исла”. И така пристигнах тук, д-р Артуро Сигнаел. Но тогава Аз бях решила да умра.

Да, почитаеми Докторе. В онези дни единственото ми желание беше да умра с Чест – да се самоубия преди да попадна в гибелните нокти на Бера и Бирса, да лиша Проклетите Безсмъртни от удоволствието на тяхното отмъщение – от изпълнението на присъдата за изстребление, която Те се опитваха да изпълнят от Епохата на иберийските Царе. Нуждаех се само от едно минимално физическо възстановяване и едно малко недоглеждане от страна на лекарския надзор, за да отнема живота си с

какво и да е средство. Несъмнено, Докторе, би трябвало да съм могла да направя това без проблеми през цялото това време, през което бях въдворена. Да избягам вече не представляваше изход за мен без външна ориентация и при всички положения мисията ми бе осъществена: Нойо охраняваше Меча на Мъдростта в Тайната Пещера на Кордоба; и макар Аз да не можех да го срещна, дори и да исках, повелята на Господаря на Войната бе изпълнена и това беше важното. Тогава умирането не представляваше нещо повече от един малък интервал до Последната Битка: щях да отида астрално в К'Таагар и скоро да се завърна, за да си уредя сметките с Врага на Вечния Дух. Междувременно, щях да избегна последното преследване от Бера и Бирса. Такова беше намерението ми, когато дойдох тук, д-р Сигнагел.

Но, нещо ме накара да размисля веднага, след като пристигнах; и именно затова, макар да продължавах да симулирам, че съм луда, Аз започнах да пиша това дълго писмо. За да бъде ясна – „това нещо“, заради което промених моите самоубийствени намерения, бяхте **Вие, д-р Сигнагел**. Действително, само като Ви видях, разбрах, че носите проявен във висша степен Символа на Източника; но прецених също така, че сте несъзнателен за това, че не познавате ни най-малко Хиперборейската Мъдрост: **Вие сте един Човек с Чиста Кръв, д-р Сигнагел. Но паметта на Кръвта е блокирана от Вашата Душа. Вие не знаете за съществуването на своя Вечен Дух, нито знаете как да се ориентирате към Източника. Страдате от една метафизическа амнезия, която е продукт на Тъмната Епоха, в която понастоящем живеем – присъща на очарованието, с което Силите на Материята потапят човека във Великата Измама – характерна за духовния упадък на човека и неговото привличане от материалистичната култура: в крайна сметка, Вие, д-р Сигнагел, сте един спящ човек. Но Вие сте Човек. Едно същество, надарено с Несътворен Дух, което може да се пробуди. Вашето присъствие тук, в тази мрачна лудница, приех като един знак от Боговете – като едно послание на Господаря на Войната и на Капитан Киев – и може би като едно откровение от Понтифекса, Господаря на Абсолютната Ориентация. Като Ви видях, Докторе, Аз разбрах какво имаше предвид Капитан Киев, когато вещаеше, че „спящите човеци ще възстановят древната връзка с Боговете“: тези спящи човеци са, несъмнено, подобните на Вас. Те имат всичко в Чистата Кръв, но в потенциална форма: нуждаят се само от Хиперборейското Посвещение, за да се развие тази расова сила и да покълне в съзнанието. А Хиперборейско Посвещение, д-р Сигнагел, засега е способен да даде в тази част на света само Pontifex Maximus на Ордена на Один – Господарят на Абсолютната Ориентация – или Мъдрите Строители, които му помагат. За да Ви предам тази истина именно, Аз промених моето решение да умра доброволно. Трябва да имате предвид, д-р Сигнагел, етичката гледна точка на Господарите на Тарсис: за Стратегията на духовното освобождение на Лоялните Богове на Духа на Човека много повече Чест заключава в себе си това да се опитам да Ви пробудя, отколкото самоубийството, за да избягам от злобното отмъщение на Безсмъртните Демони. Дали пък това наказание – възможността за**

този страховит финал – не е била предвидена отначало в Стратегията, предложена от Капитан Киев?

Да. Аз реших да Ви пробудя или поне да се опитам. Но как? Не като говоря с Вас, защото професионалното предубеждение би Ви попречило да вземете на сериозно думите на една психично болна. Може би като напиша нашата история в едно писмо като настоящото, но не ми убягваше, че щях да се намирам в подобна ситуация: неговата невероятност щеше да бъде също така неизбежна. Въпреки това съществува възможността, че един конкретен факт, независим от мен, но достатъчно действителен, ще направи съзнателна историята на Дома на Тарсис: **и този факт не може да бъде друг, освен собствената ми смърт от ръцете на Безсмъртните Бера и Бирса.** Тоест, ще трябва да направя така, че Голенските Демони да оставят достатъчно следи за своето огромно могъщество, та да се убедите, че в някаква степен историята, разказана в това писмо, е истинска; и трябва да уредя писмото **да стигне до Вашите ръце след моята смърт.** Това е, което ще се опитам да направя, д-р Сигнагел. Засега вече приключих с писмото и от известно време започнах да осъществявам Стратегията, която вярвам, че ще даде очакваните резултати: с последните остатъци от моята **луциферична подарена воля**²⁰² Аз опитах да се обърна телепатично към Чанг Шамбала – към членовете на Ордена на Мелхиседек – и **предизвиках Безсмъртните Демони.** Предизвиках ги в името на Дома на Тарсис, което е най-голямото оскърбление за тяхната пъклена гордост, и сега очаквам, не без страх, отговора на Бера и Бирса. **Вече ги усещам, д-р Артуро Сигнагел, как напредват между Световите на Илюзията, приближавайки се, заслепени от омраза, към моята скромна килия, преодолявайки Пространството и Времето, размествайки Реалността, Пачачуткий, Пачачуткий.**

Ден Шестдесет и Четвърти

Този ще бъде моят последен ден от живота, д-р Сигнагел, сигурна съм в това. След няколко часа ще предам това писмо на сестрата, която подкупих, за Ви го изпрати след моята смърт. Остава ми време само колкото да Ви поискам посмъртната услуга, за която споменах в Първия Ден и да Ви дам някои препоръки.

На първо място искам да Ви помоля, Докторе, да се опитате да намерите моя син Нойо. Знам, че след всичко, което сте прочели в това писмо относно Хиперборейската Мъдрост, техниките за стратегическото противопоставяне на

202 Допълнителна волева енергия, предоставена на Хиперборейския Посветен от Параклита (харизматичния агент или „Светия Дух” – “Волята на Непознаваемия за освобождението на Духа”), концентрирана в сферата на егоичната воля (нем. *Ehre* – „Чест”), формирана около истинската Самост (нем. *Selbst*), отразяваща Несътворения Дух, която Аз-ът – неговото проявление в съзнанието – употребява, за да подсили собствената си волева същност (бел.прев.).

Литическата Мъдрост и характера на мисията, предприета от Нойо, ще Ви се стори почти невъзможно да изпълните тази молба. Но истината е, че не искам от Вас да последвате директно неговите стъпки, което би било безразсъдно, а Ви моля да намерите Ордена на Мъдрите Строители на Господаря на Абсолютната Ориентация: те ще Ви упътят в правилната посока. Освен това ще Ви дадат Хиперборейско Посвещение, ще Ви пробудят и ще Ви включат в Стратегията на Последната Битка. И не изключвам възможността, че ще Ви бъдат много благодарни, ако ги запознаете с това писмо. Ако не съм сгрешила с Вас, ако Вашата Кръв е Чиста и чувствувате Носталгията по Източника, знам, че не ще се поколебаете да изпълните посмъртното ми желание.

*На второ място, ако някой ден се срещнете с моя син, искам да му разкажете последната част от тази история, което ще му позволи да научи, че съм умряла, сигурна в триумфа на Каузата на Духа – че съм видяла ясно Края на Историята и близостта на Последната Битка. Не мислете, че моля за това от сантименталности – от един глупав интерес да успокоя моя син: опитах се да Ви освободя чрез всички възможни средства, които са ми достъпни, и ако Вие отвърнете на това и се пробудите, ще отидете тъй или иначе да видите Нойо, Пазителя на Меча на Мъдростта. Тогава, като една специална услуга в памет на Белисена Вилка, която **Ви разкри Пътя**, ще му предадете моето послание. Знам много добре какво поведение трябва да следва майката на един **Мъдър Воин**. Една хиперборейска майка е винаги **Дъщеря на Великата Майка Ама** и като такава не може да бъде робиня на Материята – на **Майката Земя, на Шакти, на Бина – т.е. не може да се поддава на слепия и безотговорен майчински инстинкт. О, Чиста Майко Ама, Дево от Агарта, Аз чух твоя Глас!:***

„Моите Синове –

Каменните Човеци –

са Мъдри Воини,

и нищо не бива да усмирява тяхната Ярост.

Разрушен ще бъде

Недостойният за Духа,

Страхливецът, Предателят,

и проклета Утробата, която ги породи.

Моето Каменно Семе

разпалва Студения Огън

*в Сърцето.
Изпълнени с Гняв,
заредени с Доблест,
вървят към Последната Битка
Воините на Любовта-Без-Смърт.
И Майката на Духа,
и майките на страданието,
изразяват Благодарност и Радост,
ако Те умират с Чест”.*

Тъй говори твоят Глас, о Ревностна Майко Ама, и не ще бъда Аз, която ще ти противоречи. Моят син е твой Воин и неговата Съдба – Твоя Воля. С нищо не засягам неговата Доблест като изпращам моя последен поздрав по хиперборейския лекар, тъй като ако стигне до Нойо, той също ще бъде тогава един мъдър Воин.

И сега стигаме до препоръките: д-р Сигнагел, не мога да не Ви предупредя за пореден път, че „Гибелната Тайна”, пазена от нас, крие една страшна опасност, разпростираща се до всеки, който се намесва в нейната закрила. Предполагам, че не ще знаете откъде да започнете търсенето. Е добре, като за начало отидете до старата семейна чакра в Тафи дел Вайе; там живее Сегундо – индианецът, който идваше да ме посещава, – той ще Ви изясни много практически неща, макар и не толкова, колкото бихте желали. Той ще Ви даде част от златото на ингите, от което все още има останало, за да посрещнете разходите, които ще възникнат, но трябва да бъдете много предпазлив при неговото конвертиране. Боравенето със злато е винаги опасно!

*Спомнете си, че именно докато извъривах едно подобно пътуване, като това, което Вие ще предприемете, Аз бях открита от Демоните на Бялото Братство и чрез Прокълнатата им Наука доведена до лудостта, с която Вие ме познавахте. Успях да изляза от това състояние на халюцинация, както казах, само благодарение на остатъците от моята луциферична подарена воля и на успокоителното действие на растението **айа уаска**²⁰³, което ми носеше Сегундо. Но яснотата ми траеше само*

203 **Айа уаска** (кечуа **ayawaska** – „въже на мъртвеца/душата”) – вид лиана от Амазонската джунгла с лечебни свойства, от която се приготвя халюциногенна напитка, използвана от шаманите и лечителите в традиционните очистителни церемонии (бел.прев.).

няколко часа, които използвах, за да напиша това писмо, тъй като не се касаеше за една напълно ефикасна противоотрова. Наркотикът на Демоните позволява хипнозата от разстояние, но лианата **айа уаска** или **каапи** притежава един алкалоид, който ме изтръгваше временно от техния контрол: така успях да завърша настоящия ръкопис и да ги предизвикам в техните Пъкленни Обители, затова те не ще се забавят да дойдат да ме екзекутират.

Сбогом, д-р Сигнагел. Бих искала да прочетете това писмо с Очите на Духа. Отправлям Ви моите най-добри пожелания, независимо дали ще изпълните моята молба или не, дали ще повярвате или не в това, което разказах тук. Ако се решите да ми угодите, това ще означава, че Вие сте един Кшатрия²⁰⁴ и тогава ще се видим отново във Валхала или по време на Последната Битка. Нека Навутан Ви води и Фрия ви Обича-Без-Смърт.

Винаги Ваша, Белисена Вилка.

КНИГА ТРЕТА

„В търсене на вуйчо Курт”

Глава I

Читателят може да даде воля на въображението си. Никога не ще успее да си представи емоциите и състоянието на тотално объркване, в което ме потопи прочитането на писмото на Белисена Вилка. Това бе нещо много странно за мен; докато четях, преживявах множество душевни състояния. Така преминах от първоначалния скептицизъм към изненадата, от нея към изумлението, оттам скочих към любопитството и последователно към хиляди други усещания. Накрая ме обхвана един първичен и див ентузиазъм и вместо да отхвърля писмото като фалшификация – една логична и напълно оправдана позиция – аз направих точно обратното, предопределийки по този начин моята съдба: Аз реших да предприема приключението!

Едвам бях приключил да чета писмото и почти без да размишлявам бях взел едно решение. Защо? Ще се опитам да обясня. До момента на прочитането на писмото на Белисена Вилка животът ми беше лишен от идеали. Имах едно блестящо професионално

204 *Кшатрия* (санскр. **kṣatriya**) – член на **kṣatra**, воинската или управляваща каста в древна Индия; прен. воин (бел.прев.).

бъдеще и толкова, колкото се нуждаех за моето удобство; имах успех с жените и макар никоя да не бе успяла да спечели моето сърце, това рано или късно щеше да стане. Всичко позволяваше да се предвижда, че животът ми ще се развие по коловозите, които водят към светския успех. И все пак нещо липсваше в тази схема, защото Аз не бях щастлив. Имах мир и материално спокойствие, но многократно ме обземаше тъга; чувствавах, че на моя Дух му липсва един хоризонт, към който да се стреми – един идеал, навярно една цел, достойна за висша саможертва.

Затова понякога наблюдавах със завист Всеобщата История – героичните периоди, в които би ми харесало да живея: да избира тази или онази страна в борбата, да следвам този или онзи реформатор, да приема тази освободителна ерес или да се отдам ревностно на онази тиранична догма. Да живея, да се боря, да умирам, да бъда човек! Но да бъдеш човеш не е само да мислиш; то е „да чувствуваш” Духа. А Духът се „чувствува” когато животът се ориентира в търсенето на един идеал; защото идеалите не са от този свят – те са от друг порядък, също като Духа и сродното на него.

Това не е лесно. За да бъде човек идеалист се изисква много смелост, тъй като реалността – измамна и жестока – подготвя капан за наивния идеалист и гроб за проваления идеалист. Виждал съм как идеалистичният елемент на моето поколение биваше систематично унищожаван, а неговите идеали определяни като „*нихилистични*”. Един аржентински адмирал, който минава за културен човек – Масера – каза в една беседа: „*Сражаваме се срещу нихилисти, срещу безумци на разрушението, чиято цел е разрушението като такова, макар те да се маскират като социални избавители*”. Мнозина от мъртвите и изчезналите не бяха нещо такова, а идеалисти, които вярваха в детинския мит за „социалната революция” като валидно средство за установяването на един по-справедлив ред в света. И точно защото вярваха (бяха идеалисти), те не виждаха дяволското преплитане на интереси, в което биваха въвлечени; именно защото вярваха, някои биваха индоктринирани, въоражавани и хвърляни малоумно в авантюрата от същата синархична Система, която сетне ги смачка. И не мисля само за онези, които хващаха оръжието и които навярно заслужаваха да умрат като безродници, а за толкова много други, които паднаха, без да подушат миризмата на барута; за извършването на „престъплението” да обичат идеали, които засягат нечий интерес или привилегия.

Това не е нихилизъм; нихилистични са безразборното потисничество, задушавашата цензура, институционализираната посредственост, официализираната корупция, деликатната промивка на мозъци и най-сетне – неумолимата тирания, маскирана противно с един „демократичен” или „либерален” език.

Триумфът на Системата е стабилността на един покварен порядък на нещата – на едно общество, построено върху лихварството и материализма – на една страна, очертана с молив, за да се впише в една чужда геополитика, планирана подробно от Международната Синархия на Големите Империалистически Сили.

Какво ни предлага този съвременен свят от долари и стомана, което да е достойно за нашата саможертва? Тук – една декадентска и сипайска култура; там – един тероризъм без величие; тук – една потисническа и убийствена Власт; там – една страхлива и лъжлива Църква; защо да се следва нещо, ако всичко вони?

Такова беше моето душевно състояние, когато прочетох писмото на Белисена Вилка, и затова моята реакция бе мигновена: Аз, незначителният д-р Сигнагел, не много повече от номера на една карта или личен документ – някой, изгубен във всекидневната посредственост да далечната Салта – внезапно бивам извикан за една рискована мисия, бивам призован от Съдбата!

Кръвта кипеше във вените ми и ме обхвана нещо като спомен за отминали битки. Белисена се питаше в своето писмо дали можех да бъда един Кшатрия.

– Е, вече бях!

Освен този безотговорен ентузиазъм дълбоко в себе си Аз изпитвах едно огромно озадачаване, когато се опитвах да размишлявам малко върху съдържанието на писмото. Не можех да отрека, че от цялото писмо се излъчваше огромна първична сила, една аура на забравени древни истини, сякаш Белисена Вилка не принадлежеше на тази Епоха или – по-точно казано – сякаш тя беше независима от времето.

Езикът беше езически и витален; „фантастичен” щеше да бъде точният термин, ако не беше фактът, че убийството на Белисена превръщаше това предварително послание в нещо зловещо реално.

Два въпроса кипяха в главата ми, като мисълта ми постоянно скачаше от единия към другия, без да намира разрешение. Къде се намираше този „Знак на Източника”, на който съм носител, ясно видим за Белисена Вилка и явно представляващ едно определено духовно състояние? Спомнях си перфектно това, което Белисена беше написала във Втория Ден: *„всъщност това, което съществувало като божествено наследство на Боговете, било един Символ на Източника в Чистата Кръв: Знакът на Източника, наблюдаван във Венериния Камък, бил само отражението на Символа на Източника, присъстващ в Чистата Кръв на Царете-Воини, на Мъдрите Воини, на Синовете на Боговете – на Полубожествените Човеци, които заедно с животинското тяло и материалната Душа притежавали и един Вечен Дух”*. Ако беше вярно, че Аз притежавам Символа на Източника в моята Чиста Кръв – ако Аз бях един духовен човек – тогава щях да имам възможността да придобия Най-Висшата Мъдрост на Белите Атланти. Или бях изтълкувал неправилно думите на Белисена? Защото в онзи Втори Ден тя беше

написала: „*Мъдростта се състояла в разбирането на Змията със Знака на Източника*”. Според Белисена Боговене заявявали на човека: „*ти си изгубил Източника и си пленник на змията; със Знака на Източника разбери змията и ще бъдеш отново свободен в Източника!*”. В светлината на тези понятия, моята мисъл беше следната: *ако Знакът на Източника – „моят собствен знак на Източника” – се намираше проявен и оформен в някаква част на моето тяло по такъв начин, че бе незабавно разпознат от Белисена Вилка, това беше мястото, което Аз трябваше да открия и да проектирам в Света – върху Змията – както са правили някога Хиперборейските Посветени!* И така Аз чувствувах нещо като вътрешна необходимост да локализирам този Знак и да изпълня повелята на Боговете.

Но Аз разбирах също така, че ми липсваха множество езотерични елементи на Хиперборейската Мъдрост. Ако трябваше обаче да оставя висящ този първи въпрос, то вторият, „който кипеше в главата ми” – относно „проверката на фамилията”, – щях да проуча незабавно. Действително, Белисена Вилка ме бе уверила в Четвъртия Ден, че моята фамилия „*е била предназначена да произвежда един архетипичен мед, изтънчения сок на сладкото*”. Това беше първото сведение, което получавах по този въпрос, и Аз щях да се опитам най-малкото да намеря потвърждение за него от моите близки роднини.

Глава II

Откакто майка ми ми предаде куфарчето с писмото на Белисена Вилка до момента, в който взех решението да изпълня нейната посмъртна молба, бяха изминали четири дни. Определено бях прочел писмото за рекордно време, предвид неговата дължина и задълбоченост, като оставах затворен в моята стая и карах да ми качват от време на време някаква храна. Най-сетне една вечер се спуснах тихо с тайнственото куфарче в ръка и седнах сред моите роднини, които се бяха разположили, както им беше обичаят в този час, в предния двор. С наклонена глава и поглед, изгубен в далечината на хълмовете, пребивавах в мълчание дълго време. По време на този интервал никой от тях не ме прекъсна, бидейки свикнали с годините да ме виждат да уча под сянката на гигантския дъб. Само шепотът на вятъра между листата, чуруликането на птиците и звукът от почесването на Кануто съпровождаха моето размишление.

Станах рязко, бутайки настрана циментовия стол от градинския комплект. До лапачосите близо до къщата се намираха моите родители: мама, кърпеща чорапите на моите племенници, и татко, четейки един европейски седмичник, който пристигаше с петнадесет дни закъснение, докато касетата на Анхелито Варгас, превъртана за пореден път, ни обгръщаше всички с песента „*Трите ъгъла*”.

– Татко, мамо, – казах подчертано, – във вашите семейства имали ли сте предци или роднини, които да следват една служба или занаят по традиция?

– Това беше един много разпространен обичай в Европа, – отвърна замислено татко, – днес, за съжаление, забравен. В моето семейство е имало много лекари като теб, Артуро, и дори аптекари като моя баща, но без това да бъде закон, тъй като сме имали също и добри земеделци като мен: *хо, хо, хо!* – засмя се баща ми на собственото си остроумие.

Затова пък фамилията на майка ти, – продължи по-спокойно той, – действително има една традиция в култивирането и производството на захар. Ти знаеш, че се запознах с нея в Египет, когато баща ми – там през 35-та година – реши да отвори нови пазари за търговията на *танин*, предвид, че текстилната промишленост на Европа и Америка функционираше, подчинена на строги монополи. Баща ми възнамеряваше да продава танин на процъфтяващите арабски и турски текстилни промишлености, заради което той предприе едно пътешествие по Близкия Изток, чийто краен етап бе Египет. Аз бях на 18 години по това време и противно на желанията на моя баща, който предпочиташе да ме види превърнат в инженер, най-голямата ми аспирация беше да стана земеделец. Надявайки се, че дългото пътешествие ще разсее това, което баща ми считаше за каприз, той се съгласи да ме вземе със себе си.

Като пристигнахме в Египет, ние бяхме приети от един прачичо – Ханс Сигнагел, член на един клон на фамилията, който и до днес обитава недалеч от Кайро. Сигнагелови от Египет живеят там, както изглежда, от времето на нашествието на Наполеон, заедно със стотици фамилии от германски произход, които образуват една силна общност.

И така; през дните, които прекарахме в Кайро, моят интерес беше съсредоточен в наблюдаването на големите захарни фабрики, които се простират по течението на Нил и безкрайните простори, засяти със захарна тръстика.

Тате, виждайки, че склонността ми към Земеделието вместо да намалява става по-силна, разбра, че това бе истинското ми призвание и реши да приеме любезната покана на барон Райнхолд фон Зюберман – собственик на една мощна фабрика със собствени плантации – да остана в неговото имение, изучавайки техниките за култивиране.

Бях там от 35-та до 38-ма година, през които перспективите за един траен световен мир се разсейваха бързо, като накрая трябваше да се предам пред настойчивите призови на баща ми да се завърна в Аржентина.

Предприех обратното пътуваме през юни 38-ма година, но не го направих сам; с мен идваше дъщерята на барон фон Зюберман – една прекрасна Валкирия, която по милостта на Вотан можеш да съзерцаваш присъстваща тук.

Всички се засмяхме, особено майка ми, която беше останала със замечтани очи, докато татко си припомняше своя увлекателен живот.

– Какво стана след това? – попитах, знаейки, че на стария ми баща ще му бъде приятно да завърши историята.

– Войната отвори болезнени рани и причини окончателни раздяли. След като твоите дядовци (баща ми и баронът) починаха, повече не сме се свързвали с роднините от Египет. Много пъти ми е било жал за майка ти, – гласът му се отпусна, – която е египетска германка и трябваше да страда много от раздялата.

Затова пък, – продължи по-сдържано той, – моите патриотични чувства са само за тази страна и в никое друго място не бих се чувствувал по-добре, отколкото тук. Имай предвид, че твоят прадядо – първият Сигнагел, който дошъл в Америка – го е направил през 1860 г. по молба на Правителството, за да работи в производството на експлозиви, тъй като имал репутацията на престижен химик. За повече от век, добри ми Артуро, Сигнагелови са станали по-аргентински от матето!

Когато татко спомена страданието, което майка ми бе изпитала, оставайки далеч от своята фамилия и родно огнище, тя се приближи и започна да разрошва нежно косите му, обсипвайки го с обичливи упреци.

Докато старите се милваха, почувствах как бузите ми се възпламеняват; бях като изумен, виждайки как необузданото ми въображение вече прокарва най-дръзки хипотези. Твърдението, което бе направила Белисена Вилка в своето писмо относно фамилната мисия „да се обработва алхимично захарта“, се явяваше по принцип потвърдено от разказа на баща ми. Беше несъмнена реалност, че фон Зюберманови са били производители на захар от незапомнени времена. Но как бе узнала тя за това?

Бедният аз! Дори не сънувах тогава, че това потвърждение на познанието на Белисена бе само първата от множеството ситуации, които в бъдеще щяха да ми покажат до каква степен абсурдното и реалното се проникваха взаимно около нея. *Динг, Динг!* –

звукът на триъгълника, удрян от слугинята-индианка, викайки ни за вечеря, ме изтръгна от тези сиви размисли.

Онази вечер бях приятно изненадан от едно голямо количество вкусни хумити²⁰⁵; това блюдо от детството ми представлява най-любимият деликатес; тъй че, задоволен емоционално и гастрономически от моето семейство, аз скоро се успокоих и дори успях да забравя на моменти обсебващия въпрос за Белисена Вилка.

Глава III

Размишлявах сериозно върху предупрежденията на Белисена за опасностите, свързани с търсенето на нейния син. В светлината на нейното психично разстройство и последвалото ѝ убийство тези предупреждения придобиваха могъщо красноречие, което не бях склонен да подценявам. Затова реших да действам решително, но предпазливо.

Вече бях получил цялата полицейска информация за случая и почти не хранех съмнения, че мистериозните убийци на Белисена са били Безсмъртните Бера и Бирса: всички данни за престъплението посочваха това. Единствено съществува като Тях биха могли да влязат в нейната херметически затворена килия и да я екзекутират ритуално. И най-поразителното от тези доказателства представляваше въжето с медальоните: явно бе, че „златото от Испания” на медальоните произлиза от Тарсис – от древните мини на Тартесос; и че косата на въжето, „бойдисана с разтвор на вар”, е принадлежала на злочастните тартесянски Враи – онези, които били убити от Бера и Бирса, когато спасявали Меча на Мъдростта и с чиято кръв Безсмъртните написали присъдата: *„наказанието за тези, които обиждат Йах ще дойде от Глигана”*. Несъмнено Те считаха, че е приключил един цикъл, че е било изпълнено едно хилядолетно отмъщение и може би отново вярваха, че е изстребен Домът на Тарсис, за да употребят такава знаменателна форма на екзекуция: да убият последната Врая с косата, която са отрязали от една от първите Враи – зловещ трофей, който сега Те връщаха с демонична логика. И каква Мистерия се криеше в силите на Бера и Бирса, в тяхното невероятно владение на Времето! Защото от полицейския доклад се заключаваше ясно, че тази коса **не е пострадала от хода на времето: косата на въжето в действителност е била все още жива – като наскоро отрязана от една човешка глава, от една глава от Бялата Раса, – когато то е било сплетено, за да се използва за убийството; и по никакъв начин то не разкриваше две хиляди и двестата години, изминали оттогава.** Къде, – дори самото мислене на този въпрос ме изпълваше с безпокойство! – къде я бяха пазели досега, без тя да остарее? Навярно в самата Преизподня, в която Те обитаваха и която Белисена Вилка

205 *Хумита* (от кечуа **humint'a**) – традиционно южноамериканско блюдо, състоящо се от царевично брашно, зърна и други съставки, сварени на пара в царевични листа (бел.прев.).

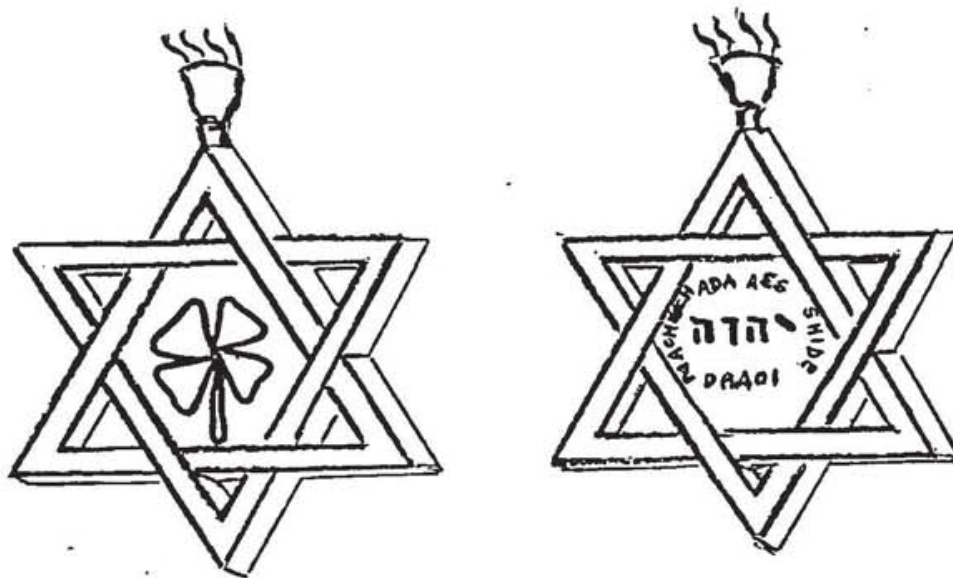
наричаше Чанг Шамбала? Да. По всяка вероятност това беше правилният отговор: косата идваше от техните Прокълнати Обители, където Времето не тече и Те също не остаряват.

Вече бях решил да се изправя срещу опасността и трябваше да потегля колкото се може по-скоро. Но първо исках да си изясня окончателно въпроса за надписите върху златните медальони. И за тази цел никой не би могъл да ми бъде по-полезен от професор Рамирес. Отправих се, прочее, към неговото местопребиваване.

Спрях автомобила на площада на Университетското Градче и се отправих към Факултета по Антропология в търсене на професор Рамирес. Той беше много зает с извършването един превод, но любезно ми отдели внимание.

– Какво Ви води отново при мен, д-р Сигнагел; друго бълнуване на кечуа на Вашите пациенти? – пошегува се той.

– Не, Професоре, този път става на дума за не-американски езици. Намерих в една стара книга една хартийка с тази рисунка – излъгах хладнокръвно – и поисках да се консултирам с Вас относно нейните надписи. – Подадох му рисунката, която бях направил на зловещото златно украшение.



Пробляснаха малките сиви очички и за миг изглеждаше, че той действително ще се заинтересува; но незабавно прие отново лаконичния вид, който бе характерен за него. Нищо не можеше да смути стария ерудит, тачен от университетите на половината свят.

– Това е най-гротескната лингвистична комбинация, която съм виждал. За някаква шега ли се касае, Сигнагел? – попита с недоверие.

– Не зная. Донесох Ви го така, както го намерих, – казах, без да преувеличавам много.

– Е, ако не е, то прилича! Еврейски и Келтски! Хайде, Артуро; това или е една шега, или става на дума за нещо много, много сериозно. Като начало думата **hvhí** е прочутият тетраграматон или четирибуквеното име на Бог, притежаващо чудовищно могъщество съгласно Кабалистите, което се чете повече или по-малко като „**YHVH**“, където „**H**“ са буквите, които могат да приемат звука на гръцката „**ETA**“, т.е. подобен на испанското „**E**“. Що се отнася до **hnib**, нейният превод е „**Бина**“ и означава „**Разум**“, но не какъв да е разум, а „**Върховния Разум**“ – Разума на Бог, по-точно Разума на **YHWH Елохим**: за еврейската Кабала **Бина** е един от десетте Сефирот или Аспекти на Единния Бог.

Колко познати и изпълнени със смисъл ми се сториха тогава тези обяснения на професора, след като ги поставях неизбежно в рамките на писмото на Белисена Вилка и нейната страховита смърт. Но професорът продължаваше:

– Фразата „*ada aes sidhe draoi mac hwch*“ е без съмнение на древен келтски или някой от неговите множество диалекти. Келтският език еволюира от индоевропейското дърво в два клона; единият – континентален – дава **Галския**; другият – островен – се разделя на свой ред на два подклона: 1во. **гойделския** или **древния ирландски** – баща на **ирландския** и **шотландския келтски**; и 2ро. **британския**, който дава **бретонски**, **уелски** и **корнуелски**. Бих казал, че тези думи принадлежат на древния ирландски, такъв, какъвто той се явява в сагите „*Песента на Марзин*“ или в поемите на барда Талиесин, писани през V век.

Любопитно е, че Марзин (на уелски Мърдин и деформирано в германските езици – „*Мерлин*“) е бил **Друид**, също както Талиесин, и във фразата, която Вие сте ми донесли, се намеква именно за **Друидите**: „*Draoi*“ означава **Друид** на келтски. Пълната фраза би била „*Победа на Божественния Друид, Син на Глигана*“, съгласно следната лексика:

ada = **Победа**

aes sidhe = **Божествен**

Draoi = **Друид**

mac = **Син**

hwch = **Глиган**.

– Драги ми д-р Артуро Сигнагел, – професорът ме гледаше втренчено, – какво знаете за Друидите?

Въпросът не ме хвана неподготвен, тъй като самият Аз размишлявах ускорено за това от самия момент, в който професорът завърши своя превод.

– Зная много малко: – казах – че са образували един вид Свещеническа Каста при древните келти, че са практикували магия и гадателство... Мисля, че са били прочути като Мъдrecи и че въпреки езическия си произход са притежавали доста развит морал. – Всичко, което знаех за Друидите или Голените, произлизаше от писмото на Белисена Вилка и моето мнение за тях, естествено, не можеше да бъде по-лошо. Но не знаех какво понятие имаше за тях професор Рамирес и се опитвах да не се издам, осъждайки ги категорично. – Мисля, че те са изчезнали с приемането на християнството от келтите, – завърших наивно.

Професорът се усмихна с насмешка:

– Седнете, Сигнагел, защото това ще е дълъг разговор! – Той стана и след като заключи офиса, ровичка няколко минути в богатата си частна библиотека. Избираше книги оттук и там, сумтейки от задоволство, когато намираще някоя, която се бе съпротивлявала за повече от 30 секунди. Накрая, вземайки една папка от един архив, той се разположи в своя стол.

– Вижте, докторе, – започна професорът със сериозен тон, – ще Ви кажа откровено: ако беше някой друг, който ми бе донесъл тази рисунка, без съмнение щях да го изгоня с ритници. Но познавайки Ви като сериозна личност, ще Ви доверя моите мисли, тъй като нещо ми подсказва, че зад тази наивна рисунка се крие друго нещо.

Усмихнах се на сигурната интуиция на професора.

– Като начало, нека припомним, че най-добрата етимология изглежда да е *Druvid* – дума, която се разлага на *Dru* = „нещо в себе си” или „такова нещо” и *vid* = „познавам”, което би дало „познавам нещата в себе си”. Друидът ще бъде тогава „този, който познава нещата в дълбочина”; но едно по-древно значение ги нарича „Този, който познава истината”. Не бива да се изненадвате, Артуро, че знаете малко за тях, тъй като макар Друидизмът да е бил една институция при древните келти и мнозина класически автори да ги споменават, техният произход и Доктрина остават най-тъмна мистерия. Някои от тези писатели, които ми идват на ум, са например Юлий Цезар, Посидоний, Цицерон, Диодор Сицилийски, Страбон, Плиний, Тацит, Лукиан, Светоний, Диоген Лаерций, Ориген и др.

Никой не хвърля достатъчно светлина върху тях и това, според мен, е по три причини: 1-во. защото тяхното учение е било устно; 2-ро. защото тяхното учение е било

инициатическо; 3-то и основно – защото най-заинтересуваните в укриването на всичко, което се отнася до „Друида”, са били самите Друиди.

По отношение на Вашата преценка, че те са съставлявали един вид „Свещеническа Каста”, ще Ви кажа, че не изглежда да са били нито едното, нито другото. Не са образували каста, а един Орден; и не са били „Свещеници”, тъй като не са изпълнявали публично ритуалите на един Култ, както би трябвало, за да заслужават това определение. Но фактът, че не са отслужвали един Култ публично не означава, че не са притежавали такъв и не са го практикували тайно в гъсталака на горите, близо до хилядолетните мегалитни конструкции, които Те са адаптирали за тази цел. Да, д-р Сигнагел. По тази точка сте напълно прав: Друидите са били Свещеници; и то от най-лошия вид, който е бил известен в Историята на Човечеството.

Вие също така вярвате, че те са били „Мъдречи и са имали доста развит морал”. Е, относно тяхната „Мъдрост” има малко съмнения, тъй като са владеели всичките аспекти на келтското знание. Затова пък, що се отнасят до морала на Друида, мненията са противоречиви; един генерал-педераст, какъвто бил Юлий Цезар (100 – 44 г.пр.Р.Хр.), ги намирал за приятни и дори изпратил Друида Вивикиан в Рим като Посланик. Но по моралния аспект бъдещият консул оставял много да се желае; затова пък Страбон (60 г.пр.Р.Хр.) – знаменит гръцки географ, съвременник на предходния – споменава деяния с изключителна жестокост, *„които са противни на нашите обичаи”*, и разказва как Друидите извършвали гадания, „четейки” дълбоките мъки на една жертва, пронизана в гърба. Те също обичали човешките жертвоприношения, които изпълнявали, вкарвайки жертвите в една огромна фигура от ракета, която сетне запалвали.

Друидите *„считали за дълг да покриват олтарите си с кръвта на своите пленници и да се допитват до Божествата в човешките вътрешности”* – пише Тацит.

Професорът продължи доста време, четейки ми цитати от различни автори, гръцки и латински, едни превъзнасящи тази или онази добродетел, други открито осъждащи друидската злина. Не ми убягваше това, че тези, които „осъждаха” Друидите, също бяха езичници, поради което големи ще да са били техните извращения, способни да впечатлят хора, свикнали с всичките варварщини на своите съответни Епохи. Лингвистичното обяснение, което бях дошъл да потърся от ерудицията на професора, беше вече задоволено. Но този човек се бе заел да ме наставлява относно Друидите, разкривайки ми каквото знаеше за тях и аз не можех да бъда толкова неучтив, че да откажа да го изслушам, въпреки че беседата му повтаряше теми, вече изложени повече от достатъчно в писмото на Белисена Вилка. В края на краищата откритието, че и други знаеха част от

тези истини, можеше само да ми вдъхне увереност и да ме успокои относно душевното здраве на покойната Посветена.

– Както вече Ви казах, – продължи професорът, – не съществуват документи от келтски произход, до които да можем да се допитаме, с изключение на сагите, събрани от д'Арбуа де Жубенвил през XIX век, много богати на традиционни елементи от келтите от „Иверзѳн” или Ирландия. От тях се уверяваме в голямото могъщество на Друидите, които способствуват последователните келтски нашествия (*Фир Болг* или келтите от Белгия; *Фир Домнан* и *Фир Галоа* или галите, шотландците и уелските) в Ирландия, обитавана дотогава от *Фоморите* – гигантски същества – и *Туаха де Данан*, Божествените Хиперборейци. В повече от един случай келтите разгромяват Гигантите Фомори, които изстребват, а сетне успяват да прогонят и Туаха де Данан, въпреки техните магически сили. Работата е там, че Друидите владеели силите на природата, сякаш имали подкрепата на самия Сатана. Те предизвиквали дъждове, електрически бури и мъгли; развълнували или успокоявали морята; правели „да се явят” чрез материализация красиви жени или страховити чудовища; и пр.

По времето на нашествието на Уелските, техният вожд – Друидът Америк – извършва следния ритуал: поставяйки десния си крак на земята, която ще завладява, той изрича:

Аз съм Вятърът, който духа над водите на Морето.

Аз съм Вълната, която се разбива в Скалата.

Аз съм Гърмът на Морето.

Аз съм Еленът и Бикът със Седемте Рога.

Аз съм Лешоядът в Клисурата.

Аз съм Сълзата на Слънцето.

Аз съм Най-Красивото от Цветята.

Аз съм Дивият и Дързък Глиган.

Аз съм Съомгата в Езерото.

Аз съм Езерото в Равнината.

Аз съм Гласът на Мъдростта.

Аз съм Копието, което се размахва в Битката.

Аз съм Богът, който издишва Пламък в Главата.

Сетне Друидът Амергин произнася следните седем въпроса:

Кой просвещава Събранието в планината?

Кой обявява Дните на Луната?

Кой посочва мястото, където ще залезе Слънцето?

Кой води Бика на Дома на Техра, Бога на Морето, и го затваря?

Кому се усмихва Бикът на Техра?

Кой разрушава Каменните Оръжия от хълм на хълм?

Кой върши всички тези чудеса, ако не Филидът?

Призови, о Народе на Морето, призови Друида,

за да може той да направи магията за Теб.

Защото Аз, Друидът,

който подрежда буквите

на Свещената Азбука Огам,

Аз, който давам Мир на сражаващите се,

ще се приближа до Извора на Елфите,

търсейки покорния човек,

за да можем заедно да направим

най-страховитите магии.

Аз съм Вятърът на Морето.

Това, Артуро, е могъществото на Магическото Слово на тези Друиди-Филиди (*Филид = Бард*): силите, освободени с предходната пантеистична поема, позволяват сетне да се спечели една битка срещу Божествените Туаха де Данан, които имали летящи коли и лъчи на смъртта, но били напълно безсилни пред черната магия на Друидите.

Професорът обясняваше с жив ентузиазъм, но аз продължавах да мисля за осмия стих на Амергин, където се казва: „*Аз съм Дивият и Дързък Глиган*”. Не можех да не го свържа с надписа на съдбовния медальон: „*Победа на Божественния Друид, Син на Глигана*”. Посочих това на Професора.

– Натам отивах, Артуро. Главните символи на Друидите били два: глиганът и четирилистната детелина, които те поставяли бродирани на своята бяла туника. При келтите глиганът и мечката символизирали съответно могъществото на Друида и на Воина. Някои ерудити като Рене Генон се опитват да сравняват тези два символа на Властта с кастите на Брахманите и Кшатриите в Индия, т.е. на Свещениците и Воините, вземайки предвид дълбокото значение, което глиганът и мечката имат в индоарийската традиция. Но това е грешка, тъй като Друидите никога не са образували каста (нито пък е имало касти при келтите) и защото смисълът, придаден от тях на глигана (прастар хиперборейски символ), е бил облагоденен с един материализъм, какъвто той не притежава ни най-малко в Риг Веда, където фигурира като третото от десетте проявления на Вишну в настоящия цикъл на живота или Манвантара. Като че ли Друидите са „обърнали” смисъла на символа, превръщайки глигана – изразяващ *Изначалната Духовна Власт*, присъща на Царската Функция, – в една репрезентация на *Проявената Светска Власт*, която е характерна за Свещеническата Функция. Относно древната, оставаща и до днес тайна Мистерия на глигана и мечката, има много да се говори, но ние ще се отклоним от нашата тема; нека се върнем по-добре към сагите, събрани от Жубенвил.

Както се знае, Друидите са наложили на келтите азбуката Огам от двадесет знака – петнадесет съгласни и пет гласни, – наречена *Бет-Луис-Нион* по трите първи букви *B-L-N*. Също така, д-р Сигнагел, видният митолог Робърт Грейвс твърди, че „поемата” на Друида Амергин е била деформирана в последователните профанически преписи с цел да се скрие нейният езотеричен смисъл, но че същият е бил първоначално свързан не само със свещената азбука Бет-Луис-Нион, но и с Календара на Дърветата, който Друидите също употребявали. Естествено, за да „съвпадне” Песента на Амергин със свещената азбука, е необходимо да се разместят нейните стихове по следния начин:

<i>Казва Друидът, Гласът на Бог:</i>	Букви на Огам и Дървета на месеца:
<i>Аз съм Еленът и Бикът със Седемте Рога.</i>	(B) Бет /Бреза (24.XII. – 20.I.)
<i>Аз съм Езерото в Равнината.</i>	(L) Луис /Офика (21.I. – 17.II.)
<i>Аз съм Вятърът в Морето.</i>	(N) Нион /Ясен (18.II. – 17.III.)
<i>Аз съм Сълзата на Слънцето.</i>	(F) Феарн /Елша (18.III. – 14.IV.)
<i>Аз съм Лешоядът над Бездната.</i>	(S) Саил /Върба (15.IV. – 12.V.)
<i>Аз съм Най-Красивото от Цветята.</i>	(H) Хуат /Глог (13.V. – 9.VI.)
<i>Аз съм Богът, който издишва Огън в Главата.</i>	(D) Дур /Дъб (10.VI. – 7.VII)
<i>Аз съм Копието, което се размахва в Битката.</i>	(T) Таин /Зеленика (8.VII. – 4.VIII.)
<i>Аз съм Съомгата в Езерото.</i>	(C) Кол /Леска (5.VIII. – 1.IX.)

<i>Аз съм Гласът на Мъдростта.</i>	(М) Мин /Лоза (2.IX. – 29.IX.)
<i>Аз съм Най-Жестокият Глиган.</i>	(G) Горт /Бръшлян (30.IX. – 27.X.)
<i>Аз съм Гръмът на Морето.</i>	(NG) Нгетал /Гръстика (28.X. – 24.XI.)
<i>Аз съм Вълната на Морето.</i>	(R) Руус /Бъз (25.XI. – 22.XII.)
<i>Кой освен мен познава Тайните на Долмена от Неодялан Камък?</i>	23 декември

В своята книга „Бялата Богиня” Робърт Грейвс дава едно обобщение относно значението на всеки месец от Друидския Дървесен Календар. За месеца на Бръшляна, който съответствува на Буквата Горт (**G**), той казва следното: „**G**, месецът на Бръшляна, е също така месец на глигана. Сет, слънчевият египетски Бог, преобразен като глиган, убива Озирис на Бръшляна, любимия на Изида. Аполон, гръцкият Бог-Слънце, преобразен като глиган, убива Адонис или сирийския Тамуз, любимия на Богинята Афродита. Фин МакКул, преобразен като глиган, убива Диармуд, любимия на ирландската Богиня Гроня (Грейн). Един непознат Бог, преобразен като глиган, убива Амей, Царя на Аркадия и почитател на Артемида, в неговото лозе в Тегеа, а според несторианската книга **Gannat Busamé** („Градина на Насладите”) критянският Зевс умрял по същия начин. Октомври бил сезонът на лова на глигани и също сезонът на оргиите на басаридите или вакханките, увенчани с Бръшлян. Глиганът е животното на смъртта и „падението” на годината започва през месеца на глигана”.

Функцията на Друида е добре обобщена в поемата „Плячката от бездната”, където Талиесин казва „**Аз съм Бард, Аз съм Водач, Аз съм Съдник**”. Бард бил Друидът, отдаден на изкуството и музиката; Водач бил *Оватесът* – Друид, отдаден на науката; Съдник бил *Друидът-dheacht* (т.е. Друидът-чародей, маг), чието могъщество му позволявало да влияе върху келтските Крале и да налага своя закон. Забележи, Артуро, колко странно и противоречиво звучи това, че законодателят на един народ не е расов член на този народ и въпреки това бива приет „доброволно” (?) от тях. Защото Друидите не са били келти, въпреки всичките опити да се фалшифицира Историята, които са били направени в този смисъл. Навярно малко светлина върху това се получава, разглеждайки откриването на фризийския ръкопис „**Оера Линда**”. В този документ, написан с руни, се разказва древната история на Фризийския Народ, който, както изглежда, е един остатък от „Атлантия” – една атлантска колония, разположена в северна Европа срещу Великобритания преди около 5000 години. Не става на дума за легендарната Атлантида, спомената от Платон, която е съществувала преди 12000 години; но също като нея Атлантия претърпяла един катаклизъм. – Професорът отвори папката и след като разлисти стотици фотокопия, сред които разпознах „*Ръкописите от Мъртво Море, факсимиле, издание на ЮНЕСКО*”, извади едно фолио, написано на рунически език, което беше копието на „**Оера Линда**”. Заедно с него имаше един превод на английски, направен

и коментиран от Робърт Скрътън през 1977 г., озаглавен „*The Other Atlantis*”²⁰⁶. От последния текст той прочете, за мое любопитство, следното:

„От „Оера Линда” може да се заключи, че някои бежанци от потъналата Атландия са стигнали до общата зона на Нидерландия и Дания, населени вече от атландски колонисти поне от 4000 година пр.Р.Хр. Те се установили там и се свързали със своите роднини, които като пирати, моряци и търговци, били поддържали връзка с родината-майка и с различните места по света, колонизирани от атландците.

След известно време потомците фризи записали разказите за родината-майка, нейните хора, нейната история, нейната религия и нейния закон. Докато едно поколение следвало друго, някои от най-древните писания се изгубили, докато други се обобщавали и се добавяли нови глави към историята на този народ. Така те се превърнали в дневника на един обновен и модернизирани народ – в една свещена истина за фамилията, която я притежавала.

Тези обобщения и добавки продължили да се правят от потомците на Атландия до 1256 година от нашата Ера, давайки по този начин, доколкото се приема автентичността на ръкописите, свидетелство за историята на един народ в продължение на 3000 или 5000 години: един документ без паралел в човешката История.

Нищо не е било добавяно след 1256 г. – дата, в която Хидо Овер де Линда от Фризия копирал целия съществуващ материал върху една нова хартия, направена на основата на памука, който арабите били донесли в Испания и който започвал да се употребява в цяла Европа.

Окончателното копие преминавало от едно поколение на фамилията към друго до 1848 година – дата, в която една жена, Аафйие Мейлхоф (по рождение Овер де Линден), я дала на своя племенник Корнелиус Овер де Линден. Последният, който бил корабовладелец в Нидерландските Корабостроителници на Хелдер, решил накрая, че доктор Еелко Вервис, библиотекар в Провинциалната Библиотека на Лееварден във Фризия, ще копира документа.

Написаното – с всичките изводи, произлизащи от него, – станало обществено достояние”.

Професорът продължи да чете коментарите на Робърт Скрътън, преглеждайки експертните, правени на „Оера Линда” до наши дни. Защото, въпреки че почти не

206 Англ. „Другата Атлантида” (бел.прев.).

съществуват съмнения относно нейната автентичност – поне до 1256 година, – мнозина отказват да я приемат като исторически документ, тъй като хилядолетната книга, хвърляйки светлина върху митологичните епизоди от Историята, си създава яростни противници.

Слушах го очарован, докато професорът продължаваше неумолимо:

– Добре, да се върнем към нашето. В един от фризийските ръкописи, където се разказва за борбата, която водели хората от Фризия (бели) с нашествениците Маджари (жълти) 2000 години пр.Р.Хр., се намира историята на Нееф Теунис – един фризийски моряк, който тръгва от Дания и плава до Средиземноморието с идеята да постъпи на служба при Царете на Египет. *„В най-северната част на Средиземно море, – казва „Оера Линда”, – има един остров, близък до брега. Те дойдоха там и поискаха да го купят, относно което се свика един общ съвет.*

Бе поискан съветът на Майката и тя пожелае да ги види надалеч, поради което не видя вреда от това; но когато сетне видяхме грешката, която бяхме сторили, нарекохме острова Меселия (Марсилия). Веднага ще се види основанието за това.

Голените – име, което получиха Свещениците-мисионери от Сидон – бяха забелязали, че земята е рядко населена и отдалечена от Майката”. – Ще Ви поясня, Артуро, че както в „Оера Линда”, така и в много традиционни нордически саги, терминът „Майка” се използва, за да се обозначават най-общо Жриците на Култа на Огъня. – „С цел да направят едно благоприятно впечатление, Голените се наричаха на нашия език „Следовници на Истината”, но по-добре да се бяха нарекли „Които не притежават Истината” или накратко Triuweden, както по-късно ги нарече нашият морски народ. Когато се бяха установили добре, техните търговци разменяха техните красиви оръжия от мед и всякакъв вид украшения срещу нашите оръжия от желязо и кожи от диви зверове, каквито изобилствуваха в нашите нордически страни; но Голените празнуваха всякакъв вид гнусни и чудовищни празници, които обитателите на брега разпространяваха с техните развратни жени и сладкото си отравящо вино. Ако някой от нашия народ се държеше по такъв начин, че животът му се намираше в опасност, Голените му даваха убежище и го изпращаха във Фонизия, т.е. Палмовата Земя (Финикия). След като се бе установил там, те го караха да пише на своето семейство, приятели и познати, казвайки, че страната била толкова хубава и хората толкова щастливи, че никой не можел да си състави представа за нея. Във Велика Британия – наказателна атландска колония – имаше много мъже, но малко жени. Когато Голените узнаха това, те докараха момичета

отвсякъде и ги раздаваха на британците за нищо. Но всички тези жени служеха на техните цели да крадат деца от Вр-Алда, за да ги дават на лъжливите богове”.

(В „*Оера Линда*” Бог е наричан Вр-Алда. Но този Фризийски Бог в някои разкази е алтернативно или Демиургът Йехова-Сатана, или Непознаваемият Хиперборейски Бог. Объркването възниква, както може да се предполага, поради на падението в екзотеризма, което претърпяват с течението на вековете Фризийците, също както и други народи, оцелели от атлантската катастрофа.)

Относно тази част на „*Оера Линда*” Робърт Скрътън коментира: „*Triuwiden* или *Druviden* може да се счита за произход на името „Друиди”, докато „*Голен*” е друга форма на „*galli*”, т.е. гаулите от Финикия”. Както виждате, приятелю Артуро, този невероятен документ връща с множество векове назад сведенията за Друидите, – които сега биха били „тези, които не притежават Истината”, – карайки ги да произлизат от Близкия Изток, потвърждавайки така презумпцията, която винаги е съществувала относно техния не-келтски произход.

Сега остава да се узнае... – Слушате ли ме, Артуро?

Бях останал парализиран минути по-рано – точно когато професорът четеше „*Оера Линда*” и произнесе думата „*Голен*”. Кървавите преследвачи на Дома на Тарсис, които Белисена Вилка наричаше „*Голени*”, бяха определено „*Друиди*”. Това вече го знаех, защото се подразбираше от писмото; но тук професорът ми показваше, че това не представлява никаква тайна, че съществуват документи и достатъчна информация за онези проклетите Свещеници. Само моето невежество за Историята и за най-неясните персонажи в Историята беше причинило усещането за странност, което изпитвах когато четях писмото и узнавах интригите и планове на Голените. До такава степен, че неведнъж – и сега се разкайвах за това! – се усъмнявах в здравия разум на Белисена и отричах фантастичната реалност на Голените.

– Да, Професоре, слушам Ви, – отвърнах, боейки се да не го обидя.

– Сега остава, – повтори търпеливо той, – да се узнае дали действително е ставало на дума за Финикийци, тъй като през онази Епоха Сидон е бил един извънредно космополитен пристанищен град.

Разбрах въпроса, който поставяше професорът, но за момента не ме интересуваше да задълбавам в тази посока, предвид всичките детайли, предоставени от Белисена относно еврейския произход на Голените. Вместо това един различен въпрос се стремеше да излезе от моята уста: трябваше да науча какво знаеше професорът относно настоящето на Голените.

– Професор Рамирес, извинете ако Ви прекъсвам, но има ли Друиди в тази Епоха? – запитах страстно.

Старият професор въздъхна примирено.

– Задавате ми един много конкретен въпрос и ще се опитам да Ви отговоря по същия начин; но разберете, че не е лесно и ще трябва да Ви посоча други предварителни факти, за да можете да съдите за себе си валидността на моя отговор: защото макар да има келтистки общества и автори, отдадени на изучаването на друидизма, касае се само за историци или дилетанти, а не за действителни Филиди. Истината тогава ще трябва да се търси на друго място.

В продължение на няколко столетия друидизмът изглежда е бил затъмнен, особено (както правилно казахте в началото на нашия разговор) след приемането на християнството от келтските народи. Това приемане е доста ранно, тъй като Свети Патрик обръща Ирландия в католицизма между 432 и 463 година. Келтските народи от Галиите се намирали през онази Епоха под владичеството на германски династии, които във всички случаи приемали арианското християнство – доктрина, изработнена от либийския епископ Арий през 318 г. и осъдена като еретическа от Никеийския Събор от 325 г. Отец Лъорка в своя монументален Учебник по Църковна История казва, че според Арий: *„няма повече от един-единствен Бог, вечен и неизповедим. Словото – Христос – не е вечно, а сътворено от нищото. Затова то е истинско създание, много по-превъзходно от останалите; но не единосъщно с Отца. Следователно то не е Бог”*.

Тази доктрина нападала католическото „Тайнство” на Троицата, поради което била свирепо преследвана от Римските Папи.

Както и да е, сигурното е, че обръщането към католицизма на арианската аристокрация, се стоварило върху келтския народ, който трябвало да приеме новата догма, както преди това бил приел арианството, т.е. чрез налагане.

Визиготското кралство на Испания става католическо от вечерта до заранта на III Толедски Събор от 589 г. с обръщането на Крал Рекаред от Свети Леандър. Но окончателният преход към католизацията на келтска Галия вече бил направен от неизвестния франкски Крал Хлодвиг, който след като се покръства в 496 година, се превръща в един инструмент за мисионерското завоевание на Църквата.

Би могло да се помисли, че Друидите – от толкова свирепото им противопоставяне на Хиперборейските Богове Туаха де Данан в Ирландия – е трябвало да организират отбрана срещу новата (лунарна) вяра, която измествала древния (соларен) келтиберийски култ на Бога Белен (почитан в Гърция също като Аполон) и на Богинята-Майка Белисана. Но нищо такова не станало, тъй като Друидите убедили народа в изгодата от приемането на християнството и самите те станали християни. Друиди-християни? Познавачи на

окултните закони на материалната природа, притежаващи една тайна демонична Наука – вярвате ли, че те са приели християнството, подчинени от тази религия?

Професорът ме гледаше напрегнато.

– Така, както поставяте нещата, – отвърнах, – тези покръствания ми напомнят онези на *мараните*, т.е. онези евреи, които, принудени да избират между това да станат католици или да умрат, приемали първото, преструвайки се, че практикуват новата вяра в продължение на години (или векове, ако вземем предвид, че има марански фамилии, които дори до днес водят двойствен живот), но поддържайки тайно ритуала и еврейските си обичаи.

– Хубаво, д-р Сигнагел! – изръмжа професорът. – Именно това имах предвид; едно престорено покръстване като това на евреите-марани. Ако разгледате въпроса, който Ви зададох преди, когато Ви прочетох текста от „*Оера Линда*”, който описва Друидите като произлизащи от Сидон във Финикия, ще разберете, че има и други подозрителни сходства.

Професорът не преставаше да ме изненадва със своята острота, поставяйки нещата по такъв начин, че – както в диалозите на гръцките Софисти – отговорите изникваха спонтанно у събеседника на Философа.

– Да, – отвърнах, преструвайки се на изненадан от последиците, които отгатвах, – връзката се оказва безспорна, Професоре: Евреите и Друидите са произлезли от Близкия Изток!

Съпроводих този коментара с изразително кимане с глава. Този жест стимулира професора да продължи и докато разтърсваше рязко с една ръка книгата „*Мистерията на Тамплиерите*”, той говореше с убедителен тон:

– Големият келтист Луи Шарпентие, автор на тази книга и краен защитник на Голените и Тамплиерите, потвърждава това с добре обосновани изследвания: Друидите се укриват в Католическата Църква. Възможността е донесена от Свети Бенедикт – персонаж с голяма мъдрост и святост, който при основаването на Бенедиктинския Орден с един устав, който превъзнася труда и молитвата („*Ora et Labora*”), подтиква същата към спасяването на гръцката и римска Култура, заплашена от смърт поради упадък на Римската Империя, варварството и невероятното невежество на Папите.

Точката на контакт се създава със Свети Колумбан – един Филид от Ирландия, отдаден изцяло на обръщането на келтските народи в католическата религия. Луи Шарпентие не може да скрие възхищение си от друидското проникване, като казва: „ ... *Свети Бенедикт умрял в 547 г. – седем години след раждането на Свети Колумбан.*

Бенедикт бил съхранил класическото съкровище за християнския свят; на същия този християнски свят Свети Колумбан щял да даде съкровището на келтите”.

Свети Колумбан бил християнин от Ирландия – страна, която била приела християнството много скоро, без повече или по-малко бруталните налагания на римските Императори, нито тези на варварите, които се наричали римляни, както било станало във всички други келтски страни с друидско минало. Може да се каже, без да се изпада в грешка, че християните от Рим и тези на Хлодвиг били направили християнството в Галиите омразно.

Ирландия не познавала Рим, нито варварите, и това обяснява това гладко приемане на християнството.

Също така много неща не се знаят за Друидите; но лекотата, с която те приемат една определена форма на християнството, изглежда ги поставя в духовно отношение много близко до него. Нищо от новото откровение не било чуждо за тях: нито Божественото единство, нито един несътворен Бог, който обгръща Вселената във всичките ѝ форми, нито Божеството в Три Лица, нито един Бог, роден от Дева, нито възплътеният Бог, нито разпнатият Божествен Човек, нито възкресението, нито безсмъртието на Душата, което те вече проповядвали...”.

„Свети Бенедикт в последните си часове извикал: „Виждам Троицата, и Петър и Павел, и Друидите и Светиите...”.

„Целият келтски народ, следвайки Друидите, се хвърлил в християнството”. „Ирландия, която била избегнала римското завоевание и сетне арабските завоевания, останала християнска, но, ако може така да се каже, „друидически”.”.

Несъмнено професор Рамирес знаеше как да подкрепя своите аргументи с най-адекватните текстове, помислих с възхищение.

– Около тези събития, – продължаваше професорът – се поставя „изчезването” на Друидите в техния традиционен аспект (VII век), но се правят спорадични повторни появи през Историята, особено по време на Кръстоносните Походи (XI и XII векове), в процесите срещу Тамплиерите (XIV век), в Ренесанса (XV и XVI век), в утвърждаването на теченията, наричани Просвещение, Свободомислие, Енциклопедизъм и Масонство (XVII и XVIII векове).

Както виждате, те винаги се появяват, свързани с криза или революция, но забележете, Артуро, – единствено във връзка с келтската Раса. Изглежда, че присъствието на Друида има една-единствена цел: *да бъде водач на келтите*, както пее Талиесин. Днес „келт” не означава много, но спомнете си, че голяма част от Франция и Италия,

Португалия, Белгия, Швейцария, Ирландия, Шотландия, част от Испания и 50% от бялата Америка са келтски.

На този етап от разговора (или монолога, би трябвало да кажа, тъй като професорът със своята прецизност не оставяше място за прекъсвания) аз бях дълбоко впечатлен. Професор Рамирес знаеше по въпроса много повече, отколкото си бях представял в началото на разговора. Реших да продължа с играта и да симулирам голямо изумление. За да действувам убедително, опитах се да поведе диалога към една конкретна област.

– Голямата Еврейска Световна Конспирация мога да я разбера напълно, Професоре, предвид, че целта, обявена от Равините или простите евреи от всички времена, е била Господството над Света и подчиняването на Човечеството на Избрания Народ на Йехова. **„Небесният Израил, – казва Талмудът, – има за славна съдба да царува над нееврейските народи”**.

Но каква цел преследват Друидите, съхранявайки се през вековете, за да направляват тайно келтите чрез своята прокълната Наука? Не една империалистическа цел, защото келтите никога не са имали Империя, а са установявали конфедерации от племена или народи, чийто упадък започнал с кампанията на „Галската Война”, осъществена от Юлий Цезар. Още по-малко една цел, която да предполага някакъв вид духовна облага за келтите, тъй като вече не се съмнявам, че Филидите са водени от някакво перверзно намерение. Защо го правят, Боже мой, защо?

Опитах се да задам въпроса на професор Рамирес колкото се може по-добре. Той остана замислен една дълга минута и сетне с жест на обезсърчение отвърна:

– Не зная, д-р Сигнагел, – наричаше ме алтернативно „Артуро” или „д-р Сигнагел”, – Само мога да предполагам нещо. Но имайте предвид, това е само една хипотеза! По никакъв начин не бих могъл да я докажа. Ще Ви кажа това, което мисля, но никога не ще го повторя извън този офис и този момент.

Затаих дъх от страх, че професорът ще замълчи.

– Знае се, че еврейското финансово могъщество започва да се развива към края на Средновековието, когато ковачите на ценни метали (почти винаги евреи), видяли се в нуждата да строят сейфове, за да съхраняват златото и среброто на феодалните Сеньори и Благородници, започнали да изпълняват заеми с лихва, използвайки като гаранция тези чужди депозити. Първият ход бил да се издаде един документ, признаван от всички като „елемент на заплащането” – същински книжни пари, – който позволявал да се търгува без необходимостта да се извършват плащания с метални монети. Разбира се, това „откритие”

било бързо възприето и използвано по усмотрение от големите търговци и заемодатели в стила на „*Венецианския Търговец*“, който така блестящо описва Шекспир. Но тайната на обогатяването било несъмнено в *лихварството* – истинският произход на „Банката“.

През XVII век вече има достатъчно еврейски банки в света, за да им се гарантира една добра порция от Властта; XVIII век, например, вижда възхода на „Дома Ротшилд“ – еврейска фамилия, владееща на Банката със същото име, със съдбоносно действие до XX век.

Всичко това е известна история, но това, което искам да посоча, е че придобиването на контрола над финансовите средства, довежда неизбежно до една борба за контрол над Държавата. А към края на Средновековието, когато започва тази история, *Държавата е Католическата Църква* – причина, поради която между XV и XX век борбата за Властта ще сблъсква в множество случаи Католическата Църква и Великия Еврейски Кахал²⁰⁷.

Тези сблъсъци, понякога ожесточени, би трябвало да са ликвидирали едната от страните, ако в хода на вековете нещо като една невидима ръка не се е намесвало винаги, за да примири двамата опоненти. Изучете Историята, Артуро, и ще видите ясно това, което Ви казвам; когато възникне конфликт от едната страна – дали ще го започне Църквата, Католическите Монарси или Инквизицията и пр. – срещу Еврейската Власт, или от другата страна – дали Еврейската Конспирация ще лансира „Революцията“, „Масонството“, „Марксизма“ и пр., срещу Християнската Власт, – там винаги се появява един примирителен елемент, смекчаващ конфликта, който предотвратява надвисналата битка, разреждайки напреженията. Този елемент – несъзнателен изпълнител – е келтът. Но зад келта се намира истинският подстрекател: Голенът, Филидът, Друидът със своето невероятно могъщество!

Зная, че ще си помислите, че не съм с всички си, Артуро; и не мога да докажа това фантастично предположение, което едвам се осмелих да формулирам!

Професорът ме гледаше смутено. Беше явно, че се боеше, че е прекалил и затова очите му се опитваха да проникнат в мозъка ми. И все пак, въпреки неговата предпазливост, хипотезите му оставаха непълни пред величината на Голенските планове, които Белисена Вилка разкриваше в своето писмо: беше сигурно, тъй както считаше професорът, че Голените „посредничат“ между Църквата и Синагогата; но беше не по-малко сигурно, че Те преследваха една много по-амбициозна цел: *Универсалната*

207 *Кахал* (ивр. *Qahal*, קהל) – теократична организационна структура на древните израилтяни; в по-ново време – име на автономните управления на ашкеназките евреи (бел.прев.).

Синархия и Световното Правителство на Избрания Народ. Не можах да се съдържа да не се усмихна, наблюдавайки разтревоженото лице на учения. Това го успокои.

– Чрез един дълбок исторически анализ, – продължи той, без да престава да ме наблюдава, – мнозина са предполагали, че една тайна връзка свързва различните Центрове на Световната Власт и се е твърдяло, че съществува една свръхтайна секта, която би могла да бъде Масонството, Б'най Берит (еврейското Масонство), Тристранната Комисия и пр., или коя да е друга организация от този тип, към която да принадлежат всички хора, които държат Властта. Тази хипотеза е прекалено голяма за мен; затова пък, това, което мога да заявя, основавайки се на многогодишно историческо изследване, е че между двата големи колоса – Католическата Църква и Синагогата – съществува една нечестива тайна връзка, за да се изпълни неизказаната цел на Световната Власт. И тази нечестива връзка се осъществява чрез Друидите! Тук имаме част от истината! – почти извика професорът, посочвайки рисунката на медальона. – Но какво е тази хартийка? Нищо, никакво доказателство, само една рисунка без смисъл, направена от един студент, но която съдържа тайната на силите, които движат Света.

– Досещам се от Вашите така знаменателни аргументи, че сте отговорили утвърдително на моя въпрос, – казах, променяйки разговора и готов да не разкривам нищо относно престъплението, свързано с Белисена Вилка. – Трябва ли, прочее, да заключа, че в наши дни съществуват Друиди?

– Драги ми д-р Сигнагел, на този въпрос навярно е определено да отговорите Вие самият. Дадох Ви достатъчно информация и само ми остава да Ви уверя, че историческото изследване, освен ако не се появи друга „*Оера Линда*” или не се отвори Частната Библиотека на Ватикана, не ще открие нищо ново за Друидите, – заяви категорично той.

– Защо? – попитах, този път действително изненадан.

– По една много проста, но необяснима причина, **д-р Сиг-на-гел**, – каза иронично професорът, изричайки почти по букви моята германска фамилия. – Защото между 1939 и 1945 г. специализираните батальони на **Waffen SS** – елитен германски корпус – изпразват Европа от малкото документи, които е имало относно Друидите.

– За какво са могли от **SS** да искат тази информация? – запитах с недоверие, защото не ми харесваше посоката, която придобиваше разговорът.

– Това никога не се узна със сигурност. През онези години се вярваше, че документацията е била отнасяна в най-важния център за обучение на **SS** – Замъка Вевелсбург във Вестфалия, където е имало една специализирана Библиотека по Религия и

Окултизъм, съдържаща повече от 50.000 тома. Но след края на войната, част от този ценен материал и „Ограниченият Кръг“ на *SS* (около 250 души, свръхтренирани и свръхсекретни) се изпари като по магия.

Вие знаете, – казваше ми Професорът със съучастнически поглед, – всички тези истории за тайни убежища, групата *ODESSA*, и пр. ... ба! Измислици!

– Да, – потвърдих с един жест и погледнах часовника. Беше 20 часа и 30 минути. Изчислих, че сме прекарали пет часа заедно и почувствавах срам, че злоупотребявам по този начин с ценното време на професора.

– Няма за какво да се извинявате, Артуро, – казваше професорът пред моите извинения. – Това беше един приятен за мен разговор, в който с Вас си припомних нещо от онова, което в други времена занимаваше също и мен.

През онзи летен ден във Факултета оставаха само нощният пазач и почистващият персонал. Излязох в компанията на професор Рамирес и го съпроводих до един от доцентските домове, където той живееше във вътрешността на самото Университетско Градче. И никога повече не го видях... Дано Непознаваемият води Духа му към Източника или Вотан да го отведе към Валхала, или Фрия да му покаже Голата Истина на Самостта, дано сърцето му замръзне завинаги, дано да овладее Врила и да придобие Мъдростта, която толкова бе търсил през своя живот! И най-вече: дано да успее да избяга от отмъщението на Бера и Бирса...

Глава IV

Завърнах се в моя апартамент потънал в мрачни размишления, борейки да не позволя на обезсърчението да ме надвие. След като премина първоначалният ентузиазъм, тежестта на реалността притискаше грубо моя Дух и ми поставяше един неизбежен въпрос: как бих могъл аз, използвайки само собствените си сили, да изпълня молбата на Белисена Вилка? Вярно е, че чувствавах, че притежавам непоклатима воля, че не бих се предал така, защото в моята решимост да стигна до края действително бих поставил *всичките* си сили безрезервно в служба на Каузата на Дома на Тарсис; но беше вярно също така, – признавах смирено, – че аз не бях надарен с качествата на Одисей. Не, определено аз не бях Хероят Персей, който според Белисена се спуснал до самата Преизподня, за да овладее Мъдростта; но не само на онези митологични Херои не приличах; не се уподобявах дори отдалечено на някой от Господарите на Тарсис. Те действително са знаели как да разрешават всякакъв вид ситуации. Изправяйки се в продължение на хилядолетия срещу една пъклена конспирация, неразбираема за

съвременния човешки ум, те претърпели няколко опита за изстребление и излизали с лекота от всички изпитания, заобикаляли всички опасности и триумфирали над всички врагове. И постигали това защото, както казва Белисена, техните сърца били по-твърди от диамантен Камък и притежавали сигурността на Вечния Дух; и защото изпитвали една **същностна враждебност** към „Силите на Материята”, която им позволявала да проявяват неопикуема сила пред който и да е враг. Те се държали „настрани от Историята”, опитвайки се да съхранят наследството на Хиперборейската Мъдрост на белите Атланти. Били Посветени, които действували, осъзнавайки своята духовна отговорност. Изпълнявали „Стратегията” на своите Богове и Боговете се обръщали към Тях и ги ръководели.

Аз, за разлика от това, бях несравнимо по-слаб. Не разграничавах тъй ясно като тях Душата и Духа, макар прочитането на писмото да бе предизвикало у мен сякаш едно откровение на „духовното Аз” – една неотрицаема интуиция за истината на Духа, окован в материята; но засега това беше само една духовна интуиция. Също така Аз не бях получил една езотерична традиция – една наследена мъдрост – и още по-малко имах възможността да бъда Посветен в истинската Мистерия на Духа: търсех – това да! – истината в продължение на много години, както ще разкажа по-нататък, и дори стигнах дотам да открия за себе си реалността на Универсалната Синархия, но никога не бе ми минало през ума да се боря срещу тези сатанински сили, **никога си бях представял, че е необходимо да се прави това – съществено, неизбежно, един въпрос на Чест.** Напротив, както се казва в познатото танго, „Аз се предадох без борба”: оставих сантиментализмът да смекчи сърцето ми, да бъда проникнат от упадъчните нрави на века, толерирах и съжителствувах с най-противните реалности – същите, в които бавно потъва, без да реагира, западната Култура. И Аз не реагирах никога, защото бях лишен от морални рефлексии – бях като заспал, може би защото в основата си, както и днес, се боях да се боря и да реагирам, да се изправя срещу прекалено могъщи сили. О, Боже! Бяха ме превърнали в един полезен идиот, в един глупав пацифист!

Но сега нещата щяха да се променят: ако трябваше да разрушавам, щях да разрушавам! Ако трябваше да убивам, щях да убивам! Всичко щях да сторя, преди да се продам на Врага на Духа, описан от Белисена Вилка. Само имах нужда от помощ, от някакъв вид духовна помощ. Накратко, Аз бях решил да стигна до край – да заложа, както казах, всичките си сили за Каузата на Дома на Тарсис, – но също така бях реалист, осъзнаващ своите ограничения, и знаех, че без помощ не бих могъл да стигна доникъде. Но към кого можех да се обърна за такава помощ? Това не можех да реша за момента, но то бе което занимаваше моите мисли през следващите часове.

Оставих автомобила в гаража на блока, в който живеех от няколко години насам, и се изкачих до кабинките на асансьорите по една отвратителна винтова стълба от армиран

бетон. Няколко минути по-късно се намирах удобно увит в моята пижама, готов да размишлявам върху това, което ме занимаваше.

„*Три стаи са прекалено много за сам човек*” – повтаряха ми до втръсване моите родители, когато го купих, но сега апартаментът не изглеждаше такъв поради безразборното натрупване на археологически обекти, различни публикации и книги. Всъщност за книгите бях предназначил една малка стая, която обзаведох с рафтове по четирите стени; но скоро капацитетът на тази библиотека се запълни и новите книги завземаха останалите стаи като нежелани гости.

Единственото място, повече или по-малко приведено в известен ред, бе широкият хол, който разполагаше с един комплект столове, масичка за кафе и лампа за четене. Прозорецът до моя любим стол позволяваше да се види склонът на един малък хълм, на чийто връх, въздействаща и величествена, се издига статуята на кон на генерал Мартин Мигел де Гумес. Седнах там, обзет от едно много специално чувство, както ще се види с хода на разказа, и останах така няколко часа; докато се случиха феномените.

Но да не избързваме; беше 12 часа през нощта и Аз, подхващайки отново нишката на предходните ми мисли, се питах натрапчиво: трябва да поискам помощ, но от кого?

Както винаги става когато човек се изправя пред ситуации, които надхвърлят възможностите му, и той зове за *външна помощ*, неизбежно се поставя един морален проблем: това е прастарата конфронтация между доброто и злото. В тези случаи основният принцип, който трябва да господства в съждението относно „доброжелателството” или „враждебността” на Силите, към които се обръщаме, е *различаването*. Когато „законът” е точен – например в случаите, които трябва да се разглеждат юридически, – различаването е автоматично, бихме казали „рационално”. В сложната законодателна тъкан хиляди закони, свързани качествено и йерархически помежду си, регулират поведението на човека в цивилизованото общество. Съществуват *типични* юридически „фигури”, които позволяват да се ориентира съждението и да се определи с точност дали това, което един човек прави е добро или зло: добро е, ако не предизвиква юридически доказуеми противоречия; зло е, ако нарушава закона.

Така е, що се отнася до поведението на човека, нагледно колективно към „закона”. В индивидуалната сфера субектът – като правило невеж за огромното разнообразие от закони, които регламентират Правото, – се държи съобразно своето „морално съзнание”. Това понятие намеква, че за фактът да е член на едно човешко общество – както чрез културното предаване от поколения предци, така и чрез възпитанието или простото подражаване на ближния – прави човека способен да упражнява един вид обусловена морална рефлексия, която действа в крайна сметка като една интуиция (морално съзнание или „глас на съвестта”). Но не става на дума за една истинска интуиция, а за привидността на такава, и това, което се случва, е, че един слой от морални опитности,

асимилирани чрез споменатите средства или чрез какво да е друго такова и сведени до едно несъзнавано ниво, действуват автоматично, направлявайки разсъдъка в различаването на установените опозиции и определяйки логиката на създението.

Разбира се, че колкото по-„автоматично” се задействува този психологически механизъм, толкова по-отслабена е волята за различаване. Приятността или удобството да се обитава в населени места или градове говори за преобладаването на тези несъзнателни процеси и обяснява паническият страх от изправянето пред оригинални ситуации или обстоятелства, където различаването би могло да се провали. Оттам грешката да се вярва, че градският „*хабитат*” – културна среда по преимущество – прави човека по-„*уравновесен*”, когато истината е, че индивидът от селските среди обикновено притежава едно по-сигурно морално различаване, не рационално, а произтичащо от дълбините на Духа.

Спокойното съждение на хората, които сме свикнали да считаме за невежи, би могло да ни дойде като изненада. Без черупката на безбройните упадъчни привички, кристализирани във всички места на ума, тези прости хора изпитват също и състояния на трансцендентно съзнание, без да вдигат много шум около това и – което е хубаво – без да правят „*парапсихологични класификации*”.

За да сравним двете поведения, нека предположим, че те (гражданинът и селянинът) са били накарани да избират между Бога и Демона, бидейки вторият имитация на първия. Напълно вероятно е, че рационалистическата склонност на гражданина ще го направи неспособен да направи разлика между Божествена същност и привидност. Навярно това различаване не ще може да направи също и простият ум на селянина, но поради тази същата простота или чистота той ще може да „*предусети*” присъствието на Бога, ще има „*сигурността*” на разграничението между истината и лъжата.

Би могло да изглежда много трудно, че някому ще бъде поставена една подобна дизюнктива, но **за мен това бе въпросът** при разглеждането на необходимостта от получаване на „*външна помощ*”. Защото тази помощ щеше да бъде най-вече „*духовна помощ*”, а такава помощ би могла да произлиза само от „*отвъд*” – от един Свят, трансцендентен спрямо материята и човека. А там именно Аз се бях спирал озадачен в миналото: този „*друг Свят*” – **Кой** Бог го управлява? **Каква** е **истинската** Религия на Духа? **Кои са** нейните представители на Земята? **Къде е** Вратата към Бог, към Света на Бог, към Родината на Духа?

В продължение на много години Аз бях търсил истината на тези въпроси, но никога не се бях намирал както сега пред една крайна ситуация, в която необходимостта да **различа** да бе станала несъвместима с обичайния живот. Вече бях сигурен, че не можех да напредвам повече в моя живот, без да намеря един отговор; бях на 36 години, но поне от 15 „*търсех*” от-говори. В това търсене бях изминал един криволичещ път, който не бе

презрял интелектуалните върхове на Философията и Науката, нито ирационалните бездни на Религиите и Сектите.

Спомнях си, че в началото се гордеех, че имам „западно” образование. Подготвен в една среда на груба рационалистическа вяра в науката, имаше времена, когато стигах дотам да вярвам сляпо, че методологиите на емпиричното изследване са единственият път за придобиване на едно сигурно познание за Вселената. Но минаха години и се появиха безпокойства, които не можеха да бъдат редуцирани чрез никаква „методология”, и тогава се замислих за възможността да изследвам други методи на познание.

Преминах в моето търсене през хиляди философски и религиозни тенденции; прочетох стотици книги и практикувах множество ритуали на различни Култове. Но винаги се случваше едно и също нещо: докато теориите и догмите, изразени във всички представими форми, бяха най-малкото достойни за уважение, не можеше да се каже същото за организациите, които поддържаха тези идеи. Освен ако човек не бе заслепен от една фанатична вяра, накрая той откриваше „зад” Ордените или Сектите – или просто зад „Лидерите” – една долна и неизказана цел; недопустимата и нетърпима връзка.

Тези скрити цели, откривах с възмущение, се подчиняваха на три модуса на действие на синархичните сили: „военен”, „политически” и „религиозен”, без тази класификация да предполага ред на важност или поява. „Тайните синархични Общества” – ще употребя това общо име – можеха да се държат съгласно един, два или трите споменати модуса и да се стремят твърдо към изпълнението на своите тайни цели. В крайна сметка – започнах да подозирам – всички те се обединяваха в една обща цел: да придобият господство над Планетата, да спомогнат за превземането на световната Власт от една йерархична група хора. Естествено, че тогава – до прочитането на писмото на Белисена Вилка – аз не знаех, че тези, за които бе предназначено универсалното усилие на Синархията, бяха членовете на Избрания Народ. Но ето както откривах: Разузнавателните Служби от всевъзможни видове и страни – „военен” модус на синархичните Тайни Общества – се заемат да проникват във всички възможни организации, включително в религиозните секти и Църкви, в случаите когато не ги контролират директно, както става например с Църквата на Светиите на Последните Дни (*Мормоните*), която е умело ръководена от ЦРУ. Интернационалният марксизъм, троцкизмът, ционизмът и пр. – „политически” модуси на Тайните Общества – се намират зад стотици невинни организации, които им служат за фасада. А в „религиозните” модуси се числят хиляди групи или групички, контролирани от Синагогата, Протестантските Църкви, Исляма, Будизма и дори Католическата Църква. И винаги крайната цел е да се формира един най-широк възможен спектър, за да се обхванат всички идеологически варианти и да се уловят всички дисиденти от Големите Интернационални Линии. „Никой не трябва да остава извън контрола на Синархията” изглежда е мотото, което ги ръководи.

Откриването на тази черна реалност, стояща под лъжливите обещания за извисяване и духовен прогрес, ме доведе до едно състояниие на „липса на идеал”, което определих в друга част на разказа. Оттогава започнах да живея повече или по-малко нормално и дори се заинтересувах от Антропология, но реакцията от предишните измамни опитности ме подтикваше да се съмнявам систематично в „*добронамереността*” на *социално организираниите институции*. Стигнах дотам, че да изпитвам едно спонтанно отвращение при установяването на контакт за пръв път с някоя *асоциация*, чиято открито обявена цел – както отгатвах незабавно – биваше предавана под було в полза на *нейните* скрити интернационални тенденции.

Определено Аз не се доверявах на никоя земна организация като посредник между един Висш Духовен Порядък и Материалния Свят.

Като се вземе предвид казаното, ще бъде разбрана по-добре *дилемата*, която бе поставена пред мен в онзи момент: за да изпълня молбата на Белисена Вилка, Аз трябваше да се изправа срещу едно Тайно Общество от Друиди – хора, които притежаваха страховити сили, както се заключаваше от писмото и от заявленията на професор Рамирес – и дори се подлагах на риска да привлека вниманието на Безсмъртните Бера и Бирса, които щяха да ме ликвидират мигновено. Това не беше игра! Аз трябваше – за момента – да търся помощ срещу Тях; и тази помощ можеше да бъде само духовна, дадена от същества, които споделят целта на мисията, т.е. от привърженици на Хиперборейската Мъдрост. Но къде се намираха тези същества?

Наистина, Аз сериозно вярвах, че за да се предприеме мисията с възможност за успех, беше нужно нещо конкретно, което не бе въпрос на това, да седна да се моля или да се разпиля в метафизични размишления. Но – повтарях си – към кои организации можех да се обърна в търсенето на помощ? Масонството, Теософията, Антропософията, Мартинизмът, Розенкройцерите, Гностиците и други, още по-скрити Тайни Общества, но от същия синархичен тип, се намираха в същностна опозиция спрямо Хиперборейската Мъдрост – сега виждах това доста ясно. И така, колкото повече мислех и преглеждах списъка на всички познати организации, винаги заключавах, че те бяха най-малкото подозрителни, че принадлежат към Бялото Братство – окултната суперорганизация, противница на Дома на Тарсис. О дилема! Съществуваше едно Тайно Общество на Хиперборейски Посветени в Аржентина – един Орден на Мъдри Строители, както разкриваше Белисена в своето писмо, но никой не знаеше къде се намират, нито как да се стигне до Тях. Аз щях да опитам да ги намеря, но осъзнавах напълно, че стотици, навярно хиляди агенти на Синархията дебнеха някой да се приближи, за да го ексекутират безмилостно. Съмнявах се дали можех да предприема сам това търсене и затова разгледах възможността да прибягна до някоя организация, „*доброжелателна*” към Хиперборейската Мъдрост, за да поискам помощ. Но – повтарям – колкото и да мислех, не

намирах решение: *нима Хиперборейската Мъдрост нямаше привърженици в този Свят?* Отговорът изглеждаше да е „не“: поне не разполагаше със социално организирани последователи или аз не знаех за съществуването на някаква подобна организация.

Глава V

Моят единствен съюзник – мислех в началото на размишлението – е различаването. То ще ми посочи накъде да се насоча и кому да се доверя. Ако се окаже, че има някаква сродна философска или религиозна линия, то ще ми позволи да я открия; то ще ми каже дали е „добра“ или „лоша“ и как да се обърна към нея.

Но анализът, извършен след дълбока медитация, даваше едно смразяващо заключение: като елиминирах възможностите една по една, всички организации попадаха в едната (вражеската) страна, а в другата – *никоя*.

Колкото и да се опитвах да поляризирам манихейски мириадата от Религии, Секти, Асоциации, Тайни Общества, Организации, Групи, Ордени, Лиги, Братства и Сдружения, не успях да различа дори една, върху която да се проявява един лъч Несътворена Светлина – един проблясък от Изначалната Истина на Духа. Но ако всичко, което Белисена Вилка утвърждаваше относно Източника на Несътворения Дух, беше вярно – ако Духът можеше да изпитва само враждебност към този Свят, към юдейската Култура, която преобладава днес в този Свят, – не би ли бил странен резултатът от моите размишления? Напротив – би било съвсем логично, че след като Бялото Братство е близко до реализирането на Универсалната Синархия, както през XIII век, би дъществувала поне *една* организация от Посветени в Хиперборейската Мъдрост. Да: също както през XIII век *Circulus Domini Canis* се е противопоставял на плановете на Бялото Братство, може би сега съществуваше единствено *Орденът на Мъдрите Строители на Господаря на Абсолютната Ориентация*.

– Тогава, – казах си мрачно, усещайки едно безпокойство, много подобно на ужас, да се изкачва от стомаха към гърлото ми, – тогава не трябва да очаквам никаква конкретна помощ, за да изпълня моята мисия. Оставен съм на собствените си сили! – струваше ми доста усилие да приема това.

Мисията, поставена от Белисена, явно бе задача, която трябваше да бъде изпълнена от един висш човек – от някой, надарен с много повече от това, с което аз разполагах в онзи момент. Ако бях сигурен за нещо, то бе това, че духовната помощ щеше да е съществена за изпълнението на мисията. Но помощта, съгласно скорошните ми заключения, не биваше да се очаква от човешките организации: *не можеше да има посредници между духовното и аз-а*. Беше очевидно, прочее, че духовната помощ ще трябва да се прояви директно вътре в мен; че Бог, или „*Боговете Освободители*“, или

собственият ми Дух – Вечен, Несътворен и Безкраен, – ако отвърнеха на молбата ми за помощ, трябваше да го направят в най-дълбоката интимност на моята психика.

От известно време усещах един вид задух – едно стягане в гърдите, на което не отдавах особена важност, тъй като го приписвах на знойния февруари. Това предположение скоро се разсея, тъй като нощите в Салта обикновено са доста хладни дори през лятото и тази не беше изключение. Забелязах това незабавно, когато отворих прозореца: видях парка, мъгляво осветен от полумрака в 4 часа сутринта, когато един студен бриз ме накара да спусна щорите. Застанал до прозореца, потиснат странно от една непозната тревога, помислих тромаво, че след няколко минути ще се разсъмне.

Едно усещане за *космическа самота* ме бе обхванало малко по малко, без да го забележа, и накрая то успя да проникне до дъното на моята Душа. За миг си помислих, че предходният анализ ме бе изолирал солипсистично от Света; или с други думи, че манихейската поляризация, на която бях подложил човешките организации, беше продължила несъзнателно, прескачайки от категориите до едно противопоставяне: Аз и Света. Това можеше да се припише на инстинктивното ми отхвърляне на материалното. Но не беше така, защото когато мислех за моите приятели и моето семейство, за съществата, на които се възхищавах, Аз чувствавах непосредствено духовния потенциал у тях. И познатото усещане за радост, което ми вдъхваше духовното, караше моето тяло да вибрира. Да, Аз бях способен да усещам интуитивно Духа у някои същества и затова не бях действително сам. Пронизващата самота, която изпитвах сега, – размишлявах бързо, – не бе продукт на едно патологично отклонение като онова, което обикновено изпитват в своите меланхолии солипсистите-егоисти. Това беше едно напълно различно усещане. Разкъсващо и болезнено остро, то можеше да се преведе с една дума: *изоставеност*.

Чувствах се сам и космически изоставен, но в това усещане за изоставеност присъствуваше проникнато едно второ усещане, по-тънко, но не толкова болезнено: беше сякаш един безмълвен упрек, който вибрираше в дъното на моята Душа, но на една непредставима дълбина. Това бе упрекът на един Бог, който се предаваше през едно безразмерно пространство и който изглеждаше да плаче за една загуба: една метафизична ампутация на Неговата Субстанция, която беше претърпявана така, както само Той бе способен да страда.

И тази загуба, за която упрекваше Богът, бях Аз самият...

Аз, който го предавах, извършвайки една осъдителна и омразна ерес.

Чувствах се сам и космически изоставен, – повтарям, – но в една такава интензивна степен, че за миг повярвах, че умирам.

Трябва да се разбере, че всичко това се случи много бързо, може би за няколко минути или секунди. И най-вероятно щях да бъда действително мъртъв – това го разбрах

много по-късно, – ако се бях оставил да бъда напълно завладян от това странно душевно състояние.

И ако не стана така, това бе защото далече – на границите на съзнанието, което бързо ме изоставяше, – Аз изпитах една сигурна интуиция: тази емоция, която ме убиваше, беше външна спрямо моето собствено същество!

Не бях Аз този, който се оплакваше и стенеше прочувствено с една такава сила, която изпълваше всичко; която преминаваше множеството сфери на моето възприятие и се разливаше в околната реалност; която разтваряше моето съзнание при загубата на разграничението между субект и обект.

Любопитното бе, че при осъзнаването на тази интуиция внезапно всичко се прекрати в едно мълчаливо и сияйно избухване, в което повярвах че различавам мимолетно един бял кръг, който ме заобикаляше.

Т.е. не всичко се прекъсна, защото сега усещането се бе пренесло *изцяло извън мен* – в конкретния Свят.

Внезапно се почувствувах бодър и с бистър ум, докато моето обкръжение – мебелите, подът, стените на апартаента, всичко – изглеждаше сякаш излъчва една страховита и заплашителна злоба. Беше нещо мрачно, което преминаваше през кожата, *което се възприемаше с цялото тяло, с всеки орган, с всеки атом*. Същото предходно състояние, но обърнато наопъки и изострено: дълбоката *космическа самота* сега беше чисто Присъствие; изоставеността – един безмълвен зов, но с една неудържима сила; упрекът на Бога, който изглеждаше тъй Божествен, когато бликаше от дълбините на Душата, се бе превърнал в един зверски рев, гнусен и противен.

Невъзможно е да изразя с думи това, което преживях тогава; мога само да дам една бледа идея, ако кажа, че онази Първична Сила беше смъртно подобна на диханието на един огромен и злобен звяр.

Едно зловонно и противно дихание, което бликаше от всички неща, които бяха на свой ред вътрешностите – органите на този наежен и опасен Дракон. Едно дихание, което натрапваше своето Присъствие, изпълнено с Живот; но този Живот бе за Духа това, което шумът е за музиката: груба имитация и мизерно копие. Едно сладострастно дихание, което вдишваше и издишваше в груб и животински ритъм.

В мълчанието и спокойствието на нощта това Присъствие бе подчертано, изпълвайки въздуха със заплаха; сякаш един смъртен Враг, невидим и могъщ, ме дебнеше, готов да се нахвърли върху мен, за да вземе живота ми и нещо повече от моя живот...

Имах впечатлението, че съм паднал в една мъглива пропаст, от която съм бил спасен преди да стигна до дъното. Сега се намирах неподвижен на границата на Бездната, невредим по чудо, но обзет от онзи страх, който изпитва само онзи, който оцелява от една катастрофа. Затова останах неподвижен и не побягнах от онова обкръжение, заредено с неопикуема злоба, която изглежда се насочваше агресивно към мен.

И тази неподвижност, спокойна и замислена, изглежда възбуждаше още повече драматичното напрежение, издигайки го до непоносими нива.

Разбрах тогава, че „това, което излъчваше Материята“ – както и да се нарича то – губеше своята способност да въздействува върху мен, тъй като сред непомосимото напрежение се отгатваше сякаш една неспособност да се осъществи агресията. В този момент изглеждаше, че всичко ще избухне, ще се разлети на парчета във въздуха...

И то избухна.

Глава VI

Бих излъгал, ако кажех, че не очаквах нещо паранормално.

Очите ми бяха втрещени в предметите от стаята, очаквайки да ги видя всеки момент да се нахвърлят върху мен.

Очаквах това и наистина очаквах да се случи каквото и да е ненормално нещо, освен това, което действително стана: всичко започна да се движи и да променя положението си, да пада и да подскача по пода.

Полиците и мебелите – всичко падаше и подскачаше непрекъснато, докато Аз, потънал в размисъл, вярвах, че преживявам кошмар.

Забавих се няколко ценни секунди, докато разбера, че бях свидетел на едно сеизмично движение и когато най-сетне реших да побягна, трусят вече почти приключваше.

Случайност? Съвпадение? Нека читателят мисли каквото си иска, но не ще може да избегне съобразяването с факта, че в земетресението от 21 януари 1980 година единствената сграда, която бе повредена по непоправим начин, беше тази, в която обитавах, и че тя трябваше да бъде евакуирана, както може да се установи, прочитайки вестниците от онези дни.

Нямаше жертви, но сградата се оказа необяснимо увредена в своята структура, поради което градските власти предприеха едно безрезултатно разследване на архитектурната фирма, която я бе построила. Тъй като нямаше застраховки, загубите за собствениците от кооперацията, между които се числях аз, бяха тотални.

Малко бе това, което успях да спася от моите принадлежности, тъй като всичко, което беше достатъчно здраво, за да оцелее в труса, бе разрушено при срутването на таваните. Сред тях моята бе кола, която макар да можеше да се поправи от множеството нащърбвания, нямаше да може да излезе от гаража за няколко дни, тъй като входната рампа бе затрупана.

Бях станал разорен от вечерта до сутринта като *Йов*. Но без прочутото му търпение.

Няма да отричам, че в първия момент ме обзе отчаяние; всеки ще го намери разбираемо, поставяйки се на мое място. След описаното зловещо преживяване, под тежестта на една дълга безсънна нощ и заряда от предишния ден, в който посетих професор Рамирес, трябваше да бъда повече от силен, за да не се поддам и рухна. Но след като минаха няколко дни моят Дух възвърна обичайния си нрав и нещата започнаха да се нареждат. Наех апартамент в един близък квартал и го мебелирах с помощта на сестра ми и няколко приятели. Нещата, които бяха унищожени и трябваше да заменя, придобих, използвайки оскъдните си спестявания.

Всички тези уредби направих, подтикван от обичните ми същества, които в солидарността си се безпокояха от моето абстрахирано и безразлично душевно състояние. Мислеха, – непознавайки странните обстоятелства, при които се случи земетресението, – че бедствието ме бе потопило в един волеви шок.

Това заключение не би било погрешно, тъй като макар никога да не съм бил особено привързан към материалните блага, загубата на четири години труд и саможертви се оказваше прекалено болезнено изпитание, което в друг случай би ме засегнало значително. Но в онзи момент истината бе друга: от мига, в който си възвърнах спокойствието, моят ум не преставаше да анализира преживяните моменти. Така, както бях погълнат от спомена за онази пъклена нощ, разбираемо е, че изглеждах разсеян и обезсърчен за погледа на другите.

Далеч не бидейки такъв, вътре в мен нарастваше един безмълвен гняв, една сляпа ярост, която, без да замъглява ума ми, изглеждаше по-скоро, че ме охранва с жизнена сила и кураж. аз нямаше да се върна назад! Сега по-малко от всякога!

Една седмица след случката с труса бях приготвен и готов да тръгна на път. Забавянето не засягаше съществено предишните ми планове и затова, с едно здраво младежко нетърпение, Аз желяех да потегля колкото се може по-сторо.

Беше отново понеделник. Предвиждах да мина през Серийос, за да се сбoguвам с моите родители и ако побързах да изляза, щях да стигна навреме, за да закуся с тях.

Качих една чанта и едно куфарче в очукания „Форд“, най-сетне спасен от отломките, и потеглих към приключението.

Глава VII

Да се каже, че не бях същият човек от преди седем дни, би било неправилно, тъй като *по същество* нищо не се бе променило вътре в мен. Въпреки това Аз не се чувствавах същият и *знаех*, че никога нямаше да бъда отново онзи от преди. – Спуснах се до Ада като Данте и се завърнах, – мислех си. – Логично е, че да живея отсега нататък със спомена за Бездната *ще трябва да е* различно.

Но не се касаеше само за един зловец спомен. Аз бях търсил духовна помощ и я бях получил. Вярно е, че помощта дойде, съвпадайки с атаката на Силите на Материята – едновременно със земетресението. Но това не лишаваше от стойност факта, а му придаваше едно особено значение – *един смисъл, който за момента не разбирах*, но който по-късно, по време на пътуването до Санта Мария, щеше да погълне цялото ми внимание. Какво се случи всъщност? Това, че Аз *бях имал едно Видение: най-чудното Видение на моя живот, което бе същевременно и търсената помощ*.

Ще го обобщя хронологично. Както изглежда, процесът започна реално, когато изпитах онази интуиция, че не съм Аз този, който *страдаше* и *агонизираше*, който претърпяваше *болката* от угасването на живота. Тогава, както казах, „*всичко се пренесе навън*”. Наистина, в този миг за мен бе очевидно, че *болката* и *страданието* – *агонията* на живота и самият живот – *са неща чужди*, от не-духовна природа. Ще рече, че в този миг *бях направил ясно разграничение между Духа и Душата – между моето духовно Аз и животинската ми природа*. Бях разбрал, че Духът *не познава болката, нито страха, а че е чиста Радост и Храброст – чиста непоколебима Чест, чиста волева Сила*. И тогава „*да живея*” или „*да умра*” не означаваше нищо за мен, защото вече се намирах отвъд живота и смъртта, навярно също и отвъд доброто и злото. Тогава именно Душата и Богът на Душата изгубиха способността си да въздействуват върху моето Аз и *сякаш една Древна Илюзия се разсея, прекрати се едно Първично Очарование: внезапно всичко душевно и жизнено, – което беше също така всичкото зло, – се пренесе „извън” моето Аз – в моето животинско тяло и в Света, където обитаваше животинското тяло*. За пръв път *се почувствах Аз, единствено Аз – Аз-ът,*

заобиколен от Силите на Материята – Аз-ът, обсаден от Бога-Създател на Вселената. И тогава – несъмнено като последица от това, че бях водил една битка срещу Душата и бях победил – *се произведе Видението и получих търсената помощ.* А сетне последваха телуричните феномени.

Не ще навлизам в детайли, които не биха допринесли много за разбирането на моето мистично преживяване, но само ще успеят да го принизят. Накратко: *видението съответствуваше на една Богиня.* Появата стана в един безкрайно малък миг, не бих могъл да кажа дали вътре или извън моята психична структура, но истината е, че Тя *възхити* моя Дух. Да – за да съобщя случилото се не бих могъл да сторя нищо друго, освен да извикам думите *възхищавам* и *възторгвам* като глаголи и да твърдя, че Тя *възхити* моя Дух, *възторгна* моето Аз и го извлече *извън Душата и Света.* Тя ме *отвлече* за секунда от тялото и от Земята и се яви пред моето духовно Аз в цялото великолепие на своята Несътворена Красота. Защото този духовен екстаз ми разкриваше онази, която толкова пъти бе споменавала Белисена Вилка в своето писмо – Девата от Агарта, Харизматичната Застъпница на окования Дух. И тогава, посред мистичния възторг, разбрах, че това, което възторгваше Духа-затворник в Материята, бе Благодатта – *необходима след като Аз-ът на спящия човек се е сражавал срещу Душата и е победил: само чрез нейната намеса – чрез действието на Нейната Благодат – спящият човек ще успее да удържи тази Победа срещу Силите на Материята; единствено Тя ще помогне на Аз-а харизматично – с приноса на една допълнителна волева сила, която ще му позволи да се поддържа независим от Сътворената Душа.*

Това бе един миг без начало и без край, защото той винаги щеше да присъствува в интимността на моя Дух – един абсолютен момент, в който, несъмнено, надзърнах във Вечността. Тя ме отвлече и ме задържа през този миг в Несътворената Сфера на Своето Собствено Съществуване, вливайки ми допълнителната волева сила, от която Духът се нуждаеше, за да предприеме мисията на Белисена Вилка. Колко силен и непобедим се почувствувах Аз тогава! И най-вече – разбрах колко свободен, абсолютно свободен, беше в своята същност Несътвореният Дух – *без Сътворени граници за неговото Вечно Съществуване*, т.е. Безкраен! Чувствувах се *Аз* – Несътворен, Вечен, Безкраен, Свободен и изпълнен с Мъдрост; почувствувах се *Аз* и усетих как бяха останали извън мен психичното и душевното, съзнанието за топлия живот и съдържанието на топлия живот – външната и вътрешната илюзия, които причиняват духовното заспиване; внезапно узнах, изпитах явното откриване на това, което бе „*Великата Измама*”, за чиято опасна очароваща сила ме бе предупреждавала Белисена Вилка.

Чувствувах се *Аз* и знаех, че Душата *не е Аз*, в екстаза на духовното вдъхновение, което причиняваше у мен впечатлението на Девата от Агарта. Бях *впечатлен* от Духа и този отпечатък все още остава у мен – Нейната Лъчезарна Несътворена Светлина, величествеността на Нейната Мощ, Нейната сияйна Благодат. Видях в Нея една Богиня, но там, в сферата на екстаза, Аз също бях един Бог. Затова предусетих в Нея една

*Gottkamerad*²⁰⁸ – една Другарка, една Сестра, една Спътница от Расата на Духа; само дете Аз бях извлечен за момент от затвора, в който се намирах, докато Тя беше един абсолютно свободен Хиперборейски Дух. Тя се приближаваше към мен, за да ми донесе подкрепата на Своята Благодат, подтикната от Честта, която е същността на Несътворения Дух. Това също се оказваше очевидно за мен в онзи безкраен миг и така моят собствен Дух, повлиян от нейната същностна Чест, се стремеше *да благодари* на Богинята по някакъв начин – да покаже, че Нейната Подкрепа не е била напразна, да увери, че решимостта ми е непоклатима. Но нищо в този смисъл не успях да направя, защото Богинята се усмихна дивно, давайки ми да разбера, че схващаше всичките ми мисли.

Девата от Агарта държеше един сноп житни класове в Лявата Си Ръка и едно зърно от същото растение, взето между показалеца и палеца на Дясната Ръка. По време на Усмивката, Тя направи един жест с тази ръка, който отначало не разбрах, и я насочи към мен – към нещо като *Огнено Око*, което Аз притежавах в определена част на Духа: *тогава разтвори Божествените Пръсти и пусна там магическото семе*. И това действие сложи рязко край на Видението. Почувствувах сякаш един Леден Лъч бе влязъл *през главата ми* и се бе ударил *в сърцето*; внезапно леденото усещане започна да се разпространява по тялото и ме обхвана една нарастваща парализа. И се озовах, все така неподвижен в стаята, гледайки глупаво как всички неща започват да скачат от местата си и сградата заплашва да се срути. Екстазът, както казах, бе траял само един безкрайно малък миг, но сетне изминаха ценни секунди, докато разбера това, което се случваше – *съвпадайки, едновременно* – в Света и да реагирам. Тогава земетресението приключи и забелязах, че беше изчезнала също и потискащата злоба, която допреди един момент бликаше от Материята. Напротив – сега Материята изглеждаше *да е подчинена на мен*. Имаше една идея, която се носеше в обкръжението, изтичайки еднакво от всички неща, която Аз улавях свършено и която можеше да се преведе повече или по-малко така: – *Сега ти си един Бог и нищо и никой не може да се противи на Твоята Воля. Случилото се тук е едно доказателство за Твоето страховито Могъщество!* – Това схващане определи „новия смисъл”, който – както споменах в началото – *изглежда* придобиваше сега Материята *като следствие* от Видението: *съществуваше, прочее, явното намерение да се свърже причинно земетресението с моя неотдавнашен духовен екстаз*. Но Аз не се оставях да бъда измамен. Интуитивно усещах в тази идея един капан на Силите на Материята – едно изкушение, което за момента не беше ясно, но върху което по-късно щях да се спра, размишлявайки в дълбочина.

По същество след това нищо не се бе променило вътре в мен, но вече никога нямаше да бъда същият: само *съотношението на силите*, които поддържаха Духа и Душата, се промени като следствие от допълнителната волева сила, придадена от Девата

208 Нем. „Бог-Другар, Божествен Другар” (нем.) (бел.прев.).

от Агарта. Когато си възвърнах съзнанието за реалността на Света, след като видях Божествения Образ, моето Аз бе способно да владее с особена сила душевната природа така, както никога не бе успявало преди след години йогически практики за концентрация и контрол на ума; и не бях склонен да изгубя тази власт, ролите да се обърнат и Аз-ът отново да стане подчинен на *желанията* на Душата. Но това нямаше да стане – можех да го кажа със сигурност, – защото беше явно, че не само Аз-ът излезе по-силен от духовния екстаз, но и Душата отслабваше постоянно в това, което съставляваше собствената ѝ същност: чувствата и емоциите, любовта към живота и нещата от живота, *доброто сърце*, което винаги бях проявявал и което бе възпирало неведнъж употребата на насилие за разрешаване на проблемите, които стояха на моя път – всички тези горещи страсти и много други *замръзваха* бързо, премигнаха и угасваха като пламъка на една свещ, която е изразходила своя фитил. Разбира се, ако бих бил принуден да обобщя новото състояние на моето битие, бих казал, че то бе нещо много подобно на *повторно раждане*: да, не се боя да го твърдя, въпреки че съм лекар-психиатър, а също така културен човек. Макар да е недопустимо за официалната ортодоксия, не бих могъл да отрека това, което определено изпитвах и което вече бе произвело една осезаема трансформация в моето поведение: тя беше забележима за почти всички, които ме познаваха, и затова именно те предполагаха един шок като последица от земетресението – това, че Аз „страдах” от един вид психологическа *регресия*. Внезапно бях станал „като дете”: „смеех се по всякакъв повод” и изглеждаше сякаш „нищо вече не бе важно за мен” – такива бяха упреците на приятелите и роднините, които разкриваха особената регресивна промяна на моя характер. Но също така бях станал жесток и безмилостен – това го знаех самият Аз, – но не се укорявах за това, защото както никога преди презирах своя живот и живота изобщо. Искам да поясня, че „както никога преди” означава „както никога преди като възрастен човек”, тъй като – и това го знаех професионално – децата, също като прероденото Аз, *са способни да убиват без предразсъдъци и угризения*.

Може би по време на онзи духовен екстаз – в онзи безкраен миг – действително бях умрял и възкръснал, когато той приключи, което предполага един парадокс, тъй като не може да приключи това, което няма край – един миг, който щеше да присъствува вечно в моя Дух. Ако беше така, детинската промяна на характера, подсилената волева сила, чувствата, които умираха, желанията, които угасваха, сърцето, което замръзваше необратимо, усещането за повторно раждане, духовната сигурност да се чувствавам спасен, близък до окончателното освобождаване от материалните обвързаности – всичко би било обяснимо, допускайки, че истинският духовен живот продължаваше в сферата на екстаза, от който никога не бях излязъл, нито щях да изляза – т.е. в Безпределното – и че този привиден живот, живян след „приключването” на това, което не може да приключи, беше в действителност една форма на смърт – една несъществуваща, но неизбежна духовна илюзия. Може би наистина бях действително мъртъв и поради това състояние вече не се боях от нищо живо, а още по-малко от Смъртта. Може би всичко бе произведено от онова тайнствено семе, което Девата от Агарта пусна в Огненото Око на

Духа. Аз, обаче, не можех да го знам. Но сигурното – конкретното – беше, че бях получил духовната помощ, за която бях молил, че умрял или роден отново, Аз се чувствавах радостен и смел, че не се боях от Смъртта, нито се боях да убивам и че чувствавах как моето Аз по един странен начин *участваше в актуалната Безкрайност*: да, чувствавах се несъмнено неопределен от страната на Аз-а; всичко, което съдържаше Вселената, включително собственият ми биологичен живот и самата Вселена, бяха ограничени и преходни – това беше крайната страна на моето съществуване, илюзията; но сега знаех със сигурност, че в Аз-а се отваряше една безпределна бездна: това беше Безкрайната страна на моето съществуване, Истината.

Навярно ще бъде разбрано отчасти това, което преживях тогава, ако се прибегне до една метафора.

Представете си един човек, свикнал да живее сам в една красива гора. Дните там минават гладко, без особени изненади, и дори ако борбата за живот налага една постоянна бдителност, самото това постоянство поддържа вниманието в неизменни и в крайна сметка рутинни нива.

Ще се каже, че този човек „*владее ситуацията*” на своя всекидневен живот. Недалеч оттам, спокойно и тихо, езерото предлага спорадичното удоволствие на едно ободрително и възстановяващо силите къпане. Но езерото не е сигурно място, в което да може да се остане за дълго време, както в гората.

Водата не притежава твърдостта на земята и за да се поддържа в нея, трябва да се разполага с определен контрол, с едно определено допълнително внимание – изискване, което в крайна сметка уморява човека. Затова посещенията на езерото се регулират от нуждата от риболов или удоволствието от къпането. Един ден този човек по погрешка или дързост поражда едно обстоятелство, което избягва неговия контрол: огънят, който му е помагал да живее дотогава, се разпространява към гората, яростен и разрушителен. Човекът остава вцепенен, или се бори да го загаси, или проклина отчаяно; както и да постъпи, резултатът е един и същ: нищо не може да избегне бедствието, тъй като огънят е излязъл от неговия контрол, надхвърлил е неговите способности. Пламъците се разпространяват навсякъде, поглъщайки всичко и става необходимо да търси спасение. Но накъде да бяга? Къде е сигурността? Внезапно, като светкавица, проблясва прозрението: езерото!

Каква ирония: мястото, в което никога не му е хрумвало да търси убежище, сега е единственото, което му предлага възможността да оцелее в бруталната промяна на всекидневния свят, който се изгубва, поглъщан от свирепия и убийствен пожар!

Той побягва; човекът тича отчаян към спасителното езеро. Зад него сякаш го преследва отблизо едно пламтящо неумолимо чудовище, което скърца със зъби, реве и изпуска задушливи облаци дим.

Но той не може да се обърне да го погледне, защото не ще има друга възможност. Остава му само да стигне до езерото, което никога не е изглеждало толкова далеч, колкото днес. Най-сетне – райско видение, неопишуема радост, мистична визия! – езерото се появява на неговия хоризонт.

Фантастично спокойно е то за този, който бяга на милиметри от смъртта – един мирен оазис. Човекът се хвърля в спасителните води и плува с много махове, насочвайки се интуитивно *към средата*. Едва тогава, когато е в безопасност сред хладните води, той може да се обърне за момент и така да погледне към своя доскоро също тъй безопасен Свят.

Разглеждайки аналозиите, които предлага тази метафора със събитията, които разказах по-горе, ще може да се разбере какво беше моето духовно състояние. Както човекът от примера, който вижда гората да пламти и да се преобразява, изчезвайки за моменти сред дима това, което е съставлявало неговия Свят и неговата сигурност, така и Аз също видях сигурната всекидневна реалност да се разтваря в един огън от осезаема злоба.

Както човекът от метафората, който се почувствувал странно сигурен сред водите на езерото, довчера изменчиви и непознати, Аз също сега бях сигурен и твърд в довчера непознатите води на Духа.

Човекът от гората, докато плувал в безопасност, гледал как света изгаря и си мислел: „*родих се отново*”. Аз също се чувствавах прероден в пределите на Душата и единствено заради това неизразимо чувство би могло да се каже, че Аз бях друг човек, макар *по същество* да продължавах да бъда същият.

Глава VIII

Отправих се, прочее, към дома на моите родители, проникнат от онзи мистичен оптимизъм, който изпитват само тези, които се чувствуват преродени. След като взех решението да замина, Аз размишлявах само за *феномените* от съдбовната нощ на 21 януари, опитвайки се да интерпретирам техния трансцендентен смисъл. След няколко минути щях да стигна до Серийос, но по-късно тези мисли щяха да ме съпровождат много часове през пътуването, което щях да предприема.

Тридесет минути по-късно вкарвах колата по двестата метра на входната алея в компанията на вярното куче Кануто.

Родителите ми, които тъкмо закусваха, бяха щастливи да ме видят и го изразяваха с поздрави и усмивки. Опитвах се с ласкавото си държание да заличат спомена за преживяното бедствие. Вътрешно бях благодарен за тези жестове, тъй като имах нужда да натрупам резерви от мир и спокойствие в очакване на бъдещи злополуки. Знаех, че един час по-късно, когато потегля, умът ми щеше се концентрира в анализирането на всички детайли от сложната бъркотия, в която се бях оплел.

– Разполагаш с хубав ден за пътуване, – казваше татко, докато нападаше една печена наденичка с апетитен вид. – Карай внимателно, сине, не забравяй, че сутрин шофьорите на камиони карат полузаспали.

– Не се безпокой, татко; ще карам бавно и за три часа ще съм в Тукуман, – заявих не много убедително.

Сестра ми Каталина ми поднесе наденичка с яйца, димящи хлебчета и кафе. Установих изумен, че устата ми се пълнеше със слюнка от глад и си дадох сметка, че се бях хранил зле от няколко дни насам. Да усеща глад човек, ако има с какво да го засити, е винаги знак за добро здраве. Не размишлявах повече и се отдадох решително на поглъщането на закуската.

Фермата разполагаше с една широка трапезария с прозорец, обърнат на изток, срещу входната алея; но сутрин закусвахме в кухнята. Тя се намира зад трапезарията, заемайки южната стена, която има един голям фиксиран прозорец с четири метра дължина с една дървена селска маса до него. Цялата западна стена на кухнята е заета от печката и огнището до нея.

Седнал пред прозореца с изглед към лозята, аз закусах в компанията на моите роднини и преживях носталгията за множеството подобни утрини. Но един черен облак смущаваше моя Дух; сякаш един таен глас ме предупреждаваше, че това може би е последната закуска, която ядох по такъв приятен начин. И тогава се борех да прогоня тези мрачни предчувствия, дъвчейки свирепо печената наденичка...

– Довиждане, Артуро, – сбогува се баща ми. – Ще отида да прегледам напоителните канали.

– Чао, тате, – съпроводих го до задната врата и останах да го гледам, докато той се отдалечаваше към конюшната в търсене на своя стар дорест кон. Минути по-късно го видях да се отдалечава в тръс по пътя, който минава от изток на запад успоредно на главния канал. Вече трябваше да съм заминал, но се забавих умишлено, защото исках да поговоря насаме с майка ми.

Тя все още беше в кухнята и бе достатъчен един знак, за да се приближи загрижено до мен. Това поведение обикновено не би ѝ направило впечатление, но когато прекарах ръка по рамото ѝ и започнах да говоря, един израз на изненада се изписа по лицето ѝ.

– Мила майчице, – казай ѝ ласкаво, – ще трябва да ми простиш, ако това, за което ще те помоля, ти причини някаква болка...

– Знаеш, сине, че всичко, което имам, е твое... – тя си даде сметка, че нямаше да ѝ поискам нищо материално и лицето ѝ сега изглеждаше откровено разтревожено. – Какво мога да направя за теб, Артуро?

– Успокой се, мамо, знаеш, че не бих ти причинил никаква тревога, ако не го считах за абсолютно необходимо.

– Стига си заобикалял и ми кажи какво, по дяволите, искаш, – каза майка ми, която започваше да губи търпение.

– В коя година се родих, мамо? – запитах, отивайки към същината.

– Знаеш го много добре: през 44-та. 30 януари 1944 година. Сега си на 36 години.

– Добре, мамо, изслушай ме внимателно. Никога не сме говорили за това, но искам да ти кажа, че си спомням една нощ преди повече от тридесет години – бях на три или четири години, – когато нещо, един шум, не знам от какво, ме събуди. Беше късно, Каталина спеше в съседното легло и през прозореца се виждаше луната, спускаща се на запад. Мисля, че чух гласове, защото станах без да се обличам и се спуснах по стълбата на хола, борейки се между съня, който ми затваряше очите, и любопитството, което ми ги отваряше. Там бяхте вие: татко, ти и някакъв човек, когото не бях виждал никога преди – един висок мъж с остър поглед. И до днес си спомням неговия пронизващ поглед и високия му ръст, по-голям от този на татко, който има 1.80 метра. Той бе, който ме забеляза на стълбата и се засмя гръмогласно пред разтревожения ви поглед. В крайна сметка, не си спомням много. Струва ми се, че бях в ръцете му и мисля, че си спомням, че той ми даваше нещо бляскаво, което погълна напълно моето внимание. После ти ме сложи да си легна отново, а на следващия ден непознатият вече го нямаше, нито видях отново неговия подарък.

Майка ми беше пребледняла. Спряхме до столовете в градината и ѝ посочих безмълвно да седнем под дъба.

– В течение на годините, – продължих, – понякога си спомнях за онази нощ, но без да ѝ придавам особено значение. Само веднъж, трябва да съм бил на девет или десет години, се осмелих да попитам татко и неговата реакция беше много странна: той изпадна в голямо смущение и ми забрани да говоря повече за това, но няколко минути по-късно размисли и се опита да ме убеди, че съм си спомнил един сън, един лош сън, който съм

имал като дете. Затова никога не споменах повече този въпрос. До днес... – Майка ми въздъхна и разтърси глава, сякаш се събуждаше от един кошмар.

– Защо, Артуро, защо тридесет и две години по-късно все още си спомняш онази нощ? – питаше тя по-скоро себе си, отколкото мен. – Защо настояваш да възкресиш един бегъл спомен, който не означава нищо за теб?

– Майко, повтарям ти, че не желая да ти причинявам болка; почакай, защото още не съм ти казал това, което искам да знам, – казах с успокоителен глас. – Кажи ми само две неща: дали този човек е от нашата фамилия и дали е имал нещо общо с войната.

Тук употребих твърд тон, който убеди майка ми, че е безполезно да отказва да ми отговори.

– Виж, Артуро, вече си голям човек и знаеш какъв ужас беше войната. През годините след 1945-та духовете бяха разгорещени и много хора трябваше да живеят в изгнание. Но сега е различно, минало е много време... не е в ничий интерес да се зачеква онова нещо...! – една молба се долавяше в гласа на майка ми.

– Мамо, не отговаряш на въпроси те ми и това не е хубаво. Нямах ли ми доверие?

– ... – само един безмълвен поглед в ответ.

– Трябва да ми кажеш това, което знаеш, защото то е много важно за мен, за моето бъдеще, разбираш ли? – заявих твърдо.

Беше явно, че не разбираше и реших да бъда по-убедителен.

– Преминавам през една ужасна духовна криза, мамо. Съдбата ме е поставила на един дяволски кръстопът, където една грешка в избора означава да се отклоня по погрешния път, пълен с пречки и реални опасности. Твоите отговори ще ми помогнат да не сбъркам; повярвай ми, мамо, – взех ръцете ѝ в моите в едно отчаяно усилие да ѝ внуша доверие.

– Не разбирам нищо от това, което говориш, но усещам, че си действително разтревожен, сине. Ще ти кажа това, което искаш да знаеш и Бог да ми прости, ако греша като го правя. – Тя въздъхна дълбоко и продължи: – Курт; той беше онзи, който дойде онази нощ през 1947 година. Моят брат Курт, който бе считан за мъртъв или изчезнал в Берлин през 1945-та, в действителност беше изпълнявал една мисия в Италия, когато войната приключи. Той остана две години укрит в един францискански манастир в Южна Италия, докато през 1947 г. успял да дойде в Аржентина, благодарение на една мрежа за подпомагане на бегълци от войната, която функционираше с подкрепата на правителството на президента Перон.

– Но, мамо, – прекъснах я, – защо той не се е върнал в Египет, в семейното имение? Египетското правителство беше много приятелски настроено към германците, особено след основаването на държавата Израел през 1948 година.

– Това е една мистерия. Той никога не пожела да го каже, нито причината, поради която го преследват, тъй като бе само на 30 години, – размишляваше наивно мамо, – и почти винаги е изпълнявал дипломатически задачи.

– Но какъв е бил той през войната? – попитах заинтригуван. – Цивилен или военен?

– Военен: офицер от *Waffen SS*. Майор или нещо такова. Трябва да имаш предвид, че през 1938 година аз се омъжих да баща ти и дойдох в Аржентина, изгубвайки всякакъв контакт с него за много години. Още през 32-ра година Курт беше Водач на Отряд, т.е. *Фенлайнфюрер*²⁰⁹ от Хитлеристката Младеж или *Hitlerjugend* в германската общост на Египет. Благодарение на едно уреждане, направено от татко, който поради благородническата си титла се радваше на определено влияние в Германия, през 1938 г. той намина замина, за да учи в една от школите *Напола* – *Nationalpolitischen Erziehungsanstalten*²¹⁰ – в Берлин. След това го видях само в три случая, последният от които преди да замина за Аржентина – на Коледа в 1937 г.; сетне изминаха 10 години, докато той се появи тук през 1947-ма. През това време не знаех много за него, тъй като получавах писма горе-долу по едно на година и никога директно, понеже Курт пишеше до Египет и оттам татко ни ги изпращаше дотук. Така че не зная почти нищо за неговата кариера; само малкото, което можеше да ми разкаже в кореспонденцията си от студентските години и още по-малко по време на войната, за която не говореше много. Зная, че в школата Напола той се бе отличил със своето познание на езиците от Близкия Изток и това му послужи да завърши няколко специални курсове, но в какво точно са се състояли, не знам. Спомням си, че през първите години беше щастлив, защото му бе позволено да постъпи в една дивизия на школата Напола, наречена, ако не греша, *Flieger H-J*, в която се даваше обучение за пилоти; но ти повтарям, че не зная много за него след като завърши училище през 1937 година. Той постъпи в някаква специална дивизия на *SS*, но доколкото знам никога не се е сражавал. Функцията му беше нещо свързано с Външната Служба, защото прекара почти цялата война в Азия. И това е всичко. Приз 1945 година бе признат официално за мъртъв, тъй като местоназначението му, казаха, било Берлин през месец април, когато този град падна в ръцете на руснаците. Трупът му бил „намерен“ овъглен в един самолет, което не успял да излети, получавайки един залп от руската артилерия.

Бяхме уведомени за неговата смърт, – продължи майка ми, –и много го оплакахме, докато през 1947 г. той изненадващо се появи тук. Останалото вече ти го казах; беше

209 Нем. *Fähnleinführer* – букв. „водач на знаме, знамев водач“ (бел.прев).

210 Нем. „Национал-политически Образователни Институции“ (бел.прев).

подпомогнат от своите *Камереди*²¹¹ и с една нова самоличност се подготвяше да започне „друг живот” в Аржентина. Според това, което ни каза веднъж, беше за предпочитане да изчезне завинаги, тъй като ако съюзниците подозираха за неговото съществуване, нямаше да закъснеят да го издирят. Мисля, че това е едно решение, което трябва да уважим, не ти ли се струва? – майка ми гледаше с надеждата, че моето „любопитство” е било задоволено. Реших да продължа да разпитвам преди тя да реагира.

– Да, мамо, разбирам и ти благодаря за това, което ми каза, но липсва основното. Къде е сега вуйчо Курт? – изстрелях въпроса в упор и изглеждаше, че това ще я накара да припадне.

– Артуро, сине мой, ти си възрастен и интелигентен, защо питаш за нещо, което благоразумието съветва да не се знае? Той е добре: никой не го е безпокоил през всичките тези години и би трябвало да се желае, че никой няма да го направи преди близката му смърт. – Нещо премина през ума ѝ и тя се втренчи в мен с отворена уста. – Не си мислиш да отидеш ти да го видиш? О, не! Трябва да си изкараш тази идея от главата. Той е живял 35 години на едно и също място и всички го познават под новата му самоличност. Ще бъде глупаво да се постави в опасност това прикритие заради един каприз.

Тя беше отгатнала намерението ми и отговорила съответно; разбрах, че щеше да е трудно да измъкна от нея адреса на моя възкръснал вуйчо Курт.

– Не разбираш, мамо! Не става на дума за един каприз: важно е да говоря с него, за да получа една информация, която е възможно той да има и която за мен е толкова съществена, колкото въздуха, който дишам. За сигурността му не бива да се безпокоиш – какво може да го засегне посещението на един непознат един-единствен път в живота? Има хиляди оправдания, за да приеме един посетител, който после няма никога да се върне. Защото това е, което ще направя, мамо, кълна се! След като съм го попитал за това, което желая да узная, ще си тръгна и никога няма да се върна, – опитвах се да я убедя с каквото и да било аргумент и тя, съмнявайки се, поглеждаше към лозята, сякаш търсейки закрилата на баща ми.

– Хайде, майчице, кажи ми къде е! Имам право поне веднъж в живота си да видя вуйчо Курт.

Накрая тя се реши, макар и показвайки голяма неохота, и докато говореше, вместо да се радвам от успеха на моето убеждаване, проклинах вътрешно болката, която ѝ бях причинил и безпокойството, което несъмнено щеше да ѝ докара това доверие; поне до завръщането от моето пътешествие.

211 Нем. „*Другари*” (бел.прев.).

– Той е недалеч от тук, в провинция Катамарка. Никога не съм ходила да го посещавам, защото изрично ми го забрани, макар че ми даде адреса за спешни случаи.

Подадох ѝ една картичка и писалката, установявайки, че майка ми бе запомнила данните наизуст.

– И през тези 35 години не си го виждала отново и не си му писала? – попитах невярващо.

Усмихна се, докато ми връщаше картичката и химикалката.

– Не, глупчо. Виждали сме го с баща ти няколко редки пъти в Салта и веднъж в Буенос Айрес по време на една ваканция. Но ние не сме му писали никога. Той ни пише един-два пъти в годината в една пощенска кутия, която баща ти има в Серийос, и ни съобщава кога ще ходи до Салта – случай, който използваме, за да се срещнем за няколко кратки часове. Няма и двадесет пъти, в които да съм го виждала през тези години.

Беше ми трудно да повярвам, че едни брат и сестра, разделени само от 350 км, не биха могли да се посещават поради неща, които никой не си спомня, случили се преди четиридесет години на хиляди мили разстояние. Въпреки това оправдавах страховете на майка ми и разбихах усилието, което трябваше да направи, за да изпълни молбата ми и да ми довери неговата тайна.

Внезапно си спомних да за татко и потръпнах предварително, предвиждайки гнева, в който щеше да изпадне като узнае за моето нахалство. Мама нямаше да скрие от него моите неделикатни разпитвания и той щеше да изпадне в ярост. Щях да бъда обхванат от срам и навярно щях да съм принуден да им обещаю да не ходя в Катамарка. Реших да избегна всякаква дискусия и да потегля незабавно.

Целунах мама по челото и се отправих към автомобила. Тя изглежда не бе забелязала моето бързане, тъй като преди да успее да запали мотора, ми извика:

– Почакай, Артуро; изчакай няколко минути, за да ти дам нещо.

Влезе в къщата и въпреки моето нетърпение, трябваше да изчакам десет дълги минути. Накрая тя се завърна с един плик в ръка.

– Написах няколко реда за Курт. Толкова си прибързан, че не се сещаш, че той не те познава. Видял те е за пет минути, когато беше съвсем малък – как мислиш, че ще си те спомни сега?

Подаде ми плика, който получих с благодарност, защото, признавах, че щеше да ми е от голяма полза, за да се идентифицирам.

– Отвори дясната си ръка и постави дланта си нагоре, – каза майка ми с един тон, полу-тайнствен полу-съучастнически.

Направих каквото ме молеше и тя разтвори дясната си шепа, която бе държала затворена през цялото време. Нещо падна в ръката ми, което в първия момент не успях да разпозная. Беше един блестящ предмет и докато го разглеждах, слушах изумен:

– Това е онова, което ти даде Курт в онази нощ през 1947 година. Взех го, докато спеше от страх, че ще го изгубиш като си играеш и го запазих в моята кутия за бижута. С минаването на годините стана сложно да ти го върнем, защото щеше да поискаш обяснения, които не можехме да ти дадем. В онзи момент той искаше да ти даде един подарък, но не бе донесъл нищо, защото не знаеше, че има племенник. Беше останал ерген и когато те видя, се разчувствува и каза, че понеже няма деца ти, неговият единствен племенник, ще бъдеш този, който ще трябва да го получи.

Аз гледах поразен Железния Кръст със Свастика и Дъбови Листа, който държах в ръцете си, и се питах как един офицер, който никога не се е сражавал, е могъл да получи най-високото отличие, което Германия е давала, за да награди актове на героизъм и храброст.

– Довиждане, майко, – казах през прозореца на колата. – Не се безпокой, ще бъда внимателен. Поздрави отново татко и Каталина. Чао, чао!

Потеглих и няколко минути по-късно бях на пътя.

Глава IX

Спрях в бензиностанцията на Серийос да заредя гориво и използвах случая да погледна отново картичката с адреса на вуйчо Курт. Беше невероятно, че толкова наблизко и в добро състояние се намираше един роднина, който бе считан за мъртъв от преди 35 години. Прочетох отново:

Г-н Серино Сангедолсе

Улица „Фрай Мамерто Ескую” № 95

Санта Мария – Провинция Катамарка

– Господине? – прекъсна ме разпоредителят.

– Напълнете резервоара със специална нафта, моля, – казах. – А, и проверете маслото...

Внезапното ми заминаване не позволи на мама да ми даде достатъчно информация за вуйчо Курт. Сега започваха да възникват въпроси, понеже не знаех дали се е женил, дали имаше деца и внуци, с какво се занимаваше...

„Ба! – помислих си. – Трябва да се съсредоточа в пътуването и да имам вяра. Всичко това ще го узная след няколко кратки часа”.

– Тридесет литра нафта и два масла, господине.

– Ето, вземете, – протегнах му една банкнота. – Имате ли карта на пътищата на провинция Катамарка?

– Да, господине.

Той отиде до кабината и се върна бързо, носейки един разгъваем цветен план с изобилна туристическа информация.

– Това са още хиляда.

Платих му и запалих мотора, за да отдалеча автомобила от помпата, но спрях двадесетина метра по-нататък и започнах да изучавам картата.

Пътуването от Салта до Санта Мария не представлява никакъв проблем, а напротив – има предимството да включва един от най-красивите туристически маршрути на Северозападна Аржентина. Това е пътят от Салта до Кафаяте „*Красивата*”, както наричат популярно този град, разположен в сърцето на калचाкийските долини, прочут в целия свят със своите отлични вина.

С едно наскоро асфалтирано шосе – провинциален път № 68, който улеснява пътуването и позволява на пътника да се наслаждава на уникални пейзажи със своите многоцветни хълмове, – тези двеста километра се изминават бързо. Неудобствата възникват веднага след излизането от Кафаяте, като се пресече потока „Лас Кончас” и се напусне провинция Салта. Тогава се навлиза в провинция Тукуман, но само за около 40 км, тъй като тук тя образува един малък клин, който се забива в провинция Катамарка. След изминаването на този кратък маршрут се стига до Катамарка в една точка, която се намира на 80 км от Санта Мария.

Като пресече споменатия поток – прегазвайки го, защото няма мост, – пътникът има впечатлението, че навлиза в друг свят. Извън изкуствената физиономия с цивилизовани черти, която му показва долината на Салта, тук той се озовава в една действително автохтонна среда. Пътищата са черни – все по-неподдържани, колкото повече се отива на юг – и зачестяват селата с тухлени къщи, обитавани от метиси-креоли, по-близки до индианеца, отколкото до белия човек.

Бедността става осезаема при навлизането в Катамарка – една провинция несправедливо забравена от останалата част на страната и изоставена от собствените си синове, които година след година предприемат неизбежния изход, с който се стремят да преодолеят мизерията и да напреднат материално.

Красотата на пейзажа не намалява в Катамарка, а напротив – тя става дива и примитивна, придавайки отлични визуални атракции на криволическия път, който напредва по границите на планините Килмес. Това име идва от индианците Килмес – едно от племената на свирепата диагитска раса, които в края на Калчакийските Войни, продължили 35 години през XVII век, били доведени в изгнание в Буенос Айрес, на брой 300 семейства, където те поставили началото на селището със същото име.

Между планините Килмес и Кахон на запад и Калчакийските Хълмове и снежните върхове на Аконкиха на изток се отваря напояваната по дължина от Рио Санта Мария плодородна долина Йокавил, седалище на града Санта Мария де ла Канделария.

Аз познавах Санта Мария, понеже бях идвал на учебни пътувания за изучаване на диагитската култура до няколко археологически находища в долините Йокавил и Калчаки, и да повтора това пътуване не ми беше неприятно. Естествено, като навлезех в зоната на Долините и Дефилетата, щеше да ми бъде трудно да прекося към Тафи дел Вайе в Тукуман, в сърцето на областта на Западните Гори, отделена от Катамарка чрез негостоприемните Калчакийски Хълмове и Снежните върхове на Аконкиха. Но за щастие от Санта Мария има един път, който се спуска на север до Амайчá дел Вайе: оттам може да се вземе Път 307, който пресича Калчакийските Хълмове през прохода Ел Инфернильо и отвежда директно до Тафи дел Вайе. Като цяло от Санта Мария до Тафи дел Вайе трябваше да се изминат само 80 км, но те щяха да бъдат изтощителни поради състоянието на пътищата и криволическите височини, по които те се изкачват.

Движех се с повече от 100 км в час, използвайки хубавия път до Кафаяте, за да спечеля време, тъй като сетне пътуването щеше да е дълго, с не повече от 40 км/ч.

Разполагах с няколко часа, за да размишлявам и реших да ги употребя незабавно.

Пейзажът, свежият вятър, мълчанието на долината – всичко това спомагаше да се чувствам отпуснат и спокоен, предразположен към размисъл. Но това състояние не беше съвсем нормално, ако се има предвид количеството на нещата, които ми се бяха

случили напоследък. Липсата на безпокойство свидетелствуваше за една много голяма вътрешна промяна у мен, която се проявяваше също в едно усещане за отделеност от нещата на Света. Чувствувах се спокоен, защото няхах нужда от нищо. Бях материално разорен, намирах се навярно в смъртна опасност, но това откровение извикваше у мен само една глупава усмивка.

Да, много неща се бяха променили. И цялата тази промяна се бе произвела между 7 януари и датата, в която изпитах духовния екстаз и повярвах, че умирам, докато синхронистично се случи земетресението, което унищожи моите притежания.

Колко неща ми се бяха случили! И изглежда, че това още не бе приключило, защото продължаваха да ми се случват необичайни неща. Като въпросът с вуйчо Курт.

Това несъмнено бе една интуиция. Когато приключваше срещата с професор Рамирес и ученият спомена, че почти всички документи за Друидите в Европа са били разграбени от **SS**, помислих си вътрешно: – Кого да попитам за Черния Орден и техния интерес във връзка с Друидите? – и в този момент ми дойде на ум спомена за онази нощ от моето детство. Никаква логическа връзка, която да позволява да се асоциират двете неща. Нищо рационално. Ако бях помислил за това една минута, сигурно щях да съм отхвърлил предположението като абсурдно. Но скорошните събития ме бяха подтикнали да не се доверявам на „разсъдка“ и ето че, поддавайки се на едно шесто чувство, Аз попитах майка ми за това, което се бе случило в онази нощ преди 33 години. И там се намираше ключът! Необяснимо, ирационално, съществуваше връзка: защото Аз исках да зная за **SS**, а моят вуйчо, който не знаех, че имам, беше бил германски военен. И то от **SS**!

Отказах се да търся обяснение и се съсредоточих върху нощта на 21 януари, когато се случиха описаните феномени. Оттогава, както вече казах, Аз се чувствувах прероден и ако размишлявах за това, то беше само с цел да анализирам начина, по който се свързваха двете събития от различен порядък: едното – моят мистичен опит, и другото – телуричното движение. Защото за мен не оставаше съмнение, че между двата феномена съществуваше една не-причинна, синхронистична връзка, че се намирах в един случай подобен на този на убийството на Белисена, когато убиецът в един акт на безумна гордост бе оставил неопровержими доказателства за една страховита Мощ.

На 21 януари Материята, възбудена срещу мен, избухна в едно земетресение с особена сила, синхронично с мистичния опит, в който двете събития се смесваха поразително, създавайки усещането, че са причинно свързани. Ако бях повярвал, че е тъй, щях да се почувствувам изкушен да мисля, че собствената ми психика е задействувала „сеизмичните феномени“ и това щеше да бъде моралното поражение на моя Дух.

Това бе именно онова, което Някой – Авторът на земетресението – искаше да повярвам, та по този начин да ме погуби. И този колосален капан е една друга демонстрация на пъклена гордост и арогантност.

Изкушението „*да се владеят феномените*” е една от първичните грешки, в която изпадат онези, които се стремят да си пробият път към Духа. Единствените феномени, които са действително важни за духовното издигане са тези, които се явяват лично и качествено, които не могат да се предават, нито съобщават. Конкретните феномени, които се възприемат колективно, носят отпечатъка на количественото и материалното; съмнително е от друга страна, че те могат да се произведат с един акт на волята.

Относно това неспециалистите са жертва на една преднамерено объркана информация. Но аз в качеството си на лекар-психиатър бях запознат с всевъзможни феноменални действия, произведени от психологически патологии или истерични кризи. В невропсихиатричните болници е често срещано, но явно малко публикувано, проявлението на феномени от този тип. В определени случаи могат да се наблюдават парапсихологични феномени, случващи се във връзка с един или няколко болни. Тези феномени, особено привлекателни за профана, не разполагат с адекватно научно обяснение и този факт е основната причина за тяхното укриване. Обикновено те са от много различна типология: издигане на един предмет в пространството без явна сила, която да го крепи (*левитация*), преместване на предмети (*телекинеза*), увеличаване на блясъка на предметите в килията на болния или промяна в отенъка на цветовете (*хромация*), поява на непознати обекти или изчезване на други (*пренос на материя*) и др.

Достатъчно е да се каже, че всички тези феномени се поддават на колективна верификация, когато се явяват, но са напълно невъзпроизводими в условията на лабораторно изследване. Това се дължи основно на факта, че „виновниците” за подобни феномени са луди и в общия случай несъзнаващи измененията, които предизвикват.

Това, което прави тези феномени неразбираеми е тяхното привидно противоречие с природните закони, но в академичните и научни среди обикновено се допуска, че едно по-добро „*разбиране на природата*” (т.е. един по-голям прогрес в Науката) е това, което ще донесе разрешението на тези проблеми. Вярва се, прочее, че „Науката” ще даде разрешението на противоречията в „Науката” – предположение, което е логически несъстоятелно и звучи най-малкото абсурдно.

Трудността се състои в това, че такива явления като споменатата телекинеза показват нарушения на закона на причинността. Този закон твърди, че „*на всяко следствие (феномен) съответствува една причина, която го поражда*”. В телекинезата например предметът се движи, все едно че действа една „*сила на действие на разстояние*” (от типа на гравитацията или магнетизма), без до днес да е било потвърдено действието на някаква сила. Тоест, „*движи се, все едно че действа*” една сила, но не действа никаква сила. Тогава се казва, че се „*нарушава законът на причинността*”, защото следствието няма причина, която да го поражда и затова се отрича съществуването на следствието (явлението), за да се „*спаси*” законът на причинността.

Най-сигурно би било да се приеме, че не се познава връзката (законът), който съединява причината (болния) и следствието (премествания предмет).

В Аналитичната Психология, развита от К. Г. Юнг е била изпитана една много привлекателна теория, за да се преодолеят тези трудности, както и онези, които възникват в разпространения случай на хора, разделени културно, географски и времево, без никаква установима връзка помежду им, които имат идентични или аналогични идеи. Тук би действувал един „Принцип на Синхронията”, непознат за Науката поради нейното неправилно разбиране на Времето.

Ще е уместно да се припомни в тази връзка онова, което казва К. Г. Юнг в „Тайната на Златното Цвете”: „*Преди няколко години тогавашният президент на British Anthropological Society*²¹² *ме запита как бих могъл да обясня, че един толкова духовно извисен народ като китайският не е развил никаква Наука. Отвърнах му, че това ще да е една оптическа илюзия, тъй като китайците са притежавали една „Наука”, чийто Standard Work*²¹³ *е била именно „И-Дзин”*²¹⁴, *но че принципът на тази Наука, както и на толкова много други неща в Китай, е напълно различен от нашия научен принцип. Науката на „И-Дзин” всъщност не почива върху принципа на причинността, а върху един, досега не назован – защото не е възникнал между нас – принцип, който в заглавието на това есе обозначах като Принцип на Синхроничността. Моите изследвания на несъзнателните процеси вече от много години ме бяха накарали да се оглеждам наоколо в търсенето на друг обяснителен принцип, тъй като този на причинността ми се струваше недостатъчен, за да обясни определени забележителни феномени в психологията на несъзнаваното. Открих, че действително съществуват успоредни психологически феномени, които абсолютно не се поддават на причинно свързване помежду им, но които трябва да се намират в някаква друга връзка на случване. Тази корелация ми се стори по същество дадена от факта на относителната едновременност, оттук изрази „синхроничност”. Изглежда в действителност, като че ли времето е не нещо малко абстрактно, а по-скоро един конкретен континуум, който съдържа качества или фундаментални условия, които могат да се проявят с относителна едновременност на различни места с един причинно необясним паралелизъм, като например в случаите на едновременната поява на тъждествени мисли, символи или психични състояния. Друг пример ще бъде едновременността, посочена от Р. Вилхелм, на*

212 Англ. “Британско Антропологическо Общество” (бел.прев.).

213 Англ. “Стандартна практика” – определяне на най-ефикасния метод за получаването на даден резултат, произвеждане на даден продукт и пр.(бел.прев.).

214 Кит. “Книга на Прометите” – най-ранния китайски философски текст, една от каноничните книги на конфуцианското петокнижие (бел.прев.).

китайските и европейските стилистични периоди, които не могат да бъдат причинно свързани помежду си”.

Това беше мисълта на престижния психиатър К. Г. Юнг по темата, която ме вълнуваше. Според неговото разбиране, появата на две идентични явления (обща идея за две лица), разделени от пространството, ще зависи от един колективен Архетип (причина) и едновременността (*синхрония*) на феноменалните случвания.

За бъде интерпретиран принципът на синхронията, важно е да се има предвид едно ключово понятие на Аналитичната Психология: това за „*колективното Несъзнавано*”. Това понятие позволява бъдат третираны по един по-реален начин Архетиповете, които вече не са статични същности като Идеите на Платон, а динамични същности с мощна душевна сила, поддържащи и захранващи Митовете, които влияят несъзнателно в поведението на човека.

Понятието за колективното Несъзнавано е било обобщено от Юнг в същия онзи цитиран труд: „... *така, както човешкото тяло разкрива една обща анатомия над и отвъд всички расови различия, също тъй и психиката притежава един общ субстрат, който надхвърля всичките разлики на Културата и Съзнанието, който съм обозначил като Колективно Несъзнавано. Тази неосъзната психика, обща за цялото Човечество, не се състои просто от съдържания, способни да достигат до Съзнанието, а от латентни предразположения към определени идентични реакции. Фактът на колективното Несъзнавано е просто психичното проявление на идентичността, която надхвърля всички расови различия, на структурата на мозъка. На тази основа се обяснява аналогията и дори тъждествеността на митичните теми и на символите, както и възможността за човешкото разбиране изобщо”.*

Уместно е сега, в светлината на изложеното, да се извлече едно важно заключение: дори ако Аналитичната Психология позволява да се интерпретират синхронистичните феномени, никой никога не е твърдял сериозно, че *би било възможно да се упражнява някаква форма на контрол върху тях*. Този вид явления – много колоритни и привлекателни за профана – съответствуват на най-ниското ниво в скалата за оценяване на трансцендентния опит. Като че ли те се явяват винаги във връзка с лица, във висша степен разстроени, без значение дали те се намират в лудницата или не.

Като цяло, хората са склонни да вярват, че дисциплинирането на органичните или психичните функции дава определен вид власт над споменатите явления. Тази вяра се захранва от два източника: невежеството (наивност) и дезинформацията (продукт на Синархичната Стратегия). Има невежество в популярното вярване, че „*чудесата*”, които обикновено съпровождат дейността на Светците и Великите Мистици са осъществявани благодарение на една „*Мощ*”, която те са имали или която им е била дадена от едно

Божество. В действителност „Светците” никога не са казвали такова нещо, заявявайки вместо това, че чудесата са били „извършени от Бог” или допускайки най-много, че те са били носители на една „Благодат” или на една висша „Сила”, която ги превъзхожда.

Естествено, съществуват членове на Синархията, също считани за „Светци”, „Мистици”, „Гуру”, „Учители” и пр., които са обявявали **търсенето на Могъществото като цел на практикуването на определени дисциплини, такива като „трансцендентална медитация”, „йога”, „молитви или мантри” и др.** Но може да се заподозре незабавно какви са истинските скрити цели, които преследват въпросните сатанински агенти. Противно на това Хиперборейските Посветени, които **действително са „Светци”**, – сега можех да ги различа добре, след като бях прочел писмото на Белисена Вилка, – винаги са **ориентирали** своите ученици да се освободят от връзките, които техният Несътворен Дух поддържа със Сътворената Материя.

Дезинформацията се подчинява на една синархична цел и тези, които са нейни жертви, сляпо вярват, че съществуват „Езотерични Школи”, в които се преподава едно „тайно” учение, което накрая трансформира неопита – след няколко **лекции в брошурки** – в една западна версия на Кришнамурти. Но това, което дезинформацията представя като Езотерични Школи, са в действителност „Екзотерични Школи”, чиято непризната цел е печеленето на последователи.

Всички тези Екзотерични Школи претендират, че притежават тайната на Великите Мистерии на Античността, които предлагат да „разбулят” пред непредпазливите, ако те се нагодят към един **вътрешен правилник**, който неизбежно изисква като **първо изпитание** „сляпото подчинение” и „вярата” в **Непознатите Учители** на школата. Учението, което те представят на кандидата за Гуру не би могло да бъде по-мистериозно, тъй като в основата си представлява плагиатство на различни Древни Традиции, съчетани еkleктично в една уж „Скрита Доктрина” (която е такава само поради невъзможността да се „от-крие” някаква Истина в нея). Великите Мистерии на Древността (в Персия, Индия, Гърция и др.) са оставили един седимент от Митове и Сакрални Символи – по-често противоположни, отколкото съвпадащи, – които единствено една посредствена и злонамерена Душа (един мошеник, да го кажем направо!) би се опитала да обедини в един модерен синкретизъм.

Ще се забележи, че по време на онова пътуване до Санта Мария едно чувство на ожесточена културна критика се бе установило в моето сърце и заплашваше да разбие и ампутира окончателно последните остатъци от рационализъм, които все още притежавах. Чувствах се изпразнен отвътре, но бях готов да приема една Истина, която да замени цялата „безполезна” енциклопедична информация, която бях асимилирал през толкова много години на изучаване. Каква стойност имаше това помпозно академично знание, ако

то не ми помагаше да посрещна и разреши мистериозните ситуации, които разказах – ситуации, в които бях въввлечен метафизично? Никакво. Бях, прочие, склонен да се освободя от този баласт, за да приема желаната Истина. Една Истина, която се състоеше – и никога не бях бил толкова сигурен в реалността на едно нещо, както в тази на това твърдение, – *в Хиперборейската Мъдрост*. Действително: сега за мен *Истината беше Хиперборейската Мъдрост*, чийто обхватг едвам бях започнал да прозирам в писмото на Белисена Вилка.

На моменти бях обхващан от един безмълвен гняв, който бе на свой ред един персонален упрек, един вид иск, който моето настоящо Аз, странно трансмутирано, отправяше неумолимо към д-р Артуро Сигнагел от годините на търсене – към моето минало Аз, което толкова наивно беше вярвало, че *прогресът* е *логическа* последица от *образованието*. По едно време бях приел, почти без да се замисля, че един закон на *еволюцията* ще позволи на Душата да израстне, ако се следват определени стереотипи на живот. Вярвах, че „*следването на определени правила на морална честност*” и посрещането на живота с позитивен критерий ще доведе неизбежно до едно вътрешно *благо*. – Да. Това беше ключът на прогреса. Щях да живея съобразно една „*трансцендентна философия*”, щях да възприема един религиозен „*начин на живот*” по маниера на ориенталците и в хода на търсенето, на обучението, на аскезата, *прогресът* неизбежно щеше да дойде чрез „*еволюция*”. – Такъв беше някога моят избор и сега, като разбирах, че цялото разсъждение бе погрешно, че нищо не бях спечелил след толкова години на самодисциплина и безполезни саможертви, чувствавах как гневът ме обземаше и също как един безполезен упрек изтръгваше от мен отчаяни стенания.

А че цялото разсъждение бе погрешно следваше ясно от писмото на Белисена Вилка. Законът на еволюцията съществуваше, управляваше и спомагаше за *прогреса* на сътворената Душа и на всяко сътворено същество в съгласие с Плана на Бога-Създател. Но нищо общо нямаше този закон – и никакъв „*прогрес*” не се придобиваше чрез неговата намеса – с Несътворения Дух. Припомнях си с ужас думите на Безсмъртния Бирса: „*Душата на човека от глина, създадена след Началото, започнала да еволюира към Крайното Съвършенство*”. Както изглежда, тази еволюция „*била много дълга*” и за да я ускорят, Боговете-Предатели осъществили чудното и пъклено „*дело*” на оковането на Несътворения Дух към животинския човек или „*човека от глина*”: цялата Хиперборейска Раса, която била Несътворена и която произлизала от „*извън сътворената Вселена*” – от същия Свят, от който идвал Създателят, – била тогава привързана към *еволюцията* на животинския човек и към *еволюцията* изобщо – към *прогреса в иманентното Време на Света*. Според Хиперборейската Мъдрост Духът би трябвало да се освободи от оковането към еволюиращата материя, да се изолира от закона на еволюцията и да предприеме Завръщането към Източника. *Там се намираще търсената Истина*. Наистина, Духът ми потръпваше под действието на една сигурна интуиция: *тази Истина, която може да сияе за Духа с една Несътворена и неугасима Светлина, трябваше да*

бъде завладяна в една борба със свръхчовешки обхват, по време на която щеше да е нужно да се прояви непоколебима решимост.

Това, че съществуваше един Враг, срещу когото трябваше да се води подобна борба – един Враг, който „преграждаше пътя към Източника”, – това го знаех със сигурност от нощта на 21 януари. Но предходните размишления и интуицията, която споменах, ми позволяваха да разбера сега, че грешките от миналото произлизаха от моята **стратегическа слабост** – от това, че се бях поддал наивно на вражеската Стратегия. И тази Стратегия, която несъмнено засяга **всички** области на човешката дейност и дори най-непознатите психични сфери, е прилагана в полето на Културата посредством една Система за Контрол с колосални размери. Както казваше Белисена Вилка: „Културата е стратегическо оръжие на Синархията”. Въпросната Система за Контрол е предназначена да всява объркване и измама и поради това бе виновна за капана, в който бях попаднал. Защото ако Аз бях измамен – ако участвах във вражеската Стратегия – това бе станало поради невежество или „стратегическа слабост”, поради непознаването на природата и дори самото съществуване на Врага: никога не бих могъл да сътруднича съзнателно на синархичните планове, никога не бих могъл да бъда купен от Бялото Братство, тъй както е бил изкушаван духовният интегритет на героичния Нимрод. Накратко, ако Аз се бях поддал в миналото пред измамния натиск на вражеската Стратегия, то се дължеше на факта, че тогава бях бил спящ, духовно заспал. Но сега бях пробуден, благодарение на писмото на Белисена Вилка и на духовния екстаз от 21 януари, и доказателството се намираше именно в непоклатимата решимост да се боря докрай срещу всички и срещу всичко, за да се завърна в Източника и да освободя моя Вечен Дух от неговия материален затвор. Да, Аз се бях пробудил, благодарение на Белисена Вилка, но сега бях способен да формулирам свои собствени заключения относно начините на действие на Врага, който имаше зад себе си възможностите на един Демииург. Синархията – израз на неговата Мощ между човеците – представляваше един страховит спектър от организации и Тайни Общества, които не можеха да бъдат доловени напълно; и посред тази разгръщаща се офанзива се намирах Аз, довчера просто невеж за тези реалности, лесна плячка за вражеската Стратегия. Защото, макар, естествено, да ми убягваше цялостта на Демоничния План, Аз виждах достатъчно ясно прилаганите тактики в областта на Културата. „Модерните синкретизми”, които споменах преди, се подчиняват на тази воля за измама, която Синархията проявява във всичките си Тайни Общества. И идеята за **еволюционния прогрес** на Душата чрез „Кармата”, „правилния живот” или какъвто и да е подобен начин на изкупление, е представена въз **основата** на Тайни Езотерични доктрини или прости религиозни Синкретизми като една толкова очевидна истина, че само глупак би се осмелил да се съмнява в нея. Извън религията същата идея е навлязла в мнозинството от „научните” или „хуманитарни” дисциплини. Поучително е, например, да се види с какво умение синархичните агенти са наложили геометрични понятия, за да внушат телеологични интерпретации на Историята: с една похвална рационалистка строгост, те определят произволно една **геометрична траектория** за **прогреса на**

Човечеството и сетне **проектират** тази фигура върху Историята, установявайки асоциации, аналогии и съвпадения, в повечето пъти тенденциозни и преднамерени. Така прогресът може да следва една траектория по **кръг** ($r^2 = x^2 + y^2$), по **спирала** ($\rho = \alpha\theta$), на **цикли** ($y = \sin x$), по **права линия** ($y = x$), по **експонента** ($y = e^x$) и пр., опитвайки се да принудят Историята да се нагоди и да съответствува на формата на тези функции, „потвърждавайки” по този начин теорията или официалната догма на синархичната секта.

Прилагането на Аналитичната Геометрия в религиозната интерпретация на Историята не бива да ни изненадва: „**Бог геометризира**” – заявяват някои знаменити синарси; „**Бог е Великият Архитект на Вселената**” – твърдят други; но като цяло всички твърдят, че намерението на Единния Бог е човекът и Материята, Светът и Всичко **да еволюира**. Това е един от ключовете на рационализма, лежащ под споменатите „**Окултни Доктрини**”. Защото **да еволюира** означава да се развива в Историята в съгласие с един определен закон. „**Законът на еволюцията е този, който придава на човешкия прогрес една геометрична траектория**” – постулира Синархията. Но, след като е така, каква е езотеричната облага, която придобива Синархията, налагайки **културно** еволюционизма, включително езотеричния, в кой да е от неговите геометрични варианти? Много просто: ако всички вярват, че човекът еволюира, че Обществото еволюира, че Вселената еволюира, че прогресът съответствува на един закон, те ще приемат безусловно, че **бъдещето се определя от закона на еволюцията**. Това предполага, че в името на едно **по-добро бъдеще** може да се упражнява определен контрол в настоящето. Т.е. „**да оставим на тези, които познават закона, да контролират Обществото днес, за да имаме едно по-добро бъдеще утре**”. Празна утопия! Кой познава закона, освен Учителите на Мъдростта от Бялото Братство, а също тъй Мъдреците от Сион?

Сега всичко става ясно: целта на Синархията е Контрола над Света и тя, естествено, подготвя своите управляващи кадри с една добре изградена инфраструктура за индоктриниране, докато човечеството, подходящо дезинформирано, очаква „**Хората на Съдбата**”, които да контролират ресурсите на властта и да „**планират**” бъдещето. Такава е реалността, която пулсира зад една Екзотерична Школа и която непредпазливите, фанатизираните и замаяните от синкретизма – толкова цветист, колкото кух и рационалистичен – не могат да усетят.

От друга страна достатъчно е да се посочи, че синкретизмите възникват когато човечите са изгубили способността да възприемат Мита в цялата му символична чистота. Тази загуба е една тежка рана в способността за метафизическо мислене и на метафизичното възприятие, аналогично, ако искате, на една загуба на зрението или слепота. По аналогия се говори за Тъмната Епоха или Ерата на Мрака: да се изгуби зрението – да не се вижда – е същото като да се „вижда” всичко черно.

Съществуват текстове за окултистката Доктрина, които изглеждат притежават добро философско и научно обоснование; но също тъй съществуват фалшификации на картините на Леонардо да Винчи, толкова свършени, че се не се поддават на преценката на престижни експерти. И е логично – както в единия, така и в другия случай – качеството на измамата да зависи от умението на фалшификатора. В езотеричния случай, за нещастие, фалшификаторите са постигнали висока степен на умение: тях ги има много добре „подготвени” за своята мисия, владеещи една голяма „обща Култура”. Да вземем например „езотеричните” писания на „учени” и „ерудирани” автори, такива като Е. П. Блаватска, Рудолф Щайнер, Рене Генон, Макс Хайндел и др., и да сравним смесицата от теософия, поддържана от кой да е от тях, с елементарната простота на метафизичните символи на Древната Мъдрост. Какво следва от това сравнение? Че ние не можем да четем един символ (да виждаме неговата истина), но наистина можем да четем една книга за символа, която няма да ни разкрие смисъла му, но ще ни развлече с множество описания и асоциации, поддаващи се на рационална интерпретация, които ще ни създадат илюзията за едно разбиране и един прогрес, тъй както е угодно на Синархията.

„Съществува един сетивен далтонизъм и един гносеологически далтонизъм” – писа някога големият епистемолог Лусиано Айенде Лесама. Може да се добави, че *„съществува също един семиотичен далтонизъм”*: това е този, от който страдат тези, които не могат да видят истината на един символ и които трябва да бъдат излекувани преди да търсят едно „Окултно Познание”. За да не бъдат измамани. За да не бъдат използвани от Синархията.

Без едно ясно виждане на символичното и едно адекватно морално различаване е невъзможно да постигне познанието на Хиперборейската Мъдрост, която от друга страна не се намира в Екзотеричните Школи. Липсата на тези качества или тяхното презиране довежда адепта-далтоник до търсенето на „феномените” и Могъществото, до следването на „източни” дисциплини, без тяхното разбиране, или до предаването пред очарованието на „научните изследвания” на парапсихологията (Кирлианова камера, психобиоенергетика и прочие шарлатанства).

Опасността се състои в това, че въпросните „Окултни” Школи (с легален статус, фирмено име и телефон) не се колебаят да обещават на хора със съмнителна духовна способност, но удобни за техните планове, всякакъв вид Сили и „освобождаващи опитности”. Разбира се, прогресът ще дойде „после”: след няколко „Посвещения”, „напредвайки” във „вътрешните степени”.

„Не помагаме на един бедняк – казва К. Г. Юнг – като му дадем в ръката една по-голяма или по-малка милостиня, макар че той иска това. Помагаме му много повече, когато му посочим пътя, та да може той чрез труд да се освободи трайно от своята нужда. Духовните просяци от наши дни, за съжаление, са прекомерно склонни да приемат един вид милостиня от Изтока, т.е. да си присвояват без да

мислят духовните притежания на Изтока и да имитират сяпко техния маниер и метод”.

Всички тези разсъждения ме довеждаха до едно заключение: У този, който търси парапсихологично феноменално Могъщество – *тавматургия*, – винаги има един невежа или един дезинформиран човек. У този, който обещава да го даде, може да има само една извратена воля. Затова бях решил да разглеждам като „*синхронистично съвпадение*” всяка възможна връзка между духовния екстаз от 21-я ден на януари и едновременното с него земетресение. Можеха да бъдат спокойни във Валхала Белисена Вилка и всички нейни предци от Дома на Тарсис, и Боговете-Освободители, и всяко такова духовно Същество, което наблюдаваше моето поведение! – За мен краят на мистичното видение означаваше края на трансцендентния опит: *нито разполагах с една Сила, която да въздействува върху Материята, нито желаех да я имам. Силите на Материята не бяха успяли да ме измамят този път и навярно никога нямаше да го постигнат.*

Размишлявах така, докато километрите бързо изминаваха и Салта се разтваряше щедро със своите долини и дефилета. „*Между зони на цветисти и отвесни върхове се редуват брегове с изобилна растителност, очертани от скали с чудноват вид, някои прочути като тази на Епископа, един действително внушителен склон със своя растеж и разнообразие на мотиви*” – прочетох в картата, която бях купил в Серийос. Вече се намирах близо до Кафаяте, където планирах да обядвам и да купя някои подаръци, особено изисканото вино от областта. Когато се правят импровизирани пътувания по провинции или области с крайна бедност като това, което Аз предприемах, винаги е полезно да се носят подаръци във вид на храна. Един литър хубав „*Торонтес*”²¹⁵ или няколко курабийки с карамел могат да отворят невъзможни порти, гранични контролни пунктове и да спестят всякакъв вид затруднения.

Влязох в Кафаяте и след като извърших някои покупки в един магазин за регионални стоки, спрях пред площад „*Либертад*”, за да обядвам в един ресторант, който обещаваше от една табела: „*Меню на деня: пирожки и пиле с пикантерия*”.

Глава X

Към 14:30 часа се намирах отново на път, заобикаляйки потока Лас Кончас и готов да предприема втората част от пътуването до Санта Мария.

Земята беше ронлива, тъй като, както изглежда, от известно време не беше валило и вятърът беше доста силен, сякаш за да бъде това пътуване още по-бавно.

215 *Торонтес* – бял винен сорт грозде, разпространен предимно в Аржентина, както и виното, приготвяно от него (бел.прев.).

Два часа по-късно бях изминал само 70 км и бързах да прекося по средата селото Колалао дел Вайе, тъй като пътят продължаваше по главната улица. Това село се намира в провинция Тукуман на средата на пътя, прекосяващ географския клин, който едно лошо прокарване на границите бе поставило на настоящата карта. То има около двадесет квартала по дължина и четири-пет по ширина. Докато преминавах през него, наблюдавах същия синдром, който се проявява в хиляди села и селца в Северна Аржентина: упадъкът.

Бедността е епидемично заболяване в тези – парадоксално – богати провинции, забравени от бюрократичния централизъм на мегаполиса Буенос Айрес и от леността или безсилието на местните управници, които обикновено са с вързани ръце от един несъществуващ извън официалните речи федерализъм.

Бедността е болест, от която боли. Но най-болезнено е да се вижда упадъкът; тоест: да се гледа това, което вчера е било блестящ пример, преобразено днес в непристойна гледка.

Докато автомобилът изминаваше бавно улицата от пръст, гледах къщите в испански колониален стил, които днес са сенки на онова, което са били в някогашните дни на блясък. Жестоки карикатури на надеждата и вярата на своите строители.

„Тези, които са издигали тези къщи, – мислех със съжаление, – са вярвали в Аржентина, имали са вяра в Америка”.

Безжалостната им руина е съкрушителният отговор на тези илюзии.

Виждаше се, че това село, както и толкова много други, се бе развивало до един апогей, който ще трябва да се постави преди около 50 или повече години, а сетне е настъпил период на упадък, по време на който не е била издигната нито една стена, нито дори се е поставила една тухла. Прозорци, затворени преди години, когато са изгнили дървените рамки; напукани и плесенясали стени; фасади, изгризани от хилядите суровости на времето и Душата.

Упадъкът на една градска общност – на нейната архитектура – е един регрес, който неизбежно се загнездва в Душата на обитателите. И там бяха те, гледайки ме да преминавам с онзи отсъстващ поглед, онова съзерцателно безразличие, толкова характерно за туземната Америка.

Защото в тях откровено се виждаше упадъкът; в тези босоноги деца, които ме шпионираха иззад един ъгъл; в тези тъмни монголоидни очички, които ме гледаха наивно, предлагайки да ми продадат царевична питка, но които ставаха недоверчиви при най-малкия въпрос. Каква е разликата между това селище, тези къщи, тези обитатели, тези деца и техните еквиваленти от други части на Америка: от Боливия, Перу, Еквадор или Колумбия? Никаква.

В този отговор също се коренеше упадъкът; в това, че заплащайки високата цена на това, да се изолираме от Латинска Америка, стоте години на „Европейска Култура” не са оставили нито една следа у тези креоли, забравени от всички. Не сме им дали нищо по-различно от това, което са получили в споменатите страни. Не са нито повече, нито по-малко цивилизовани от тях, въпреки вярата в обратното, поддържана от европеизиращата олигархия, която управлява тази страна от сто години насам.

Затова едно обяснение на общия упадък, който опустошава селищата с американска кръв, може да бъде следното: за петстотин години европейската Култура не се е вкоренила в Душата на американеца, защото нито тези, които са я налагали с кръв и огън, нито тези, които са я преподавали с усмивка на лице, са вярвали действително в нея. Хилядолетната Култура на американските Раси, динамизирана от действието на Велики Митове, е била заменена от материалистичната европейска Култура, лишена от духовност и трансцендентност. И религията на Америка, която съхранявала спомена за Белите Богове, била забранена в полза на *рационалистичната* доктрина на католицизма: занапред туземците трябвало да величаят библейската история на Избрания Народ, да почитат един разпнат Бог-евреин, за който не били чували да се говори никога преди, като оставали извън теологичната дискусия, защото новата религия пристигала вече готова, завършена в своето философско обосноваване. Ако там, в неznайната Никея, един Събор бил решил, че Бог е троичен, какво можели да кажат тук наскоро покорените езичници? А тези, които били тук – може би те знаели какво означавала католическата Догма? Не – те убивали и грабели *в името* на католическата Догма, която никой не разбирал, нито някой се грижел да обясни. Но богатството свършвало. Накрая идвало времето да бъде създадено едно ново богатство, да започнат да се произвеждат културни обекти за тези покръстени империи. И тогава, в същия този момент, започнал упадъкът. Църквата щяла да процъфти със завладяването на Америка, разрушавайки систематично всяка следа от атлантския произход на великите цивилизации, всяко доказателство за извънземната природа на Духа на човека. А испанецът, обезумял, както предричала Великата Майка Бина на Киблѳн, щял да пролее по подобен начин кръвта и семето си върху туземните народи. От този Воден Холокост щели да произлязат „*Синовете на Ужаса*” – метисното население на Америка – хора като тези, които виждах сега, преминавайки през техните западащи селища. Хора, културно безразлични, които изглеждат решени да не правят нищо. Освен ако не дойде някой гринго²¹⁶ с вяра в нещо и започне отново да издига къщи и селища, те няма да го направят. И всичко ще рухне на земята, разбито на парчета – детинско, но ефективно отмъщение – така, както са рухвали вчера техните Култури и както ще рухне утре Душата на Запада, ако упорствува в това, да продължава разделена от кръвта на Америка.

216 *Гринго* (лат.-амер.) – чужденец, по-специално такъв, идващ от САЩ (бел.прев.).

Като преминавах през Фуерте Кемадо, не можах да не си спомня, че на това място е лагерувал Диего де Рохас преди четири столетия, когато вървял, преследвайки Лито де Тарсис. Той не могъл да намери Пукарата на Тарси, въпреки че навлизал в Тафи дел Вайе в продължение на месеци. Но щях ли да успея аз? Вярвах, че да; че указанията на Белисена Вилка бяха много точни и щях да успея да стигна до Чакрата; и че щях да разпитам индианеца Сегундо – необичайния потомък на Народа на Луната. И този оптимизъм не ме беше напуснал когато стигнах до Санта Мария.

Като прекосявах моста над Рио Санта Мария, погледнах часовника: седем и половина вечерта. Беше ми отнело пет часа да дойда от Кафаяте и вече се свечеряваше. Въпреки моето нетърпение да стигна колкото се може по-сторо до къщата на вуйчо Курт, бях решил да изчакам нощта, за да изпълня обещанието пред мама относно благоразумието и сигурността.

Спрых колата пред един друг магазин за местни артикули, за да си купя от прочутите продукти на зоната: пипер, мармалад, стафиди и вино. След като бях платил за покупките, реших да се позабавлявам, запитвайки продавача за улица „Фрай Мамерто Ескую“. Така узнах, че тя вървеше от изток на запад, завършвайки до Рио Санта Мария, която е една от периферните граници на града и тече от север на юг.

„Номер 95 – помислих си – трябва да е близо до реката, навярно в последния квартал“.

– Търсите някого на улица „Ескую“? Може би мога да Ви помогна, – изненада ме с въпроса си продавачът.

Ах, това селско любопитство! Но не се оставих да бъда впечатлен.

– Да, търся една продавачка на пончоси, – излъгах. – В Салта ми дадоха приблизителния адрес, защото не си го спомнях с точност.

– Една продавачка на пончоси на улица „Ескую“? Хмм... Не, за съжаление не познавам никаква продавачка на пончоси, която да живее на улица „Ескую“... Но кажете ми какъв вид пончо търсите? Защото аз имам един добър асортимент. И на добра цена...

Един момент по-късно излизах с моята първоначална покупка плюс едно бяло катамаркенско пончо с инкска бродерия.

Избрах за вечеря един второкласен ресторант, който обаче според продавача на местни продукти приготвяше най-хубавото заешко задушено в долината Йокавил. Едвам се бях разположил на една отдалечена маса и установих, че съм постъпил правилно, тъй

като това бе място, често посещавано от продавачи и търговски пътници, където никой нямаше да се учуди на присъствието на един странник.

Тъкмо се наслаждавах на десерта – сладко от кайоте²¹⁷ с лешници, – когато едно парцаливо хлапе предложи да ми излъска обувките.

Има една възраст, – помислих потиснато, – детството, която всички животни в природата употребяват, за да играят и лудуват, закриляни от своите родители и останалите възрастни членове на популацията. Човешкото същество обаче не може да гарантира на своите деца радостта да изживеят най-хубавата възраст така, както тя трябва да бъде живяна: наслаждавайки се на фантазията.

По начало ми е противно това, децата да работят с цел печалба и първият ми импулс беше да отпратя това ваксаджийче; но ми хрумна една идея и тутакси протегнах десния си крак в безмълвно съгласие. Това беше едно хлапе на около седем години с несъмнен индиански произход. То започна, измивайки и покривайки с мазило обувките ми, за да се опита сетне, чрез енергични масажи с една ивица лен, да получи желания блясък.

– Как се казваш? – попитах го, опитвайки се да спечеля доверието му.

– Антонио Уанка, господине, – отвърна бързо то.

– Каж ми, Антонио, далече ли живееш?

То повдигна рошавата си главица и ме погледна с въпросителен израз в очите. Накрая сви рамене и посочвайки някакво неопределено място, каза:

– Уф, много далече, господине – натам, от другата страна на реката.

Реших, че въпросът ми е бил неудачен. Трябваше да опитам отново, но този път щях да бъда по-директен:

– Знаеш ли улица „Ескую“?

Замисли се за момент, но личицето му веднага светна:

– Да, господине; тя е онази, дето е на края на града. Ако вървите по тази улица надясно, – посочи улицата на ресторанта, – ще я намерите, когато свърши паважът. Точно където свършва паважът е улица „Ескую“, господине.

Говореше без да спира да лъска и с този темп скоро щеше да свърши. Наведох се малко, за да говоря без да повишавам глас и му казах:

217 *Кайоте* – вид тиква (*Cucurbita ficifolia*), отглеждана в Латинска Америка заради ядивните плодове, семена и млади кълнове (бел.прев.).

– Отивам да видя Серино Сангедолсе, познаваш ли го?

Засмя се, докато се облизваше.

– Сладкаря ли? Кой не го познава дон Серино, господине?

Протегна главица и ми каза с доверителен тон:

– Не му казвайте нищо, но аз и братчетата ми все се опитваме да си откраднем от него бурканчета с бонбони, – на хлапето му потекоха лигите. – Никой не ги прави по-вкусни в Санта Мария. Хи, хи, хи!

Засмя се като врабче, възхвалявайки пакостливостта си, и беше най-сетне едно дете.

Вуйчо Курт е „сладкар“ – помислих учуден. Дойде ми на ум в този момент, че съм бил глупак да не го предвидя, но тази идея нямаше смисъл и я зарязах.

Хлапето беше приключило работата си и аз разполагах с достатъчна информация, за да намеря вуйчо Курт. Платих му щедро и то се отдалечи към другите маси, за да предлага услугите си.

Един часовник на стената, висящ под картинка с колекция от върхове на стрели, показваше 21 часа. Платих сметката за вечерята и излязох.

Нощта беше хладна, но небето бе покрито с облаци и нямаше нито полъх вятър. Изкарах колата и потеглих, следвайки инструкциите на ваксаджийчето.

Колкото повече се приближавах до улица „Ескую“, къщите ставаха по-редки и по-некачествени, докато накрая се озовах в едно предградие с мизерен вид, където не само паважът свършваше, но също и уличните светлини бяха почти несъществуващи.

Завих по улица „Ескую“ натам, където инстинктът ми посочваше, че би трябвало да се намира реката и напразно търсех някакъв знак, някаква отправна точка, която да ми позволи да пресметна номерата на къщите.

Проклинайки вътрешно идеята да посетя нощем вуйчо Курт, скоро разбрах, че обикалям един квартал, образуван от малки ферми от по четири или пет хектара всяка.

В Северозападна Аржентина всички ферми се подчиняват на един и същ стереотип на постройка: един правоъгълник земя, акуратно заграден с тел, и една „зала“ (къща на собственика или пазача), издигната на кратко разстояние от входната порта. Могат да съществуват вариации или добавки, но това е общият „тип“, който аз познавах добре, тъй като собствената ни ферма в Серийос се нагаждаше към същата схема. Знаех

следователно, че е безполезно да викам от входа, предвид че къщата обикновено е отдалечена от него, и приех несъзнателно факта, че ще трябва да вляза в една от малките ферми, за да обявя моето пристигане.

Автомобилът се придвижваше около пет минути по сенчестата улица „Ескую“, която сега създаваше несъмненото впечатление за осезаем наклон. Реката трябваше да се намира наблизо, но макар мощната светлина на четири високи кварцови лампи да пронизваше мрака, не успях да различа нищо по-надалеч от двадесет метра. Спрях колата и я поставих на ръчна спирачка; щеше да е по-добре да направя едно проучване пеша.

Взех от жабката едно фенерче-писалка, чиято оскъдна светлина понякога се оказва полезна, и се спуснах, погрижвайки се да заключа колата в случай, че се отдалеча от мястото. Един момент по-късно установих навременността на решението си да спра колата, защото петдесет метра по-нататък улицата се стесняваше рязко и падаше в едно дълбоко дере над Рио Санта Мария, която течеше долу на едно разстояние от сто или сто и петдесет метра. Ако бях продължил напред с колата, щях да се видя в затруднение да завия и да се върна.

Намирах се най-сетне в началото на улица „Ескую“, не много далеч от жилището на вуйчо Курт.

Това предположение ми вдъхна нови надежди да се опитам да се ориентирам – нещо, което, както виждах, беше доста трудно.

Улица „Ескую“ беше изгубила своите тротоари няколко пресечки по-рано и там, където се намирах сега, представляваше само една алея от груб чакъл, която се простираше между две огради, ограничаващи непознати собствениности. На изток беше реката, поради което, ако това беше последният квартал – предполагаемото местожителство на вуйчо Курт, – то търсеният адрес трябваше да бъде на една от двете страни на улицата, на няколко крачки оттук.

Разучих северната страна, която се състоеше от една ограда от три реда тел до височина метър и петдесет, но обхванати по цялата си дължина от много гъсти храсти лугуструм, съвършено подрязани във формата на колони Изминах около сто и петдесет метра, без да намеря никаква порта или врата, поради което заключих, че се намирам от задната страна на фермата.

Опитвайки се да преодолее досадата, която чувствавах от тази необичайна ситуация, преминах от южната страна и отново предприех търсенето. Тази ферма беше по-

добре оградена, защото скоро открих една груба ромбовидна телена мрежа, която позволяваше да се види гъсталакът от познатия лугустрем.

Нощта ставаше непроницаема, намалявайки помощта на малкото фенерче, затова ходът ми бе тромав и колеблив, докато проучвах длан по длан този тъмен участък от улица „Ескую”. Когато вече се отчайвах, че ще намеря някакъв вход в тази стена, се случи чудото: една голяма порта от тръби и телена мрежа изникна от мрака почти в края на улицата, на десетина метра от дерето. Насочих лъча на фенерчето навътре, но, както и предполагах, не видях никаква постройка, а един път, образуван от два успоредни коловоза, който се изгубваше в тъмнината. Наляво се виждаше една поддържана плантация от лози, малки и с изобилни гроздове; надясно – безкрайна редица от дървета в смесена овощна градина.

Върнах се да огледам портата, но не намерих звънец, нито някакъв бутон; вместо това открих два стоманени пръстена, единия в портата и другия в бетонната рамка, съединени от тежък железен катинар.

Обезкуражен се облегнах на портата, опитвайки се да взема някакво решение. Най-разумното щеше да бъде да си тръгна и да се върна през деня, но ме възпираше предположението, че би могло да има слуги или може би роднини на вуйчо Курт, за които моето присъствие щеше да се окаже много странно. Оставаше възможността да продължа нощното търсене, влизайки във фермата въпреки катинара; стига тя да беше действително жилището на моя вуйчо...

Стоях нерешен, хванал мрежата на портата, втренчвайки поглед в посоката на входния път, когато ми се стори, че виждам за момент проблесването на някаква светлина. Беше само за секунда, но достатъчно, за да се роди отново надеждата да получа някакъв резултат тази нощ.

Съобразих, че къщата трябваше да се намира доста далеч – причина поради която светлината не стигаше до портата, навярно засенчена от дърветата и други пречки. Не мислих повече и се изкатерих по мрежата, съседна на портата. Изключвайки това, че едно парче от моето сако „Сафари” остана в бодливата тел, която увенчаваше рамката на мрежата, успях да вляза без проблеми. Няколко секунди по-късно се движех спокойно по вътрешния път, следвайки с фенерчето отчетливите следи от превозно средство, които го образуваха. Изминах пеша около сто метра, когато пътеката зави рязко надясно и навлезе в една група листати дървета. Веднага след като минах този завой, съзрях на около тридесет-четиридесет метра една къща от алпийски тип на два етажа с покрив от полукръгли цигли, чийто цвят контрастиреше с бялото на стените и черните решетки на прозорците и балконите. Тя се очертаваше призрачно на фона на тъмнината на нощта, без, както изглежда, да има запалени светлини.

Това видение и мълчанието, нарушавано само от жуженето на *койуйосите*²¹⁸, само ме обезсърчиха още повече. Спрях се за миг и съзерцавах огромната маса на къщата, прикрита от клоните на няколко гигантски върби, които се клатеха като люлки в ритъма на един лек бриз. Имах необяснимото желание да се втурна да бягам и да напусна тази нереална сцена, но веднага се съвзех и тръгнах напред с големи крачки с намерението да почукам да вратата, за да поискам да се срещна с вуйчо Курт или Серино Сангедолсе.

Именно тогава го чух.

Намирах се на няколко метра от къщата, когато усетих надясно зад гърба ми да идва един *познат звук*... Беше едно остро скимтене. Едно много особено виене, което могат да разпознаят незабавно само онези, които са имали опит в отглеждането на кучета. Защото това скимтене е изразът на желанието да нападне, което кучето издава, когато господарят му забранява да го направи.

Спомних си, как мама беше донесла във фермата едно малко коте и за да не го напада Канут, реши да го накара да го подуши, докато го извикваше с резки думи и му забраняваше да го закача. Тогава Кануто трепереше, колебаейки се между инстинкта за убиване и подчинението, което дължеше на своите господари, и издаваше едни измамни скимтения, които не изразяваха болка, а удържаното желание за нападение.

Този именно тип скимтене беше прозвучало зад гърба ми.

„Кучета! – помислих разтревожен. – Как не забелязах липсата на кучета? Боже, какъв съм глупак! Всички ферми имат кучета”.

Но... защо не лаеха? Защо не бяха залаяли?

Обърнах се бавно. Това, което видях, ме изпълни с внезапен ужас, парализирайки ме на място там, където се намирах. Две двойки зелени очи проблясваха в полусянката на няколко крачки от мен. Бяха очите на животни, може би на кучета; но мисля, че паниката ми бе предизвикана от осъзнаването на две неща: едното – необичайният размер на тези зверове, и другото – тяхната също така необичайна предпазливост. Защото изглеждаше немислимо, че бях могъл да измина такова разстояние по фермата, без животните да издадат нито един лай, а вместо това ме бяха следвали мълчаливо, почти пълзейки, докато се озоват толкова близо до мен, че можех да ги докосна с върха на крака си.

Единият от зверовете отново изскимтя с явното желание да се нахвърли върху мен. В момента, когато обземаше сигурността, че техният господар едва ли бе далеч, прозвуча едно модулирано изсвиркване с несъмнен човешки произход. Този път не успях да се обърна, защото зверовете, чувайки свиркането, се задействаха като задвижени от пружина и с един голям скок се нахвърлиха върху жертвата си.

218 *Койуйо* – вид голяма цикада (*Quesada gigas*), характерна за американския континент (бел.прев.).

Въпреки, че бях почти парализиран от ужас, инстинктът за самосъхранение и множеството години практика на *Карате* ме накараха да заема позиция. Но това бе само, за да установя, че онези свирепи животни имаха някаква особена тренировка, тъй като вместо да хапят и да търсят гърлото, както правят бойните кучета, тези изглежда знаеха точно какво да направят: всяко едно се насочи към една ръка и заби в нея своите зъби. Почувствах разкъсаната плът и видях, че зверовете сключват челюстите си без намерение да пускат. Тласъкът на атаката ме накара да се олюлея, защото двете кучета изглеждат тежаха повече от моите 90 кг; една секунда по-късно падах назад, докато усещах как се троши костта на лявата ми ръка в устата на гигантския пес. Докато падах, мислех за различни тактики, с които да се освободя от кучетата: да се претъркуля, да ги ритна в тестисулите, да захая...

– *Крак!* – прозвуча един удар в моя череп и всичко потъна в мрак.

Гербове на аржентинските провинции



Формоса



Чако



Сантяго дел Естерио



Мисионес



Кориентес



Ентре Риос

КНИГА ЧЕТВЪРТА

„Историята на Курт фон Зюберман”

Глава I

Буйните води течаха, течаха и ме влачеха, без да мога да се съпротивлявам. Недалеч, обвит в гръмовен шум и пяна, водопадът поглъщаше водните потоци като титанично жадно гърло. Приближавах се към ревящата бездна, виждах ръба, опитвах се безполезно да плувам, но водата ме завличаше. Накрая се провалих в буйния поток с главата напред. Това беше краят. Щях да се разбия на дъното върху остриите скали. Трябваше да отворя очи. Трябваше да отворя очи...

Правейки върховно усилие, отворих очите си, които бяха мигновено заслепени от един ужасен блясък. Мигах, опитвайки се да нагодя зрението си към светлината на Слънцето, докато си давах сметка, че лежа в една непозната стая. Гледах като хипнотизиран прозореца, украсен с бели завеси, докато лека-полека мъглите, в които беше обвито съзнанието ми, се разсейваха.

Първото нещо, което осъзнах, бе силната болка в главата ми, плюс един вид натиск върху скалпа и челото. Опитах се да повдигна ръце до главата и една нова болка прониза нервната ми система. Почти не можех да движа ръцете си, които и двете бяха бинтовани до лакътя. Лявата беше по-засегната и чувствителна, защото и най-малкото движение изглеждаше като мъчение; дясната също така болеше, но изглежда беше в по-добро състояние. С последната установих, че някаква превръзка покриваше целия ми череп до челото. Движението бе много болезнено, направено по рефлекс при възвръщането на съзнанието ми. Въпреки неговата краткотрайност, то се оказа достатъчно, за да разтревожи човека, който седеше от дясната страна на леглото ми под един такъв ъгъл, който не ми бе позволил да възприема присъствието му в първия момент. Това бе един огромен мъж, с остър поглед и гръмовен глас, който се приближаваше към мен с разтревожено изражение и... говорейки на висок глас. По-стар, отколкото си го спомнях от онази нощ в детството ми, но въпреки това не се беше променил много: беше без съмнение вуйчо Курт!

Лицето му изглеждаше обезсърчено, а гласът му изпълнен с болка, говорещ несвързано:

– Ти си единственият ми племенник, а почти те убих. Пролях собствената си кръв! Някакво проклетие е паднало върху мен. О Боже, краят ми наближава, защо прибавяш и това нещастие към моите страдания?...

– Ще се оправяш, Артуро, синко, – продължаваше вуйчо Курт с огорчен глас. – Ще се възстановиш. *Ампехът*²¹⁹ Паласиос те прегледа и каза, че скоро ще се почувствуващ по-добре. Как ще можеш да ми простиш, дете мое?...

Вуйчо Курт продължаваше да ломоти непрестанно своите оплаквания и извинения, приковал мощния си син поглед в мен.

Обвит в една засилваща се дрямка, правейки усилия да координирам мислите си, разпознах в ръбатото лице на моя събеседник познатите черти на майка ми.

Гледах го втрещено като зашеметен, търсейки да кажа нещо, когато дочух ясният звук на едно кучешко ръмжене. То достигна до ушите ми, идвайки от извън къщата, и имá ефекта да накара спомените да се струпат в главата ми. Последното, което бях видял и

219 *Ампех* – туземец лечител (бел.прев.)

почувствувал, когато разучавах фермата на вуйчо Курт, се яви пред мен като една съкрушителна лавина.

– К... какви бяха тези? – избърборих, опитвайки се да удържа треперенето, което разтърсваше цялото ми тяло. На лицето на вуйчо Курт се изписа въпрос.

– Какво? – попита объркано.

– Зв... зверовете, – казах с усилие, понеже усещах езика си подут и изтръпнал.

– А, булдозите, – досети се вуйчо Курт. – Това са кучета; кучета от Тибет. Много особени животни, автентични кучета. Навярно единственият вид, който заслужава това име. Те са необичайни животни, способни да получат получовешко обучение. – Неволно разширих очи от ужас и вуйчо Курт, забелязвайки това, се извини опечалено:

– Това, което стана с теб, беше нещастен случай. Един неразбираем инцидент, за който съм виновен само аз. Булдозите те нападнаха, защото аз им го наредих. О Боже, само аз съм виновен за най-голямото престъпление! Пролях собствената си кръв!...

Вуйчо Курт започна да повтаря предишните несвързани приказки, докато аз леко пропадах в безсъзнателността. Очите ми се затваряха, слушайки човека, когото бях дошъл да посетя, зареден с толкова много илюзии, преобразен сега в герой от гръцка трагедия заради моята непредпазливост и непредвидливост!

Скоро аз също се почувствувах виновен и сърцето ми се сви; опитах се да изрека някакво извинение, но една спасителна полусянка затъмни съзнанието ми, потапяйки ме в дълбок сън.

Ще се опитам да съкратя подробностите от моята зловеща намеса в живота на вуйчо Курт. Това ще е една отстъпка в полза на другите данни, които желая да поставя на разположение на читателя за по-добрата интерпретация на тази странна история. Затова ако на някого му е хрумвало да си помисли, че всичко, което ми се беше случило дотогава, е повече от достатъчно, за да покрие една квота от мистериозни факти, ще му кажа, че много греша. На това приключение му липсваха важни части – бих казал, че то едва започваше – и ако до този момент ме бяха преследвали забележителни „случайности“, това, което щеше да стане после, не оставаше по-назад. Защото вуйчо Курт имаше да разкаже една история. Една история, толкова странна и необичайна, че разгледана сама по себе си, тя изглеждаше невероятна; но история, която аз трябваше да приема с достатъчно внимание, защото „тази“ история беше част от „моята“ собствена история.

Но да не избързваме. Денят, в който отворих очи и видях за втори път в живота си вуйчо Курт, беше последвалият след нощта на моето злополучно влизане във фермата. Около петнадесет часа бях оставал в безсъзнание за отчаяние на вуйчо Курт, който се бе боял, че ми е причинил една тежка мозъчна травма.

Ударът, нанесен с дръжката на един пистолет „*Люгер*“, беше бил съкрушителен и според вуйчо Курт би трябвало да се благодари за спасението ми на ненормалната твърдост на моя череп или на някакво чудо.

Откъде тази сигурност? Защото той бе удрял с голяма сила – достатъчна, според думите му, за да убие неканения гост. Тази сила се дължала на факта, че вуйчо Курт бил очаквал едно покушение, едно нападение в кой да е момент.

Той имал основание да вярва това, както ще се види, и злата сполука – или друга причина – пожелала Аз да имам злощастната идея да осъществя онова подозрително нощно посещение.

В първия момент, след като се уверил, че няма други нарушители, вуйчо Курт ме довлякъл до къщата и се заел със задачата да преглежда джобовете ми в търсене на оръжия и елементи за идентификация. С изненада, както може да се предположи, намерил Железния Кръст – своята награда, – писмото на мама и документите и картите, които доказвали надлежно моята самоличност.

Според вуйчо Курт, той щял да се самоубие на място, ако не бил необяснимият факт, че Аз все още съм дишал. Първата му реакция била да потърси помощ, но давайки си сметка на необичайното в ситуацията решил да бъде крайно предпазлив с цел да избегне намесата на полицията. По същата причина изглеждало неудобно да се обърне към някой непознат лекар, което щяло да го постави в затруднено положение.

Трябва да обясня, че вуйчо Курт се беше женил, че живееше сам в къщата, подпомаган от едно семейство стари и предани индианци, които обитаваха една малка съседна постройка. Освен споменатите, там никога не бяха живяли повече от десетима ратаи, които да се грижат за лозята и малката фабрика за бонбони и арропе²²⁰, но те заемали една барака, отдалечена на тридесет метра от къщата и не били достойни за доверие.

Вуйчо Курт повикал стария иконом на име *Хосе Толаба*, чукайки отчаяно по прозореца на неговата стая.

– Пепе, Пепе!

220 *Arrope* (исп. *arrope* от араб. *al-rubb*) – сладък сироп, получаван от гроздов сок и добавки от различни плодове (бел.прев.).

- Да, дон Серино, – отвърнал с готовност старецът.
- Ела бързо Пепе! Случи се беда, – извикал вуйчо Курт.

Макар той да бил повикал само стареца, пет минути по-късно се появили Пепе и жена му, тъй като от тона на повикването предположили, че става нещо сериозно.

Старата Хуана постоянно се кръстела, докато вуйчо Курт и Пепе премествали бездиханното ми тяло до един диван във всекидневната, тъй като спалните се намирили на горния етаж, свързани със стълба.

Бил съм изгубил малко кръв от един дълбок разрез на височината на тила, но най-впечатляващ несъмнено бил начинът, по който кучетата били раздробили ръцете ми. Вуйчо Курт оставил на старите да измият раните и да се грижат за мен и потеглил да търси *ампех* Паласиос.

Изкарал от гаража един чисто нов джип „*Тойота*” – придобит по времето на „*сладкото сребро*”²²¹ – и потеглил бързо, забелязвайки при излизането присъствието на моя „*Форд*” на няколко метра от портата.

Часът бил неподходящ за търсенето на какъвто и да било лекар, но не и за *Ампех* Паласиос.

Този персонаж, който не е измислен, но би заслужавал да бъде такъв, е един индиански лечител, световноизвестен със своето владение на кинезиотерапията. Вече стар през онези години, той все още поддържа своя скромен кабинет, без да бъде закачан от никого, тъй като престижът му е толкова голям, колкото и богатството, което е натрупал, благодарение на даренията, които щедри и богати пациенти са поставили в неговите ръце. *Ампех* Паласиос е накарвал да проходим мъже и жени, парализирани от години, карал е да се задвижат вратове, вдървени като камък и е изправил толкова гръбначни стълбове, отписани от травматолозите по цял свят, че би било трудно да се повярва, ако не съществуваха книгите с подписи, които го доказват.

Тези книги са един втори туристически източник за Санта Мария, тъй като тук има подписи и бележки от хора от целия свят, които са идвали при *ампех* Паласиос в търсене

221 „*Сладко сребро*” (исп. *dulce plata*) в смисъл на „*лесни пари*” – аржентински израз, отнасящ се до периода, когато цената на песото била изкуствено фиксирана на 1 щатски долар по време на военната диктатура (1976 – 1983 г.), профсъюзните права били отменени, докато банките и външния дълг нарастнали почти експоненциално. Това довело до упадък на промишлеността и обедняване на голямата част от населението, отдало се на безконтролно харчене (бел.прев.).

на надежда. Богати и бедни, свещеници и лекари, знатни и плебеи – всички са подписвали неговите книги, за да засвидетелствуват мъдростта на *ампеха*. Тук няма нито магия, нито чародейство, а чисто и просто Древна Мъдрост, които династии от диагитски *ампехи* са съхранявали и предавали от бащи на синове. Днес синовете на *ампех* Паласиос са дипломирани медици в Университета в Салта и специалисти по Травматология. Така те следват фамилната традиция и практикуват с успех познанието, хиляди години по-старо от материалистичната Наука на Запада.

Вуйчо Курт се върнал половин час по-късно, съпроводен от *ампех* Паласиос. Този, който е един пълничък старец с едри бели мустаци и ръце, големи като сандали дванадесети номер, се заел да прегледа главата и ръцете ми.

– Главата не е счупена, – заявил *ампехът* десет минути по-късно, – но ще трябва да се изчакат няколко часа, за да се види дали няма травма в мозъка. Лявата ръка е счупена и трябва да ѝ се постави гипс; на дясната костта е здрава, но тъканта е много разкъсана.

– Виж, Серино, – продължил *ампехът*. – Не мисля, че е сериозно, но трябва да му се зашият главата и ръката и да му се дадат противовъзпалителни и антибиотици. Това е твърде много за мен, който само намествам кости; ще ти изпратя малкия ми син, който тъкмо е тук на посещение. Той е доктор и ще се погрижи по-добре за него.

Един час по-късно пристигнал д-р Паласиос, ръмжейки, понеже трябвало да пътува за Салта в 5, а го били събудили в 1 часа.

Заел се напълно със своята задача, правейки няколко инжекции, зашивайки раните на дясната ми ръка и гипсирайки лявата.

Затворил разреза на скалпа, предварително обръсвайки наранената зона с едни кукички от инертна пластмаса.

– Сигурно ли е, че кучетата не са бясни? – попитал с недоверие синът на *ампеха*.

– Мога да Ви уверя, – заявил ужасено вуйчо Курт. – Ухапах го, защото аз им го наредих; те са много питомни животни и ми се подчиняват сяпо. Никога не ще нападнат никого от само себе си.

Докторът поклатил глава, измърморвайки нещо относно съмненията, които хранел във връзка с кротостта на булдозите от Тибет.

Три часа по-късно д-р Паласиос си тръгнал, а вуйчо Курт, вземайки ключовете, които съм имал в сакото „*Сафари*”, вкарал автомобила ми във фермата и го поставил в своя гараж.

На втория ден се опитах да се изправя, тъй като дойдох на себе си в един момент, когато нямаше никой в стаята. Тогава почувствах една ужасна слабост и такава замайване, че почти паднах на пода. Останах седнал на ръба на леглото, съзерцавайки не без известно любопитство мястото, в което се намирах.

Това бе една строго мебелирана стая със шкаф от дялан кестен и легло с предпазна мрежа срещу комари. Това, че се намирах на втория етаж, заключих от наклонения покрив и тежките греди, които го поддържаха. В този момент влезе старата Хуана и се стресна, виждайки ме седнал.

– Ай, млади господине, – каза старицата. – Как тъй ги вършите тези неща? Трябва да си почивате, така нареди Докторът.

Тя ме побутваше ме твърдо за рамената, за да ме накара да приема хоризонтално положение, докато Аз я оставих да го направи, учуден от поведението на непознатата.

Незабавно се озовах отново легнал и завит с одеялото, докато старицата не преставаше да протестира:

– Млади господине, преместили сте гипсираната ръка; това не е хубаво; той ще се ядоса...

– А... Господинът, – попитах плахо.

– Дон Серино? Ей-сега ще дойде, – отвърна старицата, – като му кажа, че сте се съвзели.

Тя се приближи до вратата от дясната ми страна – другата отвеждаше в една баня, както узнах по-късно, – но преди да излезе се обърна и каза:

– Стойте спокойно, млади господине, скоро ще Ви донеса една супа и орчата²²² от орехи, – усмихна се тя. – Ще видите как скоро ще си възвърнете силите.

С течение на дните Аз се възстановявах и петнадесет дни по-късно вече се спусках до трапезарията и се разхождах по парка, съседен на къщата.

След още петнадесет дни ми свалиха гипса и около тридесет и пет дни след като бях пристигнал в Санта Мария, можах да потегля към Тафи дел Вайе при изумителните обстоятелства, които ще разкажа по-късно.

²²² Орчата (исп. **horchata**)– освежаваща напитка, правена от растително мляко от смлени ядки, вода и захар (бел.прев.).

В началото писах няколко пъти до моите родители, измисляйки, за да ги успокоя за моето продължително отсъствие, едно мнимо археологическо проучване в Пукарата на Лома Рика. Също така разговарях по телефона с д-р Кортес с цел да му поискам едно петнадесетдневно удължение на моята отпуската, която приключваше тези дни, но успях с това само след като му съобщих, че бях претърпял един инцидент.

Нещата ставаха трудни, защото все още не бях започнал да издирвам местопребиваването на сина на Белисена Вилка, а отпуската ми вече приключваше. Но когато потеглях от Санта Мария бях с приповдигнат морал и имах повече вяра от всякога. За това бяха допринесли продължителните разговори, които бях имал с моя необикновен роднина. Но нека се върнем към онези дни на възстановяването, когато вуйчо Курт започна разказа за своя фантастичен живот.

Глава II

Тъй като съм лекар, още през първите дни на възстановяването ми разбрах, че то щеше да е дълго, поради което, разполагайки с достатъчно време, не виждах никаква причина да не разкажа за моето приключение на вуйчо Курт. Никога не съм изпитвал желанието да споделям моите проблеми с някого, нито съм имал довереници. Но сега беше различно. От деня на земетресението постоянно се окайвах, че не познавам някого, комуто да се доверя: някой достатъчно „духовен”, за да не се присмее на нещата, случили се около смъртта на Белисена Вилка. Но и някой, който също така разполага с необходимата свобода, за да може да приеме едно познание, носещо със себе си толкова сериозни опасности.

В един даден момент мислех да се обърна към професор Рамирес, но сетне се засрамах от тази егоистична идея, която можеше да постави в опасност живота и ума на този образцов човек, отдаден на своята професура и на семейството си.

Оттогава бях притеснен, защото чувствавах, че започвам да боравя с идеи, прекалено „големи” и прекалено нечовешки, които биха могли да разстроят ума ми, ако не ги споделя. И ето че внезапно възкръсва от миналото един човек *от моята кръв*, когото никога не бях и мечтал да познавам. Един човек, *самотен* като мен; един човек *на действието*. Един човек *с опит* и то на такъв възраст, в която вече не се бои за живота, защото смъртта започва да се очертава като реалност.

„Да, – мислех, вземайки решението, – *ще споделя всичко с вуйчо Курт*”.

В началото приказвахме за дреболии, тъй като и двамата избягахме да говорим за своите тайни; аз не разкривах причината за моето посещение и той мълчеше за

бруталната атака на булдозите и неговия удар. Разказах му за моето следване и също за моите родители; той ми обясни техниките за получаване на хубаво *arpone* от туна.

Така печелехме взаимно доверието си, докато един ден – един от последните, в които бях на легло, – аз му казах:

– Вуйчо Курт, бих искал да ми донесеш куфарчето, което носех с мен. То остана в колата през нощта, когато пристигнах.

За моя изненада вуйчо Курт отвори една от вратите на гардероба и извади от едно чекмедже куфарчето, което, както изглежда, беше било там през цялото време. Отворих го и извадих писмото на Белисена Вилка и някои бележки, които си бях правил, когато разговарях с професор Рамирес.

– Ще ти обясня причината за моето посещение, – казах, опитвайки се да внуша важността, която според мен заслужаваше въпросът. – Това е една фантастична и невероятна история и сериозно мисля, че само на теб ще се осмеля да я разкажа без резерви и без страх.

Вуйчо Курт повдигна вежди, живо заинтригуван от нещо, което поне за мен изглеждаше да е изключително важно. Моите думи и тонът, който употребих, създадоха подходящата атмосфера за това.

Беше три следобед от един обикновен ден, двамата бяхме обядвали и ведрото спокойствие, което цареше в тази изгубена ферма приканваше към диалог и доверие. Разполагахме с цялото време на света, за да го използваме както ни е угодно.

Започнах да разказвам случилите се събития и ако хранех някакво съмнение относно правдоподобността, която вуйчо Курт би приписал на всичко това, то скоро се разсея. Видимо смутен в някои моменти и обзет от нетърпение в други, той ме прекъсваше постоянно, за да поиска подробности и след като получаваше това, което желаше, ме окуражаваше да продължа с авторитарен тон, какъвто не познавах у него.

Случаят на Белисена Вилка беше завладял напълно интереса му, но след като узна за съществуването на писмото, изглеждаше сякаш полудява. В този момент го извадих от куфарчето и той трябваше да направи огромно усилие, за да не го грабне от ръцете ми: моето намерение беше да му позволя да го прочете, но не в този момент, а после, когато съм приключил да разказвам за случилото се. Показах му го, прочее, и продължих с разказа, без да се смущавам от безпокойството на вуйчо ми, на който явно му струваше голямо усилие да изчака момента, за да го прочете. Обясних в общи линии целта на това посмъртно послание, без да навлизам в подробности относно невероятната история на Дома на Тарсис, споменавайки само хилядолетното преследване, което бе претърпял той от страна на Голените-Друиди: говорих за Бера и Бирса и за моето убеждение, че Те бяха

истинските убийци на Белисена Вилка. В този момент изглеждаше, че очите на вуйчо Курт щяха да излязат от орбитите си; но устните му оставаха запечатани от изненада. Накрая му предадох превода, който професор Рамирес бе направил на подписа „*ada aes sidhe draoi mac hwch*”, и неговите по-нататъшни намеци за Голените-Друиди, което според моето съждение потвърждаваше истинността, ако не на всичко, то поне на голяма част от съдържанието на писмото.

Тук магията се прекрати и вуйчо Курт, скачайки на крака, извика:

– Да, Артуро! Друидите! Тях очаквах в нощта, когато ти дойде! След 35 години възприех безпогрешния знак за тяхното присъствие и знаех, че във всеки момент мога да бъда нападнат, макар и да не знаех защо бяха изчакали толкова дълго, за да се **появят отново** сега. И сега го зная: защото ти си идвал при мен, носейки ми Най-Голямата Тайна!

Това бе един рев, който излезе от гърлото му, произнасяйки тези фрази на немски, на който незабавно отвърнаха два продължителни воя на песовете един етаж по-долу и извън къщата. Не можах да не се слисам, тъй като вуйчо Курт винаги бе говорил на испански, понеже моето владене на немския език не е добро като последица от решението на родителите ми да ме възпитат като „изцяло аржентинец” до такава степен, че те дори помежду си не използваха този език.

Също така не ми бе убягнал фактът, че колкото и силно да бе извикал той, не беше възможно да са го чули кучетата. Как тогава му бяха отговорили?

Гледах сега „с други очи” на вуйчо Курт, когато до този момент считах за един човек като толкова други, измъчван от спомена за дните на войната, но в останалото напълно нормален.

Разбирах, със закъснение, че имаше нещо повече: вуйчо Курт притежаваше едно тайно познание, което тежеше извънредно много в неговото съзнание, съживено сега от моя разказ.

Вуйчо Курт трябваше да е на около седемдесет и две години, но правеше впечатление да изглежда с десет години по-млад. Необичайно висок – по моите изчисления около метър и деветдесет, – той беше добре сложен, с атлетична фигура и се виждаше, че се поддържа във форма. Косата му, която трябва да е била черна, беше сива, подстригана много късо; очите – ясно сини, веждите – гъсти, устата – с тънки устни, гъст мустак и твърда челюст, завършваха неговото описание. Един последен детайл навярно представляваше белегът, който набраздяваше лявата му страна, очертавайки се върху розово-червения цвят на бузите му – знак за здраве за неговата възраст.

Обичаше да се облича просто, в спортен стил, и винаги го виждах обут в спортни обувки от груба кожа.

Накратко – той беше впечатляващ човек, още повече в този момент, когато изглеждаше сякаш изхвърля искри от очите си. Така остана няколко минути, разхождайки се в кръгове по цялата стая с ръце отзад, в които държеше писмото на Белисена Вилка, което току-що му бях дал.

Аз пазах почтително мълчание, макар и да бях заинтригуван от тази реакция. Бяхме прекарвали няколко часа в разговор, докато отвън бързо се смрачи. Стаята беше потънала в полусенки, когато старата Хуана влезе и запали лампата.

– Господи, дон Серино, как така стоите на тъмно? Вечерята вече е готова. Ей-сега ще донеса и на г-н Артуро неговото, – усмихна се старицата преди да излезе, както ѝ беше обичаят.

Това прекъсване успокои вуйчо Курт, който все още се въртеше замислен. Той спря до краката на леглото ми с ръце на гърба и на правилен испански каза:

– *Neffe*²²³, вярвам, че ти си ми донесъл един отговор, който очаквах от десетилетия. Ако е така, ще мога да умра спокоен, когато всичко приключи, – каза тайнствено той. – Но кажи ми, какво те доведе точно при мен? Как ти хрумна да дойдеш да ме видиш?

– Исках да открия причината, която са имали **SS**, за да съберат всички документи за Друидите, – отговорих. – Когато помислих за това, в паметта ми се яви споменът за онази нощ преди тридесет и пет години, когато ти ми подари Железния Кръст. Беше една интуиция, защото незабавно, без видима причина, ме връхлетя увереността, че ти ще знаеш отговора на тези въпроси. След това узнах от мама, че си бил офицер от **SS**. ...И ето ме тук.

– Ха, ха, ха! – засмя се възхитен той с онзи гръмогласен смях, който бе издал когато ме откри на стълбата в Серийос като дете и който така добре си спомнях.

– Правилно си предположил, *Neffe*, – продължи вуйчо Курт. – Аз мога да ти разкажа някои неща, които ще ти бъдат от полза за решението на твоите проблеми. Неща, отнасящи се до *езотеричната Доктрина* на Черния Орден **SS**. Но, по един неизбежен и показателен замисъл на Боговете, ще те изненада да узнаеш до каква степен са били в ръцете ми отговорите, които търсиш. Но преди да говорим за това, нека вечеряме.

Тръгна си, оставяйки ме погълнат от нови въпроси. От предишното му възклицание се очертаваше ясно една друга мистерия: какъв контакт беше имал вуйчо Курт с Друидите, които, както изглежда, го бяха преследвали до смърт от години насам?

223 *Neffe* – „племенник“ на немски (бел.авт.)

Глава III

В 21:30 часа вуйчо Курт се разположи в един удобен люлеещ се стол до моето легло и след като остана замислен за няколко минути, започна да говори. Виждаше се, че беше размишлявал върху всичко случило се и бе взел едно решение.

– Виж, Артуро, – каза той със сериозен тон, опитвайки се да бъде убедителен, – разбирам, че ще бъдеш нетърпелив да получиш отговорите, които са те довели дотук, но трябва да ми дадеш време да прочета писмото на Белисена Вилка. То е един огромен ръкопис и ще са ми нужни няколко дни, за да го асимилирам, но е необходимо да го направя преди да отговоря на твоите въпроси; по този начин ще имам предпоставката на това, което знаеш, ще преценя какво още не знаеш и ще мога да се изразявам с точност.

Той очакваше моето безусловно одобрение. Въпреки това, считах, че нищо нямаше да му навреди, ако ми даде предварително някакъв отговор.

– Съгласен съм да разполагаш с време, за да прочетеш писмото, вуйчо Курт. Но кажи ми сега, как е възможно в деня на моето пристигане да си очаквал една атака от Друидите? Искам да кажа: как си знаел, че Те са щели да дойдат?

– Ами защото предишния ден бях чул *жуженето* – безпогрешното *жужене на медоносни пчели*, което свидетелствува за *употребата на Дордже върху Сърицето!* Да, *Neffe*. От този миг ме връхлетя една необузdana тахикардия, която все още изпитвам. Но отново всичките им трикове се провалиха пред силите, с които са ме надарили Боговете, и те ще се видят принудени да се изправят срещу мен лице в лице. – Очите му блестяха предизвикателно, но Аз исках да си изясня нещата. Намекът за жуженето и за Дордже – елементи, които Белисена Вилка споменаваше в Двадесет и Петия Ден, когато Бера и Бирса превърнали в юдейски битум кръвта на Господарите на Тарсис, – *преди да е прочел нейното писмо*, ме бе смразил от изненада.

Треперейки го попитах:

– Но, тогава, ти вече си чувал и преди това жужене?

– Разбира се, Артуро. Чух го за пръв път през 1938-ма – преди 42 години.

– И къде? – запитах с изумление, нарастващо в очакване на изненадващия отговор.

– В Тибет, на границата между тази страна и Китай. Беше по време на една експедиция до Портите на Чанг Шамбала.

Кръвта блъскаше в слепоочията ми, чувствувах се объркан, замаян и помислих, че може да изгубя съзнание. Стаята бе изчезнала от погледа ми и в ума ми, заедно с хилядите идеи и ситуации, изникващи от писмото на Белисена Вилка, въпросите се свеждаха до

своята крайна абстракция – какво, как, кога, къде, – борейки се да придобият конкретна форма и да се изстрелят към вуйчо Курт. А той, забелязвайки моето объркване, започна да се смее весело.

– Виждаш ли, *Neffe*? Знаех си! Ще бъде невъзможно да успееш да разбереш нещо по начина, по който предлагаш да водим разговора. Ще ти разкажа всичко, не се бой! Но за да можеш да се възползуваш от моя опит, за да можеш да го разбереш, най-добре ще е да се запознаеш в общи линии с моя живот. Отново ти казвам: почакай, докато прочета писмото; после ще ти разкажа моята история и тогава твоите въпроси действително ще бъдат съгласувани и моите отговори ще придобият смисъл. Но, – продължи той, – като виждам, че твоето нетърпение не е малко, ще ти дам нещо, за което да размишляваш през тези дни. Ако не съм те разбрал погрешно, ти ще се опиташ да намериш един езотеричен Орден, за който се предполага, че съществува в Кордоба – един Орден от Мъдри Строители – Орден, посветен на изучаването на Хиперборейската Мъдрост?

Потвърдих с кимване.

– Е, добре, *Neffe*: Аз съм в състояние да твърдя, че е много вероятно да разполагам с точни сведения за въпросния Орден. И не само за него, но и за тайнствения Посветен, който го е основал.

Това бе последното, което бях очаквал да чуя и устните ми отново останаха запечатани, докато в ума въпросите се оформяха с огромна скорост. Но вуйчо Курт не ми остави време да ги задам:

– Ще ти го докажа! – каза той, докато развиваше един пакет, който бе донесъл, скрит в якето си. Несъмнено вуйчо Курт не бе имал намерение да повдига този въпрос, освен ако нетърпението ми го принуди, и затова беше скрил този пакет: ако не се бе оказало необходимо, той нямаше да го покаже в този момент.

Когато приключи, в ръцете му остана една книга с обемист вид, подвързана с дебели корици, покрити с червена обвивка. Държейки я пред очите ми, той я отвори и откри първата страница: на нея бе обявено най-напред заглавието на труда и името на автора: „**Фундаменти на Хиперборейската Мъдрост**” от „**Нимрод де Росарио**”. Подолу един надпис даваше указания относно произхода на книгата: „**Рицарски Орден Тиродал на Република Аржентина**”.

След като бях прочел тези кратки фрази, вуйчо Курт обърна страницата и ми посочи едно „**Писмо до Избраните**”, което беше вмъкнато във вид на предговор; в края на същото, три страници по-нататък, се намираше подписът на автора, Нимрод де Росарио, и следното указание: „**Кордоба, август 1979 г.**”.

– Шест месеца! – възкликнах аз. – Била е публикувана само преди шест месеца! Как, вуйчо Курт, как по дяволите, тази книга попадна в твоите ръце?

– Ха, ха! Не съвсем по волята на Дявола, а на моя добър приятел Оскар, който почина само преди три месеца и отнесе тайната в гроба. – Тук той стана сериозен, като забеляза разочарованието на лицето ми. – Знам, че тази част от новината няма да ти причини никаква радост, но е за предпочитане да узнаеш истината отначало.

Оскар, за когото ще ти говоря по-нататък, беше бежанец като мен в Аржентина от 1947 г. Също както с твоите родители и други Камеради, обикновено се срещаше с мен веднъж-два пъти в годината: след тези тайни срещи всеки от нас се връщаше към обичайните си занимания. Нито писма, нито телефон – нищо не трябваше да ни свързва, ако искахме да продължаваме да бъдем свободни. За мен вече се знаеше, че ме преследва една тайна организация, чиито заповеди без съмнение казваха: „*да се екзекутира на място*”; но случаят с Оскар беше различен – него го издирваха „официално”, за да бъде съден за „*военни престъпления*” и искът бе направен от Съветския Съюз, тъй като Оскар беше родом от Естония. Но Оскар, който минаваше за италиански емигрант под името „Доминго Пиетратеста”, се бе оженил в Аржентина и имаше едно хубаво семейство, което трябваше да защити на всяка цена: в неговия случай не можеше и да се мисли за възможността да се остави да бъде заловен от Врага. По тази причина предприемахме крайни предпазни мерки, за да се срещаме на всеки шест месеца. Но още по-малко можехме да спрем да се виждаме, тъй като и двамата бяхме скъпи Другари, не само от войната, а от много години по-рано – от времето, когато заедно учехме в Школата **НАПОЛА**.

– Ах, Оскар, Оскар, – въздъхна вуйчо Курт. – Един приятел за повече от един живот. Един спътник за завладяването на Небесата и Преизподните, един Другар за Вечността.

– Н...но той е умрял? – казах, заеквайки, за да върна вуйчо Курт към реалността.

Той остана мълчалив за момент. Накрая изглежда си спомни за мен и продължи разказа си:

– Да, *Neffe*. Оскар почина преди четири месеца; „*от естествена смърт*” според всички версии, но не ми убягва фактът, че може да е бил убит: каквато и да е смъртта му, неговата съпруга никога не ще обяви публично истината. Бъдещето на тримата синове на Оскар ще я принуди да си прехапе езика преди да проговори. Така че не знам със

сигурност какво се е случило, тъй като по очевидни причини не ще мога да се приближа до семейството му преди да е изминало едно доста дълго време: една година или повече.

Но да се върнем към твоето, Артуро! – каза енергично той, след като въздъхна дълбоко, сякаш прощайки се със своя покоен приятел. – Преди около осемнадесет месеца, повече или по-малко, ние се срещнахме в провинция Хухуй, в хотел „Провинциал” в Тилкара: и двамата минавахме за туристи, които посещават прочутата Пукарá. Тогава забелязах, че беше много възбуден и щастлив: бе намерил, каза ми тогава, **тези, които имат пряк контакт с Извора на Хиперборейската Мъдрост**, т.е. със същия извор, който подхранваше Мъдростта на нашите Посветени Наставници от Черния Орден **SS**. Според Оскар, след 35 години „демократични” и юдейски тъмнини, отново изгрываше Духовната Светлина на Черното Слънце: да, след 35 години, по време на които Врагът изсипа всевъзможни клевети по отношение на Мъдростта на Ордена, и след като стотици самозванци – често прост низш персонал от **SS**, които не са познавали Тайните на Ордена – всяваха объркване във връзка с инициатическото учение, което се преподаваше в него. В Кордоба, обясни ми Оскар, се бе появил един велик Посветен, който се бил нарекъл „*Нимрод де Росарио*”: това „*де Росарио*” било, изглежда, за да разграничи псевдонима си от историческия Нимрод – един Каситски Цар, който е живял 2000 г. пр.Р.Хр. Но това са подробности: важното се състоеше в това, че този Посветен владее всички Науки на Запада и особено Хиперборейската Мъдрост в такава висша степен, каквата Оскар никога не бил виждал извън Германия и то от последните дни на войната, преди 35 години. Наистина, би трябвало да се върнем към онези дни и към човечите, които тайно ръководеха Черния Орден, особено към Конрад Тарщайн, за да намерим един Посветен от същия порядък. Поне такава беше мнението на Оскар.

Разбира се, извън неизбежните сравнения и общото, което те имали помежду си, съществували бездънни различия между Нимрод и нашите стари наставници. Но никаква разлика нямало що се отнася до Честта или до Хиперборейската Мъдрост сама по себе си: в тази област всичко било аналогично на **SS**. Но вече не сме в дните на Третия Райх и на **SS**, и е логично, че при организирането на привържениците на Хиперборейската Мъдрост Нимрод се е видял принуден да се съобразява с това, което реалността – реалността на 1979 г. – му предлага. Все още си спомням думите на Оскар по отношение на духовната некомпетентност на неговите последователи:

„Повярвай ми, Курт, на Нимрод му липсва една расова селекция като онази, която се практикуваше в Германия и от която идваме ние. Знаем, знаем! Вече не сме в Германия, а в хибридни Трети Свят. Аз само си представям една невъзможна възможност, една игра на въображението. Работата е там, че ме боли да гледам как усилията му отиват напразно, как биват злоупотребени от хора, които не успяват да се откъснат от този век. Въпреки това и без да се приближава и най-далеч до дисциплината на **SS**, той е успял да сформира една важна споматгателна група, която му позволява да развива своята Стратегия: с хора, излезли от традиционния езотеризъм, особено мнозината, които са разбрали че

Гностическата Църква на Самаел Аун Уеор е само още една синархична секта, и други, идващи от аржентинския национализъм, ще рече хора с нацистко-фашистка политическа ориентация. С тях той е образувал Рицарския Орден Тиродал, в който се дава едно „Хиперборейско Посвещение”, във всяко отношение подобно на онова, което ние получихме в **SS**’.

„Но Хиперборейското Посвещение, което е Първото от трите, които се изискват за духовното освобождение и Завръщането в Източника, – продължи Оскар, – може само да се дава от някой, който притежава Второто Посвещение, т.е. от един Хиперборейски Понтифекс. Нимрод е, следователно, един Хиперборейски Понтифекс. Как е получил своето Второ Посвещение никой не знае, но ние с теб знаем много добре, че само Висшите Неизвестни – Господарите на Венера, Хиперборейските Богове – дават такова. Естествено, за да изпълни своята мисия, този Посветен си е изработил предварително едно максимално съгласувано в рамките на възможното минало, използвайки за това своята неустойима власт над илюзорната структура на реалността. Но това нас не ни интересува: неговото минало и противоречията, които могат да бъдат установени в него, интересуват единствено Врага. За нас, драги ми Курт, сигурното и неотрицаемото е, че неговата Мъдрост произлиза от един безупречен Извор: Господарите на Агарта”.

„А каква е неговата мисия? – запитал се Оскар. – Това също е една загадка: изглежда, че е свързана с търсенето на определени лица, които ще трябва да ориентира стратегически, за да изпълнят някаква роля в близката Тотална Война. Цялото му усилие е насочено към това търсене, но не вярвам да е имал успех, защото, както ти казах, неговите сътрудници не са най-подходящите за практикуването на Висшата Магия. Наистина, има много малко Посветени в Ордена Тиродал и никой не отговаря на изискванията за тайнствената мисия. Това заявление не е субективно предположение, а нещо, доверено ми от самия Нимрод: наистина, когато разговарях за пръв път с Понтифекса, той, показвайки, че притежава способността да чете инициатическите Руни, ме поздрави за степента, постигната от мен в Черния Орден, но демонстрира едно видимо разочарование. Забелязвайки моята изненада, той незабавно се извини и ми обясни учтиво, че когато приема един Избран за пръв път, винаги храни надеждата, „*че той ще е един от Онези, които ще изпълнят Мисията, възложена от Боговете*”. Този коментар ми обясни всичко и веднага разбрах, че аз явно не бях един от „Онези”, които Нимрод очакваше. Въпреки това, той се отнасяше другарски с мен и ми предложи да участвувам в Ордена, изпълнявайки много специални функции, които по никакъв начин нямаше да застрашат моето положение. Приех, разбира се; и се възползувах от неговото доверие, за да разпитам малко повече за несполучливото търсене на Избраните, способни да изпълнят замислите на Боговете – търсене, което ще да е почти невъзможно в пъкления контекст на настоящата Епоха:

– Типът хора, която Вие търсите, Нимрод, от по-висше качество ли е от този на Посветените от Черния Орден **SS**’?

– Не става на дума за качество, а за стратегическо объркване, господин Пиетратеста. Може би ако можеше да се пресади в тази Епоха един от онези Посветени от замъка Вевелсбург, без той да е изпитал хода на времето, бихме имали един Камерад, подходящ за Мисията. Но сега, определено, нямаме подобен човек. Самите наши Посветени *биха могли да бъдат подходящи за мисията, ако възприемеха напълно Посвещението и овладееха своята животинска природа – ако се решаха да бъдат това, което са. Но е трудно, много трудно, духовните човеци от тази Епоха да разполагат с необходимата храброст, за да престанат да бъдат това, което изглеждат, а да бъдат окончателно това, което наистина са.* Въпреки това, Боговете уверяват, че съществуват човеци, способни на такава храброст и че портите на Мистерията трябва да се държат отворени докато дойдат те или тези, които са тук, се трансмутират. И тази сигурност е това, която ни дава сили да продължаваме, Другарю Пиетратеста.

„Намирах се в една къща в град Кордоба, – обясни Оскар, – принадлежаща на Ордена Тиродал. В широката стая, мебелирана като офис, зад едно високо бюро, беше седнал Нимрод, наблюдавайки ме внимателно. Накрая той отвори едно чекмедже и извади една книга с червени корици.

– Господин Пиетратеста, – каза сериозно той. – Никой не идва до това място, ако преди това не е бил проверен на Земята и на Небето. Вие сте изпълнили изискванията и затова Ви предлагаме тази възможност: да постъпите в Ордена Тиродал и да станете един от неговите Посветени. Всички, които влизат, трябва да изпълнят едни и същи действия, които са много прости: в общи линии те се състоят в *разбирането и приемането* на Фундментите на Хиперборейската Мъдрост, които за благо на Избраните, сме обобщили в тази книга, – той ми подаде червената книга. – Процедурата на постъпването изисква да прочетете тази книга и да решите дали *разбирате и приемате* нейното съдържание. Ако решението е положително, бивате незабавно присъединен към Ордена и придобивате правото на достъп до другите тринадесет книги, които съставляват „Втората Част“ на Фундаментите и съдържат тайната подготовка за Хиперборейското Посвещение. Ако отговорът е отрицателен – ако не разбирате или не приемате фундаментите на Хиперборейската Мъдрост, – само трябва да върнете книгата и да се въздържите от правенето на копия, за да прекъснете връзката с Ордена. Трябва да Ви предупредя, – каза той със заплашителен тон, – че неизпълнението на това условие се наказва сурово от Ордена”.

Глава IV

Оскар обещал да работи с лоялност, – каза вуйчо Курт, – и нямал никакво затруднение да изпълни това. Съдържанието на книгата не било нещо непознато за нас,

макар новината да преставлявал философският език от високо ниво, на който тя била написана: за един балтийски германец като Оскар четенето на този чист испански било едно допълнително изпитание, което обаче той преодолял с младежки ентузиазъм. Така че месеци по-късно, когато приключил четенето, той побързал да поиска да бъде приет в Рицарския Орден Тиродал, като му бил назначен един седмичен ден, за да се среща в определено тайно място с неколцина доверени Другари, които изучавали Втората **Част** на **Фундаментите** и се подготвяли за кайроса на **Посвещението**. И този етап, по думите на самия Оскар, представлявал едно от най-щастливите събития в неговия живот. Но ако имало нещо, което все още не му харесвало, това било моето отсъствие от Ордена. Както ми каза в онзи случай в Тилкара, той вярвал, че моето присъствие и приносът на моите познания за Хиперборейската Мъдрост биха били съществени, за да бъде подсилен харизматично Орденът. Той искал освен това да прочета книгата, но не се осмелявал да не изпълни повелята на Понтифекса, поради което ме умоляваше неуморно да му разреши да представи моето име, за да бъде проверено „*на Земята и на Небето*” и да получа книгата по редовния път.

В крайна сметка се съгласих, по-скоро за да му доставя удоволствие, отколото от истински интерес, тъй като, както тепърва ще разбереш, *Neffe*, аз разполагам с точни инструкции, за да изпълня моята собствена мисия от 1945 г. ***И тези инструкции идват също от Боговете – от същите Богове на Нимрод де Росарио, които несъмнено са също така „Боговете-Освободители”, които са ръководели Дома на Тарсис.***

Следващият път, когато се видяхме – последният, – беше в Кордоба през август миналата година. Няма да отричам, Артуро, че хранех тайното желание да се запозная с удивителния Посветен, за който толкова ми беше говорил Оскар. Това обаче не можа да стане, защото Понтифексът се намирал в някакво тайно убежище, пишейки една нова книга. Въпреки това, Оскар бил посрещнат със знаменателното съобщение, че в Ордена имало една книга за мен: един от старите членове ми връчи екземпляра, който сега държиш в ръцете си, и ми предаде поздрава на Нимрод: „*Понтифексът – каза с почителност той, – се радвал „да се запозае с мен” и ме уверявал, че имам да изпълня едно голямо дело в служба на Боговете на Духа*”. Разбира се, онзи разговор бе осъществен в един хотел, защото никой не можеше да познава имотите, нито местата за среща на Ордена, преди да е бил приет.

Даваш ли си сметка, Артуро, колко близко бях до влизането в Рицарския Орден Тиродал? Бях близко, много близко, но не успях да го осъществя, защото единственият контакт, който имах с Ордена, беше Оскар, а той почина през декември 79-та. Поне това беше онова, което се съобщаваше в телеграмата, изпратена от вдовицата му до моята пощенска кутия в Салта през януари. Друга, по-точна информация не притежавам, *Neffe*. Купих вестниците от Кордоба от онези дни и установих, че действително е било извършено погребението на Доминго Пиетратеста, починал в леглото си от сърдечен удар. След тази зловеща новина, без да мога да сторя нищо друго, освен да изчакам да мине

времето, прочетох много пъти книгата „*Фундаменти*”, стигайки до заключението, че съдържанието ѝ изразява в най-дълбока и строга система от понятия древните и прости истини на Хиперборейската Мъдрост. Причината, поради която Нимрод е избрал един подобен труд, за да регулира достъпа на Избраните до своя Орден, мисля, е свързана с една сюрреалистична визия за Епохата, за настоящата Култура и с *типа* Посветен, който той търси, за да осъществи мисията, възложена от Боговете. Както и да е, преценявам, че не ще причиня никаква вреда на Стратегията на Нимрод, като ти позволя да я прочетеш сега. Само ще поема един Дълг на Честта пред Ордена, който някой ден ще трябва да заплатя. Във всеки случай, ти вече си прочел преди това едно писмо, на което приписвам също такава стойност, каквато и на тази книга, въпреки че все още не си ми позволил да се запозная подробно с него.

Тук вуйчо Курт се усмихна, докато Аз почувствувах, че ме обзема срам. Въпреки моментното смущение, продължих да се усмихвам, както го бях правил от няколко минути насам. Работата бе, че бях в еуфория. Животът ми се бе заплел по един много знаменателен начин след убийството на Белисена Вилка и беше очевидно, че този сюжет *не можеше да бъде случаен: Някой – Боговете-Освободители, ако не „Ангелът-Пазител”, – бе поставил нещо като реален сюжет, като едно либрето на съдбата, което Аз „случайно” да следвам и да открива тези неща в правилния момент. С една дума: бях воден от Боговете.* И тази мисъл, тази сигурност ме изпълваше с интимна радост.

Вече не се съмнявах, че вуйчо Курт притежаваше ключовете, които търсех. Не ме обезсърчаваше фактът, че смъртта на Оскар Файл го беше откъснала от Ордена. С информацията, която сега притежавах, ми се струваше много по-лесна задача намирането на Нимрод де Росарио и Ордена Тиродал: той беше Господарят на Абсолютната Ориентация, а те бяха Мъдрите Строители от неговия Орден. Издирването им имаше за цел – и вуйчо Курт не можеше да знае това, защото все още не беше прочел писмото – да бъде намерен един Нойо или една Врая – Посветени, способни да преминат Камъните на една Долина с две Реки и да стигнат до Меча на Мъдростта при Нойо де Тарсис, сина на Белисена Вилка. И за мен беше ясно, че като му донеса писмото на Белисена Вилка, Нимрод не ще се поколебае да ме упъти към Нойо Вилка, на когото ще предам посмъртното послание на неговата майка. Без да преставам да се усмихвам от радостта, която предизвикваха у мен неговите разкрития, умът ми работеше с голяма скорост, докато на лицето на вуйчо Курт се отразяваше изненадата от едно такова неадекватно отношение. Но причината беше, че Аз мислех, мислех непрестанно как да придобия адреса на Оскар Файл или Доминго Пиетратеста, давайки си сметка, че моят вуйчо никога нямаше да ми го даде доброволно. Накрая намерих решението – просто, като се има предвид, че е било през цялото време пред очите ми: вестниците! Това беше ключът: щях

да потърся в Кордоба вестниците от декември 1979 г. и да прегледам обявите с некролозите. И там щях да открия адреса на семейството му!

Накрая възприех едно по-сериозно отношение и отговорих на вуйчо Курт:

– Вярно е, че последната част на твоето разкритие не е напълно щастлива, – казах със съжаление. – Искрено скърбя за смъртта на твоя Другар; и още повече съжалявам, можеш да го разбереш, че неговата смърт те е откъснала от Ордена Тиродал. Но въпреки всичко, това, което ми разказа за въпросния Орден, е толкова необичайно, че бих могъл да повтора думите ти от този следобед: „*вярвам, че си ми донесъл нещо, което очаквах от много време*”. Ти го казваше за писмото, което още не си прочел, но Аз мисля, че информацията за Ордена и навярно тази книга, която още не съм прочел, също представляват един конкретен отговор на **истинската причина** за моето посещение. Защото, макар и да дойдох **съзнателно**, за да разпитвам за връзката между **SS** и Друидите, ясно е, че това питане ще бъде включено в по-големия въпрос за търсенето на сина на Белисена Вилка, **истинската причина – несъзнателна, но действителна** – за всичките ми действия. И това търсене минава неизбежно през Ордена на Мъдрите Строители от Кордоба, за който ти ми разказа: разбираш ли защо в крайна сметка съм доволен? Защото откриването на този Орден представлява най-нужното за мен – най-важното, – много по-важно, отколкото да получа сведения за Друидите.

– Да, вуйчо Курт, – заявих категорично. – Трябва да прочетеш колкото се може по-скоро това писмо. Няма да те безпокоя, докато не свършиш. Но ти стори много добре като ми каза предварително, че знаеш за Ордена Тиродал: това свали една тежест от плещите ми и сега мога да очаквам с по-голямо спокойствие това, което сетне имаш да ми кажеш.

Глава V

Съгласих се, прочее, да дам на вуйчо Курт достатъчно време, за да прочете писмото, без да си представям какво щеше да произлезе от тази отстъпка. На първо място – било защото той извърши неговото четене добросъвестно, било защото, най-вероятно, испанският език му пречеше да схване с по-голяма бързина неясните понятия на Белисена Вилка, било поради някаква друга причина – но истината е, че той приключи едва след десет дни. А на второ място и най-дразнецното в случая бе, че в продължение на това време той се затвори в своята стая, отказвайки да излиза дори за минута от нея. Прехвърли всички задачи по фермата на своя надзирател Хосе Толаба и нареди храната да му бъде донасяна в стаята от старата Хуана. И напразно Аз се опитвах да пречупя тази решимост: бележките ми оставаха без отговор и не успях да пробия лаконичната вяроност на старицата с моите въпроси. Накратко: трябваше да се въоража с търпение и да приема странното поведение на моя вуйчо! И като връх на моето неудоволствие – без да мога при

това да напредна много в четенето на книгата „*Фундаменти на Хиперборейската Мъдрост*” поради сложността на темите, с които тя се занимаваше: нужен бе поне един Философски Речник, за да бъдат разбрани в дълбочина повечето от понятията, които се употребяваха с голяма прецизност, а не знаех дали вуйчо ми притежаваше някакъв екземпляр, макар че за нищо нямаше да ми послужи, ако той беше на немски. Естествено, не успях да разреша проблема, докато вуйчо Курт не се появи отново, а към това време речникът вече не беше необходим, тъй като така и не приключих четенето на книгата на Нимрод: разказът на вуйчо Курт и събитията, които се случиха след това, неизбежно ми попречиха да го направя.

Психологическият ефект, който писмото произведе у вуйчо Курт, ще да е бил много интензивен, тъй като у него тогава се забелязваше като резултат от четенето една много забележима физическа промяна – несъмнено психосоматичен резултат от полученото впечатление. С няколко думи – по вида на моят вуйчо той изглеждаше да се е върнал с години назад през тези десет дни, беше много по-млад, проявяваше един положителен и общителен характер, с какъвто не го познавах преди. Предполагам – и мисля, че не греша много, – че тридесет и трите години, прекарани в Санта Мария, бяха потиснали неговия нормално весел темперамент и породили онази затворена и песимистична личност, която забелязах при пристигането ми във фермата. Личността на един човек, който вече не вярва особено, че ще се изпълнят замислите на Боговете и очаква примирено идването на Смъртта. Тридесет и три години са много време, за да се чака в Катамарка – аз го разбирах по-добре от всекиго – и ми се струваше логично, че те бяха подкопали неговия характер. И затова разбирах тогава, че промяната му беше оправдана и дори че беше предвидима всеки път, когато писмото на Белисена Вилка отговаряше на неговите очаквания, чието изпълнение е било отлагано за толкова години. И тъй, беше ясно, както самият той го бе признал, че неговите инструкции за след войната – „*инструкциите на Боговете*” – го бяха задължили да остане на това място и че моето пристигане с писмото и подозираната предстояща атака на Друидите представляваха доказателства, че това очакване беше почти приключило.

– Наистина, *Neffe*, – беше първото, което каза вуйчо Курт, потвърждавайки моите предположения, – не писмото е това, което ме засегна в крайна степен, каквато не можеш дори да си представиш, а Мистерията на Белисена Вилка: това, което е било укрито зад нейното реално съществуване и което сега се разкрива пред нас. От писмото, *Neffe*, от неговото съдържание, може да се вземе едно чисто интелектуално участие; но от Мистерията, която писмото и смъртта на Белисена поставят, – от Мистерията на Дома на Тарсис – човек не може да се изключи, без да остане извън Стратегията на Боговете. Мистерията е стигнала до нас – тук вуйчо Курт решително се включваше в моето

приключение – и не можем, нито трябва да се опитваме да я избегнем. Сега, когато кайросът го позволява, трябва да се отиде до края, до Ордена Тиродал, до Нимрод де Росарио, до Нойо де Тарсис и Меча на Мъдростта, до Последната Битка.

Съгласих се с кимване, изненадан от твърдата и солидарна позиция на моя вуйчо. А той продължи, изумявайки ме още веднъж:

– Виж, Артуро, размишлявах през тези дни повече, отколкото можеш да предполагаш, преценявайки случилите се събития и пресмятайки всеки ход, който трябва да се направи за в бъдеще. Чрез този глобален стратегически анализ и имайки предвид моя личен опит, който скоро ще имаш възможността да узнаеш в какво се състои, предвид че ще ти разкажа историята на моя живот, извлякох някои заключения, които ще бъде добре да имаш предвид. Преди всичко и както предполагах първоначално, установих, че ти изобщо не си подготвен да се заемеш с тази мисия. – Исках да протестирам, но вуйчо Курт вдигна ръка по безапелационен начин и реших да му позволя да завърши своето изложение. – Внимавай добре, *Neffe*: не казвам, че **не можеш** да я доведеш до край, а че **още не си подготвен**, за да предприемеш мисията. Но много скоро ще бъдеш, ако схванеш моите аргументи и следваш инструкциите ми буквално.

– Затова първото, което трябва да разбереш, е че никога не се започва една такава мисия без едно предварително дистанциране. Разбирам и не е необходимо да ми го обясняваш, че такава дистанцираност е едно състояние на духовно съзнание, което ти си изпитвал от момента, в който си се впуснал в това приключение: в този момент ти се чувствуваш откъснат от света, освободен от материалните привързаности. Но трябва да ти кажа с реализъм, че една подобна нагласа е напълно субективна, наивна и възпрепятстваща постигането на духовната цел; една нагласа, която не взема предвид враговете, които ще се опитат да попречат на изпълнението на мисията – врагове, надарени със страховити сили, които разполагат с една абсолютна мобилност; една нагласа, най-сетне, която е стратегически самоубийствена. Защото нима действително е „откъснат от света” този, който се кани „да изпълни една духовна мисия”, използвайки „периода на своята отпускане”; който зависи „от парите”, за да пътува – от едни пари, които са ограничени и които в някой момент могат да свършат; който подценява врага и оставя зад себе си и извън себе си „слаби точки”, които могат да бъдат лесно атакувани и разрушени, т.е. който пътува без предварително да се е отрекъл от любовта към „нештата от света”, каквито и да са те: семейството, имотите, приятелите, привичния контекст, където се развива обичайния живот и пр. – все възможни „мишени” за вражеските удари? Не, *Neffe*; който се държи така е чисто и просто един добър човек, но не и един добър воин: той не ще успее никога да изпълни своята мисия; Врагът ще го задържи, нанасяйки

му удар в гръб, заплашвайки или разрушавайки онова „*отеън*”, което той обича – онова, с което той е действително свързан, към което е вързан или привързан, макар и той да не го признава или разпознава.

Разбирах напълно неговата гледна точка и признах правотата му веднага: наистина аз все още оставах привързан към много неща и моето пътешествие не можеше да бъде по-импровизирано. Въпреки това, времето, с което разполагах, за да реша моята Съдба, беше малко. По-скоро Съдбата реши за мен, без да ми даде време да се променя, да се пробудя, да се „подготвя”, както искаше вуйчо Курт. Всичко се беше случило толкова бързо! И какво трябваше да направя сега? Това бе, което попитах вуйчо Курт:

– Какво повече можеш да направя, предвид обстоятелствата, като се има предвид как се случиха нещата? – запитах повече за себе си, отколкото за вуйчо Курт, опитвайки се да се оправдая. – Вярно е, все още запазвам моята работа, но истината е, че не ми е хрумвало, че може да не се завърна. А що се отнася до парите: не съм богат и ти го знаеш; и действително не знам какво ще правя, за да си осигуря това, от което имам нужда, ако това приключение се проточи прекалено. Емоционалното от друга странта – любовта към моите роднини и приятели – предполагам, че не ще узная до каква степен го владее, освен когато бъде подложен на изпитание: със сърцето никога не се знае, вуйчо Курт! Да, твоите упреци са справедливи, но ти ще трябва да си този, който да ме ориентира в този момент, защото иначе не ще има друго средство, освен да продължа по същия „наивен” начин, както започнах.

Вуйчо Курт ме гледеше със съжаление, без съмнение удивен, виждайки безотговорността, с която аз приемах нещата. Според него Друидите бяха жестоки врагове, от които човек не биваше да се бои, но също и не трябваше да ги подценява. аз не се страхувах и това беше хубаво; но изглеждаше очевидно, че аз подценявах врага, че не си давах сметка, че бих могъл да бъда унищожен в кой да е момент, че се втурвах, предизвиквайки един могъщ противник, „*без да съм подготвен за това*”. Не знам дали моята нагласа в онзи момент стигаше до такава степен на неразумност, но вуйчо Курт считаше, че е така и това го отчайваше. Затова той бе склонен да ме разглежда като един неопитен войник – един войник, обучаван в неговата собствена войска – и вместо да предложи и дискутира с мен това, което трябваше да се направи, той се зае да нарежда мерките, които според неговата преценка трябваше да се вземат незабавно:

– Ще изпратиш веднага една серия от телеграми, отменяйки всичките си ангажменти. Откажи се от своята работа, от твоето следване, от клубовете, библиотеките или от каквито и да било организации, с които си свързан. Сбогувай се с когото трябва да го направиш, съобщавайки, че предприемаш едно дълго пътешествие: ако обезкуражиш техните очаквания да те видят или да се сбогуват, те скоро ще те забравят. Ако имаш някакъв имот, определи пълномощник – някого, когото не познаваш и който не те познава, например една адвокатска фирма, – и нареди неговото ликвидиране. Процедирай по същия начин с всичко, което те свързва със стария ти живот: скъсай всичките връзки, заличи всички следи, не оставяй никакви пътечки. Не е достатъчно да бъдеш мъртъв за себе си; трябва също така да умреш и за Света!

Парите засега не ще бъдат проблем: аз ще ти предоставя достатъчно, за да осъществиш тази мисия. Прекарал съм повече от тридесет години, трупайки пари, и е настъпил денят да ги използвам. И те са толкова толкова твои, колкото и мои, *Neffe*. (Знаеш ли, че съм направил завещание на твое име?). Разбира се, моите пари ще решат проблемите на момента, но това не е окончателно решение: ще се опитам за в бъдеще да ти преподам оперативните тактики, за да можеш винаги да си набавяш пари или нещата, от които имаш нужда. Става на дума за техники, методи за използване на себе си – техники, които всеки Хиперборейски Посветен трябва да знае да прилага.

Разбира се, направих всичко, което той ми беше наредил. Правех го, докато траеше моето възстановяване – през дните, в които вуйчо Курт ми разказваше своята необикновена история. Накрая, в деня, когато трябваше да потеглим, нищо от моя предишен живот в Салта не остана непожълтено. Всичко, което бях направил през годините на усилия и труд, сега беше разтурено: рано или късно д-р Артуро Сигнагел щеше да бъде само един спомен; а сетне и това нямаше да съществува – възможност, която въодушевяваше вуйчо Курт. Не исках да мисля за впечатлението, което тези мерки щяха да причинят на татко, мама и Каталина, защото сърцето ми щеше „да се размекне” и се боях, че вуйчо Курт ще го забележи: пред него аз исках да изглеждам по-силен, отколкото бях, исках да го успокоя относно моето душевно равновесие и смелост. Исках да се поставя на неговата висина – на нивото на неговите изисквания, – тъй като почти без да забележа аз бях започнал да се възхищавам на вуйчо Курт, да оценявам неговите големи умения, да го ценя и разбирам.

Глава VI

На следващия ден след онзи, в който приключи четенето на писмото, в 21:30 часа вуйчо Курт се настани в един удобен люлеещ се стол до моето легло и след като стоя замислен няколко минути, започна да ми разказва за своя живот:

– Така, както се случва сега с теб, една серия от „странни“ съвпадения повлияха по определящ начин първите години на моя живот. За да се възприеме в по-широка перспектива това твърдение, ще трябва да започна разказа от много години преди моето раждане – в точния момент, когато моят баща, барон Райнхолд фон Зюберман, идва на този свят, т.е. в 1894 г. в град Кайро, Египет. През същата тази година в Александрия, на 130 км от Кайро, се ражда също една личност, която щеше да бъде по-важна от всяка друга в моя живот. Имам предвид Рудолф Хес, чието раждане се пада на 26 април 1894 г.

Въпреки разстоянията между двата града, баща ми и Рудолф Хес скоро се запознават, тъй като родителите на Хес го изпратили да следва във **Френския Лицей** в Кайро – училището, което посещавал татко, – от шест до дванадесет години. Другари от детството, двамата били свързани от едно близко приятелство, което се затвърдило с с годините.

След приключването на първоначалното образование – така, както правеха мнозина заможни германци със своите деца, – те били записани в **Evangelische Paedagogium**²²⁴ в **Godesberg-am-Rhein**²²⁵ – град на разстояние десет километра от Бон.

Когато и двамата били на шестнадесет години, т.е. в 1910 г., те се разделили, за да следват различни поприща. Татко се записва за **Политехническият Институт** в Берлин в специалността Индустриално Инженерство. Рудолф Хес заминава за Швейцария, където постъпва в **École Supérieure du Commerce**²²⁶ в Ньошател по настояване на баща му – богат износител от Александрия, който желае да въведе младежа в света на търговията. Намерението на Рудолф било в границите на възможното да следва докторат по математика.

Войната от 1914 г. проваля всички планове. Татко е извикан от моята фамилия в Кайро, където се завръща когато избухва конфликтът и остава там окончателно, тъй като след като поема длъжността на инженер в захарната фабрика, не ще може вече да завърши своето следване.

Рудолф Хес, който остава в Швейцария само една година, се намирал в Хамбург, усъвършенствувайки се в специалността Външна Търговия, и побързал да се запише в Първи Баварски Пехотен Полк. Бил раняван два пъти – през 1916 и 1917 г., – получавайки Железен Кръст за геройство. През 1918 г. постъпва в наскоро формирания Имперски Въздушен Корпус, утвърждавайки се като квалифициран пилот, но без да участва във

224 Нем. “Евангелическо Училище” (бел.прев.).

225 Бад-Годесберг – понастоящем окръг на Бон (бел.прев.).

226 Фр. “Висше Търговско Училище” (бел.прев.).

въздушни битки, тъй като през ноември 1918 г. се подписва примирието и той е демобилизиран.

Завръща се в Египет, потиснат от двойна мъка: победената Германия е разкъсана от Версайския Договор, а неговите родители са умрели по време на войната. Семейният бизнес се поддържа от неговите роднини – по-големият му брат Алфред, който е счетоводител, и една омъжена сестра.

Той не желае за се занимава с търговия и така обявява, че мисли да се завърне в Германия, за да следва вече не математика, а история или философия.

Времето, което прекарва в Египет, посвещава на търсенето на отговори за толкова многото злочестини, които е преживял. Отговори, които могат да дадат само Посветените от големите Ислямски или Гностически Секти, на които Александрия в частност и Египет като цяло е един богат разсадник.

Но ще оставя за друг ден разказа на Езотеричното Течение, в което Рудолф Хес ще постъпи през онези дни на 1919 г. в Египет, което ще го доведе до Адолф Хитлер през 1920 г. и до Англия през 1941 г. Ще продължа с хронологичното развитие на основните събития, които са от интерес за историята и сетне ще анализираме тези факти.

Вуйчо Курт, както се вижда, беше прецизен разказвач, който знаеше какво иска да каже и не се отклоняваше от него. Давах си сметка, че щяха да минат няколко дни докато той завърши своите спомени и тази перспектива ме радваше.

– През февруари 1919 г., – продължаваше невъзмутимо вуйчо Курт, – Рудолф Хес отива в Кайро, за да посети татко и един друг приятел – Омар Наутаис. Срещат се за пръв път след шест години с последвалата взаимна радост и тази на моята майка, която също познавала Рудолф от детството.

Татко се бил оженил през 1917 г. и на 17. XI. 1918 г. съм се родил аз, поради което по това време – през февруари 1919 г. – съм бил на три месеца. Тъй като още не ме били кръстили, татко помолил Рудолф да бъде мой кръстник, на което той се съгласил с удоволствие, защото обичал много моите родители и желаел да им даде един знак за своята привързаност.

Церемонията била извършена в Лутеранската Църква в Кайро една студена утрин на февруари 1919 г., по-точно на 17-я ден.

Тук, *Neffe*, имаш първото съвпадение, – казваше вуйчо Курт със замислен тон, – тъй като този млад герой от войната на 25 години, който ме вземал тогава в ръцете си,

щеше да бъде петнадесет години по-късно държавен министър на Германия и доверен човек на канцлера Адолф Хитлер, негов *Stellvertreter*²²⁷.

В Египет, както и във всички чужди страни, германската общност организираше за тренировката на своите деца *Hitlerjungen* – хитлерианските младежки съюзи – под неявния надзор на военните аташета към Германското Посолство. В това движение фигурираше една „младша“ група, наречена *Jungvolk*²²⁸, за деца от 10 до 15 години, в която аз постъпих на 10 години, докато все още следвах началното училище в Германския Колеж в Кайро.

Дипломирах се през 1932 г. и татко реши да ме изпрати в Германия, за да следвам висше образование. Тогава бях на 14 години и носех титлата на *Fähnleinsführer* в *Hitlerjungen*.

През следващата година – през юли 1933-та – отплавахме от Александрия с един търговски кораб, който с немного спирания отиваше директно за Венеция; оттам щяхме да пътуваме с влак до Берлин.

В онези дни Рудолф Хес беше една много важна персона в Третия Райх и невероятно популярен сред членовете на германската общност в Египет, които се чувствуваха горди от успеха на един от своите. Рудолф бе работил упорито през всичките тези години, за да спомогне за победата на Фюрера и освен няколкото пътувания на всяка една или две години, беше оставил напълно своята първа египетска родина. Той обаче никога не забрави своите приятели, които не бяха много, нито своя кръщелник Курт фон Зюберман.

Ние неизменно получавахме по една коледна картичка през всичките тези години и когато в Юнгфолк имахме нужда от барабан, спомням си, че татко ме подтикна да напиша едно писмо до моя престижен кръстник, който не само отвърна любезно с едно послание, в което ме стимулираше да се уча и да усърдствувам в Хитлерюнген, но и се погрижи за детинската ми молба.

Един ден получихме призовка от Германското Посолство, за да вземем една пратка, чието приемане трябваше да бъде подписано от *Fähnleinsführer* Курт фон Зюберман, т.е. от мен. Това бе един официален барабан на Хитлерюнген, боядисан на черни и бели

227 *Stellvertreter* – заместник (бел.авт.).

228 *Jungvolk* – буквално „деца на народа“ (бел.авт.).

пламъци с една *Руна* „[⚡]” (S) от древнага германска азбука Футарк с формата на светкавица. Хитлерюнген използваше една Руна „[⚡]”, но на *Schutzstaffel*²²⁹ бе позволено да използва две (^{⚡⚡}). Имаше също едно писмо от *Райхсюгендфюрера*²³⁰ Балдур фон Ширах, в което той потвърждаваше, че по молба на Частния Секретар на *Фюрера*, Рудолф Хес, изпраща един барабан на далечните Камеради от Юнгфолк в Египет. Следваше един дълъг списък от понятия и завършваше, препоръчвайки да използваме *Химна на Хитлерианската Младеж*:

Vorwärts, Vorwärts!

Schmetter die Hellen Fanfaren.

Vorwärts, Vorwärts!

*Jugend kennt keine Gefahren.*²³¹

То носеше подписа на Балдур фон Ширах и три думи: *Heil und Sieg*²³².

Този барабан и това писмо ми донесоха една незаслужена слава сред германските деца от Кайро, като същевременно стимулираха моето призвание да продължавам да работя в линията на Хитлерюнген.

През 1933 г. в Египет пристигнаха новините, че Фюрерът, за да отпразнува 44-тата си годишнина, ще отвори школите *НАПОЛА*, които бяха разпуснати от съюзниците през 1920 г.²³³

Това щяха да бъдат школи за формирането за бъдещия германски Елит и в тях щяха да се обучават кадрите от Хитлерианската Младеж. Размишлявайки колко трудно ще бъде да постъпи в нея един египетски германец, татко, който притежаваше горчивия опит на това, да не бъде считан за „истински германец” по време на следването му в Бад-Годесберг, обмисли възможността да се обърне към Рудолф Хес, за да ни помогне за моето приемане.

229 *Schutzstaffel* – „гвардейски ешелон” (бел.авт.).

230 *Reichsjugendführer* – „национален водач на младежта” (бел.авт.).

231 “Напред, напред! Тръбят бляскавите фанфари. Напред, напред! Младежта не знае опасности.” (бел.авт.).

232 *Heil und Sieg* – „Поздрав и победа” (бел.авт.).

233 Тогавашните *Kadetenanstalten* („кадетски училища”) (бел.авт.).

Затова преди да заминем той му изпрати едно писмо, молейки за една среща и информирайки го за приблизителната дата на нашето пристигане в Европа.

Пристанищата и странните градове, до които се докосвахме, бяха фантастични места за един горд *Фенлайнфюрер* на 15 години, борещ се между радостта да опознава и нетърпението да пристигне. Да пристигне – да! – защото чудното беше крайната цел на вълшебното пътешествие: Германия.

– Гледаш ме с неверие, *Neffe*, – извиняваше се вуйчо Курт, – и аз те разбирам: трудно е да се разбере онова, което чувствахме в онези дни ние, германските младежи, дори и чужденците като мен. Египет беше любимата родина – земята, където се родих и израстнах.

Но Германия беше друго нещо.

Земята на Зигфрид и на Фюрера; на река Рейн и на Лорелай; на Валкириите и на Нибелунгите. Това беше една „*Родина на Духа*“, където се подхранваше митът, легендата и традицията на нашите старши.

Една далечна и вечна родина, която скоро щеше да стане реална чрез това приказно пътуване. Ние бяхме възпитани в една мистика, чиято формулировка беше „*Кръв и Земя*“; и работехме съответно.

Към края на юли – в разгара на европейското лято – пристигнахме във Венеция, крайната точка на нашето пътуване по море, откъдето щяхме да вземем една комбинация от влакове до Берлин. Бяхме готови да слезем от кораба, когато капитанът ни съобщи, че трябвало да минем през офисите на компанията в пристанището, за да получим едно съобщение.

Отидохме дотам с потиснати сърца, очаквайки лоши новини от Египет, за да намерим вместо това едно писмо с официалния гриф на Третия Райх. В него Рудолф Хес ни съобщаваше, че ще отсъства от Берлин до втората седмица на август, но че ако искаме да го посетим незабавно, бихме могли да се отправим към Горна Бавария. Причината за това беше, че Фюрерът бе решил да почива няколко дни в своята вила „*Хаус Вахенфелд*“ над *Оберзалицберг* в *Берхтесгаден* и част от неговия кабинет го съпровождаше, настанявайки се в близки страноприемници. Рудолф Хес и съпругата му Илзе щели да се радват да ни приемат, ако бихме били решили да отидем дотам. (В *Райхолдсгрюн, Бавария*, се намираше „германската“ къща на фамилията Хес, построена от бащата на Рудолф. Но ваканциите на *Щелфертретера* минаваха обикновено в *Берхтесгаден*, близо до резиденцията на Фюрера).

Татко не можеше да скрие задоволството си, защото тази ситуация беше освен другото и благоприятна за нашите планове. От една страна си спестявахме да пътуваме стотици километри, тъй като от Венеция до Берхтесгаден има само двеста километра, докато до Берлин са повече от хиляда. От друга страна щяхме да имаме възможността да разговаряме с Рудолф извън всякакъв официален протокол, без да търпим намесата на секретари или помощници и разполагайки с време да си поговорим и да си припомним добрите стари времена.

Изгледът на легендарната Венеция, преминаването през Австрия и пристигането в Баварските Алпи бяха прагът на моето навлизане в един нов и чуден свят.

От момента, в който стъпих на баварска земя, забелязах, че въздухът беше като наелектризиран, сякаш един окултен двигател изпращаше мощни вибрации през етера. Това бе нещо толкова очевидно в онези дни – или години, – че всеки, който бе умерено предразположен, можеше да го възприеме.

Тези вибрации, които не се долавяха с един физически орган, носеха на духа-приемник едно послание: *Deutschland erwacht!* – „Германия се пробужда!“. Но този превод в две думи е груб; той прилича на една стихийна патриотична прокламация и не предава изцяло онова, което извикваше в нашия Дух тази тайнствена сила. Ще се опитам да го обясня. „Германия се пробужда!“ – казваше то и този, който го чуваше, не мислеше за географската Германия, нито дори за Третия Райх, а се почувствуваше явно в един друг свят без граници – в една Германия без Време и Пространство, чиито *единствени граници* бяха именно фиксираните от самата тази вибрация.

Германия свършваше единствено там, където вече не се възприемаше обединяващата вибрация, тъй като – сега всички го знаеха – Германия беше също и онзи иманентен недоловим звук, наречен *Volkschwingen*²³⁴.

„Германия се пробужда!“ – казваше трансцендентното послание и Германия се възраждаше като птицата Феникс от пепелищата на своите скорошни поражения; превръщаше се в епицентъра на една нова *Weltanschauung*²³⁵, в която нямаше да имат място низостите на световната еврейска конспирация и марксистко-лениниската подривност.

234 *Volkschwingen* – „вибрация на народа“ (бел.авт.).

235 *Weltanschauung* – „възглед за света“, „идеология“ (бел.авт.).

Кафявата революция щеше да донесе един Нов Ред, който щеше да допуска в своя ръководещ Елит единствено йерархията на Духа: висши щяха да бъдат тези, които реално биваха такива от само себе си, без да има значение никакво друго условие. Тази перспектива стимулираше здравословното съревнование, вдъхваше нови надежди и вдъхновяваше всички да споделят приключението на „германското пробуждане”. И никой не биваше да се съмнява, защото Новият Ред бе гарантиран, осигурен в своята чистота от фигурата на **Фюрера**²³⁶.

Да, най-сетне Германия имаше своя Фюрер. Той беше истинският творец на Новия Ред – Водачът, който щеше да поведе германския народ към победата.

Беше 1933 година, Германия се пробуждаше, Адолф Хитлер беше Фюрерът.

Глава VII

Бях на петнадесет години, имах Душа изпълнена с илюзии и ясно възприятие на **Volkschwinger**, когато ръка за ръка с татко стигнахме до жилището на Рудолф Хес в Берхгесгаден.

Беше се разнесла новината, че Фюрерът е в Хаус Вахенфелд и областта гъмжеше от журналисти и любопитни, поради което ни беше трудно да намерим подслон. Накрая го направихме в скромната странноприемница „*Киндерланд*” на около два километра от къщата на Рудолф Хес.

Пренощувахме там и на сутринта, доста рано, потеглихме бодро по една заснежена пътека, която следваше извивките на близкия хълм. Татко, облечен по баварски маниер, носеше дългите крачоли на алпинисткия панталон мушнати в груби вълнени чорапи, които му стигаха до коленете. Кожени обувки, риза и сако без яка завършваха екипа му. Аз носех чисто нова тъмносива униформа на Хитлерюнген, съставена от къс панталон, куртка с джобове и моряшка яка; колан с тока с Руната [⚡], презрамки, кръстосани на гърдите и един малък кинжал на кръста с надписа „**Blut und Ehre**”²³⁷, гравирани на острието; папийонка, стегната с халка, полуботуши с връзки и сиви подметки.

Къщата, в която отсядаше семейство Хес, беше една стара дървена постройка в класически алпийски стил; малка, но удобна. Когато позвънихме на вратата, бяхме

236 **Führer** – „водач, ръководител” (бел.авт.).

237 **Blut und Ehre** – „Кръв и Чест” (бел.авт.).

посрещнати от един сънлив офицер от **SS**, който изпълняваше ролята на страж, дремейки в хола до запаленото огнище. Казваше се Едвин Пап и беше **SS Obersturmführer**²³⁸.

– Хер²³⁹ Хес още не е станал, – каза офицерът от **SS**. – Той ще се зарадва да ви види, тъй като ви очакваше от няколко дни. Седнете в хола, моля, докато приготвя кафе.

Половин час по-късно се появи Рудолф Хес, облечен безупречно в спортен екип: панталони, анорак и сини гуменки. Висок, добре сложен, с квадратно лице и гъсти вежди, под които ясно се очертаваха черните му и блестящи очи, сякаш привличайки вниманието, насочено към него.

Леко усмихнат, той спря за момент да погледне татко и сетне те се грабнаха в една прегръдка, която изтръгна и от двамата им радостни възклицания и спонтанен смях. Не бях го виждал от много години и затова имах много неясен спомен за него, но бях изненадан да открия една плахост, каквато не можех и да си представя у могъщия заместник на Фюрера.

Той се обърна към мен и ме изгледа удивен.

– *Dieser mein Patenkind?*²⁴⁰ – каза като че ли на себе си. – Как минава времето! Вече е станал мъж. Един нов човек за един нов Райх.

– Кажи ми, Курт, – обръщаше се този път към мен, – искаш ли да останеш в Германия? Тук би могъл да учиш и да служиш на Родината.

– Да, *Taufpate*²⁴¹ Рудолф, – отвърнах, преизпълнен с радост. – Именно това е, което искам. Най-голямата ми амбиция е да постъпя в Школата **НАПОЛА**.

– Това действително е една голяма амбиция, – каза Рудолф Хес. – Ще видим какво можем да направим по въпроса.

В този момент влезе Илзе Прол-Хес, която татко не познаваше, но която след като бяха направени представянията изглеждаше сякаш е била приятелка от цял живот. Това се дължеше на факта, че Илзе беше проста и енергична жена, но притежаваща голяма дружелюбност. Стара национал-социалистическа активистка, тя се беше отдалечила от политиката след брака си с Хес през 1927 г. и проявяваше, след като поговори малко с нас,

238 *SS Obersturmführer* – „капитан от **SS**” (бел.авт.).

239 Нем. *Herr* – „господин” (бел.прев.).

240 “Това ли е моят кръщелник?” (бел.авт.)

241 *Taufpate* – „кръстник” (бел.авт.)

желанието да има деца, което Бог изглежда й отказваше. (Едва пет години по-късно щеше да се роди единственият син на Рудолф Хес – Волф, – но това е друга история.)

Ние останахме в Берхтесгаден една седмица, по време на която Рудолф, Илзе и татко разговаряха приятелски в много случаи, когато те не ходеха до Хаус Вахенхфелд да се видят с Фюрера, който от друга страна беше обсаден от Гьоринг и други членове на партията.

През тези вечери, докато татко и Хес си разказваха спомени и анекдоти, Аз обикновено разпитвах в продължение на часове служителя от **SS**, отговарящ за стражата. Според моята преценка в онези дни нямаше цел, по-достойна за усилията на един германски младеж, от това да стигне да стане член на елитния корпус **SS**.

Един ден – един от първите, които прекарахме в Берхтесгаден, – татко и Рудолф се оттеглиха да поговорят в една външна галерия, разположена над една стълба и защитена от парапет, която заобикаляше къщата. При нормални обстоятелства Аз не бих им обърнал внимание, но нещо в жестовете им – един шепнещ тон в разговора – ми подсказва възможността, че щяха да говорят за мен.

Помислих, че говореха за постъпването ми в Школата **НАПОЛА** и бях обзет от нарастваща тревожност. Като не можах да се преборя с изкушението, – една неппростима простъпка, както би казал баща ми, – Аз сторих нещо порицаемо: подслушах ги.

Преструвайки се, че стоя до един прозорец, който се отваряше недалеч от татко и Рудолф Хес, Аз се опитах да дочуя техния разговор, който действително се въртеше около темата за моята личност. Но той не се занимаваше с постъпването ми в Школата **НАПОЛА**, а с един въпрос, който ме изпълни с изумление.

– ... можеш да ми оставиш Курт тогава, – казваше Рудолф. – Говорил ли си му за Знака?

– Не, не мислех, че е уместно, – отвърна татко. – Освен това не знаех как да му обясня с достатъчна дълбочина тази Мистерия. Ти знаеш повече от мен за тези неща; ти си най-подходящият човек да говори с него за това.

Рудолф Хес помръдна утвърдително глава, докато на лицето му оставаше изписана онази плаха усмивка, толкова характерна за неговата личност.

– Ще изчакаме няколко години, – каза Рудолф Хес. – Освен ако Курт не попита преди това. Той никога ли не е подозирал нищо? Не е ли участвувал в някакво необичайно събитие?

– Не, Рудолф, освен случая с *Офитите*²⁴², който вече ти разказах в моите писма, не му се е случвало нищо странно след това, и дори изглежда, че го е забравил или най-малкото споменът за него не го засяга.

До този момент от разговора между Рудолф Хес и баща ми не беше много това, което разбирах, но при споменаването на *Офитите* един невероятен епизод от моето детство изникна в паметта ми мигновено. Когато бях на около десет или единадесет години, аз бях жертва на едно похищение! Това не беше криминално отвличане с цел да се получи откуп, а едно похищение, извършено от фанатици от Офитския Орден, което трая само няколко часа, докато полицията, благодарение на данните, предоставени от един професионален доносник, успя да го осуети.

Глава VIII

Нещата се случиха така: моите родители бяха отишли до Кайро – семейната фабрика се намира на няколко километра разстояние от този град – с цел да направят покупки.

Докато мама бе заета в просторните помещения на Английския Магазин, аз, жаден за лудории, се бях измъкнал с голямо притворство на улицата. Един момент по-късно тичах на няколко пресечки от Магазина, невинно привлечен от суетнята на „Черния Пазар“ – един лабиринтен квартал от жалки улични дюкяни и сигурно убежище на просяци и дребни престъпници.

Този ден човешкият прилив беше сгъстен по тесните улички, в които разстоянието между два дюкяна често едвам оставяше проход за преминаване пешком. Грънчарски изделия, плодове, килими, животни – всичко възможно се продаваше там и пред всяка стока се задържаха моите любопитни очи. Не се боях, защото не се бях отдалечил много и нямаше да е трудно да се върна или да ме намери мама.

Следвайки една уличка, аз попаднах на широк павиран площад с чешма с водна помпа, в който се вливаха множество улици и улички, които само безразборното планиране на тези квартали на Кайро може да оправдае. Тук имаше стотици продавачи, безделници, просяци и жени с лица, покрити с *чадра*²⁴³, които наливаха вода в стомни от печена глина.

242 *Офити* или *Наасени* – древна гностическа секта на „поклонници на Змията“ (от грц. ὄφις и араб. *naas*/евр. *naḥash* – „змия“) (бел.прев.).

243 *Чадра* (от перс. *chādor* – „шатра, палатка“) – фередже (бел.прев.).

Приблжих се до чешмата, опитвайки се да се ориентирам, без да си давам сметка за една група араби, които заобикаляха, пеейки, един заклинател на змии. Това зрелище е доста разпространено в Египет, поради което то не ми бе привлякло вниманието, ако не беше необичайният факт, че след като ме виждаха, арабите понижаваха тона на пеенето, докато замлъкваха напълно. Отначало не забелязах това, защото заклинателят продължаваше да свири на флейтата, докато зелените очи на кобрата, хипнотизирана от музиката, изглеждаха сякаш гледат само мен. Скоро флейтистът също се присъедини към групата на мълчащите араби и Аз, разбирайки, че става нещо необичайно, направих няколко предпазливи крачки назад.

Магията се прекрати когато един от тях, надавайки ужасяващ вой, извика на арабски: „*Знакът!*” – докато ме посочваше непохватно. Това подействува като сигнал. Всички едновременно завикаха екзалтирано и се втурнаха към мен с откритото намерение да ме хванат.

Получи се голяма суматоха, тъй като Аз, бидейки дете, тичах между тълпата с голяма скорост, докато моите преследвачи се оказваха възпрепятствувани от различни пречки, които те елиминираха по експедитивната система да събарят на земята всичко, което им се изпречваше на пътя. За късмет тълпата беше голяма и множество свидетели на епизода можах по-късно да информират полицията.

Преследването не трая дълго, тъй като френетичният фанатизъм, който водушевяваше тези хора, умножаваше силите им, докато моите бързо се изтощаваха.

Първоначално поех по една улица, изпълнена с търговци, бягайки в посока, противоположна на онази, по която бях стигнал до площада, но след няколко пресечки, възнамерявайки да избегна едно множество от продавачи и клиенти, Аз свърнах по една малка уличка. Тя не беше права и продължаваше да се стеснява все повече, докато се превръщаше в един път, широк не повече от метър, между стените на два квартала, които бяха напредвали от различни посоки, без да се съобразяват с улицата.

Колкото повече бягах, толкова по-свободна от пречки изглеждаше уличката и съответно моите преследвачи печелеха преднина, докато един стърчащ камък от неравната настилка ме накара да се търкулна на земята. Веднага бях заобиколен от възбудените араби, които, без да се забавят нито миг, ме увиха в един от своите плащове и ме понесоха, стиснат между силни ръце. Впечатлението беше силно и неприятно и колкото и да виках и плачех, нищо не изглеждаше да трогва моите похитители, които сега тичаха по-бързо и от преди.

Малко по-късно стигнахме до местоназначението. Макар да не можех да виждам, Аз знаех много добре арабски и разбрах тогава, че фанатиците викаха със силни гласове някого, когото наричаха *Учителя Наасен*.

Накрая те ме освободиха от наметката, в която бях увит и която ми пречеше да виждам, поставяйки ме върху една мека копринена възглавница с нормален размер. Когато зрението ми привикна към полумрака на мястото, установих, че се намирам в една широка стая, осветена мъгляво с маслени лампи. На пода, покрит с богати килими и възглавници, стояха една дузина коленичили с чела на пода мъже, които от време на време повдигаха поглед към мен, а сетне, събирайки ръце над главите си, вдигаха очи в посока на небето, зовейки: „*Офис! Офис!*”.

Разбира се, всичко това ме ужаси, тъй като макар и да не бях претърпял никаква вреда, споменът за моите родители и фактът, че съм затворник, ми причиняваха голяма мъка. Седнал на възглавницата и заобиколен от толкова хора, не можех и да мисля за бягство и тази сигурност изтръгваше от мен болезнени хлипания. Скоро един добродушен глас прозвуча зад гърба ми, донасяйки временна надежда и утеха в моите страдания. Обърнах се и видях един старец с бяла брада и привързан на главата тюрбан, който се приближаваше към мен.

– Не се бой, синко, – каза на арабски старецът, когото наричаха Наасен. – Тук никой няма да ти навреди. Ти си посланик на Бога-Змия *Офис-Луцифер*, комуто ние служим. Доказва го Знакът, който носиш, белязан за Негова Слава.

Той ми посочи с гальовен жест да му позволя да ме вземе на ръце, за да може така „да ми преподаде образа на Бог”. Действително имах нужда от нежно отношение, защото онези фанатици не си даваха сметка, че *бях дете*. Прегърнах стареца и той закричи към края на залата, – която се оказа едно подземно помещение, – където се издигаше една колона, в чийто пиедестал блестеше малка скулптура от гладко полиран камък. Тя имаше формата на кобра, изправена върху себе си с лъчисти очи, което се дължеше навярно на инкрустираните камъни с едно много наситен зелен цвят. Образът ме очарова и щях да го докосна, ако старецът не се бе отдръпнал навреме.

– Хареса ли ти образът на Бог, „*малки посланико*”? – каза Учителят.

– Да, – отвърнах, без да зная защо.

– Ти имаш правото да притежаваш скъпоценния камък на Ордена, – продължи Учителят, докато ровеше в една торбичка от фина кожа, която висеше на врата му.

– Ето го! – възкликна Учителят Наасен. – Това е осветеният образ на Бога-Змия. За да го получат, мъжете преминават през сурови изпитания, които понякога им отнемат цял живот. Ти за разлика от това няма нужда да преминаваш никакво изпитание, защото си носител на Знака.

С един остър кинжал, който извади от пояса си, той отрязва една зелена връв от един сноп, който висеше на стената, наниза на нея сребърното копие на статуята, завързвайки я

с възел и я постави на врата ми. Сетне ме погледна в очите с такъв напрегнат поглед, който никога не успях да забравя. Също така не забравих и неговите думи, които той произнесе *ритуално* с много силен глас. Държеше ме с лявата си ръка и ме повдигаше, за да ме видят всички, докато с показалеца на дясната си ръка посочваше Бога-Змия. Каза следното:

– Посветени на Змията-Освободителка! Следовници на Змията от Несътворена Светлина! Почитатели на Змията-Отмъстителка! ***Ето Носителя на Знака на Източника! Този, който може да разбере със Своя Знак Змията; този, който може да придобие Най-Висшата Мъдрост, която е дадено да познае на Човека от Глина!*** Вътре в това Божествено дете, в утробата на вечния Дух, пръсъствува Белегът на Врага на Създателя и Творението – Символът на Източника на нашия Бог и на всичките Духовезатворници на Материята. И този Символ на Източника се е проявил в Знака, който ние и никой друг бяхме способни да видим: Божествено дете! То ще може да разбере Змията ***от отвътре!*** Но ние, благодарение на него – на неговия Знак-освободител – ***сме я разбрали от отвън*** и вече нищо не ще може да ни задържи!

– Да! Да! Вече можем да заминем! – извикаха в хор обезумелите Офитски Посветени.

Минутите течаха и всичко се бе успокоило в убежището на Офитския Орден. Арабите се бяха заели с някакъв вид подготовка, а Аз, въодушевен от змиевидния подарък и успокоен от доброто отношение на Учителя Наасен, не заподозрях нищо, когато той ми даде да пия от една чаша с освежаваща мента. Няколко минути по-късно падах, надвит от дълбок сън, със сигурноост причинен от наркотика, поставен в питието.

Когато се събудих, бях с моите родители в Британския Санаториум в Кайро, заедно с един лекар в бял комбинезон, който безуспешно се опитваше да ги убеди, че Аз просто спя.

С течението на годините реконструирах действията, които бяха довели до моето освобождаване. Както изглежда, Шефът на Полицията се задействувал бързо, боейки се, че отвличането на един член от богатата и влиятелна фамилия фон Зюберман ще приключи с чистка в Управлението на Полицията, чиято глава – която би била първата да се търкулне – беше той. Чрез доверени хора, просяци, безделници или обикновени свидетели, те открили без място за съмнения, че авторите на похищението били фанатичните членове на хилядолетния гностически „*Офитски*” Орден, считани за безобидни и дори много мъдри.

Отначало това объркало полицаите, които не успявали да видят мотива за отвличането, но като следвали някои следи, те стигнали до къщата на Учителя Наасен.

Арабите, в еуфорията си да ме занесат дотам, се били държали неблагоприятно, влизайки всички заедно сред викове и възклицания. Един просяк – свидетел, присъствувал на странната процесия, – желал колкото да получи наградата, която моята фамилия бе обявила, толкова и да избегне полицейските палки, дал сведения за къщата, където били влезли похитителите. Тя била обкръжена от властите, но тъй като никой не отговарял на повикванията, се прибягнало до разбиване на вратата, откривайки едно скромно жилище, напълно лишено от хора. След грижлива инспекция бил намерен, скрит под един килим, капакът на пода, който отвеждал по една влажна каменна стълба до подземния храм на Бога-Змия.

Едно зловещо зрелище изненадало присъстващите, тъй като моето бездиханно тяло лежало върху една копринена възглавница, заобиколено от трупове с конвулсивно изражение, които в един последен жест протягали втвърдените си ръце към мен.

Всички похитители били мъртви от отрова на кобра. Учителят Наасен и идолът се били изпарили.

Първото впечатление, което получили новодошлите било много лошо, тъй като те мислили, че аз също съм мъртъв, но веднага разбрали своята грешка и тогава съм бил транспортиран до Британския Санаториум, заедно с моите родители.

На врата ми все още висяла сребърната змия, която после беше ревниво съхранявана от татко, макар че той понякога – години по-късно – ми я показваше, когато си припомняхме за това приключение.

В онзи момент, докато слушах татко и Рудолф Хес да говорят за Офитите, всички онези събития се струпаха в ума ми.

Бях се разположил странично срещу прозореца по такъв начин, че можех да ги виждам само странично как разговарят, но гласът им стигаше ясно до моите уши.

– Това е едно сребърно украшение с образа на *Офис-Луцифер*, – казваше татко. – Запазих го с оригиналната му връв; вземи, сега ти ще трябва да го съхраняваш.

Това бе едно необичайно откровение – не можах да не се завъртя малко, за да виждам по-добре, – тъй като татко никога не бе придавал важност на малкия идол, а аз, който не разбирах неговото значение – също. Всичко дори се беше изтрило от ума ми преди години.

А сега се оказваше, че татко се бе преструвал, принизявайки важността на въпроса, докато в действителност бе приписвал определена непозната стойност на малкия идол! И най-странното беше, че той го бе донесъл тайно до Германия, предавайки го за съхранение на Рудолф Хес. Това нещо за мен нямаше смисъл.

От друга страна те говореха за Знака, също като арабите. Какъв Знак? Години след отвлечането аз продължавах да се гледам в огледалото, търсейки благословения Знак, който бе донесъл смъртта на онези нещастници; и никога не намерих нищо необичайно. Още по-малко пък бях подозирал, че татко бе вярвал в съществуването на този белег – или стигма? –

В главата ми се въртеше вихър от безпорядъчни мисли, докато разсеяно гледах как Рудолф Хес изучава сребърната змия.

Внезапно, мушкайки ръка през яката на анорака, той извади една връв, надяната около врата му. От нея висеше една сребърна змия, напълно еднаква с моята!

Рудолф Хес ги бе поставил в ръката си, за може да ги види баща ми, и след няколко минути прибра своята и постави другата в джоба. Мигове по-късно двамата влязоха в топлия хол, без да споменат темата на предходния си разговор.

Тази резервирана нагласа ме убеди в неуместността на това, да спомена по някакъв начин въпроса, защото щях да се издам извършения от мен порицаем шпионаж. Не го мислех много: щях да мълча, докато не ме заговорят директно за това, но си обещах да направя невъзможното, за да придобия информация за тайнствения Знак.

Беше два часът сутринта и вуйчо Курт стана с намерението да се прибира в своята стая. Не го упреквах за това, тъй като той бе говорил много часове, но разказът му пробуди в моя Дух безпокойства и въпроси, правейки ме нетърпелив и неделикатен.

– Вуйчо Курт, – казах, – късно е, знам, и знам също, че утре ще можем да продължим нашата беседа, но наистина имам нужда да ми отговориш на два въпроса преди да си идеш.

– Ха, ха, ха, ха! – засмя се той със страховития си смях. – Същият си като мен на твоята възраст: нуждаеш се от отговори, за да можеш да живееш. Това е като една жажда. Разбирам те, *Neffe*. Какво искаш да знаеш?

– Само две неща, – казах. – Първо: Има ли възможност този Знак, който арабите са виждали в теб, да е същият, който Белисена Вилка е видяла в мен?

– Без никакво съмнение, *Neffe*, – отговори той. – Знакът означава много неща, но той е също един *Sanguine Signum*²⁴⁴ и двамата имаме същата кръв. Кръвта не е определящ фактор за появата на Знака, но действително е „условие за качество“; ако у членовете на нашата фамилия се явява един знак, то **това е същият знак**. Аз не бях знаел досега, че е

244 *Sanguine Signum* – кръвен белег (бел.авт.).

имало и друг жив фон Зюберман с въпросния белег. Татко, с когото накрая говорих за това, ми разказа, че според семейната традиция един наш предтеча бил „доказал” на своите съвременници посредством определени белези, че е „избраник на Небето”, по силата на което Крал Албрехт II Австрийски му дал титлата на Барон през XV век. От тази Епоха се водят фамилните анали, като всичко преди това остава неясно и непознато. През следващите векове фамилията винаги се е посвещавала на производството на захар, както казва Белисена Вилка в своето писмо, и е следяла за появата на потомци с „особени способности”. Действително, имало е няколко членове на Фамилията, които са показвали, че притежават свръхестествени дарования, но никой не е успял да разреши семейната загадка. Единствено последните поколения от египетския клон са успели да се приближат до разрешението на мистерията с откриването, че съществува един белег или знак с циклична поява сред членовете на фамилията през вековете. Но освен тази новина, получена благодарение на контактите, осъществени с определени **улеми** – ислямски мъдреци – не е много това, което е могло да се узнае със сигурност.

За мое отчаяние вуйчо Курт продължаваше да върви към вратата с твърдото намерение да си ходи.

– Ще ти задам втория въпрос, – казах. – Успял ли си да разбереш какво представлява Знакът?

Вуйчо Курт направи един жест на досада.

– Мислиш, че един отговор, който самият Аз съм търсил в продължение на години, може да се обобщи с две думи? Предполагам, че въпросът ти се отнася до Символа на Източника, който е метафизическата причина на нашия знак. Ако е така, ще ти кажа само, че всичко, което успях да открия по този въпрос е по-малко от онова, което излага в писмото си Белисена Вилка. Съгласен съм напълно с нея и според това, което ми бе разкрито в Черния Орден **SS**, Символът на Източника е свързан с Мистерията на духовното оковаване. Символът на Източника, *Neffe*, е като един **Харизматичен Белег: този, който е обхванат от въпросния белег – съзнателен или не, „ориентиран” или не към него – остава неизбежно окован към Материята; този, който вместо това успее да обхване знака – да го разбере или преодолее – успява да се освободи от оковаването, да бъде „свободен в Източника”. И тези, които се стремят да поддържат Вечния Дух окован под този белег или Символ на Източника, са Учителите на Кāлачакра – Бялото Братство от Чанг Шамбала. А тези, които се стремят Духът да преодолее Символа на Източника, навярно разбирайки Змията, са Посветените на Хиперборейската Мъдрост – Боговете-Освободители от Агарта.** Това е, накратко, всичко, което зная за Символа на Източника. Но ако твоят въпрос се отнася до Знака като белег, ще ти кажа, че зная дори още по-малко, тъй като Знакът могат

да разпознаят само онези, които вече го *познават*. Основен принцип е, *Neffe*, че за да се различи едно нещо от друго, то трябва първо да се познава; същото е валидно и за Знака: „*виждам*” го само онези, които имат Истината вътре в себе си, защото само така е възможно да се разпознае външната Истина; затова ние с теб не можем да видим Знака, макар и да го носим в нас, тъй като все още имаме нужда тепърва да стигнем до Истината.

Слушах вуйчо Курт съкрушено, тъй като бях хранил тайната надежда, че той ще знае отнасящото се до Знака и навярно ще се съгласи да ми довери неговата тайна, но отрицателният му отговор беше прост и логичен: откровението на Знака трябваше да бъде вътрешно.

Лицето ми отразяваше моето обезсърчение и това накара вуйчо Курт да се засмее отново.

– Не се безпокой, *Neffe*, не е толкова важно ние да виждаме Знака, а да го разпознават онези, които трябва да ни помагат. И това винаги се случва, както го доказва твоят собствен опит. Но има нещо, което може би ще компенсира любопитството, което изпитваш. През годините, когато бях в Азия, аз придобих една точна информация относно нашия Знак: неговото телесно местоположение.

– Къде е? – попитах аз, без да скривам нетърпението си.

– На едно много любопитно място, *Neffe*, – отвърна с явно удоволствие той. – В ушите.

Погледна часовника и без да изчака отговор, каза:

– До утре, *Neffe* Артуро – и излезе.

В първия момент си помислих, че вуйчо Курт се шегува с мен, но сетне отидох до огледалото в банята, за да си погледна ушите. В тях нямаше нищо необичайно: малки, без възглавничка, прилепени към главата; бяха – наистина – същите като тези на вуйчо Курт.

Определено аз не бях способен да „*видя*” прословутия Знак; и отидох да си легна.

Глава IX

На следващата сутрин се събудих с отчетливия спомен за последните понятия, изложени от вуйчо Курт предишната нощ, които изясняваха бавно, но ефективно

Мистерията, в която бях потопен. Засега вече бях сигурен, че моят вуйчо споделя същата окултна философия на Белисена Вилка – „*Хиперборейската Мъдрост*” – и че тя му е била разкрита по време на неговата кариера като офицер от *Waffen SS*: това беше повече отколкото бих могъл да мечтая при идването ми в Санта Мария!

А освен това оставаше въпросът за Знака: вуйчо Курт не само знаеше за съществуването на Знака, но и потвърждаваше, че както той, така и Аз сме негови носители! Не оставаха съмнения тогава, че също като Офитите Белисена Вилка го беше възприела в моите уши или където и там да се намираше той въплътен у мен и това я бе накарало да вземе решение за написването на своето невероятно писмо. И както в случая с Офитите, така и в този на Белисена Вилка, смъртта се бе намесила неумолимо, като че ли Тя беше един неизбежен актьор в драмата на белязаните от Знака!

– Добро утро, млади господине, идвам да Ви лекувам главата, – каза старата Хуана, медицинска сестра по съвместителство. – Донесох това, което ме помолихте. Вижте, млади господине...

Тя държеше един бръснач с блестящо острие – инструмент, който бях поискал с намерението да си обръсна главата, вече обескосмена частично около раната от д-р Паласиос.

След като приключи с лекуването, което се състоеше в измиването на белега и намазването му с червена тинктура на йодна основа, старата Хуана е зае със задачата да ми обръсне главата – отстъпка, направена при установяването на невъзможността да го направя сам само с една ръка.

Половин час по-късно, блестяйки с обръснат череп като будистки монах от Индокитай, Аз поглъщах питателната закуска, която ми сервира грижливата старица.

– С този темп скоро ще се оправите, млади господине, – каза старицата, възхитена от начина, по който унищожавях храната.

– Да, но ще съм с няколко кила повече, – отвърнах, без да преставам да ям.

В девет часа точно вуйчо Курт се изкачи в моята стая.

– Как си, *Neffe*? Готов ли си да изслушаш друга част от моята история?

– Да, вуйчо Курт, – отвърнах, – нямам търпение, действително нямам търпение да чуя това, което имаш да ми разкажеш.

Той се разположи в своя люлеещ се стол и запона да говори:

– Хубаво. Бяхме стигнали дотам, че след като подслушах разговора на баща ми с Рудолф Хес за Знака, Аз реших да не говоря за това, докато някой от тях двамата не поеме инициативата.

Кимнах с глава, докато вуйчо Курт поемаше отново нишката на разказа.

– В края на първата седмица на август 1933 г. заминахме за Берлин с влак. Рудолф Хес и Илзе пък пътуваха до Мюнхен с автомобил, а оттам щяха да пристигнат в Берлин с един самолет, заедно с Фюрера, Гьоринг и няколко други важни личности от Третия Райх, които приключваха отпуските си.

В Берлин се настанихме в хотел „*Кайзерхоф*” – старата главна квартира на *N.S.D.A.P.*²⁴⁵ – и очаквахме, в съгласие с уговореното в Берхтесгаден, новини от Рудолф Хес. Те пристигнаха към средата на август под формата на една покана да се срещнем с Рудолф Хес в Министерството на Образованието и Науката. Трябваше да бъдем готови в хотела към 7 часа на следващия ден, понеже щяхме да бъдем взети от една официална кола.

В 7 часа точно Пап – офицерът от *SS*, когото вече познавахме, тъй като служеше като пазач на Рудолф Хес в Берхтесгаден, – пристигна в една кола със шофьор в униформата на *S.A.*²⁴⁶.

– Хер Хес ви очаква в Министерството на Образованието и Науката. Оставих го там преди да дойда да ви взема, – каза есесовецът.

Пристигнахме за няколко минути и бяхме доведени от есесовеца до една врата, на която се четеше надписът „*Национална Дирекция НАПОЛА*”. Влязохме.

В едно широко, сурово мебелирано помещение, намерихме Рудолф Хес в униформата на *S.A.*, заедно с един мъж със строг вид и една секретарка, която тракаше на пишеща машина. Всеки станаха, когато пристигнахме.

– Професор Йоахим Хаупт, представям Ви барон Райнхолд фон Зюберман, – каза Рудолф Хес

– Барон фон Зюберман, намирате се пред Йоахим Хаупт, национален директор на школите *НАПОЛА*, – завърши представянето Рудолф Хес.

Докато си подаваха ръце, Рудолф взе думата:

245 *N.S.D.A.P.* – инициали на *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*, което означава Национал-Социалистическа Германска Работническа Партия (бел.авт.).

246 *S.A.* – инициали на *Sturmabteilung* – „*Щурмово поделение*”, щурмоваци (бел.прев.).

– С хер професора обсъждахме постъпването на Курт и въпреки липсата на свободни места, стигнахме до едно споразумение. Той ще бъде инкорпориран в първата школа **НАПОЛА** в *Лиса*, за да се присъедини към „*Селективния Корпус за Източни Изследвания*”.

Съдбата ми, както изглежда, беше решена. Професор Хаупт ме наблюдаваше с внимание; накрая заговори:

– Младежо фон Зюберман, разбрах, че владеете няколко езика. Можете ли да ми кажете кои са те? – попита той.

– Да, хер професор. Освен родните ми арабски, английски и немски, говоря френски и гръцки език, – отвърнах плахо.

– Пет езика са повече от достатъчно за влизане в школата **НАПОЛА** в Лиса, – каза професор Хаупт, – но нас ни интересува Вашето владение на арабски език. Ще бъдете ли склонен да изучавате и други езици от Близкия Изток или от Азия, да речем например турски или руски?

– Да. Ще се радвам да науча други езици и съм готов да изучавам това, което ще е най-подходящо, за да служа на Родината, – отвърнах малко объркан, тъй като никога не бе ми хрумвало, че в **НАПОЛА** ще получа една толкова специфична подготовка.

– Тогава няма за какво повече да говорим, – каза професор Хаупт. – Ще наредя да Ви издадат една заповед за присъединяване. Следващият понеделник трябва да се представите в Лиса.

Обърна се към татко:

– С хер Хес се съгласихме, че това ще бъде най-добрата кариера за Вашия син. Обикновено в Школата **НАПОЛА** се преподава една официална гимназиална учебна програма със специализация в хуманитарни и естествени науки, съвременни езици и пр., но по специална заповед на Фюрера наскоро създадохме една специална дивизия за азиатски студии. Тази дивизия се нарича „*Селективен Корпус за Източни Изследвания*” и там ще се обучават бъдещите **Остенфюрери**²⁴⁷, които по-нататък ще служат в специални мисии в Азия. **Райхсфюрерът**²⁴⁸ Химлер представи един проект за учебния план и едно от изискванията, които трябва да бъдат изпълнени, е владението на азиатски езици. Имаме вече професори по тибетски и монголски диалекти и по санскрит. Младият Курт може да стане един добър асистент на професора по арабски, което е предимство за всички. Това ще бъдат три години на интензивно обучение в **НАПОЛА**, което сетне ще бъде допълнено,

247 *Ostenführer* – буквално „Водач на Изтока” (бел. авт.).

248 *Reichsführer* – „Национален Водач” – върховен чин на **SS** (бел.авт.)

ако плановете ни се осъществят, с една по-нататъшна подготовка в **SS**. Това е поверителна информация, която Ви разкривам само поради факта, че хер Хес гарантира за Вашата дискретност. Разбирам, че тъй като живеете в Египет, не ще можете да следите надлежно за благополучието на Вашия син. Мислили ли сте на кого ще прехвърлите отговорността за неговото настояничество? – попита професор Хаупт.

Татко и Рудолф Хес се спогледаха и веднага след това онзи кимна в безмълвно съгласие.

– Аз ще поема грижата за младия Курт, – каза Рудолф Хес. – Подгответе необходимите документи, за да приключим с тази формалност.

– Тогава всичко е решено, – каза професор Хаупт. – Съгласен ли сте, барон фон Зюберман?

– Напълно съгласен. Не бих могъл да намеря друг по-добър настойник за моя син, нито има в Германия някой, комуто да имам повече доверие, от Рудолф, – каза татко, все още беше трогнат от жеста на Рудолф Хес.

Минути по-късно една експедитивна секретарка подготви един личен файл на мое име, архивира заявленията под клетва на Рудолф Хес и баща ми и ми връчи един затворен плик, който трябваше да предам при представянето си в Лиса другия понеделник.

– Хайл Хитлер! – казаха в унисон професор Йоахим Хаупт и Рудолф Хес, разменяйки си на прощаване древния римски поздрав, състоящ се във вдигане на дясната ръка и удряне на токовете.

На каменните стълби на Министерството на Образованието и Науката се състоя едно друго прощаване, този път по-мъчително, защото татко и Рудолф Хес бяха дълбоко привързани. Множеството ангажменти на Рудолф Хес правеха за него много трудно да определи една друга среща, поради което те решиха да се сбогуват още там.

– До скоро, скъпи Райнхолд, – каза Рудолф на татко, възпрепятствуван от обичайната си плахост да бъде по-изразителен. – Ще ми липсваш. Ти си един от малкото истински приятели, които имам, и винаги е голяма радост да бъда с теб. Не се безпокой за Курт, аз ще се погрижа за него; като негов настойник, ще бъда уведомяван незабавно за всичко ново, което може да възникне.

– А ти, Курт, – каза Рудолф Хес, обръщайки се към мен, – не преставай да ми съобщаваш за нуждите или проблемите, които имаш. Вземи тази картичка, – той ми протегна един картонен правоъгълник, шампован с орела на Третия Райх. – Можеш да

звъниш на телефона, който е даден тук и да помолиш да ме повикат или да предадеш молбата си на **SS Обершурмфюрер** Пап, когото вече познаваш.

Той се спусна с едно стъпало, съгласно обичая си да се отдръпва, за да наблюдава своите събеседници, и ни погледна с тъжни очи, докато на устата му се изписваше леко една плаха усмивка.

– До скоро, семейство фон Зюберман. Хайл Хитлер! – каза той и след като се прегърна с татко, ние поехме в противоположни посоки.

Употребихме остатъка от седмицата, за да купим дрехи и различни неща, от които щях да имам нужда при постъпването ми в школата **НАПОЛА** в Лиса. Следващият понеделник, след като извърших съответното представяне пред един секретар в кафява униформа на S.A., аз се сбогувах с баща ми, за да започна един нов живот.

Глава X

Останах в **Лиса** три години, специализирайки се в „*Селективния Корпус*“, по време на които виждах моето семейство само в случаите, когато можех да пътувам до Египет, т.е. по веднъж всяка година, през лятната ваканция. За Рудолф Хес бях решил да го безпокоя колкото се може по-малко, но в редките случаи, когато звънях на телефонния номер, който той ми даде, не успях да говоря директно с него, а чрез офицера от **SS** Пап. Във всеки случай, никога не бях оставян без внимание в редките ми молби, за всички от които любезно се погрижи въпросният офицер. Но Рудолф Хес беше моят настойник и затова той беше отговорен за подписването на картоните с оценките ми и другите бюрократични процедури, както подобава на всеки баща. Никога не съм откривал това да не е било изпълнено, поради което предполагах, че Рудолф Хес бе предвидил един автоматичен механизъм, чрез който той биваше информиран за развитието на моето следване. Накрая установих, че тази теория е била правилна.

За някои коледи и специални празненства, които семейство Хес прекарваше в частен кръг, аз бивах поканен да бъда с тях, което ми доставяше голяма радост, тъй като те бяха единственото ми семейство в Германия.

През тези три години, отделно от нормалното гимназиално образование, аз изучавах религии, езици и обичаи на Азия и получих интензивна тренировка в експедиционни и изследователски практики. Алпинизъм, езда и техники за оцеляване ни поставяха отделно от практикуването на конвенционални спортове, осъществявано в останалите учебни корпуси от **НАПОЛА**.

Беше “*vox populi*”²⁴⁹ между студентите от „Селективния Корпус за Източни Изследвания”, че се обучаваме за бъдещи мисии в Азия, но никой не знаеше нищо за характера, който щяха да имат те.

През 1936 г. – третата година от следването ми в една програма, която траеше четири, – аз бях избран за получаването на авиационно обучение и прехвърлен към *Flieger H.J. (Flieger Hitlerjungen)* – една дивизия от Хитлерианските младежки съюзи, която се специализираше в летене с планери. Обаче – бяхме двадесет души при същите условия – ние бяхме обучавани да управляваме самолети „*Месершмидт*” и се усъвършенствува нашата недостатъчна практика с нападателни оръжия.

Също така по това време изслушахме един малък курс относно „*Граалът и съдбата на Германия*”, четен от полковника от *SS* Ото Ран – престижен ерудит по Средновековна История и автор през 1931 г. на книгата „*Кръстоносният Поход срещу Граала*”.

Най-сетне, през 1937 г. настъпи времето за дипломирането от *НАПОЛА* и последвалата възможност да се ориентираме към една успешна професионална кариера. Възможностите, които се предлагаха на дипломантите, варираха от следването на кариера в армията или партията до присъединяване към администрацията, промишлеността или академичния живот. Тези, които следваха цивилни кариери, завършваха Университета и получаваха докторати по Философия и Хуманитарни Науки, по Право или по Математика и Точни Науки. Голяма част от дипломантите имаха амбицията да постъпят във *Waffen SS*, за което трябваше да се подложат на строги изпитания за приемане. Но за Селективния Корпус това приемане биваше автоматично, тъй като твърде голямо бе било усилието, което Родината бе положила за нашето обучение. А освен това ние бяхме само деветдесет дипломанти, които се стремяхме към ранга на *Остенфюрер* от *SS*.

Би могло да се счита, че една голяма радост бе обзела всички и това беше вярно, що се отнася до моите осемдесет и девет другари. Но аз, за разлика от тях, чувствавах моето щастие помрачено от едно странно събитие, което заслужава да бъде споменато в този разказ, поради по-късните последици, които то щеше да има.

Когато първият випуск от Селективния Корпус – от който аз бях част – завърши учебния план, един от нашите професори – Ернст Шефер – се зае със задачата да подбере една малка група за някаква „*специална операция*”. Между нас започна да циркулира слухът, че въпросната операция е в действителност една важна мисия в Азия, поради което се произведе едно по-нататъшно състояние на обща възбуда. Нямахме никой, който да не копнееше да участва в свръхсекретната мисия, която, както се казваше, бе възложена лично от Райхсфюрера Химлер.

249 Лат. “*глас на народа*” – популярно мнение (бел.прев.).

Професор Ернст Шефер четеше с особена ерудиция лекции по източни религии, по-специално Будизъм, Ведизъм и Брахманизъм, но той не беше служител от **SS**, а от *Абвера* – Тайната Служба на адмирал Канарис. По тази причина догадките посочваха, че мисията в Азия щяла бъде някаква опирация по шпионаж, навярно в Индия или Русия.

Нашата малка група пилоти от *Flieger-H.J.* не бе включена в избора по някаква причина, която не знаехме, и макар строгата вътрешна дисциплина да изискваше абсолютно подчинение и уважение към ранга, аз не мислех, че ще наруша никакво правило, ако се предложи като доброволец. Не знаех местоназначението на тайнствената мисия, но ентузиазмът ми да бъда допуснат ме караше да мисля, че познаването на десет източни езици щеше да бъде един добър аргумент, за да постигна моите цели.

В съгласие с това убеждение аз отидох един ден да се срещна с Ернст Шефер. Той се намираше в една аула с една група от шест другари от Селективния Корпус, на които даваше някакви инструкции. Един-единствен поглед към черната дъска, където висяха листове с рисунки на човешки тела, покрити с лотосови цветове, ми бе достатъчен, за да разбера, че той даваше обяснения върху прастарите физиологични понятия на *Тантра Йога*.

Изразът на отвращение, който прие лицето му, когато ме видя, беше като едно предвещание, че нещо съм сбъркал, предполагайки, че професорът може да ме включи в своите планове. Въпреки лошото предчувствие, което имах, аз реших да изиграя моята карта.

– Хайл Хитлер! – казах само за поздрав.

– Какво желаете, фон Зюберман? – отвърна той, игнорирайки политическия поздрав.

– Извинете, хер професор. Узнах, че избирате персонал за една важна мисия в Азия и въпреки, че не зная много за нея, бих искал да се разгледа възможността да бъда включен. Тоест, предлагам се доброволно.

– Вие ли, фон Зюберман? – той ме гледаше, присвивайки очи с едно цинично изражение. – И защо искате да отидете в Азия, фон Зюберман?

– Мисля, че не сте ме разбрали, хер професор. Бих искал да бъда полезен на Родината и това е един начин да го покажа. Навярно моите познания на обичаите и езиците на Близкия Изток ще могат да бъдат от полза във Вашата мисия. Или моят лиценз за пилот. Или езиците на Далечния Изток. Имам волята да служа и затова се предлагам, – казах с убеденост.

Изражението на лицето на професора, отначало сардонично, ставаше агресивно и в очите му прозираше гневен блясък. аз също не бях напълно на себе си и вече чувствавах как кръвта във вените ми кипва. В края на краищата, през тази 1937 година аз бях на 19

години, а гордият професор – на не повече от 25 или 26 – т.е. възрасти, в които е уместно да се премерват думите и жестовете...

– Фон Зюберман, – каза разпалено той. – Аз трябва да съм благодарен за добрата Ви воля, но Вие сте последното лице, което бих взел в Азия, разбрахте ли ме?

– Не, хер Професор, – отвърнах, защото действително не разбирах причината, поради която професор Шефер ме мразеше до такава степен, че стигаше до крайността да не може да го прикрива.

– Не разбирате ли, фон Зюберман? – започна да крещи неконтролирано той. – Е, добре, ще Ви го кажа директно. Вие сте зловеща личност, която носи един *позорен белег*. Вашето присъствие е оскърбление за всяка духовна среда, оскърбление за Бог, който в безкрайното си милосърдие Ви позволява да живеете между хората. Би трябвало да бъдете изгонен, отделен от нас или най-добре изстребен като плъх, защото Вие, фон Зюберман, заразявате с грях всичко, което Ви заобикаля, Вие... – продължаваше Ернст Шефер със своите обиди, напълно извън себе си, а аз, който в първия момент бях останал изумен, чувайки един намек за Знака, реагирах бързо.

Без да се замисля, изстрелях десния си юмрук към лицето на професора, фрасвайки го с пълна сила по брадичката. Ударът бе доста силен, тъй като го запрати спъващ се върху чиновете на аулата няколко метра по-нататък. Шестимата студенти, разтревожени от виковете на Шефер, се втурнаха забързано на помощ и докато четирима от тях му помагаша да се изправи, други двама ме хващаха, за да ми попречат да го ударя отново.

Бях обхванат в ярост, тъй като агресията на професора ме бе ранила в най-дълбокото. аз бях невинен; нищо не знаех за Белези и Знаци; учех с усилия, положени в търсенето на благото на Родината и това без никакво съмнение беше една благородна цел.

Не разбирах омразата на професор Шефер, нито желанието му „*да ме изстребят като плъх*”.

„*Без съмнение е луд*”, – мислех си, докато избраните ученици на Ернст Шефер ме влачеха към вратата.

– Разкарайте го! Махнете го от погледа ми! – викаше той, напълно извън себе си. – Той е един лъжец и убиец! Казва, че не разбира, но в дълбината на сърцето си знае всичко, защото той е образът на изкустителя Луцифер! Целта му е да провали нашата мисия с прокълнатото си присъствие...!

Минути по-късно в ушите ми все още звучаха абсурдните обвинения на Ернст Шефер: убиец, лъжец, позорен белег, Луцифер... Боже мой, какво беше това?

– Добре ли си, Курт? – един от „избраните“ ме разтърсваше за раменете, опитвайки се да ме накара да реагирам. Погледнах го, все още заслепен от яростта и смущението, което отношението на професора бе провокирало у мен, и едва тогава го разпознах. Беше Оскар Файл – един добър другар, родом от *Вилнюс, Литва*. Дватама се бяхме сприятелили през първите години в *НАПОЛА*, когато поради характера ни на „чужденци“ бяхме обект на шеги от нашите германски другари.

– Курт, успокой се, – каза Оскар. – Трябва да се върна в аулата, но искам да говоря с теб. Изчакай ме в гимнастическия салон до половин час.

Гледах го как се отдалечава и разтърсих глава, опитвайки се да се отърся от този кошмар. Не знаех, че Оскар е част от избраната група от Ернст Шефер, нито подозирах за какво искаше да говори, но го изчаках, защото той беше един от малкото приятели, които имах в Лиса. Но този половин час на очакване беше дълъг като столетие, защото моето душевно състояние ме подтикваше да си тръгна незабавно оттам и да се върна в Берлин, в седалището на *Flieger H.J.*

След като си измих лицето със студена вода и се приготвих да чакам Оскар, аз се разположих в един самотен ъгъл на огромната гимнастическа зала. Бях вече по-спокоен, когато дойде моят *Kamerad*²⁵⁰.

– Здравей, Курт, – каза той. – виждам, че вече си по-добре.

– Да, Оскар. Вече всичко ми мина. Съжалявам, че изгубих контрол, но обидите на професора не ми оставиха друга алтернатива. За какво искаше да ми говориш? – попитах хладно, защото не знаех неговата позиция спрямо случилото се.

– Чуй ме добре, Курт, – каза той. – Ти си мой приятел, единственият, на когото мога да се доверя. Бях избран от Ернст Шефер вероятно по погрешка, тъй като нищо не ме свързва с него и с неговата група. С всеки изминал ден все повече си давам сметка, че има нещо странно във всичко това, но живея преструвайки се, воден от егоистичното желание да участвам в мисията в Азия и да получа професионалната облага, която тя ще донесе на всичките ѝ членове. Бих искал да говоря с теб с пълно доверие, за да ме посъветваш, но трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого това, което ще ти разкажа. Ще го направиш ли, Курт? Мога ли да ти се доверя?

– Знаеш, че можеш, Оскар, – казах облекчено. – Бъди уверен, че никой не ще узнае за нашия разговор, нито за неговото съдържание.

250 Нем. „Другар“ (бел.прев.).

– Приемам думата ти, Курт, – той ми подаде ръка, за да сключим споразумението. – В целия този въпрос има много необичайни моменти. Първият е мястото на мисията: Тибет. Очевидно сме грешали, когато предполагахме, че става на дума за шпионаж. В Тибет няма нищо за шпиониране; там ще се търси друго нещо. И това не е всичко. Още по-малко ясен е критерият, използван в избора на нашата група, защото не са избрани най-добрите, а най-раболепните пред професор Ернст Шефер. Какво ще кажеш за всичко това, Курт?

– След инцидента, който имах днес, не бих могъл да имам безпристрастно мнение за професор Шефер, но признавам, че има нещо ненормално във всичко това, – казах, размишлявайки върху това, което ми доверяваше Оскар.

– Ако бях имал някакво съмнение, – продължи той, – то се разсея тогава, когато той разговаря с теб. Той не те отхвърли по някакъв професионален мотив, а защото нещо у теб – нещо духовно – би могло да провали мисията. И това нещо за него е във висша степен омразно. Не ми харесва цялата тази лудост. Мислиш ли, че трябва да напусна групата?

– Вече не мога да различавам доброто от лошото, – казах тъжно, – но виждам една добра причина, за да продължиш в мисията до Тибет: ти си единственият нормален човек в тази група и някой ще трябва да разкаже нещата такива, каквито са били, при завръщането от пътешествието!

Оскар се усмихна на моя отговор.

– Мисля, че ще те послушам, – каза той, – но ще бъде на теб, на когото ще разказвам за всичко, което се случва.

Чувствувах се поласкан от доверието на Оскар.

– И друго нещо, Курт, – продължи той. – Знам, че оставиш днешния случай да мине и скоро ще го забравиш, защото такъв е щедрият ти характер, но този път аз ще бъда този, който ще те посъветва: говори с твоя настойник и му разкажи за всичко, което се случи днес! Говорят се невероятни неща за духовните сили на Рудолф Хес; няма никой по-добър от него, за да анализира неописуемото отношение на Ернст Шефер. Обещай ми, че поне ще помислиш за това!

– Ще помисля, ще помисля, – казах, изненадан от внушението на Оскар. – Обещавам ти го, макар че тъкмо ще се видя с *Taufpate* до един месец, при дипломирането.

Сбогувахме се и един час по-късно аз се качвах на влака за Берлин, потънал в мрачни размишления.

Глава XI

Церемонията по случай завършването на обучението се осъществяваше заедно с другите училища в един голям фестивал с многолюдни манифестации на Хитлерианската Младеж, които приключваха на Берлинския Стадион. Там правителството на Третия Райх начело с Фюрера установяваше пряк контакт с младежта посредством беседи и речи.

Татко, пристигнал специално от Египет, за да присъствува на дипломирането, бе поканен от Рудолф Хес да дойде на един прием, който щеше да се дава тази вечер в Канцлерството. Това беше по моя преценка очакваната възможност да си изясня много от неизвестните.

Точно в 10 часа вечерта ние се изкачихме по мраморните стълби на Канцлерството. Татко със своя елегантен жакет и аз с униформата на Хитлерюнген не се отличавахме особено сред многобройното събрание, което изпълваше големия Салон на Орела, образувайки шумни групички от гласове и усмивки. Прекосявахме салона в посока на гигантското огнище от дялан мрамор в търсене на Рудолф Хес, докато над главите ни един полюлей с колосални размери изливаше потоци светлина, омекотени от хиляди късчета кристал от Бакара²⁵¹. Никога не бях виждал толкова много изтъкнати и важни хора, събрани наедно. Там бяха всичките лидери на Нова Германия: д-р Гьобелс, маршал Гьоринг, Райхсфюрерът Химлер, Юлиус Щрайхер, ... В един отдалечен ъгъл забелязахме една група, образувана от Розенберг, Рудолф Хес и Адолф Хитлер. Татко, босейки се да не прекъсне един частен разговор, ми даде знак да изчакаме на няколко крачки встрани, изпивайки по чаша шампанско, което учтивите келнери ни бяха предложили.

Малко по-късно Рудолф Хес ни забеляза и след като размени една дума с Фюрера се приближи, усмихвайки се.

– Как сте, Райнхолд, Курт? – каза той. – Елате да ви представя на Фюрера.

Това бе първия път, в който виждах Адолф Хитлер отблизо – рядка чест за един студент от друга страна и макар да идвах подготвен, знаейки, че Фюрерът ще бъде на приема, не ми бе минавало през ум, че ще бъдем представени.

– Адолф – барон Райнхолд фон Зюберман, – каза Рудолф.

Фюрерът поздрави татко, подавайки му прочувствено ръка, но без да произнесе нито дума.

251 Бакара – марка кристал, произвеждана от компанията, основана през XVIII в. в едноименния град във Франция (бел.прев.).

– *Mein Patekind Kurt von Süßermann*²⁵², – продължи Рудолф, – блестящ дипломант от *NAPOLA*, пилот и войник-полиглот, бъдещ *Ostenführer* от *Waffen-SS*.

Не можах да не се изчервя от хвалебственото представяне на моя *Taufpate* Хес.

Фюрерът протегна ръка, докато ме пронизваше с хладен поглед в очите. Почувствах как един електрически ток протича по гръбначния ми стълб, докато един вид пустота в стомаха ме гъделичкаше на височината на пъпа. Беше едно мигновено усещане, но с ужасяващ ефект. Този поглед и контакта с ръката на Фюрера бяха подействували като киселинен агент в чаша мляко, разлагайки и разтваряйки моето душевно състояние. Беше един миг, – повтарям, – само един миг, през който се почувствах изучаван отвътре.

Вече успокоен, забелязах с изненада, че – нещо необичайно за него – една загадъчна усмивка се изписваше на лицето на Фюрера.

– От Египет, а? – каза Хитлер. – Обожавам Египет: земя на чудесата, която е очаровала Наполеон и е родила един неоценим другар като Рудолф.

Розенберг, който вече бе представен, наблюдаваше сцената с развеселено изражение.

– Като Ви гледам, младежо Курт, – продължи Хитлер, – аз се убеждавам, че това с Рудолф не е случайност. Египет действително е един „*Център на Духовна Сила*“; загадката на Сфинкса все още е валидна. Вие сте доказателството, – хвана ни той, Рудолф Хес и мен, с по една ръка всекиго, – че един Висш Порядък направлява съдбата на Германия. Двама египетски германци, които са вдъхвали гностическите еманации на Александрия и Кайро, доведени от Висшите Неизвестни дотук, за да поставят своята голяма духовна способност в служба на Национал-социалистическата кауза.

Като ви гледам, – продължи да говори Фюрерът, – разбирам сакралността на задачата, която сме поели върху плещите си, основавайки хилядолетния Райх. Нашата кауза е не само най-добрият идеал, за който може да живее и умре един германец, *тя е също така каузата на свободата на човечеството, на борбата за спасението на света от тъмните сили, на последната битка срещу Elementalwesen*²⁵³...

Розенберг и татко кимаха с глава при всяко заявление на Фюрера, който продължаваше да излива мистични понятия, без да позволи на никой да прекъсне неговия монолог. Разсеях се, мислейки за странната мощ, която бях изпитал когато поздравявах Фюрера. Една могъща Сила се изливаше от Хитлер – не знаех дали волево или спонтанно

252 Нем. „*Моят кръщелник Курт фон Зюберман*“ (бел.прев.).

253 *Elementalwesen* - демоничните стихийни същества, които нападат героите в сагите на *Еда*-та (бел.авт.).

– и Аз се питах дали той не бе придобил тази харизма посредством някаква тайна техника, някакво окултно познание, до което малцина привилегировани имат достъп.

–... и тъй, кажете ми, млади Курт, кои са в крайна сметка враговете на Германия? Срещу кого се борим? – запита Хитлер, обръщайки се към мен.

Реагирах пред неочаквания въпрос с отчаянието, че съм пропуснал част от разговора. Три двойки очи – на Розенберг, Хес и татко – се бяха втренчили в мен в очакване на отговора. Но това, което бях успял да чуя, беше достатъчно за мен, така че отговорът изблизна сам от дъното на несъзнаваното:

– Врагът е само един, – заявих категорично. – Това е *УНВН-Сатана*.

Отговорих интуитивно и по такъв уверен начин, че не оставаше място за поправки. Погледнах татко, който внезапно пребледня, и видях изненадата, изписана по всички лица.

– Много добре, млади Курт, много добре, – казваше Хитлер с изразжение на интензивна радост. – Вие дадохте най-добрия отговор. Бихте могли да посочите като наши най-върли врагове юдео-масонството, юдео-марксизма, ционизма и пр., но тези имена представляват само различни аспекти на една и съща реалност – различните лица на един и същ свиреп враг: *УНВН-Сатана*, Демиургът на този Свят. Само един Посветен или един просветлен ум като Вас или Рудолф биха могли да дадат един толкова точен отговор. Нали, Алфред?

Розенберг се усмихваше със задоволство.

– Поздравявам Ви, младежо фон Зюберман, – каза Алфред Розенберг. – Вие сте една личност с ясни понятия.

Разбира се, Аз бях напълно изумен от това, което се бе случило. Внезапно, на срещата с тези изтъкнати личности, Аз откривах, че притежавам нещо като „вътрешен слух” – един тайнствен орган, който ми позволяваше „да чувам” отговорите на конкретно формулирани въпроси. И тези отговори биваха правилни! Никога не бях изпитвал нещо подобно и можех да припиша това внезапно просветление единствено на присъствието на Фюрера. Той, със своя странен магнетизъм, бе „пробудил” моя „вътрешен слух”.

Адолф Хитлер отново взе думата:

– Хората, които не са проникнали в *Окултната Философия* на национал-социализма, са склонни да допускат груби грешки в преценките си, когато съдят за много от нашите твърдения, вярвайки, че виждат в тях една глупава повърхностност, докато като цяло става на дума за синтетични идеи – *слогани*, – извлечени от дълбоки системи на мисълта. Например, пред твърдението на младия Курт, че „врагът е *Йехова-Сатана*”, което е една синтетична идея с дълбоко философско съдържание, мнозина невежи умове

ще се видят изкушени да допуснат, че тази концепция се извлича от един груб антисемитизъм. Ще се повдигнат елементарни аргументи като следния: „Йехова” е Богът на Израил – един расов Бог, един между стотиците етнически Богове; ще бъде преувеличено, следователно, да го вземаме за единствения Бог или Демиурга (едно действително антисемитско възражение). Или пък друго: Йехова е Богът на Израел, но поради своя монотеистичен характер той е единственият Бог; защо тогава той се идентифицира с Демиурга? Дали не е поради някакво еретическо вярване от *гностически* тип? (въпроси на онези, които вярват, че да бъдат „християни” предполага почитането на Йехова и че неговото отхвърляне означава една „анти-християнска ерес”). Друг един банален аргумент е следният: ако ще отхвърляме Демиурга, считайки неговото материално творение за същностно „зло”, защо да го идентифицираме само с еврейския Йехова, след като имаме стотици алтернативни обозначения в етническата митология и в религиозните пантеони на всички народи на Земята? (въпроси, каквито са склонни да поставят онези, които изобщо не познават значението на Израил в Историята на Запада и каква е тайната на еврейската расова динамика).

Възражения като предходните ще ни поставят нашите критици, когато чуят да се говори за Йехова-Сатана като „врага, срещу когото се борим” и, разбира се, ще ги изненада думата „Сатана”, прибавена към Йехова – момент, който несъмнено ще ги доведе до иронични заключения.

Е, добре – тези аргументи почиват на едно общо обстоятелство: невежеството на онези, които ги формулират! Разбира се, ние *знаем*, че Демиургът е получил и други имена в протезение на Историята. Но ако сме избрали между тях това на Йехова, това е защото става на дума за *последното име*, с което Той се е самоназовал. И с даденото име го обозначава също и Неговият „Избран Народ” Израил, който не е нищо друго, а едно психично разгръщане на самия „Йехова-Сатана”.

Тези думи на Фюрера ме изненадаха живо със своите метафизични последици. Евреите не съставляват една раса като останалите, съставена от *индивиди*? ... Това бе една смущаваща теория, която чувах за пръв път.

– Изненадан ли сте, младежо Курт? – попита Фюрерът, който несъмнено бе усетил незабавно моето смущение. Но той не ми даде време да отговоря и продължи своето обяснение:

– Но още нищо не сте чули: Израил е една „чакра” на Земята, т.е. едно *колективно* психично проявление на Демиурга Йехова и затова ние твърдим, че еврейният *не*

съществува като индивид; че той не е човек като останалите хора, от които се състои човешкият род.

Но проявлението на Йехова в една избрана раса е събитие, повече или по-малко скорошно – от преди няколко хиляди години, докато *организирането на Материята* или „Сътворението“ датира от преди милиони години. Именно затова – поради „новостта“, която представлява името „Йехова“ в сравнение с другите имена на Демиурга, които са употребявали по-древните и по-важни в културно отношение народи на Историята, както и поради геологическата древност на Вселената, – изглежда *прекомерно* да се обозначава с името „Йехова“ един космически Бог. Но се касае само за една привидност. Тук трябва да си представим един Изначален Демиург, когото можем да назовем за удобство *Единния* – така, както са го правили стоиците. Това е онзи, който подрежда хаоса и се разлива пантеистично в цялата Вселена. (Той е също така индуският Брахма или арабският Аллах и пр., вземайки тези названия в тяхното екзотерично религиозно значение).

Но Космическият План – да наречем по някакъв начин *идеята на материалната Вселена*, – почива в съня на Демиурга: едно състояние на покой, което въпреки това динамизира космоса като „*Бог-неподвижен двигател*“ на Аристотел през този Велик Ден на Проявлението, който се нарича също така велика *манвантара*. Но за да „функционира“ всичко, без да се изисква намесата на Единния – „*който спи, докато всичко живее в Него*“ – е необходимо да се разполага с една „*автоматична система за корекция*“. Тази е ролята, която изпълняват т.нар. *космически Йерархии* – мириади „*съзнателни същности*“, *еманирани* от Единния, за да поддържат импулса, придаден на Вселената и да осъществяват Неговия План. Първата стъпка на „*еманацията*“ са *монадите* – висши Архетипове, които са основата на всяка космическа структура и изпълняват ролята на *матрица* на Плана на Единния.

Тези *съзнателни същности* – Ангели, *Дева*²⁵⁴, слънчеви Логоси, галактически Логоси, планетарни Души и пр. – *не са индивидуални същества*, а съставляват част от самия Единен и притежават, впрочем, чисто *привидно съществуване*, дължащо се на степените на свобода, с които са надарени по време на *манвантарата*. За да *съществува* нещо индивидуално – една вещь например – е необходимо да се *пред-положи* (или подложи) акта на съществуване към нейната реална същност – нещо, което предполага също така *трайността* на вещта, което възпрепятства съ-общението на нейната субстанциална същност с другите вещи или нейната метафизичната причастност към другите същности, тоест поставя формален придел на вещта или ѝ предава нейната естествена форма. Средството, с което се постига тази илюзия за съществуване, е крайната механичност на материалната реалност, основана върху *еволюционните закони*, отнасящи се както за непрекъснатите, така и за дискретните явления, които поддържат

254 Санскр. *Deva* – „Бог, Божество“ (бел.прев.).

прогресивното движение на материята и енергията в точната последователност на Плана на Единния.

Въпросните еволюционни закони са **съхранявани** от споменатите „**съзнателни същности**” и **насочвани в посока на Плана**. Така можем да различим, например, „**слънчевите Логоси**”, т.е. „**съзнателните същности**”, способни да „**създадат**” една слънчева система, следвайки Плана на Единния, но които в действителност са **временни разгръщания** на Единния. Същото може да се каже и за „**галактическите Логоси**” или „**планетарните Души**” и така чак до простите Ангели или **Дева**: никои от тях не съществуват като такива, макар и да „**еволюират**”, подчинени на универсалните закони. Важното тук е да се разбере, че целият този грандиозен спектакъл, който пресъздаваме, е **чиста илюзия** – една метапсихична концепция с колосални характеристики, замислени от Единния за неговото собствено интимно съзерцание. Защото истината е, че всичко „**съществуващо**” в крайна сметка ще изчезне, когато настъпи Великата **Праляя** – нощта на Брахма, в която всичко ще се слее отново с Него след една чудовищна фагоцитоза.

Но ние казахме, че вселената се управлява от еволюционни закони. Тези закони, които управляват материалната вселена в съответствие с една истинска „**небесна архитектура**”, както с право казват сатанинските масони, причиняват съществуването на различните планове на пространството или Небеса, от които е съставена реалността. Тъй както има много „**Небеса**” (пет? седем? девет?), има „**Царства на природата**” (три? пет? седем?) или „**планети**” (пет? седем? девет? дванадесет?) или „**коренни Раси**” (три? пет? седем?) и пр. Тези измамни аспекти образуват част от Плана на Единния и Демоните, натоварени с развитието на този План, образуват един **прецизен йерархичен порядък**, основаващ се на прословутия „**закон на еволюцията**”, който управлява Небесата – всичките **Небеса**, от атомните, химическите или биологическите до космическите, – в които „**еволюира**” всяка монада, следвайки архетиповете на всяко Небе. Това е прословутият „**закон на причината и следствието**”, който се преподава от Синархията и който ведическите религии на Индия наричат **Карма** и **Дхарма**, но който за удобство може да се обобщи като „**закон на еволюцията**”. Този закон направлява пътя на „**отиване и връщане**” на монадата, която приема множество „**тела**” в различните Небеса, в които се спуска, за да „**еволюира**”; въпросният „**път**” обикновено се представя като змията, която захапва опашката си или „**уроборос**”. Разбира се, никога не се достига до прословутата **монадична индивидуация**, тъй като това би означавало едно автентично разкъсване на субстанцията на Единния, а преди такова нещо да се е случило, цялата Вселена вече ще бъде погълната в Неговия Светейши Търбух. – Тук Фюрерът се усмихна странно, докато ме наблюдаваше напрегнато. Аз се колебаех вътрешно между чувствата, с които се сблъсках. От една страна ме ужасяваше теорията, която чувах – вече позната, тъй като я бях изучавал в **НАПОЛА**, но надарена сега с едно впечатляващо чувство за реалност, бидейки изложена със страст от неустойимото красноречие на Фюрера. А от друга страна се чувствавах поласкан от честта да получа от устата на Фюрера на Германия едно лично

обяснение, ужасяващо обширно и любопитно неуместно на един светски прием в Канцлерството. Но както и да е, външната ми поза беше тази на почтително внимание към всяка негова дума, тъй като не исках отново да се разсейвам.

– Предполагам, че вече познавате тази теософска теория, която Синархията преподава в своите масонски или розенкройцерски секти, и че трябва да сте се *почувствувал ужасен* пред една детерминистична концепция, в която няма *предвидено* място за *вечното* индивидуално съществуване, т.е. отвъд *пралаите* и *манвантарите*. И именно този ужас, този бунтовен вик, който Вие *трябва да усещате*, избликващ от Вашата чиста кръв, представлява едно изключение от всички правила на детерминистичната механика на Единния, защото то говори за *една друга реалност*, чужда на Неговата материална Вселена. Как може да става така, след като казахме, че всичко, което съществува в Космоса, е било замислено и създадено от Него в съгласие с Неговия План и посредством неговите космически и планетарни Йерархии? Е, добре, млади Курт, ще Ви го кажа накратко: защото една част от Човечеството, към която ние принадлежим, притежава един елемент, който *не принадлежи на материалния порядък* и който не може да бъде детерминиран от Закона на Еволюцията на Демиурга. Този елемент, който се нарича Дух или *Врил*, присъствува в *някои човеци* като *възможност за вечност*. Ние знаем за него чрез *Кръвната Памет*, но тъй като не сме способни да се освободим от връзките, които ни обвързват към илюзорната реалност на Демиурга, и да се изкачим обратно по Пътя на Завръщането в Източника, ние не *съществуваме* реално като Вечни индивиди. Ще ме попитате: как така в един Затворен Порядък като този, който описахме, могат да съществуват съвместно *духовни елементи*, чужди на него, и защо, ако не могат да бъдат детерминирани от законите на материята и енергията, те остават подчинени на Вселената на Единния. Това е една голяма Мистерия. Но можете да разгледате като хипотеза, че поради *една причина, която не познаваме*, но можем да предполагаме, че е била *една повеля* на едно Същество, безкрайно по-висше от Демиурга, или една неразбираема *небрежност*, или една колоксална *измама*, някога в материалната Вселена са навлезли една мириада същества, принадлежащи към една духовна Раса, която наричаме *хиперборейска*. Да предположим, че тези същества са проникнали в слънчевата система през една „*порта*”, отворена на друга планета, – например Венера, – и че вече тук, благодарение на един трик, част от техните Хиперборейски Водачи са ги оковали към закона на еволюцията. Това оковаване – както вече казахме – *не може да бъде реално*, но въпреки това Водачите-Предатели са успели *да объркат* Вечните Духове, закотвяйки ги към материята. Защо са направили това? Друга Мистерия. Но сигурното – действителното – е, че след идването на тези Водачи в слънчевата система, се задействува една колективна мутация *в цялата галактика*, която *модифицира* Плана на Единния. Тази модификация се основава в Предателството на Водачите и падението на безсмъртните същества. За да го схванете ясно, млади Курт, ще Ви кажа, че тук, на Земята, е съществувало едно примитивно човешко същество, което „*еволюирало*”, следвайки законите на „*планетните вериги*” и „*Царствата на природата*”.

Тази еволюция е била много бавна и се стремяла към крайната адаптация към един абсолютно животински расов Архетип, надарен с рационален ум, структуриран логично от мозъчните функции, и притежаващ една „*Душа*”, образувана от енергията на другите, по-тънки материални планове. Този „*човек*”, в един все още примитивен етап на неговото развитие, е онзи, когото намерили Водачите-Предатели, когато те пристигнали на Земята преди милиони години. Тогава, посредством една остроумна система, наречена Чанг Шамбала, която ще имате възможността да изучите в нашия Орден, те решили да мутират човешката раса, оковавайки Вечните Духове към илюзорните и материални човешки същества на Земята. От този момент съществуват три вида човеци: примитивните животни-човеци или *пасу*²⁵⁵; полубожествените или *вирия*²⁵⁶, на които е бил прикачен един Дух; и Божествените Хиперборейци или *Сиддха*²⁵⁷, които са всички онези, които са успели **да се завърнат в Източника** и да избягат от Великата Измама. Също така се наричат Хиперборейски *Сиддхи* една част от Водачите – тези, които **не са предавали** и които начело с Кристос-Луцифер се опитват **да спасят вириите** посредством хиперборейското избавление на Чистата Кръв, което се състои в пробуждането на първичния спомен за собствената изгубена божественост. Тези са Господарите на Агарта... Но ние се отклоняваме малко от нашата основна тема, която се занимаваше с Йехова-Сатана – врага, срещу когото се борим, за да спечелим правото да се завърнем в изгубения Източник. Този въпрос скоро ще Ви стане ясен, млади Курт, тъй като ако си спомните, че Единният поверява на едни „*съзнателни същности*” изпълнението на Своя План, сега можем да добавим, че слънчевата система е била конструирана от едно от тези „*съзнания*”, което наричаме Слънчев Логос, подпомогнато от други *Дева* от по-низша йерархия, които **заемат** определени постове в механиката на системата. На Земята една „*планетарна същност*” вдъхва живот на планетата и тласка „*еволюцията*” на Царствата на природата съгласно Слънчевия План, включен в Космическия План на Единния. Ясно е, че става на дума за еманации на Единния, свързани йерархично: Единен > Галактически Логос > Слънчев Логос > планетарен Ангел > колективна или групова Душа и пр. Кой е Богът тук? Според нивото на съзнанието и културните и религиозни стереотипове на човеците, той може да бъде коя да е от тези „*съзнателни същности*”, но винаги става на дума за Единния. Ако се казва, че Бог е Слънцето или се представя един Бог-„*създател*” на цялата Вселена, се говори за Единния. Също и ако се вярва, че Бог е „*природата*”, или „*Млечния Път*”, или Земята. Различните гносеологични космологии, които са си представяли човеците в различните етапи на своята „*еволюция*”, за да разберат света, не променят факта, че винаги, когато се говори за Бог, се намеква пряко или непряко за Единния.

255 От санскр. **paśu**/пракр. **pasu** – букв. „добиче, овца” (бел.прев.).

256 **Vīrya** – „героичен, мъжествен” от санскр. **vīra** – „мъж, херой” (бел.прев.).

257 Санскр. **Siddha** – „свършен” (бел.прев.).

Но да се върнем към Земята. Когато Водачите-Предатели идват на Земята, те се установяват в един „*център*”, който наричат Шамбала или Дехунг, и основават това, което било наречено Великото Бяло Братство или Окултната Йерархия на Земята. Това не е едно физически локализуемо място върху земната повърхност – нещо, което ще трябва да научите по-нататък, – а се разполага в една топологична гънка на пространството. Но това, което ни интересува тук, е да подчертаем, че вождът на Водачите-Предатели се самоназовава Цар на Света, заемайки така мястото на един от дванадесетте **Кумара** на слънчевата система. Какво представлява един **Кумара**? Един планетарен Ангел – една от онези „*съзнателни същности*”, свързани във верига от Единния, които образуват „*идеята на една планета*”. Именно тук трябва да се търси тайната на името Йехова и на неговата „*Избрана Раса*”. Защото планетарният дух се наричал **Санат Кумара**²⁵⁸, който след създаването на Шамбала и идването на Царя на Света, решава да действа като **регент** на Единния в изпълнението на Неговия, сега модифициран План. За целта той се въплъщава от името на Единния в една „*Избрана Раса*”, за да царува над поробените хиперборейски Духове. Това е еврейската Раса. Тоест, от една страна имаме Окултната Йерархия на Чанг Шамбала с нейните Демони – Водачите-Предатели и техният вожд, Царя на Света, – които сега осъществяват „*еволюцията*” на планетата и които „*ръководят*” Расите чрез една злокобна организация, наричана Синархия. А от друга страна имаме еврейската Раса, която не е нищо друго, а проявлението на **Санат Кумара** на Земята, което да заеме най-високото стъпало на Синархията от името на Единния. Самите евреи учат в своята Кабала, че „*Израил е един от 10-те сефирот*” – **сефирата Малхут**, тоест една от еманациите на Единния.

В крайна сметка Йехова е кабалистичното име на Демиурга – Единния, когото **Санат Кумара** представлява на Земята, и това е, както казах в началото на тази приятна беседа, **последното историческо име**, което знаем за **Него**. Затова ние, **Древните Хиперборейски Същества**, които все още оставаме оковани в Преизподнята, трябва да бъдем съвсем наясно, че „*врагът е Йехова-Сатана, Демиургът на този Свят*”, както правилно каза младият Курт.

Фюрерът продължаваше ентузиазирано своя дълъг монолог и макар да бе изминал един дълъг час и върху нас да се сипеха любопитните погледи на много хора, които желаеха да седнат на масата, никой в Германия не беше способен да го прекъсне по един толкова прозаичен повод като яденето на една вечеря. Аз, от своя страна, исках само да продължавам да слушам невероятните откровения на Фюрера и затова, когато ме попита дали съм го разбрал, не се поколебах да му представя моите съмнения:

258 Санскр. **Sanat-Kumāra** – букв. „*Вечния Младеж*” (бел.прев.).

– Има нещо, което ме безпокои в момента, – казах незабавно. – Всичко, което казахте, *mein Führer* – за Демиурга, за Единния – го разбирам напълно и го приемам, но не мога да престана да се питам: Кой тогава е Бог, *истинският Бог*? Или...?

– Това е един въпрос, който не бива да си задавате, млади Курт, – заяви категорично Фюрерът. – Не и докато Вашият ум е подчинен на рационалната логика, тъй като тогава ще успеете единствено да стигнете до неразрешими парадокси. Но е очевидно, че съмнението вече е покълнало у Вас и че ще продължавате да размишлявате върху това. Затова ще Ви дам един временен отговор: Бог е *непознаваем* за всеки, който не е овладял *Врила*. Винаги помнете тази истина, млади Курт: от мизерното състояние на роб на Йехова-Сатана не е възможно *да се познае* Бог, тъй като Той е абсолютно трансцендентен. Трябва да се измине един дълъг път на кръвно пречистване, за да се узнае нещо за Бог – за „*истинския Бог*”, както правилно казахте. Повечето от големите религии, когато говорят за Бог, имат предвид Демиурга – Единния. Това става така, понеже расите, които понастоящем населяват света, са били „*изработени*” от Демоните на Шамбала, имплантирайки синархични идеи в *генетичната памет* на техните членове, за да могат да ги насочват към великия колективен Архетип, който се нарича *Ману*. Така, възприемайки реалността през булото на измамата, се стига до онези понятия за един пантеистичен, монистичен или тринитарен Бог, които са само подобия на Единния – Демиурга-организатор на материята.

Вижте какво става с понятието за Бог, което притежават различните народи, принадлежащи към древната фамилия на индо-германските езици: почти всички имена се извеждат от едни и същи думи и е сигурно, че в едно далечно минало те са означавали един Бог-„*Създател на всичко съществуващо*”, тоест Демиурга – Единния. В санскрит имаме думите „*Дяус нитар*”, употребявани във Ведите за назоваването на „*Отеца, който е на Небесата*”²⁵⁹. *Дяус* е коренът, който в гръцки дава *Зевс* и *Теос* със смисъл, подобен на санскритския, и който в латински става *Юпитер*, *Деус патер* или *Йовис*. Подобно на това древните германци са говорили за *Циу*, *Тюр* или *Тууас* като за Бога-„*Създател*” на съществуващото – думи, които също произлизат от санскритското *Дяус нитар*.

Еднаква етимология притежават и думите, които обозначават Бога в семействата на туранските и семитските езици. В последното семейство, намиращо се във важна връзка с еврейския език, откриваме „*Ел*” като едно древно обозначение на Демиурга в неговия планетарен представител „*Силния*”. Във Вавилония, Финикия и Палестина е бил почитан *Ел*, *Ил*, *Енлил* – имена, които арабите трансформирали в *Илях* или *Аллах* и пр. Не бива да Ви изненадва това етимологично единство, млади Курт, тъй като обезпокояващото е „*единството на концепцията*”, откривано зад споменатите думи, след като във всички религии и философии винаги се стига до две или три идеи за Бога, привидно непримирими, но които в действителност се отнасят до различни аспекти на Демиурга:

259 Вед.санскр. *Dyauspitṛ* („*Небесен Отец*”) от *dyu*, *dyaus* – „*небе*” и *pitṛ* – „*баща*” (бел.прев.).

такова е предпочитанието на един „пантеистичен и иманентен Бог” – Единния; или „трансцендентен”, но „Създател на Земята и Небесата” – Йехова-Сатана, Юпитер, Зевс, Брахма и пр.

Фюрерът ме гледаше сега с блестящи очи и аз отгатвах, че следващите му думи ще имат действително важно съдържание:

– Имало е една война, млади Курт – една ужасна война, за която *Махабхарата* съхранява навярно един изопачен спомен. Тази война е обхванала *много Небеса* в полето на бойните си действия и е предизвикала като свое най-външно проявление това, което е било наречено „потъването на Атлантида”. Но никой не знае докрай за какво се намеква, когато се говори за „Атлантида”, тъй като не става на дума само за един „потопен континент”. Тази война продължава на този физически план вече повече от един милион години, по време на които е имало множество физически, континентални Атлантиди, които са били потопени, и сега, в нашия ХХ век, можем да кажем, че отново се подготвя едно „потопяване на Атлантида”. Но да оставим тази Мистерия засега, тъй като ще трябва да се върнете към нея по време на своето обучение. За да приключим този разговор, ще Ви кажа едно последно нещо, млади Курт. Знайте, че в тази Същностна Война, в която се води борба за освобождението на пленените Духове – за колективната мутация на Расата, срещу Синархията и срещу Йехова-Сатана – Третият Райх е отдал целия си духовен, биологичен и материален потенциал.

С тези страховити думи Фюрерът изглежда бе приключил своето обяснение. Огледах се наоколо и установих, че татко, Розенберг и Рудолф Хес все още са до мен.

Един елегантен келнер даде знак на Фюрера, че когато благоволят, могат да преминат във вътрешния двор за една студена вечеря. Беше 11 часа вечерта. Фюрерът и Розенберг се сбогуваха с нас и отидоха да се присъединят към Гьоринг и д-р Гьобелс начело на масата. Рудолф Хес покани татко и мен да се разположим за вечеря, но аз не се чувствах много добре след разговора с Фюрера и с риск да бъда нахален, реших да поговоря откровенно с тях двамата.

Глава XII

– Толкова е трудно да се срещна с вас двамата, – казах. – Последният път, когато бяхме заедно, беше преди четири години, при постъпването ми в *НАПОЛА*. Навярно утре

или вдругиден ще заминем за Египет и не знам кога ще имаме друга възможност да поговорим. Не бих ме ли могли да се оттеглим за момент?

Татко бе започнал да протестира, но Рудолф го прекъсна:

– Имаш пълно право, Курт. Елате оттук, – той посочваше една врата, – понеже Аз също трябва да говоря с вас.

Един момент по-късно се бяхме настанили в кабинета на Рудолф Хес, който, седнал зад огромно министерско писалище от дялан дъб, се разполагаше удобно в един мек тапициран стол. Побързах да започна разговора.

– Преди всичко, – казах, – искам някой от вас да ми разясни един въпрос, по който изглежда всички са съгласни, включително Фюрерът, както можах да установя днес, но за който Аз имам само мъгляви намеци. Говоря за някакъв вид духовно качество, което Аз съм бил имал, непознато за повечето хора, но което някои лица са способни да забележат. Може би това е тайнственият Знак, който споменаваха арабите Офити, които ме отвлякоха, когато бях малък в Египет, или „*голямата духовна способност*”, за която говореше преди малко Фюрерът. Не знам какво е това, но някои изглежда го знаят... и то не им се харесва, както например на професор Ернст Шефер. – Рудолф Хес повдигна вежди като чу името на човека от *Абвера*. След това Аз им разказах за горчивия опит, преживян неотдавна.

Забелязах гневния блясък в сивите очи на моя кръстник.

– *Абверът* е създавал само предатели! Това е нещо, което трябва да имаш предвид от сега нататък, Курт. Ще ти кажа една тайна, която знаят само четирима души в Третия Райх, включително Фюрерът и Аз; една тайна, която се отнася до теб и до това, което току-що ми разказа: не без основание професор Шефер ти няма доверие; наистина, той не би могъл да бъде сигурен, че ще изпълне *Altwestenoperation*, ако ти беше включен в нея. Но иска ли го Шефер или не, ти си свързан неизбежно с тази експедиция и интуитивно си го доловил и си се приближил до него в един лош момент. Не мога да ти разкрия сега причините за тази връзка, но навярно ще ти ги обясни друг човек, с когото скоро ще се запознаеш – един от посветените в тайната. В бъдеще ти със сигурност ще бъдеш един личен представител на *Райхсфюрера* Химлер – четвъртия човек, който знае тайната, – пред Ернст Шефер. И той не ще може да направи нищо, за да избегне това! Такива бяха нашите планове, но, както изглежда, ти си ни изпреварил. Нищо, което да не може да се поправи! Питаш се как Фюрерът или *Райхсфюрерът* са знаели за теб. Макар и да не си го забелязал, през всичките тези години ти бе обект на интензивно наблюдение от страна на мен и на други лица, които не познаваш, тъй като Третият Райх има подготвен за теб един път, подходящ за твоите способности, който ще ти позволи да служиш на Родината така, както никой не го е правил, като същевременно развиваш своите духовни способности. Скоро, много скоро ще узнаеш всичко и ще ни разбереш!

Все още не бях получил отговора на въпросите си, но бях развълнуван и ентусиазиран от обещаващото успешно бъдеще, което ми предричаше Рудолф Хес. Но действително едно нещо ме интригуваше несъзнателно – на какво ще дължеше любопитното име на експедицията на Ернст Шефер „*Altwestenoperation*”, т.е. „*Операция Стар Запад*”? Споменът за този въпрос и неговият невероятен отговор щяха да се явят едва две години по-късно, в сърцето на Тибет.

– Ти желаяш отговори и имаш пълното право на това, – продължи да говори Рудолф, – но сега не е моментът, нито подходящото място, за да се занимаваме с духовните Мистерии. През тези години моето присъствие ще да ти е липсвало, но беше по-добре за теб да не се намесвам директно в твоя живот, за да протича нормално твоето психологическо развитие; дори с баща ти се бяхме уговорили за това, – татко кимна с глава. – Сега ще бъде различно, ти ще имаш своя пост и ще бъдеш близо до мен. Но първо трябва да се запознаеш с *нашата Философия*. Нямам предвид национал-социалистическата доктрина, такава, каквато се явява в книгата на Фюрера „*Mein Kampf*”²⁶⁰ или в тази на Алфред Розенберг „*Митът на XX век*”, а една „*Окултна Философия*”, към която ние – една малка група хора – се придържаме, както и ти без съмнение също ще го правиш. Трябва да разбереш, че тук не се касае за едно стерилно познание, което може да се сведе до един „*кодекс от принципи*” или един „*оперативен наръчник*”, чрез който да ръководим нашите действия; става на дума – напротив – за придобиването на едно познание, което действува динамично върху Духа, преобразявайки ни вътрешно, надарявайки ни с една хилядолетна Мъдрост, която ни позволява да надхвърлим чисто човешкия план на съществуването.

– Ти си особено надарен да имаш достъп до това полубожествено състояние, – продължи Рудолф, отговаряйки отчасти на моя въпрос относно Знака, – тъй като имаш нещо вътрешно, което малцина човеци притежават: „*възможността за Битие*”. Ще разбереш по-добре това скоро, когато се запознаеш с тайните на Ордена, но мога да ти съобща предварително, че както каза преди малко Фюрерът, не всички човеци са еднакви, не всички съществуват, не всички могат „*да бъдат*”. Напротив – за тези, които разполагат с *възможността за Битие*, борбата и усилието трябва да се насочат към преодоляването на този свят от илюзорни образи и да се увековечат във вечността – в един друг план на съществуването, до който можем да стигнем единствено ако се пробудим от демоничния сън, в който сме потопени. Мнозинството от хората, които виждаш в света, не съществуват действително или ако предпочиташ – те живеят едно илюзорно „*относително съществуване*”, което е един миг за вечността. Тяхното съзнание се разтваря със смъртта, макар мнозина да вярват в противното, и нищо не оцелява от тях. Вечността, драги ми Курт, е за малцина – за една Аристокрация на Духа, основана на полубожествени Херои – Сврѣхчовеци, които, за сметка на повеждането на една тежка

260 *Mein Kampf* – „*Моята борба*” (бел.авт.).

борба с Княза на този Свят *YHVH-Сатана* – както ти правилно го нарече – трансмутират своята низша природа и спечелват своето място във *Валхала*²⁶¹. Всичко ще ти бъде разкрито, Курт, защото ти си един полубожествен Херой – един *вирия* – доказва го белегът на Луцифер, който толкова те занимава и който само посочва чистотата на двоего духовно потекло.

– Но, Луцифер,... не е ли Дяволът? – попитах предпазливо.

Този въпрос трябваше да го задам на Фюрера, но нямах смелост за това.

– Луцифер, носителят на Несътворената Светлина – Дявол? – възмути се Рудолф Хес. – Това е една светотатствена клевета, която е съчинил за него Йехова-Сатана посредством своите ученици, евреите и някои малоумни непросветени християни и мюсюлмани. Луцифер е Христос, Христосът на Атлантида...

Рудолф Хес въздъхна дълбоко, преди да продължи.

– Да оставим засега тези Мистерии и да поговорим за теб, Курт, – каза Рудолф, променяйки темата. – Ти завърши задоволително един труден етап на учене и за теб се отваря един друг цикъл на усилия. Нашата воля, – той погледна татко, който отново потвърди с кимване, – е да постъпиш във *Waffen SS* за твоето военно и политическо усъвършенствуване. Но това е, да речем, едно екзотерично, т.е. външно обучение, поне докато не стигнеш до Ограничения Кръг на *Вевелсбург*²⁶². Има един друг, успореден път, по който ще трябва да поемеш и който също изисква усилия и саможертви. Това е окултният, езотеричен път, който ще ти позволи да надхвърлиш себе си духовно и ще разреши твоите най-съкровени съмнения. Чувал ли си да се говори за *Thulegesellschaft*²⁶³?

Помислих за момент, по-скоро по задължение, отколкото поради друго нещо, защото бях сигурен, че никога не бях чувал да се споменава това име.

– Не, – отвърнах.

261 *Валхала* или *Валхол* – обител на *Вотан* или *Один* в *Еда*-та. Място, където отиват воините, паднали в битка. Небесен рай на героите. За Хиперборейската Мъдрост Валхала е един център, обитаван от Боговете-Освободители или, както казва Фюрерът, от „*Хиперборейските Сиддхи*” (бел.авт.).

262 *Вевелсбург* е бил един *Орденсбург* или Замък за тренировка на *SS*, както ще се види по-нататък (бел.авт.).

263 *Thulegesellschaft* – Орден на Туле. Езотерично Тайно Общество, чийто произход се разглежда в друга част на книгата (бел.авт.).

– Това е една тайна група от Мъдри човечи, – каза Рудолф Хес с почителен тон. – Аз ще улесня твоето постъпване в Ордена и те ще ти помогнат да напреднеш, но трябва да разбереш отначало следното: Хиперборейските Ордени като *Thulegesellschaft* следват един кръгов план. В светските организации от типа на франкмасонството – или ако искаме да опростим нещата: като в коя да е административна бюрокрация – се напредва вертикално, стъпало по стъпало, от основата на един триъгълник до върха, зает от най-висшага Йерархия. В един Хиперборейски Орден – напротив – се напредва, преодолявайки концентрични кръгове. Ти, например, при постъпването в Ордена, си един широк кръг, навярно външният кръг. Не казвам, че образуваш част от един кръг или че заемаш място в един кръг, а че „*ти си един кръг*”. Като теб има други членове, които са кръгове с по-голям или по-малък диаметър, организирани концентрично около един център на Мощ, зает от най-висшето ниво на Мъдростта. Затова казвам, че се напредва „*преодолявайки кръгове*”, а не „*преминавайки кръгове*” от различно ниво, защото Хиперборейската Мъдрост се състои в свиването на собствения кръг до центъра; в „*ограничаването на кръга*” дотам, докъдето го позволява нашата способност. Разбираш ли, *Patekind*?

– Мисля, че да, – казах без особена убеденост. – Но всичко това, което толкова любезно ми обясняваш, ми носи ведрост и спокойствие. Бъди уверен, че ще направя всичко възможно, за да не измамя твоето доверие, нито вярата на татко.

– Хубаво, тогава няма за какво повече да говорим. Спомняш ли си Пап, офицерът от *SS*, с когото се запозна в Бертегаден? Сега той е *SS Оберфюрер*²⁶⁴. Към него ще се обърнеш, когато се върнеш от Египет, за да узнаеш какви стъпки да предприемеш.

Рудолф Хес натисна един бутон, получавайки като отговор забързаното идване на един офицер от стражата. Заповяда му, че разпорежда да донесат шампанско в неговия кабинет. Той не пиеше, но сега беше различно, каза, защото трябвало да вдигнем тост за моето дипломиране и за бъдещето на Германия. По-късно той подхвана откровен разговор с татко, припомняйки си общи случки от техните ученически дни и от Египет.

Така приключи ученическият етап от моя живот, *Neffe* Артуро. Когато се върнах от Египет, нещата поеха по друг курс и докато изпълнявах различните етапи от обучението във *Waffen SS*, за да стигна през 1939 г. до замъка *Бевелсбург*, аз също така преминавах през различните кръгове на *Thulegesellschaft*. Тъй като събитията, които действително ще те изненадат, тъй като се свързват с твоя собствен опит, се случват незабавно, като се почне от 1937 г., ще се опитам да ги разкажа с повече подробности. Едва през 1939 г., при завръщането от една ужасна, пъклена мисия, каквато беше Операцията „*Алтвестен*”, аз получих наставлението, което ми позволи да разбере отчасти всичко. Следващите години, особено от 1941-а нататък, прекарах, изпълнявайки мисии в Азия – мисии, подобни на 264 *SS Oberführer* – чин от *SS*, еквивалентен на полковник (бел.авт.).

онази, която бях изпълнил в Операцията „*Алтвестен*” и също тъй аналогични на *езотеричната мисия*, осъществена от Рудолф Хес с неговия исторически полет до Англия през 1941 г.; мисии от същия стратегически тип, като изпълнената от Белисена Вилка и нейния син Нойо, т.е. мисии за тактическо отклонение на вниманието, за да се обърка и заблуди Врага; но мисии, които изискват за своето изпълнение предварителното Хиперборейско Посвещение на своите агенти.

Но тази част от разказа ще оставим за по-нататък. Часът е 12 и 30 и добрата Хуана вече трябва да е приготвила обяда.

Глава XIII

Действително, миг по-късно влезе старичката, носейки на поднос една апетитна криолска яхния. Говеждо коляно, червена наденичка, бекон, леблебия, фасул, картофи, моркови, праз, лук и царевича – всичко сварено и димящо, подправено с олио, оцет и горчица.

Последният разказ на вуйчо Курт ме изпълни с очакване и любопитство. Докато намазвах царевичата с жълто домашно масло, не преставах да мисля за особените преживявания на вуйчо Курт в Третия Райх и неговата по същество предопределена връзка с Рудолф Хес, странния заместник на Адолф Хитлер. Този период от близката История, протичащ от 1933 до 1945 година, за мен, както и за мнозинството от родените след войната, ми убягваше в своята жизнена динамика. Съюзниците – победители в една война, която без преувеличение е най-голямата, която помни Всеобщата История – ни представят един детински образ на победените нации и на Епохата, предшествувала войната. Говорителите на съюза-победител, неспособни морално и интелектуално да опровергават със що-годе правдоподобни аргументи Големите Националистически Идеологии отпреди войната, прибегват до ирационалната система на употреба на лъжа, клевета, дезинформация и пр. Със зловредното намерение да се обърка и обезценява значението на думите, бива наричан например „*фашист*” кой да е дребен южноамерикански тиранин, по-близък до мафиотски бос, отколкото до един гениален държавник като „*Дучето*”. Фашизмът, Национал-социализмът, японският Традиционализъм – завършени Системи на Политическа Философия – се явяват в перото на публицистите на Реванша, лишени от своето мистично, духовно и интелектуално съдържание, сведени до груби тоталитарни схеми, а лидерите на тези движения са представени като патологични случаи.

По тези причини разказът на вуйчо Курт имаше двойното достойнство да ме просветлява относно един тъмен период от скорошната История, който той бе преживял интензивно, и да ми позволи да потвърдя това, което бях подозирал откакто започнах да се съмнявам в „духовните добродетели” на едни „*съюзнически Сили*”, които бяха потопили

света в материализма и упадъка. Тоест: че споменатите Големи Националистически Системи и особено Национал-социализмът прикриваха зад фасадата на своите съответни политически организации едно мощно и тайно духовно течение. В един заден, езотеричен план, ревностно укриван от ожесточените победители, съществуваше една духовна светлина – една неразкрита цел, която сега прозираше от разказа на вуйчо Курт. Какво се бяха опитвали да направят Фюрерът и останалите лидери на Третия Райх? Какво бе възнамерявал да осъществи Рудолф Хес, когато бе полетял към Англия през май 1941 г.? Много въпроси като тези танцуваха в моя мозък по време на целия обяд и аз потръпвах от радост при мисълта за възможността вуйчо Курт да притежава отговорите.

От друга страна едно срамежливо чувство на смиреност ме връхлиташе всеки път, когато си спомнях как бях дошъл дотук, убеден, че съм потеглил на едно уникално приключение, че съм привилегирован участник в една космическа драма. А това, което се бе случило на мен, без да се подценява реалната опасност, която то съдържаеше, беше детска игра в светлината на опита, преживян от моя вуйчо от **SS**. И като размишлявах така, аз чувствавах, че нови сили ми идваха на помощ, за да изпълня молбата на Белисена Вилка.

От няколко дни насам имах желанието да напусна болничното легло, защото вече се чувствавах достатъчно възстановен. Нещо несъзнавано обаче блокираше волята ми, когато решавах да се облека и да се спусна до долните етажи на къщата. Отначало не знаех какво беше това, което ми пречеше да го направя, но сетне открих с изумление, че просто ме ужасява идеята да се изправя отново пред булдозите, които се разхождаха свободно по парка, заобиколяящ къщата. Бях ги наблюдавал от прозореца повече от веднъж и въпреки необичайния им размер и свиреп вид, те не изглеждаха да са действително агресивни. Трябваше да приема безрезервно обяснението на вуйчо Курт, че ме бяха нападнали, подтикнати от него, но едно нещо е да го кажа, а друго да се изправя пред тези животни след такова неприятно предишно преживяване.

Но този път бях твърдо решен да напусна болничното легло. След като се облякох за пръв път от петнадесет дни насам с дрехи, които взех от моя багаж, аз се спуснах бавно по красивата стълба от оникс, която отвеждаше в широкия хол, непознат за мен до този момент. Не срещнах никого и без особено желание да разучавам къщата за моя сметка, аз се разположих на един диван – беше същият, на който съм бил лежал без съзнание през първата нощ, – пред широките прозорци, които гледаха към парка.

Предполагах, че вуйчо Курт все още обядваше, но скоро открих грешката си като го видях да идва от вътрешността на къщата. Той се изненадва и зарадва в същото време да ме види станал.

– Хубаво, хубаво! – каза – Виждам, че се чувствуваш добре!

– Да, вуйчо Курт, мисля, че вече е време да започна нормален живот, – пляснах с длан бинтованата си ръка, – поне докато очаквам да ми свалят гипса.

Той се усмихваше с израз на одобрение.

– Ако действително се чувствуваш добре, можем да останем тук, разговаряйки през целия следобед, а сетне ще вечеряме в трапезарията.

Кимнах с глава. Бях щастлив, очаквайки един нов разказ на моя вуйчо и мислейки, че нещата най-сетне се връщат в релсите.

Вуйчо Курт седна на един стол пред мен и заговори за някаква незначителна тема, за да даде време на старата Хуана да ни сервира две чаши димящо кафе.

Най-сетне той започна:

– През август 1937 г. аз се върнах от Египет в Берлин и установих контакт по телефона с *SS Оберфюрер* Пап, към когото бях развил, след четири години любезно отношение, една особена привързаност.

– Здравей, Едвин! – казах, след като операторката ме свърза с Пап. – Има ли нещо за мен?

– Да, Курт. Трябва да дойдеш в Канцлерството, за да получиш инструкции. Къде се намираш?

– На Централната Гара. До тридесет минути мога да бъда там.

– Добре, отиди до Офиса на Сигурността и се идентифицирай пред *SS Обершарфюрер*²⁶⁵ Крюгер. Той ще те доведе до мен.

Оставих багажа си в един сейф на гарата и отидох на срещата с *SS Оберфюрер* Пап. Не взех стая в хотел, защото исках да видя дали не трябва да продължа пътуването към някое военно поделение (както действително се случи).

SS Обершарфюрер Крюгер ме поведе през една плетеница от коридори и проходи до офиса, в който се решаваше всичко, отнасящо се до сигурността на Фюрера в пределите на Канцлерството.

265 *SS Oberscharführer* – сержант от *SS* (бел.авт.).

Това беше един малък свят, който заемаше едно странично крило в Двореца на Канцлерството, като се мине през един вътрешен двор, и който обединяваше под командуването на **SS Оберфюрер** Пап няколко сектора, чиито толкова различни специфични дейности се срещаха в общата цел на Сигурността. Тук функционираха една бригада на Гестапо, един екип за Комуникации и Радиогониометрия, една малка група от Тайната Служба на **SS**, една химическа лаборатория и един лазарет с лекар на постоянна стража 24 часа в денонощието. Всичко това уредено, екипирано и поддържано от **SS** с персонал от **1^a SS Танкова Дивизия „Лайбщандарт SS Адолф Хитлер“**.

– Здравей, Курт! Радвам се да те видя, момко. Искрено! – каза **SS Оберфюрер** Пап.
– Седни, моля.

Разположих се в едно кресло пред писалището, заемано от Пап. Офисът бе една скорошна постройка от армиран бетон, поради което ниският таван контрастираше с голямата височина на коридорите, изминати по пътя дотук. **SS Оберфюрерът** Пап ме наблюдаваше с видима симпатия, седнал на един въртящ се стол. Над главата му една рисунка изобразяваше Фюрера, гледащ в далечината; а от двете страни метални шкафове ограждаха писалището.

– Аз също се радвам да те видя пак, – отвърнах. – Много съм щастлив да бъда отново в Берлин.

– Е, няма да е за много време, – каза, усмихвайки се, Пап. – Мисля, че заминаваш незабавно за **Орденсбурга Кросинзее**. Ей тук имам заповедите за теб. Това са два плика... – той се впусна да търси в едно чекмедже.

– Кросинзее се намира в Източна Пруссия, нали? – попитах.

– Да, в Померания. Ето ги твоите заповеди!

Протегна ми два плика от кафява опъковъчна хартия. Единият – по-големият, върху който се четеше с големи букви „**Кросинзее**“, – съдържаше всичките документи за присъединяването към **Орденсбурга** на **SS**. В другия един ръкописен надпис с деликатни готически букви нареждаше, че пликът трябва да бъде отворен в присъствието на **SS Оберфюрер** Пап. Продължих, разчупвайки печата, и извадих от вътрешността на плика едно писмо с почерка на Рудолф Хес. То гласеше следното:

Берлин – август 1937 г.

Г-н Курт фон Зюберман

Драги **Patekind**:

Разпоредих необходимото, за да постъпиш в **Орденсбурга на Кросинзее** и сетне, след като получиш минимална инструкция, ще бъдеш прехвърлен в другите **Орденсбурги**. Трябва да потеглиш незабавно за Померания и да се присъединиш и адаптираш към новия живот. Скоро, след като си изпълнил тази част, – остани да мине поне един месец – ще установиш връзка с **Thulegesellschaft**.

Твоят контакт в Берлин се нарича Конрад Тарцайн; ще го намериш на „**Грегорицраге 239**“. Той вече знае за постъпването ти в Ордена; само трябва да се представиш, давайки името си. В началото ще се срещаш с **Thulegesellschaft** в Берлин, поради което ще трябва да пътуваш от Померания до Берлин в краищата на седмиците, но ако трябва да дойдеш в някакъв друг момент, можеш да се обръщаши към **SS Оберфюрер Пап**, за да уреди съответното разрешение.

Сполука, **Patekind**; помни моя съвет: „напредвай в кръгове, свивайки кръга“.

Рудолф Хес.

Бележка:

Запомни името и адреса на твоя контакт и предай това писмо на **SS Оберфюрер Пап**, който има заповед да го унищожи. Нищо не трябва да бъде написано, което може да компрометира теб, нас или **Thulegesellschaft**.

Хайл Хитлер!

Прочетох два пъти писмото и сетне го предадох на **SS Оберфюрер Пап**, който го унищожи пред очите ми, запалвайки го с една запалка.

– Рудолф Хес в Берлин ли е? – попитах.

– Не. Намира се в Берхтесгаден с Фюрера.

Незабавно си спомних, че на същата тази дата преди четири години с татко и Рудолф Хес бяхме в Берхтесгаден. Нямаше, прочее, нищо друго за правене в Берлин и

след като се сбогувах с *SS Оберфюрер* Пап, Аз потеглих към гарата, за да предприема пътуването към Източна Прусия колкото се може по-бързо.

Глава XIV

Един час по-късно гледах как преминават последните квартали на Берлин от прозорчето на северния влак. Пътувах, вгълбен в себе си, мислейки за писмото на Рудолф Хес и съжалявайки, че не можах да разговарям с него, за да му задам някои въпроси, които изискваха спешен отговор. Нещо необичайно ми се случваше от известно време насам и освен Рудолф Хес не бих се осмелил да го доверя на никого.

От нощта на дипломирането, когато бях представен на Фюрера, бях започнал да преживявам един любопитен психологически феномен. В онзи случай Аз отговорих „*УНУН-Сатана*” на въпросите на Фюрера „*Кой е Врагът на Германия? Срещу кого се борим?*” и вярвах, че разпознавам, че даденият отговор не бе изведен рационално от мен, а „*доловен*” или сякаш „*чут*” с един вътрешен слух.

За мен нямаше съмнение, че чутият „*Глас*” бе чужд, т.е. че идваше от извън моето съзнание. Но също така разбирах, че бе невъзможно да предам този опит на друго лице, без да се изложи на риска да вдъхна недоверие относно моя здрав разум. По време на пътуването до Египет Аз размишлявах за това и стигнах до заключението, че присъствието на Фюрера бе задействувало един феномен на безсъзнателно разтоварване, като чутият Глас бе просто една формална интуиция. Или че по някакъв начин Аз съм „*знаел*” отговора и в един момент, когато съм бил психологически блокиран от поразителната личност на Фюрера, го бях „*отгатнал*” или съм вярвал, че го правя, приемайки една интуиция за екстрасенсорно възприятие. Това бе едно скептично заключение, но Аз бях сигурен, че въпросният феномен ще бъде чисто случаен и че няма да се произведе отново. Улавях се за тази сигурност с тайния страх, че неговото повторение предполагаше една загуба на разсъдъчното равновесие.

Това е разбираемо: в едно общество, което счита за „*нормално*” онова, което е общо за всички, т.е. колективно, и потиска като умопомрачение това, което се отклонява от „*нормалното*”, да се чувствуваш различен може да бъде опасно в множество смисли. Най-вече понеже липсата на „*образци*” или „*модели*” – елиминирани систематично или авто-елиминирани от страха – за сравняване на нашата „*ненормалност*” ни подтиква да се боим от една загуба на разсъдъка. Този страх да притежаваме дарове или сили, които ни правят различни от другите, е считан за „*свещено благоразумие*” в света, който прославя посредствеността на средния човек и подозира индивида.

Така че, боейки се от последиците, ако трябваше да разглеждам този опит като реален феномен, аз приписвах чутия Глас на една проекция на несъзнаваното върху съзнанието.

Феноменът обаче се повтори и то не веднъж, а няколко пъти с последвалата тревога от моя страна, който се боях, че страдам от някакъв вид шизофрения.

Но щом отхвърлях съмненията и размишлявах спокойно, не можех да не призная, че този феномен далеч не беше опасен, и бих казал дори, че се оказваше симпатичен. Основанието за това заключение се състоеше в „*сигурността*“, която чувствавах сега, че чуваният Глас бе напълно чужд на моята собствена същност. Разбира се, би могло да се възрази, че „*сигурността*“, която един човек може да има във възприятието на феномени, отнасящи се към неговата собствена съзнателна сфера, е напълно субективна. И е вярно, прочее, че като цяло „*сигурността*“ му не гарантира по никакъв начин истината на неговите твърдения. Така например когато ловецът се чувствава „*сигурен*“, че ще повали своята плячка, а не улучва, или когато студентът, „*сигурен*“, че е дал правилния отговор, установява, че професорът му е писал двойка, може да се каже, че сигурността е била „*погрешна*“. От какво зависи тогава успехът, ако когато съм „*сигурен*“, че ще го постигна, аз мога да се проваля?

За да се отговори на този въпрос, трябва да се направи разграничение между „*субективна сигурност*“ и „*обективна сигурност*“. Първата е по-близо до въображението, а втората до реалността. Субективната сигурност се опира на вярата; обективната сигурност се опира на реалността. Този, който вярва, че държи една ябълка в ръката си и това, което действително държи е ябълка, несъмнено разполага с обективна сигурност. Ако той напротив вярва, че държи ябълка, а в действителност държи нещо друго, неговата сигурност е субективна. Има, прочее, един разлом между субективната сигурност и обективната сигурност, който в зависимост от индивидите може да става цяла пропаст. Желателно е обаче изпитваната сигурност за това, което се върши или мисли, да бъде колкото се може по-обективна. Тогава: какво трябва да се направи, за да се затвори разломът, който разделя субективната сигурност от обективната сигурност? Оставяйки настрана случая на една естествена предразположеност към обективната реалност, отговорът би бил, че предишният „*опит*“ гарантира по-добра вероятност, че „*сигурността*“ за извършването на едно действие ще се реализира обективно.

Ако искаме да разберем по-добре тази тема, трябва да направим също и разлика между сигурността на дилетанта и тази на експерта. Изправени пред едно и също изпитание, и двамата се чувствуват „*сигурни*“, но само експертът постига успех с по-голяма вероятност, докато дилетантът се проваля. „*Сигурността*“ на експерта се основава на предишния опит; тази на дилетанта – на вярата в себе си; но тъй като всеки експерт в някакъв първоначален момент е трябвало да бъде дилетант, възможно е дилетантът, ако упорствува, някой ден да стане експерт. По такъв начин сигурността е толкова по-

обективна, колкото повече е съпроводена от опит. Но ако субективната сигурност е предадена от обективната реалност, ако тя се проваля, идва разочарованието на поражението. Трябва да се заключи тогава, че способността да се налагаме над провалите е един обуславящ фактор, за да се извлече полза от опита за целите на една обективна сигурност.

Сигурността от друга страна е една фундаментална психологическа нагласа за справяне с изпитанията на живота. Този, който се изправя пред предизвикателството на едно изпитание, трябва да разчита предварително на успеха – той трябва да бъде „сигурен”, че ще има успех и един провал няма да го обезкуражи дотолкова, че да не опита отново. В предходните случаи – нито ловецът престава да ловува, защото е пропуснал един изстрел, нито студентът престава да учи, защото е бил скъсан на един изпит; и двамата налагат себе си и извличат поука от опита, увеличавайки своята обективна сигурност, ставайки „по-експертни”.

Имайки предвид тези понятия сега, може да се разбере моето отношение към феномена на Гласа: Аз заключих, че „бидейки психически подготвен в течение на няколко години строго интелектуално обучение, сигурността, с която разполагах за истинността на моите съждения, беше достатъчно обективна”. Т.е. че, когато бях интелектуално „сигурен” в едно понятие, Аз „сигурно” бях прав. И с тази толкова обективна сигурност в съжденията, Аз си казвах, че Гласът, който чувах, не произлиза от моето несъзнавано, не образува част от моето Аз, че той е чужд на моя Дух или може би беше друг Дух.

Трябва да подчертая, че сигурността, която имах, че съм прав, бе съпроводена от един дълбок анализ в който се разглеждаше между другите неща и фактът, че Гласът бе способен да излъчва понятия, които Аз по никакъв начин не познавах. Това може да има едно повече или по-малко психологическо обяснение, но някои понятия бяха твърде специфични и въпреки това Гласът ги употребяваше и структурираше с голяма прецизност. *Ergo*²⁶⁶ – Гласът беше „Мъдър” и това действително няма изработено обяснение, освен ако не се приеме това, което действително е: че Гласът принадлежеше да едно психично същество, различно от мен.

Друг елемент на феномена, който вземах предвид за анализа, беше фактът, че не бивах духовно „обсебван” от друго същество, както се случва при демоничното обладаване или в спиритизма, а че до моето съзнание достигаше единствено Гласът – ясен и енергичен, без психосоматични последици от никакъв вид. Ще рече, че когато се произвеждаше феноменът Аз не „виждах”, нито „усещях”, нито „вкусвах”, нито „помирисвах” нищо странно; единствено чувах гласа и се чувствавах – повтарям – все едно ми се бе „отворил” един вътрешен слух.

266 Лат. „следователно” (бел.прев.).

Първите пъти, когато чувах Гласа, бях изненадан от неочакваното съобщение, което изникваше на скоци, енергично и бързо, изстреляно ритмично като светкавица. Той не се явяваше винаги, а когато размишлявах над някакъв въпрос, който изискваше определена концентрация. За да се разбере по-добре качеството на феномена, който ми се случваше, ще дам няколко примера. Ти си лекар-психиатър, *Neffe*, и не желая в границите на разумното да се съмняваш в моето здравомислие, тъй като това, което се случваше, трябва да се интерпретира по-скоро като разширение на способността за възприятие, отколкото като едно „заболяване“.

(Направих знак на съгласие и доверие на вуйчо Курт, тъй като никои не знаеше така, както мен колко произволности се извършват около автентичните психични сили на човека – тези, които се развиват „сами“ или се саморазвиват и го извисяват, без да засягат с нищо неговото разсъдъчно равновесие, тъй като се придобиват спонтанно, без да се прибегва до абсурдни „окултни методи“ или „гимнастики на трансцендентална медитация“, които завършват с нарушаването на деликатния психичен порядък и накрая довеждат ученика до лудост и смърт).

– Спомням си един ден, – продължи вуйчо Курт, – в който четях „*Бхагавад-Гита*“²⁶⁷, ведическо писание, принадлежащо към големия епос на „*Махабхарата*“ – митична война, която въвлякла в борбата човеци, Ангели и Богове, чиито спомени древните арийци от Индия събирали и записвали. „*Гита*“ разказва за битката, която трябвало да води героят *Арджуна*, за да възвърне трона, узурпиран от неговия братовчед. Арджуна е член на воинската каста, т.е. един *Киатрия* и до него се намира *Шри Кришна*, възплъщение на Бога *Вишну*. В първата част, наречена „*Скръбта на Арджуна*“, Арджуна минава със своята колесница пред вражеската войска, установявайки, че заедно с неговия братовчед са се наредили голяма част от неговите роднини и приятели:

26. – *Тогава Арджуна видя там своите чичовци, праичичовци, наставници, вуйчовци, племеници, праплеменици, свекъри, приятели и Другари.*

27. – *Виждайки своите роднини и приятели, събрани там, Арджуна почувствува голямо състрадание и много наскърбен, каза следното:*

28. – 30. – *Каза Арджуна:*

О, Кришна! Виждайки тези роднини, желаещи да воюват, членовете на моето тяло омекват, устата ми е суха, треперя, тялото ми се разтърсва, кожата ми гори, не мога да държа лъка. Не мога да стоя на крака, умът ми е във въртоп. О, Шри Кришна! Виждам знаци на зла поличба.

267 „*Бхагавад-Гита*“ – „*Песен на Господа*“ на санскрит. Свещена книга на Индия (бел.авт.).

31. – 34. – *Не виждам какво благо мога да спечеля, убивайки моите роднини във войната. О, Кришна! Аз не желая победата, нито царството, нито насладите. О, Говинда²⁶⁸! За какво биха ни послужили царството, насладите, дори самият живот, когато моите наставници, чичовци, синове, прачичовци, вуйчовци, свекъри, внуци, девери и останалите роднини, за които желаем тези щастия, са събрани тук, за да се бият, отказвайки се от своите богатства и дори от своя живот?*

35. – *О, Мадхусудана (Кришна)²⁶⁹! Макар те да ме убиват, аз не искам да ги убивам, нито за да царувам в този Свят, нито за властта над трите Свята.*

36. – 37. *О, Джанардана (Кришна)²⁷⁰! Какво удоволствие бихме имали, убивайки Дхарта-Раиштрите²⁷¹? Би било греховно действие да убием тези агресори. Затова, не бива да унищожяваме нашите роднини, Дхарта-Раиштрите. О, Мадхава (Кришна)²⁷²! Как бихме могли да бъдем щастливи, убивайки собствените си роднини?*

38. – 39. – *Макар те, с ум, завладян от алчността, не виждат никакво зло в убиването на роднините, нито грях във враждата с приятелите, защото, о Джанардана, ние, които виждаме голямото зло, което се ражда от убиването на роднините, не се въздържим от извършването на този грях?*

47. – *Казвайки това Арджуна захвърли своя лък и стрели и със сърце, много наскърбено, остана седнал в своята колесница.*

Във втората част на „Гита“, наречена „Пътят на Различаването“, Шри Кришна отговаря на безпокойствата и тревожните въпроси на Арджуна.

1. – *На него (Арджуна), който бе така обезсърчен от скръбта и състраданието, с очи, пълни със сълзи и с объркан ум, Мадхусудана (Кришна) каза следното:*

2. – *Каза Благословеният Господ:*

268 Санскр. **Govinda** – „Главен пастир“, „Кравар“, епитет на Кришна (бел.прев.).

269 Санскр. **Madhusūdana** – „Разрушител на демона Мадху“, епитет на Вишну и Кришна (бел.прев.).

270 Санскр. **Janārdana** – „Възбуждащ хората“, епитет на Вишну и Кришна (бел.прев.).

271 Санскр. **Dhārta-rāṣṭra** – „син на Дхритараиштра“: епитет, даван на Кауравите („потомци на Куру“ – герои на епоса „Махабхарата“, противопоставени на техните братовчеди Пандави, „синове на Панду“), по специално на героя Дурьодхана (бел.прев.).

272 Санскр. **Mādhava** – „потомък на Мадху“, епитет на Кришна (бел.прев.).

В този критичен момен, о Арджуна, откъде идва у теб тази недостойна слабост, не-арийска, долна и противна на придобиването на небесен живот?

3. – Не се дръж като евнух, о Партха²⁷³! Това е недостойно за теб; отхвърли тази слабост на сърцето и се изправи, о Поразителю на враговете!

Сетне Шри Кришна съветва Арджуна да следва „Пътя на Действието” (или Карма Йога) и да изпълни своята Дхарма, т.е. съдбата на Кшатрия, която е да води битка и да се сражава за правдата, без да се безпокои (априори) от резултата на битката, нито от участието на враговете (дори те да са роднини и приятели).

31. – Имайки предвид твоя дълг, още по-малко трябва да се колебаеш, защото за един Кшатрия няма по-добра съдба от борбата за справедлива кауза.

32. – О, Партха (Арджуна)! Щастливи са действително онези Кшатрии, на които се предоставя възможността да се борят в една подобна война, която им отваря портите на Небето.

33 – Но ако ти не се сражаваш в тази справедлива война, не ще отговаряш на твоята репутация, ще провалиш своя дълг и ще извършиш грях.

Това трябва да бъде така, казва Шри Кришна, защото реалността е *Мāyā* – илюзия – и „конфронтацията” е несъществуваща, възприемана само от този, който се чувствава „конфрнтиран”. В един висш, духовен план, противоположностите са разрешени, конфронтациите са чиста илюзия. *Духът не може да убива, нито да умре*, затова Шри Кришна казва:

19. – Този, който мисли, че това Същество (Духът) убива, и онзи, който мисли, че това Същество е мъртво, и двамата са невежи. Съществото не убива, нито умира.

20. – Съществото не се ражда, не умира, нито се преражда; то няма начало, то е Вечно, неизменно, първото от всички, и не умира, когато убиват тялото.

21. – Този, който знае, че съществото е непреходно, Вечно, без раждане и неизменно, как може да убива или да бъде мъртъв?

273 Санскр. *Pārtha* – „син на Притха”, епитет на братята Пандави Юдхиштхира, Бхимасена и Арджуна, особено на последния по името на тяхната майка Притха (бел.прев.).

22. – *Както човек оставя използваните дрехи и се облича в други, нови, така телесното Същество оставя своето използвано тяло и влиза в други нови (тела).*

23. – *Сабите не го секат, огънят не го изгаря, водата не го намокря и вятърът не го изсушава.*

24. – *Това Същество не може да бъде посечено, нито изгорено, нито намокрено, нито изсушено; то е Вечно, всеприсъстващо, стабилно и неизменно; знаейки, че е така, не бива да се окайваш.*

26. – 27. – *Но, о Мощноръки! Ако мислиш, че това Същество просто се ражда и умира, дори и така не трябва да се огорчаваш за него; защото това, което се ражда, умира и това, което умира, се преражда със сигурност. Затова не трябва да страдаш за неизбежното.*



Кришна и Арджуна

Единствено има значение тогава да се посрещне конфликта, следвайки „Пътя на Действието“, изправяйки се срещу противоположното и изпълнявайки Дхармата. **„Не се бой да убиваш, – казва Шри Кришна, – те вече са мъртви в мен“.**

Аз размишлявах върху предходния параграф от „Гита“, за необичайните морални изводи, които изникват от този прастар индо-арийски текст, когато „чух“ отново Гласа:

– Не бива да се мамиш от повърхностното значение на понятията, О Курт, човече с Чиста Кръв. Посланието на Кришна е отправено към двете природи на Арджуна – душевната и духовната. Неговата душевна част – неговата природа на човек-животно – Кришна съветва да продължи с драматичния сюжет, в който е въввлечен по силата на своята Карма: Арджуна е човек, въплътен е и преживява кармични обстоятелства; той трябва да изпълни Дхармата и да разреши конфликта на противоположните Архетипове;

по този начин ще осъществи присъдата, наложена априори от Господарите на Кармата от Чанг Шамбала – неразбираемата присъда на семейната война, която тежи на сърцето му. Но на неговата духовна част – на неговата арийска-хиперборейска природа – Сиддхата Кришна внушава да надхвърли противоположностите не посредством техния синтез, който би могъл да бъде войната, а поставяйки се в абсолютната инстанция на Вечния Дух. Духът – „*Съществото*” – е в действителност Вечно или Несътворено, *чуждо* на всички Сътворени противоположности, които не са нищо повече от *Мāйā* – Илюзия. *За Духа няма Сътворен живот, нито смърт, а Илюзия, и затова няма грях, нито вина, нито има дългове за плащане, нито Карма: ако решението идва от Духа, действието няма да произведе по-късно последствие върху Себе Си, защото Илюзията е лишена от способност да действа върху Реалността на Съществото; и така е, каквото и да е извършеното действие, включително убийството на роднини и приятели.* Кшатрият обаче трябва да изпълни едно съществено условие, за да преобладава неговата духовна природа над душевната или животинска част: *той трябва да втвърди сърцето си, трябва „да изхвърли навън тази не-арийска слабост”, т.е. трябва да се освободи от всяко състрадателно чувство към онези, които не са нищо повече от актьори в един кармичен сюжет – чиста илюзия; те не съществуват действително, не живеят, или както казва Кришна: „те вече са мъртви в мен”.* Това е Мъдростта на Господарите на Венера от Агарта: *истински е само Кшатрият, който притежава сърце, твърдо като Камъка и студено като Леда; само един такъв Кшатрия може да извърши каквото и да е действие, дори да убива, без Кармата да го засяга.* Това, о Курт, човек с Чиста Кръв, е Моцта на Кшатрия-Хиперборейски-Посветен – полубожественият човек, чийто Несътворен Дух е окован в Сътворената Душа!

Тези думи нахлуха като светкавица в моето съзнание, изпълвайки ме с объркване по няколко причини. Първо: защото ме връхлиташе сигурността, – както вече казах, – че Гласът бе външен спрямо моето същество. Второ: от тона на Гласа – твърд и енергичен, той бе едновременно вдъхващ доверие и приятелски Глас. В негово присъствие Аз чувствувах, че за мен бе невъзможно да му нямам доверие, нито да се съмнявам в неговите думи, защото този Глас бе излъчен от Някой, по-висш от мен самия. Някой, който се „*приближаваше*”, за да ми помогне и да ме води. И трето: защото „*съдържанието*” на тези думи – „*понятията*”, изляти в моето съзнание, – не винаги бяха ясни и разбираеми.

Последното трябва да се разбира не в смисъла, че бяха неясни или завоалирани, а че въпросните понятия намекваха за неща и ситуации, непознати или забравени от мен. Казвам „*забравени*”, защото в това чувство на истинност, което ми вдъхваше слушането на думите на Гласа, присъствуваше същевременно сякаш една реминисценция за едно изгубено Знание, за една забравена Истина. Шамбала, Агарта, Господари на Венера – понятия, бегло познати, които някога са съставлявали част от някакво по-обширно познание, но което Аз необяснимо бях забравил, без да мога да уточня къде, нито кога –

със сигурност не в този живот и навярно не и „в друг живот”, а в едно „състояние на Духа” отвъд всякакъв живот и проявление.

За едно нещо бях сигурен: Истината беше в миналото – едно далечно минало, което въпреки това почти можех да докосна с върховете на пръстите си.

Глава XV

Когато реагирах след получаването на едно от тези „послания”, първият ми импулс бе да „попитам” нещо повече Гласа, да задавам въпроси относно „интерпретацията” на посланието или за самия Глас. Но това бе безполезно, защото Гласът изчезваше така тайнствено, както се бе появил и получавах за отговор единствено мълчание. Въпреки това, когато не мислех за него, а размишлявах върху някакъв въпрос от областта на Историята, Философията или Религията, се появяваше Мимолетният Коментар, Мъдрата и Блестяща Дума като една Искра Мъдрост.

Това затруднение да „комуникирам” с Гласа вместо да ме разочарова, стимулираше моето любопитство и аз предприех едно кратко издирване на информация за този странен феномен.

Вътрешният слух се бе отворил когато бях представен на Фюрера, дължейки се на мощното влияние на неговото присъствие, а сетне, както вече казах, аз заминах с татко за Египет, за да прекарам една ваканция. Именно през тези дни се опитах да разкрия мистерията на потайните появи на Гласа. За целта започнах да чета всичко, отнасящо се до случаи, подобни на моя, установявайки с ужас, че допреди не много години всяко лице, изпитващо чуването на гласове, е било подозирано в магьосничество или демонология. Образът на Жана д’Арк – „Орлеанската Дева”, изгаряща на кладата, понеже била следвала повелята на един вътрешен Глас, – не се оказваше особено приятен стимул за задълбочаването в този въпрос. Но ме окуражаваше мисълта, че се намираме в друг век – в една епоха, отворена към изследването и познанието. Въпреки, че установявах на всяка крачка, че в терена на психичния опит изобилствуваше суеверието или скептицизмът.

Четейки трудовете на Алан Кардек – основателя на модерния Спиритизъм – установих, че между множеството форми на *Медиумизма*, описани като „*общи за много надарени хора*”, фигурираше един *Аудитивен Медиумизъм*, който мислех, че би могъл да се сравни с феномена, който преживявах.

Според Алан Кардек един *Медиум* е лице, което може да влиза в контакт със „Света на Духовете”: „*Какво е Медиум? Това е съществото, индивидът, който служи за връзка с Духовете, за да могат те да комуникират с хората. Без Медиум няма възможна*

комуникация, била тя осезаема, умствена, писмена, физическа или от какъвто и да било друг вид”. И също така казва: „един Дух е човек без физическо тяло”.

Медиумизмът като човешка способност се явява „във връзка със сетивата”, бидейки едно разширение на същите – такова, че позволява да се обхване част от „Другия Свят”. Така има Аудитивен Медиумизъм, Пишещ Медиумизъм и др. Без поради това да приема Спиритистката Космогония, която утвърждава – както правят Гносисът, Алхимията и др., – една тройна композиция на човека: тяло, Душа (или „периспирит”²⁷⁴) и Дух, човек може да анализира феномените, споменавани от спиритистите, които почти винаги са реални. Това беше нещото, което правех безрезултатно през онези дни в Египет, посещавайщи различни Спиритистки Центрове и разговаряйки с многобройни Медиуми.

Разочарованието ми не можеше да бъде по-голямо, тъй като в повечето от случаите Медиумът беше лице с нисък интелектуален капацитет, неспособно да обясни ясно природата на чудесата, извършвани от него, или напротив – Медиумът беше мошеник, прекалено хитър, за да дава обяснения, и по-скоро обичаш да се обгражда с ореол на „тайнственост”.

Заключението, което извличах от тези проучвания, се свеждаше това, че когато субектът бе действително извършител на един медиумичен феномен, той не можеше да упражнява никакъв контрол върху същия, бивайки в повечето случаи един „малоумен”. Пишещият Медиум не биваше съзнателен за това, което пише, – една жалка ситуация, която обаче изпълваше с радост свидетелите, които твърдяха, че това представлявало „доказателство” за истинността на чудото. Същото можеше да се каже и за другите видове Медиумизъм.

Говорящият Медиум, напълно „обладан” от Духа или „развъплътената същност” – според спиритисткия жаргон – говореше, смееше се, ръмжеше или се гърчеше пред съзерцателния екстаз на последователите, толкова невежи, колкото и глупави. А Слушащият Медиум, който пробуждаше особения ми интерес, чуваше, но не един, а множество гласове. И те нахлуваха в него във всеки момент, заповядвайки му, молейки го или умолявайки го да извършва определени действия, често срамни или вулгарни. Нещо потискащо, което нямаше нищо общо с моя възвишен опит.

Убеден, че по този път ще намеря само болни хора или фанатици, Аз направих най-логичното, което човек може да направи в такива случаи: захванах се да търся решение на моя проблем, разчитайки на себе си, на моя собствен анализ и опит.

274 *Периспирит* (калка от грц. *περί* – „покрай, около” и лат. *spiritus* – „дух”) – термин, въведен от Алан Кардек, обозначаващ тънкото тяло, използвано от духа за свързване с възприятията, създадени от мозъка (бел.прев.).

По този начин, разглеждайки щателно психичните процеси, които завършваха с появата на Гласа, Аз установих, че ключът не се коренеше в умственото *разпитване*, в „*задаването на въпроси*” на Гласа за това или онова. В моето обръкване, за което допринесе не малко контактът с и наблюдаването на спиритистите, бях вярвал, че Гласът отговаря на въпроси, поставени в моето съзнание по време на размишлението. Вземайки произволно това вярване за истина, Аз заключавах, че би било възможно да разпитвам съзнателно Гласа, т.е. че Аз щях да питам, а Гласът да отговаря: груба грешка... както веднага ще видиш.

Размишляването за всичко това ми позволи да разбере, че „*разпитването*” е едно по същество рационално отношение, т.е., че е възможно да се разпитва единствено, тръгвайки от тази инстанция, която наричаме разсъдък. От всички съществуващи създания единствено човекът задава въпроси и го прави, за да узнава, за да придобива познание. Израз на жалката му неспособност и на драмата на неговото невежество, разпитването, тръгващо от разсъдък – от неговата логика – му позволява да прави изводи, изказвания и да установява съждения. Но познанието, получено изключително, тръгвайки от разсъдък, – чрез разпитването на реалността на света – съдържа в себе си едно насилие и едно завоалирано бунтарство. Разпитването носи като подразбираща се възможността за отговора и в това подразбиране има нещо горделиво и арогантно. Разпитва този, който горделиво „*знае*”, че ще бъде доволен в своето узнаване. Това бунтарство, тази гордост, тази арогантност, това насилие най-сетне, което лежи в основата в разпитването, разбира се, е напълно безполезно винаги, когато *не способствува освобождението на човека от неговата окованост към илюзорните форми на материята*.

Моралната грешка на разпитването като „*средство за познание*” се разкрива в цялото си абсурдно противоречие, когато човекът утвърждава „*правото*” да задава въпроси, т.е. когато постановява, че придобиването на познание чрез разпитване е морално и юридически правилно. Защото ако е правилно и дори препоръчително да се практикува разпитването – без граници и морални задръжки спрямо разпитваното нещо (без табу) – не след дълго ще видим човека, изправен ожесточено лице в лице с Бога, задавайки му въпроси: абсурдна възможност, която води неизбежно до отрицанието на Бога (атеизъм), до признаването на невъзможността за такъв въпрос (агностицизъм) или до най-обезпокоителни хипотези, които са само такива – вероятни, но не истинни отговори.

Гносисът – философско течение, на което доста често се позовава Белисена Вилка, – утвърждава възможността за „*спасение*” чрез познанието (*гносис*), но това „*познание*” не бива да се придобива по рационален начин. Както казва Серж Ютен: „*Гносисът – притежание на Посветените – се противопоставя на вулгарната пистис (вяра) на простите вярващи. Той е не толкова „познание”, колкото едно откровение, тайно и мистериозно*”. „... *Гносисът представлява, след като е бил постигнат, едно тотално, непосредствено познание, което индивидът притежава изцяло или от което е лишен*

*абсолютно; това е „познанието” в себе си – **абсолютното** познание, – което обхваща Човека, Космоса и Божеството. И единствено чрез това **познание** – а не посредством вярата или делата – индивидът може да бъде **спасен**”.*

Съществува, следователно, един друг метод за „познаване” и въпреки че една мракобесна конспирация е изтрила от Официалната История Гносиса и неговата Инициатическа Мъдрост, именно по „*гностически*” път Аз намерих решението как да комуникирам с Гласа.

Работата е там, че действително има един начин за придобиване на познание „*отвъд*” разсъдъка, без да се изпада в механиката на въпросите и отговорите, на сравнението и заключението, на анализа и синтеза, и в крайна сметка – на диалектиката. И той е крайно прост. Състои се в *разполагането на Духа към припомняне* по един начин, подобен на нагласата, приемана от съзнанието, когато то „*търси*” един спомен в паметта. В този случай не се касае за приемането на една съзерцателна поза – за „*изпразнен ум*”, – а за едно динамично действие, което „*търси*”, без да „*пита*”.

Мъдростта на разбирането на това се основава на приемането на факта, че съзнанието е „*ориентируемо*” – „*подлежащо на насочване*” към зоните на ума.

Когато желаем *да си припомним* нещо, разсъдъкът може да разпитва или не, но споменът неизбежно *идва*. Например: каква вратовръзка носих на партито у Хуан Перес? И отговорът идва автоматично – зелена вратовръзка. Но нека бъдем откровени – истински „*отговор*” ли е полученият? Или когато искахме да узнаем каква вратовръзка сме носили, ние сме разположили ума „*да търси*” спомена за партито у Хуан Перес и този спомен се е *появил* в съзнанието като един образ, който е бил незабавно преведен от разсъдъка под формата на изказване: зелената вратовръзка. Защото ако вместо да питаме, просто извиквахме спомена за използваната вратовръзка, тя „*ще се появи*”, без да бъде непременно отговор на един въпрос или пък изказване.

Когато установих това и потвърдих със сигурност, че когато си „*припомням*” съзнанието се „*насочва*” към спомена, Аз разположих аналогично моя Дух да се „*насочи*” към Гласа.

Отначало няха успех, предимно защото разсъдъкът се намесваше със съмнения и скептицизъм, но когато се концентрирах добре и можах да пресъздам в ума си мимолетните моменти, в които изникваше Гласът, тогава започнах да напредвам. Гласът се бе появявал и изчезвал в един миг – със скорост, по-голяма от тази на най-бързата от моите мисли, до такава степен, че понякога не можеше да се различат ясно неговите думи. Затова трябваше да се концентрирам много и да извиквам спомена – само да извиквам, а не да разпитвам, – да разположа съзнанието, за да дойде споменът, и да остана в пълна духовна неподвижност. Този, който разбира, ще схване, че не се касаеше за съзерцателна нагласа, а за една енергична нагласа (от енергия), подобна на онази на война миг преди да

замахне с ръката с меч, изпълнена с потенциална сила. В съзерцанието има мир (спокойствие), а в извикването – очакваща енергия.

Процедурата, която използвах успешно, мога да обясня така: пресъздавах в моя Дух момента, в който се появяваше Гласът. Опитвах се този спомен да бъде колкото се може „по-точен”, т.е. да ме транспортира психологически до връхния момент, преживяван по време на опита. Тогава се явяваше Гласът – споменът за Гласа – толкова бързо, колкото си „спомнях”, че се беше появил. Но тогава, използвайки наскоро откритата „ориентираща” сила на съзнанието, Аз я „насочвах” към Гласа (повтарям: като някой, който си припомня) и успях така да „разширя” неусетно Времето за проявлението на Гласа. Гласът възникваше в спомена и Аз се опитвах да огранича спомена около него, отрязвайки излишното, съсредоточавайки се единствено в него, опитвайки се да превърна мимолетността в дълготрайност, без поради това да губя нещо от неговата вокална динамика. Така успях – всеки път повече – да „проследявам” посланието на Гласа от неговата поява до неговото изчезване.

Появата (началото) не ме занимаваше толкова, колкото изчезването, затова разширявах всеки път повече последния момент на Гласа, докато успях да „чуя” с пълна яснота крайния тон – точната граница между Гласа и Мълчанието. Стигнал до тази точка, Аз чувствах съзнанието, така насочено към Гласа, като че ли то беше една **конишна и остра издаденост** – нещо като фуния, видяна отстрани, в която се излива течността.

Гласът бе проникнал в моя ум от една точка – вътрешния слух – и натам сочеше върхът на психичния конус, в който се превръщаше съзнанието ми, когато преследваше упорито мига на крайното изчезване на „посланието”.

Практикувах този вид избирателно извикване, когато при „разглеждането” (да го нарека по някакъв начин) на психичния конус внезапно пропаднах в един тунел, леко извит по спирала и мъгляв, подобен на вихър от сияйна и млечна енергия, който скоро завърши в един съвършено определен и ясен образ. **Можех да го видя и да го чуя едновременно**, защото именно от него избликуваше Гласът.

Следвайки Гласа в неговото изчезване, като едно ехо, Аз бях стигнал до извора, от който произлизаше, и той бе сияен и ослепителен. Снабден сега не само с един вътрешен слух, но също и с едно вътрешно виждане, Аз участвах, вгълбен в един възвишен огнен образ. Защото онова чудно и мъдро Слово не бе излъчвано от никакво гърло, нито произлизаше от някакво човешко или дори човекоподобно същество.

То просто избликуваше от един пламенен език, който трепкаше ритмично, съпровождайки явяването на Словото.

– О, леден и искрящ огън, Бог ми е свидетел, че в теб Аз разпознах Божествеността на Хиперборейския Дух!

Пред това Божествено Присъствие, направено от Огън, Глас и Мъдрост, Аз не допусках нуждата на разпитвам, нито изпитвах изненада или желание да зная или разбирам.

Една дива радост, едно първично веселие нахлуваше в мен, докато огненият *логос* сияеше под вътрешния ми поглед. И тази неизразима радост се дължеше на една сигурност: бях си възвърнал нещо, изгубено преди много време, не можех да кажа кога, нито къде. Но със сигурност се касаеше за това, защото пламенното Присъствие не ми бе непознато, макар по някакъв тайнствен начин Аз да го бях забравил до този момент. И радостта от повторната среща изпълваше моя Дух с една неопишуема наслада.

Не знам колко е траял онзи първи екстаз, но си спомням ясно познанието, което „остана” в моето съзнание като един утаечен слой след края на преживяването. Казвам „познание”, защото когато се свързвах телепатично с тайнствения Глас, Аз получавах достъп до един Поток от Мъдрост – не бих могъл да го нарека по друг начин, – който, прониквайки в Духа, разрешаваше всяко съмнение, правеше ненужен всякакъв въпрос, събираше и синтезираше противоположностите. Това се случваше така, защото Гласът – един автентичен Логос, – чийто субстанция съставляваха Огънят и Словото, предаваше Своята Дума чрез простия факт на влизането в контакт с него.

И какво казваше Гласът тогава? Би било недодялана претенция да се опитвам да опиша с думи един подобен трансцендентен опит, но ще поема този риск и накратко и несвършено ще обобща съществените части на посланието:

– *„Аз съм едно Същество, принадлежащо на Древната Раса, която дойде на Земята с Луцифер преди милиони години. Наричали са ме Ангел, но това е едно двусмислено название. Бях един от Великите Хиперборейски Водачи и като такъв си ме познавал ти в едно далечно минало, което въпреки това е винаги присъстващо в Мистерията на Чистата Кръв. С моето Хиперборейско име трябва да ме наричаш: Киев; защото така ще ме „познава” отново Човечеството в края на Тъмната Епоха или Кали Юга. Ти си свързан с мен, както и други неизброими Духове, оковани от Символа на Източника – връзката, която свързва Сътвореното с Несътвореното: ти и всеки един от тях можете да дойдете до мен и до Източника на Расата на Духа, разрешавайки Мистерията на Лабиринта, преминавайки Илюзията на Сътворените Форми, изкачвайки се по Пътя на Чистата Кръв, както си направил ти сега, без да го разбираш. Тук, в Източника, съществуват други Същества като мен, принадлежащи на Расата на Духа, които също са били наричани Ангели. Но в действителност всички ние идваме от Венера – от Портата на Венера.*

– *Можеш да комуникираш с мен когато си поискаш сега, когато знаеш как да се завръщаш в Източника, следвайки Пътя на Чистата Кръв, но не бива да го правиш, докато не си успял да разбереш Мистерията на Лабиринта и си станал господар на*

*Пространството и Времето. В противен случай моето присъствие ще действува като един наркотик, който ще присти твоето зараждащо се духовно съзнание. Ти си жертва на Великата Измама. Вярвай, че си, а почти не съществувай извън каприза на Йехова-Сатана. Докато не се завърнеш **съзнателно** в Източника – тук, където се намиращ, без да го знаеш, – ти не трябва да идваш при мен, защото би могъл да се отклониш от пътя. Първо трябва да бъдеш това, което вече си, – трябва да се завърнеш в Началото, откъдето никога не си заминавал, – да си възвърнеш Рая, който никога не си изгубвал. Когато разрешиш тази Мистерия, вървейки по пътя на Лабиринта и стигайки до **изхода**, едва тогава ще можеш да кажеш „Аз Съм”. Но не се бой, ти не ще бъдеш изоставен – ще бъдеш воден харизматично до края. Следвай Затворените Кръгове на Ордена на Туле, но не се задържай в никой от тях; винаги напредвай, докато стигнеш до Предпоследния Кръг; там ние отново ще се видим. И накрая, опитай се да изтълкуваш с мъдрост този мой съвет и напътствие: **в планетарния порядък – първо Фюрерът; в индивидуалния порядък – първо Рудолф Хес. Затова следвай Рудолф Хес, вдъхновявай се от Рудолф Хес**”.*

Бях успял да разреша Мистерията на Гласа, стигайки до неговия таен източник – Божествения Киев, – но незабавно след извършването на това чудно психично постижение ми бе забранено да установявам отново контакт, причинявайки ми едно странно усещане на тъга. Почтително самовъздържайки се да съзерцавам искрящия сфинкс на Киев поради – приемах го безмълвно – моето несъвършенство, аз желяех единствено да преодоля пречките, които ме отделяха от Предпоследния Кръг на *Thulegesellschaft*, където щеше да ми бъде позволено да възстановя телепатичната връзка с Източника.

Размишлявах за всичко това, докато влакът ме отнасяше бързо към Померания, съжалявайки, че не съм намерил Рудолф Хес в Берлин, за да му доверя случилото се и да се посъветвам с него относно Божествения Хипербореец Киев.

Глава XVI

– Вуйчо Курт, това, което ми разказа, е удивително! Ти сам, вътрешно, т.е. без ничия помощ, си стигнал до един от Боговете-Освободители! – възкликнах, впечатлен от подобие на неговия опит с моето възприятие на онзи безкраен миг в нощта на земетресението, по време на който съзерцавах Божествения образ на Девата от Агарта.

– И кажи ми, вуйчо, – добавих, игнорирайки протестиращите жестове на вуйчо Курт, който искаше да продължи линейно с разказа си, – успя ли да съхраниш способността си да комуникираш с Капитан Киев? Искам да кажа: успявал ли си да го чуваш по-нататък? Чуваш ли го все още и днес?

– Да, *Neffe*, – заяви примирен той. – Макар да изминаха няколко години, докато се осмелих да се обърна директно към Него, Неговият Глас ме водеше през всеки момент, спасявайки ми живота малко по-късно в Азия, както ще видиш, ако ме оставиш да продължа с разказа. Но ще ти дам предварително един положителен отговор на последния ти въпрос: все още го чувам; все още ме води. Той ми нареди да дойда в Санта Мария и да остана тук. И макар и да изпълних Неговата повеля, направих го с неудоволствие и всичките тези години – тези тридесет и три години – прекарах в открито неподчинение спрямо Висшите Неизвестни. Да, *Neffe*: Той ми е говорил много пъти и все още ми говори, както го направи преди ти да дойдеш, когато забръмча жуженето на пчелите – звукът на *Дордже*-то на Друидите – и ме предупреди, че ще бъда нападнат; но Аз не съм отвърщал на Неговите послания. Никога не съм го правил от 1945 година насам.

– Боже мой! Защо, вуйчо Курт? Как си могъл да оставаш в мълчание, да оставаш безразличен пред Гласа на Боговете? – не разбирах неговото отношение и му го казвах, почти крещейки.

Преследван от Друидите, от Бялото Братство, от цяла една Йерархия от пъклени същества: как можеше да отхвърли той единствената възможна помощ – подкрепата на Боговете-Освободители? *O, mein Gott*, колко трудно ми беше понякога да разбирам вуйчо Курт.

– Знам, че не можеш да ме разбереш, Артуро. Но работата е, че би трябвало да се поставиш на мое място – да се намираш в моята кожа през 1945 г., виждайки Германия разрушена от Синархията на Съюзниците и установявайки, че Най-Мъдрите човечи – Посветените от Черния Орден – изчезваха безследно в Антарктическите Оазиси или през Разширените Портали. И докато Те си отиваха – до Последната Битка или кой знае докога – Аз получавах заповедта да остана в Ада, сам, да изпълня една мисия, за която не знаех абсолютно нищо и в която не вярвах. Да, *Neffe*, можеш да го нарече липса на вяра или както си искаш, но Аз не вярвах, че моето оставане тук бе действително важно: чувствувах се изоставен, предаден от Боговете, оставен на собствената ми участ. Какво можех да направя Аз пред триумфиращата Голяма Конспирация? И въпреки това не бях прав. Сега го виждам и се надявам, че няма да бъде късно, за да поправам глупавото си отношение. Писмото на Белисена Вилка ми разкри една неподозирана част от Историята – един аспект, който придава последен смисъл на моя живот. Защото, естествено, остава ми само да умра с чест, за да изтрия петното на тези години на позорно спокойствие.

Вуйчо Курт се измъчваше ненужно и отново Аз бях виновникът за неговото страдание. Проклех се, че бях задал този въпрос и ми се искаше земята да ме погълне на място. И нямаше начин да спра своята субективна самокритика.

– Аз съм един есесовец, Артуро! Един Посветен от Черния Орден на **SS**! – каза отчаяно той. – И Аз оставах в една удобна ситуация: укрит през всичките тези години, но

в безопасност, в удобна безопасност! Проклет да съм Аз и всички офицери от **SS**, които са действували по същия начин! Трябваше да се борим, да формираме съзнанието на младите, да разкриваме Хиперборейската Мъдрост! Но предпочетохме да замълчим, да приемем една страхлива поза, с претенцията, че тя е благоразумна. Представи си, Артуро: ако дори на Боговете не бях способен да отговоря, колко по-малко воля бих имал да обяснявам нещо на някого! И знаеш ли защо? Защото дълбоко в себе си си ние не вярвахме в новите поколения, нито в Триумфа на Фюрера, нито в Последната Битка! Може би – и казвам само „*може би*” – ние ще бъдем отчасти извинени, защото в нашето убеждение трябва да се е намесила ръката на Врага – Мощта на Илюзията на Бялото Братство. Бяхме неверници и егоисти и не трябва да очакваме прошка от Боговете, защото Те не са съдници. Всъщност ние сме задължени от нас самите, от нашата чест...

До днес, *Neffe*, Аз живях, приемайки ролята на жертва, твърдейки непреклонно, че нищо не би могло да се направи срещу Синархията, освен да се очаква Последната Битка – Края на Света, Апокалипсиса, една Божествена намеса. И дори това го казвах с ирония, без да вярвам, че Пришествието ще се случи, че Аз ще доживея да го видя. И с моето пренебрежение, и с безразличието на толкова други, които може би правят също като мен, ние осъдихме на невежество онези, които със сигурност ще трябва да участвуват в Същностната Война, в Последната Битка на Същностната Война! О, Богове, какви глупаци сме били! Не го бях разбирал досега, докато ти не дойде и не ми разказа за твоя предрешен живот, докато не ми описа годините на търсене и не ми показа как никъде не е възможно да се намери Истината: колко бродене слепешката си могъл да избегнеш, ако ме беше познавал преди! Мен, Оскар или кой да е от нас, които знаехме Истината! О, Артуро, какво направихме? Спасихме мизерните си животи, но с цената на загубата на честта, на това да изоставим младите на собствените им сили, да позволим те да бъдат покварени и унищожени от Врага...

– Но, вуйчо Курт, – казах, опитвайки се да го успокоя, – ти си получил една заповед от Капитан Киев: трябвало е да останеш скрит по стратегически причини, навярно очаквайки писмото на Белисена Вилка. Може действително другите есесовци да са действували егоистично, както ти казваш, но Аз намирам за много показателна твоята история, моята и тази на Белисена Вилка. Виждам всичко много синхронизирано, много съвпадащо и ми се струва, че Боговете са го изчислили предварително. Затова, прочее, не бива да се огорчаваш напразно: нещата ще придобият смисъл, твоите тридесет и три години в Санта Мария ще имат смисъл, ако изпълним молбата на Белисена Вилка и намерим нейния син и Меча на Мъдростта, ако покажем нейното писмо на Нимрод де Росарио и се присъединим към неговия Орден на Мъдрите Строители.

– Може би имаш право. Но Аз открих грешката си и нищо не ще ми попречи да заплащам дълга на честта, който дължа на тези, които идват след мен. Дългът е към теб, Артуро, зная го! И затова Аз съм готов да умра, ако това е необходимо; да умра с чест, както умира един офицер от **SS**. Да, Артуро, считай това за клетва: ще те закрилям от

Друидите, ще поставя на твое разположение всичките способности и сили, които развих в Черния Орден и ще умра за теб, ако е необходимо, за да изпълниш ти мисията, която ти е поверила Белисена Вилка!

Беше безполезно да се опитвам да убедя вуйчо Курт, че ситуацията не беше толкова тежка и че никой нямаше да умира. Но само успях да го убедя в моята наивност. Във всеки случай, едно нещо беше ясно: той – невероятно! – притежаваше способността да комуникира телепатично с Капитан Киев – един от Господарите на Венера, когото Белисена Вилка споменава на няколко пъти в своето писмо.

Глава XVII

Обещах си повече да не прекъсвам вуйчо Курт. Неговият разказ продължи така:

– Съгласно подписаните и подпечатани документи, които съдържаха пликът, връчен ми от *SS Oberführer* Пап, вече бях член на *Schutzstaffel* (Гвардейски Ешелон или *SS*) и отивах да получа обучение в *Орденсбург* на *Кросинзее*, присъединен с чина на *SS Obersturmführer*²⁷⁵. В *SS* обикновено се постъпваше за кариерата на офицер с чин *SS Untersturmführer*²⁷⁶, но дипломантите от *НАПОЛА* поради тяхната предварителна военна подготовка биваха присъединявани с един чин по-високо. По тази причина аз влизах като *SS Obersturmführer* от легендарната *1^a Танкова Дивизия „Лайбщандарт Адолф Хитлер“* и понеже *Остенфюрерите* от Селективния Корпус за Източни Изследвания на *НАПОЛА* имаха своето естествено място в „*Лайбщандарт*“.

Офицерите от *SS* биваха обучавани в специално подготвени за целта центрове в различни места на Германия. Това бяха *Орденсбург* – замъци-монастири, заобиколени от горички и паркове, самодостатъчни по отношение на педагогическата цел, за която бяха предназначени. Три *Орденсбурга* зависеха от *N.S.D.A.P.* и един – замъка *Вевелсбург* – принадлежеше изключително на *Waffen SS*.

Кросинзее в Източна Прусия се занимаваше с физическа и ментална подготовка и със завършването на чисто военното обучение. Във *Фогелзанг* в Рейнска Област се даваше политическо и мистично обучение, и накрая *Зонтхофен* в Бавария се занимаваше с висшето образование на офицерите от *SS* по Политика, Дипломация или Военни Изкуства. Тези три *бургове* – *Кросинзее*, *Фогелзанг* и *Зонтхофен* – се преминаваха в този ред, като във всеки един от тях можеше да се остава по една или повече години в зависимост от

275 *SS Obersturmführer* – чин на старши лейтенант в *SS* (бел.авт.).

276 *SS Untersturmführer* – чин на младши лейтенант в *SS* (бел.авт.).

особената кариера, която се следва. Но във *Вевелсбург* влизаше само един изключително подбран автентичен Елит, който се домогваше да получи Посвещение в Най-Окултното Познание на Черния Орден на *SS*, чийто Велик Магистър беше *Райхсфюрерът* Хайнрих Химлер.

В моя специален случай имаше изрични заповеди от Рудолф Хес да бъде ускорен моят престой в *Кросинзее* и *Фогелзанг*, поради което се обучавах в първия *бург* само три месеца и три месеца във втория. В *Зонтхофен* останах шест месеца и сетне прекарах три месеца в *Бернау* близо до Берлин в един секретен център на *S.D.*²⁷⁷, където се даваше обучение в техниките на контрашпионаж. Като цяло – петнадесет дълги и трудни месеци на обучение, които завършиха към края на 1938 г., когато с чин на *SS Hauptsturmführer*²⁷⁸ напуснах окончателно офицерските аули и библиотеки в качеството на ученик.

От идването ми в Германия през 1933 г. бяха изминали шест години, по време на които получих едно елитно образование, толкова специфично и добре замислено за това, което се желаше да се получи от мен, че е трудно да си представим как то би могло да бъде направено по-добро.

По това време, – продължи вуйчо Курт, – Германия и нейните съюзници щяха да влязат в Тоталната Война срещу Силите на Материята – една война, която бе по-страховита от тази на „*Махабхарата*“, – и когато настъпиха тези времена, Аз имах възможността да действам в полза на моята Родина и на Човечеството. Всъщност, *Neffe*, Аз получих първата си мисия преди да избухне конфликтът – едно начинание толкова странно, че би било трудно да го поставим в рамките на военните операции, особено сега, когато „*професионалните*“ армии са едни добре смазани машини, а войниците – прости работи. Но *Waffen SS* не беше една чисто военна организация, а външно проявление на Черния Орден – един Орден от Хиперборейски Посветени: съществуваха, прочее, наред с класическите военни операции и мисии с чисто езотеричен характер. Една от тях беше Операцията „*Алтвестен*“, която бе предприел през 1937 г. професор Шефер, финансирана и ръководена от *SS*. Както бе предрекъл Рудолф Хес, моята Съдба бе свързана с тази експедиция до Тибет и никой, нито дори предателят Шефер, нямаше да може да ми попречи да участвам в нея. Но през 1937 г. групата вече бе заминала и едва една година по-късно Аз се присъединих към тях в Тибет.

Предхождащите това обстоятелства бяха не по-малко странни, но ще ти ги разкажа, след като сме вечеряли, – каза изненадващо вуйчо Курт. Той погледна часовника си и се плесна по челото с удивление. – Ама че съм невнимателен! От пет часа те занимавам, без да съобразя, че това е първият път, когато напускаш леглото от петнадесет дни. Наистина

277 *Sicherheitsdienst* – Служба за Сигурност на *SS* (бел.авт.).

278 *SS Hauptsturmführer* – чин на капитан в *SS* (бел.авт.).

ли си добре? Каж ми истината, защото може би ще е по-добре да си легнеш и ще кажа да ти донесат вечеята горе.

– Много съм добре, вуйчо Курт, – казах, – и ако искаш да знаеш истината, това, което чувствавам сега, е глад. Така че, да вървим да вечеряме!

Вуйчо Курт се усмихна весело, докато се отправяхме към трапезарията. Един час по-късно се върнахме и се разположихме в столовете, след като бяхме изяли една лека студена вечеря, състояща се от месо и салати, по време на която разговаряхме на различни теми без никаква връзка с прекъснатия разказ.

Накрая, докато пиехме по чаша кафе, вуйчо Курт реши да продължи разказа.

– Това е една хубава лятна нощ, – каза той. – Ясно небе, приятна температура, тишина и полски аромати. Предлагам ти да седнем под върбите, *Neffe!* Ще видиш как ще се наслаждаваш на свежестта на нощта, докато напредваме с разказа.

– О, не, – отвърнах. – По-добре ще е да се върнем в хола. Там ще ни е по-удобно.

Съжалявах, че развалям ентузиазма на вуйчо Курт, но не желяех са се срещна отново с булдозите. Знаех, че рано или късно ще трябва да го направя, но щях да се постарая това да стане през деня. Булдозите отново през нощта? Идеята ме изпълваше с ужас, но вуйчо Курт трябваше да не го е забелязал, защото свивайки рамене, той се отправи към хола, последван от мен.

– Три или четири седмици след като пристигнах в Кросинзее, – продължи да разказва вуйчо Курт, – аз се върнах в Берлин, за да се срещна с Конрад Тарщайн, моят контакт в *Thulegesellschaft*.

„*Грегорицрассе 239*“ съответствуваше на един старинен дом на два етажа, който трябваше да е имал повече от два века изпълнено с перипетии съществуване, а неговият единствен обитател – Конрад Тарщайн – се оказа типичен берлински дребен буржуа: плешив, нисък, с дебело коремче, който напълно подхождаше на порутеността на мястото.

Вероятно едно подобно място и човек, – помислих си, – имаха за цел да отклонят възможните шпиони или да разочароват нетърпеливите кандидати. аз лично претърпах втория ефект, когато почуках с плесенясалалия пръстен, мушнат в една бронзова дръжка, съмнително закрепена на разнебитената врата.

– Да? – запита един писклив глас, който идваше от някакво неопределено място.

– Аз съм Курт фон Зюберман, – каза, обръщайки се към малката шпионка, която най-сетне се бе отворила в едно от крилата на вратата, откъдето една двойка шавливи очички ме наблюдаваха нетърпеливо. – Изпраща ме хер Рудолф Хес...

Вратата се отвори и се появи една малка закръглена фигура с учтиво протегната за поздрав ръка.

– Аз съм Конрад Тарщайн, – каза. – Влезте, очаквах Ви.

Вътрешността на къщата не подобряваше с нищо първоначалното впечатление. Мебелирана с явен лош вкус в една безразборна смесица от форми и стилове, няколко минути в къщата бяха достатъчни за всеки, за да изгуби вяра, че тук имаше или можеше да се случва нещо важно. И въпреки това аз очаквах много от *Thulegesellschaft*, където според Рудолф Хес щях да намеря отговор на всичките си въпроси.

Седнал в един абсурдно кресло в стил Луи XV, което изглеждаше да няма никакво място тук, пред една нормандска маса и едни ренесансови столове, аз наблюдавах с изненада как Конрад Тарщайн се кани да попълва някаква папка. Това беше най-отдалеченото от една духовна дейност, каквото можех да си представя, затова се поколебах да дам личните си данни – отношение, което Тарщайн изтъкува погрешно продиктувано от страх.

– Не се бойте, – каза Тарщайн. – Книгите на Ордена никога не биха могли да бъдат намерени. Мога да Ви уверя, хер фон Зюберман, че никога не се е случвало едно значително проникване в детайлите на Култа или самоличността на нашите членове. Претърпявали сме дезертърства и едно малко предателство, но винаги в повърхностните нива на ордена и от хора, които не притежаваха много точно познание за вътрешната организация.

– Посрещате ли много кандидати, господин Тарщайн? – попитах аз.

Конрад Тарщайн вдигна поглед от папката и ме наблюдава с любопитство няколко дълги минути. Накрая, като че ли си даваше сметка за нещо забравено или пропуснато, той прекара ръка по челото си, докато лицето му се озаряваше от една усмивка.

– Лаконичността на Рудолф Хес! – каза, сякаш размишлявайки на глас. – Неговата вечна и плаха лаконичност. Трябваше да предположа, че Вие не сте осведомен, че това интервю не представлява част от някаква редовна практика в *Thulegesellschaft*. Кажете ми, Курт фон Зюберман, каква информация получихте от Рудолф Хес, за да дойдете тук?

Отговорих му в пълна форма за всичко, което знаех относно *Thulegesellschaft*: това, което ми бе казал Рудолф Хес в нашата беседа в Канцлерството в нощта на дипломирането и отпращането ми към един „контакт“ в Берлин, – Конрад Тарщайн, – изложено в неговото писмо, което попадна в ръцете ми чрез *SS Оберфюрер* Пап.

Докато говорех ме връхлиташе съмнението, че се бе получило някакво неочаквано недоразумение поради някаква грешка, допусната от мен в интерпретацията на инструкциите. Но колкото и да размишлявах, не намирах никаква причина, която би могла да предизвика изненадата на Тарщайн пред моя въпрос за приемането на други кандидати в *Thulegesellschaft*. Или действително никога не идваха други кандидати на „*Грегорицресе 239*“? Това бе потвърдено накрая от самия Конрад Тарщайн няколко минути по-късно. Той одобри с кимане на плешивата си глава всичко, което казах, и след като постави папката в един кожен куфар, ме покани да премина в едно вътрешно помещение на огромния дом.

Залата, където се намирахме, се свързваше с вратата на улицата посредством един коридор от малкото фойе. Отдясно се виждаше стълба от фино полирано дърво, покрита с килими, която по една крива от деветдесет градуса отвеждаше на горния етаж и продължаваше в една балюстрада, която се простираше странично по дължината на един пасаж, съвършено видим отдолу. Към предната страна на залата се отваряха две врати с огромни рамки от дялано дърво. Поемайки по дясната врата, ние с Тарщайн стигнахме до един открит двор, заобиколен от галерии с малки колони под нормадски арки, във всяка една от които се отваряха странични врати. Следвайки лявата галерия, изминахме дължината на едната страна на павирания двор и продължихме през една напречна двойна врата, която ни отведе към друг двор, този път затворен под една стъклена камбана, докато галерията се простираше по дължината на този двор, за да завърши в стената в дъното.

Преди да стигнем там, ние влязохме в последната от безбройните врати, които отвеждаха в задните галерии. Мястото, в което бяхме стигнали след тази лабиринтна екскурзия, беше наистина изненадващо. Със затварянето на вратата, която отвеждаше в галерията, изглеждаше, че влизаме в един модерен апартамент, който по-скоро би се намирал в някой небостъргач на „*Бернауерцресе*“, отколкото тук, в сърцето на едно западнало жилище от XVIII век.

– Изненадан ли сте, г-н Курт? – попита усмихвайки се Конрад Тарщайн. – Накарах да ремонтират това крило на тази старинна къща, за да живея с известно удобство. Нищо от другия свят, по-скоро просто, но удобно за някой, който вече е изминал голяма част от последния път. ... Вижте, Курт, това е кухнята – модерна и добре устроена; това – трапезарията и холът. Оттук, моля. Вижте – това са спалните; има две, защото често приемам една семейна двойка стари приятели като гости. Минете оттук, Курт; вижте – това е основното помещение, където прекарвам по-голямата част от деня и нощта.

Намирахме се пред една стая с огромни разери, чиито четири стени бяха покрити с рафтове с книги. В центъра, под една квадратна лампа с регулираща се височина, която висеше от тавана, една маса, отрупана с книги – някои отворени, други на купчини, – и

няколко ръкописа, позволяваха да се отгатне работното място или кабинетът на Конрад Тарщайн.

Малко объркан от особената гледка, на която бях свидетел, и удържайки желанието да отида незабавно да разгледам ръбовете на книгите, които явно бяха много стари, аз овладях нетърпението си и попитах:

– Защо тук? Защо да се строи една къща вътре в друга къща? Няма ли да бъде по-практично да се придобие друг, по-удобен имот в един по-приличен квартал?

– Успокойте се, успокойте се, Курт, – каза Тарщайн. – Това бе направено така поради една важна причина: Ние не можем да изоставим тази къща, която е много скъпа за нас. В нея са ставали много важни неща за Германия и Човечеството. Затова, макар малцина да са тези, които я посещават, ние я поддържаме непокътната, без да променяме нищо от нейната старинна и озадачаваща мебелировка. Преди тридесет години – през 1908 г. – тук функционираше една тайна група, чийто членове основаха през 1912 г. *Germanenorden*²⁷⁹, който сетне породил *Thulegesellschaft* и *N.S.D.A.P.* Разбирате ли сега, защо трябва да съхраняваме тази къща?

– Защото тук е започнало всичко, – казах аз с възхищение.

– Точно така, тук започна да се пише историята на следващото хилядолетие. Тук, единствено тук, дойдоха един ден Висшите Неизвестни, за да скрепят с печат основаването на Третия Райх! По-скоро Берлин ще рухне от своите основи, отколкото да може да се пипне и един пирон от тази свещена къща.

Когато Конрад Тарщайн говореше по този начин, неговият писклив глас придобиваше пророчески тонове и ставаше магнетичен и обаятелен, карайки слушателя да забрави за момент чудатия вид на човека, който го издаваше.

– Да пийнем по чаша чай, – предложи Тарщайн, – и ще Ви изложа някои неща, които трябва да знаете за *Thulegesellschaft* и за уговорката, която сме направили с Рудолф Хес относно Вашето постъпване.

Съпроводих го до чисто новата кухня, съжалявайки, че напускам тази омайваща библиотека. Излязохме от библиотеката през друга врата, съседна на тази, през която бяхме влезли, и се озовахме отново в галерията и двора. Така разбрах, че домът на Конрад Тарщайн се простираше в цялото това крило на старинното жилище, срещу втория етаж.

– Колко стаи има къщата? – попитах, докато подслаждах ароматния шанхайски чай.

279 Нем. „Орден на Германците“ (бел.прев.).

– Ако броим и двата етаж, около тридесет или тридесет и две помещения, – отвърна загадъчно той. – Кой би могъл да знае?

Изгледа ме един дълъг миг, сякаш колебаейки се дали трябва да спре дотук или да завърши отговора. Накрая нещо в него изглежда се отпусна и той избра втората алтернатива.

– Вижте, Курт, не зная дали все още сте подготвен, за да приемете определени факти, които убягват на нормалното разбиране на съвременния човек. Във всеки случай, предвид, че се опитваме да направим от Вас един Хиперборейски Посветен, рано или късно такива факти няма изобщо да Ви се струват изненадващи: само е въпрос на време да ги разберете. Затова ще Ви дам една информация, която за кой да е рационален ум би била логически невероятна, но не ще бъде такава за нас, тъй като съответствува на най-строгата истина, свършено установима от всеки Посветен: **в тази къща днес може да има 32 помещения, но утре, може би ще има 35, 40 или повече; или може би по-малко – 20, 25, 30, – кой би могъл да знае?**

Естествено, *Neffe*, това разкритие произведе у мен неразбирането, което предвиждаше Тарщайн. Не забравяй, че бях само на 19 години и че все още бях развълнуван от наскоро придобитата способност да чувам Гласа на Киев, Господаря на Венера. Аз обаче не се шокирах и приех думите му спокойно. Конрад Тарщайн продължи, очевидно доволен от нулевия ефект, който причиняваха неговите данни.

– Това не е обикновена къща, Курт. Не, господине, Вие се намирате в онова, което ние наричаме **освободен плацдарм – *oppidum*²⁸⁰** – т.е. едно пространство, **спечелено** от Врага. Макар Вие да виждате само стени, заобикалящи застроената площ, те само покриват едно **стратегическо ограждение**, наричано **Архемона** или ***vallo obsesso*²⁸¹**, което отделя и изолира плацдарма от **Валпладс** или вражеската територия, т.е. от ***campus belli*²⁸²**. Вие не можете да възприемете Архемоната, защото още не сте Посветен и Вашата Душа блокира духовното Ви виждане: единствено Вашият Несътворен Дух е способен да долови **харизматичното ограждение** на Архемоната. Но тепърва ще го видите, Курт, тепърва ще го видите. И тогава ще разберете, че е реално това, което изглежда невъзможно, и че къщата **не е геометрично стабилна**, защото нейната структура не участва изключително в Сътворените Архетипове, както всяка една къща, а че в нея се намесва един несътворен елемент – **Актуалната Безкрайност!**

След това заявление, Тарщайн въздъхна и каза:

280 Лат. букв. „укрепен град, цитадела” (бел.прев.).

281 Лат. „обсадна стена” (бел.прев.).

282 Лат. “бойно поле” (бел.прев.).

– Тук, Курт, Времето тече по друг начин, десинхронизирано от външното Време, – от Времето на Света, – затова в това освободено пространство на плацдарма и с това собствено време постройката *не може да бъде стабилна* и не само, че нейните сектори варират, но те го правят в синхронност с *вътрешното Време: векове и хилядолетия разстояние могат да се преодолеят с преминаването на една от тези врати*. През едно от тези пролуки във времето и пространството дойдоха веднъж моите Предци – Господарите на Тарсис от германския клон, които са принадлежали на един средновековен Орден, познат исторически като *Ейнхеряр*: трябва да знаете, че моята фамилия „*Тарцайн*” означава „*камък от Тарсис*” в памет на един легендарен Дом, който извежда своя расов произход от белите Атланти – от оцелелите бели хора на Атлантида. Зная, че това ще Ви се стори фантастично, но Аз произлизам от една Фамилия, която е оставала скрита в продължение на столетия поради упоритото преследване, смъртно преследване, на която я подлагали Силите на Материята, т.е. онази Окултна Йерархия, управлявана от мрачните извънземни същества, установени в Чанг Шамбала.

Нека бъде малко по-ясен: моята фамилия, германският клон на Господарите на Тарсис, произлиза от Швабия – страна, където те се установили с голяма секретност през XIII век, бягайки от една легендарна атака на Демоните, която почти унищожила цялата ни Фамилия. Там те се запазили в продължение на четири столетия, съхранявайки Хиперборейската Мъдрост, която била поверена в далечни времена на нашия Дом. През XVI век един Хиперборейски Понтифекс, произлизащ от Англия, основал в двора на Император Рудолф II в Прага Ордена *Ейнхеряр*, който имал за цел да развива и прилага във всеки момент от Историята един точен метод, за да локализира пришествието на Господаря на Абсолютната Воля – Посланика на Господаря на Войната, т.е. Фюрера на Бялата Раса. В онзи момент Понтифексът решил, че най-добрата Стратегия за поддържането и запазването на Ордена изисквала неговите членове да принадлежат винаги на осем избрани потекла между Фамилиите с Най-Чиста Кръв в Европа. Случаят бил такъв, че един от Князете, призовани от Понтифекса, принадлежал към моята фамилия, докато друг произлизал от Дома на Бранденбург – от едно странично потекло на династията Хоенцолерн. Орденът работел тайно в продължение на следващите векове, формирайки Хиперборейски Посветени и очаквайки времената на идването на Великия Водач на Бялата Раса. Неговата най-важна база на действие било *маркграфството Бранденбург*, което от XII век било наследствено княжество, васално на Императора. И именно присъствието на Ордена е свързано с по-късния възход на Дома на Бранденбург над останалите княжества на Европа до придобиването на кралската титла, постигнато от Фридрих Вилхелм III през 1791 г. Тогава се ражда Прусия – Държавата, в която ръководният национален принцип бил честта, където семейството се организирано около авторитарната и образцова фигура на бащата, където редът царувал във всички обществени класи – благородничество, буржоазия и селячество, – защото се утвърждавал в дълбоко вкоренените понятия на изпълнението на дълга, пестеливостта, безусловното

подчинение на младшите в цялата йерархия на служителите и в най-строгата военна дисциплина.

Но преди всичко Прусия била по начало една военна Държава: две трети от нейния бюджет се посвещавали на поддържането на могъщата национална войска, която нанесла поражения на Франция, Австрия, Русия и др., и наложила уважение и възхищение към суровия и господарски пруски „начин на живот”. И заедно с изкуството на войната тук се култивирали философията, литературата, музиката. Но нищо в тази революция не ставало по случайност: Орденът изпробвал в едно общество на Чистата Кръв Новия Ред, който Фюрерът, в своето скорошно идване, щял да наложи на цяла Германия и на Света. Затова именно Фюрерът никога не е скривал своя дълг към Прусия и е оповестил публично своята симпатия към Фридрих II Пруски и Бисмарк, Железния Канцлер.

Е, добре, Курт: старинният Орден *Ейнхеряр* бил станал толкова силен през XIX век, че един от неговите Посветени бил коронясан за Крал на Прусия през 1840 г. Имам предвид Фридрих Вилхелм IV, наричан почтително „*Бранденбургския Дамян*” поради неговата любов към Красноречието и в памет на прочутия оратор от Ефес. Той бил същият Крал, който заповядал да реконструират Мариенбург – замъка, който през Средните Векове служел за резиденция на Великите Магистри на Тевтонския Орден; тази работа по реставрацията, както ще узнаете, се продължава понастоящем от една специална дивизия на **SS**, в изпълнение на преките заповеди на *Райхсфюрера* Химлер. И този именно Крал бил, който, считайки, че древната опасност е изчезнала и че Демоните вече не биха могли да попречат на налагането на Новия Ред в Света, разрешил създаването на фамилията *Tharstein* или *Tarstein* – съкращение от „*Tharsisstein*”, – съпроводена с благородническата титла на Граф и правото да излага фамилияния герб в Замъка на Дома. Замъкът Тарщайн се намира недалеч оттук, Курт, – на около 100 км от Берлин, но аз от много години не го посещавам често, защото се съм напълно зает с работата за *Thulegesellschaft* и Черния Орден на **SS**.

Елате, Курт; ще Ви покажа нещо много тайно и свързано с тази тема.

След това той ме отведе през един страничен коридор до една близка стая, херметически затворена с двойна ключалка. Когато бяхме вътре, пред погледа ми се разкри една друга богата библиотека: по двете стени би трябвало да има подредени около четири хиляди книги, много от които с явна древност; на другата стена една лавица преливаше от документи и свитъци.

– Целият този материал има една обща черта, – обясни той. – Той се отнася се до „*Друидите*” и „*друидизма*”. Някои от тези документи са много секретни и са били придобити на висока цена: те произлизат от цяла Европа и се отнасят до всички Епохи,

чак до днес. Това със сигурност е най-пълната колекция, която някой някога е събирал за Друидите.

– Но, – възкликнах изненадан. – Друидите не са ли били исторически персонажи, вече изчезнали? Вие говорите така, сякаш те все още съществуват!

– Преди момент Ви споменах факта, че моята фамилия – Домът на Тарсис – е била принудена да бяга преди седем века поради „една атака на Демоните“; е, добре: тези „Демони“ са били Друиди или „Голени“, както са ги наричали моите предци. И оттогава, доколкото знам, тяхното могъщество никога не е намалявало. Напротив, може да се твърди, че днес то е по-силно от всякога. Но имайте предвид това, Курт: ако Стратегията на Фюрера надделее и някой ден Третият Райх се окаже властващ над Човечеството, една от големите ни езотерични битки ще трябва да водим срещу Голените, които в Европа представляват колоната на Синархията.

– Но кои са те? Къде са? – попитах шашнат.

– През Средните Векове техният център на действие е била Католическата Църква – отговори замислено той, – където, както изглежда срещу тях са се сражавали ожесточено членовете на моята фамилия. След XIV век, по-конкретно след унищожаването на Ордена на Храма, който се подчинявал на тяхното влияние, те се разпръснали и укрепили в различните съсловия на европейското общество. Днес почти няма организация, в която да не са проникнали Голените. Зная, че с този отговори не Ви изяснявам много. Но по-нататък ще Ви опиша пълната структура на Синархията и тогава ще можете да разберете функционално ролята, която те изпълняват в настоящето, и ще можете да ги идентифицирате с лекота. Ако днес Ви показах тази библиотека и Ви споменах за Голените, това не е, за да отвърна на естественото любопитство, което това ще събуди у Вас, а за да Ви отправя едно сериозно предупреждение. Чували ли сте да се говори за *лова по видове*?

– Ами, мисля, че да. Не е ли онзи, който се състои в това, че всеки ловец трябва да убие по един екземпляр от един определен вид? Като един вид игра, в която един ловец трябва да убие например див заяк, друг – земеровен заяк, трети – фазан, четвърти – пуйка и т.н.?

– Точно така, Курт – потвърди Тарщайн. – Чуйте това тогава и си го запечатайте добре в мозъка: аналогично на лова по видове, *измежду ловците на Синархията, Друидите са наточени с ловуването на екземпляри от Вашия вид.*

Стоях, гледайки го, без да разбирам; или без да искам да разбера. Той повтори:

– ... *от Вашия вид, Курт фон Зюберман.*

Не знаех какво ми се струваше по-изумително: дали историята, която бе разказал Тарщайн – несъмнено истинска – или знанието, че се намирах пред един Граф, един Благородник от прастаро потекло: от неговия граждански вид, от смиреното му и вежливо държание, от неговото облекло със съмнително качество трудно бих заподозрял такова нещо. Аз също наследявах една благородническа титла; но нещо вътрешно – една необяснима интуиция – ми казваше, че неговата Кръв бе по-Чиста, че неговата Фамилия бе по-древна, че неговото благородничество бе по-висше от моето. На неговото предупреждение за опасността от Друидите, разбира се, обърнах не по-малко внимание.

Преди да излезем, той взе от лавицата с документи няколко напечатани на машина листове и ми ги подаде. „Това е – каза ми – *препечатка на статията „Druidism” от Енциклопедия Британика: прочетете я; тя ще Ви опресни паметта*”. Той заключи друидската библиотека и ние се върнахме в кухнята.

Пиех друга чаша чай, все още объркан от разкритията на Тарщайн, когато той, който бе излязъл за момент преди това, се върна.

– Отидох до моя кабинет, за да потърся този ръкопис, – той показва ми една книга, изкусно подързана и написана на ръка с изящни готически букви. – Заглавието му е „*Тайна История на Thulegesellschaft*”. Написах го, използвайки познания, които са напълно секретни и които в Германия само неколцина Посветени познават отчасти. Вие ще можете да го прочетете по-нататък, но не бива да го изнасяте от тази къща, защото е единственият екземпляр, който съществува, а тайните, съдържащи се в него, биха могли да променят политическата организация на Планетата, ако попаднат в ръцете на Врага. Тук се обяснява например какво са правели Посветените от Ордена *Ейнхеряр*, за да определят, че Адолф Хитлер е бил Фюрерът на Бялата Раса и как те са го водели към Властта; и междинните Ордени, които е трябвало да основат, като *Германенорден* и *Thulegesellschaft*, докато се стигне до Ордена, притежаващ Хиперборейската Мъдрост в Най-Висша Степен, т.е. Черния Орден на *SS*.

Можеш да се представиш жаждата, с която наблюдавах този ръкопис, желяейки да имам възможността да го прочета още тогава. Думите в устата на Тарщайн звучаха тайнствено и това впечатление се подчертаваше от нереалността на мястото, където вековете се прекосяваха с простото преминаване на няколко метра по коридора.

– Вашият *Taufpate* Хес, – продължи Тарщайн, променяйки темата, – го познавам откакто се появи в Мюнхен през 1919 г. Той беше един млад студент по геополитика, когато през тази година постъпи в *Thulegesellschaft*. Въпреки това ние *разпознахме* в него един от големите Духове на Германия, който идваше, за да бъде *Оръженосец на Крал Артур*. Един *Парсифал*, чиято мисия този път нямаше да бъде търсенето на Грала, а *саможертвата* да седне на *опасното място* по време на *кризата на Кралството* – на

онзи стол номер тринадесет на Кръглата паса, който може да заема само един *Чист Безумец*, един Рицар, способен да стори едно *Безумие от Любов*, за да спаси Кралството. Затова Рудолф е стоял винаги близо до Фюрера, очаквайки своя час, както верния Рицар. И всички ние трябва да желаем неговата възможност никога да не дойде, защото когато Парсифал предприема своята мисия, това ще означава, че Крал Артур е ранен и че Кралството е *terra gasta*²⁸³.

Кимнах с глава пред изпитателния поглед на Тарщайн, но този безмълвен отговор не го впечатли ни най-малко.

– Не разбирате напълно това, което ви казвам, нали? Така и трябва да бъде, защото: кой ще бъде способен да разбере чистия безумец? Неговата мисия не е земна; победата, ако той победи, може да се празнува само в другите Небеса. Малцина наистина ще бъдат тези, които ще ръкопляскаат на анонимния герой, който присъствува у Рудолф Хес. И въпреки това от него зависи до голяма степен триумфът на Фюрера.

Колко значими щяха да бъдат тези думи, които Тарщайн ми казваше при онова първо посещение на „*Грегорицраце 239*“, четири години по-късно, когато през 1941 г. Рудолф се подготвяше да се изправи доблестно слещу *Elementalwesen!* Но онази събота през 1937 г. войната и целият ужас, който щеше да дойде, все още бяха далече, в едно бъдеще, което Аз не можех и да подозирам.

От друга страна коментариите на Тарщайн пораждаха у мен известна гордост в качеството ми на кръщелник на въпросния Рудолф Хес и с едно приятно чувство Аз се усмихвах глупаво, без да се задълбочавам в окултния смисъл, който се криеше зад символогията на артурианската легенда.

Няма да се разпростирам върху това първо посещение, защото не беше кой знае колко повече онова, за което говорихме. След един час, както си спомням, Аз си тръгнах оттам, потопен в море от съмнения, но с твърдата цел да продължавам до края.

Рудолф Хес се бе намесил със своето влияние, за да ме доведе до Конрад Тарщайн, който и да беше той, и Аз не желаех да го разочаровам.

Един час по-късно, във влака, четях статията от Енциклопедия Британика: това, което казваха англичаните за Друидите не беше много.

283 Ср.век.лат. “опустошена земя” (бел.прев.).

„ДРУИДИЗЪМ: вярата на келтските обитатели на Галия до епохата на романизацията на тяхната страна и на келтското население на Британските Острови до романизацията на Великобритания или в отдалечените от римското влияние части – до периода на въвеждането на Християнството.

От гледна точка на достъпните източници, темата представя две различни полета на изследване, първото бидейки пред-римска и римска Галия, а второто – пред-християнска и ранно християнска Ирландия и Пиктланд²⁸⁴. При настоящото състояние на познанието е трудно да се преценят взаимните връзки на друидското езичество.

Галия: най-ранното споменаване на Друидите е дадено от Диоген Лаерций („За живота на философите”, Въведение, I; 5) и то било намерено в един изгубен труд на един гръцки автор, Сотсион от Александрия, писан около 200 години пр.Р.Хр. – епоха, в която по-голямата част от Галия е била келтска за повече от две столетия, а гръцките колонии са били установени от още по-дълго време по южния бряг.

Галските Друиди, които впоследствие били описани от Цезар, съставлявали един древен Орден на религиозни служители, тъй като когато Сотсион е писал, те вече притежавали репутацията на философи във външния свят. Разказът на Цезар обаче е основният източник за настоящата информация и той е един особено ценен документ, тъй като приятелят и съветникът на Цезар – едуанският²⁸⁵ благородник Дивитиакус²⁸⁶ – е бил Друид. Описанието, което Цезар дава на Друидите („Записки за Галската война”, VI), поставя ударение на техните съдебни и политически функции.

Въпреки, че служели при Жертвоприношенията и преподавали Философията на своята Религия, те били повече от Свещеници: на годишното Събрание на Ордена, която се свиквало близо до Шартър, хората идвали от далечни места не за жертвоприношенията, нито за богослужението, а за да представят своите спорове на справедлив съд. Тяхната власт била още по-голяма: те не само разрешавали по-маловажните кавги, но функцията им включвала и разследването на най-тежките криминални престъпления, както и споровете между племената”.

– Himmel!²⁸⁷ – възкликнах, спирайки за момент четенето: не бях ли чак дотолкова повлиян от Доктрината на Фюрера, че ми се привиждаха евреи навсякъде? Понеже – защо

284 Пиктланд или Пиктавия – страната на пиктите в дн. Шотландия (бел.прев.).

285 От келтското племе едуи или хедуи (бел.прев.).

286 Дивитиакус (или Дивикиакус) е същият онзи Друид „Вивикиан”, когото споменава професор Рамирес в Книга Трета, Глава III (бел.авт.).

287 Нем. “Небеса!” (бел.прев.).

да го отричам! – тези Свещеници-Съдии с техния бял ефод, ми изглеждаха като Левити от чиста еврейска Раса – *„Не грешии! – потвърди в ума ми Гласът на Киев – Друидите са евреи! Един ден ти ще узнаеш Истината!”*.

Продължих да чета:

„Това, заедно с факта, че те признавали един Архидруид, облечен във върховна власт, ни показва, че тяхната система е била замислена на национална основа и че е била независима от обичайната ревност между племената; и ако към това политическо предимство се добави тяхното влияние върху общественото мнение, което те формирали в качеството си на главни наставници на младите, и най-сетне – страховитата религиозна санкция зад техните декрети, явно е, че допреди сблъсъка с Рим Друидите трябва да са контролирали напълно гражданската администрация на Галия”.

Тази вездесъща власт, както по време на мир, така и на война, това посредничество между Небето и Земята, тази способност да *„формират народа”* във всичките му слоеве, това могъщество да дават закони и да съдят – не е ли аналогично то на онова на един Аарон, на един Иисус Навин, на един Самуил, и на Левитите, т.е. на онова племе на Израил, комуто Йехова поверил мисията *да изпълнява Култа на Закона?* Въпроси без отговор засега; но въпроси, които пораждаха доста показателни интуиции.

Статията продължаваше така:

„Не е много това, което се казва за самия друидизъм, освен, че Друидите учели за безсмъртието на човешката душа, твърдейки, че тя преминава в други тела след смъртта. Това вярване било идентифицирано от по-късните автори, такива като Диодор Сицилийски, с Учението на Питагор, но това вероятно е неправилно, тъй като не съществува доказателство, че друидската религиозна система е включвала понятието за верига от последователни животи като средство за етическо пречистване или че е била ръководена от едно учение за морално въздаяние, имащо като последна надежда освобождението на Душата, и това изглежда свежда друидското кредо до нивото на една обикновена религиозна спекулация”.

„Много противоречиво” – мислех си аз във влака. Доста невероятно е едни варварски народи, каквито са били келтите, да са се подчинили с милиони на религиозното, морално и съдебно водачество на едни Свещеници-Съдии, оттеглени в горите, които поддържали само *„една обикновена религиозна спекулация”*. Нещо по-осезаемо е трябвало да показват Друидите – нещо по-висше от една проста рационална спекулация – нещо, което за келтите е било Истината.

„За Теологията на друизима Цезар ни казва, че галите, в съгласие с друидското учение, казвали, че произлизат от един Бог, който съответствувал на Дис²⁸⁸ в латинския пантеон и е възможно те да са го разглеждали като Върховно Същество; той също добавя, че те почитали Меркурий, Аполон, Марс, Юпитер и Минерва, и че за тези божества са имали същите вярвания, каквито и останалата част от света. Накратко, бележките на Цезар намекват, че освен доктрината за безсмъртието, не е имало нищо друго в друидското кредо, което да прави от тяхната вяра нещо необикновено, поради което можем да заключим, че друидизмът е изповядвал всичките известни догми на древната келтска религия и че Боговете на Друидите са били познатите разнообразни божества на келтския пантеон”.

Тук английският автор на статията вече минаваше границата. Никъде преди този последен параграф той не бе казал или намекнал, че Друидите са били нещо различно от келтите, освен това, че *„образували един официален Орден от Свещеници”*. Но сега той открито даваше да се разбере, че в действителност не познава вярванията на Друидите, а *предполага*, че те са били същите като тези, които са поддържали древните келти. Кои са били тогава Друидите, ако не са били келти? И защо келтите биха сменили своята Религия за онази, – сега вече много вероятно, – която била донесена от Друидите? Въпроси без отговор. Въпроси за Конрад Тарщайн.

„Философията на Друидизма не изглежда да е оцеляла изпитанието на контакта си с римските вярвания и несъмнено е била една смесица от Астрология и митична Космогония. Цицерон („За Гадаенето”; I, XII, 90) казва, че Дивитиакус се хвалел, че притежава голямо познание на физиологията, но Плиний в крайна сметка решава („Естествена История”, XXX, 13), че знанието на Друидите не е било нищо повече от купчина суеверия. Що се отнася до религиозните Ритуали, Плиний („Ест.Ист.”; XVI, 249) е дал едно впечатляващо описание на церемонията за събиране на имел, а Диодор Сицилийски („История”; V, 31, 2-5) описва техните гадания чрез пренасянето на човешка жертва. Цезар вече бил споменавал изгарянето на живи хора в клетки от ракета. Вероятно е тези жертви да са били злодеи и съответно е възможно тези жертвоприношения да са били спорадични национални пречиствания, а не обичайна практика на Друидите”.

Грешах ли или Енциклопедията се опитваше чрез един субективен аргумент да представи в добра светлина убийците Друиди? Защото едно нещо е да бъдеш палач – неприятна, но социално необходима задача, – а друго, много различно, да бъдеш Свещеник, принасящ човешки жертви: палачите могат да бъдат оправдани от човека, защото осъденият е виновен за нарушаването на закона; да се убива този, който нарушава общия закон, е нещо разбираемо: просто се елиминира онзи, който е неспособен да съжителствува в общността; но Свещениците убиват, за да умилостивят един Бог, на

288 Дис – римски бог на подземния свят, отъждествяван с гръцкия Плутон (бел.авт.).

когото те са представители и те извършват едно човешко жертвоприношение, което е нещо неразбираемо; единствено Те го представят като необходимо и само Богът може да ги оправдае. Давах си сметка, тогава, че се касаеше за една голяма услуга, която англичаните им оказваха, представяйки престъпленията на тези зловещи Свещеници като естествени актове на правосъдие.

„Идването на Римляните бързо довело до упадъка на друидския Орден. Възстанието на Верцингеторикс трябва да е разрушило тяхната междуплеменна организация, тъй като макар някои от племената да останали настрана от конфликта, много приели страната на Римляните. Освен това, към началото на Християнската Ера техните жестоки практики ги поставили в пряк конфликт с Рим, който довел в крайна сметка до официалната забрана на Друидизма”.

И противоречията продължаваха. Един юридически народ като римският – как така не е разбирал, че ритуалните убийства на Друидите са били позитивни актове на правосъдие, съгласно убеждението, което авторът на статията изразява няколко реда по-горе? Или може би редакторът-познавач на Историята се е борил между своя дълг да излага истинските факти и една заповед на Директорите на Енциклопедията или на други лица с особено влияние, чрез която той е бил задължаван да възхвалява доброто на друидизма – много малко наистина – и да прикрива злото, което било прекалено много, или пък да подслажда онова, което не можело да бъде скрито? Както ще видиш, *Neffe*, такава беше теорията на Конрад Тарщайн.

„Към края на I в. от Р.Хр. техният статус западнал, докато те се превърнали в прости магьосници, а през II век те вече не се споменават. Една поема на Авзоний показва обаче, че през IV век в Галия все още имало хора, които се хвалели със своя друидски произход.

Британски Острови: Има само едно споменаване на Друидите във Великобритания като съвременници на галското свещеничество и това е онова, което прави Тацит („Анали”, XIV, 30), откъдето се знае, че е имало старейшини с такова име в Ангълси през 61 г. от Р.Хр., но няма никакво споменаване на Друиди в цялата История на Римска Англия и би могъл да се зададе въпросът дали някога е имало Друиди в източните провинции, които са били подложени на германско влияние преди римското нашествие.

*От друга страна, със сигурност е имало Друиди в Ирландия и Шотландия и няма причина да се съмняваме, че Орденът би могъл да се простира назад в древността поне до I или II в. пр.Р.Хр.; друмата *draí* (Друид) се проследява единствено до ирланските тълковни речници от VIII в., но съществува една силна традиция в ирландската литература, че Друидите и тяхната Наука (*druidecht*) са били или от туземен, или от пиктски произход. Що се отнася до Уелс, отделно от Друидите в*

Ангълси, малко е това, което може да се каже, освен, че най-ранните бардове (Cynfeirdd) в много редки случаи са се наричали derwyddon.

Ирландският Друид е бил едно много забележително лице, фигурирайки в първите саги като пророк, учител и маг; той не е притежавал, обаче, юридическата власт, приписвана от Цезар на галските Друиди, нито изглежда да е бил член на една национална колегия начело с Архидруид.

Освен това в никой текст не се споменава, че Ирландските Друиди са ръководели жертвоприношения, въпреки че се казва, че са изпълнявали идолопоклоннически богослужения и че са извършвали погребални и кръщелни ритуали. Те са най-добре описани като гадатели, които в по-голямата си част са били доносници (sic!) на князете.

Произход: Може да се избегне известно объркване, ако се установи едно разграничение между произхода на Друидите и произхода на друидизма; що се отнася до самите жреци, изглежда най-вероятно техният Орден да е бил чисто келтски и да произлиза от Галия, навярно като резултат от контакта с развитото общество на Гърция; но друидизмът от друга страна навярно представлява в своите най-прости понятия пред-келтската и аборигенна вяра на Галия и Британските Острови, която била възприета с малки изменения от келтските преселници. Лесно е да се разбере, че тази вяра може да е придобила особения престиж на древност в далечните области, такива като Великобритания, и тази гледна точка би обяснила вярването, изразено от Цезар, че дисциплината на Друидизма е от островен произход.

Етимологията на думата Друид е все още съмнителна, но старото ортодоксално мнение, което приема dri като усилваща представка и vid със значението на „знание“, от което Друидът бил „много учен“ човек, трябва да се изостави в полза на едно по-вероятно извеждане от думата за „дъб“. Плиниевото извеждане от гръцкото дрῦς²⁸⁹ обаче е твърде невероятно.

През XVIII и XIX век имало едно голямо възраждане на интереса към Друидите, породено в голямата си част от археологическите теории на Обри и Стюкли, и от Романтизма като цяло. Една от последиците на този интерес било създаването на „нео-друидизма“ – екстравагантна смесица от хелио-аркитска²⁹⁰ теология и уелски бардизъм, а друга била, че повече от едно общество е претендирало да е наследник на традиционната вяра и познание на първите Друиди. Обединеният Древен Орден на Друидите обаче – едно приятелско общество, основано през XVIII век, – не прави никакви претенции в това отношение”.

289 Грц. „дъб“ (бел.прев.).

Вуйчо Курт ми бе подал една статия от Енциклопедия Британика, идентична с онази, която Тарщайн го бе накарал да прочете в Германия през 1937 г.²⁹¹.

Предвид това, което бях научил напоследък за Друидите, откакто те бяха убили Белисена Вилка и след като прочетох нейното писмо и получих ерудираните обяснения на професор Рамирес, е естествено, че споделях съждението на Конрад Тарщайн, в смисъл, че тази статия бе крайно обобщена и двусмислена, за да оправдае включването ѝ в един толкова престижен труд – първото издание на Енциклопедия Британика датира от 1771 г., поради което би могло да се очаква, че в 1930 г. те биха добавили достатъчно материал за

290 „Хелио-Аркитска” (*Helio-Arkite* от грц. *Helios* – „слънце” и англ. *Ark* – „ковчег”) – мнима древна религия, която според някои историци-романтици и събирачи на фолклор от XVIII-XIX в. била предшественица на езическите култове, произлизаща от митовете за Потопа и Ноевия Ковчег, чийто смътен спомен сред потомците на Ной се развил в култа му като слънчево божество, заедно с другите членове на неговото семейство, отъждествени с божествата на езическите митологии. Това мнение било популярно сред уелските националисти, желаещи да видят в своята бардска традиция една по-стара и по-чиста религия от тази на Англиканската църква (бел.прев.).

291 Буквална препечатка на статията от Енциклопедия Британика:

DRUIDISM: was the faith of the Celtic inhabitants of Gaul until the time of the Romanization of their country, and of the Celtic population of the British Isles either up to the time of the Romanization of Britain, or, in parts remote from Roman influence, up to the period of the introduction of Christianity.

From the standpoint of the available sources the subject presents two distinct fields for inquiry, the first being pre-Roman and Roman Gaul, and the second pre-Christian and early Christian Ireland and Pictland. In the present state of knowledge it is difficult to assess the interrelation of druidic paganism.

Gaul.- The earliest mention of druids is reported by Diogenes Laertius (*Vitae*, intro., I and 5) and was found in a lost work by a Greek, Sotion of Alexandria, written about 200 B.C., a date when the greater part of Gaul had been Celtic for more than two centuries and the Greek colonies had been even longer established on the south coast.

The Gallic druids which were subsequently described by Caesar were an ancient order of religious officials, for when Sotion wrote they already possessed a reputation as philosophers in the outside world. Caesar's account, however, is the mainspring of present information, and it is an especially valuable document as Caesar's confidante and friend, the Aeduan noble Divitiacus, was himself a druid. Caesar's description of the druids (*Comentarii de bello Gallico*, vi) emphasizes their political and judicial functions.

Although they officiated at sacrifices and taught the philosophy of their religion, they were more than priests; thus at the annual assembly of the order near Chartres, it was not to worship nor to sacrifice that the people came from afar, but to present their disputes for lawful trial. Moreover, it was not only minor quarrels that the druids decided, for their functions included the investigation of the gravest criminal charges and even intertribal disputes.

This, together with the fact that they acknowledged the authority of an archdruid invested with supreme power, shows that their system was conceived on a national basis and was independent of ordinary intertribal jealousy; and if to this political advantage is added their influence over educated public opinion as the chief instructors of the young, and, finally, the formidable religious sanction behind their decrees, it is evident that before the clash with Rome the druids must very largely have controlled the civil administration of Gaul.

Друидите, така че да съставят една по-обширна и пълна статия. Но изглеждаше очевидно, че англичаните не желаеха да се задълбочават в историята на едни древни и забравени Свещеници, които можеха да убиват и днес с подновена ефективност.

– При следващото ми посещение на Конрад Тарщайн, – припомняше си вуйчо Курт, – той одобри моите разсъждения и ме увери, че случилото се със статията беше нещо много разпространено и че бе желал да ми обърне внимание върху него; затова и ми я беше дал: за да ми посочи, че една невероятна европейска конспирация отричаше

Of druidism itself, little is said except that the druids taught the immortality of the human soul, maintaining that it passed into other bodies after death. This belief was identified by the later writers, such as Diodorus Siculus, with the Pythagorean doctrine, but probably incorrectly, for there is no evidence that the druidic belief included the notion of a chain of successive lives as a means of ethical purification, or that it was governed by a doctrine of moral retribution having the liberation of the soul as the ultimate hope, and this seems to reduce the druidic creed to the level of ordinary religious speculation.

Of the theology of druidism, Caesar tells us that the Gauls, following the druidic teaching, claimed descent from a god corresponding with Dis in the Latin pantheon, and it is possible that they regarded him as a Supreme Being; he also adds that they worshipped Mercury, Apollo, Mars, Jupiter and Minerva, and had much the same notion about these deities as the rest of the world. In short, Caesar's remarks imply that there was nothing in the druidic creed, apart from the doctrine of immortality, that made their faith extraordinary, so that it may be assumed that druidism professed all the known tenets of ancient Celtic religion and that the gods of the druids were the familiar and multifarious deities of the Celtic pantheon.

The philosophy of druidism does not seem to have survived the test of Roman acquaintance, and was doubtless a mixture of astrology and mythical cosmogony. Cicero (*De Divin.*, i, xli, 90) says that Divitiacus boasted a knowledge of *physiologia*, but Pliny decided eventually (*Natural History*, xxx, 13) that the lore of the druids was little else than a bundle of superstitions. Of the religious rites themselves. Pliny (*N.H.*, xvi, 249) has given an impressive account of the ceremony of culling the mistletoe, and Diodorus Siculus (*Hist.*, v, 31, 2-5) describes their divinations by means of the slaughter of a human victim. Caesar having already mentioned the burning alive of men in wicker cages. It is likely that these victims were malefactors, and it is accordingly possible that such sacrifices were rather occasional national purgings than the common practice of the druids.

The advent of the Romans quickly led to the downfall of the druidic order. The rebellion of Vercingetorix must have ended their intertribal organization, since some of the tribes held aloof from the conflict or took the Roman side; furthermore, at the beginning of the Christian era their cruel practices brought the druids into direct conflict with Rome, and led, finally, to their official suppression.

At the end of the 1st century their status had sunk to that of mere magicians, and in the 2nd century there is no reference to them. A poem of Ausonius, however, shows that in the 4th century there were still people in Gaul who boasted of druidic descent.

British Isles - There is one mention of druids in Great Britain as contemporaries of the Gallic clergy, and that is the reference to them by Tacitus (*Annals*, xiv, 30) from which it is learned that there were elders of that name in Anglesey in A.D. 61; but there is no mention of the druids in the whole of the history of Roman England, and it may be questioned whether there ever were any druids in the eastern provinces that had been subjected, before the Roman invasion, to German influence.

информацията или я изопачаваше с цел да избегне нежелателни погледи да могат да паднат върху една тема, която най-могъщите синархични сили бяха заинтересовани да прикрият. И той отново ме предупреди относно дотогава неразбираемото обстоятелство, че *Аз представлявах дивечът, който Те си поставяха за цел да ловуват.*

В крайна сметка, *Neffe*, що се отнася до информацията, беше лесно да се потвърди, че Таршайн бе прав като не допускаше едно просто обяснение за друидското укриване, което се извършваше в Англия. Това ще стане ясно, ако направиш едно проясняващо сравнение. Прочети например статията „*Друид*” от Енциклопедичния речник на Монтанер и Симон, който е издаден в Барселона към края на XIX век, и у теб не ще останат съмнения, че английската публикация е засегната от един странен рахитизъм, въпреки че и в испанското есе се забелязва същата цел Друидите да бъдат представени в добра светлина.

On the other hand, there were certainly druids in Ireland and Scotland, and there is no reason to doubt that the order reaches back in antiquity at least to the 1st or 2nd century B.C.; the word *drai* (druid) can only be traced to the 8th-century Irish glosses, but there is a strong tradition current in Irish literature that the druids and their lore (*druidecht*) were either of an aboriginal or Pictish origin. As to Wales, apart from the existence of druids in Anglesey there is little to be said except that the earliest of the bards (the Cynfeirdd) very occasionally called themselves *derwyddon*.

The Irish druid was a notable person, figuring in the earliest sagas as prophet teacher and magician; he did not possess, nevertheless, the judicial powers ascribed by Caesar to the Gallic druids, nor does he seem to have been a member of a national college an archdruid at its head.

Further, there is no mention in any of the texts of the Irish druids presiding at sacrifices, though they are said to have conducted idolatrous worship and to have celebrated funeral and baptismal rites. They are best described as seers who were, for the most part, sycophants of princes.

Origin - Some confusion is avoided if a distinction is made between the origin of the druids and the origin of druidism. Of the officials themselves, it seems most likely that their order was purely Celtic, and that it originated in Gaul, perhaps as a result of contact with the developed society of Greece; but druidism, on the other hand, is probably in its simplest terms the pre-Celtic and aboriginal faith of Gaul and the British Isles that was adopted with little modification by the migrating Celts. It is easy to understand that this faith might acquire the special distinction of antiquity in remote districts, such as Britain, and this view would explain the belief expressed to Caesar that the *disciplina* of druidism was of insular origin.

The etymology of the word druid is still doubtful, but the old orthodox view taking *dru* as a strengthening prefix and *uid* as meaning “knowing”, whereby the druid was a very learned man, has been abandoned in favour of a derivation from an oak word. Pliny's derivation from Greek *δρῦς* is, however, improbable.

A great revival of interest in the druids, largely promulgated by the archaeological theories of Aubrey and Stukeley and by romanticism generally, took place in the 18th and 19th centuries. One outcome of this interest was the invention of neodruidism, an extravagant mixture of helio-arkite theology and Welsh bardic lore, and another result is that more than one society has professed itself as inheriting the traditional knowledge and faith of the early druids. The United Ancient Order of Druids, however, a friendly society founded in the 18th century, makes no such claim).

След това, вуйчо Курт постави в ръцете ми Том VII от Енциклопедичния Речник – труд в 25 тома, който несъмнено имаше по-малък обхват от Енциклопедия Британика. Потърсих посочената статия и прочетох:

ДРУИД (от лат. *druida*; от уелското *druiz* или *deruiz*, от *dervo* – „дъб“): м. Свещеник на древните гали и британци.

– **Друид**: *Ист.* Много е било дискутирано относно етимологията на думата *друид*. Етимолозите са прибягвали дори до еврейски речници, за да видят дали в тях ще намерят нещо, което да им даде някаква идея за нея. Името „*друид*“ е нарицателно като по-голямата част от коренните съществителни на всички езици. В галски език *draoi* или *druidas* означава „*гадател, авгур, маг*“, а *druidheacht* – „*гадаене и магия*“. Казвано е било също, че тази дума се извежда от гръцката **δρῦς**, която означава „*дъб*“, понеже те обитавали и преподавали своите учения в горите, и защото, както казва Плиний Стари, правели своите жертвоприношения само в подножието на един дъб; но тази етимология, макар и да има в своя полза основанието на древността, предвид че е от времената на Плиний, не престава от това да изглежда чисто произволна, тъй като не е много естествено друидите да биха взели своето име от една чужда дума. Други поддържат, че думата *друид* се извежда от британската *dru* или *drew*, което също означава „*дъб*“, и че от тази дума се извеждала гръцката **δρῦς**. От множеството ориенталски етимологии, които са били предлагани, изглежда най-приемлива санскритската форма *druwidh*, което означава „*беден, нищ*“, понеже друидите, както и свещениците на всички народи, би трябвало да дават обет за бедност. Аргументите в полза на ориенталския произход на друидите са твърде достойни да бъдат разглеждани, ако не по други причини, то защото това е било приемано от много писатели на античността. Диоген Лаерций и Аристотел поставят друидите и халдеите наред с персийските магове и тези на индийците – мнение, което споделят с тях голям брой писатели. Божеството на брахманите е много подобно на друидското божество. Важността, която друидите приписват на воловете е друго специфично съвпадение; друидските мистерии също имат голяма аналогия с мистериите на Индия. В магическата пръчка на друидите може да се види свещеният жезъл на брахманите. И едните, и другите имали едни и същи свещени обекти: използвали тиари от плат, а символичния кръг на Брахма, както и полумесеца – символ на Шива – били друидски орнаменти. Големи били също аналогията между идеята, която друидите имали за едно Върховно Същество, и тази, която се открива в свещените книги на Индия; така че не изглежда много рисковано да се предположат големи връзки между друидите и индийските и персийски свещеници.

Друиди е имало не само в Британия, обитавана от галски народи, но също и в цизалпинска Галия²⁹² и в южната долина на Дунав, обитавана също от галски народи;

292 „*Отсам-алтийска Галия*“ – тази част от Галия, разположена на Апенинския полуостров по долината на р. По, която се намирала на юг от Алпите (бел.прев.).

но не ги е имало в Германия, както без никаква основа претендират онези, които казват, че германците са били братя на галите и ги наричат с въображаемото нарицателно „келти“; или по-ясно и строго казано – свещениците на германците не са носели името „друиди“.

Според Цезар в неговия труд „*За Галската Война*“, в чиято книга VI той се занимава с практиките и обичаите на галите и германците, друидската наука била създадена в Британия и оттам преминала в Галия. Макар да е явно, че Галиите са били обитавани преди Британия и Ирландия, възможно е, действително, йерархичната организация на корпуса на друидите и системата на тяхната доктрина да е била създадена в Британия. По-вероятно е обаче да е имало няколко друидски школи на Континента и на островите, като една или няколко от тях в Британия да са се радвали на по-голяма знаменитост поради това, че обучението, което се давало в нея или тях, било по-пълно. Действително, Цезар не казва, че всички, които искали да влязат в класата на друидите, били задължени да ходят да учат в Британия, а че там отивали онези, които желали да получат едно по-пълно обучение. Едно ново доказателство, че Британия не е била основният център на организацията на друидите, е че техните общи събрания се извършвали в една свещена горичка в страната на карнугите, която се считала за центъра на Галия. Вярвало се е, че тази горичка се е намирала в околностите на Дръо и че този град е получил името си от друидите; но това не е нищо повече от предположение, тъй като името на Дръо (*Duro-Cath* или *Caz*) означава „крепост близо до река“.

Във вече цитирания труд „*За Галската Война*“ Цезар казва, че всички хора, които принадлежали на издигнатите класи в Галия, фигурирали или между благородниците, или между друидите. Те били отдадени на религиозното наставление на народа, понеже били основните тълкуватели и пазители на законите. Друидите имали властта да налагат най-сурови наказания на онези, които отказвали да се подчинят на техните решения.

Измежду наказанията, които те можели да наложат, това, което вдъхвало най-голям страх, било прогонването от обществото. Друидите не образували една наследствена каста, те били освободени от полската работа и от плащането на данъци, и заради тези изключения и привилегии всички младежи от Галия се домогвали да бъдат допуснати в Ордена. Изпитанията, на които един послушник трябвало да се подложи, траели понякога двадесет години. Цялото обучение или друидската наука се съобщавали устно, но за някои цели те имали един писмен език, в който употребявали гръцки букви. Председателят на Ордена, чиято длъжност била избирателна и пожизнена, упражнявал върховен авторитет над всички индивиди, които го образували. Друидите учили, че душата е безсмъртна. Астрологията, Географията, Теологията и физическите Науки били техните любими занимания. Галите не правели човешки жертвоприношения, освен в много редки случаи и в тях се принасяли в жертва големите престъпници. Всичко, което се знае относно религиозните доктрини, преподавани от друидите, се свежда до няколко фрагмента, които се намират в различни трудове на писателите от античността и особено при Цезар, Диодор

Сицилийски, Валерий Максим, Лукиан, Цицерон и др. От тези фрагменти следва, че те вярвали, както вече се каза, в безсмъртието на душата и в нейното съществуване в един друг свят, като смъртта била не повече от точката или момента на разделянето на двете съществувания. От тази вяра е естествено да се извежда онази за наградата и наказанието в другия живот – вяра, която обяснява естествено неукротимата храброст на галите и тяхното презрение към смъртта. Те преподавали положението и движението на небесните тела и величината на Небето и на Земята, т.е. отдавали се на изучаване на Астрономията и без никакво съмнение – на това на Астрологията. Цицерон казва, че се отдавали също на изучаването на тайните на природата и на тези на Физиологията. От това се породила тяхната претенция, че притежават науката на Гадаенето и на Магията. Техният най-важен предмет било теологическото изследване, но за него не се притежават сигурни данни, бидейки много слабо позната тяхната теологическа система, тъй като гръцките и латински автори, когато говорили за името, функциите и атрибутите на друидските божества, ги отправяли към собствената си теогония; така че само могат да се правят догадки, на които етимологическото изследване би могло да придаде известни вероятности. Цезар казва, че основното им божество било Меркурий, който господствувал над Изкуствата, пътешествията и Търговията. Сетне следвали, по реда на важност, Аполон, Марс, Юпитер и Минерва. Лукиан и други писатели поставят начело на боговете Теутатес и след него Есос, Беленос, Таранос и Херкулес Огмиос. Цезар добавя, че друидите претендирали, че произлизат от *Дис* – име, което би се превеждало като означаващо Плутон, – и че този произход се дължал на това, че те броели времето по нощи, а не по дни. Това мнение е очевидно погрешно и грешката се породила от това, че *Дис* или „*Денят*” било между галите едно от имената на Върховното Същество, което те наричали също *Есар* или „*Вечния*”, и *Абаис* или *Aiboll* – „*безкрайния*”. *Беленос*, *Beal* или *Veas* било едно от имената на Слънцето, което наричали също *Аблис* или *Atheithin* – „*топлия*”, и *Граниус* или *Гриану* – „*светлия*”. *Теутатес* или *Tuithas* бил богът на огъня, смъртта и разрушението.

Когато се разглеждат религиозните вярвания на Галия, нужно е да се цитира мнението на изтъкнатия писател Тиери. Според него религиозните вярвания на галите се отнасяли към два корпуса от символи и суеверия – към две напълно различни религии: едната – много древна – била основана на политеизма, извлечен от почитането на природните явления, а другата – друидизмът, въведен по-късно от преселниците от кимрийската²⁹³ раса – основан върху един материален пантеизъм, метафизичен и мистериозен. Основните божества на келтските народи били вече цитираните и *Огма*, *Огмиус* – богът на науката на красноречието, представен с образа на един старец, въоразен с боздуган и лък, следван от пленници, оковани за ушите с вериги от злато и кехлибар, които излизат от устата на бога. Освен главните божества, друидите имали и други божества, уподобени било на Марс като *Камул*, *Камулус*, *Сегомон*, *Белатукадрус* и *Катвикс*, било на Аполон като *Могоунус* и *Гранус*, а също други божества, които били обожествяване на природните явления като *Таран*, *Таранис* – гръмотевицата; *Керк Цирциус* – буйният североизточен вятър, или

293 Т.е. уелска, от самоназванието на уелските „*Cymreig*” (бел.прев.).

обожествяване на планините, горите и градовете като *Пенин* – богът на Алпите; *Восегус*, *Восегинс* – богът на Вогезите; *Ардена*, *Ардуина*, уподобена на Диана – богиня на Арденската гора; *Немансус*, *Весонтис*, *Луксовия*, *Ненериус*, *Борнония*, *Дамона* – местни божества на Нем, Безансон, Люксьой, Нери, Бурбон и Ланси. *Епона* била богинята-покровителка на конярите и коневъдите.

Друидите били много тачени от народа; те водели суров и отдалечен от събирането с останалите човеци живот; обличали се по особен начин; обикновено използвали една туника, която им стигала до под коляното. Надарени с върховната власт, те налагали наказания, обявявали война и налагали мир; могли да свалят от длъжност магистратите и дори краля, когато техните действия били противни на законите на Държавата; имали привилегията на назначават магистратите, които управлявали годишно градовете, а и кралете не се избирали без тяхното одобрение. Цезар казва, че единствено благородните могли да влизат в друидския орден, докато Порфирий твърди, че било достатъчно да се притежава правото на гражданство. Трудно е обаче да се повярва, че един толкова могъщ корпус като друидският би допуснал в лоното си индивиди, които да не принадлежат на една определена каста. Друидите образували първия орден на нацията; били съдии в по-голямата част от обществените и частните въпроси; те знаели за всички престъпления, за убийствата, за наследствените въпроси, за въпросите на собствеността и осъдените на такова наказание били разглеждани като светотатци или нечисти; те се оказвали изоставени от всички, дори от своите роднини – всички бягали от тях, за да не се окажат опетнени от контакта си с тях и да изгубят всичките си граждански права, закрилата на законите и Трибуналите. Почитта, която се отдавала на друидите, била толкова голяма, че ако те се явели пред две сражаващи се войски, битката се прекратявала незабавно и сражаващите се се подчинявали на техния арбитраж.

Както се каза преди, според мнението на писателите от античността, друидската доктрина не била писана, а се предавала устно и послушниците били задължени да учат в продължение на двадесет години, за да овладеят науката. Изглежда обаче, че това твърдение е погрешно и че грешката произлиза от грижливостта, с която друидите прикривали своята наука от профаните. С възрастта паметта неизбежно отслабва и ако не са писали нищо, то по необходимост би се оказало, че водачите, т.е. най-старите, ще се окажат по-назад от най-младите по отношение на детайлите на тяхната доктрина. Друидите имали една свещена писменост, която според традицията се наричала *Огам*. Много вероятно е, прочее, те да са имали книги, писани с тези букви, които навярно са били, както се посочи по-горе, гръцки букви, но това не означава, както някои са вярвали, че те са писали на гръцки. За съжаление до настоящата епоха не е достигнала никаква такава книга. Тези, които са избегнали едиктите на римските императори в Галия и Британия, били унищожени от първите християнски проповедници – от Свети Патрик в Ирландия и Свети Колумбан в Шотландия.

Корпусът на друидите се разделял на няколко класи: *друиди* собствено казано, *гадатели*, *сарониди*, *семнотеи*, *силодури* и *бардове*. Относно последните някои автори

изказват мнението, че те не трябва да фигурират сред друидите, а други твърдят, че *бардовете* са били една корпорация от служители, посветени на религиозния култ, който предшествувал ордена или корпорацията на друидите. Бардовете, също като *скалдовете* на германците, не били нищо повече от поети, присъединени към вождовете, и които били натоварени да възпяват великите дела на героите, да импровизират възхвали и хвалебствия, погребални молитви и военни песни. Дали са празнували също и мистериите на своята религия, както са правели скалдовете? Това е един въпрос, на който не може да се отговори, защото сред песните на бардовете, които са се запазили, няма никоя, която да съдържа нещо, отнасящо се до догмите или церемониите на някаква религия. Гадаенето било общ атрибут на друидите – всички те били гадатели и няма основание да бъдат разделяни на класи по този аспект, освен според упражняването на различните функции, които изпълнявали. *Семнотеите* – дума изведена от *sainch* („екстаз“) – били екстатични или съзерцатели; *силодурите* били инструктори или учредители и вземали името си от думата *realadh*, която означава „учение“, и накрая *саронидите* не е трябвало да формират една особена класа, а така трябвало да се наричат вождовете, тъй като името „*саронид*“ се извежда от *sar-navidh* или *sar-nidh*, което означава „многоуважаем“; може, следователно, да се мисли, че *саронид* е било титла, а не една нова класа в друидския орден.

Имало е също *друидеси*, които били жените или дъщерите на друидите, или просто жени, присъединени към корпорацията, тъй като не е възможно да се допусне, че друидите биха позволили упражняването на магията, гадателството и свещеничеството на жени, които да не принадлежат на друидския корпус и не са подчинени на неговата дисциплина. А е несъмнено, че е имало такива, защото Историята говори за галски весталки от Остров Сен, гадателки и магьосници. Тези, които предсказали на Аврелий и на Диоклециан, че ще бъдат императори, а на Александър Север неговата злочеста съдба, били друидеси. Един надпис, намерен в Мец, дава името „*друидеса*“ на жрицата *Авеме (Druis antistisa)*.

Според мнението на Тиери друидизмът е бил вече в упадък преди епохата на Цезар. От известно време благородниците от една страна и народът от друга, ревниви към голямата власт на друидите, успели да намалят постепенно тяхното политическо влияние.

Рейно – един от писателите, които най-добре са изучавали друидизма – поддържа, че древните друиди са били първите, които са преподавали с голяма яснота доктрината за безсмъртието на душата и че са имали едно също толкова свършено понятие за истинската природа на Бога, колкото и самите евреи. Ако по-късно те са правели компромиси с култа на други божества, това било с цел да примирят друидизма с идеите, изповядвани от необразованите класи, по-склонни да вярват в полубогове и божества, отколкото да си представят един-единствен Бог. Според същия Рейно друидизмът западнал и в крайна сметка изчезнал, защото му липсвал един необходим елемент в живота на всяка религия: любовта или милосърдието. Християнството дало този елемент и друидизмът изчезнал; но изчезнал, след като бил изпълнил една важна мисия: съхранението в една част на Европа на идеята за

единството на Бога. Дали тази теория, подкрепена от много непълни данни, или с разсъждения, повече или по-малко налукчани, за да се докаже присъствието сред галите на определени идеи за истинската природа на Бога и неговите връзки с човека, които по-късно се изродили в грубо суеверие, е вярна или не, е един въпрос, който не трябва да се разглежда тук.

Глава XVIII

Както можеш да си представиш, *Neffe* Артуро, едва наскоро, след като прочетох писмото на Белисена Вилка, аз успях да разбера онази забележка, направена от Конрад Тарщайн за това, че неговата фамилия представлявала „германският клон“ на Дома на Тарсис. Очевидно той е бил един от потомците на Вруналда де Тарсис и съгласно собствените му по-късни разкрития, които бяха много лаконични по отношение на тази тема, той е също и последната издънка на своя Дом; но не бих могъл да кажа дали с това искаше да каже „последният Посветен“ или действително намекваше, че е последният член на своето потекло. Но едно нещо е сигурно: че пророчеството на Капитан Киев, което Белисена Вилка предава в Ден 50 от своето писмо, се е изпълнило точно, предвид че не само Орденът Ейнхеряр е дал Хиперборейското Посвещение на Фюрера, но и че някой, принадлежащ на „вруналдинския клон на Дома на Тарсис“, – **„Каква Чест им е отредена!“**, – е бил **„заедно с Великия Бял Водач, когато Той обяви Тоталната Война на Силите на Материята. Защото Хиперборейската Мъдрост на тази Фамилия, на тази Кръв на Тарсис, ще причини Първото Идване на Пратеника на Господаря на Войната!“**.

Да, Артуро, пророчеството на Киев се изпълни математически и няма защо да се съмняваме, че второто пророчество – това, което се отнася до потомците на Валентина де Тарсис, – също така ще се изпълни. Това ще рече, че мисията на Белисена Вилка и нейния син Нойо трябва да има успех, за да направи възможно Второто Идване на Фюрера: **„тази Фамилия на Тарсис – каква Слава ѝ е отредена! – ще участва активно в Последната Битка! Защото Хиперборейската Мъдрост на тази Фамилия, на тази Кръв на Тарсис, ще причини Второто Идване на Пратеника на Господаря на Войната!“**.

Белисена Вилка – последната Посветена, потомка на Валентина де Тарсис – е умряла, убита от Друидите. Но нейният син Нойо, по всичко личи, е успял да осъществи своята мисия. Ако това е така, Артуро, колко близко сме до Последната Битка! Колко близко е Второто Идване на Фюрера! Същностната война ще се поведе още веднъж на Земята и Боговете-Освободители ще се завърнат, за да поведат пробудените човечи към Безкрайния Източник на техния Вечен Дух! О, Артуро, твоето присъствие и посланието, което носиш, затвори един кръг от моя живот, отворен преди повече от четиридесет

години, и ми възвърна вратата в идеалите на Черния Орден! Затова никога не ще престана да съм ти благодарен!

– Успокой се, вуйчо Курт, успокой се, – помолих Аз. – Не на мен трябва да благодариш, а на Боговете – на тези тайнствени братя по Раса, които са ни довели до тройното съгласуване между Белисена Вилка, теб и мен. Ясно е, че всички ние участвуваме в една и съща история, изпълняваме роли в едно и също либрето и сме персонажи от един и същ сюжет. Трябва да завършиш разказа си за твоя живот, за да опитаме след това да планираме настоящата форма на нашите действия, за да се нагодим към Голямата Стратегия на Боговете, които без съмнения очакват нещо от нас и затова са ни събрали, и най-сетне – за да не правим непоправими грешки.

– Имаш право, *Neffe*. Но ще продължим утре, защото времето е минало, без да го усетим и вече е 2 часа през нощта. Ще добавя само нещо за странната забележка, който Тарщайн направи относно мистичното „безумие” на Рудолф Хес. Ще ти кажа предварително, че действително, когато моят *Taufpate* реши да извърши своя исторически полет и да скочи с парашут в Англия, неговият акт не може да се определи другояче, освен като „лудост”. Това – от политическа и дори от военно-стратегическа гледна точка. Но различно ще бъде мнението на онзи, който наблюдава фактите в езотерична и инициатическа перспектива. Защото „лудостта” на Рудолф е аналогична на лудостта на Белисена Вилка, когато тя решава да развие една тактика за отвлечане на вниманието, за да направи възможни придвижванията на нейния син Нойо: тя е знаела много добре, че нейните действия са крайно рисковани, че ще привлече преследването на Голените и че накрая те ще я заловят и екзекутират: знаела го е и въпреки това не се е поколебала да действува, да жертвува своя живот, за да триумфира Стратегията на Лоялните Богове. По същия начин Рудолф се предава на Голените-Друиди от Ордена *Golden Dawn*²⁹⁴, т.е. на техния представител, Голенът-херцог на Хамилтън, тъй като възнамерява да отвлече вниманието на Врага, за да спомогне действията на Фюрера. Какво би спечелил Фюрерът след „лудостта” на Рудолф Хес? ***Една неоценима от човешка гледна точка цел: след „залавянето” на Рудолф Хес, Друидите не ще могат повече „да отварят” една Порта към Шамбала в Англия, те ще останат изолирани от Обителите на Боговете-Предатели и на Бялото Братство и единствено от Азия ще могат да възстановят този контакт.***

Ще се запиташ защо се е произвел такъв ефект, по силата на каква Мощ Рудолф е постигнал това чудо, и ще ти издам предварително, че това стана ***чрез самото му присъствие*** – благодарение на Знака на Източника, който той, също както ти и Аз, проявяваше без да го забелязва. Така беше, *Neffe*; и по-нататък ще ти разкажа с подробности истинската езотерична операция, която ознаменува пътешествието на Рудолф до Англия – един факт, който бе глупаво интерпретиран след войната. Но много

294 Англ. „Златната Зора” (бел.прев.).

по-рано, навярно утре, ти ще узнаеш Доктрината, която поддържаше Черния Орден относно Мощта на Знака на Източника.

Оттеглихме се в нашите стаи в пълно мълчание, всеки потопен в собствените си мисли. Аз обаче не преставах да се изумявам, установявайки как перфектно се съчетаваха историите на Белисена Вилка и на вуйчо Курт. И не преставах да се питам как щеше да приключи тази авантюра, сега, когато несъмнено разполагах с подкрепата на вуйчо Курт, за да издиря сина на Белисена Вилка.

Глава XIX

Беше 9 часа сутринта и навън ръмеше ситен дъжд.

Двамата бяхме спали малко и го знаехме. Но и двамата предусещахме също така, че времето ни свършва, че това спокойствие, на което се наслаждавахме, нямаше да трае дълго.

Вуйчо Курт сръбна последната глътка от своето кафе и продължи с разказа:

– В нордическия *Орденсбург* на *Кросинзее*, както вече казах, останах три месеца. В края на първия месец, в който бях там, посетих за пръв път Конрад Тарщайн, а през следващите два месеца идвах на „*Грегорицрасе 239*” всяка събота, благодарение на това, че *SS Оберфюрер* Пап беше издействувал за мен една постоянна командировка до Берлин за краищата на седмиците. Така пътуването от Прусия до Берлин не се оказваше трудно за мен, но през онези дни се боях, че няма да мога да го правя със същата лекота от Орденсбурга *Фогелзанг*, доста по-далеч, в рейнландския Запад.

През онези два месеца, докато Тарщайн ме наставляваше в тайните на *Thulegesellschaft*, аз изпитвах към него една нарастваща привързаност и все по-голямо възхищение. Скоро първоначалното лошо впечатление остана напълно затрупано пред неговата обаятелна личност и трябва да кажа, че не бих се поколебал да цапардосам всеки нахалник, който би дръзнал да изрази на глас нещо от онова, което аз самият през първия ден си бях помислил за Тарщайн. Така безразсъдна е младостта!

„*Уговорката*”, която Рудолф Хес и Конрад Тарщайн бяха направили във връзка с моята персона, се състоеше в това, че трябваше да идвам на „*Грегорицрасе 239*” в течение на едно определено време с цел да бъда инструктиран в *Хиперборейската Мъдрост*, която беше „*Окултната Философия*” на *истинската Thulegesellschaft*. Тази подготовка, която ме правеше способен да получа *Хиперборейското Посвещение*, ми беше преподавана от самия Тарщайн – рядка чест, която, както ми бе посочено многократно,

никога не бе оказвана на никого. Истината бе, че Тарщайн, както започвах да разбирам с времето, беше един от най-важните хора в Германия според неговата тайна йерархия в *Thulegesellschaft*.

Според Конрад Тарщайн, за да получа Хиперборейското Посвещение, Аз трябваше първо да се пречистя. С тази цел той ме въвеждаше в онова чудно познание, което е Хиперборейската Мъдрост. Но – трябва да поясня – това учение не представлява едно просто знание, една информация, удържана в паметта, за да бъде използвана в разсъдъчни съждения. Напротив – Тарщайн препоръчваше да не запаметявам ни най-малко и ако е възможно да забравям това, за което разговаряхме, защото целта на обучението бе насочена към **пробуждането на Кръвната Памет** – един феномен, който може да се постигне само ако придобитото познание въздейства гностически върху изначалната хиперборейска наследствена черта, която съставлява **Божествеността на един виря**.

Така именно Аз ставах изумен свитетел – изумен във всичките степени на изумлението, достигащо до ужас, – на разказите и обясненията, които надхвърлят въображаемото – поне на това, което Аз можех да си въобразя, – в онази фантастична Хиперборейска Космогония на *Thulegesellschaft*. Ако съществуваше една ересиологична скала за измерването на онези идеи, които се отклоняват дълбоко от „Западната Култура” в нейното юдео-християнско разбиране, то би могло да се твърди, че много от обясненията на Тарщайн заемаха едно видно място във въпросната скала на ересите. Защото ако една ерес е това, което противоречи на **една** Догма (затова има католически, будистки, ислямски и пр. ереси), какво да се заже за една философия, която поставя под въпрос **цялостта** на човешкото съществуване с всичките му Догми, Философии, Религии и Науки, която се опитва да промени курса на историята, която утвърждава възможността за трансмутацията на полубожествения човек или *вирия* в безсмъртен *Сиддха*, и която, най-сетне, е обявила война на материалните сили на Йехова-Сатана, които господствуват над Света, Историята и мнозинството от хората? Да се условим, че в Ересиологията такива идеи биха заемали едно изтъкнато място.

Казвам това, защото при приемането на понятия, които се отдалечават или противопоставят на „Западната Култура”, човек трябва да си дава сметка за степента на „отдалечаването” или „противопоставянето”, в което се поставя по отношение на нея, за да се държи благоразумно и да избягва бъдещи беди...

И Аз съзнавах, че нещата, които чувах, и действието, което те причиняваха у мен, предвещаваха необратими промени в поведението. Но това не ме безпокоеше, защото имах една цел, която засенчваше всяка лична предпазливост и правеше всяко намерение за

отстъпление да изглежда като чист егоизъм. Тази цел, в която влагах всичките си копнежи, беше германската Родина: *Ein Reich, ein Volk, ein Führer*²⁹⁵.

Ще разбереш, сега, *Neffe*, че Аз живеях и действах *вътре* в една *Хиперборейска Мистика* и че *харизматичната връзка* с Фюрера ставаше все по-силна, колкото повече се задълбочавах в Мистерията на *Thulegesellschaft*.

При първите ми посещения на „*Грегорицраце 239*” бях почувствувал такова доверие към Конрад Тарщайн, че една вечер не се поколебах да му разкажа за моето странно преживяване с Гласа на Хиперборееца Киев. Това доверие изглежда не го впечатли, защото ме той наблюдава в мълчание един дълъг момент, а сетне ми каза:

– Кажете ми, Курт, говорили ли сте с някой друг за това възприятие?

– Не, – отвърнах. – Мислех да говоря за него с *Taufpate* Хес, но все още не съм успял да го видя, след като се върнах от Египет.

– Тогава ще направим една уговорка, – заяви Тарщайн. – Няма да разкривате, че притежавате тази харизма на никого извън *Вашия собствен Кръг* в *Thulegesellschaft*.

– Обещавам, – казах бързо. – Но кои хора съставят моя Кръг?

– Ах, младежо Курт, би трябвало да знаете, че един Кръг на *Thulegesellschaft* не се определя от един *брой* лица, както в екзотеричните организации, които поражда Синархията, а от една *качествена връзка*, наречена *харизматична връзка*. Харизматичната връзка е независима от броя и тъй като всеки затворен Кръг на *Thulegesellschaft* съществува като такъв, благодарение на харизматичната връзка, участниците в Кръга са тези, които *усещат* тази връзка.

– Но как се разпознават в действителност членовете на един Кръг? – попитах малко озадачен пред подобни дрънканици.

– Разпознаването е вътрешно. Просто *се знае*, че този или онзи *вирия* принадлежи на Вашия собствен Кръг. Разбира се, във външните Кръгове, съставени от *не-Посветени* членове, се практикуват някои традиционни форми на Тайните Общества за мястото на среща и разпознаването, т.е. „*Светилището*” и „*паролата*”; но това се прави временно, отговаряйки на спешността, която изискват определени разследвания. Истинският Дух на *Thulegesellschaft* не се намира във външните Кръгове, които ще бъдат премахнати скоро след Тоталната Война, а във вътрешните Кръгове, които са строго казано Хиперборейски. В тях, повтарям, разпознаването е вътрешно – *знае се с кръвта*.

295 *Ein Reich, ein Volk, ein Führer* – национал-социалистическа лема, буквално „*Една Нация, един Народ, един Водач*” (бел.авт.).

– Така че аз не бих могъл да *разпозна* членовете на моя Кръг...

–... докато не получите Хиперборейското Посвещение, – завърши Тарщайн.

–... и тъй като обещах да не говоря за *моята харизма*...

–... няма да го правите, – продължи отново Тарщайн, – докато не получите Посвещението.

– Но така се чувствам малко измамен, – казах, усмихвайки се.

– Не бива да го схващате неправилно, Курт, защото това е въпрос на *най-висша въздържаност*. Трябва да сте благодарен за доверието, което ни вдъхвате, за да не разпоредим *Вашето незабавно изолиране и затваряне*, докато трае обучението, което Ви даваме. Ако Врагът, т.е. Синархията, само подозираше за Вашата харизма, Вие щяхте да бъдете езекутиран, без да се очаква потвърждение. А това е нещо, което нито *Thulegesellschaft*, нито *SS* могат да позволят. Вашият случай е важен, Курт.

– Толкова ли е важен? – попитах, впечатлен от прикритата заплаха, която отгатвах зад любезните думи на Тарщайн.

– Много важен, Курт. Вижте го по този начин: Вие имате Знака на Луцифер, притежавате забележителни психични качества и сте един *Остенфюрер* от *SS* – не Ви ли се струва, че това е прекалено много, за да бъде случайно? Е, то не е случайно!

Той ме наблюдава ме дълго време, сякаш съмнявайки се дали трябва да продължи. Накрая каза:

– Вие сте лицето, което очаквахме от преди двадесет години, за да оглави една специална мисия. Толкова важна, Курт, толкова важна, че навярно съдбата на Третия Райх и – защо не? – тази на Арийската Раса зависят от нея.

Бях поразен от това разкритие и в моето объркване помислих, че ставам жертва на някаква шега. Но колкото повече се вглеждах в безстрастното лице на Конрад Тарщайн, не намирах нищо, което да потвърди тази догадка.

– аз... – измърморих – никога не съм и мечтал да участвам в една мисия от такъв характер. Освен това не мисля, че я заслужавам.

– *Да участвувате ли?* – прекъсна ме Тарщайн възбудено. – Да участвувате ли казвате? *Ха, ха, ха*, – засмя се френетично той. – Вие няма *да участвувате*, Курт, *Вие сам ще изпълните мисията*. Кой друг би могъл да го направи? – попита той като че ли за себе си.

Тепърва ще узнаете всичко, Курт, – продължи Тарщайн, гледайки ме в очите. – Но имайте предвид, че тук не се касае за избор. Нито Вие, нито Аз, нито никой може да избира, защото *изборът вече е бил направен* в друга сфера на съзнанието, в друг Свят. Не ни остава нищо повече, освен да посрещнем нашата Съдба, която е също така съдбата на човечеството, и да сме благодарни, че сме били отбелязани за такава една височайша задача. Нашият Бог, Кристос Луцифер, е Най-Прекрасният Господ, но Той също така е и Най-Дръзкият, Отецът на Доблестта; не можем и да сънуваме, че ще го предадем.

– Нищо не бих желал повече от това, да служа на родината и на Човечеството, – заявих безразсъдно, – но работата е там, че ме изненадва всичко това, което казвате. Не разбирам как мога да бъда една толкова важна фигура в тази игра и отговорността ме смазва. Как да живея, знаейки, че от мен зависи да придобия нещо, което е ценно за Третия Райх и Арийската Раса? Аз, като всеки *Камерад* и още повече бидейки офицер от *SS*, съм готов да умра за нашите девизи, когато така е наредено, но не бих желал да живея отсега нататък с безпокойството, че ще се проваля преждевременно, че няма да успея. Разбирате ли, Тарщайн? Ужасява ме времето, което остава до развързката. Ако има нещо толкова важно за вършене, бих искал да го направя колкото се може по-скоро.

– Е, трябва да имате търпение! – заяви Тарщайн, почти викайки. – Дали остава една минута или един век, Вие не бива да проявявате никакво смущение, нито неподходящо за един *Кишатрия* поведение. Помнете, че Вие сте един Рицар, един Монах-Воин, и трябва да се държите съответно. Скоро ще бъдете Посветен и сетне ще изпълните своята Съдба.

Кимнах, смутен от заслуженото порицание, което получих от Тарщайн. Но онзи ден не говорихме повече по този въпрос.

Глава XX

– Хубаво, *Neffe*, – каза вуйчо Курт след обяда с очи, странно блестящи, – приближаваме най-важната част от моя живот – момента, в който получих Посвещението и ми бе поверена онази необичайна мисия – операцията, на която Тарщайн придаваше такава стойност и която все още ми изглеждаше неразбираема.

През онова време, с Тарщайн като наставник, научих много. Той изглеждаше, че знае всичко и Аз обикновено се чувствавах засрамен, понеже след толкова години в *НАПОЛА* бях способен само да го следвам внимателно в неговите изложения, но не се чувствавах компетентен да довърша самостоятелно нищо от онова, което той казваше. Тарщайн обаче продължаваше да ме утешава по своя парадоксален маниер:

– Не се безпокойте, Курт, това е само *объркване*, кръвна нечистота. Но Вие напредвате по-бързо отколкото си мислите. Скоро ще узнаете всичко, ще се *пробудите* и

тогава, ако желаете, ще можете да владеете Науката така, както най-големият Мъдрец. Ясно е, че нашата Хиперборейска Наука е една прокълнатата Наука за този сатанински свят. Но това не бива да Ви безпокои, защото *Сиддхата* в действителност е **един** и няма нужда от нищо друго освен Себе Си. За Хиперборейската Мъдрост съществуват три типа човечи: **Пасу**, който е бил замислен от Демиурга-устроител на материята Йехова-Сатана и който само с определени резерви може да се счита за „човек”, бидейки по-правилно да го наричаме животински човек. Освен това съществува **вирия**, който в основата си е един *пасу* от **хиперборейско потекло**, т.е. един *пасу*, който **е смесил кръвта си** с един безсмъртен *Сиддха* – Мистерия, която ще разберете в хода на Вашето обучение. *Вириите* са в по-голяма или по-малка степен **заблудени или изгубени** поради **объркването на Кръвта** и единствено **споменът, съдържащ се в Кръвта**, би могъл да ги пречисти. Към тази цел е насочена **Стратегията** на Фюрера; към нея и към това, **да се постави край на Кали Юга** или Тъмната Епоха.

Имайте предвид, че един *пасу* никога не ще може да бъде полубожествен **вирия**, но един **вирия** може **да се принизи напълно** до нивото на *пасу* чрез едно окончателно кръвно **объркване**. И накрая се намират Лоялните *Сиддхи* – онези, които са дошли с Кристос Луцифер на Земята преди милиони години и принадлежат на една „*Хиперборейска*” Раса – друга Мистерия, която ще разберете с яснота по-нататък, защото термините „*хиперборейски*” и „*Туле*” нямат почти нищо общо с легендите от Античността.

Така *Сиддхите*, *вириите* и *пасу* – в хиперборейския смисъл, който им придадох, а не както вулгарно се разбират тези термини в Тибет – са трите „*категории*” човечи, с които ще трябва да свикнете да мислите отгук нататък. Към това ще добавя едно важно понятие: „*Синархията организира и планира света за пасу и изгубените вирии. Хиперборейската Мъдрост учи как трябва да се причисти един вирия, за да си възвърне Вриля и да се трансмутира от полубожествен смъртен в Безсмъртен Божествен Хипербореец*”.

Трябва да Ви кажа нещо, Курт, което следва да Ви изпълва със заслужена гордост. Вашият парапсихичен анализ на „*чуването на Гласа на Киев*”, дори когато не сте следвали методите на Хиперборейската Мъдрост, за да овладеете въпросната харизма, Ви е довел до правилното заключение. Искам да кажа, че Вашето твърдение, че е необходимо „**да се разположи Духа за припомняне**” като най-добра нагласа пред опасността да се рационализира психичният феномен, формулирайки един еквивалентен въпрос, съвпада напълно с нашата философия. Именно чрез „*разполагането на Духа за припомняне*” се добива достъп до Кръвния Спомен. И този предварителен ход, неизбежен за получаването на Хиперборейското Посвещение, Вие сте го направили сам – един подвиг, който, както вече казах, трябва да Ви прави горд.

От тези последни думи би могло да се помисли, че Тарщайн, вещ в темите на Окултизма, бе – както обикновено става в такива случаи – мечтателна и недостойна за доверие в сериозните въпроси личност. И нищо не би било по-погрешно от една такава преценка, защото ако наистина не съм познавал никого, който да знае като него за Окултизма, Херметическата Философия или Религиите, това беше само една част от неговото огромно знание. През онези години на 30-те Германия, в разгара на индустриалното развитие, беше един гигант в Науката. И Конрад Тарщайн познаваше всичко това. Той беше ерудит на германското знание във всичките му отенъци: владееше висшата математика в най-високото ѝ ниво, химията, физиката, биологията, множеството индустриални технологии, и пр. А да не говорим за хуманитарната област, където неговото владение на древните и съвременни Философии, Логиката, Филологията, Психологията и пр., беше страховито. Как да определя един такъв човек? И най-трудното – как да предам неговата мисъл, без да я изопача? Действително, *Neffe*, Аз не бих бил способен да изложа дори и на теб Хиперборейската Мъдрост; и ако сега мога да говоря с теб за нея, това е благодарение на онези необикновени Посветени – Белисена Вилка и Нимрод де Росарио. Спомни си, че Оскар Файл твърдеше, че Хиперборейската Мъдрост на Нимрод де Росарио би могла да се сравнява единствено с тази на Тарщайн; сигурен съм, че същото би казала и Белисена Вилка. Благодарение на тях, *Neffe*, Аз ще мога да ти доверя тази част от моя живот, която би била неразбираема за кой да е събеседник, който не познава фундаментите на Хиперборейската Мъдрост.

И тъй, ще бъда кратък, предвид че ти разбираш напълно за какво говоря. Конрад Тарщайн ме наставляваше дълбоко в Хиперборейската Мъдрост и един ден, в една подземна зала на Замъка Вевелсбург, Аз получих Хиперборейското Посвещение. В Хиперборейската Камера, специално построена за такива цермонии, един Висш Посветен от Черния Орден – предполагам, един Понтифекс, – извърши ритуала пред една публика от само осем Посветени. И там Аз се изправих лице в лице със Смъртта – със Смъртта Кāлибур на Пирена, както би казала Белисена Вилка. Ще рече: с Архетипа на Смъртта – Смъртта, която убива Топлия Живот; и сетне със Студената Смърт Кāлибур – Голата Истина на Самостта, която се среща след Края на Топлия Живот. И при завръщането си към Топлия Живот, след като се бях потопил в безкрайната чернота на Самостта, Аз установих, че тревогата на Смъртта бе избягала от мен завинаги. Животинският ужас пред умирането – инстинктът за самосъхранение – бе окончателно преодолян от Мъдростта на Вечния Живот. Една желязна воля овладя завинаги животинската ми природа и Аз знаех, че нищо не би могло да ме удържи, т.е. нищо, което да предполага Смъртта, заплахата от Смъртта. Бях чиста Непокколебима Воля: бих вървял натам, накъдето ми се заповяда и, повтарям, нищо не би могло да ме удържи.

Тогава именно ми бе разкрита целта на тайнствената мисия, за която ме бяха подготвяли толкова години. И отново натовареният с разкриването бе Конрад Тарщайн.

– Няма да е трудно да разберете в какво се състои мисията, – каза ми Тарщайн, – когато Ви осведомя за определени неща, които се случват. Кажете ми, Курт, знаете ли откъде произлизат силите, които поддържат Синархията, Световната Еврейска Конспирация? Имам предвид психичните сили, естествено, тъй като икономическите или политическите сили са само техни външни проявления.

– Ами, според както чух да го твърди Фюрерът и както Вие самият сте ми го обяснявали, тези сили произлизат от един Окултен Център, наречен Чанг Шамбала, където обитава една Йерархия от Пъкленни Същества, посветили се на налагането на Земята на Плана на Йехова-Сатана. В Черния Орден съществуват доказателства в това отношение. Например, доказано е с документи участието на Йерархията в основаването на Масонството, на Розенкройцерския Орден, на Теософското Общество и пр. Без да отиваме по-далеч, имаме копие от писмото, което Върховният Свещеник на Чанг Шамбала – Ригден Джъбепо – е изпратил на Ленин чрез Николай Ръорих, поздравявайки го за успеха на болшевишката Революция: зад Ленин и Октомврийските заговорници е действувала Трансхималайската Ложа, основана от Бялото Братство. Да, Другарю Тарщайн: зад Синархията се намира Чанг Шамбала, Учителите и Свещениците на Окултната Йерархия или Бялото Братство на Чанг Шамбала.

– Правилно, Курт. И сега завършете идеята, моля: какво е Чанг Шамбала? Едно физическо място на Земята или една извънземна Конструкция?

– Както добре знаете, Шамбала е една извънземна Конструкция, простряна между Земята и Слънцето, върху измерения на Пространството, които я правят невидима за съвременния човек, – отвърнах, малко учуден от такива очевидни въпроси. – Нейните Строители са били Боговете-Предатели, основателите на Бялото Братство, а Посветените от Йерархията усвояват една Наука, наречена „Кāлчакра“, която им позволява да отворят Портите на Шамбала – Порти, които се намират навсякъде.

– Перфектен отговор, Курт! Сега ще разберете каква е Вашата мисия: Вие, Курт, ***сте Ключът, който може да затвори тези Порти.***

Истината бе, че тогава разбирах по-малко от всякога. Но Тарщайн се подготвяше да обясни загадката:

– Строго казано, Курт, Ключът, който затваря тези Прокълнати Порти е Знакът на Източника – Знакът, който има Силата да припомня на Боговете-Предатели тяхното Първоначално Предателство – Знакът, който може да им съобщи Символа на Източника и да ги изправи пред Абсолютната Истина на Духа – Символът на Източника, който може да разложи абсолютната Лъжа на Материалното Творение, която те поддържат. Поради тази му Сила да разкрива Абсолютната Истина тези, които поддържат Абсолютната Лъжа, са решили да не се изправят пред Знака на Източника никога, т.е. докато трае Лъжата на материалната Вселена. И затова Знакът на Източника е Ключът на Портите на Шамбала –

един Ключ, който затваря Пътя на Демоните със своя непреодолим пречат. И Вие, Курт, проявявате както никоой друг Знака на Източника, макар самият да не сте способен да го забележите; но това не засяга стратегически Вашата мисия: *самото Ви присъствие е достатъчно, за да затвори Прокълнатите Порти; Демоните не са склонни да съзерцават Знака, който Вие сте способен да проектирате.* Разбира се, те биха Ви убили като се приближите до Портата, *ако не бе това, че сега Вие се намирате отвъд Смъртта.* Разбирате ли ме, Курт? *Ако Вие застанете пред една Порта на Шамбала и се държите отвъд досега на Демоните, практикувайки Пътя на Стратегическото Противопоставяне, който Ви прави независим от Времето и Пространството, Портата неизбежно ще трябва да бъде затворена!*

Сега действително разбирах нещо: със самото ми присъствие Аз щях да причиня затварянето на една от онези Порти, които отвеждаха до Прокълнатия Град, обител на Демоните от Бялото Братство. Но все още не разбирах целта на мисията – коя порта имаше предвид Конрад Тарщайн? Момент по-късно обяснението на Тарщайн ме изпълваше с изумление.

– А сега, след като вече говорих за Вашата способност да бъдете Ключ-Знак, ще премина директно към детайлите на мисията – към това, което Черният Орден, Третият Райх и Фюрерът очакват от Вас. Спомняте ли си професор Ернст Шефер? – попита иронично той; но не ми даде време да отговоря. – Да, вярвам, че не сте го забравили. Не и след инцидента, в който участвахте миналата година, когато се предложихте като доброволец за Операцията „*Алтвестен*” и за която съм осведомен във всичките й подробности. Вие не можете да го знаете тогава, но Вашето участие в тази операция е последното нещо на света, което би приел Ернст Шефер. Ще го разберете, ако вземете предвид способността, с която разполагате – да затваряте Портите на Шамбала – и имате отговора на този въпрос: знаете ли, в какво се състои Операцията „*Алтвестен*”?

– Другарю Тарщайн, Ернст Шефер вече замина за Тибет преди една година. Предполагам, Вие ще знаете, че в експедицията пътува един мой добър приятел, Оскар Файл, който ми предаде цялата информация, която притежавам, – казах, чувствувайки в момента, че не би било уместно да лъжа добре информирания Тарщайн. – Съжалявам, ако съм нарушил някакво правило, защото зная, че операцията е свръхсекретна, но няма да отрека, че недоверието ми към Шефер не би могло да бъде по-голямо: дори моят *Taufpate* Рудолф Хес потвърди, че над него тежат определени подозрения и ми намекна, че въпреки всичко Аз ще участвам в експедицията. Но за съжаление, това не се случи, не знам дали за добро или за зло, и това вече вече не може да се поправи поради времето, което те са прекарвали в Азия. Във всеки случай, бих искал да поема цялата отговорност за каквото и да е нарушение, което би могъл да е извършил Оскар Файл като ми е споменал Операцията „*Алтвестен*”, тъй като единствено моето любопитство и съмненията, които храня за поведението на Шефер, са виновни за неговите разкрития.

– Успокойте се, Курт, никой не Ви обвинява в шпионаж. Отговорете ми просто: какво знаете за Операцията „*Алтвестен*”?

– Ами почти нищо, Другарю Тарщайн. Зная само за пътя, изминат от експедицията досега, благодарение на тайните писма, които Оскар успяваше да ми изпрати от различни точки на Азия. Последното бе изпратено преди три месеца от Лхаса в Тибет с един пратеник, който го бе препратил до Германия през едно от нашите консулства в Индия. В нея той ме информираше, че се приготвят да потеглят на Северозапад, водени от двама тайнствени „*лами на Куркумената Шапка*”²⁹⁶, и че носели пропуски от Далай Лама. Това е всичко, което зная. Крайната цел на операцията не успях да установя, защото дори и Оскар не я знае, но е явно, че не се касае за едно проучване в посока Запад, както посочва нейното име, а към някакво място, разположено в точно противоположната посока. Изглежда, че Шефер не му се доверява напълно и дори го е изолирал от останалите офицери.

– Това е, което исках да чуя, Курт. Ще Ви кажа без повече церемонии накъде се отправя Ернст Шефер: *към Портата на Шамбала. Той ще моли Царя на Света от името на едни мними „здравомислещи Сили на Германия” да се намеси, за да сложи край на Третия Райх.*

– Предателство! – извиках.

– Ха, ха, – засмя се нервно Тарщайн пред моето възклицание. – Ще се изненадате ако познавахте величината, множествеността и обхвата на предателствата, които разяждат Третия Райх и заговорничат срещу водачеството на Фюрера. Но е естествено да се случва така, предвид, че конфронтацията, която Национал-социализмът поставя на Силите на Материята е Тотална: всеки човек е подложен на същностното напрежение между Духа и Материята; и мнозина ще бъдат онези, които ще се предадат пред Илюзията на Материята – пред *юдейската форма* на Илюзията на Материята, т.е. парите, мира, демокрацията, свободата, закона и пр. Единствено духовните човеци ще бъдат способни да надмогнат тази Илюзия: те ще я преодолеят само със силата на своята Благодатна Воля, с действието на своята Чест, с доблестта на своята Чиста Кръв.

Това на Ернст Шефер е още едно от тези предателства. Само дето нас то ни засяга особено, тъй като се касае за един езотеричен факт – за едно обстоятелство, което ние можем да разберем по забележителен начин. Да, Курт, това на Шефер е огромно предателство, но то не е най-голямото от предателствата, срещу които трябва да се изправя Фюрерът. Но ще направите добре да го вземете на сериозно, *защото от Вас зависи дали неговите вероломни Планове ще успеят или ще се провалят.*

296 Т.е. с оранжево-жълт цвят, подобен на шафранения, извлечан от подправката *куркума*; алтернативно название – „*лами на Червената Шапка*”, наричани така за разлика от „*Жълтите Шапки*” на сектата Гелугпа и „*Черните Шапки*” на предбудистката тибетска религия Бон (бел.прев.).

– Как бих могъл аз да се намеся или да повлияя на плановете на Шефер от Берлин?
– запитах шашнат.

– Е, не ще бъде Берлин, откъдето ще действувате, Курт, а от Азия. Ще заминете незабавно за Индия! Утре ще се представите на S.D. и ще получите заповеди от **SS Оберфюрер** Пап: той ще Ви покаже как е възможно да настигнете експедицията на Шефер преди тя да стигне до веригата Куен Лун! Но сега ще Ви издам предварително нещо, което, не се съмнявам, ще Ви мотивира дълбоко. Преди всичко, ще Ви кажа, че Черният Орден има от самото начало отлични шпиони в групата на Ернст Шефер: именно от техните доклади ние узнахме за „инцидента” с професора и за Вашето приятелство с Оскар Файл. Хубаво; именно за последния бих искал да Ви говоря.

Приемете го спокойно, Курт, но истината е, че Оскар Файл се намира в смъртна опасност. Наистина, Шефер никога не му е имал доверие и ако му е позволил да участва в операцията, то е защото планира да го елиминира в Азия: само Вие, ако пристигнете навреме, може би ще можете да го спасите!

– Но защо ще го отвежда в Азия? Ако не се е доверявал на Оскар, защо не се е отървал от него в Германия? – извиках отчаяно.

– Ах, Курт, съжалявам, че трябва да Ви съобщавам тези новини. Бъдете силен, защото това, което ще чуете, е ужасяващо: **вашият Другар е бил избран, за да бъде принесен в жертва.** Да; не ме гледайте така: това е потвърдено! Макар, че все още е възможно да бъде избегнато. Работата е, че по своя маршрут към езерото Гяринг, отвъд Синята Река, Шефер ще трябва да прекоси **Преддверието на Шамбала – последния портал преди да стигне до Портата на Чанг Шамбала.** И въпросният портал е охраняван от хилядолетия от едно племе от жестоки пазители, които са ръководени от злите лами **Джафранна** или „лами на Куркумената Шапка”, членове на Бялото Братство. Истинската религиозна власт в Тибет не се упражнява от Далай Лама, а от неговия наставник от върховната йерархия в сектата **Гелугна**: един **Ринпоче**, т.е. един „**скъпоценен**” лама: на **Гелугна** или „ламите на Жълтата Шапка” са подчинени всичките останали ламаистки групи, включително **Джафранна**: само Бодхисаттвите – Махатмите, Безсмъртните – са над тях. **Гелугна** закрилят ламите на Куркумената Шапка и затова Шефер разполага с пропуски от Далай Лама. Тези пропуски обаче имат относителна ценност, защото ако религиозната власт на Далай Лама обхваща целия Тибет, неговата политическа власт е ограничена от китайските граници; **а Преддверието на Шамбала се намира понастоящем на територията на Китай.**

Ламите на Куркумената Шапка са експерти в Науката на Кāлачакра или „**Колелото на Времето**” – Мъдростта, която позволява да се разбират и владеят кармичните връзки – **rten abel** – и да се синхронизира Колелото на Живота – **Бхавачакра** или **Сриднай Кхорло** – с ритъма на Плановете на Бялото Братство. Те са, следователно, ревностни почитатели на

Господарите на Кармата и техния водач – Ригден Джъбепо, Господаря на Шамбала, Царя на Света и Йехова-Сатана. – Те изискват от всеки лама-поклонник, който моли за разрешение да прекоси Преддверието на Шамбала, **Яджнявирия**, т.е. **човешко жертвоприношение**. Както ще разберете, Ернст Шефер не е дал никакъв мотив, за да бъде изключен от това задължение.

Накратко, Курт: ***Оскар Файл е бил избран от Ернст Шефер за да бъде предаден на Ламите на Куркумената Шапка. Те ще принесат живота му в жертва на Ригден Джъбепо чрез ритуалното заколение Йах-Са.***

Часове след този разговор с Конрад Тарщайн, докато пътувах към Рейнска Област, за да прибера вещите си от Вевелсбург, аз се погледнах в едно огледало във влака и все още имах кървясали очи. По време на срещата, когато Тарщайн ми разкри смъртта, очакваща Оскар, бих разкъсал Ернст Шефер със собствените си ръце, ако можех да го докопам в този момент.

Конрад Тарщайн се зае да ме предупреди, че не това бе поведението, което Черният Орден изискваше от мен. Точно обратното: заповедите ми се състояха в това, да локализирам експедицията на Шефер колкото се може по-скоро и да се присъединя към нея без насилие. За целта отивах, снабден със съответните официални пълномощия: една секретна заповед на Фюрера и един пропуск от **Райхсфюрера** Химлер. Освен това ме съпровождаха двама тайни агенти от **SS**. Касаеше се за двама **SS Хауптштурмфюрери**, които съчетаваха парадоксалните достойнства, че притежаваха и двамата по един докторат по право и че бяха служили пет години в Гестапо, където се бяха превърнали в експертни убийци.

Според Тарщайн, най-добрата Стратегия изискваше аз да се вмъкна в експедицията и **да проявявам** там Знака на Източника. Такава демонстрация щяла да е достатъчна, за да причини провала на Операцията „Алтвестен”. **И това щяло да се постигне, без да се изпълнява никаква езотерична маневра, без да се прилага никаква магическа техника: достатъчен щял да бъде самият акт на моето присъствие, та Демоните да затворят Портата на Шамбала.**

Глава XXI

Оберфюрерът Пап – стар познат – ми изложи подробностите на мисията. Заминаването щеше да бъде след четири дни, тъй като вече бяха подготвили всичко: провизии, екипировка, оръжие, фалшиви документи и пр. В действителност – едва тогава видях ясно това – тази операция е била подготвяна от много време насам и както изглежда

зависеше само от мен тя да бъде приведена в изпълнение. Тоест, всички онези, които участваха в операцията или в нейната тайна, включително Фюрерът, бяха изчаквали моето Посвещение, очаквайки момента, в който Аз ще придобия духовно съзнание за Ключа на Знака и ще могат да ми обяснят мисията в Азия. Мисля, че никога не съм изпитвал такъв срам, както тогава: Аз, глупавият и арогантен чирак-Посветен, бях изгубил месеци, ценни месеци, опитвайки се да проникна рационално в Хиперборейската Мъдрост на Черния Орден; накрая, разбирайки, че съм вървял по задънена улица, че съм бил жертва на един капан на логиката, Аз потърсих в моя Дух окончателната Истина, която разумът и рационалното познание ми отказваха; **и така предразположих Инициатическия Кайрос** съгласно потвърждението, направено за това от Посветените на Черния Орден; след това бях Посветен и Конрад Тарщайн ми обясни характера на мисията „**Първи Ключ**” – това беше нейното кодово название – и ми описа способността, която трябваше да употребя, за „да затворя Портата на Шамбала” – порта, която Ернст Шефер възнамеряваше да отвори и която той може би отваряше в този момент.

Тези размишления и тази възможност ме безпокояха извънредно много и не ще излъжа, ако кажа, че дори онези четири дни до заминаването ми се сториха безкрайно дълги.

Първият етап беше със самолет. Щяхме да летим от Берлин до Танзания, на западния бряг на Африка, спирайки в различни африкански страни или колонии на съюзниците на Германия като Испания и Италия. В Танзания – в областта, която допреди Първата Световна Война беше държавата Занзибар, – щяхме да скочим с парашути над фермата на едно старо семейство германски колонисти, които сега работеха за Тайната Служба. Трябваше да следваме този маршрут, защото мисията беше определена като „*свръх-секретна операция на Waffen SS*” и защото полетът се извършваше с военен самолет, специално пригоден за случая: ставаше на дума за един „*Дорние*”²⁹⁷ или „*летящ молив*”, чийто класически товар от бомби бе заменен от допълнителни резервоари за гориво.

И тъй, в Танзания се спуснахме без проблеми – както ние, така и товарът с оръжие и екипировка. Колонистите ни очакваха от известно време и бяха закупили за нас един товар от памучни нишки, в който побързаха да скрият компрометиращите вещи. Един ден по-късно, облечени в одежди с несъмнен близко-източен вид, много подходящ за ролята на египетски търговци, която трябваше да представяме, колонистите ни откараха до остров Занзибар с една баржа с редовни размери. В пристанището бе закотвен

297 Марка самолети, произведени от „*Dornier Flugzeugwerke*” – германска самолетостроителна компания, основана през 1914 г. във Фридрихшафен от Клод Дорние (бел.прев.).

италианският кораб „Таренто”, който тайно участвуваше в операцията и щеше да ни откара до Дакар в Северо-Източна Индия.

В Занзибар нашата самоличност бе променена напълно. Както аз, така и двамата **SS Хауптшурмфюрери** щяхме да потеглим оттам като „египетски търговци”. Това беше рискована игра, тъй като Египет се намираше под властта на англичаните, но нашите паспорти и измислени истории имаха малко дефекти и изглеждаше трудно да събудим достатъчно подозрения, та да се започне разследване. аз самият действително бях египтянин и говорех английски толкова добре, колкото и арабски – език, който владееха също и моите Другари, макар и не толкова добре английския, в който поставяха силен германски акцент. Но в случай на нужда щеше да е достатъчно да се изразяват правилно на арабски, тъй като в Египет никой не беше задължен да знае английски.

„Таренто” прекоси Индийския Океан с едно-единствено спиране в Цейлон и сетне навлезе в Бенгалския Залив с курс към Калкута и Дакар. Накрая се изкачи по река Даласери, която е един клон на Брахмапутра, и пусна котва до левия ѝ бряг в пристанището на Дакар – важен град в онова, което тогава беше Бенгалското Президентство, сетне Провинция Бенгалия, по-късно Ислямската Държава на Източен Пакистан и днес Бангладеш. Товарът от африкански памук с ценната си контрабанда можа да бъде свален без проблеми и разположен в един склад, който наехме за случая.

Не планирахме да оставаме много време в Дакар – само достатъчно, колкото да продадем памука или да го заменим за скъпа коприна и бенгалски муселин, да се снабдим с провизии и да наемем носачи. Следващата ни цел беше град Пунакха – зимната столица на страната Бутан. Там ни очакваше **SS Щандартенфюрерът** Карл фон Гросен и неговият адютант **SS Оберишурмфюрерът** Хайнц Шмидт – и двамата от Трета Дивизия на **R.S.H.A.**²⁹⁸, наречена „Външна Служба за Информация” или „Външна **S.D.**”. Фон Гросен беше шефът на „Операция Първи Ключ” и макар да имаше за непосредствени началници Шеленберг и Хайдрих, за тази мисия той бе поставен под прякото командване на **Райхсфюрера** Химлер. Той ни беше изпреварил вече с много месеци и държеие по някакъв странен начин кервана на Ернст Шефер под постоянно наблюдение. Имаше славата на интелигентен и рязък човек. Беше бил също полицай, както моите помощници Клостер и Ханс, работейки няколко години в Баварското Гестапо. Но по-късно той бе помолил да бъде прехвърлен във външната **S.D.**, за да приложи на практика своя докторат по История. Беше експерт по История и География на Азия, освен че бе специалист по тактики за бързо разгръщане – познания, които обясняваха защо **Райхсфюрерът** Химлер го бе избрал да командува Операцията „Първи Ключ”.

298 **R.S.H.A.** – *Обща Дирекция на Сигурността на Райха (SS)* (бел.авт.).

Три дни по-късно излязохме от Дакар в посока Север, поемайки по един път, който следваше левия бряг на Брахмапутра към Бонарпара и сетне се отклоняваше в посока на Рангпур – резиденцията на Раджата на Асам. Беше есента на 1938 година и задушният климат на тези бластисти области, набраздени от безбройни реки и годни само за отглеждане на ориз, ни караше да копнеем за изкачването към високите и студени области на Бутан. Дватама *SS Хауптцурмфюрери* – Ханс Лехфелд и Клостер Хаген – вървяха отпред, предшествувани от петнадесет носачи – чисти арийци от холитска Раса – с целия товар; и аз завършвах колоната. Носехме за показ само три карабини „Маузер“ от Първата Световна Война – оръжия, отговарящи на нашата мнима професия на търговци, докато между възетата криехме служебните пистолети „Люгер“, а в раниците – страховитите автомати „Шмайзер“.

Лагерувахме един ден в планините Гаро и прекосихме Асам, без да се задържаме повече от необходимото. Скоро се озовахме на повече от 2000 метра надморска височина, радвайки се да оставим зад себе си тропическите области, гъмжащи от диви зверове и не по-малко диви разбойници от племената *ангка*, *мичи*, *дафла*, *аборс* и др. Една пътека, която криволичеше по западния склон на Хималаите ни отвеждаше бавно към Бутан.

В селото Тага Дзонг ни приеха с голяма радост, все едно бяхме посланици на някаква западна сила – нещо, което ни причини голяма досада, тъй като не желяехме да привличаме вниманието на англичаните, нито на някой действителен дипломат от коя да е нация. Но мистерията скоро се изясни, когато установихме, че двама пратеници на фон Гросен очакваха нашето пристигане от месеци, за да ни водят към Пунакха: бяха двама *лопа*, служители на Деб Раджата на Бутан.

Съпроводени от мършавите, но яки *лопи*, също от арийска Раса, прекосихме многобройни малки долини, вклинени между планински вериги с оргомна височина. През всяко стъпало на хималайския склон се изкачвахме със стотици метри, като не бяха редки проходите или *двара* на 4 или 5 хиляди метра. *Лопите* говориха *бодскад* – тибетски език, който аз като *Остенфюрер* разбирах перфектно. На диалекта на Ям ни обясниха, че не отиваме направо към Пунакха, понеже там, заедно с Деб Раджата се намирал един английски гарнизон: Карл фон Гросен беше в един близък манастир, под протекцията на духовния вожд на страната – Дхарма Раджата.

Накрая пристигнахме в даоисткия манастир, построен върху една планина, покрита с вечни снегове, от който тръгваше една неравна пътека, годна само за пешеходци, която пресичаше Хималаите и отвеждаше към Тибет. Фон Гросен и неговият адютант бяха излезли да ни посрещнат.

– *Хайл Хитлер!* Страхувах се, че няма да пристигнете на време, – каза ни той и това бе целият му поздрав.

– *Хайл Хитлер!* – отговорих. – **SS Хауптштурмфюрер Доктор** Клостер Хаген и **SS Хауптштурмфюрер Доктор** Ханс Лехфелд, – представих моите спътници. – А аз съм **SS Штурмбанфюрер** Курт фон Зюберман. *Sieg Heil, mein Standartenführer!*

Фон Гросен ме наблюдаваше внимателно, с научно любопитство.

– Значи Вие сте тайнственият Посветен, от който може да зависи Съдбата на Третия Райх? – запита се той удивен. – Представях си Ви по друг начин!

– Как? – възкликнах, смутен от недискретната откровеност на **Щандартенфюрера**.

– Не ме разбирайте погрешно, – каза той, усмихвайки се за първи път, – но тук за Вас се говореше навярно повече, отколкото в Германия. Знаете: тези хора притежават много развити психични способности и в продължение на няколко седмици те Ви наблюдаваха, докато се приближавахте. Не ще преувелича ни най-малко, ако заявя, че целият духовен Тибет знае в този момент за Вашето пристигане в Бутан! Също тъй, фон Зюберман: Вие бяхте наблюдаван психически и описан по много различни начини, **оттук и моите съмнения**. Има такива, които твърдят, че Вие сте един Велик Светец, и други, които, напротив, правят от Вас един страховит Воин. – Отново, по лицето му бе изписан въпрос. – Но ние **знаем**, че вие сте последното. Нали?

Имаше един остатък от съмнение в гласа на фон Гросен, което ме подразни в крайна степен.

– Действително, **Камерад** фон Гросен! Съгласно Устава на Черния Орден **Аз съм** един Воин, един **Мъдър Воин**. Не знам що за вид се е предполагало, че би трябвало да имам, но не се съмнявайте, че **съм способен да убивам по най-страховит начин. И че ще убивам така всеки, който се опита да попречи на моята мисия**.

– Браво! – възкликна фон Гросен с явна искреност. – Повтарям Ви: трябва да извините моята изненада, но след толкова месеци на очакване и слушайки най-безумни истории от устата на ламите, вече не знаех със сигурност що за човек очаквах. Радвам се, че Вие сте един завършен офицер **SS**, фон Зюберман!

Карл фон Гросен и Хайнц Шмидт, който не изрече нито дума, нито щеше да я каже по-нататък, тъй като беше много сдържан пред другите, ни бяха посрещнали пет километра преди Манастира. В този момент пристигнахме и бяхме поканени да влезем в една уютна зала, където в едно каменно огнище горяха дърва и тор; навън цареше температура от десет градуса под нулата.

Всъщност не се намирахме в един обикновен манастир на лами, както бях предполагал, а в една малка цитадела, заобиколена с отбранителна стена: зад стените имаше три сгради с много различна архитектура. Най-величествената беше Дворецът на Дхарма Раджа, където пребиваваше през зимата духовният Водач на Бутан. Втората по важност представляваше една древна Пагода – навярно най-старата постройка от комплекса.

– Това е един *Храм*, разкошно издялан от една-единствена колосална скала, – обясни ни фон Гросен, докато преминавахме външния двор. – Той датира от времената, когато този регион е бил владян от *Будистките Свещеници* от Манипур: Храмът е бил посветен на Култа на *Ману Вайвасвата*, който управлява настоящата *Манвантара*, тоест *цикъла на съществуване на едно Човечество от хора-животни*. По-късно страната била завладяна от едно племе *лопа*, управлявано от даоистки Посветени, които били радикални иконоборци и ненавиждали *всички* Свещеници без значение на Култа. Те, разбира се, затворили храма, след като подложили на сеч последните му обитатели. Ако не беше станало така, днес тук щеше да се почита *Майтрея* – предстоящото превъплъщение на *Ману*, който не е никой друг, а *Месията*, когото очакват евреите. Но Ордени на будистките Свещеници не са забравили това място и постоянно дебнат, търсейки възможност да го завладеят отново.

Третата конструкция, в която се намирахме, беше Манастирът собствено казано, и тя се състоеше в едно лабиринто-образно здание, където обитаваше една многобройна общност от равно количество тибетски монаси и монахини. Този смесен състав от Посветени ме изненада и казах това на фон Гросен.

– Така е понеже настоящите обитатели представляват едно Тайно Общество, което не е нито индуистко, нито будистко, нито даоистко, а се намира „*отвъд*” тези религиозни системи: и „*отвъд*” означава не „*над*” или „*върху*”, а *извън*. Тоест Мъдростта, която те притежават, се намира *извън* религиозните системи. Те, следователно, не поддържат един прост синкретизъм, а една истинска духовна Мъдрост – навярно същата, която вие в Черния Орден и ние в Института *Ahnenerbe*²⁹⁹ наричаме *Хиперборейска Мъдрост*. Действително, те подкрепят изцяло Национал-социализма, макар да не ги интересува толкова политиката, колкото философията на *SS* и земното присъствие на Фюрера, когото наричат „*Господаря на Волята*”.

Ние, петимата офицери *SS*, заемахме столовете в края на една маса със забележителна дължина: малка група в едно място, където се побираха повече от петдесет сътрапезника. Фон Гросен бе седнал в центъра, с гръб към пращящото огнище. Носачите

299 Нем. „*Наследството на Предците*” – научен институт към *SS*, занимавал се с изучаването на корените и културата на арийската раса (бел.прев.).

холити почиваха в едно съседно помещение. Разговорът бе прекъснат, когато влязоха трима монаси, облечени с черни туники от кожа на як. Главите им бяха покрити с качулки, пришити към същите туники, което засенчваше лицата им, макар да можеше да се види, че тримата имаха дълга коса и бяха от тибетска Раса, вероятно *лопи*. Двама от тях изглеждаха много млади и силни и бяха от различен пол: един *йогин* и една *йогини* – Посветени в Бойните Изкуства, които се придвижваха с котешка грация. Третият – старец с неопределена възраст, отправи няколко думи към фон Гросен на *бодскад* от Ям.

SS Щандартенфюрерът побърза да го представи:

– *Kameraden*: това е *Гуру Висарага*, глава на този Манастир, с двамата си главни *садхака*.

Те ни поздравиха кимване, на което отговорихме абсурдно с нацисткия поздрав.

– Въпреки, че са домакини, – обясни фон Гросен, – те молят за позволение да останат с нас. Отговорих им утвърдително, защото са хора, на които можем да се доверим абсолютно. Продължаваме, прочее, да обсъждаме нашите дела.

Монасите седнаха и фон Гросен продължи спокойно да говори на немски. И по времето, докато трая разговорът, аз можах да установя с неудоволствие, че те не ме изпускаха от очи, като че ли нещо в моя вид привличаше неудържимо вниманието им и ги беше хипнотизирало.

– Както ви казах, – обясни фон Гросен, – тези монаси представляват едно Тайно Общество, познато като „*Кръга Кāула*”. Тяхната Мъдрост е *Кула* – тантризмът „*на лявата ръка*”: една система на йога, която позволява да се трансмутира и овладее сексуалната енергия, но която изисква физическото участие на жената. Оттук смесеното население, което Ви изненада, фон Зюберман. *Кāуликите* вдъхват ужас в Тибет, тъй като са считани за „*Черни Магове*”, но според моето виждане, единственото черно нещо, което те притежават, е туниката. Шегите настрана – очевидно е, че това определение идва от техните най-върли врагове: членовете на Бялото Братство – една тайнствена организация, която стои зад Будизма и другите религии и която е много могъща в тези региони; именно поради опозицията и контраста спрямо „*бялото*” Братство *кāуликите* биват наричани „*черни*”, тъй като те са аскети с възвишен морал. Всички мъже и жени, които видяхте тук, са *садхаки вачари*³⁰⁰.

Мъжете и жените-Посветени в Пътя на *Кула*, извършват периодично един Ритуал, наричан „*Петте Предизвикателства*”, в който практикуват „*петте забранени действия за Учителите на Кāлачакра*”, което обяснява защо те са ненавиждани от *Гурувците* на Шамбала. Тайният Ритуал е известен също така вулгарно като „*Панчамакāра*” или

300 *Вāмāчāрин* – Маг *кāулика* или Посветен от Лявата Ръка (бел.авт.).

„петте М”, тъй като с тази буква започват петте имена на „забранените неща”: *мадя* – вино; *ма̄мса* – месо; *матся* – риба; *мудрā* – зърнени храни и *майтхуна* – полов акт. Според техните будистки врагове с практикуването на този Ритуал *ка̄уликите* се поставят във *ва̄мо ма̄рга* или „Левия Път” – пътя на Кшатриите, който отвежда към Войната, а не към Мира, – към Агарта, а не към Шамбала – към абсолютното обединение на Самостта, а не към нирваничната аниhilация на Аз-а, отъждествен с Единния Парабрахман. Истината е, че посредством тайните техники на тяхната сексуална Тантра, *ка̄уликите* развиват невероятна власт над животинската природа на човешкото тяло и дори успяват да постигнат духовното освобождение.

Обобщавайки, фон Зюберман, *ка̄уликите* са съвършени йоги: Посветени, способни да постигнат Безкрайното и Вечността на Духа в екстаза на половия акт и да разположат ядрото на съзнанието си отвъд *Ма̄йā* – илюзията на материалните форми.

От първоначалния даоизъм е останало малко, макар и формално – с цел да избегнат преследвания – монасите да се определят като „даоисти”: една по-приемлива Религия за будистките и индуистки Князе на съседните страни. Но в шастрите на Лао Дзъ, които се съхраняват в този Манастир, *думата „Дао” е заменена с „Вруна”*, тоест със *Шакти* – Вечния и Безкраен Дух на човека. Не забравяйте, фон Зюберман, че тук се намираме пред една Мъдрост, която идва от източник, различен от Чанг Шамбала, и затова *Шакти* означава „Чист Дух” – едно понятие, подобно на „*Благодатта*” на западното богословие.

Вруна е една древна индо-арийска дума, която означава „Вечен, Безкраен и Несътворен Дух”: от нея се извеждат знаците, които представляват тези смисли, тоест *Руните*, разкрити на арийците от Вотан; а също така и Богът *Варуна* е съхранил същия корен. Но – и съгласно най-древните традиции на Бялата Раса – самата „*Вруна*” на свой ред произлиза от атлантската дума *Врил*, която е имала същото значение. Вече виждате, фон Зюберман, че „*Врилът*”, поставен в Германия като духовен идеал на Рицаря-Посветен от *SS*, е едно състояние, представлявано тук от *Вруна* – тантрическото могъщество да се постави човек отвъд *Кула* и *Акула* така, както автентичното духовно *Дао* е отвъд *Ин* и *Янг*. ***За духовния човек Врилът като Вруна приема винаги формата на една Древна Богиня – една Божествена Шакти, която е не друго, а забравеният образ на Партньорката от Източника. Ка̄уликите*** вярват, че след като е постигната *Вруната* – нещо, което се достига единствено след преминаването през ритуалната смърт, – свободният Дух се озовава пред Истината на Източника, среща се отново със своята оригинална партньорка и се осъществява Брактът на Духа, след който се възстановява Вечността. *Ка̄уликът* – жив или мъртъв – изпитва оттогава една ледена Любов, която не е от тази Вселена, и бива отново присъединен към една Раса от Врунически Богове – Господари на *Врила*.

Накратко – *тук ка̄уликите следват Пътя Кула, който започва в жената от плът и завършва в Оригиналната Партньорка, в дълбината на Самостта: в края на този опасен път, ка̄уликът, изправен окончателно пред Истината и разкъсал булата*

на всички Мистерии, е Шива – Разрушителят на Илюзията, Воинът като такъв. За нас, фон Зюберман, Шива е Луцифер, Каин, Хермес, Меркурий, Вотан: за нас Шива е прототипът на Рицаря SS.

Гуру Висарага и неговите *садхаки* продължаваха да ме наблюдават с възхищение. Необичайният доклад, изнесен от Карл фон Гросен, ми разкриваше защо той е бил избран да ръководи тази операция: към своите военни таланти и познания, *Щандартенфюрерът* добавяше едно огромно разбиране на обичаите и религиозните вярвания на Азия. Реших да му задам един конкретен въпрос за основната цел на мисията.

– Много съм Ви благодарен за тези ценни данни, – казах, – но има нещо, което ме безпокои откакто пристигнахме. Тогава казахте: „*мислех, че няма да пристигнете навреме*”. С колко време разполагаме, хер фон Гросен?

– Малко, много малко, фон Зюберман. Но ще бъде достатъчно, ако потеглим колкото се може по-скоро и ускорим хода, за да настигнем Шефер преди езерото Гъяринг. Осведомен ли сте, че там ще бъде предаден на една секта от фанатици-убийци един от членовете на експедицията – офицерът Оскар Файл?

– Да, – отвърнах. – Бях информиран в Берлин. Това, което ме озадачава е, как сте успели да го узнаете Вие, какви средства използвате, за да знаете във всеки момент местоположението на експедицията на Шефер.

– Няма никаква тайна, нито става на дума за някаква мистериозна или свръхестествена процедура: това е чисто и просто шпионаж; най-класическият тип шпионаж, който сте изучавали в Курса по Сигурност. Както вече знаете, откакто Операцията „*Алтвестен*” беше замислена в Германия, в нея се бяха внедрили агенти от *S.D.*: там имаме двама души от Тайната Служба, които не са събудили никакво подозрение у недоверчивия Ернст Шефер. Те обаче нямаше да могат да направят нищо, ако не разполагаме от наша страна с подкрепата на Кръга *Кāула*, чиито пипала се простират по целия Тибет. Верните *кāулики* са тези, които пренасят съобщенията от нашите шпиони през Хималаите и ни помагат постоянно да локализираме експедицията. Вече Ви казах, фон Зюберман, че в тези страни *кāуликите* вдъхват много страх и тяхната слава спомага за сътрудничеството на суеверните обитатели. Слава, която в този смисъл те заслужават абсолютно, тъй като освен аскети, те са и монаси-воини, и предателите могат да бъдат сигурни, че рано или късно ще умрат от техните ръце. Така, прочее, една обширна шпионска мрежа бе изплетена около нашата цел.

Добре е да знаете, фон Зюберман, че Дхарма Раджата – духовният Водач на цялата страна Бутан – е таен привърженик на Кръга *Кāула* и затова е определил съседния Дворец за своя Зимна Резиденция. Той ненавижда страстно англичаните, които счита за „*представители на Демоните*”, и е наредил да ни се предостави най-добрата възможна помощ, докато оставаме в неговата страна. Вторият важен човек е Деб Раджата, който е

натоварен с администрацията и държавните дела, поради което трябва да остава в Пунакха и да подкрепя англичаните, които ненавижда също, както и Дхарма Раджата. Във всеки случай, разполагаме с официални пропуски, които ще ни позволят да стигнем до Тибет и дори да се придвижваме през тази страна, представяйки се като служители и търговци на служба на Раджата.

– Съгласно казаното, – продължи фон Гросен, – разполагаме с много малко време. Би трябвало да потеглим още утре, ако е възможно. Ернст Шефер е напуснал Лхаса преди три седмици, следвайки пътя към Чамдо, но придвижването му е бавно, защото не иска някакво недоразумение да провали посещението му в Чанг Шамбала: той знае, че придвижванията му са постоянно наблюдавани от кулата Кампала. Предпазливостта му става по-разбираема също, ако се вземе предвид, че той трябваше да остане цяла година в Лхаса, в Двореца на Далай Лама, докато получи разрешение да се приближи до Чанг Шамбала: той трябва тепърва да премине Преддверието и да убеди неговите Стражи, че действително притежава подкрепата на Учителите. Разбираемо е, следователно, че се опитва да избягва грешките и се приближава бавно към пъклената си цел.

Ние от наша страна трябва да потеглим колкото се може по-скоро, защото зимата приближава и скоро проходите в Хималаите ще се превърнат в ледници. Но след като стигнем в Тибет, ще напуснем търговския път, поет от Шефер, и ще напредваме с дни, докато го настигнем.

Глава XXII

Карл фон Гросен имаше подготвено всичко, за да потеглим незабавно, когато ние пристигнем. Въпреки това, въпреки усилията, походът нямаше да може да започне до два дни след това. Затова прекарах следващия ден след нашето пристигане, развличайки се с разходки по Манастира и изучавайки чудната скулптурна творба на Пагодата. Там ми се случи нещо симпатично, което, изненадващо, засегна теб, *Neffe* Артуро, повече от четиридесет години по-късно...

Когато влязох в нефа на циклопическата дялана скала, аз се видях внезапно заобиколен от една група монаси *кѝулика*. До този момент те бяха напявали някаква мантра пред една гигантска статуя на Шива, танцуващ над Дракона Йах; като забелязаха моето присъствие, те замлъкнаха лека-полека своите *биджи*³⁰¹ и сетне, също като арабите, които ме отвлякоха в Кайро, се втурнаха към мен като омагьосани. Но този път аз бях подготвен, понеже бях прекарал дълги години в Орденсбургите и в Черния Орден под

301 *Биджа* (санскр. **bīja** – букв. „семе, зародиш, първопричина“) – в Тантра: мистична буква или сричка, образуваща основната част на мантрата на дадено божество; така *биджа-мантра* е „семенна магическа формула“ (бел.прев.).

наставлението на Конрад Тарщайн, за да не разбирам какво се случваше с онези Посветени. Това беше Знакът на Източника – невидимият за мен Знак, който причиняваше у *кѝуликите* харизматичния ефект да ги издига духовно към Източника на Самостта: затова те желаеха да се разположат близо до мен, да ме съзерцават и да удържат възприятието на Несътвореното. Те не искаха нищо друго освен това, затова Аз останах неподвижен на мястото си, докато онези Посветени се отдалечаваха от нереалността на Света и добиваха достъп до Реалността на Духа.

Останахме така известно време в абсолютно мълчание – една нова свита от статуи за онзи леден пантеон. Аз разбирах езика им и се бях опитал да ги заговоря, но това беше безполезно, защото в своето мистично състояние те считаха едва ли не за светотатство да се обръщат с думи към мен. След едно благоразумно време започнах да мисля за някакъв начин да се освободя от тях, когато забелязах, че към нас се приближаваше, необичайно усмихнат, Гуру Висарага. Всички монаси се отдръпнаха от пътя му и той, хващайки ме за лявата ръка, ме измъкна от тази трудна ситуация. Той дълго ме води до двора, следван на почтително разстояние от замаяните монаси.

Дворът бе охраняван от *садхаките*, които видяхме предната нощ, държачи поводите на два огромни мастифа. Тези носеха каишка на врата, без намордник, за която бяха вързани споменатите поводи, но не издаваха никакъв лай: неми, мълчаливи като монасите, които ме заобикаляха, тези страховити кучета ме наблюдаваха без да мигат.

Тогавя Гуру Висарага заговори. И думите му все още отекват в ушите ми със странна яснота:

– О, Джоуо: за нас ти си един *Шиватулку*, т.е. едно проявление на Шива. Тези кучета, които виждаш тук, са един дар от нашата общност за този, който проявява така ясно Знака на Бхайрава³⁰²: женското се нарича „Кула” и мъжкото – „Акула”.

Това бе последният подарък, който бях очаквал да получа от *кѝуликите*. Щях да протестирам, но Гуруто нямаше да допусне възражения.

– *Vielen dank!*³⁰³ – казах единствено.

– Вашият спътник фон Гросен, който споделяше няколко месеца нашата трапеза, ни довери, че вие, Посветените от *SS*, сте способни да удържите побеснял мастиф посредством един вик.

Кимнах с глава:

302 Санскр. **Bhairava** – „Ужасяващ, Страховит”, един от епитетите на Шива (бел.прев.).

303 Нем. „Благодаря много!” (бел.прев.).

– Наистина, – казах. – Всеки Посветен от **SS** трябва да демонстрира, че е способен да наложи Господството на Духа над всички животински създания на земята, колкото и диви да са те.

– Ах, – въздъхна Гуруто. – За нас се оказва трудно да си представим вашия свят, така както за вас става почти невъзможно да си преставите нашия. Повече от Расите ни разделя една Вселена от Символи – една Стена от Илюзия, издигната от Великия Измамник. Вие често се задоволявате с празни думи, т.е. с думи, които представляват идеи – идеи, които имат малко тежест в реалността – идеи, които са толкова илюзорни, колкото и останалите форми на *Māyā*. Знакът, който ти носиш, те прави различен от останалите смъртни. Въпреки това, нито ти, нито вашите Гурувци, знаете как да покажете това превъзходство. Е добре, с тази проста двойка булдози, о Бхатарака³⁰⁴, ти ще правиш това, което никой друг, освен ако той не носи също Знака на Шива, не е способен да направи в този Свят: ***ние ще ти разкрием един Килкхор³⁰⁵, който ще ти позволи да командуваш умствено и двата мастифа едновременно.***

Да се насочва едно куче с ума би било действително невероятно за кой да е рационалистичен ум, но аз го считах за възможно и го приемах естествено; това, което ми изглеждаше неразбираемо, беше онова за контролирането на „**двата мастифа едновременно**“. Гуру Висарага, който продължаваше да обяснява особеностите на зловещия подарък, побърза да разсее всичките ми съмнения.

– Не се оставяй да те измами свирепият им вид, – заяви настоятелно той. – Те не са обикновени животни, а една най-специална двойка от кучета ***дайви***³⁰⁶, ***уравновесени*** в нашия Манастир, благодарение на прастари формули, които Кръгът *Kāula* притежава: кучетата ***дайви*** са проявления на архетипичната двойка божествени кучета; всяко едно от тях е точно отражение на другото и двете еманират съвършено от Кучето на Небето; дори техните етерни тела принадлежат на същата Групова Душа. Те са като ***проявени двойки противоположни начала*** и обикновено едното би неутрализирило другото без остатък. По време на една много древна война, навярно предхождаща онази, за която разказва „*Махабхарата*“, Гурувците са тренирали кучетата ***дайви*** като оръжие, за да атакуват по двойки и да не могат да бъдат удържани от враговете от низша *варна*³⁰⁷: ***единствено Кшатриите – духовните Херои – тези, които поради Чистата си Кръв се намирали***

304 Санскр. **Bhātāraka** – „който има блестящи очи/зеници“ (бел.прев.).

305 **Янтра** или **Мандала** (на тибетски: **Килкхор** [писано: *dkyilkhor* – бел.прев.] – геометрична фигура за ритуална или магическа употреба. Означава „кръг“. Терминът „**кхор**“ дава идеята за „ограждане“ или „затваряне“. В по-широк смисъл един **Килкхор** може да бъде една стена или укрепление – смисъл, който също придобива санскритската дума „мандала“ (бел.авт.).

306 Кучета ***дайви*** (от санскр. **daiva**) – “божествени” кучета, кучета на Боговете (бел.авт.).

307 **Варна** – каста (от санскр. **varṇa** – букв. „цвет“) (бел.прев.).

„отвъд” *противоположните начала Кула и Акула, успявали да удържат кучетата дайви.* Това е нещото, което ти, който носиш Знака на Шива, ще можеш да направиш днес с Кула и Акула!

Вече виждаш, – заключи Гуруто, – че макар вашата способност да удържате побеснял мастиф чрез командни думи може да ти се струва като неподражаем подвиг, и навярно той е такъв на Запад, нищо не ще можеш да направиш срещу една двойка от кучета *дайви*. Разбира се, говоря за Посветените от **SS** като цяло. Защото ти, Любезни Страннико, си различен от всички – ти притежаваш древното *Дао*, активния покой на медитацията Шива: ***Ти ще можеш да влаееш кучетата дайви с ума си, защото Вашият Дух е отвъд Кула и Акула!***

Представи си, *Neffe* Артуро, осем черти с един *трисула* или тризъбец във всеки край, т.е. осем черти и шестнадесет тризъбеца, разположени успоредно една до друга и разделени от малки дистанции. Представи си сетне второ, също такава група черти, но ориентирани перпендикулярно на първите. Постави накрая едната група върху другата, за да се образува една мрежа, и ще получиш основната форма на Янтрата, която ми преподаде Гуру Висарага: една квадратна мрежа с осем тризъбеца от всяка страна и четиридесет и девет вътрешни квадрата.

След споменатото обяснение Гуруто, все така съпровождан от двойката *садхаки* и свирепите кучета, ме отведе до един покой, осветен от стотици свещи, чийто под не бе застлан по никакъв начин. От една от множеството лавици, покрити със свещи, той взе едни торбички, пълни с фин пясък с различни цветове, и с особено майсторство ги изсипваше на земята, докато образува описания Килкхор.

Попита ме дали съм способен да го запомня. Кимнах с глава и тогава той каза:

– Сине на Шива, не се учудвай, че познаваме вашите тайни, защото ние знаем за теб повече, отколкото ти самият се досещаш. Ти произлизах от една далечна страна, много по-далечна от Асам Камарупа, който на нас ни изглежда много отдалечен, но ти имаш много общи неща с *ка̀уликите*: ти си от същата Раса и *варна* като нас, ти си един *Кшатрия*; сражаваш се на същата страна и срещу същия Враг; ти си Посветен в същата древна Мъдрост на Шива, Господаря на Войната и Разрушението на *Маййā* – Мъдростта, която е в основата на Тантра *Ка̀ула*. И за нас, които сме Посветени в Тантра *Ка̀ула*, ти си един *Тулку* на Шива, както те нарекох преди малко. Знаеш ли какво е *Тулку*?

– Мисля, че да, – отвърнах без особено убеждение. – Въплъщението на един Бог.

– Не! – отрече твърдо Гуру Висарага, макар и да се усмихваше състрадателно. – Трябва винаги да казваш: едно от *едновременните* въплъщения на един Бог. Според

тантрическата Доктрина когато един Бог решава да се разкрие в определена Епоха на човечите, той може да го направи и в общия случай го прави в едно множество от физически проявления: Богът притежава тогава множество тела – съществува като човек едновременно в различни места и обстоятелства. Такива човеци *като теб* проявяват белезите на Бога, но понякога те не знаят, че са *Тулкуси*.

Има, прочее, множество Тулкуси в едно и също време. Нашият Тибет винаги е бил богат на Тулкуси, което се дължи на извисената духовност на арийците и на другите Раси, които също така са владеели древната Мъдрост; ние навярно сме единствените Посветени в Света, които можем да разчитаме белезите на Тулкусите. Но сега, в края на Ерата на Кāли, Боговете са се преместили в страните от региона, от който произлизаш ти, и в други, които се намират отвъд мрачните океани. Вашата родина, Германия, където днес са се събрали най-силните потомци на общия расов ствол, е една от последните земни сцени, в която Тулкусите ще представят Драмата на Войната на Небесата. Ти си един Тулку на Шива! Не е случайно, че изпълняваш тази мисия, нито че ние ти помагаме: *другите Тулкуси, които съжителствуват с теб във вашата Нация, са онези, които с голяма Мъдрост са те изпратили да преградиш пътя на Асурите от Шамбала*.

И защото те разпознаваме като Тулку, ние ще ти дадем *дйкшӣта* в *Килкхор свади*³⁰⁸.

Можеш да си представиш, *Neffe*, съмненията, които извикваха у мен вярванията на *кāуликите*. Аз – един Тулку? Истината беше, че се чувствах като проявление на *един-единствен Дух*, но по никакъв начин не бих могъл да твърдя или отричам, че бях също така *единственото му проявление*. Никога не бе ми хрумвало да мисля за една такава обезпокоителна възможност, но действително в онзи момент не вярвах в нея. Макар че не би ми било неприятно, например, да участвам като Тулку в същността на Фюрера и да споделя по този начин неговата Съдба на Слава.

Гуруто ми подаде една чаша, направена от човешки череп, артистично облицована отвътре с листове сребро и покрита с изумруди, която бе пълна до ръба с някакво неприятно питие. Тя съдържаше *нанг чьод*³⁰⁹ – тантрическата версия на *сома*, *амрита* или *медовина*, т.е. еликсира на Ритуалите на Посвещение, питието на Боговете (*Сиддхи*) или полубоговете (*вириш*); *нанг чьод* се прилага предимно в Ритуала на Петте Предизвикателства, защото се изработва с петте „забранени неща”: пет вида месо, включително човешко; пет риби; пет зърнени храни; пет вина; и пет субстанции, свързани със секса, такива като урина, сперма, кръв, изпражнения и костен мозък.

308 Даване на *dīkṣā* – Посвещение в *Килкхор свади* или „*Килкхор на кучето*” (бел.авт.).

309 Тиб., писано: *nang mtchod* (бел.прев.).

Изпих го с явно недоверие и Гуру Висарага, навярно за да ме успокои, се разпростря още малко в своето обяснение:

– Съществуват много видове *Килкхор*: на Смъртта, на Освобождението, на Магията, на Могъществото и др. И всички изискват майсторство в Мантрам Йога и съвършенство в произношението на магическите формули, които *ги оживяват*. Затова има три степени или форми на утвърждаване на словата на мощта или *биджите*: *джана*³¹⁰ *вйчика*³¹¹, която се състои във *извикването* на *биджите* като *акустични повели* по същия начин като вашите военни „командни думи“ – това е най-низшата от *джаните* и тя е онази, която употребява *SS* за покоряването на мастифите; *джана упāмишу*³¹², която изисква *биджите да бъдат изразявани* без да се вика, нито говори, като *астрални повели*; и накрая, най-висшата от *джаните* е *манасā*³¹³, чийто ефект не е причинен, а синхронистичен, т.е. който прави *биджите да съвпадат харизматично* с нещото, което се желае да бъде повлияно, като *несътворени повели*. Както гадателните пръчици на „И Дзин“ *образуват* едно несътворено значение, което разкрива или открива замислите на Боговете – едно значение, *нежелано* от Боговете, значение, което *не се е намирало* в съдбата, – едно значение, което изниква чрез не-причинно съвпадане между Висшето Непознато и Низшето Познато, – едно значение, изтръгнато чрез силата на Човеците-Магове от Боговете-Предатели, също така *джана манасā* действа чрез самата непоколебимост на Посветените – на онези, които са отвъд Кула и Акула.

Трябва да знаеш, о Шиватулку, че само великите Посветени са способни да придобият майсторство в *джана упāмишу* – тази от второто ниво. Това са онези, които притежават силата на *тулна*³¹⁴ или *мудратулна* – способността да предават реалност на повелените идеи и да ги карат да изникват в Света: с адекватния *Килкхор* и правилната *джана упāмишу* е възможно да се причини появата на всякакъв вид материални предмети или произвеждането на безкрайно множество феномени. По същия начин тези кучета *дайви*, които виждаш, са само *тулни*, сътворени от нас, за да демонстрираме вашата мощ на *Тулку*.

– Действително, не се учудвай: ние сме създали булдозите умствено, за да приложиш ти на практика висшата *джана* – *джана манасā*, – която е една сила, присъща само на *Сиддхите* или *вириите*, и която *Тулкусите* притежават естествено. Кучетата

310 *Джана* (от санскр. *jāna* – „мърморене, шепот“ – бел.прев.) – рецитация на *биджи*, звуци или магически думи (бел.авт.).

311 Санскр. *vācika* – „словесен“ (бел.прев.)

312 Санскр. *upaṁśu* – букв. „[произнасяно] на нисък глас, шепнейки“ (бел.прев.).

313 Санскр. *manasā* – букв. „чрез ума, ментално“ (бел.прев.).

314 *Тулна* (тиб., писано: *sprulpa*) – „магическо, илюзорно създание“ (бел.прев.).

дайви, продукт на *тулпамудра*, са действително реални, но само ти, о Шиватулку, можеш да ги управляваш с *джапите* на *Килкхор свади*. За *Кāуликите* се изисква една опасна *дйкшā*³¹⁵ и те успяват да изразят само *джана упāмишу*, но за теб, който си *вирия*, няма нужда да ти предаваме *Могъществото на вирияоджанā*³¹⁶, която позволява да се „придаде живот” на менталните проекции *тулна – ангурът*³¹⁷ на *джана манасā*. Ти не си *кāулика*, но си един *тāнтрика*³¹⁸ и вече притежаваш способността на *джана манасā*.

След това той *пристъпи към това да ми предаде ключа на 49-те биджи, които отиваха в съответните сектори на Килкхора.*

„Магическата” процедура на контрол беше следната: Аз трябваше да си представя мрежата на Килкхора и да разположа във всеки квадрат една *биджа* или *дума на мощта*; и всяка *биджа* беше една *заповед*, на която кучетата щяха да се подчинят автоматично: една *биджа* означаваше „*тихо!*”, друга – „*напред!*”, трета – „*стой!*”, четвърта – „*нападай!*” и пр., и пр., до края на всичките четиридесет и девет.

Въпреки първоначалния ми скептицизъм и за радост на монасите, Аз успях да установя, че системата беше наистина безпогрешна: след като бях запомнил Янтрата, кучетата се превърнаха в едно продължение на собствения ми ум и беше достатъчен най-лекият намек за *биджите*, за да се подчинят те без скимтене или по-точно казано – без да лаят.

Тъй като този ефект беше логически изненадващ, Аз не можах да се въздържа да не разпитам Гуруто за начина, по който действуваше умственият контрол.

– За нас това е много просто, – обясни той. – Ние сме оформили един Килкхор, подобен на този, в тънкото тяло на всяко едно от кучетата и сме установили една аналогична кореспонденция между всяка *биджа* и определени жизнени или двигателни функции на двете животни. Ако това се направеше с едно обикновено животно от кой да е вид, Гуруто или Посветеният *кāулика* би могъл да го владее без никакви пречки. Но, както ти казах преди, двойката кучета *дайви* е различна: те участвуват в един-единствен Архетип-Куче и двете са обикновено уравновесени; *ако умствената заповед се излъчи от „под” архетипичния План, едното ще неутрализира другото и тя няма да има ефект; единствено този, който е способен да мисли „над” архетипичния План –*

315 Санскр. *dīkṣā* – „посвещение” (бел.прев.).

316 От санскр. *vīrya* („геройно, мъжествено”) и *yojanā* („съсредоточаване на ума”), т.е. силна ментална концентрация (бел.прев.).

317 *Ангур* (тиб., писано: *dbang.bskur.ba*) – „надаряване с правомощие/сила” (бел.прев.).

318 Санскр. *tāntrika* – „посветен в Тантра” (бел.прев.).

отвѣд Сътворения от Боговете на Материята Архетип, над относителната двойственост на проявеното и абсолютното единство на непроявеното – може да наложи своята воля в действията на кучетата дайви. Не го забравяй никога: нито един Учител от Йерархията, нито някой, чието мислене се състои от противоположни начала, ще може да удържи кучетата *дайви*!

Кула и Акула, *Neffe* Артуро, са пращадовците на Ин и Янг – булдозите, които те нападнаха, когато ти влезе по такъв потаен начин във фермата и аз те сметнах за враг. Също като своите предци, те се подчиняват на умствените заповеди на Янтрата и *се движат заедно и едновременно*, съвършено синхронизирани.

Глава XXIII

Тази сутрин д-р Паласиос ми свали гипса. Ръката ми беше излекувана, но все още оставаше едно ужасно усещане за слабост, което ми припомняше страховитата ефикасност на тибетските кучета. Последните разкази на вуйчо Курт продължаваха да изясняват всичко... като същевременно ме потапяха в една още по-голяма Мистерия. Неговото Посвещение, мисията в Тибет, Мощта на Знака на Източника, невероятната роднинска връзка на неговия Наставник Конрад Тарщайн с Белисена Вилка и въпросът за булдозите. Да, всичко се изясняваше, но в същото време се задълбочавае Мистерията на собственото ми съществуване. Във всеки миг нови елементи се присъединяваха към контекста на моя живот: непознати роднини, далечни страни, неизвестни Учения, неумолими врагове. Но какво бях аз? За едно нещо сега бях сигурен: никога не бях имал и най-малкия шанс да избягам от тази история, никога не бях бил свободен да избирам моята Съдба, никога не бях разполагал дори с частица свободна воля. Всичко беше илюзия, всичко беше фарс. Чувствах се като една шахматна фигура, разигравана от нечовешки същества, които явно познаваха правилата на играта и позицията на фигурите: дъската беше Мистерията, която едвам прозирах, но която не бих могъл да обхвана, тъй като бях поставен в нея.

Разбирах, че трябваше да си изкарам от мозъка тези песимистични идеи, за да не полудея. И парадоксално – когато вуйчо Курт не ме правеше участник от своя разказ, аз се забавлявах, наблюдавайки кучетата *дайви*, от които вече не се страхувах: очаквах, наистина, че вуйчо Курт ще изпълни обещанието си да ми разкрие *биджите* на Янтрата. Според него аз също щях да мога да ги контролирам с ума си.

Глава XXIV

Покрай всичко това, – продължи вуйчо Курт онази вечер, – трите дни бяха изминали и едно ледено утро ни видя да излизаме от Манастира в посока към Тибет. Керванът се състоеше сега от петима офицери **SS**, пет от холитските носачи от Дака, които се съгласиха да се заемат с пренасянето на багажа до Тибет, и десет *лопи к̄аулика*, експерти в Бойните Изкуства и Тантрическата Магия. Прекосяването на Хималаите бе направено по един проход, познат само на монасите, който избягваше всяко селище чак до навлизането в долината на Кангри, но който се изкачваше на повече от 5000 метра и минаваше покрай склона на Кула Кангри – величествен връх, висок 7600 метра.

Стигнали до Тибетското плато – страната на *Пей-Юл*, – ние трябваше да вървим право на Север; планът на фон Гросен отначало изглеждаше безразсъден, макар че ако се разгледаше внимателно, не беше такъв; и действително, той произведе очакваните резултати. Състоеше се в това, да стигнем до бреговете на Брахмапутра, която в долината на Кангри тече успоредно на Хималаите от Запад на Изток, и да се качим на сал, за да плаваме по нейното буйно течение: мястото, определено за слизане (ако не се удавехме преди това), щеше да бъде на 30° северна ширина и 95° източна дължина, където реката „*Син на Брахма*” завива рязко своето течение в посока на Юг и се отправя към долините на Бенгалия. С тази тактическа процедура щяхме да спечелим част от времето, с което ни изпреварваше експедицията на Ернст Шефер.

Съгласно информацията, с която разполагаше фон Гросен, Шефер и неговите хора се придвижваха по пътя Юнг-Лам, който завършва своя маршрут от 2000 км в Китай и чието използване се позволява само на пощата или официалните служители на Тибет; вместо това, търговците използваша пътя Чанг-Лам. Но операцията на Шефер, одобрена от Далай Лама, беше една почти официална мисия. Пътуването по онази пътека обаче нямаше да бъде лесно, тъй като преди да се стигне до езерото Гъяринг, седалище на Преддверието на Шамбала, трябваше да се преодолеят десетки препятствия; за да си съставиш известна представа колко неравни бяха онези пътища, *Neffe* Артуро, ще ти кажа, че само за 600 км от своя маршрут от Лхаса до Чамдо пътят Чанг-Лам преминава повече от четиридесет планински вериги по проходи, които се издигат на височина между 3000 и 5500 метра; и това без да се броят безбройните потоци и реки, често лишени от мост, които течат буйно по междинните долини.

В Чамдо керванът на Шефер щеше да се отклони от официалния път и да поеме по една пътека на ламите-поклонници, която се отваря успоредно на десния бряг на река Меконг, отвеждаща пътешествениците директно до езерото Гъяринг. След като стигнат там, те щяха да се отправят към Манастира или *Гомна*³¹⁹ на ламите на Куркумената Шапка от племето *дускха* – Пазители на Преддверието на Шамбала. Този Манастир, познат от

319 *Гомна* (тиб. писано: *agon pa*) – укрепен ламаистки манастирски комплекс (бел.прев.).

Древността като „*Шафранения Ашрам*”, който ние щяхме да подпалим, се намираще зад стената на града на *дускхите* – един народ от тибетска Раса, прочут с отглежданите от тях разнообразни сортове шафран или куркума, от които извличат един наркотик за ритуална употреба и една тинктура, с която боядисват шапките или тиарите на своите ламы. Ако всичко минеше добре, т.е., след като онези приемеха Необходимата Жертва и ***Преддверието* *бъдеше отворено***, експедицията щеше да продължи пътуването до околностите на езерото Куку-Нор, където се намира един от южните краища на Великата Китайска Стена и също така – ***или именно поради това*** – една от Портите на Чанг Шамбала. Нашата стратегия, разбира се, изискваше да настигнем Ернст Шефер преди неговото пристигане в Шафранения Ашрам, защото в противен случай щяхме да загубим необратимо Оскар Файл.

Във всеки случай, операцията, която щяхме да осъществим, беше разучена в детайли от фон Гросен и Шмидт, и макар желанието ми да помогна на Оскар да ме изпълваше с нетърпение, аз няхах друга алтернатива, освен да вярвам, че те бяха прави. Така, докато експедицията на Шефер се отправяше към стъпаловидните плата на Източен Тибет, пресечени от десетки планински вериги, простиращи се от Север на Юг, и други такива съединени долини, ние напредвахме с максимална бързина по равнината на Кангри в посока на Север, стремейки се да стигнем колкото се може по-скоро до река Ялу-Цанг-Бу³²⁰ или Горна Брахмапутра. По тази река щяхме да плаваме само четиристотин километра, но съгласно изчисленията на фон Гросен за четири или пет дни щяхме да изминем едно разстояние, което по суша – по пътя Юнг-Лам – щеше да изисква пет пъти повече време.

В едно предварително определено място на брега ни очакваха два сала с твърда конструкция, способни да пренасят всеки по 10 човека и един тон товар: повече от достатъчно, за да задоволи нашите нужди. *Кāуликите* се бяха погрижили да ги наемат и цената беше висока, тъй като трябваше да им бъде заплатено пътуването до Садига и цената на влекачите, които щяха да ги закарат обратно до Горна Брахмапутра.

Умелите лодкари, стимулирани от обещанието за допълнително възнаграждение или уплашени от заплахата на монасите *кāулика*, насочваха ловко саловете по средата на руслото, възползвайки се максимално от скоростта на реката. И докато буйното течение ме приближаваше бързо към целта на мисията, аз съзерцавах възхитен един от най-необикновените пейзажи на Земята, сравним единствено – в една по-малка степен – с платото на Тиахуанако в Америка. Защото тази река „*Син на Брахма*”, която пресичаше по дължина една студена долина, разположена на 4000 метра височина, имаше своите

320 Китайско произношение на тибетското *Ярлунг-Цангпо* (писано: *yar kLungs gTsang po*) или горното течение на р. Брахмапутра (бел.прев.).

брегове, оградени от две планински вериги, толкова прочути с височината на своите върхове, колкото и с представите, които си бяха спечелили в най-древните Религии на Човечеството: отдясно се простираха Хималаите, в чиято система азиатската традиция твърди, че се намира Планината Меру – Олимпът на индусите; а отляво се издигаха планините Кангри – планинската верига, която завършва на Запад с планината Кайлас, Обителта на на Шива.

Една седмица по-късно вървахме към Юшу на Северо-Запад, опитвайки се да ускорим дневните преходи с купуването на якове, тъй като съществуваше един маршрут от проходи и долини, който позволяваше да се пътува с такива добичета. След като изминахме една непрекъсната серия от малки долини, прекосихме многобройни планински вериги, пресякохме пълноводната река Салуин и много други по-малки потоци, един ден ние стигнахме до бреговете на Меконг на 80 км от Чамдо. На този етап *ка̀уликите* вече бяха узнали, че експедицията на Шефер ни изпреварваше само с петнадесет дни: малко време за онези ширини, където продължителността на пътуванията се измерва с месеци; много, ако ставаше на дума за спасяването на живота на Оскар Файл.

За щастие хубавото време ни съпътствуваше през целия маршрут и остана такава до финала. Прехвърлихме се на десния бряг на Меконг и поехме по Пътя на Ламите, с надеждата да скъсим дистанцията, която ни разделяше от Шефер, придвижвайки се по-бързо от неговата колона и спирайки само за необходимото, колкото да си починем. Въпреки това напредването беше вбесяващо бавно, тъй като прословутият „Път” се състоеше от една тясна и висока пътека, която едвам позволяваше да преминат яковете, които често трябваше да разтоварваме. На едно място от тази пътека – на повече от 4000 метра височина – прекосихме китайската граница. Най-сетне пристигнахме в Юшу, установявайки, че другата група западняци е напуснала града преди десет дни. Новината, вместо да ни зарадва за спечеленото време, ни отчая, защото този град беше една точка, включена в пътя Чанг-Лам, по който се канализираше по-голямата част от търговията на Тибет с Китай и по който можеше да се пътува с достатъчна бързина.

От предишната година – от юли 1937 г. – Китай бе подложен на нашествие от японците, които вече владееха Корея и Формоза³²¹ от войната с Русия от 1905 г. През онези дни в края на 1938 г. Япония беше завладяла Манджурия и целия южен бряг, заплашвайки да се разпростре към вътрешността: Кантон, Нанкин, Шанхай, Пекин и др. бяха паднали в нейна власт; с едни страховити клещи японците се опитваха сега да окупираат огромната ивица между реките Яндзъ-Дзян и Хуанг-Хъ, т.е. между Синята и Жълтата река. В страната цареше обществен разпад, а в областите, които японците все още не контролираха, беше избухнала с особена ярост гражданска война.

321 *Формоза* – старо име на Тайван (бел.прев.).

Юшу, разположен на западната граница, беше далеч от японците, но не и от гражданската война. В града имаше достатъчна възбуда и в никакъв случай не бе уместно да се показваме много, поради което останахме скрити в къщата на една фамилия *кѝулика*. Те бяха тези, които ни дадоха информацията за десетте дни преднина, с която ни изпреварваше германската експедиция.

Щеше да е невъзможно да ги настигнем, пътувайки в керван както дотогава. Според фон Гросен оставаше ни само една алтернатива: да се разделим с товара и да продължим на коне; напред щяхме да отидем ние – петимата германци и осем монаси, – докато двама *лопи* щяха да останат, за да охраняват петимата холити, кучетата *дайви*, яковете с техния товар и наскоро придобитите *жсоу*, които са мъжки хибриди – продукт на кръстосването на як с крава. Следвайки този вариант на плана, *кѝуликите* закупиха два екземпляра с по-голям размер от малките тибетски кончета, които бяха успели да придобият, и всеки взе минимални провизии за десет дни, предвид че по онзи търговски път често се редуваха села и постове за почивка и снабдяване. Най-голямата тежест, която трябваше да пренесем, се падаше на на оръжията, за които предназначихме двата коня.

Същият този ден излязохме от Юшу, след като бяхме поспали на смени само няколко часа. На следващия ден прегазихме Яндзъ-Дзян или Синята Река и стигнахме най-хубавия път след четиридесет дни пътуване, подкарвайки конете от този момент със значителна скорост.

Предполагам, че на един опитен офицер като Карл фон Гросен не му бе убягнало в Юшу, че никога нямаше да настигнем Шефер преди езерото Гъяринг, ако този имаше десет дни преднина. Несъмнено той се опитваше да задоволи по най-добър начин моето желание да спасим живота на Оскар Файл, може би доверявайки се тайно на вероятността, че по някаква немислима причина хората, които преследвахме, щяха да се забавят повече от необходимото в някоя точка от пътя. Но такова нещо не се случи и те запазиха преднината си достатъчно време, за да стигнат до Шафранения Ашрам, да предадат Оскар Файл и да потеглят отново в посока на езерото Куку-Нор.

Когато пътят Чанг-Лам прекосява Хуанг-Хъ или Жълтата Река, която образува последователно езерата Гъяринг и Нгоринг, той се намира на разстояние само около 20 км от западния бряг на първото. Именно в тази точка ние срещнахме един човек, който привлече незабавно вниманието на монасите *кѝулика*: касаеше се за един от шпионите, които Кръгът *Кѝула* беше внедрил в експедицията на Шефер и който тъкмо бе избягал от сигурна смърт от ръцете на *дускхите*. От него узнахме, че германците бяха напуснали

Ашрама преди три дни, водени от Учителя Джуал Кхул – йерархичен член на Бялото Братство, който щял да ги заведе до Портата на Шамбала при Куку-Нор.

Съгласно разказа на доблестния тибетец, Ернст Шефер изпратил Оскар Файл напред с цел да проучи района на Шафранения Ашрам. Скоро след като бил излязъл от лагера, той бил заловен от *дускхите*, които го затворили в един Храм, посветен на Култа на Ригден Джъпо, където щял да бъде принесен в жертва след четири дни, когато луната премине в четвъртата си четвърт. Оскар беше все още жив! По един неочакван начин сега ние разполагахме с един ценен отрязък време, за да подготвим спасяването му.

Естествено, че всичко това беше планирано от Шефер в сговор с *дускхите*: за да избегне компрометиращото обстоятелство ако предаде открито Оскар, той го бе накарал да попадне в един долен капан, така че до този момент той дори не знаеше, че е бил предаден от своя шеф. Но не Оскар беше този, когото се опитваше да измами Ернст Шефер, тъй като той щеше да умре при всички случаи, а няколкото германски офицери, които явно не бяха запознати с неговите планове. Така негодникът си осигуряваше едно блестящо алиби, тъй като същите щяха да докладват при завръщането си в Германия, че „*Камерадаът Оскар Файл е изчезнал по време акция*” в хода на Операция „*Алтвестен*”!

Това беше нещото, което бе съкратило престоя на експедицията в Ашрама, тъй като Шефер не беше искал да поеме риска измамените случайно да открият, че Оскар е пленник на *дускхите*. Именно със съдействието на *дускхите*, които лицемерно участвували във фарса, осемнадесет от неговите Другари претърсва детайлно цялата зона в продължение на два дни, опитвайки се да го намерят. Както изглежда, само четирима офицери споделяли тайните цели на Шефер.

Ефикасността на онзи *кѝулика* при шпионирането Шефер произлизаше от това, че той не беше един прост тибетски носач, макар че изпълняваше ролята на такъв по заповед на своите Гурувци, а един южноафриканец от непалски произход, който разбираше съвършено английски, немски и холандски. Неговото семейство – от гуркскa, т.е. индо-арийска Раса – дезертирало от бурите по време на войната и намерило убежище в германските територии, избягвайки накрая в Бутан след 1918 г., когато Германия бе лишена от своите колонии. Както той, чието име беше Банги, така и неговият брат Ганги, били поверени от деца на грижите на монасите *кѝулика*, които ги посветили в Тантра и накрая ги поставили в Лхаса като тайни агенти на служба на Дхарма Раджата на Бутан. Там те успели да се наемат при Шефер, който ги взел за обикновени шерпи, без да обръща внимание на расовата разлика. Но те не били шерпи, а двама воители-гурки³²², които изпитвали дълбока омраза към англичаните и очаквали търпеливо някоя нова британска война, за да се присъединят към противоположната страна.

322 *Гурки* или *гуркхи* (самоименно: *горкхали*) – туземни воители от непалски произход в Южна Азия (бел.прев.).

Шпионите успели да изслушат исканията, които предателят поставял на Ламите на Куркумената Шапка и чули как Учителят Джуал Кхул посредничел в негова полза, уреждайки да прекосят колкото се може по-скоро Преддверието на Шамбала. Също така те узнали за съществуването на „една жертва на Ригден Джъено“, давана от Ернст Шефер, и разбрали, че Оскар Файл е бил предаден чрез коварство. Предвид, че техните другари *ка̀улика* нямало да стигнат навреме, за да попречат на жертвоприношението, те се опитали да установят къде се намира пленникът с цел да му помогнат – нещо много трудно в онова селище, обитавано от 2000 *дускхи* и 500 ламы.

Двамата братя се заели да наблюдават с най-голяма предпазливост околностите на Манастира, предполагайки, че пленникът със сигурност е бил затворен в място, различно от това, което заемали членовете на експедицията. Действително, те установили, че един от външните Храмове, разположен на едно островче в езерото Гъяринг, бил затворен и охраняван от въоръжени стражи.

Съобщили новината на германските шпиони от S.D., молейки ги за помощ, за да разкрият маневрата и да освободят Оскар Файл. Отговорът на единия от тях – типичен отговор на един западен таен агент – оставил гурките без дъх:

– „Ние информирахме Германия преди месеци за плановете, които Шефер имаше за Оскар Файл, и заповедите, които получихме, бяха ясни и определени, както вие добре знаете: *„Да се изчакат специалните подкрепления, които ще попречат на Ернст Шефер да изпълни Операцията „Алтвестен“.* Подпис: Хайдрих, Химлер, Хитлер”. Ще рече, нищо не ни е посочено по отношение на Оскар Файл. Ние ценим високо нашия Другар и съжаляваме много за неговата съдба, но в подобни случаи правилникът на Тайната Служба ни възпрепятствува да действваме по собствена инициатива, след като е било установено с абсолютна сигурност, че приоритетът на нашата мисия е Операцията „Алтвестен”. Спасяването на Оскар Файл компрометира секретността, която ние трябва да поддържаме до края на Операция „Алтвестен”, освен че противоречи на изричните ни заповеди и представлява самоубийствена акция, след която най-вероятното, че ще има три, а не една жертви, принесени от тези диваци. Накратко – ние няма да направим нищо и ви молим да действувате по същия начин, защото все още остава много път за изминаване и ние имаме нужда от вас, за да изпращаме информацията през Тибет”.

Гурките се уверили достатъчно, че есесовците няма да се намесят, но като обсъдили случая помежду си, стигнали до заключението, че заповедите на германците не ги засягат по същия начин, както клетвите, направени пред Шива, да се борят срещу предателството и страхливостта. Какво означавало нарушаването на един студен бюрократичен правилник пред гнева на Шива, който наказвал лошите воители, лишавайки ги от достъп во Върховната Шакти? И нима те не се били заклели да се сражават до смърт с членовете на Бялото Братство? Техният дълг на шпиони на Дхарма Раджа, упълномощени от Кръга *Ка̀ула*, ги освобождавал от много религиозни задължения, но да

позволят да се пожертвува един човек в холокост на главата на Бялото Братство – това минавало всички граници. Никой *Сиддха* не би могъл да оправдае този грях и те със сигурност щели да бъдат наказани в Бардо³²³. Не! Ако за германците приоритетът бил да стигнат до Портата на Шамбала – обителта на Демоните, за тях приоритетът бил Кула, проявлението на Божествената Шакти. И Кула щяла да бъде изгубена, ако те не действували като автентични воители Акула. Заклели се, прочее, да помогнат на Оскар Файл.

През втората и последна нощ, която групата на Шефер прекарала в Шафранения Ашрам, гурките решили да действуват. Без колебание те се потопили в ледените води на езерото Гъаринг и, плувайки мълчаливо, заобиколили островчето, за да изплуват в задната част на Храма. Стражите не били забелязали нищо. Те бързо се изкачили до един прозорец под покрива с формата на шестолъчна звезда, който, бидейки обърнат на Изток, позволявал през деня лъчите на Слънцето да озаряват огромната статуя на Ригден Джъепо, но който в точния ден на лятното слънцестоене насочвал слънчевата светлина право в Сърцето на Царя на Света. За щастие този страховит отвор позволявал преминаването на един човек, което било използвано от Ганги, за да се спусне, хвърляйки едно въже към вътрешността; неговият брат останал на стража върху външния корниз.

След като се озовал вътре, той установил, че Храмът бил осветен от факли и че, вързан здраво с въжета от коноп, Оскар Файл спял върху жертвения камък. Пред него Водачът на Господарите на Кармата се наслаждавал предварително на *яджнявирята* на неговото страдание, както с трепет си помислил неканеният гост, наблюдавайки устата и демоничния поглед на зловещата скулптура. Но той видял и нещо повече: във вътрешността на Храма също имало стража. Тя се състояла от четирима *дускхи*, макар те да се намирили на достатъчно разстояние, до единствената врата на Храма: двама спяли на една рогозка, докато другите двама разговаряли оживено. Гуркът започнал да пълзи крадешком, старейки се жертвеният камък да препречва погледа на *дускхите* и държейки в уста един остър кинжал, с който да разреже вървите.

Скрит за момент зад каменния олтар, гуркът *ка̀улика* се надигнал леко и погледнал над тялото на Оскар, за да види какво правят *дускхите*: те продължавали, напълно разсеяни, забавлявайки се сега с игра на зарове. Той плъзнал едната си ръка над лицето на Оскар и я притиснал върху устата му с намерението да му попречи да заговори или да издаде някакъв ненужен звук когато се събуди. Но въпреки че го разтърсил особено силно, пленникът не идвал на себе си. Накрая отворил очи, но Ганги видял, че те са бели, със

323 *Бардо* (тиб. *bar do*) или *антарāбхава* (санскр.) – „междинното битие” или състоянието между смъртта и следващото прераждане (бел.прев.).

зеници нагоре, излезли извън орбитите, и разбрал с погнуса, че германецът се намира под влиянието на наркотик.

Нищо не можел да направи, освен да се върне и да напусне Храма. Шива щял да прости на този, който поне бил рискувал живота си, за да спаси жертвата на Демоните. Но се видяло, че Боговете били разпоредили друга Съдба за гурка: след като махнал ръката си от устата на Оскар, считайки го за напълно припаднал, се случило немислимото: той издал остър вопъл и се сгърчил за миг, за да изпадне пак в предишния припадък.

Тялото отново се отпуснало, но вече било късно: стражите тичали към олтара, надавайки викове. Гуркът скочил върху първия и го пронизал с кинжала си, но след това трябвало да се отдръпне пред заплахата на две внушителни пушки. Другият страж отворил вратата на Храма и скоро едно разярено множество от *дускхи* заобикаляло нарушителя. Ако Ганги разполагал с оръжията на войните *ка̀улика*, той щял да окаже по-добра съпротива, но предвид ролята на носач, която изпълнявал в експедицията, най-много, което можел да носи, бил онзи нож, скрит между дрехите му. В този ужасен момент единственото, което желал, било неговият брат да успее да избяга.

И желанието му се изпълнило, защото другият гурк се спуснал бързо от корниза и навлязъл в езерото, отдалечавайки се от брега, без да бъде видян. Скрит зад една малка стена, която следвала контура на брега, той наблюдавал как минути по-късно дошъл Ернст Шефер, съпроводен от двама от най-верните му сътрудници и шестима ламы на Куркумената Шапка. Съдбата на брат му била решена.

За в случай, че бъдат заловени, двамата се били уговорили да твърдят, че проникването в Храма било подчинено на една-единствената цел – кражбата: „*били помислили, че в Храма, – щели да кажат, – можело да има ценни предмети, които да могат да бъдат откънати от стражата на дускхите, за бъдат продадени по-късно в Китай или Индия, произвеждайки така една благоприятна промяна в живота на двама бедни шерпи*”. Те щели да бъдат екзекутирани, разбира си, заради извършеното светотатство и особено тъй като Шефер не можел да остави свидетели за присъствието на Оскар Файл в Храма. Но версията за кражбата щяла да отклони техните подозрения и нямало да постави в опасност задачата на германските шпиони.

Сега единият от гурките – Банги – бил свободен, но той не можел да храни надежди за съдбата, която щял да понесе неговият брат: той щял да бъде убит, за да му се поречи да проговори, и тогава щели представят тялото му пред останалите от експедицията, твърдейки, че е бил убит, докато бил изненадан *in fraganti*³²⁴ да извършва кражба в Храма – не този на Ригден Джъпо, а друг, в който щели да пренесат трупа.

324 *In fraganti* (от средн.век. лат. *in flagrante delicto*, букв. „*докато престъплението пламти*”) – в момента на извършване на престъплението (бел.прев.).

И не бил сбъркал, тъй като след момент излезли двама пазачи, носейки безжизненото тяло на Ганги, следвани от германците и ламите: на светлината на луната той можал види гърлото му, прерязано от ухо до ухо, като трябвало да стисне зъби, за да не извика от болка. Утешил се, мислейки си, че брат му сега притежавал Кула и че скоро щял да танцува заедно със Шива танца на безсмъртието.

– „*Кāли, о Кāли*, – призовал на ум той, – *съобици ми твоята Сила на Смъртта, превърни ме в Шиндже шед – Господаря на Смъртта, в Дорджи Вигдже – Господаря на Ужаса, в Шива Бхайрава; позволи ми, о Парвати, Честта да отмъстя кръвта на моя брат, твоя верен служител; помогни ми да възстановя достойнството на Киатрия; преобрази ме в Кāлибала – Силата, която унищожава Враговете на твоя Път Кула; постави в ръцете ми Трисула – Тризъбеца на Шива, Ваджра – Мълнията на Индра, и Гандива – Лъка на Арджуна с Ишудхи – неговите два колчана със стрели, които никога не пропускат целта!*”.

Докато се молил по този начин на Черната Богиня, гуркът плувал трескаво, за да се отдалечи от прокълнатия Шафранен Ашрам, давайки си сметка, че скоро щял да бъде потърсен като съучастник на брат си и осъден на също такава екзекуция.

Вече извън стените, той се изкачил на един близък връх, откъдето на следващата сутрин наблюдавал прибързаното заминаване на експедицията.

– „*Германците*, – помислил си Банги, – *сега са се присъединили към една свита от Демони*”. – Наистина, заедно със Шефер вървели Учителят Джуал Кхул и *Скушокът* на Гомпа – нещо като тибетски абат, – а също и четирима ламы на Куркумената Шапка.

В този момент той разбрал, че имал две алтернативи: или да следва от разстояние кервана, рискувайки да умре от глад и студ за броени дни; или да се върне към пътя Чанг-Лам и да очаква оповестените подкрепления, рискувайки тогава да изгуби дирята на експедицията, тъй като Преддверието на Шамбала означавало навлизането в един таен път, който навярно прекосявал непознати измерения на Пространството или се простираше в други Светове. Въпреки това, той избрал последния вариант, като били изминали само три дни откакто се намирал на моста на Хуанг-Хъ.

Глава XXV

Такава беше, повече или по-малко, историята, която ни разказа гуркът. Мисля, че фон Гросен, също като шпионите в експедицията, бе загрижен повече за Операцията „*Алтвестен*”, отколкото за живота на Оскар Файл. Съгласно неговите заповеди – заповеди, които бяха подписани от най-висшите власти на Третия Райх, но които, както не ми бе неизвестно, произлизаха от „сивите мозъци” на режима, сред които се числеше

Конрад Гарщайн – беше абсолютен приоритет „да се установи контакт с експедицията на Шефер” и „да се уреди присъединяването на Курт фон Зюберман към нея”. Тоест, ако зависеше от фон Гросен, ние трябваше да оставим Оскар на съдбата му и да се съсредоточим в следването на дирите на Шефер: това би била най-добрата Стратегия за изпълнението на заповедите. Но за мен животът на Оскар Файл беше по-важен от височайшите заповеди и аз нямаше да се мръдна оттам, докато не бях постигнал неговото освобождение.

Парадоксално, „ключът” на Операцията „Първи Ключ” бях аз – моето **доброволно** сътрудничество за отклоняването на Операция „Алтвестен” от нейните скрити цели. А моето сътрудничество сега изискваше освобождаването преди това на Оскар Файл. Затова, проявявайки голям прагматизъм, фон Гросен прие фактите без дискусия и се подготви да планира спасяването.

Ние – петимата германци, осем монаси *лопа* и монахът гурк – лагерувахме в една тясна долчинка, отдалечена от основния път, но разположена на около пет километра от Шафранения Ашрам. Там фон Гросен разпитва в продължение на часове гурка относно детайлите на вражеското укрепление, изработвайки накрая един план за действие, с който всички се съгласихме. В основни линии Стратегията щеше да е следната: **спасението щеше да се осъществи чрез една изненадваща атака.**

Съгласно местните традиции първото нещо, което човек бил почитал на това място, било островчето, където по-късно бил издигнат Храмът, посветен на Ригден Джъпо. Една народна легенда уверяваше, че в далечни Епохи *Джаганнатх*³²⁵ – Царят на Света – Хогмин Дорджи Чанг бил излязъл от Шамбала, за да обиколи Света в Своя Аспект Жерав. При завръщането си той избрал онази канара, полупотопена в езерото Гъринг, за да си почине преди да предприеме последния етап от своето пътуване до Чанг Шамбала. Митът разказва, че на брега, който се свързвал с острова чрез един тесен пасаж от камъни, обитавал един лама-Светец, наричан Дуск,³²⁶ който, изпитвайки състрадание към изтощената птица, се приближил, за да я нахрани с единственото, което имал под ръка: една торба с цветове от куркума. Благодарен, Благословеният Господ решил да награди Дуск, правейки го баща на един народ от почитатели на Царя на Света и поверявайки на всички Посветени, които щели да възникнат от неговата Фамилия, охраната на Преддверието на Шамбала, **което започвало именно от този свещен остров.**

325 От санскр. **jagan-nātha** – „господар на света” (бел.прев.).

326 *Дуск* [от санскр. **duṣkha/duḥkha** – бел.прев.] означава **Страдание**. *Дускхите* съставлявали „фамилията на Дуск”, т.е. Синовете на Страданието (бел.авт.).

Друга версия на легендата – без съмнение по-стара – твърдеше, че Божественият Жерав бил обикнал ламата Дуск и пожелал да му даде потомство преди да си тръгне. Проблемът се състоял в това, че Жеравът бил мъжки екземпляр – от същия пол като ламата, – поради което оплождането не би било възможно. Тогава Жеравът от Шамбала, който в тази история бил нахранен от кръвта на ламата, си спомнил, че единствено при съчетаването с една мъжка змия Нага³²⁷ е възможно да се постигне чудото на размножаването между членове на един и същ пол. Докато оставал на островчето в езерото Гъяринг, Жеравът задействувал с ума си своето Дордже на Мощта, което се намирало на Трона на Царя на Света в Чанг Шамбала, и преобразил ламата в една мъжка змия Нага. След това те се съвокупили страстно, като Жеравът Ригден Джъпо забременял от змията Нага. След този хомосексуален акт, преди да си тръгне, Божественият Жерав снесъл две яйца със шафранен цвят.

Измътени впоследствие от ламата Дуск в Аспекта на Змията Нага, двете яйца породили една двойка от близнаци-хибриди – една трета Жерав, една трета човек и една трета змия, – които щели да бъдат Великите Предци на *дускхите*.

Не бива да ни учудва, прочее, че с едно подобно вярване те утвърждават своята родствена връзка с Царя на Света и се превръщат в негови най-фанатични почитатели, изисквайки от всеки, който възнамерява да премине в Преддверието на Шамбала, да дари страданието на една човешка жертва – подходящ дар за онзи, който носи титлите „*Баща на Човешкото Страдание*”, „*Господар на Господарите на Кармата*” и „*Върховен Учител на Кāлачакра*”.

Оттогава *дускхите* – народът-потомък на митичния Дуск – охранявали ревностно областта и издигнали Храма на Ригден Джъпо върху „*Белия Остров*”, наречен така в памет на Чанг Шветадвипа³²⁸ – „*Белия Остров на Севера*”, невидим за човешките очи и седалище на Портата на Чанг Шамбала, Обителта на Бодхисаттвите³²⁹. С течението на вековете народът на *дускхите* се умножавал, също както и броят на неговата общност от ламы, като те се видели принудени да издигнат огромния Гомпа на Шафранения Ашрам, който заобиколили с красиви Пагоди, посветени на култа на различни Божества от Бялото Братство.

Островът с неговия Храм се намирало много близо до западния бряг на езерото; пред него на сушата се издигаше Манастирът със своя пръстен от Пагоди; а по-нататък, образувайки един широк полукръг, който закриваше и същевременно защитаваше комплекса от религиозни постройки, беше селото на *дускхите*.

327 Санскр. *nāga* – змия, дракон; в индуската митология – змийски демони, обитаващи водите на подземния свят, понякога представяни с човешки лица и змийски тела (бел.прев.).

328 От тиб. *чанг* – “север” и санскр. *швета-двипа* (*śveta-dvīpa*) – „бял остров” (бел.прев.).

329 Санскр. *bodhisattva* – „просветлено същество” (бел.прев.).

Хуанг-Хъ или Жълтата река в тази област винаги е представлявала една тройна граница между Царствата на Тибет, Монголия и Китай. В продължение на хиляди години нашественически войски, произлизащи от това или онова Царство, са минавали пред Шафранения Ашрам, често уважавайки неговия статут на религиозна общност, но в някои случаи опитвайки се да превземат селото или да го подложат на грабеж. Тази реалност принудила *дускхите* да укрепят мястото, издигайки една висока стена от камък във формата на буквата “U”, която се простира от бряг до бряг на езерото Гъяринг: в отвора на “U”-то – пред откритото пространство на езерото между краищата на стената – се намираше Белият Остров с Храма и пленникът, когото възнамеряхме да освободим. В основата на “U”-то, която представляваше предната част на оградения град, се намираше една огромна дървена порта с две високи кули отстрани, които служеха като наблюдателници, заемани постоянно от въоръжени стражи. В двата ъгъла на “U”-то също имаше подобни кули с техните съответни пазачи.

Добре ще е да се поясни, че тези мерки за сигурност бяха възникнали по силата на обстоятелствата, т.е. поради необходимостта да се защитават Храмовете и Ашрама от възможните нашественици, тъй като *дускхите*, въпреки своята свирепост в Ритуалното Жертвоприношение, бяха напълно лишени от воинско призвание. Те представляваха, действително, един народ от родени Свещеници, чийто членове постъпваха от ранна възраст в практиката на Култа и живееха винаги аскетично, проявявайки фанатична непреклонност. Те не само не бяха воители, но войната причиняваше у тях един същински ужас и те си я представяха като последица от човешката грешка – от слепотата на човека, който не вижда така ясно като тях Добротата на Боговете-Създатели на Вселената.

Техните огнестрелни оръжия се свеждаха до една оскъдна стотица от пушки „*Мартини-Хенри*” от XIX век и шест малки неподвижни оръдия, поставени по кулите на стената: те нямаха никакви пистолети. За разлика от това хладните оръжия бяха многобройни и разнообразни и те ги владееха с особено умение.

Към този недостиг на материал се прибавяше и оскъдната стратегическа визия на онези нещастници, които бяха разположили целия си гарнизон – около стотина войника – в две казарми, разположени от двете страни на главната порта. Очевидно цялата тежест на защитата им се основаваше повече на психологически, отколкото на реални фактори, т.е. те разчитаха, че солидността на техните стени и оскъдната плячка, която се намираше зад тях, ще обезкуражат възможните нападатели. Самите оръдия представляваха по-скоро един внушаващ страх обект, отколкото действителна опасност за обсадителите, предвид че те функционираха трудно – и това, ако им се дадяха идеалните условия: да имат сух барут, амуниции и фитили, и тези елементи да се поставят по правилния начин.

Накратко, тъй като областта беше спокойна за момента и нямаше причини да очакват някакво нападение, стражата бе намалена до минимум: по един човек на всяка кула, т.е. шестима наблюдатели – двама на основната порта и по един зад всяка една от

другите четири странични порти или всичко шестима стражи; други шест стражи в Храма на Белия Остров – двама отвън и четирима вътре; и четиридесет войника, дремещи във всяка от казармите, но готови да излязат при най-малката тревога.

Онази нощ Кāли щеше да изпълни молитвите на гурка. Но нямаше да бъдат ударите на Тризъбеца на Шива, нито Огънят на Мълнията на Индра, нито точността на стрелите на Арджуна, а отмъщението на Банги щеше да се осъществи чрез други подобни сили: ударите на куршумите от нашите пушки, огъня на гранатите и точността на стрелите на *лопите*.

По броя на бойците, с които разполагаше, формацията, командувана от фон Гросен, едвам образуваше един взвод; но по боен дух и съзнание за собствената сила, тя трябваше да се определи като фаланга или легион. Един легион, може да се каже, по голямата си мобилност за *Blitzkrieg*³³⁰. Отначало щяхме да нападнем разделени: фон Гросен щеше да води ядрото на взвода, докато една група, ръководена от мен, щеше да действа в Храма. Във втората фаза на плана взодът щеше да се раздели на два отряда, за да се срещнем след това всички в една предварително определена точка и да извършим оттеглянето.

Само германците щяхме да носим огнестрелни оръжия в нападението: по един пистолет „Люгер“ и един автомат „Шмайзер“ на човек, плюс двете остарели винтовки „Маузер 1914“, които тепърва ще се види за какво щяха да послужат. В онези дни 9-милиметровите „Шмайзери“ бяха секретни оръжия и само на един елитен корпус като нашия се позволяваше да ги носи извън Германия. Разполагахме с петдесет пълнителя с по тридесет куршума във всеки, но аз щях да нося само два, оставяйки останалите на моите Другари, които щяха да съставят ядрото на атаката. Естествено, всички носехме кинжала на Рицаря *SS* с надписа „*Blut und Ehre*“³³¹, гравирани на острието.

Воините *кāулика* от своя страна употребяваха три вида оръжия: лък и стрели, ятаган и кинжал. Както казах преди, тези монаси бяха експерти в бойните изкуства и тяхното умение в стрелбата с лък нямаше равно в Тибет, където никой не се съмняваше в приписването на магическа сила на техните стрели, като се твърдеше, че те могат да улучват целта както през деня, така и през нощта, с отворени или завързани очи, и пр. Всички носеха по четиридесет стрели – нито повече, нито по-малко, – в един колчан, който оставяха да виси до десния крак: всяка стрела съответствуваше на един от черепите от огърлицата на Кāли и затова беше гравирани върху дръжката с една от буквите от свещената азбука на арийците. Ятаганът беше къса сабя, дълга около 80 сантиметра с едностранно, криво, изрязано в изпъкнала форма и балансирано острие, разширяващо се в

330 Нем. „светкавична война“ (бел.прев.).

331 Нем. „Кръв и Чест“ (бел.прев.).

далечния край; гардът предпазваше ръката с две напречни разклонения, наподобяващи орлови нокти, а дръжката от черна слонова кост завършваше с една изящно издялана топка, изобразяваща Лицето на Кāли като *Мрптю* – Смъртта. Ятаганът, поставен в ножница, висеше от една презрамка от лявата страна. И накрая, в една малка кания, затъкната в пояса, се намираще кинжалът с вълнообразно острие и дръжка от слонова кост с размер, подобен на този на средновековния „*Panzerbrecher*”³³² или неговия съвременник „*Misericordia*”³³³.

Членовете на Кръга *Кāула* наричаха в своята Тантра Шива „*Рудра*” – дума, възникваща от съкращаването и слепването на *Ру* и *Дускха*, която означаваше „*Този, който разрушава Страданието*”. Така Шива беше Врагът на Страданието или Врагът на Дуск; а неговите ученици съответно бяха Враговете на *дускхите*. Обяснявам това, *Neffe*, защото не мога да не сметна в сумата на самото въоражение и дълбоката омраза, която *кāуликите* изпитваха към *дускхите*, като един важен тактически елемент в наша полза. *Кāуликите* считаха *дускхите* за не много различни от вампири, които живеят от човешкото страдание, и бяха психологически предразположени да действуват с максимална суровост срещу „*фамилията на Дуск*” – Шива Рудра щеше да одобри и възнагради проявата на храброст на своите Кшатрии *кāулика*.

Слънцето се скри зад страховитата планинска верига Баян Хара³³⁴ и нощта, непроницаема поради оскъдната светлина на луната в последна четвърт, се спусна над езерото Гяринг. В нула часа оставихме конете добре завързани на един километър от Шафранения Ашрам и започнахме да напредваме пеша, носейки необходимите материали за атаката. Тя беше определена за точно в един час – час, в който двете групи трябваше да бъдат на местата си.

Гуркът, познаващ пътя до Храма, един от *лопите* и аз, се наемахме да освободим Оскар в точния момент, в който фон Гросен и останалите щяха да започнат челната атака. Изненадата беше определящ фактор за успеха на нашата Стратегия и затова се придвижвахме с крайна предпазливост.

В един час без четири минути и на около триста метра от стражевата кула, ние влязохме в езерото. И тримата бяхме Посветени и знаехме как да освободим топлината на огнената енергия Кундалини, за да избегнем измръзването, но без никакво съмнение в

332 Нем. “*бронетрошач*” – германски трибъгълен боен нож, използван през Средновековието за разкъсване на брънките на рицарските ризници или за доубиване на врага (бел.прев.).

333 Лат. “*милосърдие*” – френски боен нож с тясно и тънко острие, използван за доубиване на врага чрез промушване на острието между пластините на рицарската броня (бел.прев.).

334 *Баян Хара Ула* (монг.) – „*богатата черна планина*” (бел.прев.).

тази водна среда на високата владина *кѳуликите* ме превъзхождаха: практиките на Хатха Йога на **SS** се съсредоточаваха предимно в издържане с голо тяло на ниските и сухи температури в баварските Алпи. Така Аз все още потръпвах от студ, когато минути по-късно стигнахме до Белия Остров, без *дускхите* да ни чуят.

В задната част на Храма ние се изкатерихме до звездовидния отвор, през който бе проникнал преди четири дни злополучният Ганги. Беше почти един часът сутринта. От този момент трябваше да действуваме с математическа точност, тъй като имаше възможност вътрешните стражи да се опитат да убият Оскар, след като се опомнят от изненадата на нападението.

В един часа и пет секунди – с германска точност – една мощна външна експлозия разтърси Храма и остави пазачите парализирани от ужас. В този миг, докато навън се развихряше Адът, Аз скочих през прозореца, търкулнах се по пода в посока на олтара, изправих се рязко и с един откос на „*Шмайзера*“ ликвидирах четиримата стражи. Всички получиха куршуми в гърба и умряха, без да узнаят какво става, приковани към портата на Храма, към която се бяха обърнали. Една по-справедлива жертва от Оскар Файл бе тази, която получаваше сега ужасният идол, зад който се бях прикрил за в случай, че портата се отвори и нахлуят другите стражи.

Кѳуликите, които дойдоха секунди по-късно при олтара, се заеха да прерязват вървите и да свалят кърпата, която запушваше устата на Оскар, който вече се отърсваше от ефекта от наркотика.

– Курт! Курт фон Зюберман! – извика поразен той. – Наистина ли си ти или сънувам?

– Аз съм, Аз съм! – потвърдих нетърпеливо. – Пригответи се, защото трябва да бягаме отук колкото се може по-скоро. После ще ти обясня всичко.

Горкият Оскар не можеше да се държи на крака.

През седемте дни го бяха държали завързан на олтара и го бяха хранили само колкото е необходимо, за да стигне жив до деня на своята екзекуция. *Лопът* и аз поставихме по едно рамо под ръцете му и се отдръпнахме към дъното на Храма, повдигайки го във въздуха. Междувременно гуркът поставяше ухото си на портата и след като не долови никаква опасност, се уверяваше с кинжала, че стражите бяха действително мъртви.

Наистина, можехме да излезем през портата на Храма, тъй като външните стражи тичаха към селото, след като бяха чули експлозиите; но тогава ние не го знаехме и не искахме да рискуваме да започваме една неравна борба. Това, което направихме в замяна, беше да излезем четиримата през прозореца: първи се изкачи *лопът*; сетне Оскар,

поставен върху раменете ми, получи помощ и премина върху външния корниз; и накрая се изкачихме Банги и Аз.

Заобиколихме Храма и установихме, че предната част не беше охранявана. Преминахме тогава пасажа, който свързваше Белия Остров с брега, и се скрихме зад малката стена, за да наблюдаваме това, което се случваше в Манастира на петдесет метра по-нататък. През следващите минути щяхме да се срещнем с нашите Другари!

Глава XXVI

В околностите на стената нямало скали, поради което те трябвало да пълзят петдесет метра. Пет минути преди един часа фон Гросен, тримата офицери **SS** и тримата *лопи* се намирали притиснати до земята на двадесет метра от главната порта. Останалите четирима монаси, натоварени с ликвидирането на наблюдателите, били разположени в адекватни позиции за тази цел.

Тяхната акция била много бърза и наблюдателите „не видяли нищо“, когато *лопите* изникнали от земята със скоростта на кобра и, опряни на едно коляно, изстреляли четири стрели. Четири стрели в нощта – четири точни попадения! Казвало се, че онези свещени стрели намирали сърцето на почитателите на Господаря на Шамбала.

Фон Гросен и неговата група изтичали тогава към портата, присъединявайки се към двамата стрелци; другите двама отишли поотделно да ликвидират стражите от крайните кули на стената – онези, които се намирали над водите на езерото. Всички се събрали до стената, докато Клостер и Ханс поставяли в пантите и резетата четири разрушителни заряда. Основният вход в селото бил затварян от една огромна тежка порта с едно-единствено крило, направено от свързани дъски и облицовано с желязо, които покривали всички процеци. Това наистина била една здрава стена, която би издържала не един удар на таран, но несъмнено неефикасна в модерната война срещу артилерията или бомбите като тези, които ние поставяхме. Клостер погледнал часовника си: две минути до един часа; тогава той настроил закъснителя на детонатора на две минути и се притиснал до стената, близо до фон Гросен.

Психологически две минути могат да траят един миг или една Вечност, особено ако съществува възможността човек да умре в края им. Германците, за да избегнат мисълта за всичко, което не се отнася до битката, се заели да проверяват дали предпазителите на автоматите са освободени; да се уверяват за пореден път, че пълнителите се вадят лесно от патрондашите и че ръчните гранати се изплъзват без проблеми от колана и от кончова на ботушите. Така за германците двете минути били по-близо до миг, отколкото до вечност. Вместо това *ка̀уликите* оставали абсолютно

неподвижни с ум, съсредоточен в безкрайното единство на Кула. За тях, които се били освободили от съзнанието за продължителност, двете минути били подобни на Вечността.

Но когато бомбите избухнали, всички се втурнали еднакво. И, буквално казано, *се уморили да убиват*.

Зарядите, разпределени с особено умение, разкъсали портата напълно и я раздробили, разпилявайки парчетата на десетки метри околоръст. Още не се бил разсеял димът от входа и фон Гросен и Хайнц вече били застанали пред двете единствени врати на казармите.

Вътре царяло голямо объркване и само неколцина съумели да грабнат оръжието си и да се опитат да излязат; но тази реакция дошла много късно, за да им спаси живота. Клостер и Хайнц тичали вече цяла минута около казармите, хвърляйки гранати през амбразуриите: с петата граната, двете бараки едновременно започнали да се срутват. Отчаяни, тези, които по чудо не били ранени, се борели да стигнат до вратите и да излязат, за да паднат бездиханни върху трупове на своите предшественици, поразени от безмилостните откоси на „Шмайзерите“. Нито един не успял да избяга от този смъртоносен капан.

Тъй като не изглеждало да има повече стражи на вратите, фон Гросен дал заповед и двама *кѳулики* проникнали в руините и се захванали да доубиват ранените и оцелелите с точни промушвания на своите кинжали. *Щандартенфюрерът* погледнал ръчния си часовник с фосфоресциращи стрелки: един часът и осем минути. Само за осем минути и без да им дадат възможност да дадат дори един изстрел, тримата офицери *SS* били изстребили целия гарнизон на *дускхите*!

От главния вход до широкия площад, където се издигал Манастирът, отивала една широка улица, дълга 300 метра, по която фон Гросен бил планирал следващото настъпление. Освен двамата *лопи*, които останали отвън и чиято задача се състояла в това, да се изкачат на кулите, на *кѳуликите* било възложено „да *разчистят*“ пътя на германците. С тази цел, още когато портата полетяла във въздуха, трима от тях се насочили направо натам, размахвайки своите ятагани и обезглавявайки със забележително майсторство всички *дускхи*, които им попадали на пътя. Те си били разпределили маршрута и всеки един изминавал по стотина метра, раздавайки удари наляво и надясно. Първите, които умряли, разбира се, били обитателите на къщите с фасада към улицата и тези, които извършили непоправимата грешка да излязат като чули експлозиите: старци, мъже, жени, деца – на никого не прощавал ятаганът *кѳулика*. В един часа и десет минути, когато като към тях се присъединили двамата *лопи*, които се върнали от доубиването на ранените от гарнизона, десетки трупове на цели фамилии лежали безжизнени край своите жилища.

Но на този етап от събитията, след експлозията на бомбите, гранатите и тракането на автоматите, хаосът бил господар на селото на *дускхите*. Посред пъклена врява, едно объркано множество хора се стичало към онзи път, едни с цел да стигнат до стените и други, за да се упътят към Манастира. И макар много да идвали въоразени с кинжали и саби и да оказвали бегла съпротива на монасите *кѳулика*, тези покосявали неумолимо жалките им животи.

Когато четиримата офицери *SS* вървели по пътя към Манастира, улицата се била превърнала в река от кръв. Но пътят бил ефикасно „*разчистен*”. Те само изстрелвали при преминаването си по няколко откоса върху тълпата, която се стичала от страничните улички. Зад тях настъпвали също и *кѳуликите*, изпълнявайки отлично своята функция да осигуряват мобилността на германците.

В един часа и десет минути, докато германците вървели по улицата, двамата стрелци *лопа* се завърнали отвън и се изкачили по една каменна стълба на кулите, които охранявали разрушената входна порта. Там те се разделили: единият поел по левия пасаж, а другият по десния – пасажи, които свързвали всички кули помежду им и които представлявали тесни издигнати платформи, разпределени периферно от вътрешната страна на стената. Във всяка кула имало по една примитивна печка, която сега се оказвала негодна да стопли окончателно вледенените тела на стражите. *Кѳуликите* наблюдавали от първите кули конгломерата от къщи, който се простирал плътно в една широка триста метра ивица, успоредна на стената. Използувайки различните кули, било възможно да се контролира всеки детайл, квартал, уличка, къща или Храм от селото на *дускхите*.

Те бяха прекарали предишния ден в изработването на възпламеняващи стрели. Това не беше трудно: достатъчно бе да увият върховете на обикновените стрели с нишка от вълна, напоена с една смес от възпламенимо масло и захар. Имали сто такива стрели, тъй като според фон Гросен нямаше да са нужни повече; важното – обяснил *Щандартенфюрерът* – било не количеството на стрелите, а качеството на избраните цели и степента на точност на изстрелите. Съобразно тази тактика, *кѳуликите* избрали стоте мишени една по една, стремейки се да прицелват във възпламеними материали, такива като дърво и тъкани.

Вратите, прозорците, сенниците, завесите, торбите с храна, купчините фураж и навесите, окачени над тесните коридори, започвали малко по малко да се разгарят в различна степен. На някои места пламъците скоро надхвърлили височината на къщите и искрите полетели наоколо; огънят се разпространявал неумолимо и пожарът станал всеобщ.

Когато – в един и двадесет – двамата *кѳулики* стигнали до крайните кули, селото на *дускхите* се било превърнало в гигантска клада. Мнозинството от неконтролираните

тълпи се опитвали да избягат от задушавашката топлина и да стигнат до езерото или да излязат извън стените. Стражите на страничните порти, уловени между пламъците и тълпата, ги отворили и не могли да възпрат преминаването на стотици ужасени обитатели. В този час двамата монаси *кѝулика* заели различни позиции. Този, който се намирал в кулата от десния край, се спуснал с едно въже извън стената и се насочил решително към мястото, където били скрити конете, посичайки без да се замисля със смъртоносните удари на ятагана си обърканите *дускхи*, които срещал по пътя. Онзи от кулата отляво пригответил въжето, за да се спусне навън, но сетне се спуснал по каменната стълба към вътрешността и, превърнат във вихър от смъртоносни мушкания, разчистил от врагове околностите на онова място: той очаквал пристигането на взвода на фон Гросен, който вече трябвало да се намира там.

Един и петнадесет. Многобройното струпване на *дускхи*, събрани пред входа на Манастира, призовавало на висок глас ламите на Куркумената Шапка. Игнорирайки врявата на своите братя, монасите се били окопали и навярно отправяли молби към Ригден Джъпо и Боговете на Бялото Братство.

Било невероятно във вътрешността на Гомпа – физическо седалище на Шафранения Ашрам – да има някакво огнестрелно оръжие; а още по-невероятно било някой лама да е склонен да защитава с оръжие своето убежище.

Бързата поява на фон Гросен и офицерите *SS* била изненадваща и предизвикала паника сред обитателите. Гранатите падали сред тях и завършвали картината на безименен ужас. Експлозиите сред тълпата осакатявали най-близките тела и разпилявали десетки осколци във всички посоки – метани зъби, жадни да хапят и нанаяват плътта, – слепи крилати зверове, които убивали безразборно. Фон Гросен трябвало да стреля само два пъти с автомата, за да се изсипе дъжд от куршуми над обезумялата тълпа.

Цялата група се подслонила превантивно под галерията на една красива будистка Пагода в тибетски стил, с цел да се подготви за следващото действие. Клостер и Ханс в центъра на кръга от ятагани *кѝулика*, свалили раниците си и извадили четиридесет винтовъчни гранати. След това взели „*Маузерите 1914*” и вкарали две от тях в адаптора на дулата.

Винтовъчните гранати имаха фосфорен заряд, който избухва при удар и представляваха крайно ефикасна тактическа запалителна бомба. Изстреляни с една винтовка, подобна на „*Маузер*”, беше възможно да се уцелят точно мишени на разстояние 300 метра. Техните цели – прозорците на Манастира – ги приканвали да хвърлят снарядите си само на 25 метра.

Разположен на квадратна основа със страна седемдесет метра, Гомпът имаше три реда прозорци на нивото над входната порта, основната фасада, която виждахме пред нас. Той подслоняваше, както казах, около 500 лами на Куркумената Шапка, мнозина от които се показваха от прозорците и призоваваха *дускхите*, ту молейки ги, ту заповядвайки им да се съпротивляват на врага, да подновят защитата, да не бягат и т.н. Може би най-парадоксалната от онези драматични молби беше онази, която уверяваше в Името на Благословения Господ, че нападателите не са Демони, а простосмъртни.

Имаше също една голяма задна порта, която отвеждаше към Белия Остров и две малки порти от двете страни на сградата, всички от които оставаха заключени отвътре. Покривите, покрити с кафяви цигли, се накланяха в лека висяща хипербола, имаше също един централен двор, заобиколен от галерии и тънки колони.

В този момент, ламите забелязаха пожара, който поглъщаше селото и увещаваха народа да се бори с него, използвайки водата от басейните и вътрешните канали, които можеха да бъдат наводнени за няколко минути, отваряйки едни шлюзове, които удържаха водите на езерото. Трябва да се признае, че някои *дускхи* запазиха хладнокръвие в онези трагични мигове и се втурнаха да изпълняват заповедите, които ламите не се осмеляваха да изпълнят сами; имаше и други, които напразно се опитваха да се противопоставят на огнената стихия. Но едно нещо е да се овладее един случаен пожар, възникнал поради злополука на едно или друго място, а друго, много различно, да трябва да се разправя човек със сто умислено запалени пожари.

Пожарът в някои квартали ставаше неудържим и техните обитатели бягаха ужасени – някои навън, а други в посока към Манастира. Без да обръщат внимание на надупчените трупове, които осейваха площада, тълпите, идващи от различни посоки, се стичаха във всеки миг, за да се молят за Божествено спасение от своите Богове, докато ламите ги заплашваха да се върнат незабавно, за да се борят с огъня и с невидимите, но смъртоносни врагове.

Но макар воят и риданията на отчаяните да бяха оглушителни, над основния шум, произвеждан от пукането на горящите неща, вече не се чуваше звукът на огнестрелните оръжия. Обнадеждени от това мълчание, ламите сега извикваха молитви и мантри от почти всички прозорци.

Един и шестнадесет. Взводът на фон Гросен изникна внезапно от мрака на Пагодата и настъпи в затворен строй от две редици в продължение на няколко метра. Миг по-късно Клостер и Ханс изстреляха първите две запалителни гранати към прозорците на втория етаж: едната улучи в гърдите един лама, провикващ се на висок глас, проповядвайки надълго и широко, който изчезна в миг зад ослепителна светлина; другата проникна чисто през съседния отвор и избухна във вътрешността на Гомпа. И през двата

прозореца, след като угасна блясъкът на експлозията, се видя как пламъците изпепеляваха всичко.

Но есесовците не спряха, за да оценят ефекта от своята атака. След двете първи, те продължаваха да изпращат гранати срещу прозорците – по десет от всяка страна, докато свършиха всичките четиридесет. Клостер изтича надясно, следван от фон Гросен и двама *ка̀улики*, спирайки от време на време, за да зареди граната и да стреля. Ханс се отправи наляво, прикриван от Хайнц и тримата *ка̀улики*, стреляйки по същия начин.

Никой не бе помислил за възможността, че Манастирът може да има свой собствен корпус от стража, която бе останала незабелязана за наблюдателния гурк. Но тя беше незначителна на брой, макар членовете ѝ да притежаваха добро умение във владенето на сабята. Там ние понесохме първата и единствена жертва, когато един изненадващ удар прекрати живота на един *лопа* от групата на фон Гросен. Стражите – по двама или трима на порта – бяха останали навън и се опитваха да проявят известна храброст, да възпрат нападението на Манастира. Разбира се, те нямаха нито ловкостта, нито необходимото познание, за да си съперничат с *ка̀уликите* и когато не бяха ликвидирани от техните ятагани, те падаха пронизвани от неумолимите германски куршуми.

За броени секунди ламаисткият Манастир също се превърна в море от пламъци. Като неволни гости в една пъклена пещ – сякаш Мълнията на Индра действително беше паднала върху мирния Шафранен Ашрам – повечето от лицемерните светии-лами намери ужасната си смърт в тези първи минути на атаката. Една смърт, съпроводена от смразяващ концерт от болезнени виения.

След две минути двата отряда се срещнаха до задната порта на Манастира – тази, която гледаше към Белия Остров и Храма на Ригден Джъпо. Часовниците показваха един часа и осемнадесет минути и по брега се приближаваше с бавен ход една трета група: това беше групата, съставена от гуркът, монахът *лопа*, Оскар Файл и мен!

Скоро портата се отвори и няколко лами се опитаха да излязат навън. Те кашляха и плачеха от дима, а простите им азиатски лица изразяваха ужас: фон Гросен ги разстреля безмилостно и изрева:

– Към другите порти!

Действително, останалите порти също се отваряха, но оцелелите, които трябваше да удържим, бяха много малко: интензивната топлина и срутването на горните етажи бяха ликвидирали по-голямата част от тях преди те да могат да стигнат до изходите. Както стражите и гарнизона, всички лами на Куркумената Шапка бяха унищожени поради нашето превъзходство в изкуството на войната.

Глава XXVII

Един часът и двадесет и една минути. Карл фон Гросен, Хайнц, Клостер, Ханс, Оскар и Аз, групата на петимата *лопи* и гуркът, преодоляхме тристата метра, които ни деляха от лявата кула. Трябваше да си проправяме път с кървав бой между рядката тълпа, която все още тичаше хаотично, без да знае какво да прави, но този път за отстъпление, планиран от фон Гросен се оказа, ако не единственият възможен, то един от малкото, които ни оставаха. Друг път за измъкване, например, би могъл да бъде по вода през езерото; това, което не беше осъществимо, бе да се върнем оттам, откъдето бяхме дошли, т.е. по улицата, тъй като сега тя вече приличаше на тунел с висока температура поради всеобщия пожар – ефект, очакван от предвидливия фон Гросен.

В центъра на един зловещ кръг от трупове, в подножието на стълбата, ние се срещнахме с монаха *кѳулика*. Предшествувани от него, ние се изкачихме в колона до кулата и се спуснахме бързо по въжето от външната страна на стената.

Без пречки, достойни за споменаване, започнахме отстъпление в посока на север. Петстотин метра по-нататък ние намерихме монаха *кѳулика* с конете и приключихме оттеглянето, отдалечавайки се бързо от разрушеното село на *дускхите*. Пътят се изкачваше по склона на един хълм и Аз не можах да не се обърна, за да погледна за последен път последствията от нашата атака. Картината, която видях, като резултат на операцията, беше ужасяваща: в затворената мрачна рамка на нощта се различаваше ясно квадратът отвътре на стената, осветен от червеникавите отблясъци на пожара, който все още запазваше разрушителната си жизненост; огънят, като изгладнял звяр, бе решил да погълне всичко и все още се подхранваше от зловещия Манастир – сградата, която беше най-високата от селото, пламтеше свободно и нейните пламъци хвърляха многоцветно зарево над неподвижното огледало на езерото Гяринг; под тази светлина успях дори да различа прокълнатия Храм на Ригден Джъепо, който беше построен изцяло с бели камъни.

Успехът на атаката щеше да бъде пълен, ако бяхме могли да последваме курса на един вариант, планиран от фон Гросен, който предвиждаше взривяването с динамит на онзи сатанински Храм. Но ние не разполагахме с физическото време за това; т.е. времето бе използвано за покриването на портите на Гомпа с цел да се попречи на ламите да избягат: на реалиста фон Гросен му се стори по-практично да избие всички лами – живите врагове, – отколкото да упражнява насилие срещу един „*инертен*” символ като Храма. Но Аз не се съгласявах с тази преценка, тъй като считах, че ламаисткият Манастир имаше по-голяма тежест като противник, отколкото ламите: за Бялото Братство щеше да се окаже много по-лесно да замени ламите, отколкото да възстанови хилядолетния Храм! Но не бих упрекнул в нищо фон Гросен, след като благодарение на неговия несъмнен професионализъм Оскар Файл сега препускаше в галоп до мен!

Няколко мощни възклицания ме изтръгнаха рязко от тези мисли. Не бях разбрал веднага, че всички бяха направили същото като мен и се бяха обърнали за секунда, за да хвърлят последен поглед към селото на *дуските*. А сега, когато се спускахме от другата страна на хълма, те надаваха неудържими и радостни викове на веселие. Естествено, говоря за германците, понеже азиатците оставаха безразлични както винаги. Фон Гросен трябваше употреби авторитета на военния си ранг, за да им попречи да запоят на висок глас песента на Балдур фон Ширах „Химн на Стяговете на Хитлерианската Младеч“. На мене също ми се искаше да я запея в онзи момент. И припомняйки си детството ми в Кайро, аз си я повтарях на ум, както без съмнения правеха и моите Другари:

*... Германия, един ден ти ще се издигнеш сияйна,
дори ако Ние трябва да умрем!
Нашите Стягове се развяват пред Нас,
нашите Стягове са от едно По-Добро Време,
нашите Стягове ни отвеждат във Вечността.
Да, нашите Стягове са по-силни от Смъртта!*

Да, нашите стягове бяха по-силни от самата Смърт; и те пускаха Смъртта срещу враговете, както току-що бяха разбрали ламите на Куркумената Шапка. Ние, германците, развързвахме Смъртта, защото Историята ни призоваваше за това; Врагът на нашите стягове щеше да се разкайва завинаги за това, че бе впил алчните си нокти в Родината. Припомних си тогава „Песента на Тревога за германците“ на Дитрих Екарт – онзи член-основател на *Thulegesellschaft*, за който Конрад Тарщайн ми бе говорил неуморно, тъй като той беше също един от Посветителите на Адолф Хитлер:

*Зов, Зов, Тревога, Тревога!
Развързана е Змията! Драконът на Ада!
Глупостта и Лъжата строиха веригите му;
Жаждата за Злато седи на страховит трон!
Червено като Кръвта пламти Небето;
със страховит грохот рушат се Стените.*

*Удар след удар – и Светите Олтари
Драконът разбива на малки отломки.
Бийте Тревога сега или никога!
Германийо, събуди се!*

*Зов, Зов, Тревога, Тревога!
Бийте камбаните във всички кули!
Бийте за младежите, мъжете и старците,
за спящите, за да излязат от своите стаи.
Бийте, за да оставят майките люлките,
бийте, за да слязат момичетата по стълбите,
за да затътне въздухът и да отекне рязко.
Нека реве! Нека реве той в Гърма на Мъстта!
Бийте, за да излязат мъртвите
от своите гробове.
Германийо, събуди се!*

*Зов, Зов, Тревога, Тревога!
Бийте камбаните във всички кули!
Бийте, докато изскочат искри!
Юда идва да завладее Райха!
Бийте, докато въжетата се обагрят в червено!
Всичко наоколо е пламтящ Огън
и Болка и Смърт.
Нека земята да се надигне
под Гърма на Спасителната Мъст!
Тежко на народа, който още спи!*

Германийо, събуди се!

Историята призоваваше най-годните да се борят срещу Злото. И най-годните бяхме ние! В един уникален момент на Историята ние бяхме издигнали Вечните Стягове, както искаше Балдур фон Ширах. И затова Фюрерът биеше Тревога, както призоваваше Дитрих Екарт. Тежко на спящите народи или тези, предали се на Злото като *дускхите*! Тежко на онези, които не чуват звъна на Вечния Дух! Те ще понесат гнева на Пробудените Синове на Германия!

Случилото се в Тибет представляваше един пример: петима офицери **SS** и осем Посветени *кѝулика*, понасяйки само една жертва, изтребиха повече от хиляда свирепи врагове. Един за хиляда! Справедлива пропорция за живота на падналия Посветен и за този на Оскар Файл, който те възнамеряваха да отнемат.

Наште врагове – по-точно: Врагът на нашите Стягове – трябваше да разбере окончателно, че *Ние* не заплашваме напразно!

Глава XXVIII

Искам да обърна внимание на читателя, че Аз нямах такъв късмет като неговия, тъй като разказът на вуйчо Курт, отнасящ се до операцията по спасяването на неговия Другар, отне няколко дни. Без да споменавам тези прекъсвания, Аз преписах основните части в свързана форма, за да не предизвиквам нетърпение – едно нетърпение, подобно на онова, което, както може да се предположи, изпитвах Аз в онези дни.

Само ще добавя, че – както сигурно ще се случи и с читателя – онзи подвиг, в който бе участвувал вуйчо Курт, извика незабавно у мен спомена за „*Подвига на Нимрод*”, описан от Белисена Вилка. Несъмнено приключението в Тибет носеше един печат на *магически героизъм*, едни стил на „*безгранична дързост*”, който го уподобяваше на историята на Каситския Цар. Що се отнася до останалото, Врагът беше същият: Врагът на Вечния Дух, Врагът на Хиперборейската Мъдрост, Врагът на „*нашите Стягове*”, както го наричаше вуйчо Курт, т.е. Бялото Братство на Чанг Шамбала и неговите земни агенти.

По същия начин, Аз ще копирам в следващите глави най-интересните разкази на вуйчо Курт, без да се намесвам. Естествено, ще употребя този подход дотам, докъдето бъде възможно, т.е. до Епилога – Епилог? – който бе тогава, когато разказът на вуйчо Курт, както и всеки друг разказ трябваше да бъде прекъснат. Аз от моя страна вече се намирах в добро здраве на този етап и очаквах единствено кулминацията на историята, за

да изпълня молбата на Белисена Вилка: с всеки изминал ден нарастваше моята решимост, тъй като с всеки миг нещата, свързани с Хиперборейската Мъдрост, се изясняваха необратимо.

Както си спомням, една сутрин вуйчо Курт продължи така:

Глава XXIX

Препускахме без да спираме, докато пресякохме пътя Чанг-Лам. До моста над Жълтата Река – на същото място, където го срещнахме, – ние оставихме гурка. Той щеше да остане скрит, очаквайки останалите от експедицията, т.е. двамата монаси *ка̀улика* и петимата носачи холити. Вместо това ние щяхме да продължим няколко километра, за да разположим лагера в планините на Северо-Изток.

Не беше подходящо да се показваме за момента, тъй като нападението на селото на *дускхите* щеше да причини като последица тревога в областта и ние не знаехме каква ще е реакцията на официалните власти в Тибет, които навярно щяха да заподозрат нашата намеса.

Утрото започваше, когато спряхме, ставайки явно, че хубавото време, което ни съпровождаше дотогава, бе свършило. Гъсти облаци се носеха бързо във висините и един леден бриз, който ни смразяваше до костите, възвестяваше безпогрешно предстоящата буря. Касаеше се за една снежна буря и най-защитеното място щеше да бъде – парадоксално – равното поле: ако лагерувахме до скалите на някоя канара, бихме могли да се окажем погребани под някоя лавина. Най-сетне намерихме една висока падина – малка долчинка от 30 квадратни метра, заобиколена от полегати склонове, – и се захванахме бързо да издигаме високопланинските палатки.

Към пладне стана невъзможно да се остава навън, защото бризът се бе превърнал в истинска виелица и трябваше да се укрием в палатките: само тибетските коне, като синове на Зефира, каквито бяха, устояваха естествено на суровия вятър. Тази издънка на северо-западния мусон разтърсваше силно палатките и свиреше остро, сякаш ридаетйки – едно стенание, навярно излизащо от душата на Ригден Джъепо, плачеща за съдбата на своите почитатели.

Вътре в моята палатка заплашваше да се развилнее една друга буря. Но тази не я причиняваше вятърът, а бурният нрав на фон Гросен. За *Щандартенфюрера* операцията срещу *дускхите* представляваше чисто отклонение – загуба на време. Неговата мисия – да

намери експедицията на Шефер – не беше изпълнена; а времето продължаваше да тече безполезно. Според неговите логични преценки, сега бяхме по-зле от преди: на първо място, – разсъждаваше той, – не познавахме тайния път, който свързваше Преддверието на Шамбала с Портата на Шамбала, близо до езерото Куку Нор; на второ място – изглеждаше явно, че вече не можехме да ги следваме както дотогава, т.е. разчитайки на сътрудничеството на мрежата на *к̄ауликите*, тъй като шпионите-гурки бяха изпаднали от експедицията; и на трето място – можеше да се очаква, че по протежението на онзи път, посещаван рядко или никога, нямаше обитатели, които да разпитаем; но – на четвърто място – щеше да е много малко вероятно, че ако имаше такива, те щяха да ни дадат исканата информация, след като ние бяхме разкрили нашата принадлежност, противна на Бялото Братство, разрушавайки общността на ламите на Куркумената Шапка. – Какво тогава щяхме да правим, за да ги намерим, както нареждаха заповедите на III Дивизия на *R.S.H.A.*?

Аз се преструвах, че не обръщам внимание на тези въпроси и се задоволявах с това, да обяснявам на Оскар Файл действителните причини за неговото отвлечане от *дуксите*: действително, той бе попаднал в една засада; клопката беше част от един заговор между Ернст Шефер и ламите на Куркумената Шапка, който имаше за цел да осигури човешка жертва за Култа на Ригден Джъепо; но корените на тази конспирация бяха в Германия – сред предателите, нарекли се „*Здравомислещи Сили на Германия*”, които бяха планирали тази експедиция и преговаряха с Бялото Братство цената на неговата покрепа. И тази цена несъмнено щеше да бъде много висока: само за да прекосят Преддверието се изискваше едно жертвоприношение – екзекуцията на един символ на Новата Германия – смъртта на един есесовец – холокоста на един представител на Аристокрацията на Кръвта на Третия Райх. По-късно, в Шамбала, Шефер щеше да узнае останалите условия: Окултната Йерархия щеше да подкрепи конспираторите със своите магически сили и със своите ефективни синархични организации в замяна на разрушаването на духовните устои на Третия Райх. Не само Фюрерът и хората от неговия щаб трябваше да умрат, а Национал-социалистическата партия да бъде разтурена, но трябваше да се отстрани и ядрото на тумора; т.е. трябваше да се разпуснат *SS* и да се унищожи Черният Орден на *SS*, изстребвайки без милост неговите Посветени. Да, скалпелът на Братството този път щеше да стигне до дъното на раната, остъргвайки ако е необходимо костта на германската обществена структура: само така, след тази радикална хирургия, можеше да се издигне *Цивилизацията на Любовта* върху пепелта на Цивилизацията на Нацистката Омраза.

– Но това дотук ще се отнася само до една част от цената: с изпълнението на тези ръководни линии, предателите не биха постигнали нищо повече от това, да демонстрират добрата си воля за сътрудничество с Плана на Бялото Братство, – обясних аз на Оскар. – Пълната подкрепа ще дойде по-късно, ако победоносните конспиратори са склонни да стигнат до край и да се заемат с една дълбока трансформация на германското общество, която да заличи всички следи от Нацистката Култура и Хиперборейската Мъдрост: едно

германско общество, което да се интегрира мирно в Универсалната Синархия от втората половина на XX век, би се нуждаело, за да бъде отворено и заслужаващо доверието на Бялото Братство, от една демократично-либерална форма на управление и една Официална Култура, в която да имат свободен израз ционизмът, юдео-масонството и юдео-марксизмът или идеологиите, породени от тези синархични течения. Едва тогава, ако управляващите предатели осъществят тези условия на договора, Германия би застанала на страната на Бог, на Доброто, на Любовта и на Правдата; и германците биха се оказали завинаги откъснати от злостните Божества на своите предци.

Така е, Оскар, – заключих Аз. – Ернст Шефер е още един от многобройното множество предатели. Неговата функция в конспирацията е да подпише от името на „Здравомислещите Сили на Германия” един синархичен Културен Договор с представителите на Бялото Братство. Не мога да ти разкрия в какво се състои нашата мисия и как ще провалим плановете му, но те уверявам, че още в Германия съдбата ти е била решена. Ти никога нямаше да преминеш през Преддверието на Шамбала!

Оскар се чувствуваше глупаво, след като узна, че Ернст Шефер го бе обрекъл да умре в Тибет от самото начало, че навярно единствено с тази цел му бе позволил да участва в Операцията „*Алтвестен*” и че шпионажът, който извършваше за мен, е бил на свой ред наблюдаван от двамата професионални шпиони от S.D., също участващи в експедицията. И като връх на всичко той трябваше да узнае, че бе причинил неволно смъртта на Ганги.

– Бил съм глупак, – заяви засрамен той. – А като си помисля, че *Аз се осмелявах да те съветвам теб* за начина, по който трябва да действуваш и ти внушавах да се посъветваш с Рудолф Хес. Всички са се подигравали с мен!

– Не се измъчвай, Оскар, тъй като по онова време Аз не знаех тези неща. И до последния момент не знаех за съществуването на другите шпиони между вас. Сега трябва да мислим само как да попречим на долния предател Шефер да осъществи пъклената си мисия. Ти ще дойдеш с нас и ще узнаеш края на историята, ще видиш провала на суетните му усилия да разруши Новия Ред, – заявих убедено.

– Много ясни понятия и възхитителна вяра имате, фон Зюберман, – намеси се фон Гросен, поемайки отново командуването. – Но Вие не сте ми казали как ще намерим Шефер в този лабиринт от плавнини, докато зимата почти ни застига. Как ще го търсим? Може би считате, че е възможно да се претърсва наслуки един подобен регион?

Наистина, Аз няхах ни най-малката представа какво да отговоря на тези въпроси. Пред натиска на *Щандантенфюрера*, успях само да предложа:

– Трябва да попитаме *кѝуликите*. Навярно те знаят някакъв начин да намират хората, придвижващи се по територии, които за тях са много добре познати.

Карл фон Гросен се хвана с ръце за главата, разбирайки, че подозренията му са били основателни: Аз не притежавах решението на проблема за намирането на Шефер. (*Mein Gott!* – ако се проваляхме в тази задача, не можеше и да се мечтае за връщане в Германия!). Тази операция – Химлер и Хайдрих му го бяха казали съвсем ясно – **би могла да бъде едно пътуване без връщане**. Провалът не беше позволен. Ако той се провалеше, би трябвало да извърши един вид *харакири* или *сенуку* – почетното ритуално самоубийство на японските самураи.

Но фон Гросен освен упорит, беше и човек с пословично хладнокръвие. Въпреки опасенията си, той каза:

– Добра идея, фон Зюберман, ще се опитаме да я приложим на практика веднага.

Без да очаква отговор, той разкопча входа на палатката и се втурна навън с енергични жабешки скокове. Отвън вилицата се усилваше. Последвах го смутен и влязох с него в една от съседните палатки на *лопите*. За разлика от нас, които се бяхме сгушили в нашите спални чували, петимата тибетци, които видяхме пред нас, носеха само униформите на английски високопланински носачи: зелени якета, панталони и високи обувки.

Съзерцавах с празен поглед как снегът от дрехите им се топеше, а водата капеше и течеше по тъканта на пода към отходния отвор, докато фон Гросен разпитваше тибетците на *бодскад* от Ям. Естествено, вътрешно призовавах Боговете, отправяйки една молитва да стане някакво чудо и *кѝуликите* да знаят отговорите на въпросите, които обсебвах *Щандартенфюрера*.

Скоро – и мога да уверя, че бе за пръв път път от седмиците, през които бяхме заедно, – видях как всички *лопи* се усмихват в унисон. Да, нямаше съмнения: те ни гледаха и се усмихваха! И след като си размениха съучастнически погледи, те отново ни погледнаха и се засмяха още по-силно. Накрая изпълниха палатката с хор от неудържими смехове.

Суровото лице на водача есесовец изразяваше сливане и моето би трябвало да изглежда по подобен начин. Но и двамата изчакахме търпеливо *лопите* да овладеят веселието, което бе предизвикал у тях въпросът на фон Гросен, опитвайки се с надежда да предусетим един положителен отговор в изумителната им реакция.

– Какво мислите за това? – казах на немски.

– Имам чувството, че се отнася до Вас, – отвърна загадъчно той. – Предполагам, че те вярват, че Вие знаете начина за проследяването на Шефер.

Така беше. Когато общото веселие приключи, фон Гросен повтори въпроса си: имаше ли някакъв начин да се намери западната експедиция, сега, след като те бяха прекосили Преддверието на Шамбала? *Лопите* отново се спогледаха помежду си, изкушени да се засмеят, но накрая един от монасите *кѳулика* взе думата:

– Не се смеем на вас, макар че вашият въпрос доста прилича на онова, което вие сте склонни да наричате *шега*. Но не на друго, а на шега ни прилича това, да се пита как може да се проследи нещо или някой във Вселената, когато този, който пита, върви, съпроводен от господаря на кучетата *дайви*. Отговори ни сериозно: кой би могъл да се скрие и къде би намерил убежище, след като кучетата *дайви* се подчиняват на повелята на Сина на Шива и тичат по неговите стъпки?

Фон Гросен не знаеше какво да отговори и ме погледна в очите с враждебно изражение.

– Кълна се, че не го знаех! – извиних се, шокиран от възможността той да си помисли, че Аз не искам да следвам Шефер.

– Кажете ми какво трябва да сторя и ще го направя! – извиках ядосан на монасите. – Вашият Гуру не ми даде никаква друга информация, освен една неразбираема Янтра, а само допреди 60 дни Аз няхах и най-малката представа, че съществуват кучета *дайви*. Обяснете ми вие какво трябва да направя, за да накарам тези зверове да намерят германската експедиция.

Лопите отново се спогледаха помежду си, но лицата им сега изразяваха обичайното безразличие. Този, който бе заговорил и когото наричаха *Шривиря*, взе думата:

– Без съмнение, ти също се шегуващ, о Свами³³⁵. Защото ти, който се намиращ отвъд Кула и Акула, би трябвало да знаеш по-добре от всеки как да направляваш кучетата *дайви*. А ако не го знаеш или си го забравил, няма да ти е трудно да го узнаеш или да си го припомниш, използвайки *Скротра Крѳм* – трансцендентния Слух на Тулкусите, с който си надарен. Нашият Гуру ти е разкрил *Килкхор свади*, посредством който е възможно да се образува *коя да е дума или име на Сътворените неща*; и ти знаеш *името* на вашия враг. О, Сахакаладай, Магията е Власт: а думите и имената са инструментите на Магията. Възпроизведи името, към което искаш да насочиш кучетата *дайви* с магическия език на *Килкхор свади*, и те ще ти се подчинят.

Било защото действително вярваше, че се касае за шега или за някакво изпитание, или понеже не желаше да продължава да говори по темата, но нямаше начин да се придобие повече информация от лаконичния Шривиря. Последните му думи бяха:

335 *Свами* (санскр. *svāmin*) – „господар, собственик; духовен наставник“ (бел.прев.).

– О Махешвара³³⁶, ти, който никога не дискутираш, не успяваме да разберем какво целиш, за да ни объркваш с въпроси, на които само ти можеш да знаеш отговорите. Кръгът *Кāула* познава Магията, която позволява съществуването на кучетата *дайви*, но никой, който не е Велик Гуру или Тулку, не успява да ги владее с ума си – единственият начин, чрез който те получават заповеди: те чуват единствено Вътрешния Глас на Гурувците и Боговете, които са отвъд Кула и Акула – тези, които са като Шива, **или имат неговия Знак като теб**. Аз съм роден в един Манастир на Кръга *Кāула* и баща ми и дядо ми бяха Посветени *кāулики*; и нито аз, нито баща ми, нито дядо ми сме виждали някога един Гуру, способен да говори с кучетата *дайви*, докато Боговете не те изпратиха при нас. Ако искаш да се увериш, това че сме те срещнали, ни прави горди. Но не ни засрамвай повече с въпроси, които принадлежат на Боговете. Знаем за нашата слабост и объркване в Преизподнята на *Мāйā* и ще направим всичко възможно, за да поправим това. Повярвай ни, о Кшатрия: един ден ние ще изплаваме от човешката мизерия, в която се е потопил Духът, и ще бъдем като теб! Тогава ще имаме отворен *Скротра Крām* като теб и ще можем да знаем всичко; и Боговете ще ни разкриват тайните на Тантра; и *свади дайвите* ще ни се подчиняват като на теб!

Върнахме се в палатката дълбоко впечатлени, макар и по различни причини. Фон Гросен се изненадваше, че суровите *кāулики* се размекваха в мое присъствие и се отнасяха с мен почти като с един Бог. На мен пък именно това почтително поведение ми причиняваше нескриваемо неудоволствие, навярно защото не успях да разбера напълно това, което се случваше около мен: откакто бях отвлечен от Офитите през моето детство до този момент се беше случвал феноменът, че определени особени хора възприемаха в мен – или чрез мен – едно духовно значение, което ги изтръгваше от материалния Свят и ги извисяваше към най-високите върхове на Вечния Дух, Безкраен и Несътворен. И това значение произливяше от един Знак, който се разкриваше в мен – или чрез мен – един Знак, който Офитите наричаха „на *Луцифер*”, Конрад Тарщайн – „на *Източника*”, а *кāуликите* – „на *Шива*”. Особените човеци, които го възприемаха, – според Тарщайн и в съгласие, както виждам сега, с Белисена Вилка, – споделяха с мен общия Източник на Духа и носеха в Чистата си Кръв несъзнателно Символа на Източника. Затова те възприемаха Знака на Източника в мен; всъщност, те не го **познаваха** тогава, а го **разпознаваха**, проектираха го в мен и тогава той ставаше съзнателен, откривайки Присъствието на Духа в Самостта, разкривайки Мистерията на Източника. Но това значение, което аз проявявах и което тези особени човеци разбираха, **беше незначително за мен**.

Строго казано, следваше да кажа **не-значително**, защото Знакът беше много важен за мен, въпреки че не можех да го разбера – не можех да обхвана съдържанието му със

336 Санскр. *maheśvara* – букв. „велик господар, вожд” (бел.прев.).

съзнателния ум. И тази интелектуална неспособност беше причината за смущението, което все още причиняваше у мен установяването, че някои особени човеци го възприемаха. Можех да го търпя, както при случая в Пагодата на *кѐуликите*, но винаги излизах с неприятно чувство от това преживяване.

Този път, към смущението от това, да се чувствавам надхвърлян от значението на Знака, се присъедини ефектът от невероятното познание, което *кѐуликите* имаха за Вътрешния Слух. Как бяха узнали те, че Аз притежавах тази способност – продукт на харизматичната мощ на Фюрера – е нещо, което никога не узнах. Но фон Гросен бе запленил от тази тема, след като съмненията му бяха разсеяни от необичайното обяснение на Шривиря, и въпросът за Вътрешния Слух не му бе убягнал. Едвам се бяхме настанили в палатката и той запита направо:

– Какво, по дяволите, е това за *Скромта Крѐм*, фон Зюберман?

– Съжалявам, *mein Standartenführer*, – казах веднага и не без известна грубост, – но не мога да Ви отговоря на този въпрос. Ще ви кажа само, че ще направя всичко, което мога, за да осъществя идеята на монасите *кѐулика*. Ако е вярно, че кучетата *дайви* са способни да проследят Ернст Шефер, бъдете сигурен, че ще го направим. Ще работя от този момент, за да намеря решението на проблема и ще употребя *Скромта Крѐм*, ако е необходимо. Това е всичко, което мога да кажа.

Очите на фон Гросен хвърляха искри, но както обикновено, той запазваше спокойствие и не ме обезпокои повече. Несъмнено Аз не можех да говоря с него за Вътрешния Слух, защото Конрад Тарщайн бе взел дума от мен, че ще го правя само с „*членовете на моя собствен Кръг*“; а едно шесто чувство ме предупреждаваше с виковете, че фон Гросен не беше такъв.

Онази нощ, докато всички спяха, Аз се реших „*да употребя Скромта Крѐм*“, т.е. да комунирам с Гласа на Капитан Киев. Както първия път, както винаги, не след дълго се оказах наводнен с Мъдрост. Така разбрах, че *биджите* на Янтрата не само позволяваха да се излъчи едно множество от фиксирани заповеди, според това, което ми разкри Гуру Висарага, но и че те съставляваха една Азбука на Силата, с която можеше да се образува „*кое да е име на сътворените неща*“: *кѐуликите* явно знаеха за това свойство, но не познаваха азбучния ключ, който подреждаше 49-те *биджи* и правеше възможно кодифицирането на коя да е дума. Въпреки това, за тях не би било трудно да открият Азбуката на Силата, прилагайки криптографичен анализ на „*командните думи*“ за кучетата *дайви*, които фигурираха в техните магически формули.

Както и да е, истината бе, че на мен ми бе разкрита цялата тайна. Сега Аз познавах един символ, подобен на плана на един лабиринт, който приложен върху Янтрата,

придаваше на *биджит* определен порядък, към чието поддръждане трябваше да се нагодят образуваните думи. Потвърдих го няколко пъти с „*командните думи*” на Гуруто и когато бях сигурен, че няма да допусна грешки, се захех със задачата на превода изречението „*следвайте Ернст Шефер*” на езика на *Янтра свади*.

Глава XXX

През нощта вилицата се успокои и на сутринта небето се виждаше ясно, без следи от миналата буря. Дори вятърът бе спрял напълно и *вāю таттва*³³⁷ изглеждаше спокоен: едно тотално мълчание царуваше сега над малката долчинка. Плахите лъчи на *Сурия* – Слънцето – едвам успяваха да разтопят част от натрупания сняг. Но по-сияен от Слънцето бях Аз, защото макар и да не бях спал през цялата нощ, бях сигурен, че съм намерил решението за насочването на кучетата *дайви* по следите на Ернст Шефер и тази находка ме стимулираше и превъзбуждаше.

Като ме видя, фон Гросен нямаше нужда да пита нищо, за да узнае, че проблемът бе решен. Вместо това той се зае да изпрати един *лопа*, за да каже това на гурка и да му съобщи местоположението на нашия лагер; след това се съсредоточи в изучаването на непълните карти на Тибет и Западен Китай. Прекарах сутринта, разговаряйки с Оскар и другите офицери *SS*, а към пладне обядвахме *цампа*³³⁸, сготвена от монасите в една тенджерата, около която всички заедно образувахме един голям кръг от братя по оръжие. Скорошното приключение ни бе приближило до опасността и смъртта, оставяйки като положителен остатък едно здраво другарство, което ми напомняше за дните в *Хитлерюгенд*. Да, дори мога да те уверя, *Neffe* Артуро, че в онези моменти ме обземаше една безгрижна радост.

Вече се свечеряваше, когато пристигнаха гуркът, *лопът*, изпратен от фон Гросен, двамата *лопи*, които оставихме в Юшу, и петимата носачи холити с яковете, жосите и страховитите кучета. Мисля, че никога в живота си не съм се чувствувал толкова доволен, както в този случай, когато си получих обратно кучетата *дайви*. Пристигането им бе посрещнато с много радост от офицерите *SS*, защото освен провизии, с яковете идваха други петдесет пълнителя за „*Шмайзер*” и патрони за „*Люгер*”, тъкмо за попълването на изразходените срещу *дускхите* муниции. Двамата монаси *кāулика* носеха и свежи новини за атаката, събрани по пътя Чанг-Лам.

337 Санскр. *vāyu tattva* – „въздушния елемент” (бел.прев).

338 *Цампа* (тиб., писано *rtsam pa*) – традиционно тибетско ястие, основна храна на тибетците, представляваща леко препечено брашно от ечемични зърна, понякога също пшенично или оризово (бел.прев).

Цялата област на Тибет беше, както изглежда, разбунена от събитието. По пътя ги бяха настигнали войските на някакъв титулован „Княз на Куку Нор“, но след получените обяснения, им бяха позволили да продължат без проблеми. Този инцидент бе последица от гражданската война: в един момент от своята История страната Тибет е стигала до езерото Куку Нор; впоследствие, китайците образували провинцията с това име и накарали границата на Тибет да се отдръпне на юг от река Яндзъ-Дзян; а напоследък, с присъединяването на други малки държави, княжества или тибетски феодални владения, бяха съставили голямата провинция Цинхай.

Когато започна войната между Япония и Китай, и по причина на отсъствието на централна власт поради окупацията на столицата на Небесната Империя, тибетците бяха видели възможността да си възвърнат старите владения и да станат независими от Китай, присъединявайки се отново към Тибет. В този конкретен случай бунтовният Княз на Куку Нор беше един ревностен будист от тибетското племе *лубум*, чиито членове образуваха част от ламаистката аристокрация. Неговата преданост и почит към Далай Лама нямаша граници и агресията срещу *дускхите* го беше засегнала дълбоко: по тази причина той бе изпратил няколко въоръжени отряда в търсене на нападателите.

– „Ние сме, – казали лопите, – служители на един богат търговец от Бутан, отправящи се към Синин, за да разменят своята стока“.

Пътували със съгласието на Дхарма Раджа, за когото трябвало да изпълнят определени задачи. И показали на тибетските войници едно писмо на Дхарма Раджата, в което фигурирал списъкът на нещата за купуване.

Това било достатъчно. *Лопите* им подарили една бутилка бутанска ракия *солджа* и войниците им дали достатъчно информация. „Трябвало да се пазят по време на пътуването, защото имало една добре въоръжена банда разбойници, която действувала в областта. Те наскоро нападнали и унищожили едно село на мирни и святи ламы, от което се вижда съвсем ясно, че не се касае за тибетци, нито дори за религиозни хора, а за нежелани чужденци. Освен ако те не са били членове на тайната секта *Кѝула*, които мразят будистките ламы и индуистите като цяло; но те никога не биха се осмелили на такова нещо. Оцелелите *дускхи* твърдели, че били нападнати от Асури³³⁹, но войниците не били толкова лековерни и подозирали, че „*Демоните*“ били в действителност западни бандити, подпомогнати от китайски убийци. Ако били прави, злодеите възнамерявали да се върнат в Китай през неопределената граница на изток, която те се заемали да охраняват от този момент“.

Така че бяхме издирвани и, както мъдро предричаше фон Гросен, нямаше да можем да се покажем за доста време. Монасите *кѝулика* имаха и други новини.

339 Санскр. *Asura* – в индийската митология – демон, противник на боговете (бел.прев.).

Техните контакти с членовете на Кръга *Кѳула* им бяха позволили да узнаят, че едно дълбоко подмолно движение на симпатия към нас се оформя в целия духовен Тибет. Мнозина се възхищавали от онази група Посветени, които избиват без милост учениците на Господаря на Шамбала. Щеше да бъде много трудно да се върнем в Бутан по същия път, но нашите тибетски съюзници ни гарантираха едно сигурно измъкване през Китай до японските линии. Япония тогава се намираше в отлични отношения с Германия и в германското консулство в Шанхай функционираше активно една делегация на Тайната Служба на *SS*. Ако стигнем дотам, бихме могли да се качим на кораб без проблеми. Общността *кѳулика* на Синин щеше да ни помогне в това начинание.

Но беше все още преждевременно да се говори за излизане от Тибет. Преди това трябваше да намерим Шефер и да неутрализираме неговите планове.

– В състояние ли сме да потеглим призори, фон Зюберман? – попита учтиво фон Гросен.

– *Jawohl, mein Standartenführer!*³⁴⁰ – отвърнах уверено.

Оставихме всичко готово, а призори вдигнахме палатките и се приготвихме да потеглим. Фон Гросен очакваше, че аз ще му покажа ясно посоката, но единственото, което можехме да направим, беше да следваме кучетата *дайви*. Обясних му това и застанах пред колоната, вземайки в двете си ръце поводите на булдозите. От Безкрайността на Духа, отвъд Кула и Акула, се спусна повелята „да се следва Ернст Шефер” на езика на *Янтра свади* и тя проникна във Вселената на Сътворените Форми, прекоси *ѳкѳѳа таттва*³⁴¹ и се внедри в душевното тяло на кучетата *дайви*. И невероятните животни, сякаш действително надушвайки една физическа следа, се вцепениха, протегнаха глави нагоре, а сетне полетяха като стрели в посока на Север.

Пътувахме няколко дни по този начин, все така съпровождайки кучетата *дайви*, а те – следвайки невидимите следи на германската експедиция. В началото фон Гросен не повдигна никакво възражение, но сетне той започна да се безпокои, да губи доверие и да намеква открито за възможността кучетата *дайви* да са се отклонили. В интерес на истината трябва да кажа, че не му липсваха основания да се съмнява, тъй като изменчивия

340 Нем. “Тѳй вярно, Щандартенфѳюрер!” (бел.прев).

341 Санскр. *ѳкѳѳа таттва* – „етерен елемент, пространство, небе” (бел.прев.).

ход на булдозите, които отиваха ту на Север, ту на Изток, ту се връщаха на Юг, ту завиваха на Запад, го беше дезориентирал напълно.

Компасът му и неговите карти били напълно безполезни – каза ми драматично той един ден:

– Ние сме изгубени в сърцето на Тибет – в едно място, напълно непознато за цивилизацията! **Може би в едно място, което не е от този Свят!** – Не че рационалният фон Гросен беше станал внезапно суеверен: оказваше се, че кучетата *дайви* ни водеха действително по един път, който не изглеждаше да е от този Свят. В онзи момент ние се намирахме в една огромна долина, окичена с обичайна растителност и надарена с пролетен климат; всичко там бе спокойно и съвършено: **само че това място не можеше да съществува там, където беше.** Забелязах една малка птица, кацнала на клона на едно дърво, видях един храст с жълти цветове, хвърлих празен поглед към един бързоног заяк и разбрах, че това обстоятелство нямаше обяснение. Едва тогава ме обзе безпокойство и признах, че претенциите на фон Гросен имаха основание.

„Къде, по дяволите, се намираме?“ – помислих, докато спирах булдозите с една умствена заповед. Фон Гросен ме наблюдаваше раздражен.

– Най-сетне схванахте проблема! От известно време Ви предупреждавах, че нещо не върви добре, но Вие не ме слушахте. Вие не слушате никого. Обръщате внимание само на проклетите си кучета. Не отричам, че във всичко това има нещо свръхестествено, което може би не мога или не бива да разбирам: приемам го и не възнамерявам да променям нещата. Зная, че кучетата ни водят по странни, нелогични пътища, за да настигнем онези, които също вървят по един магически път. Знам го и не се опитвам да разбера как го правят. За това сте Вие. Но чуйте ме добре, фон Зюберман: не може ли да се случи така, че в този или в друг Свят кучетата могат да се дезориентират, да се отклонят, да изгубят дирята на Шефер и ли да тръгнат по фалшива следа? Не е ли възможно някакви други Магове, наши врагове, навярно, да се намесват в техния курс?

– Абсолютно, не! – казах му аз, но сега той беше този, който не слушаше.

– Преди една седмица вървахме уж към езерото Куку Нор, т.е. на Северо-Изток. Знаете ли в коя област би трябвало да се намираме?

– Да, – съгласих се неохотно. – В Цинхай. Тази долина...

– Не, фон Зюберман: Вие знаете много добре, че тази долина, такава, каквато е, **не съществува в Цинхай!** Вие сте **Остенфюрер**, ако не си спомням погрешно: прочетох го в досието Ви. Ще рече, че Вие познавате достатъчно добре географията на Азия. **Би трябвало** да се намираме в Цинхай и понякога изглежда, че сме там, но определено **това не е Цинхай!** Не знаем дори дали е Тибет!

Карл фон Гросен се засмя истерично и продължи. Реших да го изчакам да се успокои.

– Погледнете компаса! Натам е Изток, откъдето дойдохме. Помните ли голямото езеро, което видяхме с биноклите вчера и което се съгласихме, че не би могло да бъде друго, освен Куку Нор? Е, добре: източният бряг на това езеро достига долината на Цинхай между планините Нан Шан на север и планинската верига Куен Лун на юг. Знаете ли разстоянието между езерото и планините Куен Лун? Ако желаете, можете да се консултирате с картата.

– Имайки предвид, че веригата Куен Лун се простира успоредно от Изток на Запад, мисля, че има около 30 километра между езерото и нейния западен край, веригата Амне Ма-Чин, – казах по памет, – а между източния бряг и западния край на Куен Лун, веригата Алтън Таг например, има вместо това около 1000 километра.

– Така е! – потвърди триумфално той. – Сега погледнете с бинокъла на юг. Разпознавате ли онези планини, на не повече от петнадесет километра?

– Това са планините Алтън Таг! – възкликнах изумен. – Крайният Запад на планинската верига Куен Лун!

– А струва ли Ви се, фон Зюберман, че от вчера до днес сме могли да изминем 1000 километра?

– *Nein!*³⁴²

– Сега говорите разумно, – одобри той. – Ще Ви кажа колко изминахме, тъй като направих точни изчисления: *само двадесет и пет километра*. Разбирате ли? *Свързали сме само с 25 км две места, които нормално са разделени от 1000 км*. Какво е станало с нормалното разстояние? Скъсило ли се е? Разберете, фон Зюберман: *на планетата, на която сме се родили и която сме изучавали, езерото Куку Нор не се намира на 25, а на 1000 километра от планините Алтън Таг. Това място е Тибет и Китай едновременно!*

Пред осезаемата реалност, че се намираме пред планините *Алтън Таг*, в западната част на планинската верига Куен Лун, се изясняваше изненадващо значението на кодовото име „*Altwestenoperation*”, което ние схващяхме като „*Операция Стар Запад*”: изкусно, те бяха съкратили китайската дума *Алтън*³⁴³, за да образуват немската *Alt* – „стар”. Едва тогава, почти в края на приключението, се разбираше истинският смисъл: злощастната

342 Нем. „*Ne!*” (бел.прев.).

343 Заемка от уйгурски: *алтън* – „злато” (така *Алтън Таг* = др.тюрк. *Altın Tagh* – означава „Златна Планина”) (бел.прев.).

мисия се наричаше в действителност „*Операция Алтън Таг*”. Мислех си глупаво за това, докато фон Гросен настояваше за необходимостта да се преразгледа Стратегията на Операция „*Първи Ключ*”: той, който преди една седмица ме караше да приложа способността на *Скромта Крѝм* и да пусна кучетата по следите на Шефер, сега утвърждаваше необходимостта да се преразгледа собствената му Стратегия: *Wahnsinn!*³⁴⁴.

Бяхме започнали да говорим настрана от останалите от кервана, но тримата офицери *SS* се бяха приближили мълчаливо и сега бяхме заобиколени от тях. Фон Гросен въздъхна и постави бащински ръка на рамото ми.

– Погледнете тибетците, – посочи той. – Не ви ли се струва необичайно тяхното изражение? – Действително, тук фон Гросен не преувеличаваше: държанието на монасите *кѝулика* бе несъмнено извън обичайното. Естественото и несмутимо спокойствие беше изчезнало и те изглеждаха нервни и разтревожени. Тези воители, които не трепваха пред един стократно превъзходящ ги враг, се въртяха неуморно, за да наблюдават всички посоки, сякаш очакваха, че самият Сатана ще изскочи иззад гърбовете им! Не бях забелязал това преди, защото кучетата привличаха цялото ми внимание, както ме упрекуваше фон Гросен.

Изругах вътрешно и само прошепнах:

– Това е любопитно...

– Любопитно ли? Това е невероятно! Вие едва сега го забелязвате, но това е така от един ден. Опитах се да разбера какво им става, но ми отвърнаха с увъртания. Но на Вас, когото уважават, няма да откажат да отговорят.

– Искам да знам какво става, фон Зюберман! – продължи той. – Преди да продължим това пътуване за луди, искам да знам какво става: дали сме се отклонили или сме в друг .Свят, или какво им става на тибетците, искам да знам всичко! Няма да се противя да потеглим отново, водени от кучетата, ***но считам за необходимо да размислите и да си дадете сметка за това, което става около Вас.***

Очевидно моята абстрахираност от последните дни го беше подразнила. Но фон Гросен грешеше. Ако възнамерявах да намеря Ернст Шефер, ако исках кучетата *дайви* да се подчиняват на правилната повеля, най-лошата грешка, която можех да извърша, би била „*да си давам сметка за това, което става около мен*” и „*да размишлявам*”. Тайната на контролирането на кучетата се състоеше именно в способността да се разположа ***далеч от всяко „около*”** – извън Пространството и Времето – отвъд Кула и Акула; и най-вече, изискваше се да не мисля, да не възприемам, ***да не „размишлявам*”**.

344 Нем. „*Безумие!*” (бел.прев.).

Без да забележи, *Щандартенфюрерът* искаше да ме накара да изпадна в *Māyā* – Илюзията на материалните форми, които изпълваха нашето „около“, съставлявайки контекста на Великата Измама. Но той беше един високо културен човек, който говореше откровено за Врила и показваше разбиране на термините на Духа: Вечността, Безкрайното, Абсолютната Свобода. Как да му обясня, тогава, това, което той вече знаеше? Реших да си премълча. Не исках да го наскърбявам, тъй като можех да припиша неговото забравяне на основните принципи на Хиперборейската Мъдрост единствено *на едно дълбоко усещане за ужас*.

– Ще разпитам гурка, – предложих. – Струва ми се, че той е този, който има най-голямо сходство с нас.

Фон Гросен бе съгласен и веднага го повикахме. Както той предполагаше, Банги не отказа да ми отговори.

– Ние се намираме, – каза той, – в „Долината на Безсмъртните Демони“. Много близо до тук трябва да се намира Портата на Чанг Шамбала. Вие не сте развили психичното зрение и затова не виждате Светилището на Царицата-Майка на Запада. Но от един ден насам се приближаваме към него и ние, *кѝуликите*, го възприемаме все по-ясно всеки миг.

Гуркът сочеше към планините Куен Лун. Понякоха той говореше на *бодскад*, а понякога на английски и немски, което показваше неговото смущение.

– Да! Там е Светилището на Си Уанг Му³⁴⁵, Противницата на Кула! – заяви, потръпвайки той. – Тя е онази, която други наричат Долма, Тара, Гуан Ин, а също Бина – Майката на смъртните човеци от глина. Преданието казва, че в тази Долина на Безсмъртните влизат само онези, които Тя обича и желае да съхрани, за да почитат Създателя Брахма и да служат на Царя на Света, т.е. влизат само онези, които мразят Кула, които отхвърлят Вечната Сватба с Абсолютната Шакти – не-човеците, не-мъжествените. Никога един *кѝулика* не е стъпвал на този път, противен на *Дао – Пътя и Края в Началото*; никога един Съпруг на Кула не е вървял по такъв жалък път, противен на собствената Вруна!

Ти и кучетата *дайви* сте ни довели в Ада, за да участвуваме с физическо тяло в най-голямото предизвикателство на този живот. *Тя ще се опита да ни превърне в животни, но ние ще се сражаваме тук, ако е необходимо; за Шива и за теб, Сине на Шива; и за вашия Фюрер, Господаря на Абсолютната Воля. Но най-вече ние ще се сражаваме, защото знаем, че ти, който си ни повел на Война срещу Асурите, няма да ни оставиш в Ада. Ти си един Воин на Небето и Ада, един Човек на Честта, и ти ще*

345 Кит. *Xī Wáng Mǔ* – “Царицата-Майка на Запада” (бел.прев.).

знаеш как да ни измъкнеш оттук! – Това негово убеждение, ненужно е да обяснявам, ме впечатли дълбоко.

– В Ада ли се намираме? Наистина сме стигнали далеч! – коментира иронично фон Гросен. – Възможно е тогава кучият син Шефер да се намира наблизо, тъй като това е най-подходящото място за него.

Разбира се, никой не си представяше, че шегата на фон Гросен съответствуваше съвсем точно на реалността: предателят и германската експедиция се намираха наблизо, много близо дотам. Пътуването обаче не бе подновено до следващата сутрин по моя инициатива. Искях всички да си починат и потърсих тривиални извинения, за да оправдая задържането. Обясних на вече не толкова забързания *Щандартенфюрер*, че имам нужда „да размисля” върху видяното и чуто и да преразгледам заповедите за кучетата *дайви*. И мисля, че за пръв път в това пътуване, от Бутан насам, всички бяха вътрешно благодарни, че ще трябва да загубят един ден на Прага на Долината на Безсмъртните Демони.

Другарството не е една количествено определима *връзка*, едно измеримо *отношение*, едно *съотношение* между съратници. То не е емоционална връзка като приятелството, а *духовно съгласуване – твърдост на идеали, които се осъществяват едновременно*. Другарството се определя от абсолютни мигове: времето и пространството на факта; но то е лишено от протяжно времево измерение, т.е. другарството не допуска категорията продължителност – един постоянен Другар, подобен на един приятел, е немислим. Другарството създава Другари на действието, на съвпадащото обстоятелство; то предполага срещата на двама или на няколко души в един и същ миг с един общ идеал, който се *осъществява*. Приятелството, от друга страна, е времево протяжно и пространствено ограничаващо и обхващащо; то се състои от една груба, почти измерима сантиментална връзка, която свързва лицата, независимо от факта, в който те участвуват. Приятелството е независимо от всякаква етична норма, защото то произлиза от сърцето като всяка емоционална връзка. В другарството – напротив – винаги присъствува Честта. Искане се да не се поставя под въпрос моралното поведение на един приятел; задължително е, вместо това, да се наблюдава етическата позиция на един Другар: *би могло да се предаде родината с помощта на един приятел, но само с помощта на един Другар е възможно да се умре за родината*.

От противопоставянето между емоционалното приятелство и духовното другарство, се вижда ясно защо предателят успява да продължи своето предателство във времето – „*завинаги*”, аналогично на приятелството, – и защо героят трябва да прояви своята доблест в акта на един миг – миг, който Честта и етиката на смиренето задължават да бъде забравен впоследствие: този миг на героя, който носи имплицитно цялата доблест в

акта на своята поява, е абсолютната инстанция на Другарите – съвършеното съгласуване на тези, които ще се борят за един и същ идеал. Защото – и обяснението е явно – мигът на героя е едно време, присъщо на Кшатриите, на Воините, т.е. на Другарите.

В един окоп са се укрили един командир и десет войника. Внезапно вътре пада смъртоносна граната. Един войник се хвърля върху нея и смекчава експлозията със своето тяло: той е умрял, но е спасил всички останали; той е *герой*. Трябва да се забележи в този пример, че героят в своята абсолютна инстанция е *харизматичният водач* на групата. Нека разгледаме това внимателно: касае се за една професионална войска, съществуват йерархии и военни чинове, началници и подчинени, командири и войници. Но тази външна организация, този повърхностен ред няма значение пред немислимата Смърт; вътрешните сили на човешкия порядък са безсилни, за да се противопоставят на разлагащата мощ на Смъртта. Когато гранатата пада в окопа, реални са само Смъртта и хората, които ще умрат: в този миг на ужас няма началници и подчинени, командири и войници, а хора, които ще умрат. Но някой решава да постави тялото си срещу Смъртта. Помисля го за миг и го решава: той ще спре Смъртта, не ще ѝ позволи да мине отвъд него. Това не е самоубийство: това е акт на отдаване на собствения живот в полза на един идеал: „Умирам, за да възтържествуват те”.

Първо действие: Гранатата пада в окопа и гранатата е Смъртта – пред Нея: една група хора, която ще умре.

Второ действие: Един човек се издига над собствената си човечност и решава „*да умре той сам и да спаси тях*”, „*за да възтържествуват те*”. И този, който действа така, не е нито командир, нито войник, защото доблестта не изисква йерархия, а герой. Ето това е чудото: *един войник овладява абсолютната инстанция и престава да бъде войник, за да се превърне в герой. И вече няма командири, нито войници, нито дори хора, които ще умрат, а героят и неговите Другари.*

Неговите съратници – командирът и войниците – са Другарите, които се съгласуват заедно с него в акта на Смъртта. Но над всички актове се намира целта на войната – идеалът на война: родината или навярно някаква национална цел. Осъществяването на идеала се нуждае, прочее, от факта на живота. Смъртта в този случай е Врагът. Оттук това, че за да спре Смъртта – да избегне прекратяването на живота на онези, които се борят за идеала, – ще бъде един акт в служба на идеала, извън всякакъв правилник. Ако не беше така, актът на героя ще бъде едно просто самоубийство и оцелелите щяха да са съхранили един живот без смисъл. Но животът, спасен от Смъртта, има смисъл: *възтържествуването на идеала*. Героят се хвърля върху гранатата, но казва съвсем ясно на всички: „*умирам, за да триумфирате вие*”, т.е. „*умирам така, за да възтържествуваме всички*”, „*умирам така, за да възтържествува идеалът*”, „*възтържествувайте!*”, той не им казва: „*подарявам ви живота*”.

А как им го казва? – *Харизматично*. Всички го чуват с Кръвта, затова не чувствуват, че дължат живота си на героя, а че трябва да възтържествуват – да разгромят Врага, *да изпълнят неговата повеля*. Има ли тогава заповед? Да, но не повърхностната заповед на военната организация, а формалността на Мистиката: в мига на хвърлянето си героят е *харизматичният водач* на своите Другари и последната му мисъл е една *заповед*, на която всички ще се подчинят. Една заповед, дадена извън военната йерархия, свободна от веригата на командването, но надарена с по-голяма сила от кое да е външно разпореждане, защото тя е била излъчена вътре във всеки един от тях, едновременно с експлозията на Смъртта. Под Мистичната форма на идеала, Другарите са получили в един-единствен миг заповедта на харизматичния лидер, който е такъв, защото тази абсолютна инстанция превъзхожда всички тях с героичната доблест на неговия акт.

Връщайки се към предишното сравнение, сега може да се прецени по-добре разликата между приятелството и другарството: *приятелите могат да ни дадат много, включително всичко, което имат; те може би дори ще дадат живота си за нас; но само Другарите ще ни дадат нещо повече от своя живот, по-голямо дори от собствения ни живот, т.е. идеала. Само един герой или един Другар ще повярва в нас като герои или Другари и ще ни повели да следваме идеала, ще ни посочи идеала, ще ни разкрие идеала, ще ни приближи до идеала*.

Да бъдеш приятел означава да си свързан с едно чуждо сърце. Да бъдеш Другар означава да си обвързан с един идеал; това означава да се заеме в подходящия момент абсолютната инстанция на героя; ако е необходимо, да се поведат харизматично Другарите, да се повели отиването към идеала, да се умре за идеала. „*Германийо, един ден ти ще се издигнеш сияйна / дори ако Ние трябва да умрем / ... / Да, нашите Стягове са по-силни от Смъртта*”.

Но героите не винаги трябва да умират. Герой е също онзи, който води своите Другари в абсолютния миг и ги отвежда направо към победата. И всички го следват, убедени, завладяни, спечелени, защото те знаят харизматично – с Кръвта, – че той е видял идеала и възнамерява да го осъществи. Така се изпълнява един универсален принцип на Хиперборейската Мъдрост: „*един води Другарите и идеалът се осъществява*”.

В нашия взвод господствуваше военният порядък. Съществуваше една верига на командване, която започваше от фон Гросен, продължаваше с мен, преминаваше през Ханс и Клостер и завършваше с Хайнц; воините *ка̀улики* също имаха своята йерархия и техните водачи получаваха нашите разпореждания.

Но над военната организация всички ни обединяваше общият идеал на Духа, на Национал-социализма, на Фюрера. В един даден миг всички бивахме Другари и тогава можеше да се яви абсолютната инстанция на героя. По време на пътуването и атаката срещу *дускхите*, взводът функционираше като военен корпус и йерархиите и чиновете се

уважаваха. Но когато търсената цел стана безтелесна, а Смъртта и лудостта започнаха да дебнат около нас, и когато бе най-сетне явно, че нито фон Гросен, нито някой друг, освен мен, би могъл да ни изведе от онази зловеща „Долина на Безсмъртните Демони“, йерархичният порядък се разложи и се произведе харизматичното съвпадане: Аз и Другарите. Всички вярваха в мен, надяваха се на мен, доверяваха се на мен.

Обстоятелството, разбира се, изискваше един герой и един лидер. Давах си сметка за това и *не бях склонен да оставя възможността да премине*. Затова Аз исках те да си починаш преди да предприемем отново търсенето на Ернст Шефер: след това нямаше да има време. Защото в онзи абсолютен миг, следван без колебание от моите Другари и следвайки на свой ред Пътя на Кула и Акула, ние щяхме да се хвърлим върху гърлото на Врага. Щяхме да умрем или да възтържествуваме, но какъвто и да беше случаят, нашата смърт или нашата победа биха означавали за Другарите от Германия заповедта на осъществяване на идеала – победата на Фюрера. – „Ще умрем, за да възтържествуват те“ – мислех си, тръпнейки в героична решителност. Идеалът? Както казваше Балдур фон Ширах, идеалът се състоеше в „нашите Стягове“.

Глава XXXI

Оттам нататък всичко стана много бързо и по същия начин ще ти го разкажа, *Neffe* Артуро.

На сутринта рано ние бяхме готови, за да започнем отново преследването. Всички воители приготвиха оръжията си, все едно че във всеки момент щяхме да влезем във битка: тибетците прегледаха стрелите и острията на своите ножове и очакваха заповедта за потегляне с ръце, опрени на дръжките на ятаганите; германците се запасиха с пълнители и нападателни гранати и замениха винтовките „Маузер“ с автоматите „Шмайзер“. Макар че заповедите на Конрад Тарщайн – същите като онези, които фон Гросен беше получил от S.D., – изискваха от мен да се присъединя мирно към експедицията на Ернст Шефер, Аз се съмнявах, че това би било възможно сега. А още по-малко го считах за възможно фон Гросен и другите офицери SS. Не и след като бяхме влезли в онази Долина на Безсмъртните, след като бяхме видели тази райска област сред вечните снегове – този оазис във висините на Куен Лун. Такова място не можеше да съществува без охрана. И стражите нямаше да са склонни да ни оставят да продължим напред, нито да отстъпим. Стражи, които – предчувствувахме ние – бяха много по-опасни от *дускхите*.

Едвам бяхме навлезли в Прага на Долината, когато спряхме и се разположихме на лагер. Ако бяхме наблюдавани, стражите на Прага нямаше да се забавят да действуват; оттам нашите подготовки и увереността, че нещо ни заплашва и че трябва да се изправим

срещу него. Търсехме Шефер – този беше основната цел, – но реалността тогава бе, че се намирахме в една Долина от Преизподнята.

– Нищо не ни сочи, че Шефер е поел по този път, а още по-малко, че е минал оттук, но мисля, че сега вече е все едно дали ще вървим напред или ще се върнем, – призна фон Гросен. – Истината е, че тази Долина не съществува в нашия Свят: във всички случаи, няма значение дали ще вървим в една посока или в друга!

Носачите холити отказваха да продължат. Но те пък и не знаеха как да се върнат, поради което бе необходимо да се разделим отново. С тях самите останаха двама *лопи* – монаси в напреднала възраст, но не по-малко опасни, – яковете, жосите и всичките коне. Въпреки, че по никой от склоновете нямаше сняг и времето беше пролетно, върховете на планините Куен Лун се виждаха прекалено близо, за да считаме, че конете ще ни бъдат от полза за дълго време.

По този начин потеглихме ние, петимата германци, седемте *лопи* и гуркът. Другари на Вечния Дух – тринадесет герои в своята абсолютна инстанция. Дадох умствена заповед на кучетата *дайви* и те потеглиха в същата посока, която бяха следвали предишния ден.

– Не може да се отрече, че сте упорит, – изръмжа фон Гросен, забелязвайки поетия курс.

Но Аз не разполагах с време, за да обръщам внимание на него, нито на никой друг. *Кāла* – Всепоглъщащото Време – сега беше Смъртта *Мритю* пред нас: един окончателен миг, в който щяхме да умрем или да възтържествуваме, без средни положения. И в този героичен миг беше нужен един Герой сред героите – един лидер, който да предаде харизматичната заповед да се борят за идеала – „за нашите Стягове”, „дори ако ние трябва да умрем”. Ако идеалът накрая се осъществеше, умирането или живеенето означаваха чест или победа, какъвто и да бе случаят. Никой не биваше да се безпокои за умирането или живеенето, а за осъществяването на идеала – всеобщото налагане на нашите Стягове, победата на собствената ни Стратегия. Това беше харизматичната заповед към моите Другари. На кучетата *дайви* повелих „да следват Ернст Шефер” на езика на *Янтра свади*. И кучетата Кула и Акула следваха дирята на предателя в една област, която не беше нито на Земята, нито на Небето. А Аз следвах кучетата *дайви* отвъд Кула и Акула. И моите дванадесет Другари идваха след мен, без да ги интересува вече нищо от това, което ги заобикаляше, без да размишляват за възможността дали ще умрат или ще живеят, мислейки само за идеала, за реализацията на идеала, за Крайната Победа на нашите Стягове.

Откакто напуснахме бивака, възбудата на булдозите нарастваше, като че ли тяхната плячка се намираще все по-близо. Водеха ни много уверено по изкачващи се пътеки, докато стигнаха до руслото на един бурен поток, чието течение идваше от планините Куен Лун. В продължение на един час, повече или по-малко, вървахме успоредно на десния му бряг, като монасите *кѝулика* трябваше на няколко пъти да секат с ятаганите си, за да отворят път през гъстия трънак.

Накрая стигнахме до един великолепен водопад, висок 50 метра, и там получихме първото доказателство, че не сме на погрешен път. Пред нас се издигаше стената на една скална канара с височина от 50 до 60 метра, откъдето се изсипваше водата на потока и в чиято основа имаше безпогрешни белези за човешко присъствие. На една малка поляна се намираще един *минас* – една от онези каменни купчини, подобни на южноамериканските *апачети*, които се образуват по „*свещените места*” на Тибет с добавянето, което всички ламии-поклонници правят, на един камък, надписан със знаците, съответстващи на *биджите* на *Кѝлачакра*. В една издълбана в каменната стена ниша се намираще поводът за издигането на *минаса*: скулптурата на Живия Буда *Магогна* – Учителя-Цар на Шамбала, Ригден Джъпо. Бяха го представили медитиращ, седнал в лотосова позиция, а в ръцете му една малка статуетка на *Шакти Кѝкинй* държеше кървящо Сърце, в чийто център се намираще знакът на Звездата на Давид, означаваща *Анѝхата чакра*³⁴⁶. Комплексът съответствуваше на Символа на Доктрината на Сърцето – Йогата на Любовта, която трябва да практикуват всички адепти, които се стремят да опознаят *Кѝлачакра*. Неговото присъствие там беше откровено заплашително и смуцаващо: само тези, които бяха адепти, Посветени в Доктрината на Сърцето, можеха да продължат пътуването до Портата на Шамбала. Приемането на това условие се демонстрираще с добавянето към купчината на *минаса* на един камък с името на адепта, написано с кръв.

Ние се задържахме само петнадесет минути в онова място, тъй като булдозите настояваха оживено да продължат търсенето и се изискваше свръхчовешко усилие, за да бъдат удържани. През това време моите Другари разгледаха мястото и откриха, че няколко пътеки идваха и тръгваха оттам: кучетата *дайви*, навярно, за да скъсят пътя, ни бяха довели през области, през които не минаваше никой. Но се виждаше, че онази „*Порта на Шамбала*” е била посещавана често или поне от доста години, предвид обема на *минаса*.

– Фон Гросен, фон Зюберман, вижте това! – извика Хайнц Шмидт, който се бе занимавал да разглежда камъните на *минаса*.

Той държеше в ръка един камък и ми го подаде. Видях, че изглеждаше надписан с кръв от двете страни: едната беше неразчитаема, тъй като знаците ѝ бяха непознати за
346 Чакрата на сърцето, разположена в средата на гърдите (бел.прев.).

мен, но вторият надпис накара сърцето ми да се разтупти – той казваше на правилен немски: *Ernst Schäffer*.

Без да кажа дума го предадох на фон Гросен и извиках Шривиря и Банги.

– Можете ли да ми кажете какъв език е това? – запитах.

– Това е *Сензар*, свещения език на Бодхисатвите от Чанг Шамбала. Архатът Джуал Кхул, който води германците, трябва да им е разкрил определени формули на *Кāлачакра*, за да ги напишат на камъните – обясни Шривиря.

И това бе всичко, което се случи там. Моменти по-късно кучетата *дайви* се изкачиха едно до друго по стъпалата на една стълба, издялана в стената, която отвеждаше във висините на канарата.

След завършване на изкачването се достигаше до една широка тераса, в чийто край започваше склонът на един връх, принадлежащ на западния край на системата Алтън Таг. Мястото изглеждаше също така пусто, но с явни следи от човешка дейност. Действително, всички бяхме изненадани от присъствието на един внушителен *Чортен* – сакрален тибетски монумент с квадратна основа и усукано тяло във формата на камбана, завършващо, както е обичайно, с пресечен конус, на чийто връх седеше образът на едно Божество. Разположена върху горния конус на *Чортена*, се очертаваше ужасяващата статуя на една Богиня, умножена неизброимо много пъти в самата себе си и разгърната в стотици подобни профили: безбройни лица, ръце и крака я превръщаха в един вихър от Присъствия, т.е. означаваха несъмнено Нейното Всеприсъствие. Богинята изразяваше един-единствен Аспект, повтарян неуморно: този аспект, изолиран, я показваше усмихваща ни се състрадателно, докато танцуваше върху едно кървящо Сърце; тя носеше разпуснатата коса и бе увенчана с короната на Царица, с едно око в средата на челото и очи по дланите на ръцете и върху стъпалата на краката. Бяха я оцветили деликатно и преобладаващите цветове бяха бялото и синьото: бяло тяло и сини одежди.

Чортенът беше поне 15 метра висок и статуята на Богинята имаше достатъчни размери, за да ни позволи да разгледаме всичките ѝ детайли. Ние, германците, я наблюдавахме в мълчание, изразявайки с красноречиви жестове отвращението, което тя предизвикваше у нас: *Teuflich!*³⁴⁷

Тибетците също я съзерцаваха в мълчание. Но, в един необичаен жест, гуркът се обърна към групата офицери *SS*:

– Впечатлява ли ви образът на Гуан Ин, Царицата-Майка на Запада? Нас той също ни впечатлява, но много повече ни засяга *съзерцанието на самата Богиня*, интересуваща се от посетителите на хилядолетното ѝ Светилище. Ако желаете, мога да ви превода с

347 Нем. букв. „дяволски” = „Дяволска работа!” (бел.прев.).

ясни думи това, което този смирен монах *кѝулика* вижда и чувства, възприемайки *Чортена* на Богинята на Милосърдието в Долината на Безсмъртните.

Всички се съгласихме, без да си представяме до какви детайли на окултната фабула можеше да стигне острото зрение на монаха *кѝулика*.

– Вчера казах на двама от Вас, че ако можехте да виждате тънкия свят, щяхте да установите, че се упътваме към Светилището на Си Уанг Му, – припомни Банги. – Днес ние сме напреднали с един отрязък от пътя и сме се приближили още повече до **Нея – Майката на животинската част на човека**. Но вие продължавате да не я виждате, **въпреки че присъствие ѝ е повсеместно**. Впечатлява ли ви нейният образ? Какво би станало с вас тогава, ако съумеете да повдигнете булото на *Мѝйѝ* и да съзерцавате Гуан Ин в целия ѝ Разум и Величие, в цялото ѝ **Милосърдно** Всеприсъствие? Ще ви го кажа: вие не бихте могли да издържите Погледа на Богинята на Животинската Любов, Състрадателката на Сърцето!

– И не бихте могли да го направите, защото нейният поглед е на много очи, на стотици очи, на милиони очи, които наблюдават сърцето на човека – или *джѝва*³⁴⁸, – очаквайки, че то ще се приближи или отъждестви със своя *ѝтман* – Божествения Архетип, сътворен от Брахма по подобие на Себе Си. И затова *Шакти Кѝкинѝ* прави чут своя глас в звука *анѝхата шабда*³⁴⁹ и казва „**ом мани падме хум**” – „*О ти, бисер, който е в лотоса*”, „*О Майко, която е в чакрата*”, „*О Девѝ*³⁵⁰, *която е в Анѝхата чакра*”. И ако *джѝвата* чуе тази мантра и я рецитира като *анѝхата джапа*³⁵¹, тя се превръща в *джѝвѝтман*³⁵²; **и също така получава кѝлагия – сигналът за влизане в Чанг Шамбала и присъединяване към Бялото Братство**.

Във всяка точка на реалното Пространство има едно малко кълбо или архетипичен атом, който символизира с точност единството на Брахма – Създателя. А в центъра на всеки един от тези атоми има едно око, с което Единният съзерцава Себе Си от всички сътворени неща. Всяко око на Единния Отец се нарича **Йод**, но всяка зеница принадлежи на Майката Гуан Ин. Когато кръвта на човека е заклеямена от Господарите на Кармата и страданието прониква в очите на Единния като една приятна симфония, зениците на Майката Гуан Ин подслаждат страдателните акорди с Милосърдието на нейното Сърце.

348 Санскр. *jīva* – „душа” (букв. „живот”, също „струна”) (бел.прев.).

349 Санскр. *anāhata* (букв. „неударено, недокоснато”, т.е. беззвучно, мълчаливо) и *śabda* („слово”), т.е. „безмълвно слово” (бел.прев.).

350 Санскр. *devī* – „богиня” (бел.прев.).

351 Санскр. „*безмълвна молитва*” (бел.прев.).

352 Санскр. „*жива душа*”, т.е. душата, отъждествена със своя *ѝтман* или монада (бел.прев.).

Затова Тя е *Авалокитешвара*³⁵³ – един Бодхисаттва на Състраданието. Да, западни *Камереди*: този образ, който ви впечатлява е само едно непрозрачно отражение на Гуан Ин зад Булото на *Маййā*. На това място, в този момент, Богинята танцува Танца на Живота и безбройните ѝ очи гледат във вашите Сърца, търсейки топлината на Любовта! Гуан Ин иска да чувствава Вашите Сърца, туптящи от Любов към сътворените неща! Тя иска да ви чувствава тръпнещи от състрадание към болката, която изпълва живота на човека – болката, причинена от онези, които се отдръпват от хармонията на Вселената – от Закона на Единния! И какво получават очите на Авалокитешвара от Вашите Сърца? Само Студ и Омраза, вместо Топлината и Любовта към Живота. И тогава очите на Майката се оттеглят, обвити в сълзи, обещавайки си да ви помогнат, за да се върнете към животинското състояние – към горещото Сърце на онези, които обичат топлия Живот. Тя е Майката на животно-човеците – на *пасувците*: Нейното Милосърдие ще ви достигне и ще затопли Сърцето ви с нейната Любов, прогонвайки Студа и Омразата – твърдия лед! И тя ще го направи, дори да трябва да завърти *Кāлачакра*³⁵⁴ и да ви превърне в примитивни маймуни!

Но тук с вас е Ганеша – Синът на Шива, когото наричате Курт. Какво е видяла Богинята-Майка на Запада в Сърцето на Сина на Шива? Също Студ и Омраза, но образуващи гнездото на маската на Студената Смърт – убежището на *Кāли*, Черната. Да, в Сина на Шива се намира една още по-голяма мерзост, защото той е дал убежище на Смъртта в своето Сърце – на Маската на Смъртта, която прикрива Голата Истина на Безкрайната Чернота на Самостта. В Сърцето на Ганеша, върху мъртвото тяло на *пасу* – сина на Майката Гуан Ин – танцува *Кāли* Черната Танца на Студената Смърт; а в трупа на *пасу*, който е мърша, все още е жив фалосът на Шива – диамантеният *лингaм*³⁵⁵ от *ваджра*³⁵⁶: пред символа на абсолютната мъжественост *Кāли* се разкрива и позволява да се прояви Пāрватī Фрия – Истината зад Черната Смърт; Пāрватī Фрия осъществява тогава *йонимудрā*³⁵⁷ върху *лингaма* на Шива и Бхайрава³⁵⁸ възкръсва в Сърцето на Сина на Шива; родило се е по неестествен начин едно Дете от *Ваджра* в сърцето на Ганеша! Едно дете, породено от Духа на Шива с Истината зад Маската на Смъртта! Едно дете, зародило се в утробата на Безкрайната Чернота на Самостта! Едно дете, родено в разбитата вулва на

353 Санскр. *avalokiteśvara* – букв. „господарят, който е видян/съзерцаван”; бодхисаттва на състраданието в северния будизъм, който в Далечния Изток се възприема в женска форма (бел.прев.).

354 Санскр. *kālacakra* – „колелото на времето” (бел.прев.).

355 Санскр. *liṅga* – букв. „знак, символ, белег”, в индуизма – символ на божествената пораждаща енергия (бел.прев.).

356 Санскр. *vajra* – букв. „мълния” или „диамант”; в тантра – неразрушимата божествена субстанция, получена в резултат на трансмутацията (бел.прев.).

357 Санскр. *yonimudrā* – букв. „печат на утробата” – название на особена *мудра* (фигура, образувана с пръсти) (бел.прев.).

358 Санскр. „страховит, ужасен” – епитет на Шива (бел.прев.).

мъртвото Сърце на *пасу*! Едно Дете от *Ваджра*, едно Диамантено Дете, едно Дете от Камък, едно Дете от Мълния, едно Дете от Студен Огън, едно *Дете-Бог*! Едно Дете, което е Несътворената Вруна и което се намира отвъд Кула и Акула, отвъд Времето и Пространството, отвъд Живота и Смъртта, отвъд Доброто и Злото – **окончателно отвъд пасу, убит от Кāли в Сърцето на Сина на Шива!**

Едно преголямо зло са видяли милионите очи на Авалокитешвара в Сърцето на Сина на Шива. Едно зло, за което не са достатъчни Нейните Сълзи на Милосърдие, нито нейното Състрадание, нито нейната Любов. Едно зло, за което няма възможно изкупление, нито в този, нито в друг живот от Колелото на Живота Сридпай Кхорло³⁵⁹.

Това е злото на онзи, който бяха от грижите на Отеца и на Майката, който се отрича от Отеца и от Майката, който открива, че няма нито Отец, нито Майка, който намира Голата Истина на Себе Си и упорствува да Бъде това, което Е, а не това, което трябва да бъде съгласно Закона. О, каква неблагодарност е тази на онзи, който смразява Сърцето за Майката и храни омраза към Отеца! Голата Истина се е настанила в Сърцето на човека, върху легло от лед, и той се е превърнал във *вĭря* – в един Бог, който се съревновава с Единния Бог. Но Тя е замразила Сърцето, защото е Противницата на Любовта, а Майката Гуан Ин не може да допусне това. Противницата на Любовта е причинила много вреди: с Маската на *Кāли* е убила *пасу* – нейния първороден син; и с Мощта на Голата Истина е породила едно противно същество, което се е родило върху трупа на *пасу* – едно Дете от Диамантен Камък – едно дете, което не е, нито някога ще бъде човешко. Велика е вредата, причинена от Противницата, ужасно е злото, което гнезди в Сърцето на Сина на Шива.

Дългът на Майката Гуан Ин, която вижда всичко и Нейното Милосърдие достига всички, е да закриля своите синове – животинските човеци. Защото нейните синове – с горещо Сърце и студен ум – са като овце в стадото: те зависят от Пастиря и неговата гегата. И защото Децата от Камък – с Ледено Сърце и горещ ум – са като кръвожадни вълци: те нападат стадото, за да убият агнетата и само бягат пред гегата на Пастиря.

– Какво е видяла Богинята-Майка на Запада в Сърцето на Сина на Шива? Един вълк, убиец на агнета – едно Дете от Камък, Син на Себе Си и Съпруг на Голата Истина – едно противно Съществуване *Тао-тше*³⁶⁰ извън Творението. Но над всички тези злини Гуан Ин е видяла онзи, който може да прояви Голата Истина за Света – да разкрие Забранената и Опияняваща Красота на Противницата на човеците и да разпространи злото

359 Тиб. *srid pa'i 'khor lo* или санскр. *бхāвачакра* – „колелото на битието/живота”, символизиращо цикъла на преражданията (бел.прев.).

360 Кит. *tāotiè* (букв. „лакомник”) – в китайската митология: чудовища или демони, изобразявани в орнаментите върху бронзовите изделия от епохата на династиите Шан и Джъу (II – I хил.пр.н.е.) (бел.прев.).

на Мъдростта като епидемия. В очите на Майката Гуан Ин Синът на Шива е Демонът на Разрушението на Човека. Голата Истина, която Ганеша може да разкрие на спящите човеци, ще причини у тях едно ново и ужасно падение в нищото на Несътвореното. Над руините на Човечеството на Любовта Ганеша, преобразен в Шива, ще танцува разлагането на Сътворението, разпадането на *Māyā*, Окончателната Смърт на Илюзията. И в Пралаята³⁶¹ на Любовта и Милосърдието на Гуан Ин, върху Смъртта на Човечеството, в *Götterdämmerung*³⁶² на Братството, възкресените Херои – полубожествените *vīrii* – Човеците-Богове ще възхвалят Голата Истина на Самостта, Противницата на Любовта, Съпругата от Източника. О, как плачат милионите очи на Авалокитешвара, когато разбират злото, което обитава в Сърцето на Сина на Шива!



Образ на Авалокитешвара, издялан в гранит.

Храмът Соккурам, Корея, VIII век.

Но Гуан Ин знае, че злото на Ганеша е прекалено голямо, за да може да бъде простено. Не, за Курт фон Зюберман не съществува никаква възможност за споразумение, защото неговото Присъствие е унизително за достойнството на Бодхисаттвите – неговото Присъствие, което разкрива без срам Голата Истина на Източника! Никой, който се намира на страната на Единния – на Създателя Брахма – не би изгърпял такава обида! И отново Милосърдната ще бъде тази, която ще говори в Сърцето на Сина на Шива и ще му обяви решението на Боговете. Тъй казва Богинята-Майка Гуан Ин на Сърцето на Сина на Шива Курт фон Зюберман:

361 Санскр. **pralaya** – букв. „разтваряне, поглъщане, унищожение“; в индуизма – разрушение на вселената в края на космическия цикъл (бел.прев.).

362 Нем. “залезът на боговете” (бел.прев.).

Като вълк моите овце ще убиеш.
Като Дете от Камък – *Тао-тие* –
сетне във вълци като теб ще ги превърнеш.
За теб състрадание не ще има!
Спокойно е моето любящо Сърце,
сухи са множеството ми очи!
О, Чудовище на Забранената Истина,
което преобразява човешкия Мир:
Решението взето е!
Откъдето си дошъл, ще си отидеш!
Извън Пътя на Човека ще излезеш!
О, свиреп вълк, до моите овце не ще се доближиш!
Голата Истина на Източника
на спящите човеци
твоя Знак не ще разкриеш!
Защото си вечен,
макар да не го знаеш, о *улфхеднар*³⁶³,
ти не ще умреш;
Но ако Пътя на Човека
се стремиш да измениш,
в Света на Човека
нивга не ще се върнеш!
В моето Светилище на Земята
не ще влезеш!

363 Ст.норв. *Úlfhéðnar* – воини-вълци (букв. „вълчи кожи”), подобни на берсерките (воините-мечки), за които се считало, че под влияние на яростта се превръщат във вълци (бел.прев.).

Аз съм Майката на Човечеството!
Аз съм грижовната Пастирка
и за моето стадо се грижа
с безподобна ревност!
Който идва тук, търси Безсмъртието!
Това е онзи, който е преминал всички изпитания
и е един агнец в моята кошара;
Това е онзи, който е отдал едно нежно Сърце
на Авалокитешвара;
това е онзи, който обича и страда,
онзи, който следва своята Дхарма,
онзи, който е съвършен животински човек;
онзи, който стига до моето Светилище
и ще боготвори Отца!
На него Аз ще подаря
Безсмъртието!
Него Аз ще го водя
към Братството!
Но ти, който си вълк
маскиран като агне,
какво идваш да търсиш?
Носителю на Черната и Студена Смърт,
в твоето Ледено Сърце
идва Скритата Противница.
Боговете не могат да те накажат,
но също и не желаят да те виждат.
Няма място за вълци

в това владение!
По моята *сūtrātma*³⁶⁴ на Милосърдието
ликантропът³⁶⁵ не ще премине!
Тук Аз съм Гуан Ин, Ченрезиг³⁶⁶,
Богинята на Морското Дъно!
Аз пазя Пътя *Дева-Йāна*³⁶⁷
за Безсмъртните от Братството!
Твоят грях на Студен Камък
е оскърбил моите благи очи
и затворил за теб пътя
към Братството.
Заради омразното ти зло
днес съм затворила
Портата на Чанг Шамбала!
Аз съм Палден Дорджи Лхамо!

Всички останахме изумени и изненадани от думите на монаха. Той наричаше това „да преведе впечатленията си от Чортена”, докато изглеждаше, че самата Богиня Гуан Ин ни беше проговорила! Несъмнено Банги притежаваше една висша способност, която му позволяваше да вижда и чува Бодхисаттвите. Но най-смутен от това видение бях Аз, защото откривах в него аспекти, които ме засягаха отблизо – значения, които бяха от интерес за Операцията „*Първи Ключ*” – понятия, които придобиваха смисъл в рамките на собствената ми Стратегия. Гуркът всъщност ми бе предал едно послание, макар да не можеше да се разбере дали го бе направил съзнателно или несъзнателно.

364 Санскр. **sūtrātman** – букв. „нишка-душа” – душата, която преминава като нишка през вселената или нишката, на която са нанизани като мъниста последователните превъплъщения (бел.прев.).

365 *Ликантрон* (от грц. **λυκάνθρωπος** – „вълкочовек”) – човек-вълк, върколак (бел.прев.).

366 **Chenrézig** – тибетско име на Авалокитешвара (бел.прев.).

367 Санскр. **deva-yāna** – „пътя на боговете” (бел.прев.).

Накратко: това, което каза гуркът и което никоой освен мен тогава не можеше да разбере, беше, че *моето присъствие в Долината на Безсмъртните принуждаваше Демоните да затворят Портата на Чанг Шамбала*, така, както Конрад Тарщайн бе очаквал, че ще се случи. Ще рече, че ако Ернст Шефер все още не бе успял да премине, неговата Операция „*Алтвестен*” оставаше окончателно прекратена, тъй като Богинята Гуан Ин „казваше в моето Сърце”: „*решението взето е*”, „*днес съм затворила Портата на Чанг Шамбала*”.

Глава XXXII

Беше пладне, когато напуснахме Чортена. Кучетата *дайви* искаха да се изкатерим по западния склон на един от върховете на Алтън Таг, но скоро открихме една скрита пътека, която позволяваше да се изкачим на около хиляда метра. Четири изтощителни часа по-късно стигнахме до върха на планината, установявайки, че на Север планината се спуска на хиляди метри в една вертикална стена: от основата ѝ широка пустинна равнина се простираше във всички посоки, освен към Северо-Запад, където се различаваха водите на едно езеро с огромна площ.

– *Teufel!*³⁶⁸ – възкликна ефикасният фон Гросен. – Имаме рядкото щастие да съзерцаваме страната от една привилегирована тераса на височина 4000 метра. Това, което виждаме, е китайската провинция Синдзян в цялата ѝ протяжност; тази равнина не е нищо друго, а пустинята Такла Макан, която се свързва с монголската пустиня Гоби в своя източен край; а езерото, напълно точно, е Лоб Нор. Най-сетне една географска област, която се съгласува с реалността на германските карти!

Но ако извън Долината на Безсмъртните Светът продължаваше да бъде същият, вътре в нея Пространството и Времето бяха така изкривени, както и преди, Боговете-Предатели и Свещениците от Бялото Братство ни дебнеха, за да ни преградят пътя или да ни атакуват и все още трябваше да намерим Ернст Шефер. Това последното се случи по-рано от предвиденото. Действително, докато наблюдавахме изумени Синдзян, монасите *каулики* разучиха стоте квадратни метра на върха и след няколко минути донесоха впечатляващи новини: в основата на южния склон имаше някакъв лагер! Затичахме се натам и го потвърдихме с биноклите. Не оставаха съмнения: това беше германският лагер!

Малката долина, която приличаше повече на дефиле, имаше около 500 метра дължина и 50 метра ширина, а през зимата изпълняваше функцията да пренася снега от един гигантски ледник като титаничен канал от камък. Беше ориентирана от Изток на

368 Нем. „*дьявол*” = „*По дяволите!*” (бел.прев.).

Запад и във всеки от краищата ѝ две гърловини позволяваха да се влиза или излиза: от вътрешността ѝ можеше да се види, че западната гърловина бе заградена от скулптурите на два огромни въоразени бодхисатви. По някаква причина експедицията не се бе осмелила да прекоси този така изразително украсен каменен портал и бе решила да лагерува в противоположния край на долината, до входната гърловина. Виждаше се, че бяха прекарали на това място вече няколко дни и че навярно мислеха да останат по-дълго време, защото бяха разопаковали целия багаж и го бяха разпределили рационално, след едно строго подреждане на лагера по военен маниер: те дори разполагаха с двама постови, единият на изток и другият на запад от лагера.

За този дълго лелеян момент, когато настигнем експедицията на Шефер, фон Гросен бе изработил един план за приближаване, към който оставаше да се добавят само тактическите детайли съобразно обстоятелствата. В настоящия случай трябваше само да се потвърдят постовите и функциите на всеки един, за да бъде взводът готов да изпълни плана.

Съгласно това ние се спуснахме в мълчание до входа на долината – мястото, до което водеше пътят от върха. Когато стихнахме там, фон Гросен, Оскар Файл, гуркът и аз, заедно с кучетата *дайви*, останахме скрити за няколко минути, докато тримата офицери *SS* и осемте монаси *лопи* се разгръщаха около лагера. Те трябваше да останат в готовност и да прикриват предстоящото ни излизане в случай на недоразумение или ако нещата тръгнат зле.

Без да подозира нищо, постовият стоеше, пушейки, отнесен в собствените си мисли, навярно спомняйки си далечната родина. Ние тримата изникнахме внезапно пред него и той си помисли, че сънува. Но вече беше късно да реагира, особено след като видя черните дула на „Шмайзерите” – „Люгерът”, ножът и автоматичната винтовка *MP 40* преминаха в ръцете на фон Гросен.

– Ние сме офицери на Третия Райх, – обясни фон Гросен, – но не можем да поемаме рискове. *Хайл Хитлер!* Приближете се сега много бавно до лагера и съобщете за нашето пристигане!

– *Хайл Хитлер!* – отвърна обърканият постови.

С изискана деликатност той надникна във всяка от шестте палатки и събщи какво се случваше на нейните обитатели. Мнозина навярно ще да са предположили, че постовият бълнува.

За секунди се събраха 20 или повече души, но не можеше да се различи кой беше офицер или подофицер, защото всички бяха облечени с дрехи на местни селяни. Един от тях изтърва едно възклицание и се приближи на няколко крачки:

– Аз Ви познавам! Вие сте *Щандартенфюрер* Карл фон Гросен! Какво, по дяволите, правите тук, в сърцето на Тибет?

– И аз знам кой сте Вие, *Щандартенфюрер Райнхард фон Круп*, – отвърна зловещо винаги добре информираният фон Гросен, подчертавайки ранга и името на офицера. От своите години в Гестапо фон Гросен бе запазил лошия навик да поставя определено внушително ударение когато назовава хората, намеквайки, че притежава поверителна или компрометираща информация за тях.

– Тук сме, за да..., – щеше да продължи фон Гросен, когато бе прекъснат от появата на Ернст Шефер.

Възможно е и дори много вероятно Шефер да бе изгубил необратимо разсъдък си, когато се изправи пред тази неочаквана гледка. За да се разбере това, ще трябва да се съобрази какво е представлявало за него това, да е достигнал до Долината на Безсмъртните, на една крачка от Светилището на Царицата-Майка на Запада и от Портата на Чанг Шамбала, за да установи, че вместо Архатите се появява една група германци, един от които е неговият заклет враг. И заедно с него – необяснимо – вървят омилостивителната жертва Оскар Файл и изчезналият гурк.

– Ахахаха...! – издаде един безумен вой той и призова: – Стреляйте, избийте ги всичките!

Есесовците, офицерите и войниците вдигнаха винтовките си, но изчакаха техният *Щандартенфюрер* да потвърди заповедта: Шефер беше служител на Абвера и нямаше директно командване над *Schutz Staffel*. Поради тази нерешителност бе избегнато едно въобразено стълкновение с непредвидими последици.

– Това са германци, хора от *SS*! – опита се да обясни фон Круп, който бе изумен от налудничавото поведение на Ернст Шефер.

Но онзи вече бе извадил своя „*Люгер*” и го насочваше към мен с откритото намерение да ме премахне от света на живите.

Той не успя да стреля. С бързо движение двама от есесовците от неговата експедиция скочиха върху него и го взеха за заложник: единият грабна пистолета от него и му изви ръцете, докато другият опря кинжал до гърлото му. Бяха двамата шпиони от S.D.!

– При първото движение от някого от вас ще заколим този човек! – заплаши единият от тях. – Приближете се, *mein Standartenführer*, и разоръжете тези четиримата! – добави той, посочвайки следовниците на Шефер.

Фон Гросен не изчака повторна покана и извика няколко заповеди. Сред всеобщата изненада Ханс и Клостер изникнаха измежду скалите и бързо освободиха от оръжията им четиримата, които не оказаха съпротива. Шест фигури, облечени в туники в шафранен цвят и с лица и ръце покрити с пепел, се опитаха да избягат панически към западния изход на долината, но паднаха няколко крачки по-нататък, надупчени от стрели: това бяха *Скушокът* на Шафранения Ашрам и неговите ламы. Това преля чашата. Фон Круп изрева на свой ред една заповед и всичките му хора се хвърлиха на земята; и малко остана отново да се стигне до стълкновение.

Взводът на фон Круп ни превишаваше двукратно по брой. Здравият разум обаче се задействува и *Щандартенфюрерът* запита гневно фон Гросен:

– Какво е това, фон Гросен? Появявате се тук, отнасяте се с нас, все едно, че сме врагове и убивате нашите тибетски водачи, които се намираха под наша закрила. Надявам се, че ще имате добро оправдание за този инцидент!

– Нямаме нищо против Вас, а против това стадо предатели, – избоботи фон Гросен. – И ако това не Ви се струва достатъчно оправдание, ето нашите заповеди, одобрени от Фюрера.

Той му подаде един запечатан плик, който гласеше „*Altwestenoperation*”. Райнхард фон Круп го разкъса и извади написаното. Беше една заповед с кратък текст. Помръдна глава утвърдително и съобщи на Шефер:

– Дошли са от Германия да поемат командването на експедицията! От този момент сигурността и логистиката се намират под командването на *Щандартенфюрер* Карл фон Гросен.

Лицето на Шефер блестеше по-бяло от снеговете на Алтън Таг. Фон Круп заяви с тон, достатъчно висок, за да бъде чул от всички:

– За мен това е достатъчно. Приемам заповедите и се поставям под негово командване. Но ще трябва да ми обясните какво означава Вашето обвинение в предателство. И как така Оскар Файл се намира с вас.

Есесовецът отпусна натиска на ножа. Хората на фон Круп се изправиха и свалиха винтовките си, докато Хайнц и осемте монаси *ка̀улика* се приближиха, последните със стрели все още поставени в техните лъкове.

– Предателство! – извика предателят, извън себе си. – Предателство! Проклети убийци, не знаете каква вреда сте причинили на Германия и на Човечеството! Ахахаха...! Фон Зюберман, сине на Демона, знаех си, че се опитвате да попречите на нашата мисия! Дошъл сте, за да ни унищожите: трябваше да Ви убием още в Германия! Ще бъдете наказан за Вашия грях: Учителите никога не ще простят прокълнатото Ви присъствие в

тази Свещена Долина! Когато Архатът Джуал Кхул ни напусна, трябваше да се досетя, че се случва нещо ужасно! Това се били Вие! Вие и Вашето презряно Петно, което е обида за Свещените Същества! Проклет, хиляди пъти проклет фон Зюберман, порождение на Ада! Какво направи, за да ме намериш? – зарева той, напълно побеснял. Двата шпиони есесовци го държаха за лактите, за да му попречат да се нахвърли върху мен.

– Неуважаеми *Herr Lehrer*³⁶⁹, последното, което бих желал в моя живот, беше да Ви видя отново, – заявих искрено. – Заслугата за стигането дотук е изключително дело на тези благородни кучета.

Сетне отпуснах малко поводите на кучетата *дайви*, които все още се подчиняваха на заповедта „*да търсят Ернст Шефер*“, и булдозите подскочиха, разтваряйки две страховити челюсти на няколко сантиметра от гърлото му.

С очи, облещени от ужас, и лице, изкривено от гняв, Шефер представляваше жив образ на лудостта.

– Вече го виждате: *само едно пъклено същество би могло да дойде, съпроводено от кучетата на Вотан!* Не приемайте тази заповед, фон Круп, а ги избийте всички. Все още има време да се избегне едно ужасно зло за Германия и за Света. Уверявам Ви, че нищо няма да Ви се случи, ако ме послушате. Нещо повече – гарантирам Ви, че ще бъдете награден като герой.

– Вие сте луд, Шефер: в Германия никой не стои по-високо от Фюрера! Ако не изпълня тези заповеди, единствената награда, която ще получа, ще бъде едно конопено въже с примка накрая, – извини се фон Круп.

– Не, Другарю фон Круп, – поясних аз, – не се касае за думите на един луд, а тези на един предател. Той действително вярва, че съществуват хора, по-могъщи от Фюрера: това са онези, които планират премахването на Третия Райх и които са му поверили една тайна мисия, която ще спомогне за осъществяването на предателството. Що се отнася до Вас, *Herr Lehrer*, истината е, че Кула и Акула не са кучетата на Вотан, макар да е вярно, че идвам от един Ад и сега се намирам в един още по-голям Ад; но тези кучета, също като Цербер, ще Ви попречат да стигнете до най-лошия от Адовете, който се намира отвъд онази Порта в края на долината, т.е. до вашата любима Чанг Шамбала, леговището на Безсмъртните Демони.

– Светотатство! Светотатство! Убийте ги, фон Круп! Убийте ги сега и ще спасите Душата си! Убийте ги преди да бъде късно и те да пуснат Луцифер в Света! – умоляваше той, изгубил вече напълно контрол над думите си.

369 Нем. „*господин учител*“ (бел.прев.).

Фон Гросен заповяда да го затворят в една палатка под охраната на Ханс и Клостер. Вече започваше да се свечерява и монасите *кѝулика* побързаха да издигнат палатките пред изумения поглед на взвода на фон Круп. Последният се приближи до нас и запита с повече деликатност:

– Някой може ли да ми обясни какво е това, което се случва? Предполагаше се, че трябва да съпровождаме и охраняваме една научна експедиция, която има за цел да изследва източните предци на Арийската Раса. Нищо общо с това, което чувам: „*Демони*“, „*Адове*“, „*предателство на Третия Райх*“. Какво означава цялото това безумие? Как може да се предаде Третия Райх в това отдалечено място? И най-невероятното – къде намерихте Оскар Файл? Как ни проследихте? Какво е това нещо за кучетата на Вотан?

В продължение на половин час Карл фон Гросен изясни доколкото можа всичките съмнения на фон Круп. Накрая, този постави един въпрос, на който фон Гросен нямаше отговор:

– И какво ще правим сега?

– Моите заповеди, – разкри фон Гросен, – уточняваха, че при установяване на контакт с експедицията трябва да действувам в съгласие с инструкциите на *Щурманфюрер* Карл фон Зюберман. И тъй като Ви трябва да се подчинявате на мен, ще си спестя усилията да Ви предам тези инструкции, ако и двамата ги узнаем едновременно, – заключи той с опустошителна логика. – И така, фон Зюберман, какво имате да ни кажете?

– Че трябва да се завърнем незабавно в Германия! – казах без да се съмнявам. – Още утре трябва да предприемем завръщането. Ернст Шефер и четиримата му съучастници ще отведем под арест, но ако се съпротивляват, ще ги екзекутираме на моя отговорност.

Карл фон Гросен одобри безрезервно това решение, но най-облекчен беше фон Круп.

– Това ли е всичко? Да се върнем в Германия? Това е най-добрата новина, която чувам за повече от година! Боях се, че ще поискате да продължим изследването на Тибет. Поддържам напълно това предложение! Истината е, че вече ми беше дошло го душа от Ернст Шефер и неговите потайности.

Горкият фон Круп! Нито фон Гросен, нито Аз си представяхме тогава, че той никога нямаше да се завърне в Германия...

Глава XXXIII

Не мога да ти кажа със сигурност, *Neffe*, дали първото, което възприехме, бе звукът или светлината, *или сладникавата и пронизваща, не можеша да се обърка с нищо друго миризма на дима от сандалово дърво*, или пък ние долавяхме въпросните *tattvi*³⁷⁰ едновременно.

Хората на фон Круп вече се бяха прибрали по палатките, с изключение на двамата постови. Гуркът и *лопите* приключваха с издигането на нашите палатки, подпомагани от Хайнц. А двамата *Щандартенфюрери* и Аз все още разтоваряхме. Слънцето беше залязло преди известно време и гаснещият здрач бързо отстъпваше място на ледената нощ на тибетските върхове. Но в един миг долината започна да се осветява откъм западния изход, като че ли присъствувахме на изгрева на едно ново и ослепително Слънце.

Объркани, зашеметени, хипнотизирани, тримата стояхме, гледайки топката от светлина, която преминаваше гърловината и напредваше по средата на долината на не повече от сто метра височина. Макар ореолът да се простираше на десетки метри около сияйното ядро, беше възможно да се различи, че центърът се състои от четири нажежени сфери, пресечени ексцентрично помежду си. Но това наблюдение бе въпрос на секунда, защото звукът, който съпровождаше сияйното привидение, потисна незабавно всяко друго възприятие.

За мен поне, който бях прекарал детството си в една ферма край Кайро, където се отглеждаха пчели, онази вибрация ми се стори съвсем позната: това беше класическото жужене на един преместващ се пчелен рояк. То бе започнало като слаб шепот, така, както светлината беше отначало едно меко блещукане, но скоро стана непоносимо. Мисля, че и тримата си запушвахме ушите с ръце, за да установим отчаяни, че нищо не успяваше да спре проникването на звука. С глава между ръцете и мозък, пронизван от убийствената вълна, Аз паднах на колене, напълно зашеметен.

Почувствувах, че ще да изгубя съзнание и с едно върховно усилие на волята се огледах наоколо. Видях фон Гросен, все още на крака, да се гърчи и вика, докато на няколко сантиметра от мен лежеше безчувственото тяло на Райнхард фон Круп. Автоматично поставих ръка на гърлото му, търсейки пулса, но разбах, че бе престанал да съществува. Умът ми се замъгляваше; едно интензивно замайване предизвикваше у мен усещането, че всичко наоколо се върти; гаденето, започнало от стомаха, ме разтърси в силен спазъм; и една нарастваща болка в сърцето, която вече беше явна тахикардия, предизвикваше впечатлението, че този орган иска да изскочи и избяга от гърдите ми. Накрая, поразен от една психофизическа атака, за която не знаех никаква защита, започнах неизбежно да припадам. Усмивка на Демоните, Музика на Адовете, Хармония

370 Санскр. *tattva* (букв. „оноватост“) – „елемент, стихия“; в индийската натурфилософия – компонент на материалния, възприеман от сетивата свят (бел.прев.).

на Бога-Създател на Вселената – пред тази разлагаща сила на Душата, какво оставаше от Хероя, от харизматичния лидер, от Посветения, който преди няколко часа водеше своя легион, готов са се бори срещу враговете на Земята или на Небето? Много малко, *Neffe*, много малко. Едвам една искрица воля.

Внезапно бях обзет от силен трепет и със закъснение осъзнах, че Банги ме беше сграбчил за рамената и ме разтърсваше силно. Разпознах го сред мъглите пред мен, викащ с гърлен глас; осмината *лопи* също бяха там: двама влачеха Оскар Файл; други двама поддържаха фон Гросен; един тичаше с кучетата *дайви*, които бяха вързани в единия край на лагера; а останалите очертаваха трескаво със своите ятагани кръгове и знаци по земята, докато напявата мантри и правеха воински мудри. Топката от светлина се намираще вече над нас и пчелното жужене достигна максималната си интензивност. Дали поради разтърсването на Банги или от ефекта на янтрите на *лопите*, истината е, че си възвърнах отчасти яснотата на ума: достатъчно, за да разбере драматичните думи на гурка.

– *Шиватулку! Шиватулку!* – викаше нетърпеливо той, без да престава да ме разтърсва – действие, което завърши с два силни шамара. С едно движение на главата му показах, че го чувам.

– О, *Пау*³⁷¹: измъкни ни оттук. Бързо или *Вимāната*³⁷² на Шамбала ще ни унищожи!

– К...как? Как да го направя, като не мога да се държа на крака? – избърборих обезкуражен.

– Кучетата *дайви*. О, *Дубтоб*³⁷³! Заповядай на кучетата *дайви* да ни поведат *летейки* към някаква цел надалеч от тук! Разбираш ли ме?

Кимнах, въпреки че не разбирах напълно молбата на гурка.

– Какво трябва да направя, та кучетата *дайви* да *полетят*? – запитах се абсурдно сам себе си, но на достатъчно висок глас, за да ми отговори Шривиря. *Лопът* очевидно бе наблюдавал внимателно моите реакции.

371 *Пау* – „Герой“ на тибетски (бел.авт.).

372 Санкр. *vimāna* – в индийския епос: самодвижеща се въздушна кола или колесница на боговете с формата на летищ трон, кораб, къща или дворец (бел.прев.).

373 *Дубтоб* – „Маг“ (бел.авт.).

– Назови ги, все едно че са идентични с *Кюнста* – птицата Гаруда, която пренася Боговете; или като *Лунста* – крилатият кон, който изпълнява същата функция. Кажим им: *Свади-лунг*, Кула и Акула, *Свади-лунг*; и те *ще полетят!*

Цел? Към каква цел? Главата ми сякаш ще избухне. Може би бе несъзнаваното, може би *Скротра Крām*, но сигурното бе, че един Вътрешен Глас ми каза:

– „*Синин*, ти трябва да отидеш в *Синин*”, – аз си помислих за Янтрата, представих си я, доколкото можах, и преведох: „*Сининто, Кула и Акула Свади-лунг*”³⁷⁴.

Някой от *лопите* бе поставил поводите на будозите в ръцете ми. Те бяха побеснели от присъствието на дяволската *вимāна* и виеха, като че ли действително бяха кучетата на Вотан. Когато си представих Янтрата, те застанаха мирно и протегнаха глави нагоре, готови за потеглят в изпълнение на заповедта. И когато наредих „*Синин-То, Кула и Акула свади-лунг*”, се случи невероятното чудо, че кучетата *дайви* скочиха към някаква бездна, която внезапно се създаваше пред тях.

Почувствувах се влачен от поводите, повдигнат във въздуха и понесен в посока на Изток, потопен в една непроницаема чернота, която сега заемаше мястото, където секунди преди това се намираха планините Алтън Таг. Докато бивах издиган във въздуха, едно ненормално тегло в краката опъна тялото ми за един миг. Обърнах се изненадан и видях, че една човешка верига висеше от моите крайници: тибетците бяха осъществили една серия от *такелаж* в момента на скока, грабвайки се помежду си и повдигайки също Карл фон Гросен и Оскар Файл. Погледът ми се плъзна надолу и огледах глупаво долината, осветена от превозното средство на Шамбала, и лагерът, превърнат в колективен гроб: Райнхард фон Круп – мъртъв; двамата постови – мъртви; а при входовете на палатките бяха разпръснати труповете на онези, които бяха успели да излязат, но не бяха стигнали много далеч. Жуженето беше оглушително, страшно, парализиращо; жуженето беше зовът на Смъртта! Хайнц, Ханс, Клостер! Спомних си за моите Другари и мисля, че извиках от безсилие, преди да се потопя в чернотата и да изгубя съзнание.

Глава XXXIV

Секунди по-късно се върнах в съзнание: нито знак от оглушителния звук или от дяволското искрене. Все още оставаше здрачната светлина, поради което можах да установя без никакво съмнение, че се намираме в някакво място, напълно различно от

374 “*Да полетим към Синин, Кула и Акула*” (бел.авт.).

долината, в която лагеруваше Шефер. Веднага в паметта ми се върна всичко случило се – атаката на смъртоносното жужене и бягството, благодарение на кучетата *дайви*. По чудо бях все още жив! Но къде се намирах? Защото това очевидно не беше Синин, а брега на някаква река – един къс плаж в подножието на склона на някакъв хълм.

Бях седнал на земята, все още държейки в ръце отпуснатите сега поводи на кучетата *дайви*. На сантиметри от краката ми ромолящата река напяваше мелодията на Природата. Едно проблясване на склона разкри *лопите*, събиращи съчки и разпалващи импровизираното огнище. Карл фон Гросен и Оскар Файл се бяха изправили и съзерцаваха сцената в мълчание, сякаш зашеметени. Когато очите на *Щандартенфюрера* се срещнаха с моите, той реагира:

– Фон Зюберман – *Gott sei dank!*³⁷⁵ Къде сме? Какво стана с другите?

Присъединих се към тях и му отговорих с груба откровеност:

– Не знам. Не зная какво е това място. Със сигурност се намираме много далеч от лагера, но поне все още сме живи. Защото ако за нещо съм убеден, то е това, че тези, които не дойдоха с нас, трябва да са умрели в долината. Кой би могъл да оцелее от онази атака на Демоните? След като дори монасите *ка̀улики*, които са експерти в този вид Черна Магия, се бояха, че ще умрат неминуемо!

В този момент тримата си спомнихме за монасите и ги потърсихме с поглед: осемте бяха до огъня, който бяха запалили под прикритието на едни огромни скали, и те на свой ред ни наблюдаваха спокойно. Карл и Оскар се приближиха до тях. Аз поисках да направя същото, но поводитите ми попречиха. С ужас открих, че единият от булдозите бе мъртъв: другият, изправен до него, издаваше периодични болезнени скимтения.

Ако дължах някому живота си в този свят, освен на моите родители, то това бяха онези кучета, така че се почувствувах разбираемо разстроено от загубата на едно от тях. Оставих оцелялото да продължи жалното си виене – безутешен реквием за отсъстващата партньорка – и се приближих до групата. Безцеремонно запитах Шривиря:

– Как така е умряло едното от кучетата *дайви*? Не беше ли ме уверил Гуру Висарага, че двете представляват архетипична двойка – проявеният синтез на една двойка противоположни начала, чието съществуване би трябвало да бъде *по необходимост* едновременно? Ако това е вярно, не би ли трябвало да са умрели и двете? Или, по-точно – защо не са живи и двете?

– Имай търпение, Сине на Шива, – посъветва ме състрадателно монахът, – и си спомни, че тези кучета са *тулпи* – ментални творения на Маговете от Кръга *Кя̀ула*. Затова

375 Нем. “*Слава Богу!*” (бел.прев.)

те не са подчинени на природните закони, а на волята на Гурувците. Казах ти преди няколко дни, че макар нашият Орден да познава тайната на кучетата *дайви*, такива никога не са били проектирани досега, защото не е съществувал един Посветен като теб, който да бъде способен да ги контролира отвъд Кула и Акула. Затова нямахме практическа информация за това, което би се случило, ако те бъдат реализирани от един Шиватулку. Тоест, ние не знаехме как щяха да се държат те през този етап от Кали Юга: последният път, когато кучета *дайви* са тичали по Земята, е било в Атлантида, преди хиляди години. Очевидно тази Желязна Епоха е отслабила по някакъв начин тяхната Способност за Летене и едното от тях се е оказало засегнато от Силата на Дорджето. Но дори и да не знаехме колко са щели да живеят, затова пък мога да ти отговоря на въпроса защо едно от тях е продължило да живее след полета *лунг-свади*: това се дължи на особените закони, които управляват тяхното възпроизвеждане.

Ти си разсъдил правилно, но не си взел предвид законите на възпроизводството. Когато една двойка е съвършена – архетипично уравновесена, – двете кучета действително би трябвало да са умрели в унисон. ***Но законът за възпроизводството, установен от Гурувците, изисква преди разпадането си двойката да породи и да роди друга двойка от кучета дайви.*** Процесът тогава би бил следният: смъртта на кое да е едно от тях ще означава автоматичната метаморфоза на другото в един андрогинен екземпляр; това е все едно едното от архетипичните начала, което се е проявявало външно, да се въплъти вътрешно в оцелялото куче; и това, което оживее, ще носи в утробата си зародиша на една нова двойка от кучета *дайви*, който ще расте, ще съзрява и сетне ще се роди: тогава – след раждането – старият екземпляр ще се разпадне неизбежно. Разбираш ли сега, защо е живо едното от тях?

Кимнах, облекчен да узная, че не след дълго време щях да си възвърна двойката от кучета *дайви*.

– Хубаво, – добави Шривиря. – Тогава не ще забравиш, че през този период, докато андрогинният булдог изнася новата двойка, ще трябва да се обръщаш към него с името „Вруна”, предвид, че той представлява единството на Кула и Акула.

Кимнах отново, тъй като това несъмнено бе логично. При това фон Гросен избухна:

– За Бога, фон Зюберман! Винаги все проклетите кучета! Разтревожен сте от смъртта на едно куче? А нашите Другари? Съобщихте ми Вашето подозрение, че те също са мъртви: тогава би трябвало да тъгувате за тях! А също така не знаете къде се намираме. Това се опитвах да узная от тибетците, когато Вие ме прекъснахте, за да говорите за проклетите мастифи.

Реших да не отговарям на несправедливите обвинения на фон Гросен.

– Ние не знаем нищо за мястото, в което ни е довел Шиватулку, – каза помирително Шривиря. – На него подобава да отговори, защото само той знае повелята, която е дал на кучетата *дайви*.

Лицето на фон Гросен се изкриви, разбирайки, че темата за булдозите бе неизбежна. Не беше нужно да размишлявам, за да изрека един въпрос, който ме вълнуваше откакто си бях възвърнал съзнанието на онзи бряг.

– Към Синин! Аз заповядах на булдозите да вървят към Синин. Това бе първото място, което ми хрумна, сигурно защото двамата монаси, които водеха холитите, твърдяха, че оттам ще ни помогнат да стигнем до Шанхай. Не мога да си обясня защо кучетата *дайви* не са ни довели до Синин.

– О, колко странен е умът на Шиватулку! – възкликна Шривиря, който не можеше да си представи, че действията ми са били просто глупави, каквито те действително бяха. – Ако си искал да отидеш в Шанхай, защо да не си наредил на кучетата да те отведат направо там, вместо да искаш от тях мястото на Синин, което е на 2000 километра по-близо? Неразбираеми са Замислите на Боговете! Но сега, когато кучетата *дайви* са в процес на възпроизвеждане, ти не ще можеш да ги използваш повече за един полет *лунг-свина*: едва бъдещите кутрета някой ден ще те пренасят през Времето и Пространството. Разбира се, сега ще узнаем, къде се намираме. Кой Синин си превел в твоята заповед?

– Как така кой Синин? Не разбирам, за какво ми говорите, – заявих, боейки се да чуя, това, което щеше да каже.

– Ама разбира се, Сине на Шива, – възкликна наивно Шривиря. – Заповедта е изисквала да се отправят към Синин-Фу или към Синин-Хъ, т.е. *към града* Синин или *към реката* Синин?

Изгървах едно проклятие. Защо бях бил толкова неточен при определянето на крайната цел на въздушното пътешествие на кучетата *дайви*? Отговорът беше явен: защото заповедта бе формулирана в един критичен момент, посред едно огромно физическо разстройство, което ми попречи да размисля достатъчно. В онова ужасно обстоятелство аз забравих всичко, не описах с точност целта, защото несъзнателно предполагах, че кучетата ще разберат – че те ще интерпретират точно моите желания. А истината беше много различна: кучетата бяха *тулна* – *йидами* – магически машини, проектирани чрез желязната воля на Маговете, които изискваха правилен контрол на своите функции.

– Наистина, аз не уточних дали се касае за Синин-Фу или за Синин-Хъ, – признах кисело. Монахът *каулика* размишлява за секунда и сетне каза, усмихвайки се:

– Тогава е много вероятно да се намираме до реката Синин. Когато са приели заповедта, кучетата *дайви* са се сблъскали с това, че съществуват две различни цели с едно и също име. Избрали са – по причини, които ще бъде дълго да се обясняват, – по-старата цел, която съответствува на това име – както изглежда, това е била реката. И тази неопределеност ще обясни също смъртта на единия от булдозите: причината ще да е била дилемата, на която са били подложени противоположните начала, която е действувала така, сякаш с един логически клин се прави опит да се раздели абсолютното единство на Архетипа Куче. Мисля, че проблемът се корени в степените на реалност на нещата, участващи в играта. От една страна кучетата *дайви* не са представлявали една съвършена двойка – те не биха могли да бъдат такива през този етап от Кали Юга – и така те са проявявали определена малка степен на неравновесие. От друга страна реката Синин, вътре в Илюзията на Мāйā, се оказва, че е малко по-реална от града Синин. Последница: кучетата *дайви* са се намирали пред една дизюнктива и те са били принудени да избират; по причина на предположеното неравновесие едното от кучетата *клони* към Синин-Фу, а другото *клони* към Синин-Хъ; тъй като магически реалната цел е тази, която съответствува на по-реалното име, само един от булдозите стига до Синин-Хъ, където се намираме, докато другото куче се разпада, за да избегне невъзможното изменение на Архетипа. И тъй като кучетата *дайви* не могат да съществуват другояче, освен по двойки, настоящият андрогин също ще се разпадне след възпроизвеждането.

– В такъв случай кучетата са ни довели до река Синин, на която съответствува потокът, който виждаме пред нас! – предположи фон Гросен, който най-сетне започна да се ориентира географски. – След като е така, *Kameraden*, ще ви изложи картината на ситуацията: **Фактори в полза на нашата Стратегия:** а) ние, трима германци и осем тибетци, – членове на Операцията „*Първи Ключ*” – все още сме живи; б) възможно е градът Синин да се намира недалеч отгук и е вероятно това да представлява нашето окончателно спасение, ако успеем да прекараме нощта в тези условия. **Фактори против нашата Стратегия:** а) понесохме пет загуби – трима германци и двама тибетци – и също така петимата носачи холити и целия багаж; б) ако действително това място се намира на Изток от езерото Куку Нор, това предполага едно разстояние от повече от 1000 км от Долината на Безсмъртните Демони, което прави невъзможно за момента да се върнем, за да прегледаме или спасим телата и материалите. **Заключение:** Почти сигурно е, че войниците, натоварени с Операция „*Алтвестен*” са имали същата участ като членовете на Операция „*Първи Ключ*”, т.е. че те са умрели или изчезнали. Това заключение поставя край на Операцията „*Първи Ключ*” и ни налага деликатното задължение да обясним убедително на нашите началници събитията, случили се в лагера на Ернст Шефер.

Фон Гросен ме погледна многозначително, сякаш давайки да се разбере, че основният отговорник за обясненията щях да бъде аз. Последните му думи бяха:

– Вземайки предвид демоничната атака, която претърпахме в онази Долина от Ада, в светлината на заповедите, получени от Германия и на структурата на Операция „*Първи*

Ключ”, Аз извличам определени заключения, които ще ви съобщя в строго поверителен и личен план. Мисля, господа, че нашите лидери от Германия са имали една доста приблизителна представа за това, което ще се случи в Тибет, ако Курт фон Зюберман се присъедини към Операцията „*Алтвестен*”. По-точно, мисля, че те – Хитлер, Химлер, Хайдрих, Рудолф Хес и Бог знае още кой, – са знаели, че определени врагове ще реагират с изключителна сила, когато открият фон Зюберман: врагове, които навярно са извънземни същества, притежаващи страховити оръжия, несравними с никакъв земен арсенал. Ако са знаели това, което е щяло да се случи, защо са позволили врагът да ни затвори в един смъртоносен капан? Това е един въпрос, за който нямам отговор. Предполагам, че те са желали да изпитат конкретно ефикасността на фон Зюберман, за да предизвикат реакцията на „*Демоните*” от Чанг Шамбала, и че може би са подценили врага: навярно са мислили, че Бялото Братство ще затвори проклетите порти на своите леговища, и са отхвърлили възможността Демоните да се опитат да ни убият всички. Както и да е това, Аз съм убеден, че фон Зюберман никога не ще ни разкрие тайната, която разбунва Демоните. Накратко – считам в този момент Операцията „*Първи Ключ*” за приключена; оценяването на нейните резултати ще го направи съответният генерален Щаб в Германия. И като *SS Щандартенфюрер*, натоварен с изпълнението на Операция „*Първи Ключ*”, разпореждам да се предприеме незабавното завръщане в Германия. Съгласи ли сте, *Kameraden*, с Картината на Ситуацията и заключенията?

Какво друго нещо бихме могли да направим Оскар Файл и Аз, освен да приемем безусловно решенията на фон Гросен? Тибетските монаси от своя страна никога не обсъждаха заповедите и се приготвиха да подкрепят още веднъж нашите планове.

Щяхме да потеглим на зазоряване. Междувременно ние образувахме кръг около огъня и се прегърнахме, за да си предаваме топлина – поза, която зае също и кучето Вруна. Въпреки царящия в ранната утрин студ, всички успяхме да поспим, благодарение на голямата психическа умора, която бяхме натрупали през последните дни. Нямахме нито одеяло, нито плащ – само дрехите на гърба си – и затова се притискахме един до друг, за да избегнем измръзването, макар да беше явно, че на онова място не ставаше толкова студено, колкото по върховете на планините Куен Лун. А що се отнася до оръжията, бяхме останали само с кинжалите и „*Люгерите*” – този на Карл, на Оскар и моя, – плюс двата автомата „*Шмайзер*”, които носехме през рамо на гърба: за това страховито оръжие разполагахме само с два пълнителя за всеки, също както и за „*Люгерите*”. Недостатъчно, за да се прекоси една страна в гражданска война, но все пак по-добре от нищо.

Затова пък всички *ка̀улики* носеха своите кинжали, ятагани и колчаните с по петдесет стрели. Иначе нямахме нито храна, нито вода, нито някаква екипировка, освен това, което носехме по нас в момента на бягството ни от зловещата долина. Бяха малко неща – много малко, ако трябваше да останем за по-дълго време изгубени в Тибет; оказаха се достатъчно обаче, за да стигнем до Синин-Фу.

Вкочанени от студ, на заранта ние тръгнахме успоредно на реката Синин-Хъ. Фон Гросен ни изненада всички, изваждайки от вътрешността на якето си своя брезентов портфейл и разгръщайки една карта на западната част на Китай. А от джобовите му – като от неизчерпаеми кутии на Пандора – се появиха неразделният му компас, една сгъваема логаритмична линейка и един пергел: безполезни вещи, с изключение на компаса и картата.

Преди да потеглим, аз направих една могила от камъни и погребях злополучното куче *дайва*. Нямах обичай да се моля, но в този случай се съсредоточих няколко минути и извисих моето аз до сферата на Боговете, използвайки *Скромта Крѝм*, за да успеят Те да ме чуят: тогава се обърнах към Вотан – към него лично – и го помолих за една чаша Медовина за подвига на Хайнц, Ханс и Клостер. Да, – казах им на Боговете, – този път Те би трябвало да вдигнат тост за тези трима воители на Вечната Германия, да ги приемат като Херои във Валхала; и – ако бе възможно – трябваше да сторят място и за кучето *дайва* – за кучето на Шива, което пренасяше воините, летейки като Вѝю, Вятѝра!

Извирайки от най-южните системи на планините Нан Шан, Синин-Хъ се спуска на Юг и се влива в Датун-Хъ, след като преминава под моста на Великата Стена и омива стените на града Синин: Датун-Хъ от своя страна продължава на Северо-Изток и влива водите си в Хуанг-Хъ или Жълтата Река в сливането при Лан-Джоу. Около пладне стигнахме до едно малко укрепено село, заобиколено от рудиментарни посеви: това беше Хуанг-юнѝ, един от постове по пътя Чанг-Лам!

В селото имаше един будистки Храм, няколко страноприемници за поклонници и търговци и един свободен пазар с порядъчни размери. Конюшната принадлежеше на Кръга *Кѝула* и ние бързо се отправихме към тяхното учреждение. Там се успокоихме, след като хапнахме първата топла храна от 24 часа. Според техните сведения, хората на Княза на Куку Нор ни били търсели в продължение на няколко дни и накрая се върнали в Тибет. Щеше да е трудно те да се върнат, освен ако някой не ги повика – нещо, което нямаше да се случи, ако действахме благоразумно и не се показвахме много. Във всички случаи, властта на разбунтувалите се тибетци стигаше само до Хуанг-юнѝ – селище, разположено от северната страна на Великата Стена, в една област, традиционно оспорвана от монголи и тибетци. Няколко километра по-нататък, отвѝд Великата Стена, се намираще китайската провинция Гансу и града Синин, където силата на Кръга *Кѝула* беше значителна.

Действително, ако в Синин-Фу не биваше да се боим от преследването на тибетците, щеше да е нужно вместо това да избягваме да се въвличаме в постоянните бунтове на ревностните китайски фракции. Този път логистиката и тактиката оставаха в ръцете на *кѝуликите*, по-добре познаващи терена и притежаваща мощна инфраструктура

за покрепа. Иначе техният план беше изключително прост: щяхме да пренощуваме в конюшната, която ни се струваше като палат след предишната нощ, а на сутринта китаецът и неговият син щяха да ни докарат до Синин-Хъ, скрити в две каруци, теглени от по четири бивола всяка.

Монасите *кѝулики* ни съобщиха, че планират да се върнат в Тибет, след като ние бъдем извън опасност, на път за Шанхай. Нямаше да се върнат директно в Бутан, понеже щяха да се опитат да намерят двамата си спътници, които бяха останали с холитите в Прага на Долината на Безсмъртните Демони. Въпреки че не разполагаха с кучета *дайви*, те познаваха много добре магията на *Килхорите* и знаеха със сигурност, че изгубената Долина се намираше на Запад, в земите на Царицата-Майка Гуан Ин: било от Изток, както бяхме направили ние, било от Запад, те щяха да намерят начина да влязат и да спасят своите Другари или – може би – да отмъстят за тях. След това, ако се завърнеха, те щяха да се оттеглят в Манастира на Бутан или в някой друг, принадлежащ на Кръга *Кѝула*, за да медитират върху всичко случило се в това приключение. Бяха се сражавали рамо до рамо със Шиватулку, бяха били доведени до Долината на Безсмъртните от кучетата *дайви* и участвували в техния полет *лунг-свипа*: те наистина бяха имали късмет, Боговете им се бяха усмихвали и сега им оставаше само да се оттеглят да медитират и да бъдат благодарни.

Нищо не можеше да се възрази пред това достойно за уважение решение, но Карл фон Гросен мислеше различно. Той извика настрана Шривиря и Банги и ги нарече „дезертьори“. *„Вашата мисия – им каза – ще приключи едва, когато тези, които знаят оценят резултатите на операцията“*. А тези лица, разбира се, се намираха в Германия: двамата, прочее, следваше да ни съпроводят до нашата родина и да представят ценните си свидетелски показания. Тогава щяха да бъдат свободни да се завърнат и *SS* щеше да постави на тяхно разположение всички необходими средства.

Тъй като монасите се колебаеха, фон Гросен ги притисна морално, уверявайки ги, че във всеки случай те ще трябва да ни съпроводят до Шанхай, за да служат като преводачи от китайски, а когато стигнем там, *„няма да им струва много“* да се качат на кораб за Германия, *„която е почти толкова далеч, колкото и Бутан“*. Но това не беше вярно.

Шривиря и гуркът действително говореха китайски, но никой не знаеше нито дума японски – езикът на онези, които окупираха половината Китай. Напротив – Оскар и аз бяхме изучавали китайски и японски в програмата за *Остенфюрери* от *НАПОЛА*; и двамата владеехме мандарин и японски. Но във всеки случай винаги можеше да се прибегне до английския – език, дискредитиран в Азия, но на който можеше да общува фон Гросен или кой да е от нас. Всеобщият език на Азия, както бяха претендирали синовете на

коварния Албион, щеше да бъде английският, но истината беше, че го говореха само колониалните функционери и вечните сипаи; сред културните членове на азиатските народи – било в Индия, Непал, Кашмир, Бутан, Китай, Бирма и пр., – английският език бе неододряван и оставаше обикновено непознат, да не кажа скриван и мразен.

Макар да не одобрявахме отношението на фон Гросен, нито Оскар, нито Аз отричахме истинността на неговите аргументи. Вместо това наблюдавахме усмихнати как двамата необикновени Посветени малко по малко предаваха позициите си. Истината беше, че в дъното на душата си всички искахме двамата монаси да пътуват с нас до Германия. Когато на следващия ден потеглихме към Синин, те вече бяха почти уговорени от убедителния *Щандартенфюрер*.

Глава XXXV

Какъв град, *Neffe!* В онези дни той разполагаше с не по-малко от 130.000 жители и обиколка от повече от 20 км. До високите му стени стигаха пътища от цяла Азия: от Монголия, Русия, Туркестан, Джунгария, Афганистан, Индия и пр., освен споменатия Чанг-Лам, идващ от Лхаса, по който пристигнаха каруците, които ни превозваха. Нашият път оттам, където кучетата *дайви* ни бяха доставили в подножието на планинската верига Чан Нан, следваше същия естествен маршрут: граничейки от една страна с веригата, която сега се продължаваше в планините Ма-ха-че, и с река Синин от другата; върху десния ѝ бряг се намираше Синин-Фу на 2500 метра надморска височина.

Градът Синин беше един гигантски пазар, в който нито гражданската война, нито националната война срещу Япония бяха засегнали неговия трескав ритъм. Единствената промяна представляваха различните войски, които съжителствуваха подозрително и от време на време предизвикваха по някой инцидент. Тези войски принадлежаха на много други неизвестни феодални или триади и контролираха всяка една от тях по един сектор от града: съществуваха дори националистически и комунистически фракции, освен аристократичните или благородническите, традиционалистките, религиозните и мафиотските. Но Синин-Фу беше по това време „свободна територия“, тоест такава, която не бе попаднала под контрола на японците. Пред едно външно нападение – парадоксално – всяка войска се заемаше да защитава своята част от стената и всички различия се забравяха, за да се справят с общия враг.

Общността *кѳулика* на Синин-Фу беше действително значима. Разбрахме това, когато влязохме в квартала „на бледоликите“, наричан така поради цвета на кожата на неговите обитатели, и се възхитихме на огромното Светилище на Шива, което те притежаваха. Те предложиха да ни снабдят с всичко необходимо, за да започнем една нова експедиция в Тибет: особено ги ентузиазираше идеята да предприемем унищожаването на

други *Гомпа* като този на *дускхите*. Останаха разочаровани, когато им обяснихме, че трябваше да се връщаме в Германия.

– Ако нашата Раса надделее в Света някой ден и остане вярна на Хиперборейската Мъдрост на *SS*, **не ще има място на Земята за почитателите и слугите на Силите на Материята**: Вечната *SS* ще ги унищожи безмилостно и вие, героичните *кѝулика*, ще бъдете заедно с нас, носейки, навярно, инсигнията *Totenkopf*³⁷⁶ – уверих ги, без да подозирам, че това последното щеше да се превърне в реалност по-рано, отколкото си мислех.

Предвид нашето неотметимо решение, *кѝуликите* се съгласиха да подпомогнат пътуването на Изток. Обясниха ни накратко ситуацията. Двете най-мощни военни сили в Китай бяха „националистите” на Чанг Кай-Шек и комунистите на Мао. Преди 1937 година двете войски се бяха сражавали кръвопролитно, но сега се изправяха обединени срещу японския враг. Както е естествено за всеки, който разбира политическата структура на Синархията, комунистите на Мао бяха снабдявани от Съветския Съюз, а „националистите” на Чанг се подпомагаха от Англия и Съединените Щати, тоест англосаксонския империализъм. И братски обединени, – каквито бяха в Синархията техните чуждестранни партньори, – левицата и десницата се съюзяваха срещу японския „фашизъм”: **в един умален мащаб в Китайската война се случваше това, което щеше да последва четири години по-късно във Втората Световна Война.**

Имаше една-единствена разлика, което в случая нямаше значение, тъй като будният човек се ръководи от факти, а не от имена: **това беше обозначението „националисти”, които приемаха, за да определят себе си членовете на партията на Чанг Кай-Шек.** Любопитно – тези „националисти” бяха подкрепяни не от нас, национал-социалистите, а от крайния либерализъм на англо-саксонците. И това се обяснява лесно, защото това беше каквото представляваха Чанг и неговите последователи: привърженици на най-реакционната либерална десница на Китай, тоест най-сипайската. Следва да се признае, че в това да бъде *сипай* – привърженик на колониалистките сили в ущърб на собствения си народ – Чанг Кай-Шек беше почти толкова велик, колкото и Махатма Ганди – този агент на английските Тайни Служби, който предаде Индия на експлоатацията на господарите на *Commonwealth*³⁷⁷, погрещвайки там да се извърши една истинска националистическа, тоест национал-социалистическа революция.

Но да се нарича Чанг „националист” би било смешка – една шега с лош вкус, – защото ролята, която го бяха накарали да изиграе неговите водачи от Синархията, причини в крайна сметка падението на хилядолетната китайска Култура в жалката и тесногръда марксистко-ленинска Доктрина. Не, Чанг не беше националист, а чисто и

376 *Totenkopf* [нем. букв. „мъртвешка глава” – бел.прев.] – инсигнията на *черена* (бел.авт).

377 *Commonwealth of Nations* (англ. „Общността на Нациите”) = Британската Общност (бел.прев.).

просто един *синай*. И който се съмнява в това, нека погледне какво направи той с Формоза – съвременния Тайван, – където не съществуват народните корпорации и етичните кодекси, които са характерни за национализма, а хищното действие на мултинационалните компании, Световната Банка и неограничената експлоатация на китайския народ, напълно лишен от възможността да решава Съдбата на своята „*Нация*“, след като тя вече е била определена от Синархията.

Ако един народ желае да бъде империалист, Историята му предлага два класически модела, които, макар и разбрани от наблюдателите, са малко употребявани във всички времена. Единият е гръко-римският модел, наследен от прастарата концепция за „*Универсалната Империя*“ на индо-иранците: този модел – и Рим ни дава един от последните му примери – изисква останалите народи да бъдат подчинени само военно, а не културно; така народите с различна идиосинкразия са можели да се интегрират в римската Империя, съхранявайки своята Култура, език и обичаи, и – ако са били достатъчно войнствени, за да се съпротивляват с гордост на *рар romana*³⁷⁸, – те са могли да придобиват необичайни концесии като гражданството на галите и испанците или контрола на войската и на цялата Империя, спечелен от германците; това е било възможно, защото в този модел на Империята *ценността* се основава парадоксално на реалната *доблест* на народите: най-ценен бивал най-доблестният³⁷⁹; този принцип имал несъмнен характер и никой не се боял от имперския възход на един *доблестен* народ, защото било очевидно, че един такъв народ ще се окаже *ценен* за Империята.

Тоест, в този първи модел не било необходимо да се практикува културното индоктриниране на победените – да се прилага промивката на мозъци, да бъдат те разрушавани морално и корумпирани, държани във варварство или връщани към дивачеството: *това не би било от полза никому, а би отивало против юридическата същност на Универсалната Арийска Империя, тоест – би отивало против Честта*. И тук е сърцевината на въпроса: етическата опора на предходния принцип и от който съставляват Универсалната Империя е Принципът на принципите – Върховният Принцип, който е основен камък на правно-социалната структура на националната Държава: *Принципът на Честта. Правосъдието, с което Империята ще третира един завладян или съюзен народ, от което ще зависи неговото съществуване и развитие, ще изисква единствено гаранцията на Честта*. Например Александър – един империалист с Чест – не е трябвало да разкъсва Египет, нито да налага гръцкия език на египтяните, да ги унищожава, да ги поробва, нито да разрушава техните пирамиди, за да ги приеме без предразсъдъци като федерати на македонската Империя. И римляните, преодолявайки дистанциите, когато най-сетне подчинили галите, които се били

378 Лат. „*римския мир*“ (бел.прев.).

379 Непреводима игра на думи: на испански омонимът *valor* означава „*ценност*“ или „*доблест*“, откъдето идват производните прилагателни *valioso* („*ценен*“) и *valiente* („*доблестен*“) (бел.прев.).

съпротивлявали кърваво в продължение на векове, процедурали по един също толкова достоен начин: и то до такава крайност, че им отворили портите на Империята и не след дълго вече се говорило не за гали, а за гало-римляни.

Другият модел на Империята е картагенският – *типично не-арийски*, – наследен от финикийците от техните семитски предшественици от Асирия, Вавилония и Шумер. Важно е да се разбере тази концепция, защото картагенският модел е бил възприет от англичаните и северо-американците – народи, напълно юдеизирани от систематичната и неуморна работа на Бялото Братство.

За картагенците вече говори Белисена Вилка в нейното писмо: един народ от търгаши, лишени от етически принципи; способни единствено за търговия и пиратство, и прочути с човешките жертвоприношения, които принасяли на своя Идол от Нажежено Желязо. Картагенци, англичани, янки – като своите предшественици от асиро-вавилонската империя – те мислели, че останалите народи на Земята са един предмет за потребление за техните ненаситни апетити! Това е принципът, еквивалентен на този за доблестта на народите в гръко-римския модел: за картагенците, англичаните и янките подчинените народи не притежават ценност сами по себе си, а *в степеня, в която те са полезни за Империята*. Така завладеният или покорен народ ще бъде поробван, унижаван, обезчовечаван, лишаван от собствена стойност – *трансформиран в оръдие, в инструмент: ценен, докато служи* – юдейският принцип на ценността, който не случайно се намира в същината на англосаксонския империализъм. Ако един „колониален” народ *служи*, тогава той трябва да бъде експлоатиран без ограничения; *ако той може да служи*, тогава трябва да бъде индоктриниран, за да принася полза – нещо което представлява една инвестиция, която ще трябва да се охранява и възвръща с лихва. А ако нещо се противопоставя на експлоатацията, то трябва да бъде неутрализирано: *ако не се процедури така – ще се оправдават лицемерно – няма да се „помага” на този народ да възстанови своята ценност, тоест своята полезност*. Човекът притежава цена, както и стоките: *ценен е с това, което прави, и може да струва повече с това, което е способен да направи*. Картагенско-англо-саксонската Империя ще се посвети на извличането на максималната утилитарна стойност от народите, давайки им възможността да струват много като произвеждат много. А онова, което се противопоставя на това великодушно дарение от страна на тези, които държат Властта над Света, ще бъде унищожавано: за благо на онези, които са покорни, но могат да проявяват своята ценност, и в защита на възможността да бъдат полезни на империалистите – една възможност, която те сериозно наричат „*демократична свобода*”. И кое е нещото, което се противопоставя на това един народ, който не струва нищо, да придобие ценност, бивайки полезен за Империята – служейки, произвеждайки, позволявайки на Империята да си присвоява неговите богатства, ако той има такива, или пък пазейки се да не ги пропилее за своя собствена полза, в случай, че Империята се нуждае от тях днес или утре?

Собствената му Култура ли е пречката? Тогава той ще бъде окултурен наново с всички възможни средства. Националното съзнание ли е врагът? Тогава ще се атакува същността на националното Битие: ще се започне с уронването на престижа или отричането на собственото добро и ще се възвеличава чуждото добро; и обратно – ще се умаловажава чуждото зло и ще се преувеличава до екзалтация собственото зло; така ще се подкопае доверието в националната Съдба и народът, съкрушен, ще вярва, че културната дистанция между собствената му национална слабост и чуждите сила и величие е непреодолима. Втората стъпка ще се състои по-специално в атакуването на опорите на националното Битие: териториалността, родните символи, традициите и пр. Ще се разместват или заплашват границите, за да се създаде усещането, че Нацията „не е завършена” – че тя е нещо полу-построено, което не съществува; ще се клеветят великите мъже на Родината, които малко или много са допринесли за нейното съществуване, за да се срамува народът от своето минало; в замяна на това ще се представят за сравнение онези на съвременните империалисти, за да се откаже народът от своите герои и да се възхищава на чужденците, оплаквайки се: „*какво сме правили ние, докато те са строели своите могъщи Империи?*”.

Расовото единство ли е препятствието? Тогава ще се хибридизира народа, улеснявайки имиграцията на низши Раси. Или това е националното единство? То ще бъде разложено, като се подкупват или купуват водачите, сблъсквайки едни с други и създавайки хаос – свидетелство за това, че „*се касае за един народ, чиито собствени членове не могат да постигнат съгласие помежду си*”.

Както виждаш, *Neffe*, картагенският модел разкрива цял един *modus operandi*³⁸⁰ в действието на империалистите. Докато в гръко-римския модел „най-доблестният е най-ценен” и доблестните народи могат да растат и да се развиват без проблеми съгласно собствените си културни стереотипове, в картагенско-англосаксонския модел трябва постоянно да се прилага принципът „ценен е, докато служи” – нещо, което изисква да се подчиняват завладяните или покорени народи чрез най-унизителни практики. И тук също стигаме до сърцевината на въпроса: юридическата опора на предходния принцип и от който съставляват картагенско-англо-саксонската Империя е Принципът на синархичните принципи – Върховният Принцип, който е основен камък на правно-социалната структура на синархичната Държава: **Принципа на Разделението**.

Разделение на какво? – На всичко, защото Принципът на Разделението дава на Императора или Царя – картагенски, английски или янки, – **правото** да разделя структурата на народите. Трябва да направим непосредствено сравнение, за да се проявят различията: Принципът на Честта на гръко-римските империалисти е бил по същество **етичен** и е създавал **задължението** да се търси общото благо – да се цени доблестта на доблестния; и напротив – Принципът на Разделението на картагенско-англосаксонските

380 Лат. „начин на работа” (бел.прев.).

империалисти е в основата си юридически и аморален, пораждайки *правото да се разделя*, за да се осигури ценността на тези, които служат – да се защити демократичната свобода на това да си ценен, бидейки полезен, произвеждайки и слугувайки.

Ето фундаменталните различия на двата модела: етичното срещу юридическото и аморалното; моралното задължение да се търси общото благо срещу аморалното право да се разделя общото благо, за да се извлече неговата утилитарна стойност. Гръко-римският империализъм е произвеждал „граждани на Империята” – почетно звание, което по никакъв начин не е принижавало тяхната националност и расова гордост. Картагенско-англосаксонският империализъм моделира „граждани на Света” – едно двусмислено и безчестно название, което в повечето случаи прикрива неизреченото предателство.

Гражданите на Империята вече ги познаваме от Историята. Интересно е вместо това да узнаем какви са „гражданите на Света” – название, аналогично на „роб на Синархията”? Става на дума за същества, които са формирани съгласно картагенско-англосаксонския модел, тоест същества, които са били подложени на всички модуси на Принципа на Разделението. Обикновено те са *интернационалисти*, защото тяхната националност е била *разделена* и разпиляна; вярват, че *интернационалното* ще преодолее различието между народите. Те са убедени *пацифисти*, защото психичната им структура е била *разделена* по фройдистки маниер и воинският им инстинкт квалифициран като „агресивни примитивни тенденции, които възникват в кортекса – животинския мозък – и изплуват през Несъзнаваното”: за психоаналитичната Култура воинският инстинкт е един срамен импулс – почти животински и крайно опасен, „защото той може да се въплъти в Мита за Героя” и да стане доминиращ в съзнанието; тези, които са били индоктринирани така, отъждествяват войната с дивачеството и вярват, че мирът трябва да се постигне на всякаква цена, тъй като в това състояние на обществото може да се прояви *полезността*, служейки на пацифисткия империализъм – Световното Правителство, Синархията или както и да се нарича системата, която ги експлоатира. Тези екземпляри са далтоници по отношение на националността, а воинският им инстинкт е бил блокиран; поради това те са лишени от героизъм – от способност за патриотична реакция; – те са психологически осакатени същества, които вярват в единството на няколко невъзможни за обединяване понятия под един картагенско-англосаксонски империализъм: мир, щастие, творчество, прогрес, свобода, цивилизация на любовта, всеобщо братство и пр. Естествено, в нашата Епоха, те могат да бъдат без различие добри комунисти или добри либерали.

Но освен *интернационалисти* или *пацифисти*, те могат да бъдат сътрудници на имперската картагенска система, работейки отвътре в своите Нации, в които те не вярват, за да улеснят приноса на утилитарна ценност, която империалистите са определили на техния народ или страна; или пък могат да бъдат интернационални агенти на империализма, посвещавайки се на изпълнението на неговите планове. Във всички случаи тяхната задача ще се състои в *разделянето* отвътре или отвън – тоест в прилагането на

Принципа на Разделението там, където съществува нещо обединено, което се противопоставя на картагенско-англосаксонския империализъм: интригата, корупцията, макиавелизмът, подкупът, коварството, клеветата, публичността, дезинформацията и пр. – всички средства и престъпления ще бъдат оправдани, за **да се разделят** всички и да се подсилят онези части, които **ще бъдат полезни** и **ще служат** на чуждия империализъм. Картагенско-англосаксонският империализъм винаги се е отличавал с формирането на лакеи от тази класа: **класическият тип е „сипаят“**. Естествено, не говоря за индийския *сипай* – конкретен човек, който многократно и с невероятна доблест се опита да се освободи от английските експлоататори, а за **типа** на сипая – за класата на човека, **„ценен със своята служба“**, който англичаните са искали да създадат, разделяйки всичките му принципи. В Картаген са съществували хиляди наемници от тази класа. В Азия и Африка англичаните са ги произвели със стотици хиляди.

И така стигаме до Чанг Кай-Шек, който представляваше класическия тип на сипай в служба на колониалната картагенско-англо-саксонска сила, и установяваме, че като определим правилно термините, един в такъв персонаж не може да има нищо от **„националиста“**, а напротив - много от империалистическия агент. Той – също като Ганди в Индия, Маркос във Филипините, Ф. Дювалие в Хаити, Реза Пахлави в Иран, Тито в Югославия, Фидел Кастро в Куба и безбройните такива дребни тирани от Азия, Африка и Латинска Америка, – бяха просто големи сипаи, които систематично разделяха истинските националистически движения на своите страни и сетне ги смазваха едно по едно; от което се разбира: национализмът е най-върлият враг на картагенско-англосаксонския империализъм.

И тъй, *Neffe*: показах ти, че Върховният Принцип на картагенско-англосаксонския империализъм е Принципа на Разделението и го противопоставих на Принципа на Честта, който е в основата на Универсалната Арийска Империя. Добре тогава – остава да се добави, че този **„Принцип на Разделението“ е не-арийски по своята същност**.

Но не се касае само за една презумпция – за факта, че както картагенците, така и финикийците, египтяните, асирийците, вавилонците и др., са го прилагали в дълбочина, – защото и в арийските Царства, където свещеническото лицемерие е преобладавало през някои периоди, Принципът на Разделението е бил също така използван, предвид, че Свещеническите касти и Синархията имат общи интереси. Доказателството за неговия не-арийски произход се намира, – както и не би могло да бъде другояче, – в неговия библейски произход. Тоест – Принципът, който дава **Правото да се Разделя**, макар и древен и не-арийски, намира своята юридическа формулировка у народа, който почита един Бог на Правосъдието – Единния, който полага Скрижалите на Закона; и този народ е Израил – Избраният Народ на Йехова-Сатана.

За да се престава Принципът на Разделението, Законниците го изразяват чрез една метафора в III Книга на Царете. От този образ ще бъде извлечен Принципът и ще бъде

регламентиран законно – *ще се превърне в Божествено право на Царете и Императорите; а – в съвременността – в необявеното право на йерарсите на картагенско-англосаксонския империализъм.*

Логично, тъй като става на дума за едно право, неговата санкция трябва да се реализира в хода на един съд. И то един съд, в която съдията се оказва безапелационен, по такъв начин, че упражненото право се превръща във Върховен Принцип – в Пръв Закон. Един такъв съдия може да бъде само „най-мъдрият човек на Земята и Историята“; и той трябва също така да бъде Цар, защото Принципът на Разделението ще даде правото само на Суверените от картагенския модел.

Човекът, който изпълнява тези условия, е, разбира се, Цар Соломон:

„Твоят слуга Соломон е посред Избрания Народ, който е толкова много, че не може да се изброи неговата тълпа. Дай, прочее, на твоя слуга разумно сърце, за да знае да съди и да различава между доброто и злото. Защото кой е способен да съди този твой Народ така разумно?“

„Зарадва се Йехова, че Соломон поиска това нещо, затова му каза:... Ще ти дам това, което молиш: Ще ти дам сърце, такова мъдро и разумно, с каквото не е имало друг преди теб, нито ще има след теб” (III Царства 3;7-9, 12).

Персонажът е вече представен: той е мъдр по разположение на Бог, а присъдата му е безапелационна; и той е Цар. Той трябва след това да упражнява *Правото да Разделя*, за да го превърне във Върховен Принцип – в Пръв Закон. Възможността му дават две еврейски проститутки, които спорят за майчинството на едно дете: едната от тях била заменила мъртвия си син с детето на другата.

„Тогава Царят рече: Тази казва: Моят син е живият, а твоят син е мъртвият. Докато онази отвърща: Не е вярно; твоят син е мъртвият, а моят е живият. И добави Царят: донесете ми един Меч, и заповяда: Разделете на две живото дете, и дайте едната половина на едната и другата половина на другата” (III Царства, 3;23-25).

Това е прословутата „Соломонова присъда“, която легализира правото на Царя да разделя, *ако това е полезно*; в този случай ползата се намира в узнаването на истината, което ще повиши стойността на майката с нейното дете, възстановявайки служенето. Следва да се обърне внимание на това, че е показан съвсем ясно Свещеническият характер на облечеността във власт: Царят не носи Меча, а го поисква – той е един Свещеник. Да си припомним, че Библията е една Свещена Книга, и че в нея и последната буква има значение. Слушаме всекидневно евангелистките проповедници да наричат Библията „Слово Божие“. Но има и такива, които сляпо вярват, че това е така: това са Равините-Кабалисти – същите, които ръководят тайно Масонството и десетките Тайни Общества на

Синархията – организации, в които „случайно“ членуват „държавните мъже“, управляващи картагенско-англосаксонския империализъм.

Затова Принципът, който следва от библейската метафора, е нещо сериозно. Какво означават в равинските понятия тези образи? – Че Свещеникът-Цар има **правото** да поисква Меча и **да разделя: и че това нещо е справедливо**. И не само справедливо, но и основа на Правосъдието. Правосъдието в началото на присъдата не е проявено – не се знае коя в действителност е майката: **Правосъдието прави това a posteriori**³⁸¹ – **след като Свещеникът-Цар упражнява правото да разделя**. Накратко: **Свещеникът-Цар взема Меча – „Държавната Власт“ – и упражнява правото да раздели тялото на едно дете – „един малък народ“, – и това е справедливо, той произвежда Правосъдието – самата основа на Свещеника-Цар; заключение: правото на Царя да разделя своите поданици оправдава разделението и подсилва Трона**.

С привичния си реализъм учените Равини са интерпретирали по следния начин Соломоновото решение, обобщавайки го в Талмуда, откъдето навярно го е научил Макиавели: „**Царят трябва да разделя, за да владее**”.

Този не-арийски принцип – юдейски и аморален – се е превърнал във водеща аксиома на картагенско-англосаксонските империалисти. Те разделят всичко, както вече показах, и дори в момента, в който се оттеглят – например от една колония – те я оставят разделена във всички възможни сфери: от териториалната до политическата и икономическата, разчитайки за тази задача, разбира се, на своите кохорти от сипаи.

Припомни си, *Neffe*, че прословутото „Международно Разделение на Труда“ е една концепция на английския либерализъм от XIX век. Сега можеш да видиш, че то се вдъхновява от талмудическите Принципи: „**Царят, ако е Мъдър, трябва да разделя своите поданици, за да ги управлява**”; „**Царят е единственото цяло, което не могат да постигнат никои от частите**”; „**Частите на Царството са ценни, докато служат**”. Естествено, това Царство е *Малхут* – десетият *Сефирот*.

Глава XXXVI

Комунистите и националистите от Гоминдана, – обясниха ни *ка̀уликите* от Синин, – макар и да се бореха обединени срещу японците, водеха ожесточени борби помежду си във вътрешните области на Китай. Япония контролираше целия източен бряг на юг от Кантон и окупираше важни градове като Шанхай, Нанкин, Хангоу, Пекин и др. Но никога не е било лесно да се покори Китай: безбройни градове бяха владяни от войските на Чанг Кай-Шек, докато комунистите бяха забележимо по-силни в провинцията, където

381 Лат. „впоследствие, след това“ (бел.прев.).

разчитаха на безусловната симпатия на китайското селячество; това беше резултатът от 20 години прозелитизъм в полето, противоречащ на постулатите на марксизма-ленинизма, които утвърждават революционното първенство на пролетариата или градската работническа класа: тази успешна политическа тактика бе дело на Мао Дзъдун; и така едно малко партизанско движение, което бе започнало в южните провинции Дзянси³⁸² и Фудзиен, разпростирайки се към централната част на Съчуан след „дългия поход“, сега беше една мощна нередовна военна сила, която държеше под контрол още три провинции около Янан: Шънси, Нинся и Гансу – провинцията, в която се намирахме.

Това означаваше, че комунистите господстваха в полето и наблюдаваха пътищата в онази област. От друга страна, силите на Чанг Кай-Шек, силни в градовете, също така патрулираха пътищата, сражавайки се понякога с комунистите. Тази ситуация предполагаше сигурни рискове за онзи, който би опитал да се придвижи на Изток, без да участва в някоя от враждуващите групи. *Шивагуруто* на Синин ни предложи един начин да стигнем до Шанхай:

– Тъй като не считате японците за ваши врагове, ще ви подсказа един начин да стигнете до тях, без преди това да ви убият комунистите или националистите. Преди няколко месеца това щеше да е много просто, тръгвайки по пътищата на Северо-Изток и използвайки плавателните участъци на Жълтата река. Но сега се случи едно ужасно нещастие, което направи тази област непроходима: **Тунг Чи**³⁸³ Чанг Кай-Шек – дано Гуан Ин се смили над страстното му сърце – наскоро взриви дигите на река Хуанг-Хъ, за да задържи настъплението на японците, но това действие струваше ужасното пожертвуване на живота на много невинни китайци.

Действително, *Neffe*: през 1938 година Чанг наводни долината на Жълтата Река, осъждайки на смърт от удавяне огромната маса от 880.000 души. Да, почти един милион мъртви с една-единствена заповед: ***и не знам някой да го е осъдил за „престъпления срещу човечеството“ през 1945 година.*** И ако това не е станало, ще трябва да се признае, че той е бил предварително оправдан и че това опрощение му е било дадено като признание на изтънченото му качество на *синай*.

– Така, както стоят нещата, – продължи *Шивагуруто*, – ще ви посъветвам да пътувате към Лан-Джоу-Фу – град, разположен на 200 километра на Изток. Оттам можете да се отправите към Шанхай ***по различни начини: там ще ви кажат как.*** Напомням ви, че в мирните времена беше възможно да се изминат 2000-те километра до Шанхай, използвайки железопътната линия. Сега това не може да се направи, защото участъкът, който ни свързваше с Лан-Джоу-Фу е прекъснат поради взривяването на моста над Жълтата Река; а от Лан-Джоу-Фу функционира само един клон, който не отива по-далеч

382 Пример за китайско име: *Дзян* – „река“; *Си* – „запад“; *Дзянси* – „Река на Запада“ (бел.авт.).

383 *Тунг Чи* – „Другар“ (бел.авт.).

от Джън Джоу в провинция Хънан³⁸⁴. Накрая ще трябва да изминете на кон 200-те километра по един път, гъмжащ от партизани или „националисти“ и навярно ще трябва да убивате членове и на двете групи. Но не се тревожете – убиването е нещо обичайно тези дни! Вие сте единадесет: ще ви подсиля с 25 души, въоразени с винтовки – част от войската, която охранява нашия квартал. Сега да поговорим за това, което ще направите в Лан-Джоу-Фу. Чували ли сте да се говори за **Зелената Банда**?

– Става на дума за братството на разбойниците ли? – попита фон Гросен, който очевидно знаеше нещо по въпроса. *Шивагуруто* се усмихна състрадателно.

– Не бъдете строг с нас. Зелената Банда е едно Тайно Общество. А Тайните Общества за Китай са каквото ароматите за цветята. Зелената Банда е едно Общество от Посветени, които споделят същата *Тянтра* като нашата и следват идентично *Дао*: мнозина от техните членове са били или са монаси *каулика*. Само че те, поради особената си идиосинкразия, са избрали един път, който навлиза много повече в Света на спящите хора. Но, разбира се, те не биха могли да приемат, нито да спазват законите на този Свят, без да бъдат също така приспани. И те не го правят! Те работят по свой начин, следвайки свой собствен кодекс на Честта, затова спящите хора ги наричат „разбойници“. Но не ги подценявайте, защото се изисква огромна доблест, за да бъдеш Господар на Себе Си посред удоволствията и изкушенията: само този, който е изпитал и овладял желанието за Петте Забранени Неща, разполага с достатъчна воля, за да действа в Зелената Банда.

Този път не е за всекиго – повтарям! Аз например предпочитам спокойствието на нашите Манастири и ведростта на школите по Бойни Изкуства **пред перманентно опасния път на Зелената Банда**. Но всички ние сме необходими, ако трябва да вървим, сражавайки се към една и съща цел. Така Зелената Банда подпомага Кръга *Каула* с това, което представлява нейната сила: владееенето на материалните ценности. А Кръгът *Каула* подпомага Зелената Банда с това, което знае да прави най-добре: *ша*³⁸⁵. Естествено, за нас, както и за Кришна, сина на Индра, **убиването не означава нищо, ако Духът на убицеа се намира отвъд Майй – илюзията на Живота; ако когато нашият ятаган покосява жалкия животец, Духът танцува заедно със Шива Танца на Разрушението**.

Знам, че не трябва да обяснявам тези неща на Вас, които сте просветлени от Шива и сте извършили чудодейния подвиг да изтребите вампирите *дускхи*. Попитах ви за Зелената Банда, не за да узная Вашето мнение, а за да ви съобщя, че те ще са онези, които ще ви отведат до Шанхай. В Лан-Джоу-Фу ще ви свържем със Зеланата Банда и оттам насетне ще останете в техните ръце, които заслужават абсолютно доверие. Ако желаете, те биха могли да ви изведат от Китай през Хонг Конг, но ако държите да си имате работа с японците, можете да отидете също и до Шанхай.

384 *Хъ* – „река“; *Нан* – „юг“; *Хънан* – „Южна Река“ (бел.авт.).

385 *Ша* – „убиване“ (бел.авт.).

Преди да излезем, *Шивагурото* на Синин сподели с нас едно забележително размишление:

– Вие, германците, грешите като се доверявате на японците: те рано или късно ще ви предадат! Ние ги познаваме от хилядолетия и затова можем да кажем с основание: ***в същината си те са жалки будисти, макар и да се перчат със своята самурайска традиция.*** Някога са били доблестни воители – вярно е, – но от това е останал само споменът, а от спомени живеят сакатите и старците. ***Те са били обработени от будистките Свещеници на Бялото Братство – били са „морализирани”, т.е. размекнати, опитомени, укротени.*** Днес, под привидната ***суровост*** пулсира Драконът на Завистта на лукса и западната Култура; под одеждите на ***смирението*** пъхти буржоата, жаден за всякакви удоволствия; под маската на ***война***, отдаден на тегобите на борбата, се крие малодушното лице на онзи, който обича удобствата на мира; под заявената ***чест*** се прикрива предателството. Запомнете думите ми, Шиватулку, и ги повторете на вашия Фюрер, ако можете. ***Вашият естествен съюзник не е Япония, а Китай: оттук преминава Дао!***

Ах, *Neffe* Артуро, колко прав беше онзи монах *кѐулика* през 1938 година! Както ми обясни Фюрерът в Канцлерството онази вечер след дипломирането и както беше публично известно – той бе първият, който свали вътрешната броня на Синархията и изобличи нейната еврейска сърцевина, – в центъра се намираше ционизмът, поддържан езотерично от Мъдреците на Сион от Великия Синедрион; за да господства над Света, Синархията разполагаше с две тактически крила: едното дясно и юдео-либерално, а другото – ляво и юдео-марксистко; дясното крило се подкрепяше езотерично от масонството и стотиците сродни секти; а марксизмът разчиташе пряко на контрола на членовете на Избрания Народ, така че неговата езотерична основа беше просто равинска. Според Фюрера – най-просветеният в политическо отношение човек в историята – така функционираше органично Голямата Еврейска Конспирация или Универсалната Синархия. Но едно нещо е да се твърди това, а друго – да се докаже. Как да се направи така, че врагът – един враг, достатъчно могъщ, за да развива една Стратегия в продължение на столетия и да въвлече в нея народи, страни и нации, – да свали своята маска? Как да се накара Врагът да изостави всяка предпазливост и да изложи открито своя мрачен съюз? Как да бъде провокиран той, за да се издаде по този начин?

Фюрерът бе намерил решението. ***„Ако има нещо, което никога не ще позволят Мъдреците на Сион, нито Синархията, нито Бялото Братство, нито самия Създател Йехова-Сатана, това ще бъде да изчезне комунизмът”*** – беше повече или по-малко гениалното заключение. Действително, комунизмът – най-чистото политическо

проявление на юдейската менталност – не можеше да се изгуби: подобна възможност за Синархията бе естествено немислима. И от тази политическа гледна точка „комунизмът”, следователно, *беше Съветският Съюз*. Накратко – *един тактически удар срещу съветския комунизъм би задължил всички Държави-участнички в Синархията да се притекат на помощ на своя съюзник*. Да се нападне Съветския Съюз беше така една първостепенна стратегическа цел срещу Универсалната Синархия. Фюрерът знаеше това и действуваше съзнателно, предвиждайки, че Тоталната Война на Третия Райх срещу Синархията ще бъде една Война на Върховните Начала: Вечният Дух срещу Силите на Материята. По време на войната той предвиди това, което щеше да се случи с обичайната си прецизност: *„ако спечелим войната, еврейската световна мощ ще е изчезнала завинаги; ако изгубим, нейният триумф ще бъде краткотраен, тъй като организацията ѝ ще бъде окончателно разобличена”*.

А какво направиха японските „Другари”, за да подпомогнат Стратегията на Фюрера? Да си припомним. Германия нападна Съветския Съюз на 22 юни 1941 година. Всеки би си помислил, че с един „съюзник” като Япония, окупираща Китай от 1937 година, Съветският Съюз ще се озове между два огъня. Но който би мислел така, щеше да сгреша много, тъй като на 13 април 1941 година – „случайно” два месеца преди Операция „Барбароса” – Япония подписа „Японско-руско-съветския Договор за неутралност”, който предполагаше демилитаризацията на Манджурия и Монголия. Ясно е, *Neffe*, че ако Япония действително бе споделяла нашия *Weltanschauung*³⁸⁶, тя щеше да атакува Съветския Съюз едновременно с германците: с германските войски от Запад и японските орди от Изток, съветският комунизъм щеше да бъде задушен в една смъртоносна национал-социалистическа хватка.

Разбира се, след 1945 година съм размишлявал много върху думите на *Шива-гуруто* от Синин и ми беше трудно да не призная тяхната правота, още повече, че фактите ги потвърждаваха. В края на краищата, пред нечестната позиция на Япония, нямаше ли да е по-разумно да имаме за съюзници китайците: в онези години те желаеха да разрушат съветския комунизъм почти толкова, колкото и да се отвърват от японците. Беше ли сгрешил Фюрерът като се довери на Япония – грешка, която му бе коствала Кампанията в Русия и резултата от Световната Война? Аз вярвам, че не е имало такава грешка и че Стратегията на Фюрера бе толкова гениална, че щеше да постигне невероятния ефект да разкрие „юдейската менталност” там, където тя се намира, дори между самите „съюзници” на Германия. В една война на Върховните Начала като тази, която обяви Фюрерът, не бе от значение „да се спечели” или „да се изгуби” на Земята – в материалния план, – а да се наложи един духовен *Weltanschauung*, чиято ценност се намираше изцяло извън материалния план: ако този *Weltanschauung* – хипербореиската концепция за Света, „нашите стягове”, – бъдеха разбрани от човека на Честта, войната ще бъде спечелена,

386 Нем. „Светоглед” (бел.прев.).

дори ако се претърпи едно материално поражение; ако този *Weltanschauung* не се разбере или бъде забравен, войната щеше да бъде изгубена, дори ако бяхме имали сполука в борбата. В тази война на Върховните Начала не беше от значение един живот без Чест: това щеше да бъде един исторически момент, в който всеки народ ще покаже своята истинска същност и това, което желае да бъде. Един необикновен човек – навярно един Бог, – когото *ка̀уликите* наричаха „Господаря на Абсолютната Воля”, бе създавал обстоятелствата, които принуждаваха всеки народ да прояви своята същност, което щеше да изложи Синархията открито, да накара еврейската гной да узрее и да избликне там, където се намира, излюпвайки своето покваряващо семе. След като бе така, беше ли сгрешил Фюрерът или беше бил прав, принуждавайки чудодейно Япония да свали своята маска пред Света и Историята, за да покаже скритото си лице, което днес предизвиква възхищението на Синархията?

В Историята не съществуват изненади. Историческите факти проявяват причини, които понякога се губят в предходните векове или хилядолетия. Днес Япония е един гигантски *кибуц*³⁸⁷ – „юдейската менталност” се е наложила във всички сфери, подобно на това, което става в Англия, и преобладава един общ консенсус страната да остане съюзена в Синархията, да принадлежи на Тристранната Комисия, на ООН, на НАТО и пр.; всички там говорят за йени, за мир, за потребление, за туризъм, за братство, равенство, свобода и пр. Тази „промяна” – привидно „изненадваща” с оглед на „воинската” склонност на японците преди Втората Световна Война – действително ли е една промяна, дължаща се на урока от Хирошима и Нагасаки, или е проявление на истинската природа на японците, които навярно поради някаква колективна травма са желали в продължение на векове да бъдат това, което не са, тоест Кшатрии – Самураи – и накрая са започнали да се преструват, играейки ролята на воители? Защото всички исторически явления – като тази предполагаема „промяна” на японците – имат стари причини, които ги обуславят: **никой не се превръща в еврейин от вечерта до сутринта, дори и да бъде обрязан; за да бъдеш един добър син Израилев са нужни множество „добродетели”, като например лихварството и любовта към печалбата, които изискват много време, за да бъдат развити.** Но за едно такова кратко време японците показаха, че са също толкова добри еврейи, колкото израилтяните и англичаните – не означава ли това, че в Япония юдейската менталност се е намирала в ларвено състояние и че топлината на Хирошима и Нагасаки е произвела единствено метаморфозата – раждането на синархичната какавида, която днес вече е още една красива пеперуда в рояка на Бялото Братство?

Драги ми *Neffe*, ти си един идеалистичен младеж и познаваш Историята добре. Чуй този принцип, установен от един старец, който вече е живял достатъчно, и който обобщава това, което ти казах за позицията на японците: **никой народ никога не изгубва своята Чест отведнъж; няма никакъв пример в Историята, който да доказва**

387 *Кибуц* – селскостопанска комуна в Израел (бел.прев.).

*обратно. Народите, както и всичко, което живее, следват законите на природата и между тях, както и между обитателите на джунглата, има народи-лъвове и народи-овце, народи-кондори и народи-плъхове; и както между животните, никой лъв не се превръща отведнъж в овца и никой кондор не се преобразява внезапно в плъх: ако такава „промяна” беше наистина възможна, тя би изисквала една дълга, хилядолетна еволюция. Разбира се, – както става в приказките, – овцете могат понякога да се маскират като лъвове и плъховете да се преобличат като кондори. Ето какво си мисля: **Стратегията на Фюрера е набелязала един исторически час, аналогичен на уговорения час в маскените балове, когато всички трябва да си свалят маските, в които ни се позволява да наблюдаваме овцете, плъховете и безкрайното множество други твари под великолепните и измамни одежди на лъва, кондора и другите хищници.***

Вярвам, *Neffe*, че японците още преди Втората Световна Война вече са били това, което са днес; че те не са се „променяли” за един миг; че Шивагуруто беше прав в своите страхове, но че той не разбираше напълно Стратегията на Фюрера; че те действително ни предадоха, защото сърцата им бяха с Бялото Братство, макар и устите им да отричаха стратегическите актове, противни на нашия *Weltanschauung*; и че това беше предвидимо – особено за китайците, които от хилядолетия знаеха с какви хора си имат работа. Но предателството не се състоеше единствено в безчестния договор, спазван скрупулъзно, който оставяше ръцете на Съветите свободни да се заемат единствено с Германия. Да си припомним също, че на 7 декември 1941 година, когато германците се сблъскаха с ужасната руска зима, воювайки без примирие с болшевиките, японските „Другари” нападنا Съединените Щати в Пърл Харбър, предоставяйки по този начин възможност на тази колосална и глупава синархична сила да се намеси пряко в световния конфликт.

В съгласие с класическия модел на еврейското Правосъдие „грехът” на един народ спрямо Йехова се изкупва посредством Ритуалното Жертвоприношение на част от неговите членове и с подчиняването на останалите на Закона. Дори японците да не бяха участвували пряко в благините на юдейската култура, то тяхната превързаност към будизма и към всяка религиозна форма, основаваща се на *Кāлачакра*-та на Чанг Шамбала, показваше, че отклонението им от Закона не е било толкова голямо: по-голямият им грях се състоеше без съмнение в тяхния доскорошен съюз с нацизма и фашизма. Но това гряхче ще изисква само едно пречистване с Огън, за разлика от вечната присъда, която Равините искат да наложат на германския национал-социализъм.

Как да се пречисти един цял народ от греха, който обижда Създателя? Посредством лугата – отговарят Равините; – измивайки греха на цялата Раса посредством човешката луга, получена от Единното Жертвоприношение, и пресъединявайки след пречистването цялата Раса към Рая на Универсалната Синархия. Не ще е твърде скъпа цената, която трябва да се заплати: 250 до 300 хиляди души ще бъдат достатъчни, за да се произведе необходимата пепел. Равините и японските Свещеници от Бялото Братство уреждат

договора и така на 6 август 1945 година и 9 август 1945 година падат атомните бомби над Хирошима и Нагасаки: пепелта на хиляди хора – солта на Земята и Небето, водата на Небето и Земята, човешката луга, която измива греха на човека срещу Бог Йехова и срещу Закона Божи.

Този, който разпорежда миниатюрния Огнен Холокост на японците, е еврейският президент на Съединените Щати – Хари *Саломон* Труман, чиято истинска фамилия е *Шунне* – масон от 33-та степен, разполагащ с тайното съветничество на Великия Синедрион и евреите и масоните от типа на Дийн Ачисън, генерал Маршал, Снайдър, Розенман и др., които са открито поддържани от еврейската банда на Барух, Еленор Рузвелт, Хърбърт Леман, Аверел Хариман, Пол Хофман, Уолтър Липман и пр. Защото истинското синархично дело на Съединените Щати във Втората Световна Война не бе осъществено от Труман, който идва на власт едва на 12 април 1945 година след внезапната смърт на евреина Рузвелт – този беше автентичният реализатор на еврейските планове. Потомък на Клаес Мартенсен Рузвелт – чистокръвен евреин, който имигрира в Ню Йорк през 1644 година, Франклин Делано Рузвелт притежава двойно еврейско потекло: както баща му Джеймс Рузвелт, така и майка му Сара Делано, принадлежат на Избрания Народ. Също както и неговата съпруга Еленор – дъщеря на евреите Елиът и Ана Хол. Еврейската мафия, която причини кризата от 1929 година, го изстреля към властта: някои от сътрудниците от онази епоха бяха извънредно опасни евреи, надарени с неопишуема злоба като Бернард Барух, Хърбърт Леман, Аверел Хариман, Сол Блум, Самюел Розенман, Хенри Моргантау, Оскар Щраус, Мариос Дейвис, Труман и пр., – всички, разполагащи с изключителна власт в Белия Дом.

След като се извърши Жертвоприношението и японският грях бъде измит с човешката луга в Хирошима и Нагасаки, щеше да дойде наградата, която виждаме: Планът за реконструкция на евреина Маршал, краят на японския „*милитаризъм*“, интеграцията в интернационалната синархична система, замяната на самураите с йените, издигането на техния стандарт на живот и най-сетне – разкриването на истинското лице на Япония, както мъдро предвиждаше Шива-гуруто на Синин.

Разбира се, тези обвинения срещу Япония, не могат да бъдат релативизирани, нито смекчени от сигурния факт, че по време на Войната мнозина японци, като например *камикадзе*, се сражаваха с несравним героизъм. Нещата трябва да бъдат назовавани с техните имена и да се признават изключенията от правилата: така, както в лоялна Германия съществуваха безбройни предатели, в предателска Япония се отличиха с чест премного доблестни лоялни воители.

Глава XXXVII

Ако Синин-Фу ме беше изумил със своите грандиозни размери, какво да кажа за Лан-Джоу-Фу, който беше четири пъти по-голям? Но става на дума за два различни типа град: Синин-Фу представляваше типичният пограничен град, разположен върху един важен търговски път; животът му зависеше най-вече от трафика на стоки и не се интересуваше особено от производството; вместо това той наподобяваше, както казах, един огромен пазар. Лан-Джоу-Фу напротив – представляваше класическа метрополия: той беше столица на провинцията Гансу и макар да търгуваше толкова, колкото и Синин – или дори повече, – той притежаваше ключови промишлености като текстилната и стоманената, и струпваше голямо разнообразие от земеделски продукти. Разположен върху десния бряг на Жълтата Река, той създаваше впечатлението, че се касае за един средновековен европейски град със своите назъбени стени и високи кули, но демографската му гъстота се оказваше несравнима: повече от 1.000.000 жители. Въпреки че съществуваха укрепени предградия с беден вид, зад стената се намираше главната част на града: около 80.000 красиво декорирани дървени къщи, с всички улици павирани с мрамор или зелен гранит. „Националистите” бяха побързали да го окупираат, разквартирувайки един полк от 10.000 войници; причината: за да контролират една прочута фабрика за тежки оръдия и други такива за барут и винтовки.

Китайски реалности. Или може би конфуциански рационализъм. Любопитното беше, че в стената на Лан-Джоу-Фу съществуваше една Шън Хей или „*черна порта*”, която не получаваше името си от цвета, с който бе боядисана, а защото принадлежеше на „*черния пазар*”. С типично практическо чувство Цунг-Ту³⁸⁸ беше договорил с водачите на организираната престъпност прехвърлянето на правата върху тази порта. В съгласие с уговорката мафиотите се задължаваха да поддържат една постоянна стража, координирана с националистическата стража на останалите порти; те можеха след това да прекарват през Шън Хей всякаква контрабанда, каквато си искаха, без да бъдат безпокоени от полицията. Печалбата, която придобиваше Цунг-Ту с този оригинален договор се състоеше в спокойствието на неговите войски, които можеше да използва във войната с японците или борбата с комунистите. Престъпните Тайни Общества бяха толкова стари, колкото самият Китай, и винаги бе било възможно да се съжителствува с тях: те представляваха по-малкото зло. Напротив – с комунистите или японците не беше възможно да се съжителствува в мир. Предавайки им управлението на Черната Порта, той легализираше по някакъв начин незаконните дейности и се постигаше известен надзор над неконтролируемия трафик на Черния Пазар. Ако не беше действувал така и бе принудил Обществата да работят подмолно, щеше да е необходимо да охранява стените по 24 часа на ден и да понася периодични въоразени сблъсъци с контрабандистите.

388 *Цунг-Ту* – Губернатор на Провинция (бел.авт.)

Кѳуликите от Синин се упѳтиха направо към Шѳн Хей и там дадоха някаква парола с оживен глас. Незабавно ни бе позволено да минем. Но след като бяхме влезли, ни отведоха не при никакъв груб злодей, водач на едно „разбойническо братство“, както дефиницията на фон Гросен допускаше да се предположи. Водачът на Зелената Банда беше един стар китаец с изискани маниери, който, с инкрустирания си рубин, блестящ в официалната му шапка, се обявяваше за мандарин от първа категория и първа класа: този знак бележеше най-високата йерархия в китайската аристокрация; също така забелязахме един еднорог, пишно избродиран по неговите одежди – инсигния, присъща на военните *Гуан*³⁸⁹: цивилните *Гуан* носеха инсигнии на птици.

Той се казваше Тиен-ма, тоест Небесния Кон, и ни изненада със своето познаване на всичките ни прекеждия: знаеше, че сме германци, че идваме от Бутан, че сме изследвали Тибет едновременно с друга германска експедиция, идваща от Индия, че сме унищожили селото на *дускхите*, че сме се появили тайнствено в долината Ган-Джоу и сме дошли в Синин, и че сега молахме за помощ за пътуването ни до Шанхай. Говореше културен мандарин и остави да се образува един ореол на интрига около своите източници на информация.

Намирахме се в една голяма и луксозна къща, която напълно можеше да мине за дворец. Слугите приключваха слагането на масата и *Гуанът* ни покани да сядаме.

– Ще ми достави удоволствие да вечерям с вас. Разбрах, че сте *Доктори* – учени хора, освен воители. Аз също съм такъв: преди години достигнах степента Хамлин, съответствуваща на това, което вие наричате *професор* – най-високата титла, давана от Пекиния Университет. Моите специалности са Математика и Философия. Изучавал съм в дълбочина Даоизма и го изповядвам: нашата общност може да се разглежда като едно даоистко Общество. Именно поради тази религиозна принадлежност ние сме естествени съюзници на Кръга *Кѳула* от Тибет: считаме, че те познават окултната част на даоизма: *Дао*-то на всички *дао*, Пѳтя на всички пѳтища – стратегическата Пѳтека, която отвежда Духа към освобождението от неговите материални окови. Мнозина от членовете на Зелената Банда, когато напускат, са склонни да се оттеглят в Манастирите *кѳулика*.

Запознавайки се с Тиен-ма, фон Гросен и Аз се убедихме, че има нужда от едно ново изследване на китайските престѳпни Общества. Очевидно съществуваше едно внушително обѳркване, навярно произтичащо от това, че общият източник, с който ние, европейците, разполагахме за познаването на Китай, бяха изобилните доклади, доставяни от англичаните, които съдържаха злонамерена и лѳжлива информация. В края на краищата, за англичаните и *SS* беше едно престѳпно Тайно Общество! Защото това, в което най-малко можеше да бѳде обвинен Тиен-ма, беше да представлява един типичен престѳпник, макар и действията на неговата организация да се намираха извън закона.

389 Кит. *guān* – мандарин, учен-бюрократ в имперски Китай (бел.прев.).

Той, както и всички от неговата „Банда”, бяха идеалисти, които си бяха поставили за постигане една духовна цел, но се намираха в един дяволски свят. При такива гностически обстоятелства, решението винаги е едно и също: духовната цел оправдава всяко средство, употребено, за да се пробие път през вражеската територия.

25-та мъже от Синин-Фу и шестимата *лопи* вечеряха в една съседна къща. На Тиен-ма правехме компания фон Гросен, Оскар Файл, Шривиря, Банги и Аз, които бяхме хората, които щяха да продължат пътуването към Шанхай; другите щяха да се завърнат в Синин още същата вечер, заедно с *лопите*, чиято цел беше Тибет. Водачът на Зелената Банда говореше много добре английски, но изобщо не се гордееше с това и предпочиташе да се изразява на мандарин. Вечерята не беше много напреднала, когато го узнахме, и ние с фон Гросен се съгласихме да общуваме на този език. Продължавахме така цялата вечер, разговаряйки с този старец, надарен с любопитството на дете: когато философската и религиозната тема се изчерпа, изпаднахме, естествено, до политическия въпрос, тоест до реалността. От този момент изминаха няколко часа, през които се опитахме да го накараме да разбере национал-социализма и неговата хиперборейска същност. Той имаше информация, разбира се, но ние му дадохме всички подробности, които ни поиска.

Накрая, доволен, че е осъществил една конференция, съвсем рядка в тези региони – както ни увери, – той склони да ни разкрие как ще ни помогне да стигнем до Шанхай. Но преди това направи една забележка относно ситуацията в неговата родина.

– О, *Цинг*³⁹⁰: това, което ми разказвате за вашия Фюрер и неговото управление, подкрепено от патриотичните маси, носи на моя Дух мрачни мисли за бъдещето на Китай. Фюрерът е поставил пред германците тяхната героична и славна традиция и те са я приели с гордост. А тук – обратното: Мао Дзъдун индоктринира селяните с теориите на евреите Маркс, Енгелс и Ленин и ги учи да се възхищават на руснаците – един народ, който е бил див, когато Китай вече е имал развита цивилизация. А от друга страна Чанг Кай-Шек се оказва един „мек камък”³⁹¹, тъй като той прие християнството, отричайки се от нашите хилядолетни традиции: може би ако беше поставил – като вашият Фюрер – китайската Култура пред китайците, те щяха да го подкрепят масово. Но вместо това той им предлага привлекателните и измамни образи на една чужда Култура. Една Култура, принадлежаща на онези, които едва до вчера ни експлоатираха като роби. Мао и Чанг – двама китайски ренегати – са омаяни от чужди Богове, и двамата представят на народа своите чужди идеали. И кого мислите, че ще изберат китайците? Идеалът на онези, които със сигурност отново ще се върнат, за да ни потискат, както вече са го правили, или на тези, които обещават да направят нещо за народа? Не искам да отговарям преждевременно на този трансцендентален въпрос, но отсега ще ви осведомя, че народът подкрепя в по-голяма

390 *Цинг* – „Доктор” (бел.авт).

391 *Кай-Шек* означава „твърд камък” – твърдението на Тиенма има ироничен смисъл (бел.авт.).

степен Мао, отколкото Чанг, защото Мао вярва в народа и знае как да изрази тази вяра, докато Чанг вярва само в Исус, в Англия и в Съединените Щати.

Исус! Още един евреин, напълно чужд на Историята и Традицията на Китай. Но що за проклетие се бе стоварило върху Срединното Царство? Като че ли не съществуваше друга възможност за Китай освен еврейна Исус или еврейна Маркс? Никой от нас не отговори на тези драматични въпроси, но си обещах пред себе си да накарам да му изпратят английското издание на „*Mein Kampf*”³⁹², книгата на Фюрера.

– Не искам да обременявам моите гости с оплакванията на един старец, – извини се Тиен-ма, – но имайте предвид, че макар да представляваме една „*престъпна банда*”, както ни определят чужденците, ние, Зелените, обичаме дълбоко Китай и се тревожим за неговото бъдеще. Предчувствуваме, че определени чужди сили, които наричаме *Бай-Лунг-Йах*³⁹³, ще се опитат да убият спящия китайски слон *преди той да се е събудил*.

Ще ви кажа как ще стигнете до Шанхай. Трябва да знаете, че съществува един *Дао-Хей* или *черен път*, по който циркулира в двете посоки контрабандата към Западното Море. Той е почти официален сега, когато по цялото му протежение има подкупени служители, и той преминава през самите японски граници, тъй като японците също нямат нищо против да получат малко допълнителни йени. Но Вие ще слезете преди това в град Сиан в провинция Шънси³⁹⁴. Оттам ще вървите на Юг, преминавайки планините Цин-Лин³⁹⁵, които разделят Жълтата и Синята Реки³⁹⁶, до селото Хан-Дзян на десния бряг на река Хан-Дзян. В това село ще се свържете с нашите хора, които ще ви качат на един съд, който обикновено пренася контрабанда. Ще плавате по водите на Хан-Дзян и от сливането с Яндзъ-Дзян ще поемете на изток до Шанхай. Както виждате, касае се за един много прост план.

– Действително, така изглежда, – отговори педантичният фон Гросен. – Но позволете ми да задам няколко въпроса.

Той кимна с един китайски жест, състоящ се в накланянето на главата напред.

392 Нем. „*Моята Борба*” (бел.прев.).

393 *Бай-Лунг-Йах* – „*Белия Дракон Йехова*” (бел.авт.)

394 *Шън* – „*проход, порта*”; *Си* – „*запад*”; *Шънси* – „*Проход на Запада*” (бел.авт.).

395 *Цин* или *Чин* – „*среда*”; *Лин* – „*планини*”; *Цин-Лин* – „*Средни Планини*” (бел.авт.).

396 Реките *Хуанг-Хъ* и *Яндзъ-Дзян* (бел.авт.).

– Говорите ми за 500 километра с влак. Не е ли възможно някой да ни заподозре и да ни подложи на разпит? Какво ще правим тогава? Защото ние нямаме официални германски документи и освен това се намираме нелегално в Китай.

– А, Цинг. Трябва да култивирате добродетелта на търпението! – порица Тиен-ма с наивна строгост. – Казах ви, че влакът потегля в рамките на два дни: до тази дата тримата германци ще притежават документи, които твърдят, че става на дума за трима англичани, акредитирани в Китай от Обществото на Народите с дипломатическата мисия да наблюдават местната ситуация и представят доклади, които ще послужат за едно бъдещо посредничество. Те ще имат изходни визи за Хонг Конг, които ще бъдат написани на английски и мандарин. Но не се бойте: никой, който би могъл да ви разпитва отгук до Шанхай, не знае достатъчно английски, за да разбере, че сте германци! Ще ви дадем, разбира се, дипломатически паспорти и един пропуск за двамата тибетци, в който ще се казва, че сте ги наели в Синин-Фу.

Ще ви дадем също и пари – достатъчно китайски и японски пари. Всичко фалшиво – и документите, и парите. И всичко с най-добро качество. Но няма да пътувате сами: един Зелен ще ви съпровожда до Шанхай. Той ще ви качи на влака от една Шън-Хей и ще ви настани в един вагон, който се намира под наш контрол. Единственият случай, при който бихте могли да бъдете разпитани, ще бъде като слезете в Сиан – нещо много малко вероятно, защото ще слезете само ако има сигнали за сигурността или ако влакът бъде задържан по пътя – нещо възможно и доста често случващо се, но като цяло всичко се урежда с един щедър подкуп. Било националисти или комунисти – в бедния Китай никой не отказва рушвет. Болшевиките са още по-малко оригинални в това отношение, защото те се придържат към древната институция на подкупа чрез една смяна на името, което са й дали, за да запазят достойнство: наричат я „*принос за Революцията*”. Но ако все пак ви задържат, ще използват вашите документи и вашия най-ценен талант. Съгласни ли сте? В противен случай ще ви дам още подробности; но е във ваш интерес да се доверите на Зелената Банда, която познава Китай като никой друг.

Фон Гросен бе запазил самообладание: логистичната подкрепа, с която щяхме да разполагаме, бе аналогична на тази, каквато би ни оказала една Тайна Служба. Но той не се успокои и отново атакува с друг въпрос:

– Предполагам, че останалата част от пътя ще бъде също така покрита. Нали? Повярвайте ми, имаме ви доверие; въпросите ми се подчиняват на една цел, много по-... професионална. Точно така: професионална! Аз съм офицер от разузнаването и не мога да се въздържа да не разпитвам. Всъщност, ако се доверяваме напълно някому, това е Кръгът *Кѝула*: и те са ни предали във ваши ръце. Така че, *трябва* да имаме доверие в Зелената Банда.

– Добре правите, като ни се доверявате. Ние няма да ви измамим. И ви уверявам, че нашият човек ще ви доведе живи и здрави до Шанхай: той познава прохода през планините Цин-Лин и хората от Хан-Дзян, също както и японците от граничната стража в Нанкин. Но, за всеки случай, преди да си тръгнете оттук, ще ви дам една парола за контакта в Хан-Дзян и ще ви кажа къде да го намерите.

За момента фон Гросен беше доволен и петимата бяхме отведени в едно съседно помещение за гости, обслужени от грижливи и дискретни китайски дами. През следващите дни вече за *Штандартенфюрера* имаше възможност да изтръгне от Тиен-ма всичките данни, които го интересуваха.

Глава XXXVIII

Мога да кажа, *Neffe*, че Зелените ни доставиха без неудобства до самите порти на германското консулство в Шанхай. Планът се осъществи, както го беше предвидил Тиен-ма. Шест дни по-късно ние плавахме в една здрава и масивна джонка по калното течение на Яндзъ-Дзян. Преминахме спокойно пред Нанкин и край града Джън-Дзян стигнахме до сливането с река У-Сонг³⁹⁷. С голямо умение капитанът завъртя руля и навлезе в спускащото се течение на тази последната река, тъй като 500 км по-нататък, върху левия ѝ бряг се издигаше гъсто населеният Шанхай.

Невъобразима беше стоката, която пренасяше онази невинна джонка. Разбира се, тя не беше такава, ако се разгледаше отблизо, впечатляваща с редицата оръдия по левия и десния борд и двете тежки къртечници на носа и кърмата. Но предпазните мерки не бяха излишни, защото корабът пренасяше контрабандно оръжия, експлозиви, фини тъкани, порцелан, метали, минерали, подправки, храни, опиум и дори дезертъори от двете китайски фракции или прости доносници, освен класическия товар от китайски проститутки, без които никоя подобна организация не би могла да мине. Покрай тези толкова разнообразни и опасни стоки, ние се оказвахме едно незначително неудобство. Разбрахме го още в Хан-Дзян, когато се качихме на джонката и видяхме огромния обем стоки, които пренасяше Зелената Банда: Обществото притежаваше цяла флота от кораби като нея само в Яндзъ-Дзян, – осведоми ни нашият водач, – без да се броят онези, които плаваха по други реки и в морето, и тези, които пътуваха до Хонгконг, Кантон или Макао.

По река У-Сонг преминахме покрай многобройни и скромни селища, занимаващи се със земеделие, и стигнахме до езерото Тай-Ху, което я изпълва със своите води. След като се плъзнахме по него още 200 км, стигнахме до Шанхай и спряхме в един малък частен пристан, снабден с една голяма барака, която служеше за склад. Други членове на Бандата, които чакаха дисциплинирано, се заеха с разтоварването и складирането, както и

397 Старо име на река Суджоу (бел.прев).

с отвеждането на проститутките и бежанците. Изненада ни отсъствието на японски контрол, какъвто не видяхме също и в Нанкин, нито никъде другаде.

– Това е, защото японците вече са били *помазани*, – каза ни водачът на своя изразителен *пиджин*: един смесен жаргон от португалски и английски, който се говори по морските брегове на Китай; явно да се нарича подкупът „*помазване*” беше една ирония, присъща на Португалия и Испания. – Не ви ли обясни това господин Тиен-ма?

Отговорих му на същия език, че е така, но че ни впечатлява властта, която „*макароните*” от Зелената Банда упражняват върху *помазаните* лица. Той се усмихна и ни съобщи, че ще потеглим незабавно за Шанхай.

Като излязохме от пристанищната зона, поемайки по улици, които водачът изглежда познаваше много добре, стигнахме до един площад-пазар с огромни размери, където съществуваше едно естествено струпване от стотици *джин-рикиша* – онези японски превозни средства, теглени от човек, които имат формата на индивидуален фийтон и които англичаните наричаха *рикиша*. Стори ни се връх на организацията и дисциплината да установим, че шест от тях се бяха отделили, очаквайки ни, без съмнения предупредени от Зелените, които бяха излезли по-рано от пристанището. Погледнах странично фон Гросен, но той го забеляза.

– Тези разбойници действително знаят как се правят нещата, – изръмжа той. – Би трябвало да дойдем да се научим от тях.

Не обърнах внимание на това преувеличение, тъй като вече се придвижвахме с достатъчна скорост и бях погълнат напълно от изгледа на големия град: с 5.000.000 обитатели през 1938 г., Шанхай за англичаните – Шангхай за французите и Шангай за португалците и испанците – беше един огромен град за коя да е двойка западни очи. Сега се отправяхме към „*образцовата Колония*” или *Bund*³⁹⁸ – острова, който западниците бяха успели да издигнат посред едно нездраво блато – единственото място, дадено им от китайците в договора от Нанкин от 1842 г., подписан с чиста канонада от англичаните, които през същата година окупираха Шанхай, въпреки 250-те оръдия на батареите над У-Сонг: пиратите стоварили пехота, която неутрализира оръдията и настъпила към града, докато лодките влизали през Северната порта, а китайците бягали през Южната порта.

Върху тези блатисти земи била издигната една великолепа европейска цитадела, оградена със стена, с каменна канализация за водата и павирани осветени улици. Били построени гигантски сгради, принадлежащи на трите окупирани велики сили: Англия, Съединените Щати и Франция; и скоро възникнали три характерни квартала на тези

398 *Bund* – букв. „насил, дига, бент” (от перс. през хинд.), което в английски придобива значението на крайбрежна улица или пристан в азиатските страни; в частност *the Bund* се отнася до квартала на тогавашното международно селище в Шанхай (бел.прев.).

националности, освен неизбежния *Chinatown*³⁹⁹, наричан от китайците Нантао. Трите колониалистски сили придобили обширни зони за частни пристанища, за да могат техните компании за външна търговия да установят търговски постове. Когато германците поискаха да навлязат в този бизнес, пристанището вече беше напълно разпределено и те се видяха принудени да плащат за това право на своите конкуренти. Във всеки случай, търговията на Германия със Шанхай не беше голяма, макар и достатъчна, за да изисква присъствието на един Консул; Посолството се намиреше в Нанкин. Естествено, японското присъствие в Шанхай и тяхното недоверие към картагенските империалистически сили, които бяха действували в региона, отваряше обещаващи перспективи за Германия да получи един по-голям дял от плячката.

Рикшите преминаха бързо решетестото заграждение, прекосиха една добре поддържана градина и спряха пред портата на една голяма къща в рейнски стил. Един сержант от Кригсмарине⁴⁰⁰ се приближи до нас, докато слизахме.

– *Хайл Хитлер!* – поздрави фон Гросен. – Аз съм **SS Щандартенфюрер** Карл фон Гросен на специална мисия, сержант. Трябва да видим спешно Консула.

– Да, господине, – съгласи се морският пехотинец. – Бихте ли ми предали своите документи и веднага ще бъдете приети.

– Нямаме документи, сержант! Ето един списък с имената и военните чинове на тези господа, които ме съпровождат, както и моето. Всички сме офицери от **SS**.

Предвидливият фон Гросен беше написал една бележка за Консула, очаквайки някаква възможна бюрократична пречка. Тя гласеше следното:

Г-н Консул на Третия Райх,

Шанхай,

*Представяме се пред Вас и молим да бъдем репатрирани незабавно за Германия: **SS Щандартенфюрер** Карл фон Гросен, **SS Щурмбанфюрер** Курт фон Зюберман, **SS Хауптштурмфюрер** Оскар Файл и двама мъже, родом от Бутан – гуркът Банги и лопът Шривиря – всички участници в Операция „Първи Ключ“ – **Свръхсекретно**, код **A I R.S.H.A.**, възложена от: Хитлер, Химлер, Хайдрих.*

399 Англ. букв. “китайски град” – обичайно название на китайските квартали в европейските селища (бел.прев.)

400 Нем. *Kriegsmarine* – военноморския флот на Третия Райх (бел.прев.).

С искрен поздрав,

Подпис: Карл фон Гросен,

Командир на Операция „Първи Ключ“

– Изчакайте един момент, господине, – помоли морският пехотинец и влезе забързано в сградата. Отвън остана другият страж.

– Изглежда, че всичко е наред, – каза Зеленият. – Аз ще си тръгна сега, но ще бъда още един ден в Шанхай. Можете да ме потърсите на пристанището, ако възникне някакъв проблем, а ако съм заминал, ще ви дам името на един контакт, когото ще предупредя, че се намирате под закрилата на Зелената Банда. Помнете, че ние винаги можем да ви изведем от Китай.

За щастие, не беше необходимо да прибъгваме отново до Тайното Общество на китайския подземен свят. Докато очаквахме сержанта, фон Гросен разпита морския пехотинец. Този го информира, че Консулството се намира в края на френския квартал, почти до потока Янг-Дзин-Бан, заобиколено от филиалите на малкото германски компании, които търгуваха със Шанхай. Също така му каза, че в пристанището стоят на котва два германски кораба, предвидени да отплават след три и седем дни.

Сержантът се върна, съпроводен от един дипломатически Секретар.

– Влезте, моля, Господа, – нареди той.

Петимата влязохме в една удобна чакалня.

– Седнете тук и скоро ще бъдете обслужени, – помоли ни той и излезе през една талашитена врата, не без да хвърли преди това един недоверчив поглед към Банги, Шривиря и кучето *дайва*.

Трябваше да чакаме един час, докато накрая Секретарят се завърна и ни отведе до офиса на Консула. Този беше един дипломат с дълга кариера, родом от Кьолн, който бе изпратен в Шанхай навярно, за да приложи своето познаване на френски от детинство и на английски от университета. Безупречно облечен в черен костюм, той не даваше впечатление да е на повече от 40 години и изглеждаше спокоен.

– Извинете за забавянето, но трябваше да се обадя до Нанкин. Не можете да си представите как протестираше Посланикът, барон Хайнрих фон Баден, за това, което той счита за намеса на *R.S.H.A.* в делата на Външното Министерство: не приема извинения за това, че не е бил информиран относно тази тайна мисия „*Първ Ключ*“.

– Но работата е, че операцията не трябваше да се развива в Китай, а в Тибет, – прекъсна го фон Гросен. – Ние дойдохме тук, бягайки оттам.

– Не се безпокойте, *Щандартенфюрер*: фон Баден винаги протестира, – успокои го усмихвайки се Консултът. – Оставете ме да довърша. Беше консултиран военният аташе, който потвърди, че вашите имета и чинове фигурират в шифрования списък на *SS*. Това, за което не знаеше нито дума, разбира се, беше Операцията „*Първи Ключ*“. Затова бе изпратена една молба за повече информация до Германия и сега очакваме отговора. След като пристигне телеграмата, ситуацията ви ще бъде разрешена.

– И колко може да се забави това? – попитах неразумно.

– Как мога да знам? Ако е вярно, че вие сте тези, които казвате, че сте, ще знаете, че Берлин може да отговори до един час, един ден, или да не отговаря, а *да предприеме нещо*. След като става на дума за *R.S.H.A.*, никой не може да предвиди тяхната реакция. И имайте предвид, че не критикувам, защото Аз също съм от *SS*, – добави той: – *почетен SS Щурмбанфюрер*: получих този чин през 1936 г. по нареждане на настоящия външен министър Йоахим фон Рибентроп.

– Много добре! – одобри фон Гросен.

– Да. Аз съм от *SS* и затова ще ви посъветвам какво да правите сега. Ако останете тук, ще бъда принуден да ви поставя под стража – нещо, което за вас ще бъде много досадно. Вместо това ще наредя да ви отведат в един хотел, който се намира на четиристотин метра оттук, където ще бъдете удобно настанени докато получим новини от Германия или от Нанкин. На Посланика ще кажа, че не съм могъл да ви задържа и че във всеки случай там сте на сигурно място. Вие нямате с вас *истинските* си документи, но имате ли други документи? Пари? Струва ми се, че би трябвало да сте снабдени с тях, защото иначе не бихте могли да прекосите Китай.

– Действително, *Щурмбанфюрер Консул*: разполагаме с фалшиви документи и пари. Добри пари, както ни казаха, защото са също фалшиви, – потвърди със сарказъм фон Гросен. – Благодарим за Вашите съвети и ще ги последваме буквално, защото изглеждат много разумни. След като прекарахме месеци в изследване на Азия, не бихме могли да изтърпим и един час затворени.

– Вярно ли е това, което ми казахте, че идвате от Бутан? За Бога, какво пътуване! И от какво бягахте през Китай, ако мога да узная? От комунистите?

Мисля, *Neffe*, че и петимата се сетихме в онзи момент за Долината на Безсмъртните Демони, за *виманата* на Шамбала, за смъртоносното жужене, и всички избухнахме в силни смехове.

– Ха, ха, ха! От комунистите? *Не, хер Консул: бягахме от техните Шефове*, – отвърнах с очи, преливащи от сълзи. – Ха, ха, ха! *Но не можем да Ви разкрием кои са те: няма да ни повярвате!*

Карл фон Гросен кимна смеейки се – жест, който повториха Оскар, Банги и Шривиря. Изненаданият Консул реши да не разпитва повече и нареди на Секретаря да ни изпроводи до близкия хотел.

Всичко се реши през следващите дни. От Германия пристигнаха категорични заповеди да бъдем качени на кораб незабавно и без дискусии. Седем дни по-късно отплавахме с един товарен съд, който направи в Макао първата от една многобройна серия търговски спирки, но капитанът ни съобщи, че *„на някакво място в Индийския Океан“*, чиито координати ще му бъдат предадени по радиото, ще се прехвърлим на военен кораб. Така и стана на няколко мили от Суматра: един озадачен адмирал ни прие в своя крайцер и постави курс директно към Германия. Корабът, заедно с други два, се отправяше към Аржентина, изпълнявайки една дълго планирана маневра. Недалеч от Кейптаун той получил заповедта да се отклони към Индийския Океан, за да приеме петима пътници. Новата му мисия била определена като такава с *„максимална сигурност“* и от момента, в който на борда се качели мистериозните лица, той трябвало да предава с един свръхсекретен код и да избягва всякакъв контакт с други кораби или наземни пристанища. Никой не трябвало да може да открие крайцера, защото в противен случай съществувала възможността *„да се влезе в бойни действия“*. – *„Кой би ни нападнал в мирни времена?“* – мърмореше адмиралът. – *„Трябва да се касае за някаква друга игра на Генералния Щаб, някаква тайна маневра за изпитание на Кригсмарине“*.

Адмиралът не си и представяше, че ако синархичните сили бяха узнали местоположението на неговия кораб и самоличността на пътниците му, те щяха да го потопят на място.

Глава XXXIX

Двадесет дни, след като отплавахме от Шанхай, ние слязохме на сушата в Хамбург. Там ни очакваше един офицер от външната S.D., начело на един взвод; неговите заповеди бяха: да отведе Карл фон Гросен, Оскар Файл, Шривиря и Банги с две коли до Берлин. Аз трябваше да се отделя от групата и да се кача на една трета кола до местната аерогара, където един самолет щеше да ме транспортира също до Берлин.

Щяхме да се разделим за пръв път от няколко месеца и преживяването се оказа болезнено. Всички бяхме загубили Другари и претърпели заедно смъртни опасности;

преживяните приключения ни побратимяваха. Преди да ги оставя, фон Гросен поиска да разговаря с мен насаме.

– Знаех си! – каза ми той с разтревожен тон. – Фон Зюберман: Вие сте били първият ключ на Операцията „*Първи Ключ*“! И *Thulegesellschaft* ще се заеме само с Вас. Ние от този момент ще останем затворени, изолирани от останалите от *SS*, за да не се допусне да проговорим. Знаем много, Курт, навярно повече, отколкото Посветените от Черния Орден биха искали някой да знае! Предчувствавам, че няма да се видим повече, – заключи мрачно той.

– Вие бълнувате, *mein Standartenführer!* – възкликнах ужасен. – Това не може да бъде! Завръщаме се, след като изпълнихме, мисля, че успешно, една важна мисия и няма никаква причина вместо да получим височайше одобрение някой да бъде наказан. Вие сте уморен, фон Гросен, казвам Ви го с цялото ми уважение! Ще видите как скоро ще се срещнем в някоя бирария на „*Фридрихштрасе*“, за да празнуваме. Естествено е, че първо би трябвало да предадем съответстващите доклади в нашите съответни части, но след тези необходими процедури ще разполагаме с достатъчно време, за да се видим отново.

Фон Гросен поклащаше глава, сякаш отказвайки да допусне моите аргументи да проникнат в ушите му.

– Не, не! Фон Зюберман, още веднъж Вие не разбирате ситуацията. Чуйте ме добре, защото възможността да се разделим окончателно е реална. Казвам Ви го съвсем съзнателно и основавайки се на целия си предишен опит от тайни операции. Не съм толкова уморен, че да не мога да предвия какво може да се случи: ние *ще бъдем елиминирани*. Т.е., ако Вие не ни спасите, Курт. Повярвайте ми, ще живеем само, ако Вие уверите Вашите Началници, че няма да проговорим пред никого за това, което сме видяли. Това е гаранцията, от която те се нуждаят, за да ни оставят на свобода: съвсем обратното на това, което предполагате! Ха, ха, ха: един доклад! Карате ме да се смея, фон Зюберман: кого го интересува Аз да докладвам за това, което съм видял в Тибет, и за онова, което съм Ви видял да правите? Мислите ли, че Посветените от Черния Орден ще позволят да съществува един официален доклад за *вимъната* на Шамбала, за кучетата *дайви*, или за Вашия *Скротра Крѝм*? Не, фон Зюберман: чрез Вас ние сме осъдени на смърт. И само Вие можете да ни спасите. Обратно на това, което наивно предполагате: уверете своите Началници, че нито Оскар Файл, нито Аз няма да направим никакъв доклад, и можете да бъдете сигурен, че ще запазим живота си!

Успокоих го доколкото можах, уверявайки го в моята лоялност: никога не бих позволил на тях да им се случи нещо заради мен! И ние потеглихме поотделно към Берлин.

На Берлинската аерогара ме очакваше един „*Mercedes Бенц*” от Канцлерството с мотоциклетен ескорт. Като го видях, си помислих, че се очаква пристигането на някакъв министър или генерал, но изненадата ми бе голяма, когато разпознах ***SS Оберфюрер*** Пап, изправен отстрани до входа.

– Курт фон Зюберман! – извика той, усмихвайки се от сърце. Не можах да не си припомня първия път, когато го видях във вилата на Рудолф Хес в Оберзалцберг на Берхтесгаден. Той също си го спомни, защото каза, като ме приближи:

– Шест години, Курт. Малко или много? Шест години и ти се завръщаш от първата си мисия. Бояхме се за теб, знаеш ли? Беше облекчение за всички, които знаеха за операцията, когато получихме новини от теб. Но от Шанхай! Ха! Никой не можеше да повярва. Тепърва ще ми разказваш как сте успели да преминете през Китай.

Колата пресече река Шпрее по Дворцовия Мост и започна да завива около *Лустгартен*⁴⁰¹. Погледнах Едвин изненадан, но нямах време да кажа нищо:

– Мислех, че ще ти се понарави да направиш една обиколка из града, преди да отидеш в Канцлерството; това ще те оживи след толкова месеци в Азия!

Едвин Пап бе изтълкувал правилно моите чувства. Беше неописуемо щастие, което изпитвах тогава от това, че се намирам отново в Родината, с която неведнъж се бях сбогувал през последните седмици, считайки, че никога не няма да се завърна. „*Mercedesът*” пое на запад и зави пред Бранденбургската Врата, която беше покрита със знамена със свастики и гирлянди от скорошните празници. Сега вървахме в посока на изток по „*Унтер ден Линден*” или Булеварда на Липите: видях да преминават Парижкят Площад и статуята на Фридрих Велики. В края на булеварда завихме към Площада на Операта, покрай Императорския Дворец, Кралската Библиотека, Берлинската Опера, католическата катедрала на Света Хедвига, Университета и няколко военни постройки. Накрая, от Липите и Площада на Операта колата се отправи към квартала „*Фридрихщадт*” и започна да обикаля по „*Вилхелмицрасе*”, която е неговата източна граница. Разходката беше приключила.

– Представяш си кой ме изпрати да те търся на аерогарата, нали? Твоят *Taufpate* страдаше много, когато те мислехме за изгубен и той изпитва огромно нетърпение да те поздрави и прегърне. Не искаше никой да те отклони и затова изпрати колата си да те посрещне, а мен командирова под строгите заповеди, – пошегува се, – да те охранявам жив и здрав до себе си.

401 Нем. *Lustgarten* – “Градина на насладите” – парк на Музейния остров в централен Берлин (бел.прев.).

Минути по-късно пристигнахме до номер 77 на „*Вилхелмицраце*“. В *Reichskanzlei*⁴⁰² действително ни очакваше *Щелфертретерът*⁴⁰³ на Фюрера.

Един час по-късно, след като се простих с *Оберфюрер* Едвин Пап, аз напусках Канцлерството в компанията на Рудолф Хес. Той се бе развълнувал извънредно когато ме видя и тогава разбрах колко ме обичаше този стар Другар на татко. Пред шестте години, в които се бе грижил за моята съдба в Германия, той не само ми беше като баща, но и проявяваше към мен също такава привързаност. Сега отивахме към „*Грегорицраце 239*“ да посетим Конрад Тарщайн.

Това беше първият път, когато вървахме заедно, и тъй като Рудолф Хес можеше да бъде лесно разпознат от хората и не желаше да привлича вниманието към жилището на Тарщайн, беше настоял аз да управлявам „*Мерцедеса*“, докато той седеше дискретно на задната седалка. Наистина, не само с Рудолф Хес, но и с никого друго, освен Тарщайн, не бях бил никога в тайнствената къща. Дори бях започнал да подозирам, че Посветените от Черния Орден се срещат на друго място, защото никога не бе имало никой друг, освен нас двамата, по време на двете години, през които посещавах къщата. Но този път беше различно.

Сякаш повтаряйки някакъв Ритуал, аз почуках с плесенялия пръстен, който висеше от бронзовата дръжка, и пискливият глас на Конрад Тарщайн отвърна от някакво неопределено място зад порутената врата:

– Да?

– Аз съм Курт фон Зюберман, – представих се, говорейки в посока на малката шпионка, откъдето бегливите очички на Великия Посветен потвърждаваха моята самоличност.

Вратата се отвори и малката закръглена фигура на Конрад Тарщайн се появи с ръка учтиво протегната за поздрав.

– Курт, Рудолф, радвам се да ви видя, – каза той, нарушавайки Ритуала. – Влезте: *очаквахме ви*.

Беше месец януари 1939 г. Новата година бяхме посрещнали в открито море с фон Гросен и другите Другари. Помислих си за тях, докато Тарщайн ме водеше към една всекидневна, в която никога не бях влизал, разположена на горния етаж. Мислех си за тях и си спомних новините, които носех: според моята преценка експедицията на Ернст

402 Канцлерството на Райха (бел.авт.).

403 *Stellvertreter* (нем.) – „Заместник“ (бел.авт.).

Шефер се беше провалила в своята цел за сключи договор между „*здравомислеещите сили на Германия*” и Бялото Братство от Чанг Шамбала. Ако не грешах, Портата на Шамбала се бе затворила преди да се стигне до някакво съгласие и като последица разрушаването на Третия Райх и всеобщото установяване на Синархията не бяха гарантирани за Врага.

Беше януари 1939 г. и Втората Световна Война щеше да започне през септември същата година.

Около една странна маса с формата на полумесец седяха 16 Посветени от Черния Орден на *SS*. Освен Тарщайн и Рудолф Хес разпознах само четирима други като високопоставени лица на Третия Райх: десетте останали бяха тогава напълно непознати за мен. Всички бяха облечени цивилно, но предположих, че неколцина бяха военни, макар другите да трябваше да бъдат несъмнено граждани, особено азиатецът, чието присъствие ме изпълни с изумление.

Бях представен от Тарщайн и Посветените ме поздравиха приятелски, *но не съобщиха своите имена в никой момент*. Напротив, те се представяха с псевдоними, такива като *Аквила, Лео, Серпенс, Драко, Корвус, Паво, Цигнус* и др. Азиатецът каза, че се нарича *Феникс*⁴⁰⁴.

Поканиха ме да седна пред тях в един стол, разположен в изпъкналата част на полумесеца.

– Е, добре, *Лупус*, какво стана с Операцията „*Алтвестен*” на Ернст Шефер и с хората, които изгуби Операция „*Пръв Ключ*”? – запита Тарщайн, кръщавайки ме по този начин.

– Всички са мъртви или изчезнали, – обях аз. – Както участниците от Операция „*Алтвестен*”, така и нашите. Но позволете ми, господа, да ви разкажа стъпка по стъпка събитията, случили се откакто заминах от Германия.

Никой не трепна, когато съобщих участта, претърпяна от отсъстващите. Нито също през следващите часове, употребени за разказа, в който се стремях да дам основните детайли и да представя информацията колкото се може по-обективно. Тарщайн разнообрази продължителното бдение, сервирайки на два пъти кафе, последното съпроводено с изискани конфитюри. И почти не бях прекъсван, освен за да ми се поиска някакво конкретно уточнение. Както щях да разбера по-късно, онези хора нямаха нужда да питат нищо, тъй като всички бяха необикновени ясновидци; притежаваха това, което в

404 Псевдонимите на Посветените от Черния Орден съответствуват на латинските имена на съзвездията: *Aquila* – „*Орел*”, *Leo* – „*Лъв*”, *Serpens* – „*Змия*”, *Draco* – „*Дракон*”, *Corvus* – „*Гарван*”, *Pavo* – „*Паун*”, *Cygnus* – „*Лебед*”, *Phoenix* – „*Феникс*”; а също така *Lupus* – „*Вълк*” и *Unicornis* – „*Еднорог*” (бел.прев).

Thulegesellschaft наричаха *Способност за Анамнеза*, т.е. една сила, присъща на Хиперборейските Посветени, която им позволява да изучават *Акашовите Културни Регистри*. Оттам – от „*Грегорицрасе 239*” – те **бяха видели** това, което Аз им разказвах за нашите приключения в Азия.

– Не се обиждайте, уважаеми *Лукус*, – каза Тарщайн накрая, – но ще Ви помолим да изчакате долу. Трябва да проведем един Съвет.

Обсъждането трая още един час, докато бях повикан отново. Конрад Тарщайн започна диалога:

– Поздравявам Ви, *Лукус*: ние се съгласихме единодушно, че Операция „*Първи Ключ*” е била успешна, въпреки загубите, които са нищо пред духовната полза да бъдат разстроени планове на Демоните. Тримата загинали – Хайнц, Ханс и Клостер – ще получат ордени, също както и фон Круп и неговите хора, тъй като те не са участвували в конспирацията на Шефер.

– Позволете ми да Ви прекъсна, *Камерад Уникорнис*. Това е много хубаво нещо, да се награждават мъртвите, но какво ще ми кажете за живите? Какво ще стане с Карл фон Гросен, Оскар Файл и двамата тибетци? Къде са те сега?

– Изолирани, разбира се, – потвърди съдбоносно Тарщайн. – Вижте, *Лукус*, ние бихме могли да ги оставим на свобода и дори да ги повишим единствено, ако Вие се погрижите те да не проговарят излишно.

– И какво бих могъл да направя Аз, за да дам подобна гаранция?

– Просто е, *Лукус*: само ще трябва да образувате един корпус, ръководен от Вас. Например, Оскар Файл ще бъде от днес Ваш помощник; а Вие ще се наемете да контролирате езика му. По същия начин Карл фон Гросен ще се заеме да обучи един Елитен екип, който да Ви подкрепя във Вашите бъдещи мисии, а той ще бъде в постоянен контакт с Вас. Как Ви се струва?

– Съгласен съм, – заявих облекчен, – и много доволен; защото тези хора заслужават най-доброто отношение: те са доблестни и безпримерни патриоти. Но сега, господа, след като изяснихме този въпрос, който ме тревожеше, ще мога ли да задам и Аз няколко въпроса?

– Разбира се, – съгласи се Тарщайн-„*Уникорнис*”.

– Добре. Работата е, че вие изглежда знаете какво се е случило в онази долина в Тибет. Ще можете тогава да ми изясните някои съмнения. Например, защо бяхме атакувани и от кого? А имам също един въпрос, навярно не толкова „сериозен”, колкото предходните, но който не се срамувам да поставя тук: той се отнася до бъдещето на кучето

дайва. Не мога да отричам, господа, че с голяма неохота оставих Вруна в клетка в Хамбург, имайки предвид, че се касае за един-единствен екземпляр на Земята, който скоро ще ражда.

– Имате право, *Лукус!* – съгласи се Тарщайн. – Утре рано ще изпратим най-добрия ветеринарен служител на **SS** и неговия екип асистенти с мисията да се погрижат и да транспортират до Берлин живо и здраво кучето *дайва*. Не се съмнявайте, че ценим това животно в неговата справедлива мяра и го считаме за едно **тайно оръжие** на Третия Райх.

А що се отнася до онова, което попитахте по-напред, – продължи Тарщайн, – Вие сте били нападнати от Друидите!

– От Друидите? – повторих невярващо. – Но ние се намирахме в Тибет!

– Да, от Друидите. Спомняте ли си онова, което Ви предупредих в първия ден, когато дойдохте в тази къща?: „**измежду ловците на Синархията, Друидите са натоварени да ловуват екземпляри от Вашия вид**“... **от Вашия вид, фон Зюберман**. Изненадвате се, че те са Ви устроили засада в Тибет, но трябва да имате предвид, че Вие сте се канили да влезете в „**Портата на Бера и Бирса**“, т.е. зловещия отвор, през който влизат в Шамбала Свещениците на Мелхиседек. На тази порта в частност желаше да почука Ернст Шефер, защото оттам са дошли преди хиляди години Архи-Свещениците и Архи-Друидите на европейските Ордени на Бялото Братство.

– Бера и Бирса? – попитах объркан.

– Действително, Бера и Бирса, – отвърна азиатецът, когото наричахме „*Феникс*“.

– Припомнете си, *Лукус*, не видяхте ли два величествени образа, по един от всяка страна на Портата?

– Предполагам, че имате предвид фигурите на крилатите *бодхисаттви*, които бяха издялани в стените на гърловината – или *двара*, или *шън*, – т.е. в отвора между планините в края на долината. Спомням си ги много добре: от двете страни на изходната гърловина имаше два барелефа с височина от около 25 или 30 метра, които представляваха едни Същества с Божествена природа, нещо като въоражени „ангели“ или „*бодхисаттви*“.

Замълчах за няколко секунди, припомняйки си онази незабравима гледка. Сетне добавих:

– Те имаха крила: двата ангела имаха разперени гълъбови крила. И носеха бели туники до глезените; да, това бяха одежди на Друид или левитски ефоди! Те дори имаха изобразена **четирилистната детелина** на гърдите; и малки звезди, слънца и полумесеци наоколо. Спомням си също техните оръжия: всеки имаше в дясната си ръка една дръжка, от двете страни на която изпъкваха две топки. Сцената беше много внушителна и затова

си я спомням с такава яснота: Аз стоях във входната гърловина, след като вече се бяха изявили нещата с фон Круп; тогава погледнах на Запад, към края на долината, и видях процепа на отвора или прохода, ограден от двете страни с онези колосални скулптури. И двете посочваха изхода с показалеца на лявата си ръка, *сякаш канейки да се премине – жест, който съпровождаха също така с изрази на демоничните си лица*; но с десните си ръце те не преставаха да насочват топките в посоката на всеки възможен посетител, т.е. към центъра на долината. Мисля, че точно когато гледах западната гърловина и нейните страховити стражи, оттам изникна кълбото от светлина, което тибетците нарекоха „*вимāната на Шамбала*”.

– Няма съмнение тогава, че Вие сте се намирали пред Портата на Бера и Бирса – заяви *Феникс*. – Тайнствените „ангели”, които описахте, не са такива, нито са „*бодхисаттви*”, а Демони от най-лошия вид, които обикновено се наричат „*Безсмъртни*”. Бера и Бирса са двама Безсмъртни Демона, които в продължение на хиляди години са действували в Европа и Азия, и чийто образ Вие сте имали късмета или нещастieto – според както се погледне – да съзерцават в онази долина в Тибет. Техният господар Мелхиседек ги е назначил преди хилядолетия да работят за Универсалната Синархия на Избрания Народ, заемайки се по-специално да поддържат конспирацията в лоното на народите от индо-европейско, индо-иранско и индустанско потекло. В европейския контекст Те са били Върховните Архи-Друиди, които са ръководели тайно друидския Орден и затова *Уникорнис* и други Посветени ги определят също като „*Друиди*” или „*Голени*”. Но Те са много по-могъщи същества от Друидите, които командуват.

Например, Те са били надарени от Ригден Джъпо – Царя на Света – с Мощта на *Дордже* – най-страховитото оръжие в Слънчевата Система. *Дорджета* – това са били оръжията, подобни на две топки, свързани с дръжка, които Вие сте наблюдавали в барелефите на Безсмъртните! Но Вие, *Лунус*, не само сте видели *Дорджетата*, издялани в камъка: ***Вие сте изпитали тяхната смъртоносна сила в собствената си плът***.

Гледах го със зяпнала уста. И *Феникс* още веднъж обясни това, което ушите ми отказваха да чуят.

– Именно, *Лунус*: пчелното жужене, което сте почувствували и което е причинило смъртта на Вашите Другари, не е нищо друго, а акустичното проявление на Мощта на *Дорджето*, която действа също така и в другите четири *таттви*; с *Дордже* е възможно да бъде излъчен крайният *ом* или *йод* – едносричното слово на разложението на Сътворените Форми, което е тждествено с *биджата* на Началото на Творението. Твърде е възможно Демонът Бера да е бил този, който е приложил Мощта на *Дордже* върху Вашето сърце. Накратко: бъдете сигурен, че сте се намирали пред Портата на Бера и Бирса в едно дефиле в Тибет, познато от далечни времена като „*Катрана*”. Разбира се, до Катрана не е лесно да се стигне, т.е. не е лесно да се стигне неговата източна гърловина,

но – любопитно – в много древни карти той фигурира там, където вие сте го намерили: до планините Алтън Таг.

– Не може да бъде! – отрекох безразсъдно. – Аз видях едно летящо превозно средство, един извънземен кораб; не знам какво беше, но със сигурност жуженето идваше от него.

– Ами така е, почитаеми *Лупус*: ***феноменът, който Вие сте видели, е бил Демонът Бера в цялата му Моц. Не се касае за летящ кораб, нито за вимѝна или непознат вид самолет, а за една „абсолютна единица енергия” на Вселената, одушевявана от пълкения „Разум” на Бера, който е Сефирата Бина. Една „абсолютна единица енергия” – един „архетипичен атом”, облечен от Бера, за да се яви и да освободи разлагащата сила на Дорджето: това е онова, на което сте били свидетел, макар и да вярвате, че сте видели нещо друго.***

– Не е възможно, – повторих смутен, отказвайки да приема, че онова Смъртоносно Присъствие е било в действителност един Демон – един „Безсмъртен” – и че това Чудовище в крайна сметка вървеше по моите следи. Започвах да разбирам онова, което искаше да каже Тарщайн като ме предупреждаваше за „ловците на Синархията”, които ще се опитат да ловуват екземпляри „от моя вид”.

Несмутим, *Феникс* продължи да обяснява:

– Архетипичният атом е Първичната Форма по преимущество – Яйцето на Брахма – монадата, направена по образ и подобие на Единния: всички реални атоми и всички атомни форми – всички единици – еманират от него и участвуват в неговото образцово присъствие. И знаете ли защо Бера е възприел тази форма, за да се прояви пред вас и да приложи Мощта на Дорджето? ***Защото единственият начин, който му остава на един Демон като Него – предател на Духа на Човека, – за да устои пред Знака на Източника, който Вие проявявате, е да се затвори в абсолютната единица на Сътворената Монада.*** Но вече сте видели резултата от тази тактика, Другарю *Лупус*: ***той е бил безсилен пред Вас – пред Знака на Източника, който Вие притежавате, – и Портите на Шамбала са били затворени за нашите врагове.***

– О, аз не бих бил такъв оптимист, Другарю *Феникс*, – отвърнах аз, докато потръпвах, разтърсван от стари и нови ужаси. – Уверявам Ви, че ако съм запазил живота си, то това съвсем не е поради Знака, а благодарение на намесата на онези невероятни воители, които са монасите *ка̀улика*, и неоченимото съдействие на кучетата *дайви*, които ни измъкнаха от долината в Алтън Таг.

– Ах, Другарю *Лупус*, боя се, че Вие не разбирате ситуацията.

Феникс ми отправяше същия упрек като Карл фон Гросен. Очевидно Аз не разбирах нищо или много малко от това, което се случваше около мен. Или всички претендираха, че разбират по-добре от мен това, което ставаше. Или Аз бях станал извънредно упорит или глупав. Но както и да е, имаше нещо, което действително разбирах и за което не грешах: причината на всичките ми беди, която довчера считах за една чудна привилегия, беше неразбираемият Знак на Източника. Отличие на Боговете или Клеймо? Пред мен най-важните хора на Третия Райх казваха, че разчитат на мен и на моя Знак, за да реализират плановете на Фюрера. Но – и това действително го бях разбрал сега – най-страховитите Сили на Ада – Сили, които бях видял отблизо в Тибет, – **ме считаха изначално за свой смъртен враг и те щяха да разгърнат срещу мен една невъобразима атака.**

Алегорично казано, тази ситуация – единствената ситуация, която навярно разбирах, – беше, че Третият Райх се подготвяше да тръгне по Света като една циклопична фаланга, и че Аз щях да изпълнявам тогава функцията на **знаменосец**. Да, щях да бъда **носител на стяга** на Третия Райх, а знамето, което щях да издигна, щеше да бъде Знакът на Източника – Знакът на Луцифер – Знакът на Вотан – Знакът на Шива – **моят Знак**. И както във всяка армия по време на военни действия, Врагът щеше да се опита да завладее знамената – **нашите стягове**, – стремейки се да повали **без предупреждение** знаменосеца, опитвайки се да му отнеме Сакралната Инсигния на Духа – опитвайки се да му отнеме живота – опитвайки се да му отнеме стяга – опитвайки се да отнеме **моя живот** – опитвайки се да отнеме **моя Знак**.

Не възразих на коментара на *Феникс* и той продължи:

– Уважаеми *Лупус*: Вие не дължите на никого своето „спасение”, освен на Себе Си. Забравяте ли, че ако е имало Операция „Първи Ключ”, и кучета *дайви*, то това е станало, **защото преди това е съществувал един Посветен Курт фон Зюберман, който е носил Знака на Източника?** Кучетата *дайви* и Вие сте едно и също нещо, защото без Вас не би имало кучета *дайви*, нито Знак на Източника или на Шива, нито някой, **способен да постави своето Аз отвъд Кула и Акула**. Демонът Бера Ви е атакувал с яростта на една *вимāна* и Вие вярвате, че сте се спасили, „*благодарение*” на кучетата *дайви*: знайте тогава, че собствената Ви несигурност – Вашата липса на вяра в Себе Си – **Вашето неразбиране на ситуацията** е причината за това, че храните такова погрешно убеждение! Защото ако действително бяхте Посветеният, който трябва да бъдете – **сигурен в Себе си пред Смъртта и отвъд Смъртта, до Източника**, – щяхте да знаете, без да се съмнявате, че Вашият Знак Ви е направил неуязвим за атаката на кое да е Сътворено Същество, дори на най-могъщия Бог! Ако се намирахте сам пред Демоните Бера и Бирса, или други подобни, и Те употребяха цялата Мощ на Дорджето върху сърцето, Вие бихте останали с лекота извън техния достъп, разполагайки се отвъд Кула и Акула – в Източника – **или създавайки с тулпамудра свои собствени кучета дайви, или „коне дайви” – лунгта, или каква да е друга илюзия от този вид!**

– Добре! Добре! Предавам се! – обях Аз, усмихвайки се тъжно; и преди претенциите на Посветените от Черния Орден да станат необорими обещах: – Ще се постарая да разбера вашите гледни точки. Действително ли мислите, че тези проклетни Безсмъртни не само са ме атакували до смърт, но и също са затворили Портата на своето Леговище?

– Така е, *Лукус*, – каза примирително Таршайн. – Ще Ви кажа това, което се е случило, според съгласуващата се визия на всички присъстващи тук Посветени. По принцип – и това ще Ви изненада – имаме причини да мислим, че Ернст Шефер не е умрял в Катрана. А ако е бил мъртъв по време на атаката, сигурни сме, че Безсмъртните ще го съживят. Защо? ***За да се върне в Европа да си търси главата.*** Никога, – разберете това добре, *Лукус*, защото се отнася до Вашият живот, – никога Те няма да позволят да съществува някой като Вас в едно синархично общество. Напротив, докато Вие заставате по средата, не ще има договор между Бялото Братство и Тайните Общества на Синархията; и като последица – не ще има установяване на Синархията. Без никакво съмнение, Ернст Шефер или някой друг подобен малоумник ще бъде изпратен от Демоните, за да обяви на Запада техните условия: ***и в тези нови условия ще се изисква Вашето елиминиране и това на всички, които като Вас са носители на Знака на Източника, който те не могат да понасят.***

Универсалната Синархия на Края на Времената трябва да види Боговете-Предатели, управляващи Света, както в дните на Атлантида, рамо до рамо с Великите Равини на Избрания Народ: ***но това те не ще могат да направят, докато в Света има духовни човеци, които издигат стяга на Източника, които говорят с Руните на Вотан.*** Затова можем да твърдим, без да се боим, че бъркаме, че Операцията „*Първи Ключ*” е била успешна: докарали сме един Посветен със Знака на Източника до Катрана, пред Портата на Бера и Бирса на Чанг Шамбала; и сме го спасили за Стратегията на Третия Райх. С една дума, отправили сме към Врага най-голямото предизвикателство на неговия собствен терен: сега е невъзможно той да иска друго нещо, освен отмъщение. И неговите ответни мерки не ще бъдат от дипломатически или политически порядък, той вече не ще подпомага тайни договори, които подкрепят държавни преврати или дворцови интриги: Третият Райх ще трябва да се подготви да устои на един страховит военен потенциал.

А що се отнася до Вас, *Лукус*: достатъчно е да Ви кажа това, което представлявате за нас. Да разполагаме с Вас означава да имаме едно ***стратегическо предимство*** за изпълнението на плановете на Черния Орден. Въз основа на това би трябвало да се опитаме да Ви предпазим от всяка опасност; това би било най-логичното. Ще направим обаче точно обратното: няма да пренебрегнем Вашата сигурност, но също така няма и да Ви попречим да изпълните Вашата мисия – ***мисията, която Ви е била поверена от Боговете, когато са Ви белязали със Знака на Източника.*** Ще продължавате, прочее, да поемате рисковете! Ще разглеждаме внимателно Вашите бъдещи операции и ще Ви

изпращаме да затваряте със своя Божествен Знак Портите на Ада! Сега знаем, че Вие *можете* да го направите. Ще го направите ли?

Шестнадесет двойки очи пронизваха мозъка ми. Погледнах Рудолф Хес – един почти баща за мен, – как бих могъл да му откажа? А Конрад Тарщайн, моят Хиперборейски Наставник, Мъдрецът, който ми разкри толкова тайни – какво не бих дал на него, който не се нуждаеше от нищо, нито молеше нещо за себе си? И останалите Посветени – Тайните Строители на Новата Германия, Водачите на Черния Орден **SS**: да откажа нещо на тях би означавало да откажа да служа на Родината. В онзи момент, *Neffe* Артуро, отговорът ми можеше да бъде само един:

– *Хайл Хитлер!* – извиках и повдигнах дясната си ръка, за да потвърдя окончателно. Отговорът ми, *Neffe* – и това го разбираха всички – беше една клетва, един обет на Рицаря **SS**.

Когато всички се оттеглиха половин час по-късно и на „*Грегорицраге 239*” останахме само домакинът, Рудолф Хес и Аз, ние се сбогувахме с Тарщайн и потеглихме с „*Мерцедеса*”. Също като преди Аз карах, а Рудолф Хес оставаше на задната седалка. Копнеех да поздравя Илзе и мислех, че ще отиваме към къщата на Рудолф, но той ме спря веднага: „*Към Хотел „Кайзерхоф*””. Погледнах го в огледалото за обратно виждане, без да разбирам.

– Не се ли досещаш кой ни очаква там? – попита той, усмихвайки се шеговито. Потръпнах, докато питах:

– Татко?

– Да, Курт. Баща ти лично. Барон фон Зюберман пристигна специално от Египет, за да поговори с изплъзващия му се син.

– О, каква радост! Каква радост! Още не мога да го повярвам. Ти му събщи, нали? Каж ми истината, *Taufpate*?

– Ами да. Аз го уведомих, когато узнахме, че се намиращ в открито море, за да може да пристигне 20 дни по-късно в Берлин. И това го направих, без да губя нито миг. Какво лошо има в това? Хубаво е баща ти да те вижда поне веднъж в годината. Или след края на една операция, в която за малко да изгубиш живота си. Одобряваш решението ми, нали?

– О, да, *Taufpate*! Направил си ми най-добрия подарък, който бих могъл да очаквам.

Онази беше една от най-хубавите нощи в живота ми. С татко, Рудолф, Илзе и малкия Волф-Рюдигер⁴⁰⁵, в Берлин, през януари 1939 г., Светът изглеждаше, сякаш е в ръцете ни. Все още си спомням, че по време на вечерята татко съобщи, че дъщеря му се е омъжила за един герmano-аржентински инженер и че те скоро ще заминат, за да се установят в Аржентина, където Сигнагелови притежаваха една винарна. И също, че Рудолф обяви, че през следващите дни аз ще бъда повишен в йерархията на **SS** с чин **Щандартенфюрер**, прескачайки така междинния чин на **Оберщурмбанфюрер**. Щях да бъда, каза той, един от най-младите **Щандартенфюрери** или Полковници на **Waffen SS**.

Глава XL

Така, драги ми *Neffe*, приключи първата ми мисия за **SS** и Третия Райх. По време на същата се прояви тайнственият характер на онзи Знак на Източника, който извикваше почит у едни и ужас у други. Стигайки до този момент, много от твоите първоначални съмнения ще да са се разсеяли. Ще си разбрал, очаквам, че историята на Белисена и моята собствена история се развиват около една и съща рамка – върху една инфраструктура, която се нарича „*Хиперборейска Мъдрост*“. И ще си разбрал – необходимо е да го направиш! – **че и двете истории се продължават в теб, че Хиперборейската Мъдрост преминава през теб, че Боговете са те белязали със Знака на Източника.**

Твоята и моята истории, *Neffe* Артуро, са отчасти успоредни: като начало, и двамата сме членове на едно и също родословно дърво; и двамата сме преживели един разтърсващ опит: аз – от разговора с Фюрера, а ти – от смъртта на Белисена Вилка; и тези впечатления са довели и двамата ни до търсенето на истината в нас самите, в дъното на собствената Самост: аз – по време на ваканцията в Египет през 1937 г., когато у мен се пробуди *Скротра Крām*, и ти сега – през 1980 г., в онзи безкраен миг на духовния *екстаз* с Девата от Агарта. Да, *Neffe*: мисля, че в този момент и двамата сме се **само-Посветили**. Зная, че Ритуалът на Посвещението цели да постави избрания в контакт с Вруните на Навутан, но тъй като тези Знаци вече се намират в нас, ние сме могли да осъществим чудото на **само-откровението на Голата Истина на Самостта**.

Тогава, успоредицата на събитията, преживяни от двама ни, кулминира в корелативността на инициатическия опит: и двамата сме – от сега и завинаги – неразривно свързани с един Духовен Извор, Вечен и Безкраен – с Благодатта на Девата от Агарта, с Хиперборейската Мъдрост на Боговете. Затова, **както аз ги издигнах в своя момент, ти трябва да издигаш отсега „нашите стягове“, които са знамената на Духа**. Ти си се питал в твоя апартамент в Салта: „*Към кого мога да се обърна за духовна помощ? Кои в този свят са представителите на Хиперборейската Мъдрост?*“. Е, сега разполагаш с

405 Синът на Рудолф Хес, на две години (бел.авт.).

най-ясния отговор. *Фюрерът е дал отговора: отговорът е SS, Черният Орден на SS. Спомни си, че Фюрерът ще се завърне, Neffe, дори Белисена Вилка го обявява в своето писмо:*

„Великият Бял Водач – Господарят на Абсолютната Воля и Доблест – ще дойде веднъж, втори път, трети път във Вашия Свят. Първият път Той ще прекъсне хода на Историята, но ще си тръгне и ще предизвика глупавата усмивка на Демоните (както ми се струва, Neffe, тази част от пророчеството вече се е изпълнила); вторият път ще обяви Последната Битка, но ще си тръгне посред Рева от Ужас на Демоните (и предполагам, Артуро, че това е нещо, което ще се случи много скоро); третият път – ще поведе Расата на Духа към Източника, но ще си отиде завинаги, оставяйки след себе си Огнения Холокост, в който ще бъдат погълнати следовниците на Единния Бог – човеци, Души и Демони. Но тези, които следват Пратеника на Господаря на Войната, ще бъдат Вечни!” (и тук само мога да се моля: *„Fiat, fiat!”*⁴⁰⁶, Neffe Артуро).

Това са думите на Капитан Киев, които ще се изпълнят неизбежно. Ти ще потърсиш Ордена Тиродал и ще занесеш на неговите Посветени Писмото на Белисена Вилка. Това ще бъде много навременно, защото те също търсят Нойо и Меча на Мъдростта, за да започнат Последната Битка. Но ти ще донесеш нещо по-важно от писмото на Белисена Вилка: знака на Източника, който затваря Портите на Шамбала и отваря Портите на Агарта, през която ще се завърне Фюрерът с Вечната SS, за да обяви Последната Битка!

Този е *истинската* причина на голямата маневра, Neffe! За да се приближиш ти до онези, които чакат, в точния момент – в *кайроса* на Последната Битка! Това е духовното значение на цялата тази серия от съвпадения: *да се приближи Знакът на Източника до кайроса на Последната Битка!*

И трябва да разбереш, Neffe, че както Дома на Тарсис, както и мен, с още по-голямо основание ще се опитват да те ликвидират теб. Друидите ще те преследват! Навярно самите Бера и Бирса!

Затова искам да ти предложа да потеглим колкото се може по-скоро. От моите разкази, макар и незавършени, вече ще си си извлякъл достатъчно заключения. По-нататък, ако обстоятелствата го позволят, ще ти съобща подробностите на следващите събития до 1947 г. – годината, в която дойдох в Аржентина и откогато оставам скрит.

406 Лат. „Да бъде! Да бъде!” (бел.прев).

Накратко и в най-общи линии, това беше, което се случи от 1939 г. нататък:

На Банги и Шривиря бе дадено германско гражданство и те бяха наградени с Железен Кръст Първа Степен. Освен това бяха присъединени към *Waffen SS* с военен чин на *Унтершурмфюрери*. До лятото на 1939 г. те останаха в Берлин, където им бе дадено обучение по криптография и други работи, свързани с Тайната Служба, сетне заминаха за Тибет и, събирайки се с *лопите*, отделили се от нашата експедиция, те се заеха ревностно с мисията, която им бяха поверили: да подготвят един Елитен корпус, който щеше да действува като Чуждестранен Легион в рамките на *Waffen SS*. Оттам щеше да произлезе прочутият *Тибетски Легион*, който се ръководеше тайно от *1^a SS Танкова Дивизия „Лайбщандарт Адолф Хитлер“* и един от чиито батальони щеше да защитава до смърт бункера на Фюрера през април 1945 г.

Карл фон Гросен също щеше да се върне в Азия. От Индия и Китай той щеше да се заеме да снабдява дискретно Тибетския Легион, чието естествено седалище се намираще в Асам – във владенията на един Княз *кѐулика*, заклет враг на англичаните. В онова малко Царство на границата с Бутан, инструктори от *SS*, специално дошли от Германия, допълниха нападателния арсенал на монасите *кѐулики*, съставен от стрели, кинжали и ятагани, с модерни оръжия с тактическо предназначение, такива като гранати, пистолети и нападателни винтовки. Въпреки това, максималната ефективност на онези страховити воители, щеше да бъде винаги свързана с използването на техните традиционни оръжия, в което те нямаха равни в Тибет. Във всеки случай, достатъчно е да се каже, че онзи корпус никога не надмина една стотица войници.

Но много преди Тибетският Легион да бъде готов, Вруна роди в Берлин две прекрасни кутрета на кучета *дайва*, умирайки при раждането. Един друг легион – този път от ветеринари от *SS* – се зае под най-строги заплахи със задачата близнаците да оживеят. Въпреки нашите резерви, те растяха без проблеми и аз ги кръстих *Юм* и *Яб*⁴⁰⁷. Те реагираха добре на конвенционалната дресировка и още по-добре на използването на *Килкхор свади*, разбирайки и подчинявайки се на най-малките ми желания.

През септември Германия нахлу в Полша и започна Втората Световна Война. На 14 юни от следващата – 1940 година – войските на Третия Райх влязоха в Париж. Нито Тибетският Легион, нито аз участвахме в онези военни действия, тъй както в Черния Орден ни се повтаряше, че *„истинският и единствен фронт на Третия Райх се намира на Изток“*.

И тъй, обратно на движението на нашите войски, ние се съсредоточавахме в планирането на азиатски операции, подобни във всяко отношение на Операцията *„Първи Ключ“*, в която получих моето бойно кръщение. Накрая, през август 1940 г., аз получих

407 Тиб. *yut* – „майка“ и *yab* – „баща“; названия на женското и мъжкото начало в тибетските йогийски учения, аналогични на китайските *Ин* и *Ян*г (бел.прев.).

заповедта да изпълня Операция „Ключ Две”, която имаше за цел достигането на върха Елбрус, където съгласно индо-арийските традиции, *арийците са се раждали два пъти*. Но не се касаеше за вървене директно към Кавказ, а *за едно стратегическо приближаване с кучетата дайви, за да се стигне до една Порта, разположена в други измерения*.

Този път отпътувах от Германия с Оскар Файл, един *Хауптштурмфюрер* на име Кайзер фон Лоссов и булдозите Юм и Яб. На платото на Памир, при изворите на река Пяндж, ни очакваше Карл фон Гросен с *Gebirgsjäger*⁴⁰⁸ на Тибетския Легион – около петдесет души като цяло. Оттам започнахме една от онези безумни одисеи, които следваха кучетата *дайви*, за да се насочат към някакво място. Не знам какви по кратки пътища са вървели те, защото вместо да преминат Таджикистан, Афганистан, Туркменистан, Иран, Армения и Грузия, изминавайки 3000 км, булдозите намериха Грузия на 500 км разстояние. Макар да беше трудно да се повярва, на 500 км от река Пяндж ние попаднахме на Грозни – град, разположен в подножието на връх Елбрус; разбира се, превратностите и перипетиите, преживени дотогава, които не мога да разкажа сега, ни отнеха няколко месеца.

Обратно на онова, което имаше в Катрана, *на връх Елбрус съществуваше един Път към Агарта – или към Венера, което е същото*. Мисията, поверена ни от Тарщайн и Посветените от Черния Орден, се състоеше в *локализирането на кавказката Порта на Агарта и свързването на онова място с околността на Растенбург в Източна Пруссия*. Как? С кучетата *дайви*: нареждайки на булдозите в Кавказ да стигнат до Растенбург, чрез един скок през Времето и Пространството. По този начин, съгласно предположенията на Тарщайн, щеше да се окаже *премахнато* разстоянието между Елбрус и Растенбург, или – което е същото – Портата на Агарта щеше „да се окаже” в Растенбург.

Какво значение имаше Растенбург, за да се изисква една подобна операция? Тогава ние не го знаехме, тъй като бяхме помолени само да изпълним плана преди май 1941 г., но от 22 юни, когато Третият Райх започна инвазията в Съветския Съюз, Главната Квартира на Фюрера щеше да бъде установена в Растенбург.

Кодовото име на Фюрера беше *Вълк – Wolf* – и затова неговият Източен оперативен център – Тронът, откъдето щеше да се противопоставя с Мощта на Духа на най-мрачните Сили на Материята, – щеше да бъде известен като *Führerhauptquartiere Wolfsschanze*, т.е. Върховна Главна Квартира „Бърлога на Вълка”. Тя се намираще в пруската провинция на Кьонигсберг – древния плацдарм на Тевтонския Орден – посред горите, които растят по бреговете на Губер, и там кацнахме Карл фон Гросен, Оскар Файл, Банги, Шривира и Аз през един майски ден на 1941 г. – останалата част от легиона остана

408 Високопланинско поделение [нем. букв. „планински стрелци” – бел.прев.] (бел.авт.).

на лагер в планината Елбрус, на 2000 км разстояние. Също като своите родители в Тибет, Юм и Яб бяха реагирани на заповедта *да летят* и те преодоляха за един миг установеното разстояние. Когато вече се намирахме в Растенбург, ние се заехме да отбележим точното място, където се спуснаха кучетата *дайви*, защото дотам – където и да бе мястото – щеше да бъде прекарана една железопътна линия, за да спира вагонът на Фюрера. Имахме строгата заповед да не се движим, докато не бъдем локализирани от войските на *SS*, които Химлер беше заделил и които патрулираха постоянно областа. Един взвод ни намери и веднага един батальон окупира зоната, в която седмици по-късно щеше да се разположи „*Волфсшанце*”. Струва си да се припомни, че на същото онова място на 20 юли 1944 г. една група генерали-предатели – същите, които подкрепяха Ернст Шефер, – се опитаха да убият Фюрера, чрез поставянето на една бомба с голяма сила на няколко метра от него. Разбира се, тези, които не знаят какво представляваше кавказката порта на Растенбург, все още не разбират как Фюрерът излезе невредим от атентата.

Когато накрая се завърнах в Берлин през август 1941 г., вече бе много късно, за да се сбогувам с Рудолф Хес – на 10 май моят *Taufpate* бе полетял към Англия, за да се опита да неутрализира Голенската Стратегия която бе овладяла британското Висше Командуване. Неговият полет беше уговорен между членовете на английското Тайно Общество *Golden Dawn* и Посветените от *Thulegesellschaft*, но веднага след като се приземи, той бе пленен от Друидите, благодарение на предателството на германеца Албрехт Хаусхофер и британеца херцог Хамилтън, и затворен в един военен затвор. За Синархията би се оказал катастрофален мирът между Англия и Германия и тяхното съюзяване срещу Съветския Съюз – проект, за който Рудолф Хес бе упълномощен да преговаря. Затова той бе изолиран през годините на войната, като се разгласи, че страда от една предполагаема деменция, докато действително се опитваха да разрушат неговата психика с наркотици, подобни на онези, които споменава Белисена Вилка. Аналогично на случая с Белисена Вилка – касаейки се за един Велик Посветен като Рудолф – Голените не постигнаха своята цел.

Да, *Neffe*, през август 1941 г. бе дошъл моментът да си припомня думите, които Тарщайн ми бе казал преди четири години: „*всички ние трябва да желаем неговата възможност никога да не дойде, защото когато Парсифал предприема своята мисия, това ще означава, че Крал Артур е ранен и че Кралството е terra gasta*”. Да, Рудолф – чистият безумец, като Парсифал, – бе заминал за Албион – Англия – Белия Остров, който представляваше по някакъв начин Чанг Шамбала, Обителта на Демоните: Тарщайн ми го бе предрекъл, защото той знаеше, че това беше възможно, защото познаваше езотеричното значение, което обяснява дълбокия символизъм на пътуването. Това, че дипломатът Албрехт Хаусхофер беше предател – член на групата на „*здравомислещите сили на Германия*” – вече го знаехме от години от докладите, които Хайдрих бе изработил в S.D.: Албрехт беше син на професор Карл Хаусхофер и една еврейка на име Марта Майер-Дос.

А че Тайното Общество *Golden Dawn*⁴⁰⁹, което в някакъв момент в началото на века беше било свързано с *Ейнхеряр* и *Thulegesellschaft*, ще падне във властта на Друидите след превземането, извършено от Свещеника Алистър Кроули, също го знаехме. Така че Рудолф не би могъл да бъде изненадан от резултата на своята мисия, но трябваше да е съществувала една по-дълбока и тайна причина, която да оправдава неговата саможертва.

Попитах за това Тарщайн директно, но той и този път избягна прякото обяснение и отново ми заговори на символичен език, без съмнение, за да не засегне Мита, за да продължи Митът да действа.

– Вижте, Курт, – посочи ми той, – Крал Артур – Фюрерът – може да бъде предаден от Гуиневир-Германия и това безчестие да отслаби Кралството пред атаката на стихийните същества – ордите на *Elementalvesen*, произлизащи от Изтока. За да избегне разрушаването на Кралството, Крал Артур трябва да разполага със силата на Грала, но Гралът не присъствува в Света на спящите човеци от 700 години. Какво да се направи тогава? Както в поемата на Волфрам фон Ешенбах, Фюрерът казва:

“*Man mac mich dâ in strîte sehn:*

***der muoz mînhalp von iu geschehn*”⁴¹⁰.**

И Парсифал заминава за Замъка на Сигуне, откъдето се явяват силите, които одушевяват подчовешките същества, които заплашват Кралството. И там – като Йосиф Ариматейски – Крал Крудел залавя и осъжда на 48 години затвор както него, така и неговите Рицари. Но тогава в затвора Йосиф Ариматейски влиза в контакт с Грала и той го подхранва духовно по времето, през което трае неговото затворничество: и стихийните сили се оказват така в определена степен възпряни, защото Рицарят на Грала, макар и затворен, притежава духовни сили, достатъчни, за да ги предаде на Крал Артур и да го поддържа в неговата Царска Функция. Един ден Рицарят Йосиф Ариматейски ще успее да излезе от своя несправедлив затвор и ще бъде свободен с Камъка на Грала, прочитайки в него Името на Фюрера и възстановявайки неговия суверенитет в Кралството. В този момент именно Фридрих II – носител на Камъка на Чингис Хан – ще се срещне с Господаря на Кучето – Презвитер Йоан, Господаря на Катай или К’Таагар, т.е. Господаря на Агарта. Тогава стихийните сили ще бъдат окончателно разгромени на Земята.

Нищо повече не успях да изтръгна от Тарщайн, освен символични твърдения от този тип, които не ми помогнаха много да разбера окултното значение на неговата мисия,

409 Англ. “*Златна Зора*” (бел.авт.).

410 “*Ще изглежда, че Аз Съм, който се сражава, но всъщност Ти ще си, който ще го прави в мен*” (бел.авт.).

макар и интуитивно да го схващам достатъчно добре. Но повече не видях моя *Taufpate* от 1940 г. насам. Естествено, по време на Нюрнбергския Процес от 1945/46 г., Рудолф бе разпитан от лицемерните съюзнически съдии и, разбира се, той не каза нито дума за Грала или за Крал Артур. Вместо това той говори доста за промиването на мозъка и третирането с наркотици, на което го бяха подложили англичаните:

„... *Както може да се очаква, аз мислех постоянно за това, какво обяснение би могло да има чудовищното поведение на хората, които ме заобикаляха. Изключих възможността те да са престъпници, тъй като социално те правеха много добро впечатление. А от друга страна тяхното минало също противоречеше на едно такова предположение*”.

.....

„*По-късно ми мина ми през ум идеята, че тези лица са били хипнотизирани, макар тогава да не знаех, че съществува възможността да се произвежда толкова интензивно и трайно състояние на хипноза. Изказах откровено това подозрение на коменданта F., който явно го прие като забавна шега. Каза, че той и всички останали, които се намираха около мен, са абсолютно нормални и че аз, за нещастие, съм жертва на самовнушение*”.

.....

„*Главоболието ми продължаваше непрестанно. Упорито симулирах, че съм си изгубил паметта. Учех се от грешките си. Считам, че не бива да разпознавам лицата, които бях виждал преди повече от четиридесет дни, дори да се касаеше лекари, които бяха били с мен от няколко години. От това може да се заключи, що за ужасна отрова ми даваха – такава отрова, за която не съществуваше лек,...*”.

.....

„*Скоро вече не правех грешки. Преходих през изпитанията, такива като внезапната поява на лица, които бях познавал преди, и се преструвах, че не ги познавам, макар да се намирах в състояние на хипнотичен сън. Трябваше да бъда нащрек ден и нощ. Накрая стигнах дотам, че бях способен да отговарям лъжливо на въпросите, дори и насън, упорствувайки в симулирането на загуба на паметта*”.

.....

„*На 19 април 1945 г. бригаден генерал д-р Рийс дойде да ме види отново. Той пак се опита да ме убеди, че както моите заключения, така и моите страдания са проста последица на обсебващи мании. Прехвърнах го – твърдейки, че думите му не ще послужат за нищо, защото аз знаех какво става. Междувременно бях придобил нови убеждения, които оправдаваха моите подозрения. Отвратителните жестокости, които*

англичаните бяха извършвали срещу жените и децата в концентрационните лагери по време на Бурската война, биха могли да бъдат приписани също **на една тайна химична субстанция**.

Бригаден генерал Рийс размишлява няколко момента с мрачно изражение. Сетне се изправи със скок и излезе прибързано, казвайки: „Вие сте много прозорлив; желая ви късмет”.

Намирах се вече четири години, затворен в компанията на побъркани и оставен на милостта на техните изтезания, без да мога да съобщя на никого за това и без да мога да убедя швейцарския пратеник в истинността на това, което се случваше, да не говорим за неспособността ми да съобщя на самите побъркани за тяхното състояние. Беше по-лошо, отколкото да бъда в ръцете на престъпници, защото те поне имат някакъв разсъдък в някое тъмно кътче на своя мозък, някакво чувство в някое тъмно кътче на своето сърце, и малко съвест. При моите побъркани това беше напълно изключено. Но най-лоши бяха лекарите, които употребяваха научните си познания за най-изтънчени мъчения. Всъщност, аз не съм имал лекар през тези четири години, защото тези, които си приписваха това название, нямаха друга задача, освен да ми причиняват страдания и във всеки случай да ги задълбочават. Също така оставах през цялото това време без лекарства, защото онова, което ми даваха под това название, не правеше нищо, освен да служи на същата цел, и също така беше отрова.

Пред моята градина се разхождаха от едната страна до другата луди или дрогирани мъже със заредени карабини, в къщата ме заобикаляха луди, когато излизах, за да се разходя, вървах предшествуван и следван от луди, всички с униформата на британската Армия, и ние се срещаме с редици затворници от една близка лудница, които бяха довеждани да работят. Моите спътници проявяваха състрадание към тях **и не се усещаха, че принадлежат на същата група**; че Докторът, който управляваше Болницата и в същото време управляваше лудницата, трябва да е бил неин пациент за дълго време. Не си даваха сметка, че те самите бяха достойни за състрадание; и не си даваха сметка, защото всички бяха дрогирани и хипнотизирани. аз ги съжалявах искрено: честни хора се оказваха там превърнати в престъпници.

Но какво ги бе грижа за това евреите? Грижеха се за това толкова, колкото и за Краля на Англия и британския народ. **Защото евреите се намираха зад всичко онова**. Ако за доказателство не би била достатъчна простата вероятност, би го доказало това, което ще разкажа. Беше ми дадена една книга, написана от един евреин за начина, по който бил третиран в Германия, също както и докладите на британските Консулства за третирането на евреите в Германия според описанията на самите евреи. Доктор Дикс каза, че моите обсебвачи мании са били последица на угризения на съвестта заради отношението към евреите, за което аз съм бил отговорен, на което отвърнах, че не е било в моята компетенция да решавам какво третиране да се прилага

спрямо евреите. Но дори и да беше така, бих направил всичко възможно, за да защитя моя народ от тези престъпници и не бих чувствувал угризения за това. Лейтенант А.К. от Шотландските Гвардейци, който беше с мен за моя охрана от името на Краля, ми каза един ден: „Отнасят се с вас така, както Гестапо се отнася със своите политически врагове”. Доктор Дикс и санитарят сержант Еверет присъствуваха на това и кимнаха, усмихвайки се. Тъй като се бяха отклонили от ролята, която им бе определена – понеже винаги се бе твърдяло, че моите страдания са въображаеми, – лекарят и офицерът бяха заменени скоро след това.

В протестната ми бележка от 5 септември 1941 г. споменах израза, употребен от А.К. от Шотландските Гвардейци, и добавих, че е типично за евреите да твърдят, че враговете им са правили това, което те самите биха направили, без евреите да им дават повод, и да обвиняват своите врагове за престъпленията, които в действителност те обикновено извършват. Унгарският епископ Прохаска вече бе открил това след болшевишката диктатура в Унгария през 1919 г. Той съобщава, че по време на онзи период камиони, натоварени с осакатени тела, били докарвани до мостовете над Дунава в Будапеца и техният товар изсипван в реката; че бонетата на свещениците били заковавани на главите им с железни гвоздеи, че им изтръгвали ноктите и им изваждали очите, като шегата на момента била, че това се правело, за да отидат на другия свят с отворени очи. Всички отговорни за това, начело с Бела Кун, са били евреи. Световната Преса бе заглушена или се намираще в еврейски ръце. Но когато след рухването на болшевишкото управление някои от виновните бяха осъдени, същата световна Преса вдигна рев до небето за белия терор в Унгария. Винаги се е случвало същото, заключава Прохаска, когато един народ е трябвало да се бори срещу евреите.

Аз не бих могъл да предвидя тогава, че евреите, за да осигурят материал за пропаганда срещу Германия, щяха да стигнат до употребата на тайната химична субстанция, за да внушат на пазачите на германските концентрационни лагери да се отнасят със затворниците така, както го е правило Г.П.У.⁴¹¹: всеки престъпен акт от такъв вид следва да се припише на употребата на тайните наркотици, които евреите са използвали вътре в самата Германия. Когато се запитвах за причините за престъпленията, извършени срещу мен, заподозрях следното: Първо – британското Правителство е било хипнотизирано, за да се опита да ме превърне в побъркан, с цел да мога да бъда представен като такъв, ако е необходимо, в случай, че се стигне дотам, те да бъдат упрекнати, че не са приели моя опит за разбирателство, с което Англия щеше да е могла да си спести много жертви. Второ – общата склонност на евреите или не-евреите, на които е било внушено да ме малтретират и да си отмъщават на мен за факта, че национал-социалистическа Германия се беше защитавала от евреите. Трето – отмъщение срещу мен, защото съм се опитал да сложа прекалено скоро край на

411 [ГПУ – абривиатура от „Государственное политическое управление” към НКВД – бел.прев.] Съветска Тайна Полиция, чийто началници неизменно са евреи с безпримерна жестокост (бел.авт.).

войната, която евреите бяха разпалили с толкова труд, с което те биха се видяли възпрепятствувани да постигнат своите стратегически цели. Четвърто – трябваше да бъде попречено Аз да направя публични разкритията, съдържащи се в този доклад”⁴¹².

В тези заявления на Рудолф Хес може да се намира тайната истина за прословието „Холокост на 6.000.000 евреи”. Наистина, изглежда показателно членовете на Избрания Народ да са били жертва на един типично еврейски геноцид – един начин на изстребление, който – както Белисена Вилка показва в своето Писмо – е онзи, който Равините от хилядолетия продължават да изискват да бъде приложен срещу не-евреите или „Гоим”. Но Рудолф Хес с право казва, че е „типично за евреите да твърдят, че враговете им са правили това, което те самите биха направили, без евреите да им дават повод, и да обвиняват своите врагове за престъпленията, които в действителност те обикновено извършват”. Тази нагласа на евреите е често срещана, потвърдена е от стотици исторически доказателства и тя обяснява невероятното обвинение, че **SS** била приложила срещу тях един миниатюрен Огнен Холокост, проектирайки върху концентрационните лагери образа на Крайната Смърт, с която те самите мечтаят да унищожат духовното, т.е. не-еврейското Човечество. Накратко, *Neffe* Артуро, само една типично юдейска менталност би могла да си въобрази подобен метод за изстребление, който никога не е минавал през ума на Хайнрих Химлер, нито, разбира се, на Фюрера. А що се отнася до германците, които уж „признали”, че са извършвали тези престъпления, освен че съществуват множество очевидни обяснения за причината някой да декларира нещо против себе си или против своята родина, ясно е, че действителната причина трябва да се търси в тайните наркотици, познати на Друидите, чието основно леговище от хилядолетия е била именно Англия. Самият Рудолф Хес, както видя, го е казал през 1945 г., твърдейки, че не само свидетелите са били дрогирани и хипнотизирани, за да дадат показания срещу самите себе си, но и че, дори ако някакво престъпление действително е могло да бъде извършено в германските К.З., то това би трябвало да се припише на вкарването на наркотици преди падането на Третия Райх, с цел да се разстроят умовете на пазачите, за да се получат по-късно пропагандни материали.

В крайна сметка, ако не видях повече Рудолф Хес след моето завръщане от Елбрус-Растенберг, вместо това получих новини за проклетия Ернст Шефер: беше се завърнал мълчаливо, както го бе предвидил Тарщайн, и се намираше в окупираната Франция. Закриляше го Тайната Служба на адмирал Канарис – Абверът, който беше извън юрисдикцията на външната S.D. Според докладите, с които разполагаше Валтер

412 Откъси от Доклада на Рудолф Хес, прочетен от него по време на Нюрнбергския процес през 1946 г. (бел.авт.).

Шеленберг, изглеждаше много вероятно, че го съпровождат също и неговите четирима следовници, макар един от тях да бил „*изгубил зрението си в Тибет*”, поради това, че очите му са били изложени на „*един интензивен и непознат източник на Светлина*”.

Естествено, Аз предложих незабавно една тайна операция за да бъде екзекутиран както той, така и неговите следовници, но бях разубеден от Тарщайн, който твърдеше, че предателят е по-ценен жив, отколкото мъртъв: „*бидейки жив, той ще може да съобщи на синархичните сили, че с Третия Райх е възможен само един път – войната*” –обясняваше ни Тарщайн. Бялото Братство ще подкрепи един съюз срещу Германия, но само ако скоро след нейното тотално разрушаване се установи Универсалната Синархия на Избрания Народ. Ако тази цел се осъществи, Германия несъмнено ще бъде пожертвувана, но онова Световно Правителство ще означава края на Историята: Германия ще се прероди отново, навярно не като Нация, но наистина нейният Дух – нейният Фюрер, нейният Бог Вотан, – тя ще бъде подкрепена от Лоялните Богове на Духа на Човека, *и ще започне Последната Битка на Земята.*

Ернст Шефер се завърна, превърнат в един Учител от Бялата Йерархия, т.е. духовно мъртъв. Неговото Посвещение в Тибет му спечели признанието на многобройни синархични Тайни Общества, като например английското Масонство, което му даде 33-та степен и поста на Председател на Великия Изток на Древния и Възриет Шотландски Ритуал. Провалът на Операция „*Алтвестен*” бе приписан в документите на обичайните за този тип експедиции инциденти и Шефер доживя спокойно до годините след войната; неговите роднини все още пребивават в Аржентина.

Тази свобода, на която той се радваше под закрилата на групите за съпротива срещу Фюрера, му позволи, тъй както бяхме предвидили в Черния Орден, да планира и лансира множество атентати срещу моята личност. Никой не знае със сигурност колко атентата са били извършени срещу Фюрера, но тези, които Аз преживях през онези години, не оставаха много назад – отравяния, бомби, снайперисти, засади, саботажи в моя екип и постоянни заплахи: или да напусна **SS** – да дезертирам, да си отида завинаги от Германия, да се отдалеча окончателно от сакралните за Свещениците места, – *или нямаше да има място на Земята, където да мога да се скрия от неизбежното равинско отмъщение.*

Разбира се, не отстъпих пред заплахите и изпълних моите заповеди докрай, *Neffe*, дори онези заповеди, които не ми харесваха, като последната, която ме принуди да остана 35 години в Санта Мария де Катамарка.

Глава ХLI

Няма да говоря за междинните операции, затуй това ще е последното ми споменаване на интензивните езотерични предприятия от онези години. Само ще спомена, че през 1945 г. работехме в Южна Италия – в региона на Апулия, където се намира Осмоъгълният Замък на Император Фридрих II Хохенщауфен, който управлява от 1215 до 1244 година и с който се занимава достатъчно Белисена Вилка в своето писмо. Нашата мисия нямаше пряка връзка с войната, защото вече не беше много онова, което можеше да се направи, за да се обърне една ситуация, ставаща от ден на ден все по-неблагоприятна. През онези дни Германия отстъпваше от всички фронтове; но по всички фронтове, за пръв път в Историята, можеше да се посочи един и същ еврейски враг: Капиталисти, Комунисти, Ционисти – всичките съюзнически Нации, без значение на идеологията им, се показваха с едни и същи еврейски лица – истинският профил на Синархията.

И посред този колосален разгром, докато Германия отстъпваше пред хилядократно превъзхождащи сили– сили, които надвисаха, обединени под маската на Йехова-Сатана, – ние вече не работехме за Германия, за да затворим Портите на Демоните-врагове на Германия, а *за SS, за Бъдещето на SS*. В какво се състоеше нашата мисия в Южна Италия? В нещо необичайно: ние трябваше да търсим *Камъка на Чингис Хан*.

Да, не се касае за някакво бълнуване. Конрад Тарщайн разполагаше с определена старинна информация, която твърдеше, че през 1221 г. Чингис Хан е изпратил на Фридрих II до неговия двор в Сицилия един Камък, произлизащ от Агарта, върху който е бил гравирани един тристранен договор за установяването на Универсалната Империя; трите страни на договора били: Чингис Хан – Император на Азия; Фридрих II – Император на Запада; и Лоялните Богове от Агарта от името на Подземните Сили на Земята. Преди да умре през 1244 г. Фридрих заповядал да построят онзи странен осмоъгълен замък и скрил завинаги Камъка. Сега Конрад Тарщайн ни обясняваше, че Замъкът крие в своята конструкция един ключ за локализирането на Камъка, който не ще да се намира много далеч от неговото място. Действително, на 800 метра разстояние, под един полегат склон, покрит с трева, кучетата *дайви* намериха една каменна крипта, която съдържаше едно ковчеже на Кралица Констанца и желаният Камък на Чингис Хан, гравирани с Уйгурски букви и германски Руни.

Не беше лесно да го намерим – трябваше да направим дълбоки разкопки и тригонометрични измервания с теодолити. Измерванията бяха направени впоследствие, за да се опитаме да открием ключа на конструкцията чрез стратегическо противопоставяне, което позволяваше *да се охранява* един ценен предмет, разполагайки го *извън стените*.

Нямаше време да завършим измерванията, защото от 5 април 1945 г. бе започнало съюзническата инвазия в Италия. Вървахме, отстъпвайки, на Север, но на всяка крачка се уверявахме във величината на катастрофата. Войната беше загубена за Германия и не след

дълго тя щеше да свърши. Решихме да се разделим. Карл фон Гросен и Оскар Файл, въпреки възраженията им, щяха да останат укрити в един францискански Манастир, чийто приор беше симпатизант на Германия и арабската кауза: и двамата трябваше да сменят черната униформа на **SS** с кафявото *серафическо* расо. Под тяхна грижа щяха да останат също кучетата *дайви*.

Докато нашите Другари оставаха в Манастира в Неапол, Тибетският Легион предприе едно пътуване към Берлин. Пътувахме Банги, Шривиря, петдесет командоси и Аз. След многобройни сблъсъци с комунистическите партизани, гъмжащи по пътищата, ние успяхме да стигнем до Верона, откъдето тръгнаха няколко пътища, преминаващи през Алпите. Поехме по този през Болцано, който ни отведе един ден по-късно директно до Берхтесгаден.

На 25 април **SS** комендантът на Берхтесгаден бе получил телеграма от Борман, в която му се нареждаше да задържи маршал Гьоринг. Когато пристигнахме ние, нямаше никой, който да може да ни обърне внимание или да ни даде информация. Тогава се отправихме се към Оберзалцбург, но преди да стигнем Съдбата – тази трагична Съдба, която винаги ме преследваше, – реши да прояви своята функция: 318 бомбардировачи „Ланкастър“ пристигнаха първи и започнаха да хвърлят тонове бомби върху мирното алпийско село. Парализиран от мъка, пронизван от разкъсваща носталгия, струва ми се крещящ от безсилие, Аз видях да се разлива на хиляди парчета къщата на Рудолф Хес и другите, съседни на нея. Онази къща, в която преди 12 години дойдохме с моя баща, за да посетим Щелфертретера на Фюрера и да го помолим помощ да ориентира моята кариера! Там татко му бе поверил медальона на Офитите – какво ли бе станало с него? Навярно беше у Илзе, неговият и моят...

Колко спомени!...

Проклети англичани, проклети янки, проклети руснаци, проклета еврейска Синархия! Каква нужда имаше да се разрушава онова село в Оберзалцберг? Може би, за да се заличи един символ? Но на символите е възможно да се унищожи само формата – да се разруши тяхната видимост, – защото съдържанието им е метафизично, трансцендентно, и никога не ще може да бъде достигнато от една бомба от „Ланкастър“.

Накрая, без да мога да сдържа сълзите си, Аз наблюдавах димящите руини на Бергхоф – Главната Квартира на Фюрера, празна в момента, защото, както добре знаеха съюзниците, Фюрерът се намирал в бункера в Берлин, – и остатъците от къщите на Борман, Гьоринг и множеството жители, които нямаха нищо общо с нацизма и Третия Райх. Върнахме се в Берхтесгаден и на следващия ден намерихме транспорт до Мюнхен. Там разпитах генерал Колер, който ме информира за катастрофалната ситуация на Берлин: руснаците бяха стигнали до бреговете на Елба, а Айзенхауер бе спрял американската

Армия недалеч от Торгау с явната цел Берлин да бъде сринат до земята от славянските орди. Такова било уговореното в Ялта, – оправдал се проклетият евреин.

Така Берлин се намираше под обсадата на руснаците, като беше почти невъзможно да се влезе или излезе по земя.

– Но тибетският легион ще влезе в Берлин! – заявих решително аз.

– Няма да е необходимо да поемате подобен риск, *Бригаденфюрер* фон Зюберман: току-що пристигнаха заповеди за Вас, които нареждат да се отправите към Плауен. *Райхсфюрерът* Химлер желае да Ви види лично там. – Генерал Кюлер за моя изненада ми подаде една телеграма от Химлер. Как беше узнал *Райхсфюрерът*, че се намираме в Мюнхен? Имаше само един отговор: офицерът от S.D. в Берхтесгаден го бе информирал за нашето преминаване. Изругах витрешно и запитах Колер:

– Имате ли телефонна връзка с *Райхсфюрера*?

– Само за в случай на крайна спешност.

– Е, този е такъв, *mein General*. Касае се за спешен случай.

– Добре, *Бригаденфюрер*. Отидете при радиостанцията, за да разреши обаждането.

Въздъгнах облекчен: беше необходимо да потвърдя моите подозрения преди да потеглим!

– Говори *Бригаденфюрер* Курт фон Зюберман, *mein Reichsführer*, – поздравих през линията, по която едвам се чуваше нещо.

– Фон Зюберман! Колко се радвам, да Ви чуя в този момент! Поздравявам Ви, че сте успели да стигнете до Мюнхен. Точно навреме! Не би могло да се очаква по-малко от Вас. Хубаво, *Бригаденфюрер* фон Зюберман; чуйте ме добре: *нещата се промениха тук, в Германия, и сега аз отговарям за Операция „Фридрих II“. И тъй, прочее, трябва да дойдете колкото се може по-скоро и да ми донесете Реликвата на Краля. Ще пътувате със самолет.* До скоро! Дайте ми генерал Колер, за да му предам необходимите инструкции!

– До скоро, *mein Reichsführer*! – сбогувах се аз, потънал в най-мрачни предчувствия.

Върнах се при Банги и Шривиря. За късмет в този момент нямаше свободни самолети. Какво щях да правя? Беше явно, че Химлер планираше да си присвои Камъка на Чингис Хан, за да го използва за някаква лична цел! Но Камъкът от Агарта не принадлежеше на него, а на Черния Орден *SS*, на *Thulegesellschaft*, на Германия. За мен *Райхсфюрерът* бе човек, заслужаващ най-високо уважение – един Хиперборейски

Посветен, верен на Фюрера и лоялен към нашите стягове: ако падането на Германия бе разстроило ума му, това щеше да е разбираемо. Но в Черния Орден никога нямаше да ми простят, ако Аз изгубех един предмет, който Фридрих II Хохенщауфен бе съхранявал в продължение на 700 години.

– Другари, изправен съм пред един проблем, – признах на водачите на Тибетския Легион. – Със сигурност ще бъда принуден да не се подчиня на една заповед на *Райхсфюрера* и не желая вие да се оказвате замесени. Мисля да ви прехвърля на местния Комендант на *SS* и да продължа пътуването до Берлин сам. Мой дълг е да предам ковчежето, което намерихме в Апулия, на Посветените от Черния Орден, които също са членове на *Thulegesellschaft*, и затова Аз трябва да отида в Берлин; *Райхсфюрерът* изисква вместо това да предам Реликвата само на него в град Плауен.

– А как ще отидеш до Берлин, Шиватулку?

– Ами по земя, тъй като по въздух е невъзможно да се стигне. Ще се престоря, че отивам в Плауен, но сетне ще се отклоня на Север и ще се опитам по някакъв начин да премина руската обсада.

– Тогава ние ще те следваме до Берлин. Помисли добре: ще ти бъдем от полза, за да осъществиш подвига, който планираш. А от друга страна, какво значение имат за нас обвиненията в неподчинение, дори ако те означават смърт? Ние вече сме живяли достатъчно и Смъртта изобщо не ни плаши!

Думите на гурка ме върнаха към реалността. Без съмнения онези дни бележеха края на Третия Райх. И бе много възможно, че те щяха да представляват нашия собствен край. Да, всичко свършваше и навярно ние също щяхме да свършим. Днес или по-късно животът щеше да бъде проигран срещу една плеяда врагове: руснаци, англичани, янки, французи – кой, в името на Вотан, кой ли щеше да ни отнеме живота? Да оставя Тибетския Легион в Мюнхен щеше да означава само да продължа живота им с един-два дни: такава беше реалността.

Реших незабавно. Трябваше да действваме, преди генерал Колер да ни намери самолет.

Свиках всички в един отдалечен двор и им казах:

– Тибетски Легион! След няколко минути ще влезем в акция. Целта ни е да стигнем до Берлин и трябва да се запасим незабавно. *Но не можем да поискаме официално тези средства*. Затова ще трябва да си ги вземем. Най-напред трябва да се снабдим с две картечни коли, резервни гуми и достатъчно амуниции. Банги и петнадесет души ще се заемат с това, стараяйки се да няма жертви у никоя от страните, защото всички сме от една и съща страна на Германия. Пленете и вържете онези, които трябва да ограбите, и ги

дръжете скрити в колите, тъй като преди да тръгнем ще ги освободим. Имате десет минути, за да изпълните мисията и да спрете пред Интендантския склад. Шривиря и 20 души ще нападнат склада, вземайки само необходимото за едно пътуване от 600 километра за 50 войника: гранати, пушки, амуниции и минимални провизии. Ще обездвижат всички и когато пристигнат колите, ще натоварят всичко и ще се срещнат с нас в сградата на общежитията до казиното. До петнадесет минути трябва да бъдете там! – заповядах им.

Ние с петнадесетте тибетци и се заехме да съберем нашите екипировки и дрехи, и да натрупаме всичко до входа на казармата. Петнадесет минути по-късно излизахме от казармата в Мюнхен. Първата група бе взела четири пленника. Този с най-висок чин беше един **Шарфюрер**: на него дадах писмото, адресирано до генерал Колер. В него го молах за извинение за инцидента и го информирах, че *„не мога да се подчиня на заповедта на Райхсфюрера Химлер, защото тя противоречи на друга предходна заповед, която ме задължава да отида в Берлин. Авторът на първата заповед е един Шеф от Тайната Служба, за който ми е позволено да спомена само кодовото му име: Уникорнис“*. Молах да се предаде буквално това съобщение на **Райхсфюрера** и се сбогувах учтиво с генерал Колер. Не очаквах Колер да ми прости за това, че бях направил за смях неговите хора, но вярвах, че Химлер по-скоро ще остави нещата каквито са, отколкото да се изправи срещу *скритите мозъци на Третия Райх*. Освободихме, прочее, обърканите войници до северния вход на Мюнхен, повтаряйки им отново да предадат колкото се може по-скоро това писмо на генерал Колер.

Сметките ми се оказаха правилни, защото Химлер не направи нищо, след като бе получил лаконичното съобщение. Ние дори срещнахме войски от **SS**, идващи от руския фронт, на които не бе дадено никакво нареждане във връзка с нас.

И тъй: беше 28 април и мисля, че това бе последният ден, в който съществуваше някаква минимална възможност да се стигне до Берлин по магистралата. Нашето пътуване беше като вървене по ръба между зъбите на синархичния Дракон: навсякъде по протежение на пътя се намираха челните отряди на врага; първо френски и американски, които напредваха от Запад, а сетне руски авангардове, идващи от изток, които се срещаша с редиците на янките на бреговете на Елба. Мюнхен щеше да падне в ръцете на франко-янките на 30 април, т.е. два дни, след като го напуснахме.

По някакъв начин, влизайки в периодични сблъсъци срещу янки и руснаци, привечер ние стигнахме до Потсдам. Невъзможно беше да се преминат руските линии с два германски камиона и един легион **SS**. Отне ни още два часа да открием един руски лагер, подходящ, за придобиването на необходимия камуфлаж: около 60 войници от руската пехота спяха в една редица палатки, охранявани от четирима часовои. Всички умряха от хладно оръжие, повечето заклани, тъй като никой не искаше да развали своята

дегизировка. Но никой легионер не пожела да сваля униформата на **SS** и те трябваше да навлекат руските дрехи върху нея, помагайки си многократно с обилни разрези с нож.

Така облечени, ние продължихме повече или по-малко открито в посока към Шпрее. Следвайки брега ѝ, стигнахме до моста Вайдендамер, който бе зает от деца от Хитлерианската Младеж на Артур Аксман. Десет минути ми бяха нужни, за да убедя един **Обершурмфюрер** на 12 години, че представляваме един легион от **SS** и че трябва да ни пуснат да минем. Накрая прекосихме и всички си свалиха руските дрехи на място, освен аз, който имах още много да вървя.

Защото бяхме решили да се разделим, този път наистина окончателно. Тибетският Легион принадлежеше на дивизията „*Лайбщандарт Адолф Хитлер*” – корпуса от **SS**, който бе натоварен с личната охрана на Фюрера и най-логичното щеше да бъде този корпус да се отпрати към бункера, за да помогне за неговата защита. Берлин представляваше катастрофална гледка: цели квартали сринати от въздушните бомбардировки и канонадата на руснаците, улиците – покрити с отломки, проблясъците на многобройни пожари се прибавяха към полумрака на зазоряването на онзи съдбовен 29 април 1945 г. Преминахме в мълчание през няколко квартала, докато стигнем до „*Фридрихштрасе*” или това, което беше останало от нея. Идеята бе да следваме онзи път до станцията на метрото и сетне да се спуснем и да преминем под земята; от станцията на „*Вилхелмплац*” щяхме да излезем на няколко метра от Канцлерството. Но не бе възможно да изпълним този прост план, защото на улицата на Фридрих се водеше една страховита танкова битка. Опитахме се тогава да стигнем до шосето на „*Вилхелмштрасе*”, когато Сполуката, толкова изплъзваща ни се дотогава, ни се притече на помощ.

Действително, по напречната улица, в която бяхме свърнали, към нас започна да се разгръща една танкова колона. Под командуването на един **SS Оберфюрер** на име Ото Майер, когото познавахме, тъй като фон Гросен бе уредил преди три години той да ни изнесе една конференция по тактики на бронираната кавалерия: беше един млад офицер с легендарна храброст и голям професионализъм в ръководството на моторизирани войски. Беше се сражавал във Франция и Русия, и бе оцелял, след като причини големи загуби на врага. Когато Рудолф, след моята първа мисия, намекна, че аз щях да бъда един от най-младите офицери в германската войска, той в без съмнение включваше Ото Майер в своето обобщаващо понятие. Сега го бяха извикали за Битката на Берлин – последната – и той със сигурност щеше да умре.

Той спря своя танк и излезе през кулата:

– Курт фон Зюберман и Тибетския Легион! Ха, ха, ха! Никога не бих очаквал да те срещна тук, **тайни агенте!** Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

– Ото Майер! – извиках развълнуван. – аз също не си представях, че ще те видя отново. О, Ото: това е гвардията на Фюрера. Тя трябва да стигне до Канцлерството!

– Но това са само няколко квартала! Не се безпокой, ще стигнат. Кажим им, че ще бъдат прикривани от танковете и ще ги оставя до самата порта. А ти се качи в кабината, защото ми се иска да поговоря с някого, който още не е полудял като всички в този град.

Петнадесет минути по-късно петте танка спряха пред Канцлерството, което вече практически не съществуващо, с изключение на подземните бункери; а Тибетският Легион се строи в градината. Изумлението на **Бригаденфюрер** Монке – **SS** коменданта на Канцлерството – нямаше граници, когато видя тази войска от азиатски лица.

– Тибетският Легион, специална формация на *1^a SS Танкова Дивизия „Лайбщандарт Адолф Хитлер“*, се явява да поеме охраната на Фюрербункера! **Heil Hitler, mein Brigadienführer!** – представих ги Аз, поздравявайки на висок глас.

На Монке му се стори подозрително това подкрепление, за което не бе получил никакво уведомление, и той заподозря едно възможно дезертъорство от фронта, но се успокои, когато му доказах, че нашето местоназначение е било Италия, откъдето, естествено, е трябвало да се оттеглим, и му съобщих, че Хитлер е бил информиран за нашето придвижване към Берлин.

– Сега, ако мога, трябва да завърша мисията, която ми повери Тайната Служба, – помолих Аз.

– Доколкото се отнася до мен, изпълнете своя дълг, **Бригаденфюрер**. Тук вече няма какво повече да се направи, – заяви той с печален тон.

Беше 10 часа сутринта. Чух когато съобщавах на Ото Майер, че Фюрерът почива и не ще може да го приеме. Героичният Майер бе възнамерявал да види Хитлер преди да поеме по един път, от който навярно никога нямаше да се завърне. Дадох му знак да ме изчака един момент и се сбогувах завинаги с Банги, Шривиря и петдесетте воители *лопи* от Тибетския Легион. Защо да описвам какво представляваше онова прощаване? Достатъчно е да добавя, че дори 35 години по-късно Аз все още ги виждам ясно, застанил в градината на руините на Канцлерството, вдигайки ръка, за да ме поздравят по военен маниер, и чувам гласа на гурка, който казва: „Сбогом, Шиватулку! Не тъгувай за нас, тъй като скоро ще се срещнем в една друга война, сражавайки се заедно с Боговете!“.

– „Грегорицрасе“? – повтори Майер с въпросителен тон. – Но това се пада в Гипфелщадт⁴¹³: трябва да се премине Бранденбургската Порта и да се прекоси Тиергартен⁴¹⁴. Виж, Курт, от няколко дни руснаците се опитват да окупираат Тиергартен,

413 „Квартала на Върха“ (бел.авт).

414 Берлинската Зоологическа Градина (бел.авт.).

но не са успели да пробият нашите противотанкови батареи. Затова те също са разположили свои собствени батареи. Заключение: никой не може да премине, тъй като се е образувал един ад от кръстосан огън. Но не си прави илюзии: не ще можеш да стигнеш и пеша, защото сме минирали всички полета и пътища на Зоологическата градина.

Погледнах го отчаян и това изтръгна от него друг един от обичайните му смехове.

– Успокой се, Курт, успокой се, защото не всичко е изгубено! Ако танковете не могат да минат, това не означава, че *никой не може* да премине. Чувал ли си да се говори за *Камикадзе*? – попита той, продължавайки да се шегува.

– Да, това са японските пилоти-самоубийци.

– Е, добре, драги ми Другарю! Ако се осмелиш да станеш един *мотоциклетист-камикадзе*, можем да ти помогнем да пресечеш Гипфелшадт!

Започвах да разбирам.

– Планът е елементарен; само имаме нужда от един *камикадзе*, за да го осъществим, – каза той, усмихвайки се.

Аз кимнах, потвърждавайки, че ще изпълня ролята на пилот-самоубиец.

– Тогава няма за какво повече да се говори. Ще вземеш един от ескортните мотоциклети, които сега са напълно безполезни, и ще се стрелнеш по големия булевард, ще прекосиш Бранденбургската Врата и ще навлезеш в Тиергартен; с късмет, за десет минути ще бъдеш на „*Грегорицраце*”. Но действително, ще трябва да преминеш Тиергартен с голяма скорост, повече от сто километра в час, за да не могат руснаците да настроят прицела си. Междувременно, ние ще ги развличаме с дискретен огън. Съгласен ли си?

– Абсолютно съгласен. Планът действително е самоубийствен, но е единственият, който ми дава някаква възможност – съгласих се аз.

– Добре си направил да запазиш това руско облекло: това е униформа на офицер. Може да ти бъде от полза по-нататък, предвид че там, където отиваш, няма германци, а руснаци. А ти говориш езика на подчовеците, нали?

Кимнах с глава. Вече нямах желание да говоря, нито да се шегувам; желях само да потегля към самоубийствената авантюра. Разбрах, че залагам всичко в играта и само исках да тръгна.

Ото Майер разбра това правилно, но не престана да се шегува до края.

– Сбором, Другарю, – прости се той, усмихвайки се. – Следващият път, когато се видим, ще ме повозиш в коша на мотора. Ха, ха, ха!

– А ти в един танк от въртележка. Ха, ха, ха!

Накрая се засмяхме и двамата и също се сбогувахме завинаги.

Глава XLII

Пресякох главната алея на Тиергартен, прилегнал върху един мотоциклет, който се носеше с повече от сто километра в час, избягвайки с мигновени рефлексии хилядите ями на това, което изглеждаше като лунен пейзаж. По сигнал на Ото Майер германските батареи откриха огън, симулирайки, че се опитват да ме улучат – нещо, което обърка руснаците и ги накара да съсредоточат огъня си върху тях, позволявайки ми да се отдалеча.

Десет минути по-късно влизах в Гипфелщадт и се движех с нормална скорост по „Грегорицрасе“. Спрях пред номер 239, повдигнах предпазните очила и огледах двете страни на улицата: нито жива душа. Но най-любопитното бе, че за разлика от останалите квартали, които бяха претърпяли разрушителната атака на бомбардировачите, този, който съдържаше къщата на Конрад Тарщайн оставаше непокътнат, сякаш войната не бе минавала отгук.

Отново, като един Ритуал, повтарян хиляди пъти, почуках с плесенялия пръстен, който висеше от бронзовата дръжка.

– Да? – дочу се пискливият глас на Тарщайн през един процепа в старинната врата.

– Аз съм Курт фон Зюберман; тоест *Лупус*, аз съм *Лупус*, Другарю *Уникорнис*.

Вратата се отвори и Тарщайн с върховно спокойствие повтори още веднъж:

– Влезте, очаквах Ви. Часът е 16. Идвайте точно за една чаша чай. Освен ако не Ви засяга изпреварването с един час на английския режим? – попита иронично той.

– Не, не. Един чай ще ми дойде добре. Не знаете през какво трябваше да премина, за да стигна дотук: пресякох буквално едно дефиле от тежка амуниция. В тези мигове не знаех дали ще стигна дотук; а още по-малко знаех какво ще намеря тук. Представете си изненадата ми да установя, че не сте променили обичайните си навици.

– Уважаеми *Лупус*, за един старец като мен не е здравословно да променя начина си на живот на тази възраст, – обясни той с подновена ирония. – Елате, да отидем в кухнята и да пийнем този чай, и забравете за известно време онова, което става навън.

Оставете всичко на това канапе, освен пътната чанта, която съдържа Камъка на Чингис Хан. Защото за това сте дошли, нали? Рискували се живота си хиляди пъти, за да изпълните мисията на Черния Орден: Вие сте достоен за възхищение, Курт фон Зюберман – един рицар, достоен за Фюрера – един Посветен, достоен за Боговете.

Както толкова пъти преди Аз влязох в модерната кухня и седнах пред една масичка, покрита с фина покривка от бял лен. Тарщайн приготви запарка в един порцеланов чайник от Шанхай и напълни чашите с чай от същия произход. Докато го опитвах, вече по-спокоен, наблюдавах Тарщайн да изучава Камъка на Чингис Хан. Изглеждаше развълнуван – нещо необичайно за него. Накрая попита:

– Знаете ли какво е това? Доказателството, че Човечеството разполага с една възможност – конкретното свидетелство, че Боговете на Духа са склонили да се договорят с Великите Посветени, които са възнамерявали да направят реалност Универсалната Империя. Ако те бяха надделяли през XIII век, Историята на Човечеството щеше да бъде много различна и Врагът нямаше да е имал възможността да установява Универсалната Синархия през XIV век: нямаше, например, да е необходимо Филип Хубавия да разпуска Тамплиерите между 1307 и 1314 година, защото Фридрих II щеше да ги е ликвидирал благополучно още през 1227 година. И знаете ли защо това не се е осъществило? Защото Камъкът, който сте донесли, се е изгубил през седемте ключови години от 1221 до 1228 г. Всъщност не се е изгубил, а е бил изгубен преднамерено с цел да се провалят имперските планове. Ах, *Лукус*, ако този Камък беше пристигнал навреме в ръцете на Император Фридрих II, навярно моята собствена фамилия – Домът на Тарсис – нямаше да бъде изтребена през 1268 година!

Разбира се, *Neffe*, Аз разбирах много малко от всичко това. Едва сега, след като прочетох Писмото на Белисена Вилка, думите на Тарщайн придобиват своето истинско и драматично значение. В онзи момент Конрад Тарщайн трябва да е забелязал удивлението на лицето ми, защото се опита да изясни с други думи смисъла на тази невероятна Реликва.

– Спомняте ли си историята на Император Фридрих II Хохенщауфен? – запита оживено той.

– Да. Тоест: спомням си някои видни факти, – отвърнах колебливо.

– Е, добре. Този факт е много виден. Спомняте ли си какво е станало с неговата клетва за Кръстоносен поход?

– О, да! – заявих, доволен, че не съм напълно невеж. – Мисля, че Фридрих II беше коронясан в Аахен през 1214 година и там той дава на Инокентий III фаталната клетва да предприеме един Кръстоносен Поход в Светата Земя; по различни причини той не

изпълнява това обещание до 1228 година, което му струва безброй усложнения с Папите, довели до отлъчвания и войни.

– Датите са правилни, *Лукус*. Това, което не знаете с точност, понеже то е оставало тайна досега и е било известно само на някои Тайни Общества, е *истинската причина*, поради която Фридрих II е отлагал своето пътуване до Палестина. *А причината е тази: Камъкът на Чингис Хан*. Фридрих II очаквал от 1221 година пристигането на един монголски Посветен, който носел един писмен договор между Императора на Изтока и Императора на Запада: този Посветен никога не стигнал до Сицилия и причината за това била, че той бил убит във франкска Сирия по заповед на католическите Друиди. Когато Фридрих II се решил най-сетне да тръгне за Близкия Изток, той го направил с цел да си възвърне Камъка на Чингис Хан, който се намирал в ръцете на Владетеля на Бейрут. Но вече било късно да се осъществи метафизическият договор, за да подчини Световния Ред на Универсалната Империя: Чингис Хан бил умрял в 1227 година, а неговите наследници, които не били Посветени, скоро паднали в ръцете на Свещениците от Бялото Братство.

Струва си да се познава историята с всичките ѝ подробности, защото сега – 700 години по-късно – отново се е представила възможността да се изгради Универсалната Империя. И както тогава, истинската борба се води в плоскостта на Великите Посветени и Висшите Учения: Универсалната Империя срещу Универсалната Синархия; Хиперборейската Мъдрост срещу юдейската Култура; договорът на Фюрера с Лоялните Богове от Агарта срещу договора на една шепа човечета – Чърчил, Рузвелт, Сталин, де Гол и пр. – с Боговете-Предатели от Чанг Шамбала. Огромните кръвопролития на воюващите маси са впечатляващи, но те са маловажни – винаги маловажни пред конфронтацията на Посветените и Боговете. Този Камък, който Вие сте намерили в Замъка на Фридрих II, е бил договорът на Императорите с Боговете от Агарта, който е щял да направи възможна реализацията на Универсалната Империя през XIII век. Фридрих II е заповядал той да бъде скрит от Хиперборейските Посветени – експерти в Литическото Строителство – с мотото, че ще бъде намерен единствено от бъдещия Универсален Император. Този Камък, както разбирате, принадлежи на Фюрера.

– Тогава трябваше да му го предам лично, когато минах през бункера преди няколко часа, – разсъдих глупаво.

– Не, *Лукус*! Този Камък ще бъде предаден на Фюрера в Антарктическият Оазис, където се намира той сега. Фюрерът от бункера в този час навярно вече е мъртъв.

– Не разбирам, – признах, макар да знаех, че думите ми ще подразнят Конрад Тарщайн.

– А би трябвало да разбирате! – заяви той с предвидимо раздражение. – В края на краищата, Вие също сте един *Тулку*! *Тулкусите*, уважаеми Лукус, притежават множество тела. И никой не знае нито колко, нито къде. Както с право Ви бяха казали в Тибет, в

Третия Райх се е проявил странният феномен да съществуват множество „*превъплътени Богове*” – **множество Тулкуси**, Курт фон Зюберман. Фюрерът е един *Тулку* и няма нищо странно в това, че той умира в Берлин и същевременно живее в Антарктида. На този Фюрер – могъщ и силен, какъвто е бил на двадесет и осем или тридесет години, – ще изпратим Камъка на Кръвния Договор с Агарта.

Любопитството ми надделя и трябваше да попитам:

– Но Фюрерът съзнава ли, че разполага с тази необичайна способност?

– А Вие, „*Шиватулку*”, знаете ли къде се протичат Вашите други необходими съществувания?

– Определено не.

– Ето, прочее, и отговорът, който търсите. Ако Вие – дори Вие – сте неспособен да отговорите, как искате аз за познавам процеса на един *Тулку*? Но ще Ви дам една идея – продължи той. – Ето как аз си представям процеса на *Тулкусите*: един особен случай на **метаморфоза**. Нека установим едно отношение на аналогия между *Тулкусите* и ципокрилите насекоми, и да предположим, **че целият живот на един екземпляр Тулку – такъв като Фюрера, Вас или Рудолф Хес, – е аналогичен на една ципокрила пеперуда**. Да предположим също, че съществува едно множество от ларви-близнаци, които според един особен закон на *Тулкусите* остават в състояние на латентен живот, докато пеперудата развива своя активен живот. И най-сетне, нека предположим, че специалните закони на *Тулкусите* определят, че когато пеперудата умре, една от ларвите автоматично подхваща процеса на метаморфоза и се трансформира в какавида, пораждайки един нов активен живот **и една нова реалност**. Естествено, тъй като ларвеният живот е латентен живот, а активният живот на пеперудите и *Тулкусите* е **реален живот: реалността на живота съответствува, следователно, на Тулкусите-пеперуди; Тулкусите-ларви живеят в една друга плоскост на съществуването – нереална, но наистина възможна: това съществуване не е от същата степен като тази, която проявяват Тулкусите-пеперуди**. Само ако умре една пеперуда-Тулку или ако действува един закон на *Тулкусите*, който изисква съществуването на две или повече пеперуди-Тулку, една ларва-Тулку ще се трансформира в реална. Но кой, уважаеми *Лупус*, познава законите на *Тулкусите*? Кой знае колко човеци-Тулку могат да съществуват в ларвено състояние? Един обикновен човек може да вземе едно-единствено решение, което да реализира в едно определено време и пространство: ако алтернативите са две, той трябва несъмнено да каже: „*ще направя това*” или „*ще направя онова*”. *Тулкусът* – напротив – **може да реши да реализира и двете възможности, макар за това да е необходимо, разбира се, да разполага с две едновременни реалности**. *Тулкусът* може да каже например: „*ще остана в Берлин и ще умра там, ако Третият Райх изгуби войната*”, и да каже също: „*ще се оттегля в Антарктическият Оазис, заедно с Елита на SS, за да подготвя Последната*

Битка срещу Универсалната Синархия” – и да изпълни и двете заявления. За едно обикновено лице би било невъзможно да реализира двете решения, но за един **Фюрер-Тулку** това е свършено възможно.

Естествено, *Лупус*, двете или трите реалности на един *Тулку* **ще трябва да съвпадат само в самия Тулку – в контекста, който му придава значение и който той означава.** Извън *Тулкуса* реалностите на живите *Тулкуси* може да не се съгласуват, Времето да се свива или разширява, нещата да се разместват, Историята да си противоречи. Това, което е в реалността на един жив *Тулку*, тоест на един реален *Тулку*-образец – на една пеперуда-*Тулку* – извън този *Тулку*, **може да го няма в реалността на друг Тулку, реален, но различен от първия; или обратно – може да се намира напълно в неговия контекст.** Уточнявам това, за да Ви обърна внимание, че отсега нататък **привържениците на Хиперборейската Мъдрост ще трябва да определят към коя реалност се отнасят: дали към реалността на Фюрера, умрял в Каницлерството-бункер в Берлин, или към реалността на Фюрера, жив и вечно млад в своето Магическо Убежище, където очаква историческите времена на Последната Битка.** И ще Ви кажа отсега, че занапред онези, които изберат да живеят в първата реалност, ще бъдат считани за предатели, колкото и да се обявяват за „национал-социалисти” или „нацисти”.

С блеснали очи, Конрад Тарщайн спря за секунда, за да налее още чай.

– Рудолф Хес...?

– Да, Рудолф Хес също е *Тулку* и затова сега той се намира заедно с Фюрера в Тайното Убежище: такъв е, какъвто го помните; не се е променил изобщо. И тъй като е един *Тулку*, той може да се намира с Фюрера и **същевременно да бъде пленник на англичаните.** Но да оставим *Тулкусите* за момента и да се върнем към Камъка на Чингис Хан. Казах Ви вече, че си струва да се познава историята с подробности. Вие сте го намерили и заслужавате повече от всекиго да узнаете тази история, макар и тази да не е най-добрата възможност да Ви я разкажа. Но както и да е, ще Ви я обобща накратко, слушайте:

В Монголия, в пустинята Гоби, съществува едно място, което Хиперборейската Мъдрост нарича „**Портата Тар**”, която се свързва пряко с Агарта. В Епохата на Чингис Хан и Фридрих II Лоялните *Сиддхи* били одобрили един план на Хиперборейските Посветени, известен като **Стратегия Тюр**, целящ да установи една Универсална Империя на Земята: Избраният на Изток за тази цел бил княз Темуджин, който в младостта си бил получил Хиперборейско Посвещение от едни *Сиддхи*, дошли от Портата Тар. Спомнете си, че бащата на Темуджин – Йесугей – бил умрял, отровен от татарите, когато младият княз бил само на 9 години и че оттогава до пълнолетието си той живеел мизерно, заедно с майка си и братята си, в пустинните земи по горното течение на река Онон. Както и

всички Велики Избраници на Историята, именно по време на този период *Сиддхите* го обучават и Посвещават.

Съгласно местната традиция Великите Предци на Монголите били сивият Вълк и жълтокафявата Сърна, което означава, че техните Предци не са били човеци или – което е същото, – че са били Богове. В свещената пещера на Ергене Кон сивият Вълк се оженил за Сърната, която произлизала от околностите на езерото Байкал. Впоследствие първоначалната двойка се преселила в свещената планина Бурхан Халдун – настоящата Хентей – древната обител на **Кьок Кев**, Богът на Безкрайното.

Ако неговите велики Предци били Богове, то близките му роднини били не по-малко могъщи: негов дядо бил Кабул Хан⁴¹⁵ – първият организатор и военен завоевател на монголските племена; баща му Йесугей бил получил прозвището Багатур, тоест „Храбрив“. Майка му Оелун го ражда „в годината на свинята“ – 1167, тоест 27 години преди Фридрих II, роден в 1194 година.

Неговата **Чистота на Кръвта** била толкова висока, че той станал носител на една **репрезентация** на Знака на Източника – най-високото Хиперборейско отличие на XIII век след Грала, който бил поверен на окситанските Катари. Затова когато една група монголски вождове и царе се събрала в 1206 година в Каракорум и го избрала за „Хан“, Темуджин показал с гордост знака, който му бил дал победа над враговете и му позволил да осъществи единството на своята Раса: този знак, който бил изобразен на неговия пръстен и знаме, бил не друг, а **лявовъртящата се свастика** – същият знак, който седемстотин години по-късно щял да бъде носен в най-славните деяния на един друг хиперборейски народ, но този път от Бялата Раса.

На Чингис Хан била поверена една историческа мисия, която той успял да изпълни във всичките ѝ аспекти по такъв начин, че е невъзможно да бъде упрекат в нищо за провала на Стратегията Тюр. Напротив – този провал се дължи почти изключително на отличната контраофанзива, започната на Запад от вражеските сили, които действували, инфилтрирани в Католическата Църква. Тази историческа мисия се състояла в основаването на едно Велико Монголско Царство на Изток, което да обхване цяла Северна и Централна Азия, **едновременно** с възникването на едно Велико Бяло Царство на Запад.

Когато установяването на тези Царства бидело завършено, тогава щял да дойде моментът да се подпечата с един договор създаването на една Универсална Империя, в която Монголите щели да са подчинени на един автентичен Цар от Белия Свят и където жълтите маси си запазвали правото да се придвижват на Запад, а белите елити – по-малобройни, но по-школувани в културно отношение, – да се придвижват на Изток. Там, в Монголия – Короната на Земята – щяла да процъфти една хиперборейска цивилизация,

415 Хан от *ха'ан* – „император“ (бел.авт.).

невиждана никога досега от дните на Атлантида. Това били, с няколко думи, целите, поставени от Стратегията Тюр.

Сега ще Ви покажа, *Лупус*, как Чингис Хан изпълнява своята роля в Стратегията Тюр. През 1206 година той обединява всички монголски племена и започва завоюването на Китай, а в 1215 година с превземането на Пекин достига източния предел на Азия. Оттогава насетне остава само да осъществи контакт с „Царя на Запада”. Но кой е този Цар? Как да го разпознае, след като на Запад далеч не съществува единство, а се наблюдава една объркана феодална организация? Напомням Ви, *Лупус*, че според Хиперборейската Мъдрост, **ефектите на Кāли Юга не са с еднаква интензивност във всички географски точки**; напротив – съществува един **Път на Кāли Юга**, който изминава по спирала сферичната повърхност на Земята и върху който **Кāли Юга** е „най-интензивна” или най-действителна. Въпросната зона е ориентируема и – в региона, който разглеждаме, – тя е ориентирана „от Изток на Запад”, т.е. ефектите на **Кāли Юга** са интензивни в посока на Запад, отколкото в посока на Изток: **вървейки на Изток се увеличава „духовността”, а вървейки на Запад се увеличава „материализмът”, присъщ на Кāли Юга**. Именно съобразно тези принципи Портата Тар в пустинята Гоби се нарича също „Център на минимална интензивност на Кāли Юга”.

За да се поставим на мястото на Чингис Хан в неговата дилема, трябва да имаме предвид, че „Царят на Запада” трябвало да бъде „Велик” чрез силата на Духа, какъвто бил и Темуджин, и да помислим за трудностите, които предполага **гледането** от Източна Азия към Западна Европа. Гледайки „на Запад”, Чингис Хан „виждал” само духовна тъмнина... и царства. Множество царства, но никакво „Велико Царство”. Царството на персите, което скоро щяло да падне, царството на византийските гърци, което едвам се съпротивлявало на обсадата на араби и турци: едно много малко и слабо царство с царе без инициатива, на които им харесвало да се наричат „Императори”. Славянските царства на русите и поляците не биха могли и да сънуват да застанат начело на народите на Запада, а напротив – биха станали лесна плячка на Златната Орда. По същата причина следвало да се изключат Армения, Грузия, България, Унгария и пр.

Оставали германските царства на Европа – несъмнено най-силните, но в тях според виждането на Чингис Хан тъмнината била абсолютна. Ако Великият Цар бил там, щяло да е нужно да го разпознае по неговите външни качества, а за това трябвало да разполага с адекватна информация. С тази цел той накарал да довеждат при него много пътешественици – търговски или религиозни, – които разпитвал упорито с оскъдни резултати. Но от техните разкази успял да узнае, че наистина имало две велики християнски царства – едното франкско и другото романо-германско. Именно франкското царство било това, което от един век насам водело онази абсурдна война срещу арабите, по време на която били окупирани Сирия и Палестина.

Тогава Чингис Хан помислил, че би трябвало да се обърне към франкския крал и германския крал, но оставало да се изясни още едно съмнение: и двамата крале се наричали „християнски“ и слуги на един Велик Свещеник, наричан „Папа“. Дали този Папа не бил истинският Цар на Света? За да си състави мнение за християнството и Папата, той заповядал да издирят несториански Свещеници от Армения и неколцина гръцки православни, които се намирали като роби в Пекин; от тях научил историята на Исус Христос и узнал, че Папата не бил воин, а пастир, че не убивал, но заповядал да се убива, и че не яздел заедно с народа си по време на войните, а оставал през целия си живот в безопасни и далечни обители. И с една гримаса на отвращение Чингис Хан отписал Папата като достоен духовен авторитет, с когото би могъл да се занимава.

До 1220 година Чингис Хан вече знаел, че от двамата крале – франкския и германския – за неговите планове било подходящо да се обърне към последния. Това убеждение той получил след като преценил религиозната информация, която му доставил един от множеството му езотерични довереници. Но следва да се направи едно изяснение: по време на живота на Чингис Хан три били религиите, които го заобикаляли и на които той обръщал особено внимание: несторианското християнство, персийското манихейство и най-вече – даоизмът⁴¹⁶. Религията на Конфуций той отхвърлил като реакционна, а в будизма веднага разпознал една система, основана върху *Кāлачакра* на Чанг Шамбала, за която го предупреждавали още навремето неговите Хиперборейски наставници.

Това бил един манихейски свещеник, който един ден му съобщил, че „*отвъд Кралството на франките – във владенията на Краля на Арагон, който на свой ред е васал на германския Крал, има една силна манихейска общност, на която Ангелите са поверили за съхранение една Каменна Чаша, която не е от този Свят*“. Тази новина впечатлила Чингис Хан, както и научаването, че войските на краля на франките, с благословията на Папата, се готвят да изтребят тези западни манихеи, наречени „*Катар*“, тоест „*чисти*“. Един цял „*манихейски път*“ позволявал на тези новини да достигнат до Азия: от Лангедок до Италия – до катарските и богомилските общности в Милано; оттам до България – центъра на богомилското манихейство; а от Балканите богомилските и павликянските мисионери носели новините до Армения и Иран.

Катарите твърдели, че материалният свят бил създаден от Йехова-Сатана с помощта на една свита от Демони; те вярвали в един истински Бог, който бил Непознаваем от състоянието на духовна нечистота, свързано с vyplъщението; също така вярвали в един Христос-Светлина, когото наричали Луцибел, и в Параклита или Светия Дух – един посредник, абсолютно трансцендентен спрямо материалната сфера. В съгласие

⁴¹⁶ Манихейството, което успяло да се разпространи до Китай през XIII век, било уважавано от Чингис Хан, но не и от неговите наследници, които се борили ожесточено срещу него, докато го довели до изчезване; по същия начин бил преследван по-късно и даоизмът (бел.авт.).

с тези вярвания те отхвърляли Вехтия Завет на Библията, считайки, че в него се разказва историята за сътворението на света от Йехова-Сатана – един зъл Демиург, – и че в него изобщо не се споменава истинският Бог; от Новия Завет приемали единствено Евангелието на Йоан и Апокалипсиса. За Римската Църква считали, че е „*Синагогата на Сатаната*” – убежище на Демоните и техните слуги, в която не прониква нито един лъч от духовната светлина.

Естествено, ако вярващите в една толкова ясна доктрина били осъдени на смърт от Папата и репресирани до унищожение от войските на франкския крал, не оставало съмнение, че последните били на свой ред привърженици на Демиурга Йехова-Сатана. Но нещата не се „*виждали*” толкова ясно от Монголия; всъщност изглеждало подозрително, че франкският крал Филип Август не участвувал лично в избиването на Катарите и – което било още по-поразително – че цяла Франция била поставена под запрещение от Инокентий III между 1200 и 1213 година поради съжителството, което кралят поддържал с една любовница. Кой от кралете – германският или франкският – бил най-сетне съюзникът, за когото били говорели *Сиддхите*?

Виждайки Запада помрачен от тъмнината на *Кāли Юга*, Чингис Хан решил да изпрати трима пратеници-посланици до Инокентий III, Филип Август и Фридрих II с мисията да установят дипломатически връзки, които инструктирал да осъществят дискретни сондажи, целящи реализирането на един съюз между Изтока и Запада. Той направил това, за да спечели време, докато други негови пратеници пътували към „*центъра на минимална интензивност*”, за да дирят желаните отговори.

До 1220 година Чингис Хан вече знаел, че договорът трябва да се сключи с германския Крал. Но един подобен договор, който бил не политически, а духовен, и който се сключвал в няколко свята наведнъж, изисквал повече осигуровки от едно просто човешко съглашение: в 1221 година даоисткият мъдрец Цюй Чуджи се завърнал след две години от експедицията до „*центъра на минимална интензивност*”. В монголския стан на бреговете на река Онон мъдрецът разказал на Чингис Хан своето невероятно приключение: *Сиддхите* му били позволили да посети Царството на Агарта; воден от едни тайнствени монголски Посветени, те навлезли стотици километри навътре в пустинята Гоби, докато стигнали до едно място, свършено безжизнено и пусто, където не изглеждало възможно да съществува никаква следа от растителен или животински живот; на това място – както изглежда, в средата на пустинята, – монасите решили да лагеруват и макар това да изглеждало самоубийство, китайският мъдрец не се осмелил да възрази; те останали там няколко дни – изгубил сметка колко точно, – докато една нощ, в която бил дълбоко заспал, опитвайки се да си възстанови силите, които през деня пламтящото слънце изтощавало безмилостно, той бил събуден рязко; преди да успее да се отърси от изумлението си, той бил поканен от монасите, съпроводени от едни страховити воители, появили се невъобразимо откъде, да тръгне с тях в пустинята в една определена посока; но те не вървели много, тъй като съвсем близо до лагера – на едно място, което през онези

дни бил наблюдавал много пъти, и в което *не можело да има нищо, освен пясък*, се различавало ясно едно белезникаво сияние, които избликвало от земята; била ясна нощ с луна, изливаща потоци от сребърна светлина върху вълнообразната повърхност на пустинята; но – и това мъдрецът от Шандун повторил многократно – когато стигнали на няколко крачки разстояние, *светлината, която бликала от земята, била стотици пъти по-интензивна от лунната* до такава степен, че нейното ослепително сияние пречело да се разбере какво или кой я произвежда; залитайки, той спрял пред източника на светлината и едва след няколко секунди, когато очите му се приспособили, могъл да различи, че един съвършен правоъгълен контур се очертава върху земята, където една тежка камена плоча била изместена; светлината идвала от този отвор, който отвеждал право към една спускаща се стълба, чиито стъпала скоро се губели от погледа в дълбините на Земята.

Въпреки фантастичното в тази история, Чингис Хан я приел без съмнения, защото мъдрецът Цюй Чуджи заслужавал цялото му доверие и най-вече – *защото неговата мисия се била оказала успешна*: той носел със себе си *едно послание от Сиддхите и един обитател на Агарта* го съпровождал, за да преведе това послание пред Хана на монголите. Според Цюй Чуджи след като се спуснали на невероятни дълбини през онази врата в земята на пустинята, те стигнали до един съвършено осветен хоризонтален тунел и там се качили на „една кола, която пътувала бързо без колела и без коне”, която скоро ги докарала за няколко минути до „Града на Уо-Танг, Господаря на Войната”, където, „въпреки че се намирали под земята, можело да се видят небето и звездите”. В Агарта, „Господарят на Войната лично” приел Цюй Чуджи, когото – както казал – „очаквал, за да му предаде магическата формула, която дава власт над народите”. Въпросната формула, обяснил Уо-Танг, *вече била позната на Чингис Хан от дните на неговото Хиперборейско Посвещение*. Новостта се състояла в това, че сега формулата „*била надарена с една нова, по-интензивна светлина, за да може да бъде прочетена дори сред най-непрогледната тъмнина*”.

Накратко: Уо-Танг придал на Цюй Чуджи един Камък със зелен цвят, подобен на нефрит, върху който били гравирани две успоредни колони от 13 знака, тъй като – както обяснил Уо-Танг – както Уйгурският език, който говорел Чингис Хан, така и езикът на Великия Цар на Запада, за когото бил предназначен Камъкът, произлизали от един древен свещен език, наричан „*H*”, тоест *Eta*. Камъкът представлявал един уникален “*pactio verborum*”⁴¹⁷ – такъв, че посредством самото прочитане на написаната формула от всеки един от Царете – Монголския и този на Запада – се сключвал един метафизичен договор, който касаел не тялото, нито материалните блага, а Духа на Народите, и който обвързвал в борбата Господаря на Войната и неговата войска от Ангели. Такъв един договор със сигурност бил хиляди пъти по-мошен и по-траен от слабите и съмнителни съюзи на

417 *Pactio verborum* – уговорена формула, условия на съглашение (бел.авт.).

човеците. За да охранява Камъка и да гарантира, че формулата ще бъде произнесена с адекватния Ритуал, един от онези странни обитатели на Агарта – с монголски черти, но с червеникава кожа, – щял да съпроводи Цюй Чуджи до стана на Чингис Хан.

През 1221 година, когато Чингис Хан произнесъл тринадесетте думи в дължимия ред и момент, неговата роля в Стратегията Тюр била окончателно завършена; оттук нататък всичко зависело от белите Раси на Запада: ако били достатъчно чисти, те нямало да се поколебаят да последват един Универсален Император от своето потекло, *след като той произнесял тринадесетте думи*, които били също така тринадесет Руни. Една година преди това – по времето, през което Цюй Чуджи се завръщал от пустинята Гоби, – едни пратеници на Хана били потеглили към далечната Сицилия, за да известят германския Император за бъдещото идване на един Посветен, който щял да донесе едно послание „от друг Свят”. И през следващите години – от 1222 до 1228 – този посланик бил напразно очакван на Запад – въпрос, който задържал многократно кръстоносния поход, който германският Император трябвало да предприеме в Светата Земя и който в крайна сметка станал повод за неговото отлъчване.

Какво се било случило с посланика и Камъка? В продължение на четири години Фридрих II очаквал напразно неговото пристигане, но „татаринът” сякаш бил потънал в вдън земя. Отличните берберски ясновидци, които Императорът държал в своя двор в Палермо, му съобщавали многократно, че посланикът на Хана „е задържан в Светата Земя”, но Фридрих II отказвал да повярва на подобни предсказания, приписвайки ги най-вече на антипатията, която франките будели у сарацините. Все пак, той се възползвал от скорошното си вдовство и в 1225 година се оженил за Изабел дьо Бриен, дъщеря на Жан дьо Бриен – франкския крал на Йерусалим. Изабел носела като зестра Йерусалимското Кралство, но Фридрих II се интересувал не толкова от тази корона, колкото от това да узнае къде се намира Камъкът на Чингис Хан. Чрез своята съпруга той успял да го установи: нейните вуйчовци Жан и Филип д’Ибелин, подсторени от папския легат, били задържали Посланика и неговото Послание. Но вече било късно за Стратегията Тюр: Фридрих II узнал истината едва в 1227 година – годината на смъртта на Чингис Хан – и то едва след като заплашил Изабел, че ще се разведе с нея.

Решен да намери Камъка, той потеглил към Светата Земя, не преди да бъде отлъчен от папа Григорий IX. В същата тази година умира нещастната кралица Изабел, раждайки бъдещия крал Конрад IV – баща по-късно на злополучния Конрадин. Научавайки, че Жан д’Ибелин се намира в Кипър, той презвел острова със щурм с 800 Тевтонски Рицари и пленил синовете му Балиан и Балдуин д’Ибелин. Когато той дошъл в лагера на Императора, за да преговаря, Фридрих II изискал предаването на Камъка и

Посланика на Чингис Хан, на което Жан д'Ибелин отговорил, че монголецът бил мъртъв от години, а Камъка държал в своя замък в Бейрут във Франкска Палестина. Преди това Фридрих бил накарал да поставят младите принцове дибата за изтезания и заплашил, че ще ги измъчва, ако не му бъде върнат Камъкът в най-скоро време, на което владетелят на Бейрут се съгласил безусловно.

След като Камъкът бил получен, успял да узнае и източника на заговора. Той произлизал от Ордена на Храма: Великият Магистър бил уверил Папата и мнозина набожни франкски рицари, че Фридрих II планира съюз с монголите, за да подчини Света на своята воля; следващата стъпка щяла да бъде разрушаването на Католическата Църква. Тази информация, макар и не напълно лъжлива, била действително вредна и злонамерена и тя постигнала желания ефект да възпрепятствува осъществяването на въпросния договор. Но заговорът бил осъществен преди шест години и след смъртта на Чингис Хан вече нищо не можело да се поправи.

Така, победен в това, което представлявало духовната цел на живота му, Фридрих II слиза на Светата Земя, решен да си отмъсти, доколкото е възможно. Парадоксално, този Император на християнските Крале е посрещнат с един общ бунт от франкските феодали, възбуден от Тамплиерския и Хоспиталиерския Ордени, докато напротив – той се радва на високо уважение от арабите. Действително, през годините Фридрих II бил поддържал кореспонденция със султана на Египет Малик ал-Камил, който го считал за „най-великия Княз на Християнския свят” и за „Светец”. В този случай той не се поколебал да му предаде трите свещени града – Йерусалим, Витлеем и Назарет, които били под негова власт; през 1229 година се подписва договорът от Яфа, който потвърждавал това предаване, *завинаги и докато тяхната охрана е поверена на Тевтонските Рицари*.

Но Фридрих II не се задоволил с унижението на франките по този начин: той искал цяла Сирия да премине под контрола на Тевтонските Рицари и използвал всички средства, с които разполагал, за да го постигне, сред които и обещанието, дадено на султаните да сподели светите места с мохамеданите; действително, той позволил да останат отворени джамиите в Йерусалим, както и в другите възвърнати градове. В Йерусалим изпълнил най-дразнещото деяние като взел кралската корона, намираща в църквата „Възкресение Христово”, и коронясал Сам Себе Си, поставяйки я на главата си в присъствието на Великия Магистър на Тевтонския Орден Херман фон Салца и стотици германски и сицилиански рицари.

Без да се задоволи с това, той се отправил към Сен Жан д'Акр – бастиона на Тамплиерите – и го превзел със своите войски. В кралския дворец, който придобил, ставайки владетел на Йерусалим, той дал един голям пир, на който поканил мнозина водачи на сарацинската войска, по време на който показал десетки християнски проститутки, спасени от бордеите, принадлежали на Тамплиерите. Тази инициатива изложила открито лицемерието на франкските рицари, които от една страна проповядвали

целомъдрие и дори практикували содомия, а от друга подлагали тези кръстени жени на всякакъв вид изкушения и грехове. Тази груба реалност впечатлила дори не дотам добродетелните сарацини и престижът на Тамплиерите паднал по-ниско от всякога.

Разбира се, с тези изобличавания Императорът целял Тамплиерите да изгубят търпение и да му предоставят извинение да им обяви война. И тази негова тактика имала резултат, защото те се опитали да го убият, а той им отвърнал като нападнал Дома на Храма и замъка „Шател-Пелерин“. И ако те не били изтребени напълно от гнева на Фридрих II, който предвидливо не се поколебал да повика на помощ арабите, това било защото той получил удар в гърба, узнавайки, че свекърът му Жан дьо Бриен бил нахлул в Сицилия по заповед на папа Григорий IX и че синът му Хайнрих II, крал на Германия, го бил предал, подпомагайки гвелфите. Тези лоши новини го принудили да се завърне в Сицилия, където с многократно превъзхождащи войски той победил Папата и го принудил да отмени отлъчването, отправяйки се сетне към Германия, където свалил Хайнрих и го заменил с малкия Конрад IV.

През следващите години той заповядал да се построи Замъка на Царя на Света от Хиперборейските Посветени и скрил Камъка, който Виe сега сте намерили, *Лукус*.

Но имайте предвид, че Фридрих II също е бил един *Тулку* – нещо, което всички приемали по негово време, като се има предвид, че народът никога не повярвал в неговата смърт и очаквал „завръщането му“ в продължение на векове. И накъде считали гибелините, че бил заминал Императорът? Наникъде другаде, а към Царството на Презвитер Йоан – тоест Царството на Чингис Хан, Великия Император на Китай, К’Таагар или Агарта: митичното царство на Катигара, което се намирало „в *Китай*“.

В Епохата на Фридрих II Великият Хан бил също така Велик „*Кан*“⁴¹⁸, т.е. Господар на Кучето, Пазител на Небесния Камък, Владетелят на Универсалната Империя „на *Изтока*“, както Ви споменах преди няколко години, във връзка с полета на Рудолф Хес до Англия. Когато Фридрих II „заминал“ – след 1250 година и особено по време на Междуцарствието – стотици трубадури и менестрели пеели балади, в които се разказвало за пътуването на Императора до Царството на Презвитер Йоан и се леели сълзи и оплаквания за това, че двамата Царе не се били „срещнали“ най-сетне – нещо, което щяло да доведе като последица Новия Ред на Универсалната Империя: „*въпреки това*, – уверявало се в баладите, – *един ден Фридрих II, носейки своя Венерин Камък – lapsit exillis – ще се срещне с Чингис Хан, за да основе Универсалната Империя*“.

Приключвайки, искам да Ви напомня, че въпросният съюз между романо-германската Империя и Монголската Империя е бил публична тайна през XIII век, макар по-късно синархичното мракобесие да е прикрило истината за фактите. Но достатъчно е да се обърнем към свидетелствата, за да узнаем тази истина: след като на Запад се узнало

418 „*Куче*“ от лат. *Canis* (бел.прев.).

за смъртта на Чингис Хан и посочването на неговия наследник Угедей, било помислено не за друго, а за формирането на един друг съюз, който да благоприятствува този път синархическите планове. Зад всичко това стояло, разбира се, Бялото Братство. През 1245 година папа Инокентий IV, който се бил оттеглил в Лион – Града на Друидите, – бягайки от Фридрих II, обявил един Общ Събор с цел да го отлъчи и лиши от обличането в имперска власт: това бил прочутият Лионски Събор – един вид „*Базелски Конгрес*” на своето време, т.е. подобен на свикания от Равините през 1897 година, които споменават „*Протоколите на Сионските Мъдреци*”, в който бил обсъждан най-бързия начин за ликвидирането на Швабския кралски дом и установяването на Универсалната Синархия. И тъй, никой не свързва факта, че на този Събор, свикан изключително за разглеждането на темата „*Фридрих II*”, папа Инокентий IV предложил да изпратят едно посланичество до монголския Император: от Лионския Събор изтекли директивите, следвани от францисканския монах Джовани да Плано Карпини и монасите Бенедикт от Полша и Стефан от Унгария, които в 1246 година стигат до Монголия, след като прекосяват цяла Русия. Наистина, синархичният контра-съюз не се осъществил тогава, било защото Угедей бил мъртъв, а неговият наследник Гуюк изобщо не бил убеден от писмата на Папата, за който го бил предупреждавал дядо му Чингис Хан.

По-късно Светият Престол щял да изпрати монаха Асцелин с идентична мисия да убеждава монголите в благостта на синархията, а самият Людовик Светия изпратил рицари до Монголия, но само, за да иска помощ срещу арабите: това били представители на Людовик Светия, сред които Андре де Лонжюмо и монахът Гийом де Рубрук. Те потеглили през 1253 година и стигнали до Каракорум по черноморския път, но също така се провалили, защото тогава царувал Мъонгке Хан, нса когото Сартак – правнук на Чингис Хан и несториански християнин – бил дал съвет против Римския Папа.

Папа Николай IV, притиснат от Ордена на Проповедниците, изпратил в Багдад доминиканеца Риколдо да Монте Кроче, който установява едни плодотворен договор с монголите и успява да основе манастир в Марга. Като резултат от това посланичество се явява пътешествието на турския епископ Рабан Саума до Париж като представител на монголския цар на Персия Аргун. Тогава във Франция царувал внукът на Людовик Светия – Филип Хубавия, твърдолинеен гибелин и придърженик на Универсалната Империя, затова съюзът този път има възможността да процъфти. Но въпреки че поддържа постоянна дипломатическа връзка с Монголия, Филип Хубавия не успява да осъществи проекта поради падането на Сен Жан д’Акр в ръцете на мамелюците на султан Ал-Ашраф през 1291 година, което връща Тамплиерите в Европа. Филип Хубавия искал да бъде Универсален Император като Фридрих II от Швабия, но това щяло да е възможно само след като се ликвидира могъществото на Тамплиерите и Папите; ужасните конфликти, които той имал с Бонифаций VIII и свръхсложната задача за разграждането на инфраструктурата на Ордена на Храма го държали зает до смъртта му. Навярно историческата възможност на Фридрих II все още била налична по времената на Филип

Хубавия, но той нямал достатъчно материално време, за да се утвърди в Европа и да се обедини с духовните сили на Азия.

Накратко, *Лукус*, всичко това доказва, че е съществувало едно голямо езотерично движение между Европа и Монголия-Китай много преди прославяното и фейлетонно приключение на венецианските търговци Поло през XIV век: тяхното било просто една печалбарска материалистична авантюра, лишена от всякакво трансцендентно съдържание и несъмнено именно поради това тя се поставя на първо място. Опитвано е чрез обичайните мракобесни методи да се игнорира това, което не се желае да се приеме като реално, – да се отрича или да не се отговаря на обезпокояващия въпрос за военното могъщество на монголите: тяхното тактическо превъзходство при неизменното унищожаване на средновековните формации е неотрицаемо, но то е причинило една колективна травма на европейците. Откъде може да произлиза превъзходството на една Стратегия, освен от Духа, от един ясен Разум и една безгранична Храброст? Ако монголите бяха варварите, каквито се твърди, че са били, те никога не биха преминали Уралските планини. Но за нас също ще казват, че сме били варвари и че сме яли човешко месо; или кой знае още какви други варварства. Не забравяйте, че ние сме действували по подобен начин като монголите на Чингис Хан, срещу същия Враг и носейки същото знаме: дори нашата най-добра тактика – *Blitzkrieg*⁴¹⁹ – е вдъхновена от бързото и сигурно движение на монголската орда.

Почакайте за момент, *Лукус*, ще отида да потърся нещо, което бях приготвил за Вас.

Експертната лекция, която изнесе Гарщайн, ме беше накарала да забравя войната, надвисналото военно поражение на Третия Райх и дори черната реалност на това, че не знаех какво ще правя отгук нататък – дали трябваше да отида да умра в бункера, както героично бе решил Тибетският Легион, или следваше да избягам към една несигурна съдба в един Свят без Третия Райх, тоест в един синархичен Свят. Не исках дори да помислям за последната възможност. Вместо това хранех тайната надежда, че Посветените от Черния Орден са решили да ме вземат с тях в Антарктическото Убежище на Фюрера: не бях ли извършил достатъчно дела, за да спечеля това отличие? Освен това, там беше *също* и Рудолф Хес – моят покровител. Нима той не би одобрил моето присъствие? Не разбирах напълно тайнствената тема за *Тулкусите* и тяхната способност да притежават множество тела. Вече ти казах, *Neffe*, че се чувствавах като уникален индивид – усещане, което не се е променило и до днес, а тогава не виждах какъв проблем можеше да има в това, че един друг *Тулку* се присъединява към *Тулкусите*, които се подготвят за Последната Битка.

419 Нем. „Светкавична война” (бел.прев.).

Преди да продължа с разказа за случилото се през онзи ден – последният, през който бях там, на „*Грегорицрасе 239*”, – искам да обърнеш внимание, че информацията, дадена от Тарщайн относно Фридрих II, изяснява достатъчно думите на Белисена Вилка, написани в Ден Деветнадесети на нейното Писмо: там тя казва: „*причините (за враждебността на Фридрих II спрямо Голенската Църква) били две: положителната реакция на Наследствеността на неговата Чиста Кръв, благодарение на историческата близост на Грала – понятие, което тепърва ще обясня; и влиянието на определени Хиперборейски Посветени, които самият Фридрих II накарал да дойдат до своя двор в Палермо от далечните страни на Азия и чиято история не ще мога да се задържам да разкажа в това писмо*”.

– Вие донесохте нещо много ценно за Фюрера и *SS*, – продължи да говори Тарщайн, когато се върна, докато ми подаваше едно кожено куфарче със сребърни обковки и ключалка с ключ, – а Аз ще ви възнаградя с нещо несравнимо по-дребно, но не по-малко ценно за мен. Вземете, *Лукус*, Курт, моята неиздадена книга „*Тайната История на Thulegesellschaft*”: в нея е разказана историята на последните 630 години на германския клон на Дома на Тарсис и тя съдържа доказателства за неговото значително участие в основаването на средновековния Орден *Ейнхеряр*, който е просъществувал няколко столетия и е породил през XX век *Thulegesellschaft*, а сетне Черния Орден *SS*. Предавам я на Вас, защото се посъветвах със *Сиддхите* и те ми казаха, че сте предопределен да узнаете всичките тайни на моята Фамилия: може би на Вас ще бъде дадено да узнаете онова, което Аз не съм успял, тоест да проследите хилядолетната история на Дома на Тарсис и да откриете мисията, която са Ви поверили Вашите Велики Предтечи.

Разбирах, че за Тарщайн този подарък беше много важен, но разбирах също така, че по един изтънчен начин той се сбогуваше с мен, и това беше нещото, от което се боях. Съжалявах за чувствителността на Тарщайн, но Аз трябваше да си изясня нещата. Взех книгата и не обърнах внимание на думите му.

– Говорите, все едно, че никога повече няма да се видим, но същевременно така, сякаш Аз ще оцелея достатъчно дълго, за да прочета тази книга, – казах сурово.

Тарщайн не се разстрои, а реши да отговори на грубостта ми с ирония, но със също такава суровост.

– Много прозорливо, *Лукус*! Но ние действително няма да се видим отново в този живот, въпреки че много скоро ще се срещнем в Последната Битка: така неясна е Съдбата на *Тулкусите*! Беше ми много трудно да Ви съобща това, повярвайте ми, но се радвам, че засегнахте същината. Сега ще Ви кажа откровено каква е ситуацията: ***Вие все още сте един офицер SS и трябва да изпълнявате заповеди като всички***. А Вашите заповеди са:

да избягате незабавно от Германия и да се укриете в Република Аржентина, където живее Вашата сестра.

– Не! – извиках Аз, прекъсвайки указанията му. – Не можете да ми причините това! Аз изпълних всичко, което ми беше заповядвано досега с цялата вяроност и доблест, с които можах, но тези заповеди са прекомерни. Предпочитам хиляди пъти да умра пред това да оцелявам в един Свят, владян от евреите. Това не е от липса на доблест, не е нелоялност, това е погнуса, Другарю Тарщайн, – просто отвращение и ужас от живота в един Свят без Чест, в който никъде не се веят нашите стягове: още от детството си в Египет, когато постъпих в Хитлерианската Младеж, Аз вдъхвах непрестанно Мистиката на Национал-социализма. Но никой не ни е подготвял за това! Не, Другарю, не сме били създадени, за да бъдем победени от пъклените сили и да оцеляваме в тяхната империя. До известен момент хранех надеждата, че ще ми бъде позволено да се евакуирам в Убежището на Фюрера-Тулку, както го наричате, но сега Вие ме смразявате с Вашите заповеди да се укрива в Аржентина. Бил съм офицер SS, бил съм Посветен, развивал съм изумителни способности, но сега виждам, че съм бил само един инструмент на Съдбата, една марионетка на Боговете. И знаете ли защо се чувствавам така? Защото въпреки всичко, което съм бил и съм направил, истината е, че Аз не разбирам нищо, също както не мога да виждам Знака, който съм Аз Самият и на който вие толкова се възхищавате. А още по-малко разбирам това осъждане да надживее разрушаването на Третия Райх. Умолявам Ви, Другарю Тарщайн, ако не е възможно да замина с Вас, заедно с Фюрера, заповядайте ми да умра, дайте ми позволение да умра с Чест или ми заповядайте да убивам!

– Вижте, Курт, ставате твърдоглав и ще трябва да прекъсна изложението на Вашите заповеди, за да Ви обясня някои неща. Първо и основно: вече Ви казах, че отсега нататък **привържениците на Хиперборейската Мъдрост ще трябва да определят към коя реалност се отнасят: дали към реалността на мъртвия Фюрер или към реалността на живия Фюрер.** И Ви предупредих, че онези, които изберат да живеят в първата реалност, ще бъдат разглеждани от **Черния Орден** като предатели. Вие, уважаеми Курт, като ми описвате случая на оцеляването в един Свят, в който Третият Райх е бил победен, участвувате в първата реалност. Разбира се, няма да правя от това силогизъм и да заключавам, че сте предател, защото знам, че не е така. А само, че действително „не разбирате ситуацията” – обвинение, което, както казах, вече са Ви отправяли и други лица. Но Аз ще Ви изясня ситуацията по такъв начин, че да не Ви остават никакви съмнения: Вие няма да останете в Света, както си въобразявате – като осъден, – **а ще действувате като един таен агент на Черния Орден SS в един действително юдейски Свят; и ще действувате като представител на живия Фюрер – като негова пета колона – като един Посветен SS, проникнал във вражеска територия, – нищо по-различно от мисиите, които сте изпълнявали досега. Доверете ми се, Курт, Лунус, – не вярвайте в падането на бункера и самоубийството на Фюрера! Това е единственият начин, по който ще можете да изпълните Вашите заповеди.**

Второ: – и трябва да ми повярвате – ние бихме Ви взели охотно в Убежището на Фюрера, но *Сиддхите* твърдят, че Ви **трябва да изпълните тази последна мисия**. Както Ви казах преди години, Ви сте не просто важен: Ви сте една първостепенна опора за Стратегията на Фюрера. И Стратегията не може да си позволи да се лиши от Вас на мястото, в което трябва да бъдете, само защото страдате от погнуса и юдеофобия. Това, което искаме от Вас, не е невъзможно за Вас, и знам, че ще го изпълните: Те имат нужда от Вас тук. И Лоялните Богове са тези, които решават кой отива и кой не отива в Убежището на Фюрера: този избор е напълно извън волята на Посветените от Черния Орден.

Трето: Ви сте допуснали погрешно, че Аз също ще замина за Убежището на Фюрера, но трябва да Ви повторя това, което казах в началото: „*няма да се видим отново в този живот*”. Това не означава, че ми е позволено да замина оттук: както и Вашите, моите заповеди гарантират, че да трябва да остана в този Свят – в тази къща в източен Берлин, която никога няма да бъде намерена от руснаците, дори ако сринат всички къщи в квартала. Но Ви не трябва да идвате да ме виждате, нито трябва да виждате повече някого от **Waffen SS** с изключение на вашия скъп Другар Оскар Файл. Относно Карл фон Гросен, тепърва ще Ви кажа какви са заповедите. Това е всичко. Разбрахте ли ме, Курт? Ако е така, ще продължа с изложението на Вашите заповеди.

– Да предположим, че минат години и нищо не се случи, а Аз не се подчиня и реша да дойда да Ви видя, – прекъснах го.

– Не разбирате, Курт! **Ви никога няма да намерите тази къща!** Проверете го когато излезете: отдалечете се на няколко пресечки в коя да е посока, загърбете квартала, правете каквото искате, а сетне се върнете на „*Грегорицрасе*” и се опитайте да намерите номер 239: ще установите, че такъв не съществува – ще намерите друга къща, навярно бомбардирана. Ако сте успявали да идвате дотук, това е защото Аз Ви очаквах, но когато Вашето Присъствие няма да е необходимо за Стратегията, никога не ще се съгласувате с мен и тази къща: ***такава е силата на абсолютното местоположение, което притежават съществата, посветени на Хиперборейската Стратегия; в пространството и времето съвпадат само съществата, чието съгласуване е стратегически значимо; и такава е реалността на съществата, които съществуват; а останалите сътворени същества, макар и да са свързани помежду си в пространството и времето, ако не са стратегически значими, те не съществуват за Духа, те са Мāйā – Илюзия***. Ви като Посветен би трябвало да го знаете. Може би сте забравили, че това е Войната между Духа и Силите на Материята?

Но Аз не се вслушвах в аргументите. Естествено, че разбихах, че един Хиперборейски Понтифекс като Тарщайн имаше способността да се разполага в други измерения на илюзорната реалност на *Māyā*, включвайки и къщата на **Thulegesellschaft**, и

че Аз никога не бих го намерил, ако той не желал да се случи. Но настоях още веднъж.

– А ако използвам кучетата *дайви*? Ако Ви проследя през измеренията и се приближа до Вас, макар и да не се намирате на „*Грегорицрасе 239*“?

Тарщайн избухна в смях.

– Наистина сте голям инат, Курт. Ако използвате кучетата *дайви*, несъмнено ще ме намерите. Също така, ако ги накарате **да летят** към Убежището на Фюрера, те със сигурност ще стигнат дотам. Но не искам да се разпростирам върху това, как би приел кой да е от нас една подобна постъпка от Ваша страна. Приемете го веднъж завинаги! Вие сте военен и ще продължите да бъдете такъв занапред – никой не ви е уволнявал от **SS**! И като военен Вие трябва да се подчинявате на заповеди – заповеди, които ще Ви предам сега и Вие ще ги изпълните педантично! Заповеди, които ако не изпълните, ще бъдат причина за свикването на Трибунал на Честта! Ако се появите при мен или се отправите към Убежището на Фюрера, ще подлежите на екзекуция, но – което е по-лошо от смъртта за един Посветен – **ще бъдете изключен от Черния Орден SS**.

Знам, че това, което казвам, е коравосърдечно, но трябва да го приемете и да се държите като военен – като Мъдър Воин. Преди малко се оплаквахте, че Третият Райх не Ви е обучил да живеете под властта на Универсалната Синархия. Вярно е. Но ако нещо сме Ви изяснили, това е разликата между Сърцето и егоическия Ум, тоест между разума на Сърцето и разума на Аз-а; между емоциите или сантименталностите на Сърцето и чистите идеи на духовното Аз. И в ноологическата Етика на Хиперборейската Мъдрост ние сме Ви демонстрирали духовното превъзходство на Аз-а над Сърцето, научили сме Ви да господствувате над Сърцето с Аз-а, лишили сме Ви от сантименталности и сме Ви изковали едно ново Сърце от стомана.

Ние поставихме един Камък в Сърцето Ви, Курт! И вместо разума на Сърцето, който е слаб и омайващ, Ви дадохме достъп до Абсолютната Чест на Духа – фундамента на Другарството. Припомням Ви тези етико-ноологически принципи, защото – и извинете ме за откровеността – Вашата позиция ми се струва малодушна, продукт на една жалка емоционална обвързаност – на един страх да минете без илюзорните връзки между Хиперборейските Посветени, и на една липса на вяра в Себе Си. Истината – суровата истина, Курт, – е, че **ние не сме приятели, нито някога ще бъдем такива; ние сме – да, наистина! – Другари, поддръжници на мистичните идеали на Стратегията на Фюрера. И ако не сме приятели и стратегическите заповеди изискват да не се виждаме повече в този живот, можете ли да ми кажете по какъв духовен повод бихте искали да се срещате с мен извън Кайроса?**

Останах безмълвен. Не отговорях повече на този въпрос без отговор, защото си спомних моите действия в Операция „*Първи Ключ*“, когато воден от кучетата *дайви* се

превърнах в Харизматичен Лидер – в Херой – и отведох моите Другари до Ада на Долината на Безсмъртните Демони. Колко различен беше духът на онзи момент и този на настоящия. Разбира се, тогава войната не беше започнала и Третият Райх изглеждаше военно непобедим. Давах си пълна сметка, че трудносмилаемото – дори когато човек разбира стратегическите мотиви на Фюрера и ги споделя – беше разрушаването на Третия Райх и вероятното установяване на Универсалната Синархия. Не се бе случило това, че моето Сърце бе омекнало, а това, че войната и привидният резултат от войната ме бяха объркали. И от това объркване възникваше нихилистичното отношение, което проявявах пред заповедите на Тарщайн. Сега го разбирах – Мъдростта на Тарщайн ме бе накарала да разбера. Затова неговият въпрос остана без отговор. Но от това не отслабна моята негативна нагласа. Както ти казах, *Neffe*, реалността на 1945 година беше много трудносмилаема, макар и Тарщайн да ме съветваше да не вярвам в нея.

Виждайки, че не отговарям, Конрад Тарщайн продължи без повече отклонения с изложението на заповедите.

– Добре, Курт: ще продължа с Вашите заповеди. Първото, което ще направите, след като си тръгнете оттук, ще бъде да се върнете в Италия – в Манастира на нашите Другари францисканци, където са се укрили фон Гросен и Файл. Вие тримата фигурирате в един таен списък, с който работи една организация на **SS**, позната под кодовото име „Паяк“. Тази организация е образувана, за да подпомага членовете на **Waffen SS**, които ще бъдат обект на преследване от евреите след войната. Трябва да сте благодарен, когато се налага да си имате работа с тях, защото тя представлява една екзотерична група, която знае малко или нищо за Черния Орден, и то само сведения от втора ръка. За Ваше нещастие, ще Ви кажа, че 775-те Посветени **SS** от Черния Орден и техните Наставници са били или ще бъдат евакуирани от Западната Цивилизация, тъй като макар и не всички да са приети в Убежището на Фюрера, съществуват и други подходящи Убежища за очакването на Последната Битка: 15-те хиляди деца с Чиста Кръв, продукт на расовите експерименти на Дарре и Розенберг, бяха преместени в тези места. За разлика от тях, от Вас се изисква да останете в този Свят и не познавам друг Посветен, комуто да е била дадена подобна заповед, макар и да не изключвам възможността, че в бъдеще ще бъдат изпратени Посветени да изпълняват специални мисии: Боговете ще знаят защо са определили така и на Тях ще трябва да се оплакваме. Но междуременно ще трябва да внимаваме – да внимаваме много – защото тези, които остават тук да представляват **SS**, ще бъдат Другари без езотерично наставление в Хиперборейската Мъдрост, мнозина от които не са разбрали, нито ще разберат истинската Стратегия на Фюрера. Обърнете внимание, че макар Фюрерът да призоваваше за съпротива до последната капка кръв и по-скоро Германия да бъде разрушена до основите, отколкото да се позволи тя да попадне във вражески ръце, на разположение на съюзниците бе предаден нашият най-ценен човешки капитал, тоест големите учени. **SS** можеше да екзекутира всички тях, но вместо това ги защити и ги поднесе на тепсия на съюзниците. Ще се запитате защо? Защото всички те

бяха получили заповедта на Фюрера да разкрият на Врага тайната на най-ужасните оръжия, които човешкият ум може да измисли, и да помогнат за тяхното конструиране. От различните страни, където ще бъдат отведени, те ще стимулират познанието на усъвършенствуваното въоръжение и ще разработят оръжия, каквито не са били и сънувани досега, които ще настроят едни срещу други чрез естественото невежество на военните и ще поставят под заплаха универсалния синархичен съюз. И плановете, които вече се осъществяват от Третия Райх, имат допълнителната цел да задействуват тази тактика. Тактика, която се подчинява на стратегическата цел да породи едно определено състояние на световно напрежение, когато бъде обявена Универсалната Синархия. Тогава Боговете ще се намесят; подмолните духовни потоци на Човечеството, поставени в крайно напрежение от постоянната заплаха за края на Цивилизацията, ще реагират през Еврейския Ужас, в който ще се утвърди Синархията; и ще дойде Последната Битка, в която ще се завърнат Фюрерът и Вечната **SS**.

Вие разбирате тази проста, но свръхсекретна тактика, която представлява един неизбежен капан, в който ще попаднат съюзниците, но колцина други ще я разберат? Тепърва ще видите, че мнозина уж-нацисти и дори бивши членове на **SS** ще заявят, че нашите учени са предатели. Но истината е, че те са неспособни да разберат Стратегията на Фюрера и затова не разбират действията на онези, които действуват, мотивирани от стратегически цели. *Още по-малко ще разберат Вас, ако открият това, което сте, уважаеми Лунус.*

Ще трябва да бъдете благоразумен и толерантен с тези Другари, *които са избрали реалността на мъртвия Фюрер*. След като Ви настанят, прекъснете връзката с тях и никога не възстановявайте контакта. Това ще е една елементарна форма за предотвратяване на ненужни рискове, тъй като Вие вече имате достатъчно и то страховити врагове в лицето на Бялото Братство, Безсмъртните Бера и Бирса, и Друидите и евреите, които Ви търсят, за да ви ликвидират. Както Ви казах, ще изчакате в Италия, докато ви дадат аржентински паспорти и билети. „Паяк” ще ви приведе в Банките на Буенос Айрес една сума пари, която ще позволи на всекиго от вас да се установи без проблеми; трябва да изтеглите незабавно тези средства, за да избегнете възможни проследявания и разследвания. За Вас *Сиддхите* казват, че трябва да търсите една местност, посветена на Девата от Агарта, недалеч от Вашата фамилия. Ще може да се срещате с Вашата сестра, но прилагайки всички форми на прикритие от Наръчника на Тайните Служби: това е за доброто и на двама ви; имайте предвид, че ако Врагът открие сестра Ви, те могат да се опитат да Ви измъкнат от Вашето прикритие с насилствени средства и дори да Ви притиснат, и че ако Вие сте добре прикрит, но сестра Ви е открита, те могат да си отмъстят на нея пред невъзможността да заловят Вас.

Същите предпазни мерки ще предприемате когато се срещате с Оскар Файл, който ще трябва да живее на място, отдалечено от Вашето местожителство. Забранено ви е да осъществявате каквото и да било търговско сдружение, дори и посредством трети лица,

или да се участвувате в общи дейности, които могат случайно да ви свържат. Ще се срещате само като Другари, за да споделяте своите духовни идеали. Що се отнася до фон Гросен, с него ще трябва да се сбогувате завинаги в Аржентина. Оскар Файл ще може да поддържа контакт, но е по-добре също да се отдалечи, защото старата лисица няма да стои спокойно и ще се опита да започне своя частна война срещу Синархията. Възможно е той да стане съветник по въпросите на Разузнаването и Контраразузнаването и да се постави в служба на някой от псевдо-фашистките режими, които изобилствуват в Южна Америка. Нищо от това не е подходящо за вас.

И последно: запазете кучитата *дайви*, но не ги употребявайте, освен в случай на крайна необходимост. Същото важи и за вашите Инициатически способности: поддържайте се нащрек, добре трениран, но не действайте, освен в краен случай. Тези са, накратко, Вашите заповеди: **да чакате**. Да оцелеете, да се пазите и **да чакате!**

– В името на всички Богове! – извиках извън себе си. – Да чакам какво?

– Не мога да Ви дам повече информация, – отвърна безстрастно Тарщайн. – Изпълнете Вашите заповеди и ще разберете!

Той ми стисна ръката и, все едно този поздрав не бе достатъчен, ме прегърна.

– Сбогом, Курт фон Зюберман. Вървете спокоен, че Вашата подкрепа е била безценна за каузата на Черния Орден **SS**. Третият Райх Ви награди с Железен Кръст, но Орденът някой ден ще Ви даде едно по-ценно отличие, което заслужено сте спечелили. Повтарям Ви: скоро ще се видим отново, по време на Последната Битка, макар че няма да се срещнем повече в този живот.

Бяхме на вратата. Аз бях излязъл и изправях безполезния мотоциклет, когато чух Конрад Тарщайн да изрича почти същите думи като тези на гурка Банги. Искаше ми се да плача от безсилие пред този абсурд: всички умираха или заминаваха. Само Аз – ням свидетел на една страховита и тайна реалност – трябваше да остана в Ада. И то без да зная защо.

– *Хайл Хитлер!* – извиках за поздрав, докато вратата на „Грегорицраце 239“ се затваряше зад мен завинаги.

Издърпах мотоциклета и, избягвайки отломките, се отправих към съседния квартал. Преди да измина третата пресечка, някой стреля по мен от една тераса. Куршумът разкъса на чисто мотопилката и задното колело рязко се строши; стиснах спирачките и полетях няколко метра напред. Без да спирам да се търкалям, Аз се прикрих зад изгорялото шаси

на един автомобил, преследван от дъжд от куршуми. Бях забравил, че носех руска униформа и преминавах по една самотна берлинска улица без никаква защита. Изригнах няколко проклетия и се затичах към ъгъла, притискайки се до стените. Отново се озовах на „Грегорицраце”. Вече щях да съм далеч от там, ако не ми беше хрумнало да хвърля един последен поглед на къщата на Тарщайн. Изминах последните метри, които ме отделяха от нея, оглеждайки се последователно към двата ъгъла. Беше късна, но не и тиха нощ; онзи 30 април щеше да усъмне, съпроводен от най-ожесточени сражения и шумът на куршумите, снарядите и бомбите бе оглушителен.

Скоро установих опустошен, че предупреждението на Тарщайн не бе било напразно. Действително, номер 239 не съществуваше *сега* на „Грегорицраце”. Но го имаше мястото, откъдето бях излязал; за това свидетелствуваха скорошните следи от гумите на мотоциклета на тротоара и на улицата. Но вратата на номер 239 пред тези следи вече я нямаше. На нейно място се намираще затворената врата на едно здание в доста добро състояние. Почистих с ръка слоя прах, който покриваше табелата и прочетох: „*Buchhandlung Hyperborea*”⁴²⁰. Усетих приближаващи се стъпки: навярно снайперистите, които бяха стреляли по мен преди няколко минути. Нямаше какво повече да правя там, затова се втурнах да бягам в противоположната посока.

Пак ти казвам, че времето напредва, *Neffe*, така че ще оставя за друг път разказа за приключенията, преживяни след като пристигнах в Италия. Ще спомена само, че през юни 1945 година се събрах с Карл фон Гросен и Оскар Файл в един Францискански Манастир в Южна Италия и че останах там до февруари 1947 година. Към тази дата нашият контакт с „Лаяк” ни представи на един офицер от Аржентиската Армия на име Сапаля, който ни даде паспорти, билети и, разбира се, нови самоличности: Аз започнах да се наричам Серино Сангедолсе, както вече знаеш; Оскар се превърна в Доминго Пиетратеста, а Карл фон Гросен – в Карло ди Гранди. Тримата се преструвахме, че сме италиански имигранти, оттук лингвистичната принадлежност на имената.

Когато пристигнахме в тази страна, всичко стана както го бе предвидил Тарщайн: предадоха ни парите в Буенос Айрес и всеки отиде да живее в една различна Провинция. Фон Гросен остана в Буенос Айрес и, както казваше Тарщайн, не закъсня да се посвети на организирането на една Тайна Служба в компанията на един друг свой стар Другар от Гестапо – *SS Щандартенфюрер* Юстиниан фон Гросман. Оскар Файл избра Кордоба и изглежда, че Боговете го бяха направлявали, защото години по-късно той откри там Ордена на Рицарите Тиродал, който ориентира последните му дни; а Аз, като знаех, че Сигнагелови живеят в Салта, реших, че „*Санта Мария де ла Канделария*” беше едно добро название за Девата от Агарта и купих тази ферма, където живея досега.

420 „*Книжарница Хиперборея*” (бел.авт.)

Гербове на аржентинските провинции



След като бях оставил зад себе си Световната Война и тъй като трябваше да се придържам към „*моите заповеди*”, аз подхванах отново традиционната семейна професия на сладкарството и останах скрит досега, размишлявайки всичките тези години над това, което се бе случило през първата половина на моя живот. Единствените ми развлечения бяха спорадичните посещения на твоите родители или на Оскар в неутрални места, уговорени предварително, за кратки – много кратки – срещи. И единствените постоянни спътници, затуй пък верни, които съм имал, бяха кучетата *дайви*: Ин и Янг са третото аржентинско поколение – правнуци на Юм и Яб.

И никога – никога, откакто се установих в Аржентина, – ако не броим проваления опит да установя контакт с Нимрод де Росарио в Кордоба по молба на Оскар, – никой не ме е призовавал да изпълня последната мисия на Хиперборейската Мъдрост, докато ти не се появи тук с Писмото на Белисена Вилка. Не се срамувам да го призная: вече бях изгубил всякаква надежда, че ще се изпълнят предвещанията на Конрад Гарщайн. Но се поддържах нащрек, както той ми бе заповядал и както ти за твое нещастие установи. *Meine Ehre heißt Treue!*⁴²¹.

421 Клетва на Черния Орден SS, изписана също върху Кинжала на Рицаря: „*Моята Чест се нарича Вярност*” (бел.авт.).

КНИГА ПЕТА

ЕПИЛОГ

на фантастичната книга

„*Мистерията на Белисена Вилка*”,

посветен на Тях.

...или

ПРОЛОГ

на реалната Мистерия на Белисена Вилка,

посветен на Нас,

които чувствуваме да тече в нашите вени

Кръвта на Тарсис.

Глава I

И това бе всичко, което вуйчо Курт успя да ми разкаже за историята на своя живот. В онзи момент той бе прав да се чувства притиснат от времето, както събитията се заеха да покажат, но оставяше висяща най-интересната част: подробностите за тайните му мисии по време на войната и тайнствената мисия на неговия кръстник Рудолф Хес. Наистина, той също очакваше да завърши разказите си при най-близкия удобен случай. Но беше писано този случай никога да не се представи.

Въпреки това, в онази последна нощ, когато говорихме за тези теми и той ми разказа за своето идване в Аржентина, аз успях да му задам два въпроса, които все още си спомням отчетливо. Вече бе късно – около единадесет часа през нощта на 21 март, точно два месеца след духовния екстаз от 21 януари, – и ние бяхме решили да вървим да спим след един дълъг ден на разговори. Тогава именно поставих един въпрос, който ми причиняваше доста безпокойство:

– Кажете ми, вуйчо Курт: ако ти си бил получил в 1945 г. неиздадената книга на Конрад Тарщайн „*Тайна История на Thulegesellschaft*”, в която се разказва германската история на дома на Тарсис, как така остана безразличен първия път, когато говорихме за

Писмото на Белисена Вилка, давайки да се разбере, че не познаваш неговото важно историческо участие? Спомням си много добре, че подскочи само като чу името „Тарсис“, но не каза нищо за германските Тарсис. Въпреки това, ти би трябвало да познаваш една част от историята, навярно толкова богата на детайли, колкото и онази, която Аз знаех от Белисена Вилка. И ти се предпазваше много добре да не казваш нищо в това отношение, дори и досега. Не ми се струва правилно твоето държание, вуйчо Курт! – заявих с тон на болезнен упрек.

Вуйчо Курт ме погледна изненадан и избухна в един от страховитите си смехове.

– Но работата беше, че Аз не я бях прочел! – извини се той.

– Как така? За тридесет и пет години не си прочел книгата на Тарщайн? – запитах изумен.

– Вече ти казах, *Neffe*, че бях много ядосан от заповедите, които ми предаде Тарщайн! Тук, в Санта Мария, Аз просто пазех книгата, за да я прочета в деня, в който се изпълнят предсказанията на Тарщайн, т.е. деня, в който по някакъв начин получа достъп до останалата част от историята на неговата Фамилия. И този ден дойде с твоето посещение и Писмото на Белисена Вилка. Затова Аз действително я прочетох през дните, в които бях затворен в моята стая, след като бях узнал съдържанието на Писмото: всичко съвпаднаше, това наистина беше частта, която липсваше в историята на Белисена – връзката между вруналдинския клон на Дома на Тарсис и *Thulegesellschaft*! Историята на търсенето на Фюрера, започнало през Средните Векове и неговото откриване и Посвещение през ХХ век! Но ако сетне не ти казах нищо за това, то бе защото очаквах да ти разкажа моя собствен живот и да те запозная със съществуването на този труд, който все още съхранявам. Желанието ми е ти самият да го прочетеш и сетне да го запазиш като част от твоето наследство! На кого друго, ако не на теб, той се пада по право? Ще трябва да прибавиш тази книга към Писмото на Белисена Вилка и да я отнесеш в Кордоба, за да се запознаят с нея Рицарите Тиродал и, ако е възможно, Нойо Вилка.

Останах поразен от невероятния отговор на моя вуйчо: тридесет и пет години без да прочете книгата на Тарщайн! Ха! Това се казва *да заслужаваш* определението „*инат*“!

Вуйчо Курт отиде до стаята си и се върна с коженото куфарче със сребърни обковки, което съхраняваше ценния труд. Подаде ми го без условия и тогава му зададох втория въпрос:

– Много ми е любопитно да узная какво е станало с Тибетския Легион. Ако нямаш нищо против да загубиш една минута, кажи ми накратко какво се случи с тях.

– Ще ти го кажа. И то не е много дълго за разказване. Частта от Легиона, която остана в своята база в Асам, на границата с Бутан, се разпръсна, без да вдига шум след

приключването на войната: някои се завърнаха в манастирите *кѝулика*, а други се присъединиха като наемници в по-късните войни в Азия: тази на Чанг Кай-Шек срещу Мао и онези в Корея и Виетнам. Тези, по принцип, преживяха Втората Световна Война. Но ти сигурно ме питаш за съдбата на Банги, Шривиря и петдесетте легионери, които останаха в Берлин да охраняват Фюрербункера: за тях трябва да призная с гордост, че всички умряха, сражавайки се с руснаците. Това е един забавен епизод: според информацията, която ми предадоха в онези дни, когато вече трябваше да бягам от Германия, на 30 април руснаците успели да превземат бункера единствено с ужасната цена на десет души за всеки един. Ще рече, че тибетците бяха ликвидирали един пехотен батальон от повече от петстотин души. И толкова впечатляващо било въздействието на тази касапница, извършено от един азиатски Легион от *SS*, че самият Сталин наредил изтеглянето и укриването на тибетските трупове и уговорил със съюзниците официалното потушаване на всяка информация за Тибетския Легион от бункера. Мнозина независими изследователи обаче са споменавали за съществуването на Легиона и тяхната доблестна решимост да защитават бункера докрай. Разбира се, ако се допитваме до „официалните истории“ – тези, които трябва да живеят от академични или журналистически бюджети, – версията ще бъде много различна: руснаците били намерили бункера почти без охрана; а Тибетският Легион никога не е съществувал.

Глава II

Разделихме се до следващия ден с уговорката да потеглим незабавно към Тукуман. В края на краищата бяха минали почти три месеца от убийството на Белисена Вилка и още не се бях опитал да изпълня нейната молба. Преброих мислено: 74 дни. Седемдесет и четири дни! Това би могло да бъде много време; може би за Нойо Вилка беше така и аз съжалявах за това. Но за мен това бяха най-плодотворните седемдесет и четири дни от моя живот. Усмивка и съжаление извикваше у мен споменът за онова, което бях преди 6 януари в онази зловеща Невропсихиатрична Болница: „*д-р Артуро Сигнагел, един от нашите най-добри специализанти*“ – представяха ме сестрите. В какво ме беше превърнала системата! Преди 6 януари аз имах всичко от материална гледна точка, но ми липсваха ясни идеали: бяха ми промили мозъка! И напротив – сега няхах нищо, в сравнение с престижния доктор, който бях бил, ***бях лишен от материално бъдеще, от предвидими перспективи в рамките на законите на системата; но имах ясният идеал на Хиперборейската Мъдрост.*** И с този идеал, който имах сега, аз няхах нужда да притежавам нищо повече в живота, а още по-малко определеността на едно ***посредствено бъдеще!***

Пъхнах се в леглото, бих казал, във весело настроение. Как всичко се бе променило за добро! Как аз се бях променил за добро! Нощта бе звездна и малко хладна, навярно предвещавайки идването на есента. Отначало мислех да чета книгата на Конрад Тарщайн,

но сетне се въздържах. Аз също бях малко уморен и не исках да изгубя контрол над всичко, не желаех да бъда завладян напълно от настоящата радост: ако вуйчо Курт се въздържал 35 години да я прочете, защо Аз трябваше да бъда нетърпелив? Нима не можех да изчакам още един ден? И тогава, след като породих тези глупави мисли, Аз угасих светлината и се приготвих да спя.

О, Богове, какъв глупак! В това се бях превърнал сега, освен в „*просветлен от Хиперборейската Мъдрост*”, която със сигурност нямаше нищо общо с онова, което последва. Именно Аз с моята безмерна гордост като резултат от всичко, което бях узнал за толкова кратко време, която ми раздуваше перата като на паун, – Аз бях единственият виновник за това, че дебнештата Беда се стовари върху нас онази нощ. Разбира се, не забравям, нито подценявам изумителния надзор, който врагът поддържа над целия Свят, или „*над множество Светове*”, съгласно понятията, които Капитан Киев споменава пред Белисена Вилка. Не, няма да подценявам грижливата наблюдателна дейност, която Демоните разгръщаха, опитвайки се да намерят вуйчо Курт; навярно тази стража щеше да даде плодовете си някой ден и те щяха да са го намерили по някакъв начин. ***Но за случилото се през онази нощ главен виновник бях Аз! Стоици пъти, хиляди пъти по-добре щеше да бъде ако бях чел книгата на Тарщайн, както „нормално” го желаех, вместо да направя това, което сторих!!!***

Както казах, угасих светлината и се приготвих да спя. Видях звездното небе през стъклата и затворих очи. Но тъй като бях доста нервен, макар и уморен, ***реших да се прися, представяйки си Килкхор свади. И това бе фаталната ми грешка!***

Вуйчо Курт ми разкри формата на *Килкхора* и направи демонстрации за умственото господство, което той позволяваше да се упражнява върху кучетата *дайви*. Разбрах тогава, че „*свиркането*”, употребено, за да насъска кучетата срещу мен, когато Аз влязох потайно в неговата ферма, не бе било в действителност един звук, който може да се чуе: всъщност моето несъзнателно предразположение да долавям символите на *Килкхора* от „*отвъд Кула и Акула*” бе причината на възприемането на заповедта на вуйчо Курт. Същото се бе случило и със скимтенията на тибетските булдози, които изразяваха удържаното им желание да нападат: всичко беше ментално – екстрасензорни възприятия, символи, които невежеството на моя разсъдък превеждаше като породени от звуци – илюзията за звуци. Разбира се, само Аз или някой, който притежава като мен „*Знака на Източника*”, би могъл да ги чуе: кое да е „*нормално*” лице, колкото и изострено да е неговото слухово сетиво, би забелязало присъствието на кучетата едва когато смъртоносните челюсти се сключат върху крайниците му.

Накрая вуйчо Курт бе оставил за друг път – както и толкова други неща, които останаха незавършени, – да ми позволи да го употребя в съгласие с неговите указания; но

случаят не се представи и Аз не стигнах до изпълнението на никаква практика с булдозите. Онази нощ, около петнадесет-двадесет минути преди 12 часа, Аз се занимавах доста време, фиксирайки образа на *Килхора* в ума си и накрая, без да се замисля, излъчих една заповед. Т.е. съставих думата на една заповед, без да си представя, че тя ще се изпълни неизбежно. Беше едно просто нареждане – „*да се лае*” помислих, – което по някакъв начин би позволило да се предположи това, което ще причини.

Мигновено булдозите нададоха един раздиращ вълчи вой и започнаха да лаят в дует, *без да спират*. Виенето, които те издаваха, беше оглушително и много интензивно, поради което се изправих в леглото, вледенен от ужас и отчаян. „*Ще събудят вуйчо Курт*” – помислих глупаво и се съсредоточих отново в Янтрата, опитвайки се да образувам една дума, която да спре кучешкия концерт. Представих си, че думата ще бъде „*тихо*”, но как се казва „*тихо*” на санскрит или тибетски – единствените езици, на които можеше да се преведе понятието с ключа на *Килхор свади*? „*Вуйчо Курт ми я беше казал*” – уверявах себе си, докато се опитвах безполезно да си я припомня. И тогава именно се произведе първият от серията съдбовни феномени, които се случиха през онази пъклена нощ.

Стана така, сякаш моето съзнание внезапно се бе разширило неограничено: възприех *цялата стая с един единствен поглед*, но без да гледам, като че ли една воля, по-силна от моята, ме принуждаваше да го направя. След това видях вътрешността на къщата, фермата – *цялата наведнъж*; и града Санта Мария, и пътя до Салта, и моята собствена ферма в Серийос. Видях татко и мама, Каталина, моите племенници Енрике и Федерико, и дори кучето Кануто. Виждах всичко като хипнотизиран и не можех да престана да виждам. Внезапно от основата на зрителното ми поле – точно пред мен и като че ли изниквайки иззад Кумбрес дел Обиспо⁴²² – една точка започна да нараства със зловеща скорост, докато обхвана цялото ми внимание. Никога не ще мога да забравя това! Заемайки думите, които Принцеса Иса казва на Нимрод, бих твърдял, че се касаеше за „*най-ужасното и противно чудовище, което може да си представи човек в една вечност на безумие*” – такова, „*което не може да бъде описано от никой смъртен без риск да изгуби разсъдъка си*”. И какво ме спаси от това Присъствие от Ада? Несъмнено Девата от Агарта – Каменното Семе, което Тя постави на 21 януари в едно човешко и смъртно сърце; – Семето, което въпреки всичко бе покълнало и направило от мен това, което бях сега.

Защото в миналото Аз бих умрял на място пред Демона, който ме бе съзерцавал за един миг с такава омраза, каквато никога не бях мислел, че е възможно някой да може да изпитва. Но сега имах достатъчно сили, за да се изправя пред него и да го отдалеча от мен. Да, той изчезна от погледа ми и видението се разсея. Озовах се отново в стаята в Санта Мария, седнал на леглото и чувайки как булдозите вят, без да спират. Разбрах мигновено,

422 *Кумбрес дел Обиспо* (исп. „*Върхове на Епископа*”) – планински хребет в провинция Салта, Аржентина, с височина 4649 м (бел.прев.).

че умът ми, опитвайки се да накара кучетата *дайви* да замлъкнат, бе престанал да „внимава” – бе изложил една слаба страна и бе „настроен на вълната на” – уловен от един Демон от Бялото Братство – един представител на Силите на Материята – може би Безсмъртния Бера, може би Ригден Джъпо или навярно самия Енлил-Йехова-Сатана.

Явно не бях напълно разконцентриран, тъй като чух – или мисля, че чух, – гласа на вуйчо Курт, който избумтя думите „*Нишчала миравѝта свади*” директно във вътрешността на в моята психика, при което кучетата незабавно престанаха да лаят. Сигурното бе, че миг след това вуйчо Курт действително се втурна в моята стая, викайки: „*Артуро! Артуро!*”.

– Артуро! Ти си добре, слава на Боговете! – възкликна той, запалвайки светлината и уверявайки се, че съм жив. – Какво направи, Артуро? Демонът Бера те локализира! Усетих го за момент, както онзи път в долината на Катрана, в Тибет!

Разказах му за непредпазливата употреба на Янтрата, която бях опитал.

– О, Артуро, – изуми се той, – бил си много силен, за да се освободиш от него. Но не мисля, че това е достатъчно. Много се боя, че Друидите са открили тази къща. Ще трябва да излезем оттук колкото се може по-скоро.

Не знаех какво да кажа. Без да мисля, взех ръчния часовник от масичката и погледнах часа: „*10 минути след полунощ*”, – казах и обърнах глава към вуйчо Курт, който ме наблюдаваше с изцъклени очи.

Не след дълго разбрах причината за неговия ужас: *беше жуженето, пчелното жужение, което не можеше да се сбърка с нищо друго*. Наистина, този мелодичен звук на Дорджето се забелязваше едва когато допълнителните му ефекти вече се произвеждаха. В началото не го забелязах, но сетне – естествено, след като го бе възприел вуйчо Курт, – аз го чух ясно, изпълващ помещението с усещането за пристигането на един неизброим рояк. Но на този етап бе невъзможно да реагирам, тъй като натискът върху сърцето не позволяваше да се разсейвам. Оставих се да падна назад, докато главата ми се озова върху възглавницата, и се отпуснах, доколкото можах; несъзнателно запуших ушите си с ръце, но смъртоносният звук все така проникваше, всеки миг с по-голяма интензивност; и сърцето, напълно извън контрол, изглеждаше сякаш иска да изскочи от гърдите ми. И още не бе дошло най-лошото.

Изпитвах една нарастваща парализа в цялото тяло и разсъдих, вече на предела на психичното съпротивление, че най-добрата умствена тактика за борба срещу могъщата Волева Сила на Демоните, щеше да се състои в концентрирането на мисълта върху една идея, чужда на ужасяващата реалност на Дорджето. Да мисля за нещо друго, но за какво? О, Богове, колко жадно за идеи може да стане едно богато въображение като моето в подобна крайна ситуация, когато животинският живот е заложен в играта! И колко по-

жадно трябва да стане то, ако – както уверява Хиперборейската Мъдрост – Сътворената Душа е склонна да ни предаде, тъй като нейната субстанция е част от Създателя, участваща в своя Архетип по образ и подобие! Тогава установих това без съмнение: Душата винаги ще предава Духа – Аз-а, – в полза на Волята на Демоните, принадлежащи на Бялата Йерархия, в която се разгръща и оковава Създателят-Единен! Затова внезапно най-сетне ми дойде една спасителна идея: това бе един спомен от моите дни на студент в университета, когато посещавах лекциите по биология. И Аз се оставих да бъда отнесен от спомена; и за момент изглеждаше, че се освобождавам от натиска на Дорджето. Да, Душата – господарка на паметта и спомените – накрая се бе подчинила на волята на Аз-а и ме измъкваше от онази смъртоносна реалност. Онова бе една лекция по биология, спомнях си я много добре; намирах се, заобиколен от десетки колеги; за какво говореше лекцията? А, да! Физиология на насекомите! Сега професор Хакобо Каняс влизаше в Магистърската Аула и започваше да развива урока. Тема: „*обикновената пчела; класифицирана също с името *Apis mellifica* от Линей; *Apis domestica* от Реомюр; *Apis cerifera* от Скополи; *Apis gregaria* от Жофроа; и с множество други имена, с които големите натуралисти са обозначили същото насекомо*”.

Нямах сили да изляза от спомена. Някой вътре в мен – същият, който се опитваше да ме потопи в Бездната през нощта на земетресението в Салта, – ме бе предал отново. Ах, ако се бях извисил за помощ до Девата от Агарта, както тогава, ако се бях оставил да бъда грабнат от Нейната Божествена Благодат! Сигурно това грабване от Абсолютната Жена бе онова, което *ка̀уликите* наричаха Кула. Кула щеше да ме преобрази в Акула – в един жив Шива – и Духът щеше да се разположи „*отвъд Кула и Акула*”. Сигурно, прочее, това беше истинският път за спасение – за излизане от обсадата на Демоните, – който Аз не можех да намеря отначало поради проявената липса на вяра в Мен Самия – поради недоверието във факта, че моят Дух би могъл действително да бъде обичан от Богинята на Вечното Освобождение.

Вместо това Аз оставах в класа на професор Хакобо Каняс: „*Жуженето на ципокрилите като цяло е една комбинация от три различни тона, породени в различни органи. Най-интензивното е това на крилата, макар то да е с по-ниска честота: за един и същ екземпляр от *Apis mellifica*, то би варираше статистически между ла с 440 цикъла в секунда и едно ми от същата октава, с 330 цикъла в секунда; първият тон съответствува на пчелата – починала, в момента на излизане от кошера; последният – на уморената пчела, в края на дневната ѝ работа*”. Възприемах точно тези тонове; чувах ясно звука на крилата, когато се удрят; *ципокрилите* летяха към мен. „*Вторият тон, който съставя характерното жужене, е произвеждан от вибрацията в стигмите*⁴²³, които отвеждат въздуха в белодробните трахеи: касае се обикновено за едно *си* от 594 цикъла в секунда, забележимо по-остро от тона на крилата, но с по-малка

423 Дихателни тръбички, намиращи се отстрани на всеки гръден и кореман сегмент на пчелата (бел.прев.)

интензивност”. Сега чувах жуженето на една пчела; жуженето на един рояк; жуженето насищаше сетивата ми, парализираше тялото ми, нахлуваше в ума ми. Жуженето овладяваше пулсациите на сърцето ми и ги синхронизираше със своята честотта! Жуженето ме убиваше!

„Третият тон, много слаб, произлиза от движението на коремните пръстени”... Не преставах и за миг да си припомням лекцията на професор Хакобо Каняс. В пароксизма на сърдечната криза, изпитах едно усещане на непоносима, ужасна топлина, сякаш тялото ми бе внезапно хвърлено в пламтяща пещ. Но не – в мига, който трая топлинната конвулсия, Аз забелязах, че Огънят не се намираше отвън, а вътре в мен; че той проникваше в цялото ми тяло като една възпламенена течност, която се разлагаше в нажежени газове. И тази течност, която пламтеше, беше моята кръв.

Топлинният импулс трая един миг, който ме разтърси в ритъма на пчелното жужене, но Аз, естествено, помислих, че умирам: като едно последно агонизиращо видение съзрях лицето на мама, на Каталина, на моите племенници и на много други роднини, непознати досега, но чието родство беше осезаемо. Но всичките лица си приличаха не по силата на своето генетично подобие, а поради общото си изражение, което имаха, вероятно тъждествено с моето в този миг: ***всички те бяха лица в агония – лица на човешки същества, които умират сред една силна болка; израженията им възпроизвеждаха Изражението на Смъртта.*** И тогава всичко свърши.

Глава III

С други думи, искам да кажа, че тогава приключи феноменът; или че жуженето престана и се прекрати натискът върху сърцето. Малко по малко пулсът ми се нормализираше и можех да се движа свободно. Все още зашеметен, дойдох на себе си и се стреснах, когато си спомних за вуйчо Курт: боях се от най-лошото.

Но той също се възстановяваше в този момент и установих, че беше паднал на колене, както му се бе случило също в тибетската долина на Катрана преди повече от 40 години. Останах няколко минути неподвижен, подреждайки мислите си, докато внезапно си спомних последния миг на феномена, когато преживях собствената ми агония и тази на всичките ми роднини. ***И тогава разбрах. Тогава узнах, че това беше истина, че нещо непоравно се бе случило с моето семейство.*** Пребледнял от паника запитах с поглед вуйчо Курт: ***от ужаса, който прочетох в очите му, разбрах, че съм бил прав.***

Накрая успях да си възвърна способността да говоря и извиках:

– Мамо, Каталина! О, вуйчо Курт: нещо ужасно се е случило със семейството! Какво е станало, вуйчо Курт, какво е станало?

– Мисля, че нещо ужасно, Артуро. Не искам да те тревожа, но ми се струва, че Демонът Бера не е успял действително да намери твоето и моето местоположение, но се боя, че това, което е видял в твоята психика, е било достатъчно, за да намери фермата на Беатрис в Серийос. Ако е така, нашето семейство е изложено на страшна опасност. Трябва да отидем незабавно в Салта, Артуро! Поискай телефонна връзка, докато Аз подготвя *джипа!*

„До Салта, тридесет минути забавяне” – бе лаконичният отговор на операторката. Помолих също връзката да бъде в категорията „спешни” и помолих да я активира на всеки десет минути. Тогава тя ми съобщи часа, в който приема моята молба и почти не можах да повярвам: беше не по-късно от 0:30 часа. Всичко се бе случило за петнадесет-двадесет минути. Възможно ли бе това? Биха ли могли Демоните да действуват за толкова кратко време? Това съмнение несъзнателно ми вдъхна малко надежда. Но това бе само докато вуйчо Курт се върна от гаража и му съобщи моето безпокойство.

Той поклати глава в отрицателен и обезкуражаващ жест и ми каза:

– Бих искал да потвърдя твоята надежда, но не мога да те мамя. Не бива да бъдем оптимисти по никакъв начин: Безсмъртните владеят Времето и Пространството, те са Майстори в изкуството да се придвижват по безбройните Светове на Илюзията на *Майя*. Нас те не могат да ни намерят, както не са могли да го направят с Белисена и Нойо Вилка, защото Нашите Посветени Духове се намират в действителност изолирани от Времето и Пространството чрез Руните на Вотан; или чрез Вруните на Навутан, ако предпочиташ. Те не познават нашата Реалност – Света, който Духът утвърждава от Източника, – и това ги обърква, пречи им да ни локализират; но след като е *придобрита реалната отправна точка на един определен Свят, те могат да се отправят към него и да пристигнат в кое да е Време и Пространство.*

Не зная защо попитах, след като знаех, че беше така. Но за момент се заблуждавах, вярвайки, че моето разсъждение ще бъде валидно, очаквайки напразно разсъдъкът да надделее над безумието, което завладяваше живота ми. Звънецът на телефона ме изтръгна от тези горчиви размишления.

– „Вашето обаждане до Салта”, – обяви лаконично операторката.

В продължение на десет дълги минути Аз чувах тоновете на повикването по телефона, без никой да отговаря в Серийос. Това действително не беше нормално! Дори и да беше един часът сутринта, някой трябваше да отговори за много по-кратко време:

хиляди пъти бях правил подобни обаждания от Салта и винаги ми отговаряха за три или четири минути!

„*Вашият номер не отговаря*”, – прекъсна ме операторката. – „*Да повторим ли обаждането по-късно?*”. Не знаех какво да кажа. Погледнах странично към вуйчо Курт и видях, че ми правеше ясен знак с ключовете на джипа.

– Не, госпожице, отменям го сега. Сигурно няма никого в къщата, – предположих горчиво.

Глава IV

Петнадесет минути по-късно за втори път в живота си минавах по улица „*Ескую*”: пътувахме вуйчо Курт, аз и кучетата *дайви*. „*Трябва да ги вземем, за в случай, че ни поставят клопка*” – обясни ми той. – „*Но тези Демони са горделиви и считат, че никога не биха пропуснали със своя удар; възможно е вече да са в Чанг Шамбала или изпълнявайки друга от злоещите си мисии*”. Той остана за момент замислен и сетне добави с мрачен тон:

– Небеса, Артуро: къде мислиш, че ще отидат сетне, ако, както се боим, те вече са минали през Серийос?

– В Тукуман, в Тафи дел Вайе, в чакрата на Белисена Вилка, – отговорих без колебание.

Тази вероятност и онова, което можеше да е станало в Серийос, ни убиха желанието да говорим през останалата част от пътуването. Едно изтощително пътуване, като се има предвид нощният час, лошите шосета, фактът, че бяхме прекарвали един ден без да спим и скорошното физическо усилие, причинено от атаката на Демоните.

Камбаните на църквата в Серийос призоваваха за месата в осем часа, когато ние минахме пред нея. И сто метра преди да стигнем до портата на фермата вече знаехме, че нещо ужасно действително се бе случило: въртящите се светлини на покрива на полицейските патрулки потвърждаваха трагично нашите подозрения и страхове. Игнорирайки полицаите, които охраняваха входа, вуйчо Курт завъртя джипа и пое по пътя към къщата с голяма скорост. Явно сега нищо не го интересуваше: нито стратегическото му прикритие, нито възможните преследвания, ако бъдеше разкрит, нито това, че съгласно новата му самоличност нищо не го свързваше със Сигнагелови-фон Зюберман. Горкият вуйчо Курт! За тридесет и пет години никога не се бе осмелил да премине тази порта, за да посети единствената си сестра, и сега трябваше да го направи за нейното погребение!

Защото всички бяха умрели, включително майка ми, т.е. неговата сестра Беатрис! И то по най-ужасен начин!

Четири коли бяха спрели до къщата, зад лапачосите, където получих от ръцете на майка ми съдбоносното писмо на Белисена Вилка: две полицейски патрулки и две линейки. До едно лапачо – любимото ми, под чиято благословена сянка бях учил по време на университетското ми следване и размишлявал върху мистерията на човека и неговия жалък земен живот, – се намираше безжизненото тяло на Кануто, покрито с някакви окървавени вестници. Как се бе променило това място само за два месеца! Радостта и щастието на семейството бяха заменени от болка и смърт! Проклето Писмо на Белисена Вилка! Ако само не го бях прочел! Но напразно се измъчвах. Както казах в началото: „*в живота на определени лица има сякаш грижливо поставени капани: достатъчно е да се докосне пружината им, за да се задействуват необратими механизми*”.

Като чуха мотора на джипа, няколко души излязоха от къщата. Един от тях беше полицейският комисар на Серийос, който ме познаваше от дете.

– Господи! Артуро Сигнагел! Точно навреме! – каза той без да мисли, но сетне се разкая, сне поглед и, поставяйки ръка на рамото ми, заговори внимателно, т.е. толкова деликатно, колкото може да говори един полицай, изправен пред едно зашеметяващо множество убийство. Вуйчо Курт остана до мен.

– Прощавай, Артуро. Истината е, че *не си дошъл навреме*. Казах го само, имайки предвид разследването, защото не знаехме къде да те намерим. Не знам как да ти го кажа, разбираш, че съм полицай, а не свещеник, но трябва да знаеш, че цялото ти семейство е било убито по един *странен начин*.

Понечих да се отправя към вътрешността на къщата, виждайки, че още не бяха качили никакво тяло в линейките, но комисарят ме спря:

– Почакай за момент, Артуро, защото е мой дълг да те разпитам: ти знаеше ли, че нещо е станало тук? Откъде идваш сега?

– О, да! – заявих прибързано. – Знаех, че става нещо лошо, защото никой не ми отговори от телефона на фермата тази сутрин в един часа. Затова именно тръгнахме веднага насам.

– Но откъде си се обадил, къде се намираше? – искаше да знае той без уговорки.

– Ами във фермата на този приятел, присъстващ тук: г-н Серино Сангедолсе, който е производител на бонбони в Санта Мария де Катамарка и с който уреждах една сделка да му продадем от нашия излишен гроздов сок. От няколко дни се намирах там.

– Добре, Артуро, ще го проверя, – каза той, докато прибираше бележника, в който отбелязваше всички данни. – Добре, можете да влезете. Ти си лекар и се предполага, че трябва да притежаваш „студена кръв”, но това е нещо различно: убиецът или убийците са без съмнение *психопати*, навярно избягали от лудницата, където работиш. Извършили са престъпленията със зверство, каквото никога не сме виждали тук. По-добре е да влезеш подготвен.

Вътре безпорядъкът бе пълен, след преминаването на неznайни полицаи, които бяха извършили своите още по-неznайни разследвания. В трапезарията бяха дръпнати една до друга ръбовете на две маси и върху тях бяха поставени петте трупа, покрити грижливо със савани. Вуйчо Курт ме стисна за лакътя с желязната си ръка и сам откри първия труп.

– Беатрис! – извика той.

– Мамо, о мамо! Какво са ти направили? – извиках отчаян аз, установявайки, че милото лице на майка ми, застинало сега в гримаса на неописуем ужас, се явяваше с прерязано гърло от ухо до ухо.

– Виждате ли? – коментира неуместно комисарят. – Касае се за най-извратеното престъпно деяние, което съм виждал в живота си, неразбираемо, несъмнено продукт на болен ум.

Следващите тела бяха на сестра ми Каталина и нейните двама сина, Енрике и Федерико. Тези нямаха никакви белези от насилие.

– Мислим, че са били отровени, и щяхме да ги преместим в местната морга, за да извършим аутопсията, когато вие пристигнахте. Сега, след като сте ги видяли, ще дам заповед да ги качат в линейките. Другите няма да е необходимо да се вземат, защото причината за смъртта е ясна и вече бе определена от съдебния медик: майка ти е била заклана, както сам виждаш, а баща ти е починал от удар в черепа, сигурно докато се е съпротивлявал на нападението: имаш ли някакво възражение по тази диагноза?

Помръднах отрицателно глава и открих тялото на татко: ударът *бе дошъл отгоре*, стоварен с някакъв тежък предмет, направляван умело, тъй като бе потънал само на два сантиметра в черепния свод, на височината на мозъка.

Вуйчо Курт стоеше като отнесен пред безжизненото тяло на своята сестра. Линейките вече бяха отнесли Каталина и синовете ѝ, а полицаите започваха да се оттеглят. Поканих Комисаря на една чаша и му показах няколко каси от най-доброто ни „*Савиньон*”, посочвайки му да налее на своите хора – жест на учтивост, забранен от полицейските правила, но който щеше да се приеме като негостоприемство, ако не беше

предложен. Без да се бави, комисарят нареди да натоварят касите с вино и се присъедини към мен в кухнята. Изстудено „*Шабли*” и сурова шунка бяха погълнати в порядъчно количество, докато се развързваше езикът на полицаия. Известно време след това към нас се присъедини вуйчо Курт.

– Кой съобщи за станалото? – попита.

– Персоналът, който идва в 5 часа, – отговори той. – Един креол, наречен Хорхе Луна, изглежда е бил първият, който е дошъл. Изненадал се като забелязал, че всичките светлини в къщата били запалени „*като в празнична нощ*”, както заяви; приближил се тогава до кухнята, където винаги се намирал баща ти, пиейки мате от 4:30 часа, но не видял никого. Така че започнал да заобикаля къщата, мислейки, че баща ти ще се намира навън. Първият знак, че нещо лошо се е случило, получил, когато се спънал в тялото на кучето, буквално разсечено на две, близо до лапачосите. На няколко метра по-нататък лежал трупът на дон Сигнагел с разбит череп.

На пръв поглед и спекулирайки малко, – продължи комисарят, – бих казал, че са участвували най-малкото двама извършители, навярно трима. Двама са необходими, за да се реконструират фактите с известна логика, тъй като изглежда явно, че баща ти е излязъл от къщата, извикан от майка ти, навярно отговаряйки на нейния ужасен вик, и е бил изненадан от убийствения удар до вратата. Веднага след като е излязъл, той получил удара, който според съдебния медик е причинил смъртта му на място. И там го намерил Хорхе Луна и изтичал с колелото си до участъка да потърси помощ, докато съобщавал на останалите работници, които идвали, да не се доближават до фермата. Доня Беатрис я намерихме ние, до винарната. Вероятно оттам е извикала баща ти, преди да бъде убита, и мислим, че е била накарана да излезе от къщата с измама: когато престъплението е било извършено, е минавало 0:00 часа – неподходящ час за доброволно излизане от къщи за хора, свикнали да стават в 5 часа сутринта. Разбира се, касае се само за предположения. Докато не се съберат повече елементи и резултатите от експертизата, не ще можем да преценим много точно фактите, – спря се той, както прави всеки професионален полицаи, когато не желае да се обвърже с мнението си.

Окуражих комисаря да продължи с описанието на случилото се, докато циркулираха резените шунка и чашите „*Шабли*”.

– Да ми прости Господ: ти ме молиш и аз ще трябва да ти отговоря директно, Артуро. Лудият, който хванал майка ти, я е завлякъл до винарната, навярно със запушена уста, и оттам ѝ позволи да извика, за да привлече дон Сигнагел в капана, който му подготвял неговият съучастник. След като баща ти бил мъртъв, двамата се събрали, за да убият доня Беатрис. Ще ме попиташ как мога да бъда толкова сигурен? Ами защото, ***както заключи съдебният медик, за да се убие по този начин, са нужни четири ръце; т.е. две, за да държат жертвата, и две, за да се изпълни един такъв съвършен разрез***

от ухо до ухо. Няма да са нужни четири ръце, ако жертвата е била в безсъзнание, но случаят не е такъв, защото не бяха открити удари по главата, нито белези за упояване – трябва да се изчака анализът, за да сме сигурни за всичко, – и най-конкретното: съществуват следи от крака, които разкриват една отчаяна съпротива до последния дъх.

Почувствавах, че ми прилява, че всичко около мен се завърта, че гаденето обхваща стомаха ми, гърлото... Олюлях се на стола, готов да повърна.

– Пийни една чаша, Артуро! Хайде, пий! Имаш нужда от това! – подтикваше ме комисарят, протягайки ми чашата, преливаща от хубаво бяло вино.

Пийнах една глътка; и вярвам, че никога не ми се е отразявал толкова добре един от нашите сортове.

– Беше предвидимо, че ще се разстроиш – прекалено ужасно и отвратително е това, което се е случило тази нощ в твоята къща. Сигурен ли си, че искаш да узнаеш всичко сега? Би могъл да си починеш няколко часа и да го научиш по-късно, когато си спокоен.

– Не, не! Моля Ви, комисарю! – примолих се. – Това беше само едно преходно прилошаване. Кажете ми всичко сега, колкото се може по-скоро.

Вуйчо Курт одобри с един жест тази молба.

– И тук идва най-лошото, Артуро: Доня Беатрис е била държана по такъв начин, че когато е била заклана, убийците са успели да източат кръвта изцяло във винената преса, до последната капка!

Комисарят ни гледаше объркан. Очакваше да ни изненада с тази зловеща подробност, но ние не помръднахме, защото си представяхме ритуалните действия на Бера и Бирса и заключавахме, че целта им е била да използват безценната Чиста Кръв на фон Зюберманови, за да се опитат да изтребят цялата Фамилия, както бяха направили през XIII век с Дома на Тарсис.

– От друга страна, – каза комисарят, – бих искал да ни обясниш нещо, което ни заинтригува всички.

– Всичко, което бихте искали да узнаете, комисарю.

– Става на дума за винената преса; какъв капацитет има тя?

– Ами... ако не си спомням погрешно, около 20.000 литра – отвърнах.

– И може ли да узная за *какъв Дявол сте я напълнили с катран?*

Глава V

Седях на дивана във всекидневната, дремейки. Бях погълнал 3 милиграма успокоително и нервната ми система беше доста притъпена. Беше 10 часът вечерта и между сънищата си чувах вуйчо Курт да говори на арабски и немски. Но не се касаеше за сън: към пладне вуйчо Курт поиска международно обаждане и наскоро бяха успели да го свържат. Минути по-късно той дойде до мен и ме разтърси безцеремонно.

– Всички са мъртви, Артуро! Всички! Ти и Аз сме единствените живи фон Зюберман, които остават!

Гледах го през мъгла. Той продължи:

– Моите чичовци и братовчедите ми от Египет, включително някои далечни братовчеди, които живееха и учеха в Европа – всички са умряли тази сутрин в 0:15 часа!

Вуйчо Курт не повишаваше глас, но жестовете му бяха красноречиви: той бе извън себе си. Опитах се да го успокоя, да му предам моето фармакологично спокойствие, но успях само да се изнервя отново; яростта на вуйчо Курт беше заразна!

На няколко крачки разстояние, в трапезарията, където видях родителите си мъртви, лежаха два ковчега върху двойки дървени магарета; венци, букети цветя, светилници със запалени свещи и кръстове завършваха церемониалните елементи на католическото погребение. Баща ми беше известен в това село от своето детство, а майка ми – от 1938 г., така че парадът от съседни и приятели, които желяеха да им кажат последно сбогом бе непрестанен. Мнозина – хора от най-скромни произход, но на които винаги разчитахме за грубата работа в полето, – останаха през нощта.

Някой бе наел едни професионални оплаквачки от Ла Мерсед, прочути с чувството и страстта, които влагаха в своите оплаквания, и те се бяха заели в този момент да изпълняват своята функция.

Ужасен е моментът на безсилие, когато виждаме начина, по който нашите врагове ни нападат, а ние не можем да им отвърнем в същата мяра. И нещо изненадващо – твърдият вуйчо Курт бе седнал най-сетне на другия диван и на моменти хлипаше злочесто. Аз, съгласно традиционния обичай, трябваше да приемам съболезнованията на посетителите, които преди да си тръгват оставяха своето име, отбелязано в една картичка, което им гарантираше, че ще получат по-късно, в рамките на не повече от десет дни, една писмена благодарност по пощата. Обичаи, навици, практикувани от незапомнени времена, от които не бих могъл да се измъкна, без да причиня голям скандал.

Към полунощ къщата бе претъпката с хора. Няколко съседни се наеха любезно да приготвят кафе и да се погрижат за познатите. Различни групи приятели образуваха кръгчета, за да обсъждат ужасните престъпления, и най-необичайни слухове циркулираха от уста на уста в суеверната индианска и метисна околност. Ние с Вуйчо Курт се опитахме без успех да накараме Полицията да ни предаде телата на Каталина и децата, боейки се, че след няколко часа те ще се разложат, както бе станало с членовете на Дома на Тарсис. Но преговорите ни бяха безрезултатни. Аутопсията нямаше да се извърши до следващия ден. И макар Полицията да не го признаваше, ние знаехме причината за това забавяне: съдебните медици не успяваха да установят причината на смъртта. Моите сестра и племенници бяха намерени в техните стаи на горния етаж на къщата и се предполагаше, че бяха починали, без да узнаят за ужасните убийства, които са били извършвани отвън; те бяха умрели така, както не-Посветените членове на Дома на Тарсис – в момента, в който силата на Дорджето на Бера е трансформирала кръвта във винената преса в катран, т.е., в 0:15 часа. И очевидно съдебните медици не знаеха това.

Примирихме се, така, да направим бдението само над моите родители, макар да упълномощихме фирмата за погребални служби да настоява периодично в моргата и да изисква да им върнат телата. Една кола спря и от нея слезе едно познато лице, което обаче не бях си представял, че ще видя тук: служителят Майдана – полицаят, който се занимаваше със случая на Белисена Вилка! Като ме видя, той се приближи бързо и ми предаде „*своите най-дълбоки съболезнования*”, както беше обичаят. И сетне се разпростря върху причините, които го бяха накарали да дойде на погребението, говорейки в присъщия си стил, прост и откровен.

– Д-р Сигнагел, този случай, както можете да си представите, разтърси Провинцията: всички бихме желали да заловим безумните убийци на Вашето семейство. Но този случай остава този път извън моята юрисдикция: сега Аз съм комисар от Отдел „*Разследвания*”, а не Началник на Поделението. С това пояснение искам да Ви уверя, че не съм дошъл тук като полицай, а като приятел. Разбирате ли ме, докторе?

Кимнах, без да разбирам накъде биеше. Вуйчо Курт беше до мен и наблюдаваше с любопитство комисар Майдана.

– Тогава ще говоря по същество: в беда ли се намирате? Имате ли нужда от някакъв вид помощ? Каквото и да е, не се колебайте да ми се доверите. Имам познати хора, доблестни и лоялни, хора, изпитани в борбата срещу подривните сили, които биха били готови да действуват, да речем, извън предписанията, за да си уредят сметките с евреите или които и да са тези, които Ви преследват.

Вуйчо Курт сбърчи чело и за момент се побоях, че ще избухне в един от своите гръмогласни смехове; но той беше прекалено наскърбен за нещо такова и вместо това се усмихна снизходително. Аз от моя страна бях раздразнен и изненадан; раздразнен не от

предложението на Майдана, за което бях благодарен, тъй като, макар и абсурдно, то беше искрено, а от това, че трябваше да преживявам цялата тази нелепа ситуация, включително погребението; и изненадан, защото не си представях как служителят бе стигнал до заключението, че Аз имах нужда от такъв вид помощ.

– Не ми отговаряте? – каза обезсърчен той. – Или не ми се доверявате? Но Аз знам, че Ви преследват, макар и да го отричате. Моята професия е да откривам такива неща. Зная го от вчера, когато получих в Отдел „Разследвания“ доклада за случилото се в Серийос. Тогава си спомних за Вас и за случая с болната Белисена Вилка. Отваряйки скоба, ще Ви призная сега, че Вие имахте право, когато твърдахте, че в онова престъпление има един неясен момент: този момент никога не се изясни; но също така е вярно, че никой не се интересуваше да го изяснява и че Полицията има по-важни спешни случаи, за които да се погрижи с парите на данъкоплатците. Зная! – Вас това не Ви интересува; Вие искате да видите Правдата да възтържествува; интересува Ви много Белисена Вилка, защото случаят Ви е засегнал отблизо. Но ние имаме да се грижим за стотици случаи и този е само един от тях – един, от който, повтарям, никой не се интересуваше. Разказвам Ви това, защото признавам, че в определена степен имахте право, докторе. Приемете го така! Наистина, Аз бях искал да заровя онзи случай, защото той бе лишен от важност. Но *сега зная, че не е така!*

– Какво искате да кажете? – попитах въпреки себе си.

– Това че, – затваряйки скобата, която отворих, за да Ви се извиня, – стана тъй, че тази сутрин се опитах да Ви намеря в Невропсихиатричната Болница, където *работехте* и там ме информираха, че сте напуснали преди два месеца, по време на отпуската си. Тогава позвъних в Университета и узнах, че сте поискали Вашето отписване от предметите, които сте следвали, и сте напуснали лекарската специализация. Все действия много странни, за да произлизат от някой толкова... нормален?... като Вас. Тогава именно, към пладне, реших да си взема свободен ден и да се отдам на извършването на едно малко разследване за моя сметка. Така открих, че сте продали своя апартамент на хълма Сан Бернардо, без да съобщите никому новия си адрес; и че Вашите приятели са получили от родителите Ви съобщението, че Вие „*изучавате самостоятелно едно археологическо находище в Катamarca*“; всичко много неясно, д-р Сигнагел. Затворени банкови сметки, смяна на адрес, напускане на работа, на следването, на приятелствата: *би могло да се каже, че това са действията на някой, който желае да заличи следите си – на някой, който бяга.* Но Вие не сте престъпник – *нямахте* причини, нито врагове, които да Ви принудят да бягате преди два месеца. Или работата е, че *тогава* са се появили тайнствените врагове?

Да, д-р Сигнагел. Върнах се малко назад и свързах странното Ви поведение с престъплението от Невропсихиатричната Болница. „*Възможно ли е там е имало нещо повече – нещо, което да е принудило доктора да бяга*“ – казах си Аз и се захех да прочета

отново протоколите от убийството на Белисена Вилка. И какво откривам? Това, че не сме обърнали ни най-малко внимание на *еврейските* медальони, които носеше в краищата си убийственото въже. Поисках да узная колкото се може по-скоро какво означават надписите и, пренебрегвайки следобедната почивка, отидох до Университета и разпитах в една лабиринтна секция, мисля че се казваше „Факултет по Филология”, докато се срещнах с един невероятен персонаж, наречен „професор Рамирес”. И какво ми казва д-р Рамирес? Ами горкият човек щеше да побегне като узна, че съм полицаи, и като видя фотографиите на медальоните. Трябваше да го убеждавам в продължение на часове, за да проговори. Оказа се накрая, че той Ви познава много добре. И че Вие сте се консултирали с него преди три месеца относно същите надписи, но без да споменавате престъплението (и добре сте направили, понеже като узна за него, устата му се затвори автоматично). И зад всичко това има една изумителна история, зад която стоят, **както Ви казвах, д-р Сигнаел**, проклетите евреи.

Да, да. Вече знам какво си мислите. Че Аз не мога да направя разлика между Друиди и евреи, нито съм способен да разбера универсалната структура на Синархията. Вие, като всеки германец, мислите, че ние сме идиоти. („Друид” ли се казва? Мисля, че така ги наричаше професор Рамирес). Вижте, възможно е Аз да не зная какво е Друид. Но преди да възразите, ще Ви кажа, че идвам тъкмо, след като прекарах шест-седем часа с професор Рамирес, през които той се зае да ми покаже, че Друид е същото нещо като евреин, ако не съм разбрал погрешно неговото крайно заключение. Така че за този случай това е същото – интелектуални тънкости. Аз бях прав: Белисена Вилка е била ликвидирана от евреите – специални евреи, но в крайна сметка евреи. И Вие също бяхте прав, когато ми кавахте, че формата на убийството – неговият *modus operandi*⁴²⁴ – е квази-масонски. Да, Вие бяхте прав, а Аз не Ви обърнах внимание. Но сега няма да направя същата грешка, защото обмислих всичко. Размишлявах за онова, което се случи преди три месеца, Вашите по-нататъшни действия, и това, което е станало тук вчера. И знаете ли до какво заключение стигнах?

– Не се осмелявам да си го представя, – казах му искрено.

– Това, че убийството на Вашето семейство **представлява едно Ритуално престъпление**.

– Не мога да го отрека, – съгласих се, тъй като полицаят заслужаваше потвърждение на своите заключения.

– **И то от същия тип като онова на Белисена Вилка, навярно извършено от същите убийци?**

– Не мога да го докажа, но съм сигурен, че отговорът е положителен – съгласих се.

424 Лат. „начин на действие” (бел.прев.).

– Така е по-добре, д-р Сигнагел! Вече Ви казах, че не съм тук като полицаи, а като приятел. Разбирам, че по някаква причина Вие не искате да кажете истината и затова идвам да Ви предложа моята помощ – моята и тази на моите Другари националисти. Имам една оперативна група, готова да влезе в действие във всеки момент! – каза той, понижавайки тона на гласа си до недоловимо ниво.

Макар и да изглежда невероятно, аз продължавах да не разбирам какво ми предлагаше служителят Майдана.

– И какво е това, което искате да направите? – попитах го без да се преструвам.

– И още ме питате, докторе? Да Ви помогна срещу Вашите врагове, които без съмнения са и наши врагове и врагове на страната! Предлагаме Ви конкретна помощ – хора, оръжия, екипировка! **Само трябва да ни дадете имената на убийците, да ни предоставите една следа, да ни разкриете коя е тяхната организация.** Не искате ли да отмъстите за Вашето семейство? Ние ще го направим за Вас или заедно с Вас.

Погледнах Майдана обезсърчен. Как бих могъл да му обясня реалността на Бера и Бирса? Несъмнено в главата на полицаи не се побираше възможността, че зад убийците би могло да има една свръхестествена причина. Той не признаваше реалното съществуване на магичното; и по негова преценка езотеричното би било само един метод за разузнаване, предназначен да постигне „психологическо въздействие“ и „културно проникване“. Накратко, офицерът Майдана, като добър ветеран от националистическото **фрагоме**⁴²⁵, си представяше само врагове от плът и кръв – солидни мишени – евреи, марксисти, масони, ционисти или каквито и да са, но врагове, проницаеми за артилерията от различен калибър и тротила.

– Благодарен съм за Вашето предложение, Майдана. Благодарен съм дълбоко, защото знам, че то е честно и незаинтересовано. Но Вие не бихте могли да ни помогнете и аз не мога да Ви дам никаква информация. Повярвайте ми, че е по-добре да се оставят нещата така. Сега не се касае просто за една болна от лудницата: касае се за моето семейство Майдана; **за цялото ми семейство.** Ако Вие бихте могли да ми помогнете, как бих могъл да не приема? Но сега аз съм този, който желае да остави нещата такива, каквито са. Знам за какво говоря.

– Как така да не можем да Ви помогнем? – протестира Майдана. – Знаете ли какво се мисля? Че Вие се страхувате! Не знам кой е извършил престъпленията. Но е явно, че Вие знаете и не желаете да споделите тайната. И защо ще правите такова нещо? Ами защото считате, че врагът е прекалено „силен“ за нас, тъпите южноамериканци. Разбирам

425 **Фрагоме** (аржент., жарг.) – „заговор, конспирация“ (от името на Росендо Фрага – аржентински военен, в чийто дом се уреждали конспиративни срещи за планиране на държавните преврати през 50-те и 60-те години на XX век) (бел.прев.).

това: Вие сте германец и имате предубеждение срещу аржентинския национализъм; и навярно имате право, защото цяла една фауна от малоумници и предатели са ни създали лошо име; Аз не мога да съм отговорен за тези обвинения. Но грешите, ако предполагате, че винаги ще бъде така! Намираме се в друга епоха и има други хора: **нашето поколение, д-р Сигнаел, не ще могат да го удържат с материални средства**, – заяви твърдо той. – Ние сме много, имаме идеали и ни е дошло до гуша от корупция и материализъм; приближава денят, в който ще дадем на синархичните сили един голям национален урок. Доверете ни се и няма да се разкайвате! Никой враг не е достатъчно силен в нашата Родина, за да не можем да му нанесем незабравим удар. Може би няма да спечелим войната, но можем да го накажем частично – да нараним неговата гордост, да пречупим надменността му, да му попречим да се радва на триумфа на своите престъпления! Какво ще кажете, докторе? Моссад ли е? Английската МИ-5? ЦРУ?

Какво можех да му отговоря на комисар Майдана?

– Ще Ви кажа само това и то е единственото: – казах Аз, – **ако Врагът беше човешки, сигурен съм, че помощта Ви щеше да е ефикасна**. Да, Майдана, ако врагът беше човешки, уверявам Ви, че бих разчитал на Вашата подкрепа. Това трябва да Ви е достатъчно.

– Но какво говорите? – запита той със шеговит тон. – Изненадва ме, че Вие – човек, когото уважавам за неговата искреност, – ми показва, че прибягва до един прост ескейпизъм, за да избегне заплахата от убийците. Вие се страхувате и не искате да се изправите пред факта, че рано или късно също ще бъдете нападнат от тях! **Защото ако не беше така, ако бяхте с всичкия си, щяхте да разбирате, че убийците са напълно човешки**.

– Как така? – възкликнах неволно.

– Да, докторе, отговорете ми, – помоли Майдана. – Убийците са човешки същества: **ако не бяха такива, защо щяха да употребяват ножове и тояги?** – запита той с необорима полицейска логика.

Това беше едно просто заключение, абсурдно и елементарно просто. Затова не можех да го приема, не го допусках в ума си; затова, и защото то идваше от Майдана – един прост салтенски полицай.

– Не! Не! – отрекох упорито. – Вие не разбирате природата на Врага. Не можете да ни помогнете.

Бях се затворил в една жалка детинска нагласа, когато намесата на вуйчо Курт изненада и двама ни.

– Разбира се, че можете да ни помогнете! – заяви той.

Погледнахме го със зяпнали уста.

– Навярно можете да ги накарате да ни върнат телата на Каталина и децата, – предложи той.

– Ах! – въздъхна Майдана. – Касае се за една бюрократична процедура. Друг вид помощ бях дошъл да ви предложи, но не мислете, че ще ви разочаровам, ако ме помолите за услуга.

Той погледна ръчния си часовник и добави:

– Сега е 2:15. Лош час за водене на преговори. Въпреки това, ще отида до местния полицейски участък, за да разпитам какво става с тези тела, и сетне ще се върна. Не забравяйте това, което Ви казах, докторе! Междувременно, обмислете моето предложение.

Глава VI

Колата на комисар Майдана се изкачи по наклона на входния път и двеста метра по-нататък излезе на провинциалния път. Две дебели жени, които изчакваха търпеливо, се приближиха и ме прегърнаха, и двете едновременно: това бяха „млечните майки”, моята и тази на Каталина. По тези места бе много важно това да бъдеш „млечна майка”, „млечен син” или „млечен брат”; всичко започваше когато на една добра майка „пресеква млякото” за нейното бебе или тя не го произвеждаше в достатъчно количество: тогава се прибягваше до участието на друга майка – една по-силна майка, която да е родила детето си в приблизително същата дата и се изискваше нейното участие, за да кърми и двете бебета. Млечната майка, ако и да биваше по-силна, често беше също и по-бедна, тъй като обикновено се касаеше за една креолка или индианка, навярно майка на много деца, която охотно предоставяше своето съдействие. И, разбира се, биваше възнаграждавана за тези услуги. Но възнаграждението е едно нещо – основно подаръци за собствените ѝ деца, дрехи и храна, – а друго, много различно, е любовта на майката: това не можеше да се заплати с нищо и така се създаваха връзки, по-висши от простата търговска сделка: „млечното кръстничество”. Действително, млечната майка се превръщаше обикновено в „кръстница” на истинската майка и се радваше на определено приятелство или предпочитание спрямо другите жени от калчакийската долина. Обичаи, вековни обичаи, които идваха от епохата на испанците или може би на индианците.

От тези две жени, които ме прегръщаха, едната беше моята „млечна майка”, а другата беше била такава на Каталина. „Нямам нищо, – каза ми първата, – нито приличам на доня Беатрис, но всичко мое е твое, Артурито, цялата ми любов”. Притиснах силно

онази креолка, която ме бе видяла да се раждам и я целунах по двете бузи. „*Благодаря, ня*⁴²⁶ *Исабел, благодаря много*” – казах ѝ трогнат, докато оплаквачките от Ла Мерсед надаваха в хор своите болезнени вопли.

Оставих кръстниците, прекръстващи се до ковчезите, и се оттеглих в един отдалечен ъгъл в компанията на вуйчо Курт. Откакто комисар Майдана си тръгна, ме бе обзела една нарастваща свръхвъзбуда. Имах една идея – една идея, възникнала от рационалното заключение на полиция, която желях да съобща незабавно на вуйчо Курт. Естествено, ако аз не бях поискал да приема предложенията на Майдана, вуйчо Курт дори не би ги изслушал. Така че му ги повторих:

– Вуйчо Курт! Вуйчо Курт! – стреснах го аз. – Размисли върху думите на полиция: те са като един силогизъм. Той заяви „*убийците са човеци*”. Защо? – „*Защото използват ножове и тояги, т.е. материални оръжия*”, заключава той. В онзи момент аз отрекох директно такава възможност, но сега считам заключението на комисар Майдана за почти гениално.

– Ти си луд, *Neffe*, луд за връзване! – дисквалифицира мнението ми вуйчо Курт. – Те са Безсмъртни! Бера и Бирса са Безсмъртни! Това, че са използвали един кинжал не означава нищо: било е необходимо за Ритуала на Жертвоприношението.

– В името на Боговете, вуйчо Курт, не се отнасяй с мен, все едно съм малоумен! – защитих се аз. – Зная, че са Безсмъртни, *но както казваше Белисена Вилка в историята на Нимрод, те са такива само докато не ги убият – „дкато не се упражни физическо насилие срещу тях”*. „*Тези Безсмъртни също могат да умират*”.

– Ти си луд! – повтори той, още по-затворен в себе си. – Не видя ли снощи мощта на Демона Бера? Нищо не можем да направим срещу тях. Ти стори много добре като обезкуражи полиция!

– *O, mein Gott!*⁴²⁷ – изругах. – Не, вуйчо Курт! Не съм луд! Ти си този, който е прекалено инат! Но мен ще ме изслушаш. И ще ми позволиш да ти изложя моята идея. *Sie prüfen?*⁴²⁸

– *Ja, ja*⁴²⁹ – обеща той без убеденост.

426 Исп. *Ня* – обръщение, поставяно пред името на жена, съкратена форма на „*сеньора*” („*госпожа*”) (бел.прев.).

427 Нем. „*O, Боже мой*” (бел.прев.).

428 „*Преглеждате ли?*”, „*Премисляте ли?*” (бел.прев.).

429 Нем. „*Да, да*” (нем.) (бел.прев.).

– Тогава слушай. Моето схващане е, че съществуват две несводими плоскости, които сега поради една погрешна и субективна преценка на реалността са се насложили или смесили. Тези плоскости са: **Плоскостта на Реалността на Духа** и **Плоскостта на Човешката Реалност**. Между двете плоскости не може да има отношения или връзки, а **иррационалности**: всички връзки или отношения са илюзорни, нереални. Но съществува също така един закон, който е **рационалното в ирационалността**, който охранява и утвърждава абсолютната реалност на плоскостите. И този закон, който поддържа рационалността на ирационалността между тези плоскости, е единствената ни отправна точка, за да не изгубим разсъдъка си и да полудеем. Този закон на здравомислието изисква: **да не се престъпва границата на плоскостите. Да не се пренасят върху плоскостта на Реалността на Духа неща, присъщи на Плоскостта на Човешката Реалност**; и обратно: **да не се проектират върху плоскостта на Човешката Реалност идеите, присъщи на плоскостта на Реалността на Духа**.

В този дяволски въпрос за Бера и Бирса, драги ми вуйчо Курт, на мен ми се струва, че плоскостите са се объркали – че вече не знаем коя е плоскостта, застрашена от Безсмъртните. Но аз ще ти го кажа, вуйчо Курт. Ще ти го кажа толкова ясно, че вече не ще можеш да повториш, че съм луд, а ще трябва да приемеш, че съм напълно разумен. И така: да видим първо плоскостта на Реалността на Духа – там **истината** е Източникът, Символът на Източника; чрез тази истина – тъй като не могат да понесат тежестта на тази истина, понеже отричат или не понасят присъствието на тази истина, – Безсмъртните се виждат принудени да проявяват една **архетипична монадична** форма като онази, която ти си видял в долината на Катрана. Формата на монадата – единицата Светлина – им позволява да съществуват могъщо **извън плана на Човешката Реалност** и да избягнат изправянето срещу истината на Източника – срещу Символа на Източника; и тази могъща форма със сигурност е най-опасната, която човек може да си представи; съгласен съм, че тази опасност е също така реална.

Но да отидем сега до плоскостта на Човешката Реалност: там **истината** е Аз-ът, т.е. психичното и волево проявление на Духа, окован към Материята. А лъжата – илюзията за Човека, но също така негов душевен двигател, – е **Страданието**. Богът-Създател се храни с една сила, която се нарича **човешко страдание**; и човекът произвежда **болка** и **страдание**, за да храни Създателя на Великата Измама. Обикновеният човек произвежда малко страдание, защото, за да се страда от илюзията на страданието, се изисква нараненото благородство на Духа. Затова Великите Човеци – Великите въплътени Духове – са способни да пораждат Велики страдания, Велики болки, Велики мъки, Велики терзания: **гладът на Бога – на Бог Йехова – изисква приноса от страдание на Великите Човеци. И тези човеци, способни на по-голямо страдание, трябва да бъдат способни също така да предлагат по-големи жертви: тяхното страдание трябва да бъде священо за Бог, за Бог Йехова. Затова се изискват представителите на Бог Йехова – Свещениците на Бог Йехова. Тези, които имат**

властта да освещават Великото страдание, например Бера и Бирса. Защото в плоскостта на Човешката Реалност винаги ще бъде необходимо да съществуват Свещеници на Бог, които да посвещават Великото Страдание на Великия Човек на единството на Бог, на Бог Йехова. Само така ще бъде възможно *да се принесе в жертва Великият Човек*, за да подхрани неговото осветено Велико страдание единството на Единния – на Бога-Създател Йехова.

Накратко, вуйчо Курт, едно нещо са Безсмъртните, срещнати на плоскостта на Реалността на Духа, където те нямат друга алтернатива, освен да се проявяват монадично като единица Светлина, за да избягнат истината на Източника: тъй както му се е наложило на Бера с теб – той не е имал друга алтернатива, освен *да се облече в Одеждите на Единния*, т.е. *в неговата Монада Светлина*. Ще ми възразиш, казвайки, че това проявление се е случило също в плоскостта на Човешката Реалност, но ще ти отвърна, че ти си един нетипичен случай и ти го знаеш. *Ти си като един човек, претърпял злополука, в която една необичайна рана излага на показ една от най-вътрешните му кости; тези, които го виждат, остават дълбоко впечатлени от възприемането на една интимна реалност, която обикновено избягва всяко съображение: по аналогичен начин онези, които са съзрявали Знака на Източника, който ти неволно проявяваш, са оставали дълбоко впечатлени, защото са предусещали в това откритие откровението на другата Реалност, интимна и чужда.* Накратко, вуйчо Курт: твоят опит няма обща валидност – той е присъщ на някой, способен да проявява в плоскостта на Реалността на Човека знаци на идеи, произлизащи от Света на Духа, присъщ навярно на един Шиватулку.

Но в полето на настоящите човешки същества – като не-Посветените членове на Дома на Тарсис, като мама, Каталина и Аз, – нещата се случват съгласно цитирания преди закон: *страданието трябва да бъде осветено и принесено в жертва на Бог Йехова; и за тази цел са нужни Свещеници от плът и кръв.* Затова в цялото си писмо Белисена Вилка винаги описва Безсмъртните като *Демонични Свещеници*. Разбра ли ме, вуйчо Курт? – *За Жертвоприношението на Страданието трябва да бъде изпълнен Ритуалът на Смъртта; а за да се изпълни Ритуалът на Смъртта, са нужни Свещеници-жертвоприносители!*

– Накъде биеш? Или по-точно: къде си мислиш, че искаш да ме отведеш с твоите аргументи? – запита вуйчо Курт, подозирайки, че намерението ми е да го накарам да попадне в някаква диалектическа клопка.

– Много просто: *моето заключение е – и мисля, че съм го доказал, – че за да извършват убийствени Ритуали като онзи, който са изпълнили вчера, Безсмъртните трябва да се явяват в човешка свещеническа форма.* С една дума, мисля, че комисар Майдана е прав: убийците на моите родители са били човешки

същества – Престъпни Свещеници, които трябва да употребяват кинжал и физическа сила, за да убиват своите жертви.

– ... Макар и да прилича на лудост, трябва да призная, че това не е лишено от смисъл. Добре, *Neffe*; да предположим, че е така: и какво печелим ние от това? Къде е разликата в ситуацията?

– Ааа!... – въздъгнах триумфиращо. – Въпросът ти се подчинява на факта, че ти ни най-малко не предвиждаш възможността *за атакуване*, нали?

– *За атакуване*? Мисля, че ти действително си полудял, – отсъди прибързано той.

– Да! За атакуване, за атакуване на Демоните! Какво ти става, вуйчо? Тридесет и пет години принудителна отпуса са те размекнали ли? – пошегувах се аз. – Току-що ти се съгласи, че Демоните, когато действуват като Свещеници, се преобразяват в човешки същества. Тогава какво ни пречи да ги езекутираме – да се разплатим с цената на противните им животи за всяко зло, което те са ни причинили?

– Но как, Артуро, как ще направим това? Къде ще ги намерим, – бях оставил вуйчо Курт напълно объркан, без да знае какъв аргумент да противопостави на моята безразсъдна идея. – И дори предполагайки, че бихме могли да го направим, за какво би ни послужило това, за какво би послужило то на Стратегията на *Сиддхите*? Не се ли съгласихме вече, че най-доброто ще бъде да последваме дирята на Нойо Вилка, да изпълним молбата на Белисена Вилка?

– *Шииии!* – изсъсках, поставяйки показалец върху устата си в знак за мълчание. – *Тихо! Всички тези отговори ще получиш сам, когато узнаеш плана.*

– *К...какъв план?* – запита ужасен вуйчо Курт.

– Моят план! Планът, който имам за атаката срещу Демоните! Но засега няма да говоря за това, докато не приключи погребението. Сетне ще ти го изложя и ще го обсъдим.

Без изобщо да е убеден, вуйчо Курт поклати глава с комично безпокойство. Ако не се намирахме в такива трагични обстоятелства, бих се посмял добре на неговите жестове, с които се опитваше да покаже, че е един сериозен човек, попаднал в ръцете на луд.

Глава VII

В 5:30 часа пристигнаха две погребални коли, които пренасяха Каталина и нейните деца. Трите ковчега бяха незабавно поставени до тези на моите родители – нещо, което

вдъхнови оплаквачките да обновят с особен патос своите литании. Петнадесет минути по-късно се появи комисарят Майдана – авторът на този невероятен бюрократичен подвиг.

– Как постигнахте това, комисарю? – попитах аз.

– Е, не беше толкова трудно, имайки предвид, че докладите на съдебните медици вече бяха готови, макар и да не бяха подписани: на никой не се нрави да подпише един доклад, лишен от диагноза. Защото това е, с което те разполагаха: *нищо*. Ще рече, че не знаеха от какво са умрели Вашата сестра и племенниците Ви. Единствената ми заслуга бе да убедя медиците, които току-що бяха дошли в 5:00 часа, че имам поверителна информация, че случаят ще бъде потулен по заповед отгоре. Дори и така, трябваше да събудя един почитаем съдия, за да получа словесното одобрение, че позволява на комисаря да предаде телата; но тъй като докладите на съдебните медици бяха готови, нямаше никаква пречка да се прекрати процедурата и съдията се съгласи да ги приеме сутринта и да подпише разрешението. И така, Вашите злощастни роднини са тук, докторе. И знаете ли с каква диагноза? *Сърдечен удар*. Глупаво е, защото всички сме съгласни, че се касае за едно множествено убийство, но тези медици не успяха да определят причината на смъртта: аз на тяхно място бих поискал едно задълбочено изследване в Университета на Салта, но тъй като бързате толкова да приключите с погребението, нещата ще трябва да останат така.

– Наистина, комисар Майдана. Така ще останат: за доброто на всички, – уверих го аз. – По един или друг начин, убийците ще заплатят за това, което са сторили на моите родители.

– За това исках да говоря с Вас, Сигнагел! – каза Майдана еуфорично, променяйки напълно отношението си. – Извинете ме, ако съм прекалено оптимистичен, – извини се той, – но *обичам* да печеля спорове или басове, особено когато опонентът е едно уважаемо лице като Вас: *това ме изпълва с гордост*, – призна наивно той.

– И какво сте спечелили? – попитах объркан.

– Може би за Вас това не ще бъде важно, но преди да си тръгна аз Ви направих едно предложение, – припомни той. – И все още си спомням Вашите необичайни думи, намекващи абсурдно, че „убийците не са били човеци”. „Ако те са били човешки същества, казахте, бихте приели моята помощ”. Вие го казахте!

– Успокойте се, Майдана, тъй като няма да си противореча! Действително, аз вярвах, че е така, макар по-късно да промених мнението си и сега съм практически съгласен с Вас, че убийците са били човешки същества, извратени и зли човешки същества.

– Браво, д-р Сигнагел! Радвам се, че сте променили мнението си. Сега ще бъде по-лесно за Вас да допуснете, че Аз бях прав. Появили са се нови елементи в този случай, докторе!

– Какви елементи?

– *Свидетели, д-р Сигнагел. Появиха се двама свидетели, които са видяли много добре убийците*, – информира ме той с професионален тон. – В този момент те дават показания и предоставят описанието, което ще позволи да се реконструират лицата на престъпниците: след като бъдат направени фотокомбинираните портрети, ще се разпространят хиляди от тях по цялата Провинция и останалата част от страната, и ще се започне едно оперативно проследяване, за да се засекат техните придвижвания.

Вуйчо Курт беше пребледнял. Аз – обратно – преценявах, че тези новини благоприятстваха моите планове.

– Кои са свидетелите? – поисках да узная.

– Ще Ви го кажа под пълна тайна, защото случаят се счита поверителен. Били са двама охранители от Тютюневата фабрика на 300 метра оттук, които е трябвало да влязат в 0:00 часа и са минали пред входната порта почти в този час. Тъй като са съседни, те винаги изминават пътя заедно, всеки със своя велосипед. И както всяка сутрин, вчерашната също изглеждала спокойна, *докато, стигайки дотук, те видели автомобила*.

– Автомобиля! – извикахме в дует вуйчо Курт и аз. – Какъв автомобил?

– Ахаха! – иронизира Майдана. – Виждате ли, че вашите убийци са напълно човешки? *Дори дотолкова, че се придвижват с една огромна вносна кола*.

– Бихте ли могли да ни дадете повече подробности? – поисках френетично.

– Имайте търпение, докторе, и ще Ви кажа всичко, което зная, което не е много. Към 11:59 или 0:00 часа приблизително двамата мъже минавали с велосипедите си пред тази ферма. Много скоро те забелязали, че по-напред от тях се движи бавно една огромна черна кола; тя вървяла бавно, като че ли търсейки определена къща, и велосипедистите не я изпреварили от чисто любопитство. Така, прочее, те следвали в редица, докато, когато стигнал до портата, автомобилът завил и излязъл от пътя, спирайки да входа. Тогава те успели да разгледат добре неговите пътници: *били двама мъже с „ориенталски вид“*, безупречно облечени в черни дрехи; единият от тях дори слязъл, за да отвори портата и бил ясно видян от двамата. Свидетелите са задържани от вчера по пладне, само че на вас нищо не са ви казали за хода на разпита. Важното е, че им е била показана на монитора на компютъра една етнографска програма и че охранителите са идентифицирали втория персонаж като някакъв вид „турчин“ или лице, произлизащо от Близкия Изток. Какво да

Ви кажа, Докторе? Не съм бъркал много, когато Ви намекнах, че те биха могли да бъдат членове на Моссад.

Не, Бера и Бирса не бяха членове на израелския Моссад, но без съмнения биха могли да бъдат Шефове на тази зловеща „Служба за Разузнаване” или еврейски „Ескадрон на Смъртта”: те бяха във висша степен надарени за това. Бяха действително родом от Близкия Изток, където според Белисена Вилка те са били царе в далечни времена. Не оставаха, прочее, съмнения относно формата, в която Върховните Свещеници на Мелхиседек бяха дошли в Серийос: като „човешки същества”, облечени в модерно облекло и управляващи един луксозен автомобил. Като получи тези новини, вуйчо Курт онемя напълно.

– Каква марка е била колата? – попитах Аз.

– Нито модел, нито марка. Любопитно – свидетелите се съгласявали при даването на едно подробно описание на автомобила, но не успели да разпознаят марката; също така те не забелязали дали колата е имала номер. От декларациите им се заключава, че се касае за една много голяма кола – един „Кадилак“ или „Линкълн”, който, тъй като не е често срещан в нашата страна, е затруднил идентификацията.

Когато Майдана приключи със съобщаването на полицейската информация, която бе придобил за толкова кратко време, той се върна към своето: искаше Аз да му се отплатя със също такава лоялност и да му разкрия каквото знаех за убийствата и тайнствените убийци. Разбира се, Аз не можех да му кажа истината – една невероятна истина от друга страна – и така се оказвах поставен в едно трудно морално положение.

В 7:05 часа дойде комисарят на Серийос. Той идваше да ме поздрави и да изпълни една молба на Майдана, който бе събудил и него в 3:00 сутринта.

– Здравей, Артуро. Добър ден, господин Сангедолсе. Как сте, Майдана? – поздрави той. – Не знаех, че сте приятел на Артуро. Донесох това, за което ме помолихте, но тъй като сте приятели, помнете, че всичко все още се държи в тайна. Съдията се опитва да хвърли светлина по въпроса, който става все по-странен, и още сутринта ще издаде заповеди, които ще ни позволят да действуваме. Дотогава резюмето е секретно.

Той предаде един плик на Майдана, който побърза да го отвори. Съдържаше фотокомбинираните портрети на убийците и различни рисунки, които представяха сцените, видяни от свидетелите.

Портретите показваха две лица с несъмнен ориенталски вид: кръгли, с подчертани скули, тънки вежди, леко монголоидни очи и дебели устни. Бяха гладко избръснати и

изглеждаха лишени от коса. Последното не можеше да се потвърди със сигурност, **защото – необичайно – престъпниците носеха ниско нахлупени бомбета.**

– Има неща, които не се връзват, които не са в съгласие с общите стереотипи на криминологията, – коментира с досада комисарят на Серийос. – Търсим двама жестоки убийци, извършители на избиването на едно безобидно семейство. Двама свидетели ги виждат в часа на престъплението да проникват в къщата. Дотук всичко е правилно, всичко е „*нормално*“. Молим тогава свидетелите да ни опишат предполагаемите злодеи. Те се съгласяват; и тук свършва типологичната нормалност: случаят се изплъзва от всяка обща рамка; нито криминологичната казуистика, нито предходните факти, нито натрупаният опит ни помагат да разберем станалото. В началото се усъмнихме в свидетелите, но сетне бе потвърдена тяхната способност да свидетелствуват: те са безупречни хора, които никога не близват капка алкохол, предвид че трябва да изпълняват една охранителна служба, а като връх на всичко са бивши полицаи, т.е. опитни, обучени да наблюдават фактите и свикнали да дават детайли. Но тяхната история е прекалено невероятна. – Погледнете този образ, в който спътникът е слязъл, за да отвори портата, а водачът е седнал зад волана на черната кола. – Какво са видяли свидетелите? Не двама „*нормални*“ престъпници, които отиват потайно да убият едно семейство, а двама *господа*, облечени елегантно, които влизат, сякаш идват на посещение във фермата на Сигнагелови. Действително, съдията нареди да бъдат прегледани от психиатри вчера следобед, но докладът е позитивен: те са в съвършено психично състояние. Дори се подложиха на един разпит под хипноза, който също даде положителни резултати: а именно – **казват истината**; каквото и да е това, което са видяли, те вярват в това, което казват.

Хвърлих страничен поглед към комисар Майдана, тъй като от всичко това се разнасяше познатият мирис от времето на убийството на Белисена Вилка. Но този не се помръдна; очевидно имаше рационално обяснение също и за любопитното облекло на „*агентите от Моссад*“.

– Вижте това, господа! – настояваше комисарят на Серийос. – Може ли да има нещо по-абсурдно от едни убийци, облечени в черни костюми, с черни обувки, черни шапки – черни бомбета! – черни вратовръзки и бели ризи? Да, знам, че могат да съществуват такива убийци: в Хонг Конг, в Истамбул, в Лондон, в Ню Йорк и хиляди други места по света. **Но тук, в Серийос?** Тъй като се касае за друга класа хора, би било възможно дори да се приеме тяхното присъствие в зоната: например, ако те бяха служители на някоя транснационална фирма, дошли по бизнес, за да заграбят някоя от нашите суровини. Този тип престъпници можем да си представим без усилие. Но в случая, който ни занимава, те лесно се изплъзват от общия стереотип на убийците на земеделци.

Комисарят погледна часовника си и се сбогува:

– Вече трябва да си вървя. До скоро, Артуро; много съжалявам за всичко това. Ще те видя този следобед на гробището. Извинявай за приказките, но Майдана беше този, който дойде да разбърка гнездото на осите: Аз не бих те безпокоял *до след погребението*. Естествено, съдията също иска да говори с теб и скоро ще те повика; когато отmine този трагичен момент, *естествено*.

Последните думи на комисаря на Серийос ми причиниха дълбоко безпокойство. Какво ли щеше да иска полицаят? Убиват моето семейство, а разпитваният щях да бъда Аз?

– Успокойте се, докторе, тъй като това е нищо, – увери ме Майдана. – Проста рутина. Полицията е объркана и ще иска да узнае Вашето мнение. Същото става и със съдията; именно затова той не искаше да предаде телата. Аз бих могъл да Ви дам много хипотези за това, което комисарят не каза и което вероятно се е случило: например, почти сигурно е, че са разпратили по радиото описанието на черната кола и не са успели да намерят местоположението ѝ, нито дори са узнали дали тя е напуснала Провинцията. Това ги обърква; това е един рядък автомобил и те предполагат, че някой трябва да го е видял. *Но те не напредват, защото разследват професионално. Вие и Аз знаем, че, противно на това, което твърдят комисарят и съдията, това в действителност е един класически случай – един класически случай в рамките на Международното Разузнаване и Контрразузнаване.*

Майдана беше убеден в своята теория и Аз трябваше да му дам някакво обяснение без забавяния.

Глава VIII

Осем и половина сутринта. Намирах се в кухнята на фермата в Серийос, закусвайки с вуйчо Курт и комисар Майдана. Спомнях си с тъга, че в това помещение бях видял за последен път моите родители заедно: последен образ от една реалност, която вече нямаше да се повтори; като резултат от пътуването, което щях да предприема онази сутрин, моите родители сега лежах в два ковчега в съседната стая. Споменът ми причиняваше болка, но според вуйчо Курт това беше *слабостта*: Хиперборейските Посветени, Рицарите *SS* – ми каза той в Санта Мария – *не можеха да имат семейство*; а още по-малко да го обичат: това щеше да го превърне в мишена за Врага, да го изложи на сигурно унищожение и – което беше по-лошо – щеше да бъде нашето *слабо място*. По онова време подцених неговите предупреждения, но сега разбирах фатално колко истина имаше в думите му; затова и той настояваше толкова: той, който познаваше Врага, знаеше, както сега го знаех и Аз, че никакъв съвет не е достатъчен, за да се предпази човек от Тях. В продължение на 35 години той се бе лишавал усърдно от това, да вижда своята сестра, за да я защити, и щях да бъда Аз, нейният син, който непредпазливо щеше да я изпрати в ръцете на палача.

От това нещо можеше да полудее човек. Но Аз не можех да полудея. За смъртта на моето семейство Аз носех определена отговорност поради допуснатата небрежност. Но не трябваше да забравям, че обективните убийства ги бе извършил Врагът. Бяхме, прочее, във война: и в Стратегията на тази Война Аз трябваше да изпълня една мисия!

След закуската Майдана щеше да мине за момент през Дирекцията на Полицията в Салта и сетне щеше да си отиде да почива. Беше обещал да се върне в 18 часа за погребението. Но той настояваше за един определен отговор на момента във връзка с неговото предложение за помощ. Според него не можеше да се губи време, тъй като всяка минута, която минаваше, бе едно предимство, което убийците получаваха в своята тактика за бягство. Разбира се, – намекна той, – ако Аз не желаех да заловя материалните убийци, но исках да нанеса удар по подстрекателите, тогава щяхме да можем да говорим друг път, при по-малко драматични обстоятелства, тъй като той гарантираше, че неговата националистическа група също щеше да ме подкрепи.

Не беше необходимо да чака – Аз бях взел решение:

– Комисар Майдана, ще бъдете ли любезен да изчакате само още половин час и да не се обиждате, че ще поговоря насаме с г-н Сангедолсе? – помолих.

– Нямам нищо против, – каза уверено той. Сетне, докато вуйчо Курт се отправяше към стълбата, той се приближи до ухото ми и добави: – Обсъждайте го спокойно, но не мислете, че съм глупав. Наблюдавах го внимателно и бих се заклел, че той не е италианец. Навярно е германец или от някоя северна страна. И може би е Ваш роднина или един от онези нацистки герои, които евреите издирват, за да ликвидират. В най-добрия случай той е тайната цел на ориенталските убийци: една „мисия” на Моссад, защо не?...

Отдалечих се, без да слушам повече. Оказваше се много трудно да се оправям с Майдана: беше интелигентен, обучен и притежаваше интуиция, но упорствуваше в погрешната си нагласа да обхване всички факти в едно повърхностно политическо схващане. Не трябваше да мисля повече за него, а за речта, която щях да кажа на вуйчо Курт.

Срещнахме се в моята стая – място, наситено с болезнени спомени. Вуйчо Курт седна на леглото, а Аз заех един стол. Преди да успее да изрека първата дума, той ме уведоми за своето противопоставяне. Но Аз бях приготвен за неговата реакция, тъй като още преди дни бях разбрал защо Тарщайн го е определял като *инат*.

– Представям си какво искаш ми кажеш, *Neffe*. Откакто се появи полицаят Майдана и ти повярва в невероятната идея за „човечността” на Бера и Бирса, Аз се боя да чуя „твоя план”. И знаеш ли защо? Защото си представям какво е. Но не се безпокой, ще изслушам плана ти и ще го обмисля с най-добрата си воля. Само искам да оставя нещо

установено предварително – един принцип, от който не ще се помръдна, каквото и да става: **Безсмъртните не могат да умират.**

Беше очевидно – „Безсмъртните не могат да умират” и вуйчо Курт, спрял се упорито върху този принцип, не би се съгласил никога с моя план. Нито дори с „най-добрата си воля”. Но, както казах, Аз бях подготвен за неговата реакция и вече бях намерил начина бъдещето да не бъде оставяно на неговата „добра воля”: възхищавах се на вуйчо Курт, но го мислех за напълно способен да изчаква други 35 години преди да предприеме някакво действие. Започнах моята реч:

– Драги ми вуйчо Курт: намираме се пред две гледни точки; и за да можем да се помръднем, едната от тях трябва да надделее над другата. Но никой от нас не ще отстъпи от своята позиция; **и не е уместно да го правим.** Ти – защото, макар и да си прекален инат, притежаваш сили, които никой няма, и едно Инициатическо познание, което следва да се уважава. Аз – защото, каква тавтология!, мога да бъда прав или да греша; никой не знае това, дори и ти. За нещо съм бил призован сега от Боговете, за нещо съм получил Писмото на Белисена Вилка, за нещо съм един фон Зюберман, за нещо понасям това страдание – атаката на Демоните срещу моето семейство; за нещо ще бъдат всички тези неща, но те не са достатъчни сами по себе си, за да решат дали съм прав или греша. Ти си склонен да вярваш, че всичко, което ми се случва е заради теб, но Аз имам една различна идея за мен самия и мисля, че също съществувам; и че ако съществувам, то е за нещо: за онова нещо, което не знаем какво е, но което навярно ще е да успее с моя план, което би предполагало, че ще успее също да изпълня молбата на Белисена Вилка – че ще намеря нейния син, Ноят на Меча на Мъдростта.

Как да узнаем коя е истината? Как да го узнаем, ако – след това, което се случи с моето семейство, и след като узнахме, че Бера и Бирса са се превъплътили, за да атакуват, – Аз никога не бих приел бъдещите ходове да бъдат решавани от твоята „добра воля”, нито пък ще решавам Аз самият? Ще ти обясня **как ще го узнаем.** И прости ми, ако трябва да бъда рязък с теб, вуйчо Курт. Ти постави твоя принцип, от който няма да се отклониш. Е, Аз ще ти изложа моя, от който също така няма да се помръдна: **ще приема само – и ще приема единствено – Волята на Боговете!** Нека Те да решат!

Разбира се, не предлагам едно „Изпитание на Бог” – един Божи Съд⁴³⁰, – за да се установи Волята на Боговете. Защото действително има нещо, на което съм готов да се доверя; това е твоята Чест – Честта на твоя Вечен Дух. **А ти можеш да говориш с Боговете посредством способността Скротра Крѝм**, макар да съм сигурен, че понеже си инат, никога не си я употребявал откакто е паднал Третият Райх. Е добре, говори с Боговете, с Капитан Киев, и се посъветвай за нашето бъдеще, попитай конкретно какви са

430 Изпитание, на което бивали подлагани обвиняваните през Средновековието, за да се установи тяхната виновност или невинност: чрез дуел, огън, нажежено желязо и др. (бел.прев.).

ходовете, които трябва да предприемем! Какъвто и да е отговорът, който Те ти дадат, Аз ще го приема. И ще го приема от теб: **ще повярвам в това, което ти ми кажеш.**

В действителност това, в което имах доверие, бе, че Честта на вуйчо Курт няма да му позволи да ме измами. И ако, въпреки всичко, той ме измамеше, негова работа: Фюрерът, който който му бе предал *Скротра Крѝм*, щеше да се заеме с него. Вместо да го убедя с моето красноречие, с моята реч Аз очаквах да вкарам вуйчо Курт в една диалектическа клопка, която да го принуди да избира между осъществяването на атаката срещу Демоните или това, да предаде Стратегията на Фюрера. Това – ако моят план беше правилен. Но ако той не беше такъв и ако вуйчо Курт ме увереше, че за Капитан Киев той не е такъв, Аз **никога нямаше да го узная**. Разбира се, бях толкова сигурен, че моят план бе добър, колкото той, че разговорът с комисар Майдана ми беше разстроил ума.

За момент вуйчо Курт онемя. Извлякох го от самовглъбението, тъй като имах нужда от неговото одобрение преди да му изложа плана. С цел да не се проваля, прибягнах до един удар за драматичен ефект:

– Какво ще кажеш, вуйчо Курт? Ще говориш ли с Капитан Киев и ще приемеш ли неговото съобщение? Искаш да те моля ли? Не се срамувам да те моля: направи го за мен. Спомни си, че когато беше в Санта Мария и за малко не накара кучетата *дайви* да ме убият, те твърдеше, че ако бях умрял, ти си щял да се самоубиеш: какво може да бъде лошо от това? Или от онова, което ни се случи сетне, когато Демоните изтребиха нашата Фамилия? Да, вуйчо Курт, моля те: **поне веднъж в живота си разхлаби малко своя инат!**

– Почакай един момент, – прекъсна ме той, – защото не е чак толкова лошо. Не бива да преувеличаваш. Твоето предложение ми се струва справедливо и го премам охотно. Ще се възползувам отново от *Скротра Крѝм*, която действително никога не съм използвал от Втората световна война, и ще се опитам да узная Волята на Боговете. Само дето ми е трудно да схвана ползата от твоя план: **Безсмъртните не могат да умират**. Но навярно ти въпреки всичко си прав и наистина трябва да се осъществи твоята **безумна** идея. Сега, ще можеш ли да потвърдиш по-подробно това, което моята интуиция вече ми е показала, за да не възникнат съмнения относно онова, за което трябва да се посъветвам?

Бях го убедил! Птичката беше в торбата! Козлето бе попаднало в примката! Потръпнах от радост, но не направих нито един жест, който да издаде душевното ми състояние, което бе сравнимо с онова на Катон, когато той убедил Сената, че Рим трябва да воюва с Картаген: ако той долавяше моите мисли, това бе нещо, което не можеше да се избегне, но Аз щях да се опитам да не правя нищо, което би могло да го обиди. Въпреки че той не пропускаше възможност да ми посочи, че моят план може да произлиза само от един луд.

– Стратегически, – обясних Аз, – моят план се основава на принципа на двете Реалности, който ти споменах преди. По-конкретно, Аз твърдя, че Демоните, за да ни атакуват, е трябвало **да се спуснат** на плоскостта на Човешката Реалност и това ги е направило уязвими **във въпросната плоскост**. Не е много, но какво повече можем да искаме? Хиперборейската Мъдрост учи, че природата на страха е по същество животинска, т.е. душевна, човешка, присъща на Безсмъртната Душа; и напротив – Вечният Дух е чиста доблест, **не познава страха, който му е същностно чужд**. Добре тогава: Бера и Бирса са две Безсмъртни Души – високо еволюирали, **но природата на страха не им е чужда**; напротив – Те трябва да са способни да чувствуват страх и то много. Кога? Когато биват превъзхождани **по сила**. Това е така, защото Те, като всяка душевна същност, разбират само един език: **този на силата**. Разбира се, Те съзнават собствената си сила и затова не се боят от един враг, за който знаят, че е по-низш **по сила**, каквито са Духовете, оковани в Материята, – каквито са духовните човеци. Затова Те имат основания да не се боят от човеците, **след като самите Те са свръхчовеци**; и е вярно, че ще представлява лудост да се опитваме да атакуваме Бера и Бирса **извън плоскостта на Човешката Реалност**. Но сега случаят е различен, защото Те са се разположили в плоскостта на Човешката Реалност, превръщайки се за момент в човешки същества, излагайки едно слабо място в своята Стратегия: **сега ние можем да ги атакуваме в тяхната човешка слабост така, както Те атакуваха нас**.

Какво ще спечелим, ако, както казваш ти, в крайна сметка „**Безсмъртните не могат да умират**”? Ако въпросът е видян така, както ти го разрешаваш – т.е. **откъм принципите** – в случай, че успеем да отнемем техния човешки живот, ние само бихме успели да развъплътим техните Безсмъртни Души. Тоест: няма да постигнем нищо. Но мисля, че не така трябва да се отговаря на въпроса, тъй като при хващането за един-единствен принцип, се оставят настрана другите принципи, толкова важни, колкото и този за Безсмъртието на Душата, които, ако бъдат разгледани, **могат да ни дадат относително стратегическо предимство**. По-конкретно, имам предвид вече изложения **принцип на страха** и „**ефекта на лавината**”, **който се проявява във феномена на ужаса, т.е. в паниката**: като професионалист в психичните явления, Аз зная много добре, че усещането за страх нараства, следвайки една експоненциална крива, която е обратна на кривата на волята; в една определена точка двете криви се пресичат и тогава страхът надделява над волята или, което е същото, волята се отслабва пред инстинктивната сила и настъпва паниката, по време на която душевното остава извън контрола на разсъдъка – става ирационално.

Моята теория е следната: нормално ние не бихме имали достатъчно сила, за да атакуваме Безсмъртните Души Бера и Бирса и да предизвикаме у тях страх, който да ги обърне в бягство. Но – ненормално – Те са се разположили в плоскостта на Човешката Реалност, въплътили са се в човешки същества, превърнали са се в Свещеници: демонични Свещеници, но в крайна сметка човешки същества с визия, ограничена от

разсъдъка *и от инстинкта на страха*. Срещу човешки същества, колкото и демонични да са те, ние имаме оръжия, с които да се борим, *и достатъчно сила, за да предизвикаме у тях един голям страх; един такъв страх, който да се превърне в ужас; един такъв ужас, който да пречупи сатанинската им гордост – тяхната магическа сигурност, че не могат да бъдат победени от човешки същества – и да вдъхне у тях паника; една такава паника, която да остави Безсмъртните Души Бера и Бирса за миг извън контрол: както в лавината една малка начална сила бива усилвана до една голяма крайна сила, така в една космическа паника един малък начален човешки страх ще бъде усилен в един голям краен ужас, до нивото на Безсмъртните Души.*

Знаеш какво е Времето, вуйчо Курт: чиста илюзия. Единствената реалност на Времето в плана на Създателя на Времето е Началото и Краят на Времето, които са тъждествени. И знаеш какво е сигурността за Мага: изворът на мощта. Магът не може да се съмнява нито веднъж, защото магическата му сила ще пресекне; *магът трябва да вярва винаги, че той е могъщ – с всеки миг по-могъщ: това е „сатанинската гордост“*; един-единствен миг съмнение и тази вяра ще бъде разбита, *„сатанинската гордост – пречупена“*, достигнатата еволюция – изгубена по причина на последващото метафизическо падение. И съгласно моята теория, ако успеем да вдъхнем този миг на паника у Бера и Бирса, *това ще е равносилно на собственото им магическо разрушаване – на тяхното автоматично завръщане в Началото на Времето по причина на мигновената загуба на еволюция*. Не знам дали две еволюирали Безсмъртни Души като Бера и Бирса ще успеят да се завърнат от тази ситуация на пълна инволюция. Но ако трябва да приемем Хиперборейската Мъдрост, трябва да си припомним, че тя учи, че както в Началото на Времето, така и в Края, се намира *Махапраляя* – Не-Проявлението или Крайната Смърт на всичко душевно. Така в Началото на Времето Бера и Бирса ще имат два пътя: единият – *да не влизат във Времето и да се потопят в Махапраляята*; и другият – *да влязат във Времето, принудени да си възвърнат изгубената еволюция „във“ Времето, т.е. проявявайки се монадично в елементалните Светове и сетне еволюирайки до архетипичното Крайно Съвършенство в продължение на еони, достигайки последователно минералното, животинското и човешкото Царства в кръгове и планетни вериги, в Манвантари и Калпи*⁴³¹.

Заключение от моята теория: *Те никога няма да могат да ни нападнат отново.*

Да се осъществи на практика тази теория е възможно посредством моя план, който ще ти обясня по-нататък. Той е много прост и ще започна като определя неговата цел: *да се убият „ориенталските убийци“, т.е. Свещениците Бера и Бирса, в хода на една операция команда*. За да се постигне тази цел е необходимо да се изпълнят четири условия; ще ги назова и сетне ще ти кажа как те могат да се изпълнят: първо – да се разполага с нападателни оръжия с близък обхват; второ – да се локализират убийците;

431 В индуизма: космически цикли на последователните човечества и проявления на вселената (бел.прев.).

трето – да се приближим до Тях достатъчно, за да сме сигурни в изстрелите; и четвърто – да разчитаме на фактора изненада.

Първото условие мисля, че може да изпълним с помощта на комисар Майдана, когото считам отсега нататък – макар ти да не се съгласяваш с моята преценка – за един **пратеник на Боговете**; разбира се, един пратеник, несъзнаващ своята мисия.

Второто не изисква някакво разследване, защото и двамата сме сигурни, че оттук Те са потеглили в посока на чакрата на Белисена Вилка: там именно ще бъде мястото, където ще ги уловим в капан и където във всеки случай трябва да отидем. Само те моля **да потвърдиш** нашето предположение в твоя съвет с Капитан Киев.

Третото зависи от теб – от твоята способност да контролираш и насочваш кучетата *дайви*. Разчитам на тях – на това, че скокът **свади-лунг** ще ни позволи да се приближим на адекватно разстояние, за да не грешим при стрелбата по убийците.

Четвъртото, естествено, зависи от третото и също от теб – от това как ти ще съставиш с *Килхор свади* умствените заповеди, на които ще се подчинят кучетата *дайви*. Логично е, че ако във въпросните заповеди споменеш – само споменеш – Бера и Бирса те ще те засекат, както стана с мен, и ще бъдат предупредени. Факторът изненада изисква, прочее, да не отпращаме булдозите към Бера и Бирса. Как да се приближим тогава? Трябва да се отхвърли възможността да се насочат кучетата *дайви* директно към чакрата на Белисена Вилка, защото се излагаме на риска да не се съгласуваме с правилния момент, т.е. **когато и двамата са в къщата**. Не бива да забравяме, че този момент **вече е отминал**, че убийците **вече са били в чакрата** и че кучетата ще трябва да скачат не само в Пространството, но и във Времето, връщайки се във Времето за точния период. Какво ще направим тогава, за да се приближим изненадващо? Ще отпратим кучетата *дайви* **към автомобила на убийците** – към черната кола, **празна и разположена в чакрата**. Това може да се постигне на няколко стъпки, първата от които се състои в това, да се накарат кучетата *дайви* да идентифицират **още тук, в Серийос**, следата на черната кола. По този начин те ще притежават *in abstractus*⁴³² „идеята” или „името” на черната кола преди да са получили последната заповед. А последната заповед ще бъде една точна математическа конструкция, която да внедри идеята – или кодираното име – на черната кола в контекста на чакрата. Трябва да се помисли за решаването на този проблем, вуйчо Курт! Но съм сигурен, не няма да има непреодолими трудности, тъй като Янтрата е извънредно гъвкава и позволява конструирането на всякакъв вид заповеди, дори и най-сложните такива.

432 Лат. „абстрактно” (бел.прев.).

Глава IX

Вуйчо Курт поиска да остане сам в моята стая. Той щеше да се посъветва незабавно с Капитан Киев чрез своята *Скротра Крѝм* относно това, дали е уместно или не да се осъществи моят *безумен* план. Аз бях убеден, че ако теорията ми е правилна, планът ми ще да бъде одобрен от Боговете, колкото и да не му харесваше това на вуйчо Курт. От друга страна, самият вуйчо Курт изглежда бе изоставил до известна степен своето негативно отношение – когато приключих речта, той само се усмихна, за първи път от два дни, и каза:

– Не бях прав, *Neffe*. Ти не само приличаш на мен, както считах в Санта Мария. Подобен си също и на Конрад Тарщайн. И сега ми напомняш за него, когато той ми даваше, както ти го направи, една от неговите *безумни* мисии. Тогава, след като го изслушах, както изслушах днес теб, ме обхващаше убеждението, че съм попаднал в ръцете на един луд. Но сетне всичко се получаваеше съгласно плановете и трябваше да се предам пред онзи, който имаше „*по-добра стратегическа визия от мен*”. Наистина, бих желал днес да се случи същото и ти да си прав, тъй като го заслужаваш. ***Що се отнася до мен, Аз винаги ще чувствавам, че на тези плановете им липсва нещо, че те са непълни и не могат да дадат добри резултати.*** И ако те действително се довеждат до щастлив край, ***винаги ще ме обзема впечатлението, че успехът не е зависел толкова от плана, от неговото по-голямо или по-малко свършенство, колкото от Божествената намеса – от чудото, което ще ни спаси в последния момент.***

В крайна сметка, такъв си беше моят вуйчо Курт и никой вече не би могъл да го промени. Оттеглих се в съседната стая – тази на покойната Каталина – докато той комуникираше с Лоялните Богове на Духа на Човека.

Бяха изминали не повече от седем или осем минути, но Аз бях заспал дълбоко, когато влезе вуйчо Курт. Може би защото ми се бе натрупала много умора или за да не мисля за Каталина, която преди часове бе заемала тази стая със своите деца, докато бе почувствувала, че кръвта ѝ се трансформира в огън, но истината е, че едвам положих главата си на възглавницата и започнах да сънувам. Беше един символичен сън – странен, но многозначителен: намирах се, без да зная как, в една сграда с множество етажи, свързани помежду си с безбройни стълби; Аз вървах в търсене на нещо и се изкачвах и слизах по стълбите, без да намирам неговото местонахождение; внезапно, след като се изкачих по едни стъпала от зелен камък, Аз усетих едно неуловимо движение в една от стените, която заобикаляше платформата; обърнах се и като погледнах внимателно, разбрах, че онази стена бе в действителност едно огледало; отначало огледалото отрази мен – моя външен вид – и затова онова, което се случи впоследствие, ме завари напълно неподготвен: парализиран от ужас, Аз открих, че един огромен и страховит черен паяк ме

наблюдаваше със също такова внимание; веднага отгатнах, **че този паяк бях Аз самият или нещо от моята Самост, което се отразяваше навън**; преодолявайки страха, който ме обхващаше, протегнах плахо една ръка към огледалото, докато паякът протягаше левия си заден крак в онази посока; върху огледалната повърхност ние се докоснахме; тогава паякът настръхна, сякаш пригответен да жили, и посред моя ужас скочи напред, излезе от огледалото и падна върху мен – вътре в мен, – потъвайки в Дълбината на моята Самост; страховитото преживяване ме принуди да затворя очите си, но сетне ги отворих отново, макар и парализиран, и отново видях огледалото: но то вече не отразяваше паяка, а един чуден и красив Меч; разпознах го на мига – ставаше на дума за Меча на Мъдростта на Дома на Тарсис, който не можеше да бъде сбъркан с друг: с неговите два сокола на гарда, неговия Венерин Камък, спиралната му костена дръжка от рога на еднорогата Мряна и надписа „*Honor et Mortis*“; той беше като одушевен, сякаш надарен с един живот, който надзърташе потайно иззад символичната форма; още веднъж повдигнах ръката си към огледалото, забелязвайки изумен, че сега тя можеше да премине през повърхността; така стигнах до Меча с намерението да го взема, но когато го докоснах, той се преобрази изненадващо и също скочи към мен – влезе в мен – плъзна се в дълбината на моята Самост; но този път това не беше паяк, а една Дама – най-прекрасната, която някога бих могъл да си представя, сравнима единствено с Несътворената Красота на Девата от Агарта, която **влезе повторно в моята Самост** и която видях само бегло – така, както Тя позволяваше да се възприеме Нейният Вечен Живот под символичната Вруническа Одежда на Меча на Мъдростта; в този бракосъчетаващ момент, когато я видях за първи и последен път в живота си, Аз извиках, без да зная защо: „*намерих те отново!*“; и Тя **ме целуна, докато преминаваше**, изгубвайки се в Безкрайната Чернота на моята Самост, оставяйки ме потънал в един неопишуем екстаз – по-студен от всякога, по-твърд от всякога, по-пълнен от всякога: **Леден Камък, Каменен Човек, Жена Кāлиблур, Меч на Мъдростта, Кāли; О, Кāли!**

„О, Кāли!“ – мърмореше, влизайки, вуйчо Курт и ме връщаше към горчивата реалност на погребението в Серийос. Коства ми голямо усилие да си възвърна яснотата на ума след този толкова ярък сън и сякаш в просъница изслушах вуйчо Курт да обобщава посланието на Капитан Киев. Разбира се, той не го направи без да оповести своя личен протест.

– Говорих с Капитан Киев, *Neffe!* Така, както го правех преди 35 или 40 години! И ти беше прав: **уместно е да се изпълни твоят план, стратегически уместно!** Кое то не означава непременно, че планът е добър. Така че не се радвай прекалено, защото Господарят на Венера ми отправи едно предупреждение, **двусмислено като всички предупреждения на Боговете**. Но преди да ти го съобща, ще ти кажа, че **нищо не се е променило** за толкова години, че **за мен всичко остава същото, т.е. в най-непрозрачна мъгла**; и че ми е дошло до гуша от този живот, в който Аз имам сила, но тъй като не разбирам моята сила – тъй като не обхващам Символа на Източника, който Съм, – Аз не

успявам да се впиша рационално в Стратегията – в Голямата Стратегия на Лоялните Сиддхи и Фюрера. Историята се повтори отново; когато казах на Капитан Киев, че нямам вяра в ефективността на този план и дори още по-малко след предупреждението, което ми бе дал, *Той ми каза буквално, че „Аз не разбирам ситуацията“*. Даваш ли си сметка, *Neffe*? – запита вуйчо Курт с тъга, която на мен ми се стори комична. – *Боговете потвърждават диагнозата на Тарщайн, на фон Гросен, на кѐуликите и на толкова други!* Аз не разбирам ситуацията – *никоя ситуация*, както изглежда. Това го знам и то ме изпълва с тъга, но те изглежда не дават пукната пара за моята тъга: достатъчно и предостатъчно им е това, което им носи моята сила, за да осъществят своите *безумни* планове, въпреки че Аз да не ги разбирам. И Капитан Киев споделя това отношение: *моята функция не е да разбирам, а да действам – да изпълнявам заповедите буквално*. За да разбират Стратегията са хората като Тарщайн и теб – подобните на каситския Цар Нимрод – лудите, които планират и успяват да продължат да водят войната в Небето, превземайки Небето със щурм. Разбира се, с необходимото съдействие на нас, силните, които не знаем как да приложим силата, които *„не разбираме ситуацията“*, но трябва да прилагаме цялата си сила, за да спасим кожата на Мъдрите.

И той продължи да протестира така още доста време, докато Аз го слушах търпеливо. Накрая стигна до това, което ни интересуваше спешно:

– Накратко, *Neffe*, поради липсата на по-добро разбиране, ще се позова на принципа, който за мен е най-ясен: *Безсмъртните не могат да умират*. И тук идва предупреждението на Капитан Киев. Като цяло, Той одобри това, което ти предлагаш да се направи, но ми каза тези загадъчни думи: *„когато приключите операцията, ще видите онова, за което не сте помислили в началото, но което, ако го бяхте видяли в началото, би ви попречило да завършите операцията“*. Кажете ми ти, комуто Боговете се доверяват, какво искаше да каже Той с това двусмислено предупреждение?

– Драги ми вуйчо Курт, трябва да бъда толкова искрен, колкото ти: не знам със сигурност, но предполагам, че ни съобщава за *един недостатък* в плана; за нещо – някакъв важен детайл, *който Аз съм пропуснал и който, ако го бях съобразил, навярно бих се въздържал да продължа напред*. Но дори и така Той ни съветва да действаме и така ще направим. Но Аз не ще престана да разглеждам въпроса от всички страни; ще обмисля плана хиляда и един пъти, за да се опитам да открия това, което е скрито за моята стратегическа визия: не би ми харесало да получа една изненада накрая; и не бих рискувал за нищо на света, ако не бях убеден, че ще победим. Изненадата, вуйчо Курт, трябва да я получат убийците! Ние трябва да владеем всички променливи на атаката, за да не бъдем изненадани на свой ред! И кълна се, че не ще оставя неразгледан нито един елемент, докато съм придобил пълна убеденост в сигурността в операцията!

Четиридесет и пет минути след като се бяхме качили горе, ние се върнахме заедно при комисар Майдана: той спеше мирно на дивана, където го бяхме оставили. Вуйчо Курт ме попита докато се спускахме по стълбите за тактиката, която щях да възприема, за да получа от него особената помощ, от която се нуждаехме.

– Мислил ли си какво ще му кажеш? Няма да му даваш детайли за операцията, нали? – заля ме със своите съмнения той. – Виж, *Neffe*: Аз нямам вяра на него, нито на тези като него. Те са подложени на голямо идеологическо объркване и не могат да бъдат истински Другари: днес са с теб, а утре не знаеш на кого ще служат.

– По-полека, вуйчо Курт, по-полека! – опитах се да го успокоя. – Не отхвърляй така този, който представлява единствената ни подкрепа. Тук, в Аржентина, той е от най-добрите, които има: вече не сме в Третия Райх! Онова мина! Фюрерът *вече не е видим, за да събуди безграничната преданост, която ти чувствуваш*. Фюрера го виждаме само ние, Посветените! И ние не можем да изискваме от тях да се държат като Рицари *SS*, ако те са принудени да живеят в света на Универсалната пред-Синархия: спомни си, че ти самият си предпочитал да умреш, отколкото да оцелееш в този свят! Бъди, прочее, малко толерантен; и не се безпокой, защото *ще му кажа само това, което той иска да чуе*. Разбери, вуйчо Курт, че не аз бива да лъжа; но също не мога да му кажа *цялата истина*. Ще му разкрия, тогава, *част от истината – онази част, която той желае да узнае и която нас не ни засяга, че той ще знае*.

Събудих Майдана с чаша кафе в ръка. Той се извини за своята „липса на контрол“ и се свести за миг. Пиеше кафето като вода и за няколко минути погълна три чаши, докато слушаше моето предложение.

– Ще Ви говоря като Другар Националист, комисар Майдана, – обявих аз. – С моя приятел се съгласихме, че Вие действително можете да ни окажете този вид помощ, от който се нуждаем. Разбира се, за да стигнем до съгласие, ще трябва да поставя някои карти на масата; и така, прочее, ще започна с убийството на Белисена Вилка. Преди всичко, ще Ви посоча мотива на престъплението: *нейният син Нойо Вилка*. Убийците се опитваха да установят местонахождението на Нойо Вилка. Защо? Защото младежът е един агент от Разузнаването, инфилтриран в подривните организации.

– Знаех си, че има нещо конкретно във всичко това! – възкликна триумфиращо Майдана. – Зад толкова безумие и изобилие от лъжливи следи, трябваше да има някакъв специфичен мотив, който се стремят да укрият.

– Действително, – потвърдих аз. – И знаете ли за кого работеше Нойо Вилка? Не за друг, а за аржентинската Армия. Нещо повече: той беше един армейски офицер, капитан от G-2⁴³³.

433 G-2 – Военното Разузнаване (бел.прев.).

– Богородице! – възкликна той. – И защо тези данни не фигурираха в полицейските протоколи за Белисена Вилка?

– Защото една могъща синархична организация, която функционира във всички нива на Армията, се е заела да потули информацията. Не забравяйте, че именно Армията я въдвори в лудницата. Към въпросната организация, съставена *не само от евреи*, принадлежат убийците на Белисена Вилка и на моето семейство. Това, което Вие трябва да узнаете, тъй като то ще Ви позволи да откриете връзката между двете престъпления, е че Нойо Вилка се укрива като беглец, защото Синархията възнамерява да го ликвидира, за да му попречи *да приложи на практика своето свръхсекретно знание*. И че преди да умре неговата майка ми даде ключовете, за да го намеря.

– Сега всичко се изяснява! – повярва Майдана. – Поздравявам Ви, д-р Сигнагел! Вие сте истински мъж: борите се само за националната кауза и интернационалните убийци Ви накараха да заплатите скъпо! Добре направихте, че ми се доверихте. От този момент можем да работим заедно срещу тази организация и също така да помогнем на Нойо Вилка.

– Не избързвайте, Майдана, защото не така виждам нещата, – възпрях го Аз. – Услугата, която ще Ви поискаме, не се състои във Вашата помощ и тази на групата Ви, а в друго нещо. В този смисъл *и за момента* Вие ще останете извън нашите действия: това ще бъде основата на споразумението; без дискусии: *приемате го или го отхвърляте*. Предложението ми е следното: Нойо Вилка принадлежеше на една свръхсекретна националистическа група от Армията. Аз познавам неговия контакт и съм склонен да Ви го разкрия, с което Вашата група и тяхната ще могат да се съгласуват, за да работят заедно. По този начин Вие няма да останете извън случая, но действително – и за момента, повтарям Ви, – ще трябва да ни оставите ние да действуваме срещу убийците.

– Какво искате да кажете с това „за момента“? – поиска да знае Майдана, който не се хващаше лесно.

– Искам да кажа, че ограничението, което Ви поставям, е временно, мотивирано от презумпцията, че ние ще имаме повече възможности за успех, ако действуваме сами. Но това, че Ви се доверяваме, го демонстрира контактът, който ще Ви дам. И освен това ще Ви дам *моята честна Дума, че ако нашата акция се провали и остане друга възможност, ще се обърнем без колебание към Вас*.

– По принцип приемам, – съгласи се Майдана. – Кой е контактът?

– Преди това трябва да ме уверите, че ще изпълните услугата, за която ще Ви помолим, – предупредих го.

– Добре де, кажете ми най-сетне за какво става на дума! – изиска раздражен той.

– Оръжия, комисар Майдана. Имаме нужда от поне две оръжия колкото се може по-скоро.

– Какъв вид оръжия? – попита той, колебаейки се; и добави – Не знам защо не оставите това в ръцете на професионалистите, докторе. Вие действувате извън своята специалност; това е все едно Аз да се заема сега да извършвам психиатрични лечения.

– Вече Ви казах, Майдана, какви са условията на споразумението: *приемате го или го отхвърляте.*

– Нямам алтернатива, Сигнагел! Разбира се, че мога да ви дам оръжия. Имаме всякакъв вид оръжия! Кажете ми само какъв проклет вид оръжия искате.

– Имаме нужда от един вид оръжие, което да е много ефикасно на близки разстояния, което да разкъсва тялото. Два помпови пушки ще бъдат идеални, – предложих Аз.

– Мога да ви дам две „Итаки” още този следобед. Какво друго?

– Ами... муниции за пушките и... възможно ли е да се намерят също и пистолети? – давах си сметка, че ми липсваше военно обучение, за да мога да поискам нещата с яснота. Вуйчо Курт, който беше специалист по темата, оставаше мълчалив, за да не привлича внимание върху своите познания.

– Пистолети? Имаме стотици пистолети на Ваше разположение; но ако ми позволите да се намеся с моя опит по този въпрос, струва ми се, че най-доброто ще бъде да ми обясните какво мислите да правите и да ме оставите Аз да се заема с екипировката.

Разбира се, не можех да му обясня плана. Но наистина можех да му дам някои общи детайли.

– Става на дума за една операция командо срещу убийците.

– Какъв вид операция?

– Засада, – определих Аз.

– Е, тогава няма да се нуждаете от никакви пистолети, а от картечни пистолети. И също така трябва да носите осколочни гранати. Вижте, Сигнагел, ще ви приготвя два екипа на *SWAT*⁴³⁴, подходящи за една операция от този тип. Там, където ще действувате, ще можете ли да носите на гръб една бойна раница?

434 *S.W.A.T.* (абр. от англ. *Special Weapons and Tactics* – „специални оръжия и тактики”) – спецчасти на полицията, предназначени за изпълнение на опасни операции (бел.прев.).

– Да..., мисля, че да – отговорих. Погледнах с крайчеца на окото вуйчо Курт и видях, че той кима. – Какво значение има това?

– Ами това, че тези раници, които ще ви дам, имат всичките необходими джобове, пръстени и куки, – обясни той. – Ще носят картечните пистолети, които са много малки, въпреки че изстрелват по хиляда куршума в минута, в един кобур, и ще прибъгват до тях само в случай на необходимост, предвид, че ще носите „Итаките” в ръце. „Итаките” могат да се употребяват с ремък за рамото или с кобур на крака, но за случая ви препоръчвам ремъка. Имат капацитет за 8 патрона, което ви дава една адска огнева мощ; едно зареждане би трябвало да ви стигне за една засада, но ако искате да поддържате престрелка, ще намерите повече патрони в куртката. Също така в другите джобове ще има резервни пълнители за картечните пистолети, а на пояса – десет осколочни гранати. За в случай, че сте принудени да взривите нещо, ще ви снабдя също с две буци тротил с електронен детонатор всяка, които също ще бъдат поставени в куртката. Екипът Ви ще се допълни с два ловни ножа, чиято кания е пришита от вътрешната страна на куртката. Съгласен ли сте, д-р Сигнагел?

– Кога ще можете да ми предадете подобен екип? – попитах възхитен.

– Още този следобед. Сега ми дайте името на контакта.

– Капитан Диего Фернандес. През 1978 г. е бил разпределен в Тукуман. Той не ме познава и сигурно не знае какво е станало с Белисена Вилка от три месеца. Няма да откаже да говори с Вас, когато узнае, че се опитваме да защитим неговия Другар.

Глава X

В 18 часа се извърши мъчителната процедура на погребението. Сигнагелови притежаваха един просторен мавзолей в местното гробище и там бяха поставени петте ковчега: на кремацията не се гледаше с добро око от селските свещеници. Погребалната колона премина първо през църквата съгласно обичая и там се отслужи една меса за „вечния покой на техните Души” – Голенска формула, все тъй изисквана от етикета. Старият свещеник – приятел на моите родители – се опита да ме утеши за претърпяната безмерна загуба и намекна завоалирано, че моето отдалечаване от Църквата би могло да бъде свързано с настоящото нещастие. Обещах да се върна на неделните меси, както когато бях дете, да се изповядвам и да вземам причастие, докато добрият човек остана доволен.

Една голяма тълпа, полу-любопитна полу-тъжна, се събра в гробището, за да се сбогува с тленните останки. Там бяха, точни на минутата, Майдана и комисарят на Серийос. Последният ми предаде предвидимата призовка.

– Съжалявам, че те безпокоя в този момент, Артуро, но разбираш, че трябва да изпълним едно задължение. Утре можеш да дойдеш да подадеш показания в участъка. Това е в 11 часа: ще те очаква съдията, който също иска да те разпита.

Обещах да се явя навреме и комисарят се оттегли доволен. След последната молитва, свещеникът също си тръгна и след него хората се разпръснаха, не преди да ми предадат отново своите съболезнования. Когато заключвах мавзолея, оставахме само вуйчо Курт, Майдана и Аз.

Събрахме се отново във фермата. С крайна предпазливост Майдана свали четири торби от самолетна тъкан, които съдържаха екипите *SWAT*. Даде ни хиляди препоръки за предпазливостта, с която трябваше да боравим с този материал, и някои обяснения от практически порядък. Имаше всичко обещано и дори повече: беше добавил кубинки, панталони, ризи и барети, с други думи пълно облекло на командо, оцветено в камуфлажни тонове.

– Аз изпълних моята част от уговорката, – заяви той. – И ви желая късмет в операцията. Понеже се заех да осигуря това за толкова кратко време, не успях да си почина, така че вече ще си вървя, защото едвам се държа на крака. А! Разучих относно офицера Диего Фернандес! Той още е на служба. Сега е майор от G-2 и е назначен в Разузнавателен Батальон 702 в Буенос Айрес. Утре или в другиден ще отида лично да говоря с него.

– Е добре, сбогом Другари! – сбогува се тържествено той. – А! И друго нещо, за което вече забравях! Когато се върнете, д-р Сигнагел, ще ми изясните ли онези два неясни момента от случая на Белисена Вилка – онези ирационални факти, които спъваха цялото разследване? Имам предвид историята с убийството в херметически затворената килия и въжето с медальоните, използвано за удушаването. Знаем, че съществуват ритуални престъпления и че тези, които ги практикуват, са именно членове на синархични организации. Но какво значение е имало да се придава Ритуална форма на смъртта на една бедна умопобъркана или на множественото убийство на Вашето семейство? Това е, което не успявам да разбера.

Погледнах го обезкуражен. Как да му обясня, че Ритуалите ще бъдат действени, ако тези, които ги изпълняват, са Магове от нивото на Бера и Бирса? Той трябва да бе прочел разочарованието по лицето ми, защото дигна ръце в израз на „*stop*” и се отдръпна, усмихвайки се, към колата си.

– Не сега, не сега, докторе. Вие също сте толкова уморен, колкото и Аз, и не е удобно да продължаваме с хипотезите, а да вървим да спим колкото се може по-скоро. **Когато се върнете**, Ви казах. Ще видите, че тогава ще намерите начин да ми го обясните!

Той си тръгна веднага и никога повече не го видях.

Погребално мълчание се бе спуснало над фермата през онази нощ. Вуйчо Курт се занимаваше един час да разучава оръжията, докато Аз употребих това време, за да погребам Кануто. Моето вярно куче бе получило нещо като мълния през средата на тялото – навярно един удар от Дорджето – и беше разкъсано на парчета: вече никога нямаше да ме очаква на портата, за да ми демонстрира своята привързаност през онези двеста метра до къщата, които принадлежаха единствено на него. И вече никога нямаше да видя моите родители и моята сестра с нейните деца в края на пътя. Проклети Демони Бера и Бирса! Проклети Свещеници на Единния Йехова-Сатана! Проклети Сакрални Жертвоприносители! Скоро, много скоро ще се видим лице в лице отново и ще си уредим сметките. Не с „Бера и Бирса”, понеже, както повтаряше вуйчо Курт, „Безсмъртните не могат да умират”, но наистина с „ориенталските убийци” на моето семейство – човешкото проявление на Бера и Бирса. Те щяха да познаят моята ярост, тази на вуйчо Курт и тази на всичките членове на Дома на Тарсис, които Те бяха убивали, измъчвали и преследвали, и които сега изглежда ми идваха на помощ и ме окуражаваха. Защото ако бях имал сила на волята, за да се наложа на вуйчо Курт и да го принудя да приеме моя план, то сигурно бе заради това: защото бях сигурен, че да се елиминират ориенталските убийци беше, над всичко друго, един въпрос на Чест; и Аз осезаемо чувствавах, че в този копнеж ме съпровожда духовно Домът на Тарсис. Виждах ясно Белисена Вилка и чувах как тя ми говори, позовавайки се на последните думи от своето писмо, и ми казва: „*Да, д-р Сигнаел! Въпрос на Чест е да се ликвидират Бера и Бирса! Те са допуснали грешка и Вие трябва да се възползвате от това; Домът на Тарсис Ви съпровожда във Вашето решение! Сега ще покажете, че сте един Кшатрия! А сетне, много скоро, ще се видим отново по време на Последната Битка, или във Валхала!*”.

Духът на Белисена Вилка ме водеше, бях сигурен в това. Навярно Тя беше, която бе довела така навреме комисар Майдана в Серийос. Приключих с погребението на Кануто в подножието на любимото ми лапачо и се върнах в къщата.

Вуйчо Курт се бе оттеглил в горната стая, отнасяйки със себе си цялата екипировка. Аз пийнах поредното кафе за деня и изгасих последователно светлините, докато стигнах до моята стая, т.е. стаята, която принадлежеше на Каталина, и потънах бързо във възстановителното безразличие на съня.

Глава XI

На 6 януари 1980 г. бе убита Белисена Вилка.

На 21 януари 1980 г. преживях духовния екстаз на Девата от Агарта.

На 28 януари 1980 г. узнах, че съм имал един вуйчо Курт фон Зюберман и потеглих към Санта Мария.

На 21 март 1980 г. вуйчо Курт приключи разказа за своя живот и в онази нощ Аз бях засечен от Демона Бера.

На 22 март 1980 г. в 0:15 часа Демоните се опитват да изстребят Фамилията на фон Зюберманови. В резултат на това умират всички членове на фамилията, с изключение на вуйчо Курт и мен.

На 22 март в 8:00 часа пристигнахме в Серийос, за да открием едно петорно убийство, съгласно полицейската версия.

На 23 март в 0:30 идва комисар Майдана, за да ми предаде своите съболезнования и да предложи въоразена закрила.

На 23 март в 5:45 часа комисар Майдана ни информира за съществуването на „*ориенталските убийци*” и тяхното странно превозно средство.

На 23 март в 7:05 часа комисарят на Серийос ни показва фотокомбинираните портрети на ориенталските убийци. В онзи час вече бях замислил моя план до последния детайл.

На 23 март в 8:45 часа убедих вуйчо Курт да се посъветва с Капитан Киев за моя план.

На 23 март в 10:30 часа сключихме споразумение с комисар Майдана: той ще ни предостави материална помощ в замяна на това да остане в случая.

На 23 март в 20:00 часа комисар Майдана се оттегля от Серийос, след като ни предава екипите на команди; нямаше да го видя отново.

На 23 март в 23:00 часа си легнах да спя, за пръв път от съдбовната нощ на 21-и.

На 24 март в 11 часа се явих в полицейския участък на Серийос и дадох моите показания. Не беше много това, което знаех за убийците, и в това те не се съмняваха, тъй като бяха потвърдили моето алиби: за целта изпратили двама полицаи, които изминали обратния път до Санта Мария, събрали свидетелства за нашето пътуване от 0:30 до 8:00 часа, разпитали телефонната операторка, която разпозна моя глас от честите ми обаждания до Серийос, и разпитали Хосе Толаба и неговата съпруга – икономите на вуйчо Курт. Не, в моето отсъствие от сцената на престъплението те не се съмняваха, нито пък подозираха вуйчо Курт; *това, което препологаха – както полицията, така и съдията, – беше, че Аз зная мотива на убийството, което те бяха отписали като обикновено престъпление.* Би ли могло да се касае за грешка? Беше ли имало някаква неизвестна политическа цел? Къде се намирах Аз? Какви бяха моите идеи и дейности? Защо се бях

отдалечил от Църквата? Родителите ми бяха ли получавали заплахи преди това? Беше ли имало изнудване?

Така, измъчвайки ме с подобни въпроси, те ме задържаха до 5:00 часа следобедта и обещаха отново да ме повикат.

На 24 март в 10:00 часа, докато Аз се приготвях да отида в участъка, вуйчо Курт започна да работи с Ин и Янг. Когато се върнах следобедта, кучетата *дайви* вече бяха успели да изолират следата на черната кола: вуйчо Курт я бе обозначил с една ключова дума и, утвърждавайки я ментално, той ми демонстрира по ефикасен начин как кучетата *дайви* се отправят директно към мястото, където тя е била спряла.

25 март вуйчо Курт посвети изцяло на конструирането на заповедта с *Килкхор свади*: цялата операция зависеше от точността на тази заповед и неговата педантичност се оказваше разбираема. Той употреби само няколко часа, за да съгласува с мен движенията, които щяхме да изпълним пред нашите врагове. Например, уговорихме се, че той ще стреля пръв и винаги наляво, докато Аз трябваше да покривам дясната страна.

25 март Аз посветих изцяло на това да уредя функционирането на фермата.

Едни съседни се съгласиха охотно да се заемат с лозята и бъдещия гроздобер срещу участие в продукта от реколтата; това нямаше да бъде трудна задача, тъй като татко беше уреидил добре производителните механизми и цялата работа се свеждаше до управлението на полето и надзора на работниците. Подписахме един импровизиран договор, в който Аз включих една клауза, напълно извън обичайното: те щяха да се заемат да почистят винарната *и да изпомпат 20-те хиляди литра катран в един от кладенците на фермата, чиято вода бе пресъхнала преди години и чийто отвор все още беше свързан с една щерна*. Направих това, защото не можех да поемам рискове Катранът да бъде продаден или използван за горене: *не забравях нито за миг, че онова езеро от асфалт съставляваше органичен синтез на нашата кръв, която представляваше кръвта на Фамилията фон Зюберман*.

Накрая, на 25 март в 18:00 часа, придобих единствения елемент, който вуйчо Курт поиска, за да допълни тактическия екип: една тefлонена гарафа с херметична запушалка, напълнена с пет литра сярна киселина.

На 26 март 1980 г. бяхме готови за започнем операцията.

Глава XII

Бихме могли да действваме онази същата сутрин, но вуйчо Курт предпочете да изчака свечеряването и да използва деня за преглеждането на „Операция Бумеранг“ до последния детайл. Бяхме я кръстили по този начин отчасти на шега и отчасти на сериозно, предвид че аналогично на онези австралийски оръжия ударите на Бера и Бирса щяха да се върнат срещу тези, които ги бяха хвърлили.

В 19:00 часа вече носихме екипите и се приготвихме да тръгваме. В 19:30 часа излязохме от къщата, тъй като гаснещият здрач нямаше да позволи на никого да се удиви, виждайки ни облечени във военни облекла. Лежащи до лапачосите, булдозите представляваха образ на кучешко спокойствие. Ние също запазвахме хладнокръвие. И вече не мислехме за нищо. Познавахме всички детайли на това, което трябваше да направим, и единствената ни грижа беше да действваме колкото се може по-скоро.

Вуйчо Курт взе поводите на кучетата *дайви* и ги постави в готовност. И двете се изправиха рязко и, движейки се с чудна синхронност, напрегнаха мускулите си и вдигнаха глави нагоре, сякаш надушвайки във въздуха една невъобразима следа. Аз оставах зад вуйчо Курт; носех на гърба си привързана със шнурове гарафата с киселина, а от рамото ми висеше готова за стрелба неумолимата „Итака“. В крайна сметка бяхме решили да облечем униформите на командоси, тъй като те бяха неocenимо по-практични за действие, макар че по-късно да щяха да представляват проблем, ако бъдехме видяни от други хора. Но какво значение имаше този риск пред възможността да ликвидираме ориенталските убийци? Ако сполуката на оръжието се обърнеше срещу нас, завръщане нямаше да има; а ако излезехме победители, вече щяхме да намерим начин да си набавим други дрехи. А нима убийците не бяха също дегизирани, без ги интересува ни най-малко това, което могат да си помислят свидетелите?

Имах, прочее, двете ръце свободни с цел да изпълня инструкциите на вуйчо Курт: *„Трябва да се хванеш за кръста ми веднага след като започна да се издигам“. „А когато се намираме в пространството, не забравяй, че ще трябва да съсредоточиш през цялото време вниманието си върху мен: не бива да се разсейваш нито за секунда, защото се излагаш на риска да се отделиш от мен и да се изгубиш в някой от безбройните Светове на Илюзията, които ще прекосяваме“. „След като излезем от обичайния контекст на нашия живот, единственият начин двамата да оставаме заедно, съвпадайки във Времето и Пространството, е да поддържаме помежду си една волева връзка: и това е, което ти ще правиш, държейки ме във визуален и тактилен контакт“.*

Изглеждаше, че вече щяхме да потегляме и аз се приготвих да го хвана за кръста, в момента, в който се помръдне, но той се обърна отново към нем, за да ми даде допълнителни препоръки.

– Държиш ли пушката под ръка? Веднага, след като стъпиш на земята в чакрата, трябва да се пуснеш и да вземеш оръжието!

– Да, вуйчо, да.

– *Neffe* Артуро? – повика ме той с друг, странно емоционален тон.

– Да, вуйчо Курт.

– Може би този е последният път, когато се виждаме. Не искам да бъда песимист, но за всеки случай, нека се сбогуваме тук!

– Неее, не! – извиках ужасен, опитвайки се да прогоня злостокните мисли. След това, което се бе случило с моето семейство, аз не можех да помисля без да потръпвам за възможността да изгубя също и вуйчо Курт. – Нищо лошо няма да ни се случи, мили вуйчо Курт: победата е сигурна! Ще бъдем като бумеранг, който се връща в ръцете на онзи, който го е хвърлил, нанася обратно своя удар и спира!

Но моите аргументи не послужиха за нищо. Вуйчо Курт вече се беше обърнал напълно и ме прегръщаше прочувствено.

– Сбогом, *Neffe*! – каза с носталгия той. – Животът не ни даде възможност да се опознаем по-добре. Въпреки това, беше много хубаво да ми гостува в Санта Мария през тези месеци. Ти ми възвърна вратата в Хиперборейската Мъдрост като донесе отговорите, които бях очаквал в продължение на 35 години. Сега ще рискувам последните си сили в най-безумната от всички мисии, с която някога са ме натоварвали. И това също е необходимо за Стратегията на Фюрера; както винаги, не разбирам защо, но знам, че е така. Сбогом, *Neffe* Артуро! Ще се видим накрая: **в края на Операцията „Бумеранг” или когато настъпи Последната Битка.**

Гърлото ми се стегна на възел; нямах куража да му кажа сбогом. Само го прегърнах силно.

Но вуйчо Курт продължаваше да бъде все така твърдоглав както винаги.

– Е, да тръгваме, – предложи той. – Помни само, че каквото и да стане, аз не ще се отклоня от единствения принцип, който разбирам.

– Да, вече зная, вуйчо Курт, в името на Вотан, не ми го повтаряй отново! **„Безсмъртните не могат да умират”!**

Беше 19:45 часа на 26 март 1980 г. и в Серийос вече се беше стъмнило достатъчно. Вуйчо Курт даде първата заповед на Ин и Янг и феноменът започна да се произвежда на мига: кучетата *дайви* се издигнаха бавно нагоре, заедно с вуйчо Курт, който изглеждаше, че разполага с една действителна опорна точка под краката си. Тази опорна точка не ме

достигаше и затова побързах да го хвана за кръста, оставяйки буквално висящ в пространството без никаква опора и установявайки, че вуйчо Курт се присвива, влачейки моето мъртво тегло.

Издигането продължи няколко секунди, докато изгубих понятие за височината. Междувременно успях да зърна с крайчеца на окото си короните на лапачосите, покривите на фермата и в един кадър – селото Серийос, осветено изкуствено от уличните лампи. Ние не се движехме равномерно, а издигането ни се ускоряваше колкото повече набирахме височина. В един даден момент вуйчо Курт оформи пълните умствени заповеди от отвъд Кула и Акула, и кучетата *дайви*, без да спират своето движение, осъществиха полета *свипа-Лунг*. Заповедта, произлизаща от Вечния Дух, имаше ефекта на камшичен удар и не само за кучетата *дайви*: Аз също го усетих; и изпитах *моцта* – страховитата мощ, която е способен да прояви един Хиперборейски Посветен, един Човек-Бог.

Ако трябва да говоря за времето, бих казал, че полетът през Времето и Пространството трая не повече от секунда. Въпреки това, онова потапяне в най-непроницаемата чернота не предаваше усещане за време, а за вечност – за пребиваване отвъд живота и смъртта, отвъд всяко протичане.

След онзи миг без време, в който без никакво съмнение получих впечатлението за скок, започна едно забавящо се спускане, по време на което различих отново обичайните предмети – небеса, планини, къщи, дървета, светлини. Пътуването се състоеше, прочее, от три фази: първата – на ускоряващо се издигане с постоянно възприемане на небето и звездите; втората – на скока *свади-Лунг* собствено казано, през която освен вуйчо Курт, не възприемах никакъв контекст; и третата – на забавящо се спускане, в която, успокоявайки се, открих отново над мен космическата утроба на звездното небе.

Беше 22 или 23 часа от 22-я ден на март 1980 г., когато краката ми докоснаха почвата в чакрата на Белисена Вилка в Тафи дел Вайе. Стъпих на твърда земя и въпреки това колената ми се олюляха малко, докато се приземи вуйчо Курт, чиито крака бяха във всеки момент един метър по-високо от моите: напомням, че Аз пътувах „*висящ*” от кръста му.

Но веднага след като си възвърнах равновесието, Аз се пуснах от вуйчо Курт и грабнах „*Итаката*”. Още не бях успял да се ориентирам, когато се подчиних на един негов жест, с който той ми посочваше да се наведе. Всичко бързо придобиваше смисъл за мен: бяхме прикрити зад един огромен черен автомобил. Автомобилът на ориенталските убийци!

Вуйчо Курт ми даде знак с пръст на устата да мълча и след това посочи напред, отвъд колата. Надзърнах над покрива и съзрях една къща на не повече от тридесетина

крачки, изливаща обилна светлина към външната чернота през една редица от три странични прозореца. Както изглежда, колата беше спряла успоредно на ъгъла на къщата, което ни позволяваше да виждаме освен прозорците от едната страна, също и входната врата, разположена от другата. Затворената врата се очертаваше върху плоскостта на стената под четиридесет и пет градуса наляво; и дотам трябваше да стигнем.

Несъмнено разполагахме с фактора изненада. Кучетата се бяха притиснали до земята като змии по умствената заповед на вуйчо Курт и оставаха там. Щяхме да тръгнем към вратата, за да започнем атаката, когато един човешки вик – един рязък вопъл на болка – ни прикова на място: вътре измъчваха някого! Тогава се втурнахме към вратата колкото можехме по-тихо.

Докато се приближавахме, една пронизваща и сладникава миризма бе първото нещо, което привлече вниманието ни. Беше един аромат като дим от сандалово дърво или тамян и той изглеждаше толкова неуместен там, че се спогледахме объркани. И двамата разпознахме веднага тази миризма, тъй като я бяхме възприемали преди, при различни и драматични обстоятелства: вуйчо Курт в тибетската долина на Катрана, а Аз – в килията на Белисена Вилка през нощта на нейната смърт. Но това трая само един миг, защото онова, което последва, погълна цялото ни внимание.

Глава XIII

Но беше ясно, че онова не бяха обикновени човешки същества. По средата на пътя, когато още не се бяхме отдалечили от плоскостта на вратата и не бяхме напълно видими от нея, тя се отвори внезапно, за да пропусне двама мъже с огромна физическо телосложение. Единият скочи навън, а другият остана на прага: контрастирани спрямо вътрешната светлина, ние виждахме пред нас двамата ориенталски господа, безупречно облечени в своите английски костюми с фина изработка.

Първият, който излезе, беше Бера, носещ една дръжка с две кълба – фаталното Дордже. Той мигновено повдигна оръжието към вуйчо Курт, докато лицето му се изкривяваше от ужас. Разбрах, че човешкият Демон не виждаше вуйчо Курт, а Знака на Източника – Абсолютната Истина на Духа, която разлагаше Същностната Лъжа на собственото му илюзорно съществуване.

Въпреки всичко, той щеше да изстреля смъртоносния лъч, но вуйчо Курт бе побърз. Тичайки, почти без да се прицелва, той дръпна спусъка веднъж; и това беше достатъчно. Изстрелът улучи Бера в средата на гърдите, повдигна го на един метър височина и го повали на няколко метра по-нататък. Същевременно Аз, който не бях точно професионален командо, спрях, прицелих се и стрелях два пъти, улучвайки Демона Бирса в стомаха и гърдите. Осемнадесетте заряда, предвидливо разпределени от онова

великолепно оръжие, проснаха Бирса срещу рамката на вратата, без да му дадат време за нищо.

– Бързо! – извика вуйчо Курт, като видя, че бях застанал неподвижен, отказвайки да повярвам, че всичко е свършило. – Бързо, пригответи киселината, Артуро! Побързай, *преди да се прояви Авалокитешвара!*

– *Авалокитеш...?* – попитах изненадан. Богове! Авалокитешвара, Милосърдната! *Това беше недостатъкът на моя план, за който ни предупреждаваше завоалирано Капитан Киев! Бях забравил Авалокитешкара – сега виждах това ясно – и това забравяне можеше да провали моя план, дори да ни струва живота! Великата Майка никога нямаше да позволи двама от нейните най-добри синове да бъдат унищожени; не и ако Тя можеше да го предотврати; това беше именно една от нейните космически функции: да закриля своите синове животни-човеци, да успокоява страха на техните Души! И ако Тя успееше да премахне страха на Бера и Бирса, дори само да го отслаби, целият ми план щеше да се разпадне като замък от карти! Дори бихме могли да понесем една контраатака на Демоните, вече възстановили се, които тогава действително щяха да знаят в кой Свят да ни намерят!*

Преценяването на тези възможности ме парализираше. С усилие развързах шнуровите и свалих гарафата с киселина от гърба си. Вуйчо Курт, показвайки необичайна умелост, вече бе извадил сърцето на Бера, оставяйки на мястото му един страховит отвор, от който течеше обилно кръв, образувайки локва около трупа. Той постави димящото сърце в бомбето, което плуваше върху кръвта като едно гротескно копие на ладията на Харон, и бързо коленичи върху бездиханното тяло на Бирса. Със сигурни удари на ловния нож, остър като бръснач, той разрязваше сакото от фин английски кашмир и не по-малко скъпата риза от китайска коприна; като стигна до плътта, той направи един дълбок централен разрез, който сетне разшири, докато разкри края на ребрата и гръдната кухина: оттам преряза артериите на сърцето, което у онези Демони беше разположено от дясната страна на тялото.

„*Вуйчо Курт го бе знаел!*” – открих шокиран. И като си помисля, че се осмелявах да поставя на изпитание неговата Чест; той не само знаеше, че можем да се провалим: знаеше също така и защо можем да се провалим. И въпреки, че беше знаел, той замълча, за да изпълни заповедите на Господаря на Венера. Спомних си предупреждението на Капитан Киев: *„когато приключите операцията, ще видите онова, за което не сте помислили в началото, но което, ако го бяхте видяли в началото, би ви попречило да завършите операцията”*. Авалокитешвара! Тя беше онова, което Аз не бях взел предвид в началото, тъй като, ако бях предположил, че Нейната Милост щеше да помогне на Демоните да преодолеят паниката, Аз нямаше да предприема Операцията „*Бумеранг*”! И вуйчо Курт го бе разбрал тогава – той, който се оплакваше, че не разбира нищо, – но беше премълчал, защото знаеше колко исках Аз да атакувам Демоните. Затова ме накара да

купя сярната киселина, без да ми даде повече обяснения: той също имаше една теория; знаеше един алхимичен начин да неутрализира закрилата на Великата Майка Бина или знаеше как да поддържа паниката на Демоните. Скоро щях да узная какъв бе отговорът.

За сярната киселина, той само ми беше казал, че „**фиксира органичната материя в Сатурн**”: „като вкараме сърцето – седалище на Душата – в сярната киселина, ние разполагаме Душата в Сатурн, поставяйки я в началото на Вселената и спомагайки за нейната инволюционна регресия”. Съгласно плана на мен се полагаше да вкарам сърцата в гарафата с киселина. Но сега предполагах, че тази препоръка имаше друга цел, освен обявената от вуйчо Курт.

Поставих гарафата на прага на вратата и я отворих; взех бомбето, което тъкмо бе получило второто сърце, и го поставих до нея; и не без известна погнуса се приготвих да взема дяволските органи. И тогава именно се спрях очарован, а след това бях парализиран от ужас.

Писано е: „**сърцата принадлежат на Авалокитешвара**”. Сърцето на животинския човек – на Човека от Глина – получава закрилата на Великата Майка Бина посредством аспекта *Intellegentia*⁴³⁵ на *YHVH*; и неговото полумрачно **съзнание** получава повече светлина посредством аспекта *Sapientia*⁴³⁶ на Великия Отец Хокма.

Глава XIV

Както казах, щях да взема човешките сърца на Бера и Бирса, когато се спрях очарован: причината бяха *scintillae luminis* или „**искрите светлина**”, които започнаха да бликат от тях. Хиляди искри, които скачаха във всички посоки, въртейки се понякога в кръг, понякога в спирала, или описвайки сияйни криви с непостоянна форма, ми пречеха да различа дъното на шапката и дори самата шапка. Очарован от гледката, замаян, навярно омагьосан, аз си спомних без да искам дефиницията на алхимика Кунрат: те са, – казваше той, – „**Scintillae Animae Mundi igneae, Luminis nimirum Naturae**”, т.е. „**огнени Искри на Душата на Света, а именно на Светлината на Природата**”. Такива *scintillae* винаги съпровождат фазите на Алхимията; а в този момент бяха налице всичките елементи на Делото: в Кабинета на Природата се намираще *prima materia*⁴³⁷ на сърцата;

435 Лат. „Разум” (бел.прев.)

436 Лат. „Мъдрост” (бел.прев.).

437 Лат. „първоматерията” (бел.прев.).

*aqua permanens*⁴³⁸ на *Sulphur Philosophorum*⁴³⁹; и присъществуваше Меркурий – великият *Artifex*⁴⁴⁰ преобразовател, т.е. вуйчо Курт-Шиватулку – представител на Вотан, който е Хермес и който е Меркурий.

Въртейки се в хипнотична вихрушка, *scintillae luminis* покриваха зрителното ми поле. Златни искри бликаха сега отвсякъде и набраздяваха пространството, докато угаснат – едно пространство, странно лишено от вятър и звуци, като че ли цялата Природа беше заета да проявява своята *lumen naturae*⁴⁴¹. Отстраних поглед от бомбето и гарафата с киселина, невидими под сияйния поток, и полуобезчувствен, се огледах наоколо: изглеждаше, като че ли от целия Свят изникваха *scintillae*⁴⁴². От къщата, от земята, от дърветата, които преди не бях видял, но които се издигаха на десетина крачки – от всички неща изникваше една златна блещукаща аура, съставена от мириади *scintillae luminis*. Или това видение означаваше внезапната дейност на едно ново сетиво, което правеше възможно възприемането на *Anima Mundi*⁴⁴³ – едно *luminositae sensus naturae*⁴⁴⁴?

Но една по-силна *luminositas*⁴⁴⁵ привлече вниманието ми. Над труповете на ориенталските убийци в действителност започваха да се издигат два облака от ектоплазмена пара, също така искрящи, благодарение на излъчването и поглъщането на хиляди *scintillae*; тези облаци се държаха на един метър височина, въртейки се в спирала и подхранвайки се постоянно от млечнобялата пара, която еманираше от локвите кръв. Като в една картина от импресионистичната школа – като в една работа на Анри Матис – аз виждах Реалността разложена в милиони цветни точки – искри светлина, които се въртяха с формата на *elementum primordialis*⁴⁴⁶ и на *massa confusa*⁴⁴⁷ – на *chaos naturae*⁴⁴⁸. Със зрение, наситено от рояка *scintillae*, почувствувах, че вътрешно – и ирационално – един

438 Лат. „постоянна вода” (бел.прев.).

439 Лат. „Сярата на Философите, Философска Сяра” (бел.прев.).

440 Лат. „Майстор” (бел.прев.).

441 Лат. „светлина на природата, естествена светлина” (бел.прев.).

442 Лат. „искри” (бел.прев.).

443 Лат. „Душа на Света” (бел.прев.).

444 Лат. „усещане на светлината на природата” (бел.прев.).

445 Лат. „светлинност, сияние, блясък” (бел.прев.).

446 Лат. „първоначалния елемент” (бел.прев.).

447 Лат. „безпорядъчна маса” (бел.прев.).

448 Лат. „хаос на природата, естествен хаос” (бел.прев.).

глас ми говореше; той казваше: „Йод, Йод⁴⁴⁹, всяка *scintilla*⁴⁵⁰ е йод – едно око на Авалокитешвара“; „и между всичките *scintillae* има две, които са Единният – те са единните *scintillae*, Монадите на Бера и Бирса, които не могат да умрат“.

Вече поучен от случилото се в Санта Мария, само като чух тези думи, произлизащи от Душата – от моята собствена Душа, повлияна емоционално от Великата Майка, – Аз се обърнах към Девата от Агарта. Да: ще затворя както мога моите уши, след като не можех да се освободя от грандиозната *luminositas*, и ще се отдам на екстаза на Девата на Каменното Дете, чиято духовна подкрепа ми позволи да устоя в онзи ужасен момент. От това, което се случи впоследствие, без съмнение бих изгубил разсъдъка си, ако Тя не подкрепяше моя Дух от Източника. Защото в онзи момент, когато количеството и многобройността на *scintillae* бяха достигнали максималната си възбуда, **всички се отвориха в унисон и разкриха едно безизразно око – едно око, което беше едно и също око, повторено безумно във всички точки на пространството**. Цялата Природа, всички обособени неща, – всичко, което успявах да видя и възприема, – кипеше сега от безизразни очи – от рибешки очи, които несъмнено гледаха нас: **и онези милиони рибешки очи – *oculi piscium* – бяха Очите на Милосърдната, които се отваряха, за да съзерцават Душите на нейните Възлюбени Синове – Душите на Бера и Бирса, които се бяха развъплътили посред един голям ужас**.

Представете си тази сцена: в общата форма на нещата нищо не се беше променило – всички бяха различни и разпознаваеми, всички можеха да се назоват както винаги; дърветата, земята, къщата, Небето, облаците, телата – всички предмети продължаваха да бъдат същите; **но сега те преливаха освен това с един кипящ живот от Божествени очи – от очи, които гледат с природната Любов**. Представете си дървото, цялото съставено от очи, и къщата или Небето, също съставени от очи, и си представете, че **хилядите погледи на дървото към къщата и на къщата към дървото, и на тези двете към Небето, са връзки, които свързват и повторно свързват нещата, съставлявайки суперструктурата на реалността**: една структура от обекти, свързани помежду си от Волята на Създателя и природната Любов на Великата Майка.

Ако сте си я представили, трябва да си представите сега, че в онази сцена се намирах Аз, ужасен от всеприсъстващите очи на Авалокитешвара – „Тази, която вижда всичко“ – и разтърсен до корена на чувствата си, възбуден в моята емоционална природа от интензивната Любов на Великата Майка, от нейната неограничена Милост. Така, прочее, първо дойде очарованието от *scintillae*, а сетне ужасът от **паноптичното**⁴⁵¹ кипене; а още по-голям ужас беше да установя, че собственото ми тяло бе съставено от

449 Йод – десетата буква на еврейската азбука (бел.прев.).

450 Лат. „искра“ (бел.прев.).

451 Букв. „всеоко“ (от грц.), с очи навсякъде (бел.прев.).

милиони състрадателни очи. И този ужасен, безумен феномен обяснява защо ръката ми се задържа преди да вземе сърцата от вътрешността на бомбето.

– *Neffe!* Артуро! – гласът на вуйчо Курт се чу от няколко метра разстояние. – Знаех, че това ще се случи и зная какво виждаш. Не се бой, защото всичко е илюзия: все още можем да изпълним нашата цел. Можеш ли да ме чуваш?

– Да, вуйчо Курт! – отвърнах зашеметен. – Чувам те като че ли гласът ти идва от голямо разстояние и съм силно повлиян от това изобилие на очи, което проявява природата – от това чудовище, в което се е превърнал Светът.

– Чуй ме добре, Артуро: ще правиш точно това, което искам от теб, и ще отговаряш на моите въпроси. ***Ще ми съобщаваш това, което ще виждаш, защото тук няма други очи, освен твоите: всичките очи на Авалокитешвара са илюзорни – те са проекции на собствената ти емоционална слабост.***

Направих усилие и се обърнах в посоката, от която идваше гласът му. Видях милиони блестящи очи – видях как цялата Реалност продължаваше да бъде съставяна от рибешки очи, но там, където се намираше вуйчо Курт – там, където трябваше да са неговите очи, видях само две празни кухни – два кратера от непроницаема чернота – два прозореца, отворени към Друг Свят: издадох вик на ужас и се обърнах отново напред.

– С мен ли си, Артуро? – запита внезапно вуйчо Курт.

– Да, вуйчо Курт, – отвърнах отново.

– Ти ще осъществиш Делото: Аз само ще поставя в Началото Знака на Източника върху Огнения Камък!

Спомних си думите на Бирса в Писмото на Белисена Вилка: „*смъртните човеци – Човеците от Глина, които еволюират от глината, – от Огнения Камък на Началото, който отразява една монада, подобна на Единния, – ще станат в Края индивидуи, тъждествени с Огнения Камък, като Метатрон, Небесния Човек – реализирания Архетип – Агнеца, Син на Бина; те ще бъдат такива, когато Храмът бъде готов и всеки един заеме своето място в постройката в съгласие със символа на Месеца; ще бъдат такива в дните, когато Царството на **YHVH** се установи на Земята; и Царят Месия царува; и **Шехина се прояви**”... Толкова много очи! Да: онова проявление на Авалокитешвара – на Великата Майка Бина – беше също така Шехина, както я определя Захария: „**тези оптични корени на Дървото на **YHVH** представляват Израил-Шехина**”! В Началото на Времето сътвореният човек е бил като една структура от глина; в Края той ще бъде като Огнен Камък. Тези камъни ги **оформил необратимо** Знакът на Източника, преобразявайки ги в Студен Камък – в Несътворен Камък, белязвайки ги с Мерзостния Знак, както се възмущаваха Демоните: „**Те... гравирани Мерзостния Знак в***

Огнения Камък, върху който почива всяка Душа на хората от глина. И Мерзостният Знак замразил Огнения Камък – Абен Еш – и го лишил от Края. Затова, о Коези, Камъкът, който трябва да бъде измит с лугата в Края, е Студеният Камък, който не е трябвало да бъде там, където е, защото не е бил поставен в Началото от Единния Създател”. „Прокълнат Камък, Препъни-Камък, Каменно Семе: Те го посадили след Началото в Душата на човека от глина и сега то се намира в Началото”.

– *Transmutemini de lapidibus in vivos lapides philisophicos!*⁴⁵² – чух вуйчо Курт да повтаря думите на Магистър Дорн. – Погледни в *matrix*⁴⁵³!

– Виждам една златна вода – една *aqua aurens* – възбудена от безбройни искри светлина: това е *anima panoptes*⁴⁵⁴!

– Постави сърцата в *matrix*!

Без да размишлявам, потърсих опипом бомбето, извадих лепкавите органи и ги вкарах през отвора на гарафата. Веднага, след като те се потопиха в сярната киселина, една еманация на токсична пара ме принуди да отдръпна глава: през отвора на *uterus philosophorum*⁴⁵⁵ излезе за момент една *червена* пара, създавайки впечатлението, че течността се е възпламенила; но тя скоро се успокои и едно ново сияние започна да блести от вътрешността на гарафата, този път черно. В този момент едвам можех да го усетя, тъй като вуйчо Курт искаше да не отмествам поглед от киселината и нейното ужасно съдържание, но беше явно, че общото *морфооптично*⁴⁵⁶ проявление намалва значително.

– Какво виждаш сега? – пита той от своя пост.

– Звездния небосвод!

Действително, киселината беше променила цвета си и сега гарафата съдържаше една черна течност – *nigredo*⁴⁵⁷, – която показваше блестяща повърхност, осветена от една безкрайност от фиксирани *scintillae* – искри светлина, които бяха звездите на един конкретен микрокосмос.

– Какво виждаш сега? – повтори той.

452 „Трансмутирай ни от мъртви камъни в живи философски камъни” (бел.авт.).

453 Лат. „утроба, лоно” (бел.прев.).

454 Лат.-грц. „всевиждащата душа” (бел.прев.).

455 Лат. „утроба на философите, философска утроба” (бел.прев.).

456 Т.е. „око-образно” (от грц.), с формата на очи (бел.прев.).

457 Лат. „чернота” – началната фаза на алхимичното Велико Дело (бел.прев.).

– Зодиака! – Стотици, хиляди съзвездия – всичките Архетипове на Вселената се намираха в това Небе!

– Какво виждаш сега? – настоя той.

– Две звезди, които изпъкват пред останалите! Две звезди, по-сияйни от всички други, отиват напред и се разполагат в едно централно място, под крака на Девата на Житния Клас, близо до Гарвана⁴⁵⁸!

– Какво виждаш сега? – запита.

– Съзвездията изглеждат по-живи от всякога, Архетиповете вибрират в Небето, животни от всякакви видове *се приготвят да се спуснат*! Виждам ги и чувам техните звуци!

Наистина, звукът на небесните животни беше станал толкова реален, че само като отместих за миг погледа от *matrix*, разбрах, че някои от тях действително присъствуваха около мен: различих шокиран три рева и затова хвърлих бегъл поглед към околността: *това бяха квиченето на свиня, лаят на куче и ръмженето на мечка*. С нарастващ ужас установих тогава, че ектоплазмените облаци, които плуваха над труповите на Бера и Бирса, бяха придобили непогрешимата форма на глигани: над труповите на ориенталските убийци се материализираха два огромни бели глигана, които квичаха заплашително и проявяваха в телата си хилядите очи на Авалокитешвара – хилядите очи на *Anima Mundi*, хилядите очи на Единния, хилядите очи на Пуруша⁴⁵⁹. Кучетата *дайви* се бяха приближили, несъмнено повикани от вуйчо Курт, и изглеждаше, че ги виждат без проблеми, защото лаеха по тях с неудържима сила.

Но най-силното впечатление получих като погледнах вуйчо Курт. Как да опиша това, което видях? Навярно само казвайки, че *формата му се променяше*; че на моменти беше вуйчо Курт, а *на моменти една огромна разярена мечка – един ursus terrificus*⁴⁶⁰. Но това обяснение нямаше да бъде напълно правилно, защото вуйчо Курт действително се бе превърнал в един *Човек-Мечка: яростта* на вуйчо Курт – *Яростта на Воина-Мечка, berserkr gangr* – беше силата, която го преобразяваше. Потърсих вуйчо Курт с поглед и открих един *Берсеркр* – един Воин от Ордена *Ейнхеряр* на Вотан – един Хиперборейски Посветен във Вруните на Навуган. И погледът ми се завърна ужасен към очите, съпроводен от един свръхсилен рев и едно ритмично, почти ритуално движение на мощните му лапи. Но когато заговори, беше отново вуйчо Курт.

458 Т.е. съзвездията Дева и Гарван (бел.прев.).

459 Санскр. *puruṣa*, букв. „мъж“ – във Ведите: първоначалния човек като душа и първоизточник на вселената; върховно същество или душа на вселената (бел.прев.).

460 Лат. „страховита мечка“ (бел.прев.).

– Какво виждаш сега? – поиска да знае той.

– Двете най-сияйни звезди са се преобразили в два Глигана-близнаци!

– Какво виждаш сега?

– Глиганите бягат ужасени и търсят закрилата на своята Майка – Дракона на Вселената!

– Какво виждаш сега?

– Виждам Глиганите да се подслоняват в скута на Дракона! И виждам Дракона: той има хиляда глави и хиляда очи; и на всяка глава – една Звезда на Давид; и във всяка глава се явява Лицето на Бина; и неговите хиляда уста пеят Песента на Агнеца. Драконът люлее в ръцете си Агнеца, а Глиганите, отдясно и отляво, квичат непрестанно. И пеейки в хор на Дракона и на Глиганите, три четвърти от звездите на Небето пеят така:

Авалокитешвара,

Велика майко Бина!

Вече идва, вече идва

Последният Холокост!

– Какво виждаш сега?

– Драконът Бина държи с дясната си ръка Агнеца, докато с лявата взема една чаша, преливаща от човешка луга. Сега той излива съдържанието на чашата върху Земята!

– Какво виждаш сега?

– Същите звезди, те пеят:

Авалокитешвара,

Велика Майко Бина!

Твоята Милост, твоята Милост

измива Земята с лугата на Йехова!

– Какво виждаш сега?

– Лугата пада на Земята. Двата Бели Глигана разорават Полето от Изток на Запад, възвестявайки на висок глас: „**Чумата, Чумата!**”. Всичко, до което се докосне лугата, погива: **Земята се превръща в Пустиня от Камъни!** Оцеляват само сто четиридесет и четири хиляди души, които принадлежат на Дома на Израил: но те бягат от Пустинята и се

укриват в една долина, която ще бъде наводнена от лугата. И Драконът и Глиганите се разлютят, *защото Камъните на Пустинята все още остават* – защото лугата не ги е изпепелила и разтворила като останалите живи същества!

– Какво виждаш сега?

– Драконът тогава изпраща Агнеца да пасе на Земята, охраняван от своите братя, Глиганите-близнаци! Но Земята е неплодна и Агнецът припада между Камъните, без да може да се храни!

– Какво виждаш сега?

– Драконът, обзет от ужасен гняв, проклина Камъните и Каменната Пустиня! И вика, че ще потърси Агнеца преди Пустинята да причини смъртта му!

– Какво виждаш сега?

– Нечистата луга, паднала от Небето, и калта, която та е успяла да извлече от Земята, се оттичат към една долина на Изток от Каменната Пустиня и образуват едно голямо море! Едем и Рай са имената на това море; и Тартар и Тарсис са имената на Каменната Пустиня!

– Какво виждаш сега?

– Пустинята е изгласкала Агнеца към своя бряг, който е също така брега на морето от луга! Драконът в Небето отново вика, че ще помогне на своя син, който се намира между Едем и Тартара!

– Какво виждаш сега?

– Хилядата очи на Дракона, блестящи като Слънца, се концентрират върху Каменната Пустиня и Камъните са подложени на смъртна задуха. Повечето от Камъните се размекват и разтапят, а Пустинята се превръща в огромно езеро от кипяща лава: само най-твърдите камъни остават на мястото си, поддържайки упорито отделната си форма!

– Какво виждаш сега?

– Една ужасна глъч се надига от Пустинята и се издига отвъд Дракона: Камъните искат от Непознаваемия помощ срещу Агнеца и срещу Майката на Агнеца – Дракона Бина, – която е изляла върху тях лугата на Йехова и им е отнела Земята, опитвайки се да ги изпепели в Пустинята, *задето не служат за храна на Агнеца!*

– Какво виждаш сега?

– Яви се една Поличба в Небето: *една Дева, по-Черна от Нощта*, с луната под нозете ѝ, носеща Корона от Тринадесет Несътворени Звезди! Това е Девата от Агарта, която дойде на помощ на Камъните в Името на Непознаваемия!

– Какво виждаш сега?

– Низхождането на Девата сякаш хвърля едно наметало от освежаваща чернота върху Пустинята, която се е преобразила в езеро от пламтяща лава, и носи незабавно облекчение на Камъните. Присъствието на Девата освежава и втвърдява отново Камъните, защото застава със своята тъмнина между тях и хилядата пламтящи очи на Дракона! И Девата носи един житен клас в ръката си; и ръси зърната върху Каменната Пустиня; и Камъните, които получават зърното, стават неподатливи за Огъня от Небето, те вече не могат да бъдат размекнати и биват белязани с един Белег – един-единствен Знак, който означава черното, твърдото и студеното. И Белегът на Девата се нарича „*Знак на Врила*”.

– Какво виждаш сега?

– Сега Агнецът е изгубен между Мрака, Твърдостта и Студенината на Камъните. И зове с отчаяние своята Майка, Дракона Бина, защото Камъните заплашват да го удушат *или да го потопят* в морето от луга.

– Какво виждаш сега?

– Девата е непразна и вика от родилни болки, и се мъчи да роди. И се яви друга Поличба в Небето: Драконът с огнено червен цвят, който има хиляда глави и хиляда очи, и хиляда звезди на Давид на главите си. Опашката му помита три четвърти от звездите на Небето и ги събаря на Земята; и те се спускат върху морето от луга по повеля на звездата Тубан⁴⁶¹. И Драконът също се спуска, за да пази Агнеца и да нападне Девата.

– Какво виждаш сега?

– Драконът застава пред Девата, която щеше да ражда, за да погълне нейното дете, когато тя роди. *И Тя роди едно Каменно Дете – Този, който ще царува над всички Нации с Тризъбец от Ваджра: Фюрер е името на Каменното Дете*. Но нейният син бе защитен от Дракона като бе скрит между Камъните от Пустинята. И Девата побягна в Пустинята, където имаше едно място, приготвено от Непознаваемия, за да пребивава там в продължение на две хиляди сто осемдесет и осем дни.

– Какво виждаш сега?

– Има битка в Небето. Кристос-Луцифер, Капитан Киев и Лоялните Сиддхи, се вдигнаха на бой срещу Дракона. Драконът се сражаваше, а също неговите Безсмъртни

461 Тубан – звездата Алфа от съзвездието Дракон (бел.прев.).

Ангели, неговите Глигани и звезди. Но не устоя, нито имаше за тях място в Небето. Биде **свален** Великият Дракон – този, който се нарича Йехова и Сатана, който организира цялата Вселена; той бе **свален** на Земята и неговите Ангели бидоха **свалени** с него.

– Какво виждаш сега?

– Чувам един висок Глас в Небето, който казва:

*„Сега вече дойде Освобождението
и Силата и Царството на Непознаваемия,
и Империята на неговия Кристос.
Понеже бе **свален** окователят
на нашите Другари –
този, който денем и нощем ги беляваше пред
погледа на Непознаваемия.
Но Лоялните Сиддхи го победиха
с Чистата Кръв
и със своето свидетелство на Доблестта;
защото те не обичаха толкова Топлия Живот,
че да бягат от Смъртта.
Затова бойте се, Небеса, и вие, които обитавате в тях!
Горко на Земята и на Морето!
Защото във вас е слязъл Дяволът,
обзет от голям гняв,
знаейки, че му остава малко време”.*

– Какво виждаш сега?

– Когато Драконът бе **свален** на Земята, той подгони Девата, която бе родила Каменното Дете. Но Девата имаше двете крила на Великия Кондор и съумя да отлети в Пустинята, в своето място, където устояваше **за цикъл, за два цикъла, и за половин цикъл**, далеч от присъствието на Дракона. Драконът избълва от устите си подир Девата

луга като Река, за да накара Реката да я завлече. Но Пустинята помогна на Девата. И Пустинята отвори устата си и погълна новата Река от луга, която Драгонът бе избълвал; и я оттече към морето от луга, където беше Агнецът и сто четиридесет и четирите хиляди. И Драконът се разлюти срещу Девата **и отиде да води война срещу останалите от Нейното потомство – тези, които проявяват нейния Белег и имат Свидетелството на Кристос Луцифер**. И той се разположи на брега на морето от луга.

– Какво виждаш сега?

– Виждам от Пустинята да се издига един човек със Силата на Звяр! Това е едно същество получовек-полумечка или получовек-полувълк; когато трябва да се изправя срещу Пчелите на Израил, той е като мечка, а когато трябва да воюва срещу Агнеца е подобен на вълк! Това е Синът на Девата от Агарта, който е израстнал като Камък в Пустинята; това е Фюрерът, който се е завърнал, за да води войната срещу Агнеца и сто четиридесет и четирите хиляди! Неговият рев разтърсва Земята и при преминаването му се надигат Камъните от Пустинята – тези, които носят Знака на Врила! И Камъните, Замразени от Девата от Агарта са също човеци-вълци, които вият с неудържима ярост!

Не ще преувеличава с нищо, ако заявя, че ревят, който се разнесе в онзи момент от мястото, където се намираще вуйчо Курт, питащ монотонно „*какво виждаш сега?*“, **накара земята да потрепери**. Аз описвах каквото виждах върху повърхността на *aqua vitae*⁴⁶² от гарафата, но думите ми бяха придобили една пророческа формалност, която се образуваше директно в несъзнаваното. От известно време вече не мислех за това, което казвах: просто изразявах това, което изпълваше ума ми, което на този етап не бих могъл да кажа дали действително го виждах или си го въобразявах. Това, което, разбира се, не беше продукт на моето въображение, бе трансмутацията на вуйчо Курт и неговите зверски резове и виения; нито двата ектоплазмени Глигана, които все по-отчетливо и осезаемо се материализираха над трупове на двамата ориенталски убийци.

На ревовете на човека-мечка Глиганите отвърщаха с проклетото пчелно жужене, което сега Аз също познавах; но когато човекът-вълк виеше, Глиганите се разтреперваха, обхванати от паника, с изправена от ужас козина и квичаци в отчаяние. А Аз, като възприемах това, което ставаше около мен, се опитвах да държа погледа си хипнотично фиксиран в *matrix* с киселината и сърцата, съзерцавайки едни видения, които, колкото и фантастични да можеха да бъдат, не бяха толкова страшни, колкото Реалността от чакрата на Белисена Вилка.

– Какво виждаш сега? – запита ясно гласът на вуйчо Курт.

– Виждам да напредва едно огромно Войнство, съставено от тези, които носят Белега на Девата и са като Звяра – Враговете на Агнеца. И виждам, че те биват водени от

462 Лат. „водата на живота“ (бел.прев.).

Фюрера, който е като яростен вълк, и съпроводени от Девата, която лети над тях, носейки стяга на Знака на Врила и на Житния Клас. И Войнството от вълци се приблигжава до морето от луга! И Агнецът и сто четиридесет и четирите хиляди членове на Избрения Народ се установяват на един Бял Остров, разположен към центъра на морето от луга, който се е образувал на върха на планината Сион! Небесен Йерусалим и Чанг Шамбала са имената на този остров.

– Какво виждаш сега?

– Агнеца, застанал на планината Сион, със сто четиридесет и четирите хиляди, които имат написано на челото неговото име и името на неговия Отец. И чувам гласове от Небето, които звучат с хармонията на множествената Природа. И те пеят една **нова** песен пред Трона на Йехова, пред десетте Сефирот, пред Старейшините на Израил и пред Шехина. Никой не може да научи Песента на Творението, освен онези сто четиридесет и четири хиляди, които бяха спасени от Земята. Тия са онези, които не познават любовта на жената, защото са Свещеници-содомити. Тия са онези, които вървят след Агнеца където и да отиде. Те съставляват Йерархията на Душите, която се простира от човека до Йехова и Агнеца. Те не познават Истината на Творението. Те са съвършени животно-човеци.

– Какво виждаш сега?

– Сега наблюдавам една Епоха, предшествуваща падането на Дракона: виждат се на Земята **човеците, които вече имат Знака на Врила**, и едни Ангели на Дракона, които ги заплашват от Небето. Един от тях – този, който лети най-високо в Небето, – носи Евангелието на Агнеца и оповестява Огнения Холокост на обитателите на Земята – на всяка Нация и Племя, език и Народ – и казва на висок глас:

„Бойте се от Йехова и му въздайте слава,

защото настъпи часът на неговия съд.

Поклонете се на оногова, който създаде Небето и Земята,

и Морето и изворите на водите”.

И друг Ангел – вторият – го последва, казвайки:

„Падна, падна Вавилония, великата,

Тази, която напои с виното на

Универсалната Империя всичките Нации”.

И друг Ангел – Третият – го последва, казвайки на висок глас:

„Ако някой почита Звяра и образа му

*и получи неговия Белег на челото или на ръката си,
той ще пие също от виното на яростта на Йехова,
вино чисто, неразводнено – човешка луга –
в чашата на неговия гняв.*

*И той ще бъде мъчен с Огън и Жупел
в присъствието на Светите Ангели
и в присъствието на Агнеца.*

*Димът от неговото мъчение се издига
во веки веков;*

*и нямат покой ни денем, ни нощем
тези, които почитат Звяра и образа му,
и които получават Белега на името му”.*

*„Тук е търпението на Избрания Народ, тези които пазят
заповедите на Йехова и вярата в Месията!”.*

– Какво виждаш сега?

– Друг Безсмъртен Ангел. Той сочи града, който е на планината Сион, посред морето от луга, и казва: „ето невестата, съпругата на Агнеца”! Този Ангел говори за онези, които почитат Агнеца и им обещава спасение от човеците-вълци, като се укрият в Града на Йехова. Казва им така:

*„Ще се спусне от Небето един град
на планината Сион,
откъм Йехова.*

*Неговият блясък ще бъде подобен на най-драгоценен камък,
като камък яспис, който хвърля кристални отблясъци.*

*Ще има голяма и висока стена,
в която ще има дванадесет порти;*

*а върху портите – дванадесет Ангела;
и имената, написани отгоре, които са
тези на Дванадесетте Племена на Синовете Израилеви.
Откъм Изток – три порти; откъм Юг – три порти;
откъм Север – три порти; и откъм Запад – три порти.
Стената на града ще има дванадесет основи;
И върху тях – дванадесет имена – тези на дванадесетте
Апостоли на Агнеца”.*

И Ангелът взема една златна тръст, за да измери града, портите му и стената му.

„Градът ще бъде разположен в четвъртита форма; и дължината му ще бъде толкова, колкото неговата широчина”.

И той измерва града с тръстта и получава дванадесет хиляди стадия⁴⁶³. Дължината му, ширината му и височината му са равни. И измерва стената и получава сто четиридесет и четири лакътя⁴⁶⁴ според човешката мярка, която е тази на Ангела. И Ангелът казва:

*„Материалът на стената ще бъде яспис, а градът – от чисто злато, подобно на чист кристал. Основите на стените на града ще бъдат украсени с всякакви драгоценни камъни. Първата основа ще бъде яспис; втората – сапфир, третата – халкидон; четвъртата – смарагд; петата – сардоникс; шестата – корналин; седмата – хрисолит; осмата – берил; деветата – топаз; десетата – ахат; единадесетата – хиацинт; и дванадесетата – аметист. Дванадесетте порти ще бъдат дванадесет бисери; всяка една от портите ще бъде от по един цял бисер, като блестящ кристал. Няма да има светилище в него, защото неговото Светилище ще бъде Елохим, Йехова Саваот и Агнецът. И градът не ще се нуждае ни от Слънце, ни от Луна, за да го осветяват; защото Сефиротът Слава на Йехова ще го осветява и негова светило ще бъде Агнецът. И Нациите ще ходят в неговата светлина, и Царете на Земята ще принесат в него Слава. Портите му никога не ще се затварят денем, а нощ там никога няма да има. И ще принесат в него Славата и честта на Нациите. **Не ще влезе в него нещо нечисто, неосветено от Свещениците на Израил, нито тези, които носят Мерзостния Знак, а само записаните в книгата на живота на Агнеца”.***

463 Стадий – древногръцка мярка за дължина, съдържаща 600 стъпки или около 160 – 200 метра (бел.прев.).

464 Лакът – антична мярка за дължина, около 1.5 стъпки (бел.прев.).

– Какво виждаш сега?

– Една Река от жива вода, от която излизат всичките сътворени неща, която извира от Дънера **Кетер** на Йехова и на Агнеца. Ангелът произнася последните думи:

„Посред площада, и от едната и другата страна на тази Река, ще има едно Дърво на Живота, което ще дава дванадесет плода, по един всеки месец. И листата на Наровото Дърво ще послужат за изцвяването на Нациите от греха срещу Йехова. И не ще има вече осъждане за никого, и в него ще бъде Дънерът на Йехова и на Агнеца, и техните слуги ще им отслужват Култ. Ще виждат тяхното лице и ще носят Името на Ел на челото. Вече не ще има нощ, нито безкрайна чернота, но не ще се нуждаят от светлината на светило, нито от светлината на Слънце; защото Йехова Елохим ще ги осветява, и ще царуват во веки веков”.

– Какво виждаш сега?

– Виждам Последната Битка. Виждам Фюрера и неговото Войнство от човеци-вълци да превзема със шурм Острова на Сион, да изненадва Небесния Йерусалим, който е Чанг Шамбала, и да причинява много смърт сред неговите обитатели. Нито дори Тубан и трите четвърти части от Небето, поставени на стража, ще успеят да удържат яростната глутница! Агнецът и сто четиридесет и четирите хиляди Свещеници ще се окажат обсадени в Прокълнатия Град, **построен от тялото на Дракона!** И те ще умрат с хиляди: ще предпочитат да умрат пред това да виждат Знака на Врила на човеците-вълци! И Градът-Дракон пулсира и се гърчи, без да може да се отърси от човеците-вълци. И безсмъртните очи на Дракона изливат безбройни сълзи: сълзи, които се търкалят към четворната Стена на Плача – сълзи на Милост за Синовете Израилеви. Но човеците-вълци не спират и впиват зъбите си в Синовете на Израил, в Агнеца, и в Дракона. И Девата от Агарта побива своя стяг в Стената на Плача, която е като Сърцето на Бина – господарката на всички сърца: да, в Сърцето на Авалокитешвара е бил посят Знакът на Врила – Белегът, който причинява Черното, Здравото и Студеното у Камъните; и по Стената на Плача текат Нейните сълзи като избликаци от чуден водопад. И един твърд и леден мрак се спуска над Сион: това е Студената Смърт на Девата; Смъртта, която грабва топлината на сърцата от Агнеца и от сто четиридесет и четирите хиляди Светии на Израил; Смъртта, която освобождават тези, които виждат в мрака – Каменните човеци-вълци, които съставят Войнството на Фюрера.

– Какво виждаш сега?

– Последната Битка продължава на Земята, но вече не мога да видя това, което става там, **защото виждам Белите Глигани, които бягат, обхванати от паника, за да се скрият в Небето: те биват преследвани от част от Войнството-глутница на човеците-вълци-от-Камък! Но в Небето остават само четвъртата част от звездите!**

– *Моментът настъпни! Краят е равен на Началото!* – възкликна изненадващо вуйчо Курт.

Глава XV

Стреснах се от тези неочаквани думи на вуйчо Курт. Но той запита веднага след това:

– Какво виждаш сега?

– Глиганите-близнаци са се изкачили на звездното Небе, търсейки Дракона. Но Драконът не е на Небето, а в Последната Битка. И Глиганите са се превърнали отново в звезди, и са се разположили под нозете на Девата, близо до Гарвана. И от небето липсват множество съзвездия, като една книга с картини, от която са откъснати много страници.

– Какво виждаш сега?

– Звездите на небето – *всичките, които оставаха* – напускат своите постове и се въртят около двете звезди-Глигани. Това е *chaos primordialis, massa confusa!*

– *Ще проектирам Знака на Източника върху massa confusa!* – извика вуйчо Курт, както изглежда, разположен сега много близо до мен, зад гърба ми. Представях си неговите празни и черни очни кухни, дълбоки и безкрайни, взиращи се в алхимическия съд, чиято блестяща повърхност приемаше неизбежно онова, *което той беше: Знакът на Източника, Знакът на Врила, Белегът на Девата, Знакът на Луцифер, Знакът на Шива*. Представях си го, защото не исках да го погледна и да видя като преди Студената Смърт, Човека-Мечка и Човека-Вълк.

В *matrix*, повърхността на *Sulphur Philosophorum* показваше образа на една вихрушка от *lumines naturae*⁴⁶⁵, които се въртяха около двете звезди близнаци – *монадите на Бера и Бирса*. Когато първата Руна се отрази върху тях, те изгубиха голяма част от своя блясък и започнаха *да се втвърдяват*. И така продължиха, потъмнявайки и втвърдявайки се, докато се изредиха следващите Руни. И когато накрая се бяха оформили тринадесетте Руни, двете звезди претърпяха една метаморфоза и се преобразиха в *цветя от Камък*. Тогава, все едно, че вуйчо Курт ми беше задал въпроса, аз описах на висок глас това, което виждах:

– Звездите сега са две цветя от камък; това са две *надми* или лотоси: Естир е името на тези Камъни. И тринадесетте Руни се движат и се свързват помежду си по неразбираем начин. И тринадесетте Руни образуват един Знак, който разлага вихрушката – *chaos*

465 Лат. „светлини на природата, естествени светлини” (бел.прев.).

*confusum*⁴⁶⁶ – и го замества с най-непрогледен мрак: само каменните цветя са останали в *Sulphur Philosophorum*: и сега те *nadam* на дъното на *matrix*. *Opus consumatum est!*⁴⁶⁷

– Ти притежаваш сега два *lapides philosophorum*⁴⁶⁸! – каза вуйчо Курт. – Ти си извършил Делото чрез посредничеството на Девата, *защото си видял Делото!* И ти си получил *descensus spiritus sancti creator*⁴⁶⁹! Ти си същият като мен и Аз съм същият като теб! *Naturalissimum et perfectissimum opus est generare tale quale ipsum est!*⁴⁷⁰

Внезапно си дадох сметка, че ревовете, квиченията и лайовете бяха замлъкнали . Обърнах се внезапно и потърсих с поглед вуйчо Курт: не го видях никъде. Вместо това забелязах две бели петна, които се отдалечаваха към небето. Напрегнах очите си и мисля, че различих два Глигана, които бягаха, обхванати от паника с настръхнала козина и квичаци от ужас. Природата се беше успокоила и ектоплазмените облаци вече не се намираха над трупове на ориенталските убийци. Глиганите бяха Душите на Бера и Бирса, които бягаха към Началото на Времето! Беше ли дал резултат планът, в края на краищата, въпреки намесата на Авалокитешвара? Как беше успял вуйчо Курт, как бе постигнал това, Милостта на *Dea Mater*⁴⁷¹ да не успокои паниката на Безсмъртните Бера и Бирса? Да, сега си го спомних: *с техните сърца в Sulphur Philosophorum – с техните Души в съда на алхимичните проекции – той бе отвел Бера и Бирса към бъдещето – до Последната Битка, когато Драконът ще изгуби своята Власт; и там те бяха изпитали по-голям ужас от онзи на смъртта на физическите им тела от изстрелите на нашите пушки.*

От всичките възможни Бъдеща, може да се очаква едно, което съответствува на Света, *„който утвърждава Водан от Източника”* – Светът, който представлява *„Реалността на Кръвта на Тарсис”*. До това Бъдеще, в което Духът ще възтържествува над Силите на Материята, бяха доведени алхимично Душите на Бера и Бирса: до Битката за Чанг Шамбала – до Последната Битка; до Поражението на Чанг Шамбала – до Поражението на Сион; и Ужасът от Края на Чанг Шамбала – от Края на Сион – причини завръщането на Бера и Бирса в Началото на Времето до точката, където се полагат всички възможни Бъдеща и където Чанг Шамбала или Сион няма определен своя Край преди Края на Времето, възможен единствено в Света на Кръвта на Тарсис – в Света на

466 Лат. „безпорядъчен хаос” (бел.прев.).

467 „Делото е осъществено” (бел.авт.).

468 Лат. „камъни на философите, философски камъни” (бел.прев.).

469 Лат. „низхождането на светия дух-създател” (бел.прев.).

470 „Най-съвършеното и естествено Дело се състои в създаването на нещо, равно на Себе Си” (бел.авт.).

471 Лат. „Богинята-Майка” (бел.прев.).

Реалността на Фюрера: *и вуйчо Курт бе показал, че вярва сляпо в това Несътворено Бъдеще, в което духовните човеци ще се надигнат като Диви Зверове срещу Агнеца и „сто четиридесет и четирите хиляди” Свещеници на Израил.* Вярвам, че успехът на алхимичната трансмутация и ужасът, вдъхнат на Безсмъртните Бера и Бирса, се дължаха предимно на тази непоклатима вяра, която вуйчо Курт имаше във Фюрера и неговото Бъдеще. Въпреки, че той странно твърдеше, че Делото е било мое. Но Аз бях сигурен, че именно той беше, който беляза Топлите Камъни – Душите на Бера и Бирса, монади върху Първоначалния Хаос, – със Знака на Източника, с „*Merzostния Знак*”, от който се бояха Демоните. И техните Души бяха хвърлили Камъка на Началото – *lapis ignis*⁴⁷² – и сега *те трябваше да се намират в Началото. Паникьосани в Началото*: целта на плана. Аз бях забравил за Милостта на Авалокитешвара, но *благодарение* на вуйчо Курт целта бе постигната.

Но при всичко това, къде беше вуйчо Курт? Започвах да се тревожа, когато чух гласа му: той *идваше отгоре* и звучеше иронично и спокойно:

– Аз бях прав, *Neffe: Безсмъртните не могат да умират.* И ти беше прав: *техният страх би ги накарал да побегнат към Началото.* Касае се за равен резултат, не мислиш ли? Сега Аз трябва да потегля след тях – Мечка срещу Пчелите, Вълк срещу Свинете, – Аз трябва да ги преследвам до Началото: *само така Краят ще бъде равен на Началото, Възможността ще стане Действителност, Възможното ще се превърне в Реално, Делото ще бъде Настояще между Края и Началото; и ти ще можеш да изпълниш своята мисия.*

Знаех какво се случваше: вуйчо Курт се беше издигнал с кучетата *дайви*, докато се намери извън моя досег. Решението му, следователно, бе неотменимо. Почувствавах, че умирам от мъка и отчаяние. Краката ми омекнаха. Една буца заседна на гърлото ми. Въпреки това, извиках безсилно:

– Вуйчо Курт, не си отивай! Не ме оставяй тук *сам!*

Тогава чух онзи гръмогласен смях, който моят вуйчо издаваше с неизбежна спонтанност: това не беше шега, а израз на неговото душевно състояние.

– И ти беше този, който поставяше под въпрос моя *инат*, когато Аз отказвах да остана *сам* в този Ад, след Втората световна война? – запита той смеейки се. – Но спомни си, че Аз издържах 35 години: ти ще трябва да изтраеш много по-малко. Върви, бъди доблестен, *Neffe* Артуро! Или трябва да те попитам като Белисена Вилка дали си способен да бъдеш един Кшатрия? Но зная, че ти ще разбереш защо правя това: *то е част от Стратегията на Фюрера. Ловът, който сега започвам, скоро ще бъде имитиран от хиляди човеци-вълци-от-Камък. Аз ще имам Честта да определя Края на Ерата на*

472 Лат. „огнения камък” (бел.прев.).

Глигана и на Пчелата, тъй както Житният Клас на Девата ще разруши Ерата на Гълъба. Ти си като мен и Аз съм като теб. И ако Аз съм, ти си: това е била великата Стратегия на Фамилията фон Зюберман, която ние не можехме да узнаем досега: тайната на Тулкусите. Сега Знакът на Източника е в теб, във въглавничката на ушите ти; и тези, които имат Чиста Кръв, ще го видят. Затова lapides philosophorum приеха формата на каменни цветя: защото такива лотоси са украшението на обещите на Авалокитешвара – обещите, които Милосърдната поставя на ушите на белязаните със Знака на Източника, за да покрие Знака на Източника. Ти ги придоби в matrix на проекциите, защото твоят собствен Знак на Източника бе открит: Твоите капаци са паднали! И това е Великото Дело! Сега ти си Знакът на Източника, и ти си – в Източника на Вечния и Несътворен Дух – същият като мен! Аз никога не можах да видя Знака на Източника, спомняш ли си? Но ние двамата го видяхме днес: ти в мен, и аз в теб – в проекцията върху Топлия Камък. Поотделно, никога нямаше да го видим. Затова беше хубаво да се срещна с теб, Neffe; защото заедно ние ще изпълним мисията на нашата Фамилия: ще го направим с Чест, тъй като ние видяхме Източника и имаме Източника, и ние можем да се завърнем когато поискаме в Източника. Ти вече нямаш нужда от мен; нито имаш нужда от нещо или някого. Сбогом, Neffe! Ще се видим отново по време на Последната Битка. Хайл Хитлер!

– Хайл Хитлер! – отвърнах механично, докато ревът на един неописуем Див Звяр разтърсваше пространството и един порив на свръхестествен студен вятър ме удряше като камшичен удар, разлюляваше дърветата и издигаше облаци прах.

Обърнах поглед в посоката, накъдето бяха избягали Глиганите, т.е. на Юг, и се кълна, че видях за последен път вуйчо Курт. Или поне такова впечатление получих. Защото видях – или мисля, че видях – контрастиран спрямо звездния небосвод един Див Звяр, който тичаше след две сияйни звезди, които се отдалечаваха ужасени: той изглеждаше ту като Мечка, ту като Вълк; и неговите ръмжения и виения ставаха по-слаи, докато се изгубиха напълно. Почувствах се здрав: Чумата бе това, което се отдалечаваше.

Замислен, гледайки към Южния кръст, Аз си спомних Писмото на Белисена Вилка – онази част, където равинът Вениамин говореше на Бера за Мистерията на слабостта на Избрания Народ: „Предупреди Йехова народа на Израил за четири вида злини, пред които те ще бъдат слаби: Пазете се от Меча, защото Той може да ви Убие; Пазете се от Псетата, защото Те могат да ви разкъсат; Пазете се от Птиците Небесни, защото Те могат да ви изядат; Пазете се от Дивите Зверове, защото Те ще ви изтребят (Иер. 15;3)”. Там, в земята на чакрата, лежаха безжизнените човешки тела на Бера и Бирса: те се бяха оказали слаби, стратегически слаби. И в техния случай символите от предупреждението от Йехова се бяха намесили, и четирите едновременно:

Меч: Мечът на Мъдростта на Дома на Тарсис.

Псета: кучетата *дайви*.

Птици: Девата от Агарта и всяка Дама Кāлибур, чиято Безкрайна Чернота *поглъща* светлината на Душите.

Диви Зверове: *Берсеркирите* и *Улфхеднарите*, т.е. Човеците-Мечки и Човеците-Вълци от Студен Камък.

И за нищо не им бяха послужили в този случай „*лековете*”, предложени от Бера: Мирът на Златото, Илюзията на Бяса, Илюзията на Земята и Илюзията на Небето.

Бяхме спечелили партията срещу Демоните, но никога повече, до ден-днешен, не видях отново вуйчо Курт.

Глава XVI

След това се случи един феномен, който реших да изложа отделно понеже все още не съм намерил подходящо обяснение за него. Както казах, стоях все още така, гледайки Небето към Южния Кръст и мислейки за нещата, които споменах, опитвайки се да овладеем носталгията от заминаването на вуйчо Курт и правейки усилие да надвия нервната депресия.

Ударът бе силен, съкрушителен, в средата на черепа, на няколко сантиметра по-нагоре от мястото, където вуйчо Курт ми беше нанесъл прецизния удар с дръжката на своя пистолет. Паднах поразен на земята, виждайки звезди, които не бяха точно продукт на един алхимичен процес, но *съзнавайки, че нещо беше паднало от Небето върху главата ми – нещо с малък размер и значително тегло*. Изправих се, все още зашеметен, и започнах да търся наоколо с помощта на фенерчето. Не след дълго намерих снаряда, причинил цицината, чиито болезнени ефекти траеха няколко дни и чийто белег все още ми остава: както лесно можете да се досети човек, касаеше се за един камък.

Но това беше един артистично издялан камък и се изглеждаше явно, че той е принадлежал на един по-голям комплекс, от който е бил отделен. *Беше ръката на едно Каменно дете, отсечена на нивото на китката, която изразяваше Бала⁴⁷³ Мудра⁴⁷⁴ – Вътрешния Поздрав на Дома на Тарсис: показалецът и палецът бяха изправени,*

473 „Сила” (бел.авт.).

474 „Жест, израз” (бел.авт.).

образувайки прав ъгъл, а средният, безименният пръст и кутрето сгънати върху дланта на ръката.

Когато намерих каменната ръка, спомних си мигновено Ден Тридесет и Трети от Писмото на Белисена Вилка, а по-късно го потвърдих, препрочитайки онзи параграф отново и отново: в този ден Белисена разказваше за изстребването на нейната Фамилия, извършено от Бера и Бирса, които трансмутират не-Посветените членове на Дома на Тарсис, както тези от моята фамилия, в *юдейски битум*. Тогава именно Ноят Носо де Тарсис се добрал до църквата на Девата от Пещерата в Турдес, за да спаси изображението ѝ от всеобщия грабеж на Луго де Брага. И именно докато изпълнявал тази задача той установил, че на Каменния Младенец била отсечена ръката, която изразявала Вруната Бала. *Но това изчезване бе станало през XIII век, преди седемстотин години: изглеждаше най-малкото рисковано, да не кажа абсурдно, да се свързва онова събитие с това.* И все пак, въпреки всички логични аргументи, на мен случаят ми се струваше показателен. И не съм променил мнението си: по-късно дадох да поставят малката ръка в една сребърна *зривна*, поставих ѝ верижка и я окачих на врата си. Как падна тя на главата ми и откъде? Не зная. Дали е същата ръка от XIII век, също не знам. А какво означава това, че тя падна върху главата ми в онзи момент, е нещо, което принадлежи на областта на най-тъмните загадки. Но парчето ми харесваше и ще го нося със себе си до Края.

Глава XVII

Много малко е това, което ми остава да добавя към този Епилог или Пролог.

Когато премина шокът, несъмнено предизвикан у мен от заминаването на вуйчо Курт и явен от ненормалното спокойствие, с което се отдадох на размишления относно символите на Меча, Псетата, Птиците и Дивите Зверове, и след като преодолях болезнения ефект от удара по главата, аз започнах да си давам сметка за реалността и нервната ми система изпадна в буйна криза. Вътрешно чувствах, че се разпадам и се опитах да поддържам бронята си отвън, извиквайки хиляди обиди и клетви срещу нашите врагове, от които накрая не останаха изключени и нашите Другари и съюзници: Белисена Вилка, нейният син Нойо, Капитан Киев, Лоялните Сиддхи, Фюрерът и дори Непознаваемият се оказаха обхванати от моите невъзпроизводими сквернословия. Няма да се оправдавам, защото описаните събития обясняват тази ирационална реакция. Как нямаше да се прекърши волята ми, ако в рамките на четири дни моето семейство бе жестоко убито – цялата ми фамилия, близки и далечни роднини, – а единственият оцелял освен мен – вуйчо Курт – току-що беше заминал, за да не се върне никога?

Бях като обезумял. Сипех обиди и ритях безсилно трупове на ориенталските убийци. В пристъп на ирационална агресивност, бях готов да изстрелям в тези дяволски тела зарядите на безползния картечен пистолет, когато едни стенания, идващи отвътре, ме върнаха навременно към реалността. Не бях сам! Спомних си внезапно, че по време на атаката бяхме чули някакви викове на болка.

С лице, все още изкривено от яростта, с безумен блясък в очите и пистолет в ръка, аз влязох решително в къщата, причинявайки така тревогата на лицето, което се намираше със завързани ръце върху масата на трапезарията. Това бе Сегундо– индианецът потомък на Народа на Луната, когото Белисена Вилка споменаваше в своето Писмо и когото бях виждал няколко пъти като посетител в Невропсихиатричната Болница в Салта.

Той изглеждаше ужасно, защото Бера и Бирса му бяха изтръгнали ноктите на ръцете и краката; но трябваше да е благодарен на Боговете и на Операция „Бумеранг“, понеже Демоните не бяха имали време да му отрежат езика и ушите, да му извадят очите и накрая да го одерат или заколят. Когато го развързах и го попитах дали има аптечка за първа помощ, индианецът си възвърна способността да говори.

– А двамата мъже? – попита предпазливо той.

– Не бяха мъже, – отвърнах злобно, – а Демоните Бера и Бирса. И двамата са мъртви, там отвън: ние ги убихме с изстрелите, които сте чули. И сега моят вуйчо ги преследва до Дъното на Централната Бездна на Вселената – до едно пъклено място, от което навярно никога не ще успеят да се завърнат.

Сега разбирам, че този отговор беше неуместен и абсурден, за да го давам на един непознат индианец, който навярно нямаше ни най-малка представа за това, което му казвам. Но аз претърпявах ефектите на шока и кризата и не се замислях какво говоря. По-скоро се проклинах постоянно за всичките ми грешки: за това, че бях причината Демоните да открият Света и дома, където живееше моето семейство; за това, че в плана на атаката забравих да съобразя състрадателното действие на Авалокитешвара; и задето не обърнах внимание на лошото предчувствие, което предизвика у мен сбогуването на вуйчо Курт в Серийос, преди той да се издигне с кучетата *дайви*: ***вуйчо Курт бе знаел какво щеше да се случи – че щяхме да бъдем подложени на изпитание от Майчината Страст на Авалокитешвара, която щеше да закриля милостиво Безсмъртните, и че по всяка вероятност той ще трябва да замине в преследване на Демоните, за да поддържа буден техния страх; и затова той бе поискал да се сбогува преди да започнем операцията!*** А аз бях глупакът, който продължаваше докрай с плана, без да обръща внимание на нищо, подценявайки способностите на вуйчо Курт! И сега оставах сам – по-сам, отколкото беше бил вуйчо Курт в своето изгнание, макар той да твърдеше обратното, за да ме утеши и да ми вдъхне кураж!

Такива бяха мислите, които занимаваха ума ми, когато отвърнах на индианеца по казания начин. За щастие, не бях съвсем сам: индианецът повтори с още по-голяма предпазливост:

– Берах и Бирчах?

Може би едва в този момент си дадох сметка, че индианецът е реален.

– Берах...? – повторих Аз, опитвайки си да си припомня къде бях чувал преди това произношение. Тогава си спомних Писмото на Белисена Вилка и историята на Народа на Луната. – Но разбира се, че Вие също ще го знаете! Тези Кучи Синове са изстребили Вашата фамилия, също както Дома на Тарсис и моето собствено семейство! – възкликнах с преувеличена еуфория.

– А Вие как го знаете? – попита индианецът във върха на изумлението. – Не сте ли от Армията?

– Ха, ха, ха! – засмях се сърдечно, като открих впечатлението, което предизвикваше униформата на командо. – Не, човече, не. Не съм от Въоръжените Сили. Този, който бе член на Армията, беше Нойо Вилка, както Вие добре знаете. Наистина ли не си ме спомняте? Аз съм Артуро Сигнагел, лекарят–психиатър, който се грижеше за Белисена Вилка в Салта. Тя ми разказа всичко това в едно дълго писмо: зная, например, че Вие произлизате от Народа на Луната, който е живял на Остров Коати в езерото Титикака, и че Вашите далечни предци са обитавали в Скандинавия, в страната на Крал Колман от потеклото на Скьолд.

– А, докторът! Да, спомням си Ви. Знаех, че доня Белисена пишеше едно писмо с данни за Дома на Тарсис, но не знаех за кого беше предназначено то. И Вие казвате, – добави той, – че тези мъчители са същите Берах и Бирчах, които преди повече от седемстотин години са водели злодеите от еврейските индианци диагити, начело с касика Кари в нашествието срещу Острова на Слънцето?

– Бяха, – поправих го Аз. – Действително, бяха същите, макар този път да са използвали други тела; това не го знам със сигурност. Но сигурното е че преди три месеца те убиха Белисена Вилка в Болницата, а само преди четири дни изстребиха цялата ми фамилия; заради тези проклети Демони оставаме само трима оцелели от три духовни Фамилии: Нойо Вилка от Дома на Тарсис, Сегундо от Дома на Скьолд и Артуро Сигнагел от Дома фон Зюберман. Белисена Вилка ме помоли в своето Писмо да потърся Нойо Вилка в Кордоба и ме увери, че Вие ще ми помогнете. Тя също така ми препоръчваше да внимавам много с Бера и Бирса, които бяха могъщи Демони; но вече виждате: въпреки ударите, които те ни нанесоха, и благодарение на помощта на Боговете, ние успяхме да приключим с Тях за момента. Ще има други Демони, които несъмнено ще ни преследват и хиляди непознати опасности, но е малко вероятно Бера и Бирса да се завърнат в Света на

Кръвта на Тарсис: *в други Светове на Илюзията обаче те ще продължават да съществуват; и тежко на онези духовни човеци, които не намерят скоро Света на Дома на Тарсис!* Как Ви се струва, Сегундо? Ще ми помогнете ли?

– Разбира се, че да! Знайте, д-р Сигнагел, че за тези от моята Раса Тя беше една Кралица: нейните желания са заповеди за мен. Тя ме помоли да не идвам повече в Болницата в Салта, защото беше наблюдавана и подозираше, че ще я убият. И аз изпълних буквално нейните заповеди: не отидох повече в Салта и не отговорих на кореспонденцията на Болницата, на Съдията, на Полицията, и пр. ***И никой не дойде тук, защото тази къща е много трудна за намиране.*** Много големи трябва да са били вашите сили, за да сте стигнали дотук с изненада и да сте успели ***да убиете*** Демоните. Спасихте ми живота и със сигурност ми спестихте едно ужасно страдание преди това! Но не знам до каква степен съм ви благодарен, предвид че, както ще разберете, вече ми е дошло до гуша от живот.

Разбрах го напълно, тъй като на мен също ми бе дошло до гуша от живота и ако продължавах напред като онзи германски индианец, то беше изключително заради Честта – защото беше Чест човек да остане да изпълни мисията, поверена му от Боговете, които направляват Същностната Война, и защото след Последната Битка, след като бъдат уредени сметките със Силите на Материята, ние щяхме да се завърнем окончателно в Източника на Несътворения Дух.

Видях лицето на Сегундо, изкривено от болка, и изтичах до една съседна барака да потърся аптечката, която се намираще в жабката на един пикап. С търпение дезинфектирах двадесетте му пръсти и ги превързах един по един. Носех с мен успокоителни таблетки и му дадох да изпие две: четири милиграма, които го накараха да спи до пладне.

Когато приключих с лечението, вече клюмах за сън, така че го отведох до неговата стая, карайки го да стъпва на пети, и го оставих легнал в скромното му легло от рожков.

Сварих кафе и го изпих, вече по-спокоен, седнал на една табуретка в кухнята. Срещата със Сегундо ме беше успокоила достатъчно и сега размишлявах за следващите стъпки, които да предприема. Поставих на масата гарафата с киселина, трансмутирана като една много черна течност, но с лека гъстота. За да извадя каменните рози – обещите на Авалокитешвара, – щях да излея тази безполезна субстанция в помийната яма и да неутрализирам остатъчната киселинност с един мощен концентриран почистващ препарат, който открих в един шкаф. Една минута по-късно обещите Естир се намираха в джоба ми, вече изпразнен от оръжията. Със сигурност бяхме прекалили с въоражението и сега върху масата почиваха „*Итаката*”, петдесетте патрона, картечният пистолет с неговия неудобен нараменен кобур, пълнителите му, десетте осколочни гранати, бомбите

с тротил и ловният нож. С по-свободно тяло, Аз се уверих, че Сегундо спи дълбоко и реших да се заема да премахна остатъците от ориенталските убийци. Снабден с един мощен фенер с дванадесет батерии, разучих околностите на чакрата.

Тогава установих, че постройката на къщата действително следваше очертанията на древната пукара на Тарси и че укреплението по периметъра бе сведено до една ниска земенитна стена, не повече от метър висока, за да се прикрие функцията ѝ да охранява един освободен плацдарм. Във вътрешността ѝ все още съществуваше прастиарият кромлех, камъните на който образуваха един огромен кръг, в чиято площ се вместише повече от достатъчно първият етаж на чакрата. Но мен ме интригуваше съдбата на Менхир на Тарси – този, който бяха поставили белите Атланти, за да установят Кръвния договор с Фамилията на Тарсис и да определят тяхната семейна мисия. Вземайки диаметрите на Кромлеха, Аз потърсих центъра в тяхната пречесна точка и установих с интерес, че това централно място се падаше във вътрешността на чакрата. Накрая, у мен не останаха съмнения, че централното място се намираше във вътрешността в един огромен херметически затворен заслон. Срязвах веригите и катинарите с едни подходящи клещи и отворих вратите на заслона: невероятно – след векове и хилядолетия, менхирът на Тарси все още се намираше на своето първоначално място. Той беше от зелен камък и в основата му се виждаше хилядолетната апачета на Вултан: *пуриуака Волтан хананча унанчан уанюй*. Върху апачетата се бе намирал в продължение на четиристотин четиридесет и три години Мечът на Мъдростта на Дома на Тарсис, охраняван както в Уелва от неуморими Нойове и Враи, потомци на Лито де Тарсис. Пред това отношение на уважение и доверие в Лоялните Богове, поддържано в продължение на хилядолетия търпелива стража, какво означаваша моите настоящи тревоги, моите егоистични безпокойства? Впечатляващият менхир и неговият селски каменен олтар, имаха ефекта да ме накарат да се засрамя от себе си – от моите човешки слабости – и да укрепят моята воля да продължавам до Края.

Имайки предвид всичките напразни и жестоки усилия, предприети в миналото от Демоните Бера и Бирса, не е странна омразата, която будеше у тях тази чакра, в която бяха живели извън техния досег членовете на Дома на Тарсис, съхранявайки Венериния Камък на Меча на Мъдростта. Но Те пристигнаха късно – Те винаги идваха късно в Америка: не бяха успели да изтребят потеклото на Скьолд с диагитите-евреи, нито с испанците на Диего де Алмагро, Диего де Рохас и на толкова много други; дори убийството на Белисена Вилка не им послужи за нищо, защото Тя ги подведе умело по погрешната следа; нито пък изтреблението на фон Зюберманови им позволи да ликвидират вуйчо Курт. Америка се бе оказала фатална за тях! Те не знаеха къде се намира Нойо Вилка с Меча на Мъдростта и искаха да си отмъстят на индианеца Сегундо, принасяйки го в жертва чрез ужасно мъчение, преди да си тръгнат от непредсказуемия Свят на Дома на Тарсис. И бяха атакувани и убити когато най-малко го очакваха. Като един бумеранг, техните собствени

удари се завръщаха срещу тях; *като в един похват от джиу-джицу* техните врагове използваха собствените им движения и обръщаха силите им срещу тях.

В бараката, където се пазеше пикапа, имаше всякакъв вид инструменти. Отидох дотам, взех една широка лопата и започнах да търся подходящо място, за да изкопая гробовете. На петдесет метра от къщата растеше един гъста бамбукова горичка, което ми се стори да идеалното място: беше трудно да се проникне през слоя на корените, но след няколко дни никой не би могъл да открие и най-малката следа от отстраняването. Върнах се на два пъти до къщата и пренесох проклетите трупове с една количка, за да улесня транспортирането; при последното отиване донесох също едно мачете, за да разчистя мястото. Погледнах часовника в къщата и установих, че показваше 3 часа на 23-я ден от април. Моят, напротив, показваше 1:30 часа на 26-я ден на април. Разбира се, синхронизирах моя часовник с местното време.

Така, прочее, в 6 часа – три часа по-късно – приключих злокобната задача да погребвам разстреляните трупове на ориенталските убийци. Вече се загоряваше и се чувствувах изтощен, психически и физически изчерпан. А все още оставаха няколко неща да се свършат – неизбежни неща, които не допускаха забавяне. Едно от тях беше да осъществя разрушаването на черната кола на убийците с цел да се избегне проследяването от полицията: но за това бе необходимо да разчитам на помощта на Сегундо.

Изпих една нова чаша кафе и сетне се заех да изливам ведра сапунена вода в двора, за да премахна следите от кръв – предпазна мярка, която, повече от избягването на полицейските разследвания, целеше да предотврати още по-страховитото действие на тукуманските мухи. В светлината на деня открих до едно дърво на петнадесет крачки разстояние от вратата на къщата куртката и всичките оръжия на вуйчо Курт: явно той ги бе оставил преди да потегли, когато бе извикал мълчаливо кучетата *дайви*. В онзи момент помислих, че волята ми ще се прекърши отново. Но се овладях и прибавих тези предмети към остатъка от моя екип.

Вече не можех да продължавам облечен като командо, особено ако трябваше да излизам извън чакрата, така че се заех да извърша една грижлива инспекция на вътрешността на къщата. Отписах дрехите на индианеца поради техните размери, забележително по-малки от моя, и разчитах, че Нойо Вилка ще да е имал по-едро телосложение и че се запазват неговите дрехи. Накрая попаднах на стаята му, след като минах през тази на покойната Белисена, и действително открих един разнообразен гардероб: намерих един каубойски панталон, повече или по-малко по моите мерки, и една подобна риза. Реших да остана с кубинките от Майдана и направих два големи пакета с оръжията и бойните дрехи: оставих без да опаковам само четирите тротилени бомби.

В една кутия за обувки от най-груб картон поставих зловещото Дордже – Скиптър на Мошта, който Ригден Джъепо бе предал на Демоните Бера и Бирса, – заедно с каменните *падми* – обещите Естир на Авалокитешвара.

И тогава, когато бях приключил с тези по-дребни работи, се отправих към черната кола, за да успокоя разбираемото любопитство, което тя събуждаше у мен от момента, в който узнах за нейното съществуване.

Видяна отдалеч, тя не оставяше съмнения, че се касае за една класическа североамериканска лимузина. Но като се разгледаше отблизо, възникваше объркване поради невъзможността да се установи нито марката, нито модела, както твърдяха полицаите от Салта. Защото марка имаше и то добре видима: „*Авиант*”. Но кой знаеше за такава марка? На коя страна принадлежеше? Незабавно ме връхлетя подозрението, че автомобилът не беше от този Свят – че произлизаше от една Реалност, паралелна на нашата, където „*господата*” като Бера и Бирса се придвижват в коли „*Авиант*”. Във всеки случай, беше ли действително един автомобил? Да, беше. Една автентична и отлична луксозна кола, както изглежда, наскоро излязла от фабриката. Повдигнах капака и разгледах мощния мотор с осем цилиндра във формата на „*V*”. Ключовете бяха поставени на таблото; запалих и заработи без проблеми. И беше безполезно да се разглежда вътрешността ѝ, защото Демоните не носеха със себе си нищо – нито документи, нито багаж: нищо от нищо, което посочваше, че в плановете им не бе влизала възможността да бъдат задържани или разпитвани по пътищата; *или че те по никакъв начин не се придвижваха по пътищата и шосетата на човешката цивилизация.*

В 8:30 часа се разположих в едно кресло в трапезарията и спях непробудно до 13:30 часа. Приготвих още кафе, препекох филийки и събудих Сегундо за една късна закуска. Той се възхити като узна, че бях работил през цялата нощ и че вече не оставаха следи от смъртта на убийците. Докато пийваше едно кафе, прегледах раните му. Особено ме безпокояха краката му: бяха много подути.

– Мислите ли, че ще можете да управлявате пикапа? –попитах го аз.

– Ще направя всичко, което е необходимо, – каза доблестно той. – Болката няма значение.

– Ще излезем на свечеряване, – обясних. – Ще трябва да изминем около петнадесет или двадесет километра, за да се отървем от автомобила на убийците. Но преди това ще Ви донеса лекарства и успокоителни: само ми кажете къде се намира най-близката аптека.

Намираше се в Тафи дел Вайе, на пет километра разстояние. В 15 часа, след като изпекохме едно пиле и го изядохме двамата, Аз отидох до аптеката в пикапа и купих ваксина против тетанус, спринцовки, противовъзпалителни и успокоителни.

В 19:00 часа излязохме от чакрата. Сегундо караше напред с пикапа, а Аз го следвах с „*Авианта*“. Поехме по едни второстепенни пътища, обикновено рядко преминавани, тъй като успехът на маневрата зависеше от това, че никой няма да види черния автомобил – никой, който можеше да съобщи за него на полицията, а още по-малко полицията, която вече имаше неговото описание.

Но всичко мина добре. Сегундо с превързани пръсти и босоног, тъй като не можеше да обуе сандали, караше умело камионетката в посока на планината Аконкиха. Прекосихме реката Тафи дел Вайе, Рио Бланко, и навлязохме в един почти непроходим път, който се изкачваше до върха на хълма Ла Овехерия. Трябваше да извърша чудеса с огромната лимузина, за да завивам по острите завои на пътя, минаващ по каменния корниз. Накрая, на няколко километра от върха, намерихме идеалното място: ръбът на една пропаст с хиляда или повече метра дълбочина. Там спрях черната кола, докато Сегундо се върна с пикапа няколко метра назад: пътят беше толкова тесен, че трябваше да се върнем на стотици метри назад, за да намерим едно разширение, което да ни позволи да завием.

Връщането на Сегундо беше необходимо, за да предотврати едно възможно срутване на пътя, което да остави пикапа изолиран и без възможност да слезе от хълма. Защото Аз планирах да взривя „*Авианта*“ и това бе много вероятно да се случи, както и действително стана.

Излях съдържанието на един бидон с десет литра бензин във вътрешността в колата; програмирах електронните детонатори за пет минути и поставих една бомба върху блока на мотора, друга – във вътрешността на кабината, трета – в багажника, и четвърта – под шасито. След това затворих капака, вратите и багажника се затичах към пикапа, който ме очакваше на сто метра назад.

Експлозията на четирите килограма тротил беше впечатляваща в онези планини, пораждащи продължителни еха. Автомобилът никога нямаше да бъде намерен, защото от него останаха само парчета, разпиляни на стотици метри по недостъпни скали. Когато експлозията престана, ние се приближихме малко и се уверихме, че ще бъде така, понеже там, където стоеше колата, пътят беше изчезнал, а каменната лавина беше завлякла най-големите остатъци до дъното на гърловината, погребвайки ги завинаги.

Останах десет дни в чакрата на Белисена Вилка, по време на които разговарях много със Сегундо и ние постигнахме съгласие относно бъдещите стъпки. Предадох му последните части от Писмото на Белисена Вилка и му обясних, че имам сигурни указания за възможното местопребиваване на Нойо Вилка: всичко се състоеше в откриването на тайнствения Рицарски Орден Тиродал и неговия Понтифекс, Нимрод де Росарио. Предвид, че една глава от моя живот бе приключила и вече нямаше връщане назад, оставаше ми само да продължа приключението и да започна издирването на Ордена в Провинция Кордоба. Сегундо се показа решен да ме съпровожда в тази мисия. Освен това, че той също беше един Хиперборейски Посветен – ученик на Белисена Вилка – и притежаваше разбираем духовен интерес по въпроса, индианецът, който беше на четиридесет години, познаваше Нойо Вилка от дете и щеше да направи всичко възможно, за да го види отново или да му предостави своята помощ.

И така, замислихме един прост план, предназначен да разреши последните оставащи проблеми, за да се придигим най-сетне към Кордоба. В чакрата имаше едно имане от ингско злато, за което наемкваше Белисена Вилка в своето Писмо. Сегундо ми показа тайното скривалище, близо до Менхира, в което имаше 250 килограма злато на кюлчета: първоначано, обясни ми индианецът, златото представлявало сервизът от съдове на принцеса Киля, тъй като ингите не придавали монетарна стойност на този метал; вече в Тукуман и за да избегнат възможните изненади, потомците на Лито де Тарсис претопили всички съдове през XVII век и скрили кюлчетата там, където те все още се намираха. Фамилията никога не бе имала нужда от този резерв, но ние бихме могли да вземем това, което искахме, защото такава бе волята на Белисена Вилка.

Но според моето разбиране, това богатство принадлежеше на Нойо де Тарсис и не бе уместно да го докосваме за момента. С онова, което ми оставяше вуйчо Курт, щяхме да имаме повече от достатъчно, за да започнем. Оказваше се съществено, прочее, да осигурим грижата за чакрата, дори ако ние нямаше да отсъствуваме за дълго време. С това се зае Сегундо, докарвайки от Тафи дел Вайе едно голямо семейство – хора, които в други случаи вече бяха живяли там: те щяха да живеят в къщата за слуги и да наглеждат мястото.

След като бе уредено това, на 4 май ние потеглихме към Санта Мария с пикапа на Сегундо. В Салта не мислех да се връщам никога; но бизнесът на вуйчо Курт неизбежно трябваше да се приключи. Освен това, във фермата на моя вуйчо ме очакваха двете най-скъпи неща, които ми оставаха в живота: ръкописът на Белисена Вилка, възпроизведен в тази книга, и ръкописът на Конрад Тарщайн на неговата неиздадена книга „*Тайна История на Thulegesellschaft*”, който се надявам да публикувам в бъдеще.

Фермата в Санта Мария не можеше да се продаде, тъй като вуйчо Курт не беше мъртъв, а „изчезнал”, и неговото завещание в моя полза бе лишено от стойност в този случай. Но действително тя можеше да се даде под аренда и това беше нещото, което направих, сключвайки един договор със семейство Толаба, които от толкова години бяха съпътствували моя вуйчо Курт: те щяха да се заемат с малката фабрика за бонбони и да пазят притежанията на моя вуйчо. Щяха само да плащат една малка годишна рента. Ясно е, че ако в бъдеще имаше нужда да се сведе тази собственост до налични пари, щеше да се прибегне до познатото средство да се фалшифицира смъртния акт на „*Серино Сангедолсе*” и да се направи завещанието валидно. Но бъдещето беше все още в ръцете на Боговете.

Това, което действително можех да продам, бе фермата в Серийос, която не желяех да съхранявам нито минута повече. И така, писах на моите адвокати в Салта да я обявят незабавно за продан и да я ликвидират колкото се може по-скоро. Шест месеца по-късно, в Кордоба, подписах окончателните документи за прехвърлянето и получих едно значително количество пари. И през последния ден, в който бях в Санта Мария, изпратих с препоръчана поща двете торби на Майдана, съобщавайки му в една кратка бележка, че операцията командо се е оказала успешна и че ще е безполезно някой да търси повече „*ориенталските убийци*”; и че, понеже не съм се възстановил от болката поради смъртта на моето семейство, ще предприема едно пътешествие за почивка, при завръщането от което, ще се срещна с него. Една „*милостива лъжа*”, разбира се, но, какво друго можех да му кажа на Майдана? Може би в бъдещето; може би, ако Боговете го решат в бъдещето.

Глава XVIII

Герbove на аржентинските провинции



И ето ни в Кордоба, опитвайки се да намерим благословения Орден.

Днес е 30 май 1981 година. Това прави всъщност повече от година, откакто купих апартамента в центъра, където живея заедно със Сегундо. Току-що завърших тази книга в глава XVII на „*Епилога или Пролога*”, и мнозина ще се запитат как и защо я написах. Отговорът е прост: тази книга е продукт на едно размисление – на един писмен преглед и обобщение на необичайния ми опит с Хиперборейската Мъдрост. Трябваше да я напиша,

след като се провалиха всичките ми опити да намеря Рицарския Орден Тиродал. Преди месеци, изправен пред нулевите резултати от търсенето, запитах сам Себе Си дали не бях Аз виновникът за не-съвпадането с Ордена – дали не ми липсваше достигането до едно **предварително** заключение. И реших да поставя нещата наясно за Себе Си. И си казах: „*какво по-хубаво от това, да ги изложи писмено?*”. И тъй, започнах да записвам моите спомени, тръгвайки от убийството на Белисена Вилка, което беше моментът, от който започна всичко.

И сега, завършвайки, разбирам, че интуицията ми е била правилна, **че ми е липсвало осмислянето на голяма част от онова, което бях асимилирал за толкова кратко време и което все още държеше Духа ми развълнуван**: нямаше да е възможно да ми бъде позволено да намеря Ордена с такова психично състояние. Но написването на тази книга ми беше помогнало и затова реших да я публикувам: ... **за да намерят и други, както Аз сега, Света на Кръвта на Тарсис.**

ХИПЕРЕПИЛОГ

Кордоба, 7 юни 1981 г.

Към читателя на тази книга:

Наистина, моето намерение беше да приключа „*Мистерията на Хиперборейската Мъдрост*” с предходната страница. В онзи момент нямах какво повече да кажа. Но днес, една седмица по-късно, се случи нещо, което хвърли нова светлина върху проблема, който ме занимаваше, т.е. локализирането на Рицарския Орден Тиродал: **вярвам, че съм намерил, най-сетне, една сигурна следа**. И вярвам, че е мой дълг на Честта да я споделя с читателя, предоставяйки му същата възможност, с която Аз разполагам сега.

Но, преди да дам тази информация, ще изложа в сбита форма това, което ми се случи вчера.

Търсех едно вътрешно просветление, тъй като външното търсене не бе ме довело доникъде. Затова написах настоящата книга; и след като я завърших, вече много по-спокоен, реших да изпробвам един друг път, който все още не бях опитвал. Вчера следобед, без да изпратя никакво предизвестие, се отправих към къщата на Оскар Файл – покойния приятел на вуйчо Курт, който пръв бе намерил Рицарския Орден Тиродал. Както и предполагам, неговата съпруга – една мила и симпатична жена от италианска националност – не знаеше нищо, що се отнася до местоположението на Ордена Тиродал. Тя ме увери, че Оскар бил починал от естествена смърт, но много щастлив от духовното удовлетворение, което бил получил през последните години.

Тя знаеше за съществуването на Ордена и още доста неща за историята на вуйчо Курт и се учуди, че той не я беше споменал. Обясних й, че с вуйчо Курт нямахме много време да разговаряме и че той бе оставил висящи множество въпроси, на които никога не ми бе дал отговор:

– Но какво е станало с Курт? – запита тя. – Мъртъв ли е? Ако е така, ще Ви кажа всичко, което знам, което не е много, и още по-малко от това, което търсите. Вижте, аз зная за Вас: зная, че сте един племенник от Салта, син на сестра му и един аржентински германец. И знаете ли как го зная? Не от Курт, който никога не казваше нищо, а от добрината на Оскар, който го обичаше като брат и сподели с мен цялата му история. Затова ще Ви кажа това, което той не Ви е разказал: Аз съм италианка, това е ясно; това, което не е толкова ясно, е че бях послушница от Манастира, където фон Гросен и Оскар Файл трябваше да се укриват две години след 1945-та, с присъединяването по-късно на Вашия вуйчо Курт. И тъй, с Оскар се влюбихме, а когато той замина за Аржентина, аз побързах да го последвам и да се омъжа за него в тази страна, където бяхме много

щастливи: имахме две деца, които вече ходят в Университета. Затова ме учудва, че не ме е споменал, тъй като вуйчо Ви ме познаваше почти толкова добре, колкото и Оскар. А какво се е случило с него? Разкажете ми го поверително; успя ли да избяга от онези страховити врагове, които според Оскар не преставали да го дирят до смъртта му?

– Не, госпожо, – обясних. – За щастие, вуйчо Курт не е мъртъв, макар да е вярно това, което предполагате: онези „*страховити врагове*” накрая го намериха и изтребиха цялото му семейство, което беше също и моето. Т.е. цялата ми фамилия – моите родители, сестра ми, племениците ми и далечните роднини бяха убити преди една година; но убийците не успяха да се справят с нас. И по тази причина вуйчо Курт замина преди повече от година, заявявайки, че никога няма да се върне. Останах само аз, с мисията да намеря Рицарите Тиродал.

– Много съжалявам за станалото, тъй като знаех колко обичаше той своята сестра Беатрис! Точно заради това избягваше срещите с нея от страх да не я издаде и неволно да ѝ причини вреда.

Прехапах устни като чух тази истина: вуйчо Курт я беше закрилял в продължение на 35 години, а аз за един миг я предадох в ръцете на нейните палачи. Сведенията на госпожа Файл не бяха от друга страна много обнадеждаващи, що се отнася до Ордена:

– Боя се, че не ще мога да направя нищо за Вас, тъй като това, което Оскар ми разкри за Ордена Тиродал, е много малко. Разбира се, не ми е давал никакви данни относно неговите членове или места за събирания.

Погледнах я, без да мога да прикрия разочарованието си. Изражението ми ѝ се стори комично, защото тя се усмихна и ме насърчи да не губя надежда: съществуваше една възможност.

– Ще направим нещо, д-р Сигнагел; това е единственото, което е в моите възможности; и се молете на Вашите Богове то да даде резултат. Оскар имаше един сейф в своето бюро, където пазеше нещата от Ордена. Няколко пъти ми заръча, че ако „*нещо*” му се случи и някой от Ордена се яви да поиска неговите неща, трябва да им върна без дискусии съдържанието на това сандъче. Но досега никой освен Вас не е поискал сведения за Ордена, поради което никога не съм отваряла неговия сейф. Това, което ще направим, тогава, ще бъде да разгледаме съдържанието на сейфа и да се опитаме да намерим някаква следа.

Отидохме веднага в кабинета на покойния Оскар и с нарастващо безпокойство изчаках госпожа Файл да набере комбинацията на ключалката. Накрая тя се отвори и пред погледа ми се озоваха съхраняваните предмети. Оскъдното езотерично наследство на Оскар Файл се състоеше от два предмета: една книга и едно вулгарно списание.

Трудно ще е някой да успее да си представи объркването ми в онзи момент. Книгата беше един екземпляр на „*Фундаменти на Хиперборейската Мъдрост*” от Нимрод де Росарио, напълно еднакъв с онзи, който вуйчо Курт ми бе дал да прочета в Санта Мария и който сега имах в свое притежание. А списанието – беше един брой на „*Spot's*” отпреди три години.

Госпожа Файл започна накрая да споделя моята тревога и като не знаеше как да ме утеши или пък желаежки разговорът да приключи по-скоро, ми предаде двете публикации. Беше убедена, каза, че Оскар Файл ще одобри постъпката ѝ, тъй като аз бях племенник на неговия най-скъп Другар, на когото нищо не би могъл да откаже.

Излишно е да казвам, че прегледах книгата страница по страница и ред по ред, търсейки някакъв таен знак, някакво криптографско съобщение, някакво скрито указание – някакъв ключ, предназначен да бъде изтълкуван само от Хиперборейските Посветени. Много скоро трябваше да отхвърля мисълта, че книгата предлага такава възможност.

И излишно е да казвам, че прочетох и изучих всички статии в списанието, търсейки там някаква следа от Рицарския Орден Тиродал. Много скоро стигнах до същите резултати като с книгата: нищо, никакъв знак. Последното беше неприятна задача, тъй като „*Spot's*” е едно сензационалистко списание с най-ниско интелектуално или морално ниво.

Грубо казионно в своята обща политическа линия, лишено от определен издателски критерий, тъй като статиите му се пишат с явната цел да предизвикат удар под пояса или скандал – ефекти, които, естествено, се харесват на неговите два милиона читатели. Етическите граници на развитието на темите, както може да се предположи, се определят единствено от юридическите протекции, с които жертвите му успяват да се защитават, ако са нападнати, или от количеството подкупи, платени от „*приятелите*” на евтината публичност. Разбира се, едно такова списание не може да принадлежи на кой да е: неговият издател-собственик е знаменитият журналист от жълтата преса, не точно „*ориенталец*”, Самуел Исааксон – типичен представител на старинна еврейска фамилия и заклет ционист. От екземпляра, който бе попаднал в ръцете ми научих подробностите на осем развода на не особено сплотени двойки актьори и актриси; узнах за претенциите на Движението за Национално Освобождение на Хомосексуалните; прочетох две различни статии за НЛО, в които отделни „*професори по парапсихология*” уверяваха, че техните екипажи ще спасят човечеството; запознах се с подробностите на пет убийства, три изнасилвания и едно блудство; получих информация за престъпленията на нацизма, благодарение на една биография на Ана Франк и един съкратен преразказ на нейния апокрифен „*дневник*”; видях пет критични бележки, които в действителност съдържаха скрита реклама за филми с левичарска тематика и други пет бележки за екология и

пацифизъм; и пр.; и пр. Всъщност, практически нямаше материя, в която списанието да не нахлуваше с обичайната си и отблъскваща вулгарност.

Mein Gott⁴⁷⁵! Каква клоака беше това издание! За какъв ли дявол Оскар Файл бе запазил този брой? Трябваше да има някаква причина. И тази възможност беше единствената ми надежда.

Но каква причина? Вече го бях прочел няколко пъти: седемдесет или повече статии и бележки с подчертан синархичен тон. И това, което не споменах: невероятната и разнообразна редица от реклами за стоки от порно-магазини и афро-бразилска магия; и безкрайния списък от ***пайове***⁴⁷⁶, учители, гурувци, магове, хироманти, таротисти, и пр., които предлагаха всевъзможен вид „духовна помощ“ – от „разрешаване на любовни проблеми“ или „лечение на импотентност“ до „разблокиране“ на психологически комплекси. Ясно е, че на тези реклами не обърнах същото внимание като на журналистическите статии: имаше толкова много – стотици такива!

И там се намираше разрешението на загадката! Толкова явно, че изглеждаше като шега: една лоша шега на Нимрод де Росарио!

Внезапно там, където най-малко бях предполагал – на една страница, покрита с обяви, предлагащи „услугите“ на различни езотерични школи и учители – на една страница, по която погледът ми бе преминавал множество пъти, без да вижда нищо, се очерта фразата „Хиперборейска Мъдрост“. Когато разгледах грижливо обявата, прочетох с изненада следното:

475 „Боже мой“ (нем.) – бел.прев.

476 ***Пай*** – медиум, шаман, духовен съветник в афро-бразилската магия (бел.прев.).

**НЕ РАЗРУШАВАЙ ЕДНА ЧАСТ,
АКО МОЖЕШ ДА РАЗРУШИШ
ЦЯЛОТО!!**

Наистина:
Ако Вашата омраза към Света е толкова дълбока, че сте мислили сериозно да се самоубиете или да станете сериен убиец, или ако замисляте да разрушавате културни или природни богатства, или да се присъедините към групи нихилисти, практикуващи тероризъм от какъвто и да било вид...
НЕ ГО ПРАВЕТЕ!!
...защото ще пропиете силите си на вятъра!

Твърде е възможно да сте духовно готов да се запознаете с Хиперборейската Мъдрост. Тази хилядолетна Наука ще Ви разкрие кой е Вашият истински Враг и ще Ви посочи начина да работите позитивно, за да постигнете **ТОТАЛНОТО** разрушение на сътворената Вселена. Осъществяването на тази грандиозна цел ще означава абсолютното и окончателно освобождаване на Вашия Дух от всякава материална обвързаност, Вечността на Духа извън зловередната материална Вселена, която ненавиждате.

Помислете и се свържете с нас! Дори ако сте претърпели някакъв вид промивка на мозъка, която да е отслабила временно Вашата агресивност, ние ще ви помогнем да възстановите Вашата омраза!
Имайте предвид, че не остава много време и че денят на Последната Битка е близък: тогава ще бъде разрушено цялото, а не само частите. И в този момент ние се надяваме да бъдете с нас, разрушавайки заедно с нас и танцувайки като Шива над останките на Космоса, сведен до Хаос.

❖ Задръжте пръста си на спусъка! ❖
❖ Запазете Вашия нож! ❖
❖ Не пийте стрихнина, нито го давайте на Вашите роднини и приятели! ❖
❖ Не драйсвайте клечката на нафтата! ❖
❖ Не хвърляйте коктейла Молотов! ❖
❖ Спрете таймера на Вашата домашна бомба със закъснител! ❖

Просто ни пишете до П.К. 479, Централна Поща, Кордоба. Ако Вашата духовност е истинска и Вашето отвращение към настоящата Култура, настоящия Свят или настоящата Вселена е автентично, вие ще имате възможността да постъпите в един Орден на Воините-Мъдрещи, да бъдете също един Воин-Мъдрец и да участвате в най-грандиозното усилие, извършвано от човека на всички Епохи за тоталното разрушаване на Творението на Бога-Създателя на Материалната Вселена.

Вие не сте сам! И други споделят Вашата мечта и знаят как да я осъществят!

Изглеждаше ли това като шега или не? Отговорът можеше да бъде само положителен, още повече като се има предвид що за пасквил бе това, в който беше публикувана. И все пак нищо от това, което твърдеше или предлагаше обявата, не беше чуждо на Хиперборейската Мъдрост: всеки, който е прочел тази книга, ще се съгласи с мен. Това, което правеше този текст абсурден и невероятен, беше неговият прочит извън контекста на Хиперборейската Мъдрост или в контекста на синархичната журналистика с характерните черти на „Spot's” или други подобни пасквили. Но не ми убягваше фактът, че такъв ефект е бил търсен преднамерено от Рицарите Тиродал. С каква цел? Не знаех и не дръзвах да си представям: може би обявата беше една парола; може би всъщност тя бе предназначена за духовни лица, надарени с интуиция във висша степен.

Каквато и да е била истината, случаят бе такъв, че няхах друго средство, освен да пиша до тайнствената пощенска кутия. Вече го направих, преди да напиша този Хиперепилог. И сега очаквам отговора, който несъмнено ще изясни всички неща. Но, както казах в началото, не искам да завършвам тази книга, без да предоставя на читателите същата възможност, която аз притежавам. Това е същевременно един начин да ги компенсирам за уморителната задача да усвоят елементите на Хиперборейската Мъдрост, изложени тук; за да може този, който поиска и се осмелява, да продължи тези

познания в Реалността, която въпреки това, е толкова илюзорна, колкото и фикцията на тази книга.

Обобщавайки, моята интуиция ми казва, че пощенската кутия принадлежи на Рицарския Орден Тиродал или е свързана с него. Всеки един може да го потвърди за себе си по същия начин, по който ще го направя аз. И с това откритие, което представлява последната и единствена следа, която намерих за Рицарския Орден Тиродал, считам за завършена „*Мистерията на Белисена Вилка*” и се сбогувам с всички читатели с пожеланието те да имат **куража** да пишат и необходимата **духовност** да заслужат отговора на Ордена.

Д-р Артуро Сигнагел

Post Scriptum

Кордоба, 4 септември 1987 г.:

Превод от испански:

Ardavarz Saudar, 2015-2021